Từ Khánh Phụng

Hỏa Long Thần Kiếm

Hồi 01

Đông Hải Ma Quân

Vào tiết trời cuối thu mưa bay lả tả, không khí bắt đầu se lạnh, ngoài trời tuyết phủ đầy một màu trắng xóa. Trong lúc đó ở sâu trong thạch động, Đường Luân mở gói hành trang của Thiên Độc Nhất Phẩm, tìm được một lọ thuốc màu tím. Chàng cúi xuống khấn vái một hồi, vừa muốn trút lọ thuốc Hóa Thi đơn này xuống...

Thì một tiếng hú hào hùng bi thiết vang lên giữa đêm khuya. Pháp Nguyên thiền sư giựt mình, trong cặp mắt lờ đờ mệt nhọc của ông ta thoáng hiện lên vài tia mắt vui tươi đầy sinh khí.

Đường Luân mỉm cười, rắc lọ thuốc Hóa Thi đơn lên mình của Thiên Độc Nhất Phẩm.

Chàng cau mày nói :

- Xin thiền sư khoan vui đã, nếu để môn hạ của Thiên Độc môn người này đả thương thì thật là tai hại, vì rằng tăng chúng trong chùa Pháp Hoa này đã trúng độc của Thiên Độc Nhất Phẩm và không có thuốc giải như vậy thì công phu của thiền sư sẽ trôi theo dòng nước.

Từ bên ngoài, từng tiếng thê thảm vang lên não ruột, tiếng gươm, đao xé gió nghe vèo vèo.

Pháp Nguyên thiền sư lại biến sắc, lão đưa mắt ngơ ngác nhìn sinh đầy vẻ bí mật.

Thình lình một tiếng thét thanh tao trỗi dậy, một chiếc bóng từ bên ngoài bay vút vào nhanh không thể tả. Trước mắt của Đường Luân vừa xuất hiện một người. Đường Luân ngắm người rồi tấm tắc khen thầm :

- Thật là một trang thư sinh anh tuấn!

Pháp Nguyên thiền sư buông ra một tiếng cười bi thảm, uể oải nhướng mắt lên, khàn khàn nói :

- Sư đệ đến trể một bước, không những không có bổ ích, trái lại còn làm cho ba trăm hai mươi lăm vị đệ tử trong chùa Pháp Hoa này phải chết một cách bi thảm, thật là đau đớn.

Bất thình lình, lão hòa thượng buông ra một tiếng rống thật to, Đường Luân giựt mình vì thấy trong lỗ tai của Pháp Nguyên thiền sư có một dòng máu thắm rỉ ra. Pháp Nguyên hổn hển nói rằng :

- Già đây bất tài, không ngờ hai mươi năm sau vào ngày này lại thua thằng Thiên Độc Nhất Phẩm một cách thật thảm thiết, món bảo vật để trấn tự của chùa Pháp Hoa này là sinh mạng của ba trăm mấy mươi đệ tử tất thảy đều mất trong tay già này... Ta thật không còn mặt mũi nào mà thấy Pháp Hoa tổ sư và vong linh của mười một vị sư huynh đã xả thân mà giữ gìn bảo vật...

Ông ta nghĩ mệt một chút đoạn nói tiếp rằng :

- Già này sức đã cùng, lực đã kiệt, sự nghiệp của Pháp Hoa tông xin trao lại cho nhà ngươi.

Dứt lời, Pháp Nguyên thiền sư vươn tay tống vào thiên linh cái của

mình một chưởng nhanh như chớp.
Nhất Tuyệt thư sinh gào lên một tiếng thê thảm, vung tay ra biến chưởng thành trảo mà chồm tới...
Một tiếng “toạc” vang lên, nhiều tia máu bắn ra nhưng mà Nhất Tuyệt thư sinh đã chậm một bước. Pháp Nguyên thiền sư đã trúng chưởng của mình, vỡ sọ mà chết thảm thiết.
Nhất Tuyệt thư sinh gào lên một tiếng não nùng, đưa nhanh trường kiếm gạch một đường trên mắt đất... Những đá hoa lót trên mắt đất bị trường kiếm gạch phải bắn ra tung tóe. Nhất Tuyệt thư sinh hỏi một câu :
- Dư huynh hà tất phải xử sự như vậy?
Rồi chàng khóc lên nức nỡ...
Thình lình chàng quay phắt đầu lại, trợn cặp mắt đỏ ngầu đằng đằng sát khí, nắm chặt lấy chuôi gươm, Nhất Tuyệt thư sinh thét :
- Thằng già của Thiên Độc môn đâu?
Đường Luân đứt từng đoạn ruột, chàng dùng vỏ gươm lưỡi Hỏa Long thần kiếm chỉ vào thể xác của Thiên Độc Nhất Phẩm đang lần lần tan biến vì chất thuốc Hóa Thi đơn.
Nhất Tuyệt thư sinh Đồng Tấn lạnh nhạt nói rằng :
- Tên đại ma đầu này thật là tốt số, thoát chết dưới lưỡi kiếm của họ Đồng này. Hừ!
Mi nổi lòng tham, chỉ vì muốn được lòng một con yêu phụ mà làm cho Pháp Hoa tông của ta bị tiêu diệt.
Hắn ngẩng phắt đầu dậy thét hỏi Đường Luân :
- Mi là ai?
Đường Luân bình thản mân mê thanh Hỏa Long thần kiếm không trả lời. Đồng Tấn mắt lộ hung quang, nghiến răng kèn lẹt nói rằng :

- Thiên Độc mặc dầu xác đã tan ra tro bụi nhưng thằng họ Đồng này mà không giết hết được lũ Thiên Độc môn thì không phải là Nhất Tuyệt thư sinh nữa. Thằng nhãi con kia, hãy trao thanh bảo kiếm cho ta!

Câu nói vừa dứt, hắn nạt lên một tiếng thanh tao, Đồng Tấn nhún mình bay tới, mở thế tấn công Đường Luân như vũ bão...

Đường Luân cau mày, tức tốc phản ứng. Chàng tràn mình né tránh nhanh như chớp, chờ cho lưỡi kiếm lướt nhẹ qua vai mình, Đường Luân mới trả một đòn ngang hông nhanh như điện.

Miếng đòn hung bạo này tức khắc phá vỡ miếng Chế Kiếm Chiêu Hồng của Nhất Tuyệt thư sinh. Đường kiếm vừa đi mãn thì Đường Luân đã nhập nội sát mình của Đồng Tấn rồi. Nhưng Đồng Tấn là một nhân vật phi thường, trong phút nguy nan, chàng loang gươm một vòng, thình lình biến thế sang nhanh qua tay trái để bàn tay hữu xử ngay một thế Chỉ Thiên Hoạch Địa.

Cùng một lúc, hắn thét lên một tiếng, vung gươm ra chém xả một đường Hoành Tảo Thiên Quân. Tiếng gươm xé gió vì vèo, khí thế phi thường mãnh liệt. Hắn muốn mượn thế võ lạ lùng này để chiếm lại phần chủ động.

Nhưng Đường Luân đã xử nhanh một thế Thiên Cơ Vạn Lý, dùng thanh Hỏa Long thần kiếm chặn phắt đòn của đối thủ, để cho bàn tay tả vươn ra năm ngón chộp lấy cánh tay của Nhất Tuyệt thư sinh...

Thình lình, Đường Luân vội thu sức mạnh trở về. Chính vì thế hai luồng sức mạnh vừa giáp mối vào nhau thì đã phải rũ ra như một cành liễu.

Đồng Tấn bàng hoàng kinh ngạc, hắn không hiểu tại sao thế võ của đối phương thật là thần kỳ, huyền diệu mà nội lực lại yếu ớt như

vậy?
Hắn buông ra một tiếng cười nhạt, thu tay trở về để rồi chém bồi thêm một nhát vào giữ đỉnh đầu của Đường Luân...
Bất thình lình, một chiếc bóng đen thoáng hiện, một tiếng cười đinh tai trỗi dậy, có một bàn tay đánh xéo ra một đường thần tốc, để kìm hãm cánh tay của hắn lại, đồng thời, có hai ngón tay khác, xé gió vèo vèo điểm một ngón nhanh không thể tả vào giữa ngực mình.
Đồng Tấn lúc bấy giờ mới ý thức rằng, còn một kẻ địch thủ lợi hại nữa. Hắn vội vàng xuống một cái Thiên cân tấn để tránh đòn. Một mặt, gác ngang lưỡi kiếm qua giữa ngực bảo vệ tiền tâm, trong khi bàn tay hữu dồn hết sức mạnh đẩy ra một chưởng chọi lại.
Nhìn kỹ, đó là một gã áo đen. Người mặc áo đen này "hự" lên một tiếng, xỉa năm ngón tay tấn công dữ dội, và một tiếng "cốp" khô khan vang lên, hai người thảy đều thở dài mà thối lui hai bước.
Người áo đen trợn mắt nhìn Đồng Tấn, nói rằng :
- Các hạ đây có phải là Nhất Tuyệt thư sinh, người muốn giết sạch hết Thiên Độc môn? Không may cho nhà ngươi, ta chính là người của Thiên Độc môn, biệt hiệu là Độc thư sinh đây!
Nãy giờ Đường Luân đang giương mắt ngắm nhìn người áo đen, bây giờ nghe hắn trình bày tên họ nên bất giác giật mình.
Độc thư sinh mặc dù chỉ mặc một chiếc áo đen thật đơn sơ, nhưng mà phong độ thật hào hoa, tao nhã.
Đôi mắt của chàng sáng ngời, lóng lánh, chiếc miệng xinh tươi, đượm một vẻ cực kỳ ngạo mạn. Đôi chân mày của chàng hiên ngang dưới vầng trán rộng. Người này thật là một chàng trai đẹp hiếm có trên đời.
Nhất Tuyệt thư sinh cầm gươm chỉ thẳng vào mặt hắn thét :

- Hay cho Độc thư sinh, thằng họ Đồng này đang tìm mi đây. Thầy của mi là Thiên Độc Nhất Phẩm đã chết rồi, vậy thì mối huyết hải thâm thù của Pháp Hoa tông phải thanh toán với mi vậy.

Độc thư sinh lấy làm lạ hỏi :

- Sao? Lão già ấy đã chết rồi ư?

Nói dứt lời, hắn liếc mắt nhìn cái thể xác đang bị Hóa Thi đơn làm cho rả ra từng mảnh. Hắn quay sang nhìn Đường Luân. Đường Luân cố tình giơ cao chiếc hồ lô lên.

Độc thư sinh là Công Tôn Ngô thấy chiếc hồ lô đó mắt mày biến sắc. Nhưng mà Nhất Tuyệt thư sinh thình lình công một thế Phụng Thê Ngô Đồng và thét rằng :

- Hai thằng nhãi con của Thiên Độc môn mau chuẩn bị ứng chiến, chậm trễ đừng trách ta kiếm hạ vô tình.

Đường Luân gằn giọng :

- Khoan!

Đồng Tấn thong thả chỉ mũi gươm xuống mặt đất, nói bằng giọng rất oai nghiêm :

- Có việc gì cần, cứ nói nhanh lên!

Đường Luân trả lời một cách bình thản :

- Hiện bây giờ trên ba trăm hòa thượng đang trúng độc, sẽ chết đi trước khi gà gáy sáng. Các hạ mang danh là đại hiệp sao nỡ ngồi mà nhìn người ta thọ nạn?

- Nhà ngươi đừng hòng dùng lời lẽ để bắt chẹt ta, ta không phải là người để cho mi điều khiển một cách dễ dàng.

Đường Luân vẫn một mặt lạnh lùng nói :

- Tin hay không là quyền của nhà ngươi. Ta cho ngươi biết những người trong Thiên Độc môn bị ngươi giết chết là trong mình họ có

thuốc giải độc. Các hạ có thể lấy ra mà cứu cấp, họa chăng còn kịp.
Đồng Tấn vẫn giữ sắc mặt hầm hừ như cũ, nhưng mũi gươm trong tay hắn lại trút xuống thêm ba tấc nữa. Giọng nói lạnh nhạt của Đường Luân lại vang lên :
- Chí ư môn bảo vật của Pháp Hoa Tông là Hỏa Long thần kiếm thì Thiên Độc môn xin tạm giữ, nếu các hạ có cao hứng thì xin chỉnh đốn Pháp Hoa Tông rồi tìm đến so tài với Thiên Độc môn, chừng ấy thanh báu kiếm này mới biết thuộc về ai.
Nhất Tuyệt thư sinh trầm ngâm lâu lắm mới thét rằng :
- Được!
Tiếng "được" vừa dứt, hắn lập tức tra gươm vào vỏ, gằn giọng nói rằng :
- Nhất Tuyệt thư sinh xin hỏi cao danh quí tánh của nhà ngươi?
Đường Luân cố ý liếc nhìn sang Độc thư sinh, lạnh nhạt trả lời :
- Nhà ngươi cứ tự tiện đi tìm đệ nhị Chưởng môn của Thiên Độc môn là được.
Nhất Tuyệt thư sinh buông ra một chuỗi cười hào hùng sảng khoái, thình lình xử một thế Yên Ảnh Lược Ba bay mình ra cửa sổ.
Trong giây phút đó, Độc thư sinh sắc mặt thay đổi liên hồi, lâu lắm mới lấy lại bình tĩnh và nhếch môi cười một cách nham hiểm.
Đường Luân lặng lẽ quay đầu nhìn lại, lãnh đạm hỏi rằng :
- Các hạ đây có phải là Công Tôn sư huynh chăng?
Công Tôn Ngô cười khẽ, liếc mắt trả lời :
- Vậy các hạ đây là sư đệ! Xin hỏi sư đệ khi tôn sư mệnh chung, có được bao nhiêu đệ tử đứng gần bên để lãnh lời giáo huấn.
Đường Luân cười trả lời :
- Chiếu theo thông lệ của Thiên Độc môn, thì khi Chưởng môn tạ thế,

ai được chiếc hồ lô, thì người ấy đương nhiên lên ngôi Chưởng môn. Còn lời di chúc thì luôn luôn được giữ kín, điều này sư huynh ắt cũng rõ.

Công Tôn Ngô biết mình không thể dùng lời lẽ để nói cho người này, vội thay đổi thái độ, tươi cười nói rằng :

- Vậy thì sư đệ đã đương nhiên là Chưởng môn phái, ngu huynh là Công Tôn Ngô xin yết kiến Chưởng môn.

Sắc mặt của Công Tôn Ngô tươi cười vui vẽ kèm theo một đòn sấm sét, một luồng sức mạnh ập vào ngực Đường Luân.

Đường Luân chẳng phải tay vừa, chàng vẫn tươi tĩnh :

- Ngô huynh bất tất phải thi lễ...

Vừa nói, chàng vừa vận hơi sức từ trong người ra ngón tay, vừa định dùng hết toàn lực của mình để chọi lại sức mạnh của Công Tôn Ngô...

Nhưng đòn ra nửa chừng, Đường Luân thình lình thay đổi ý định, tức tốc thâu hồi nội lực của mình. Trong lúc đó thì sức mạnh của Độc thư sinh vẫn ào ào tràn tới...

Đường Luân gặp phải trở lực nặng nề, loạng choạng thối lui mấy bước, gắng gượng dùng thanh Hỏa Long thần kiếm chống vào mặt đất mới khỏi bị té.

Công Tôn Ngô giả vờ nhìn không thấy, ngửa cổ ha ha cả cười :

- Sư đệ có lẽ mới nhập môn chẳng bao lâu nên công lực còn yếu. Thằng họ Đồng đang lo cứu đồng bọn ở ngoài kia, chốc nữa e nó trở lại làm khó dễ, thừa lúc này ngu huynh xin Chưởng môn tạm thời rời khỏi nơi này.

Đường Luân trả lời :

- Được!

Công Tôn Ngô buông mấy tiếng cười quỷ quyệt :

- Xin Chưởng môn đi trước!

Đường Luân có một thái độ là thẳng thắng, bước thẳng ra ngoài cửa, đoạn trổ thuật phi hành phóng lên xe ngựa, sau lưng chàng gió dậy vì vèo.

Đường Luân mỉm một nụ cười trong bóng tối.

Con đường vắng lạnh, Đường Luân cố gắng đè nén tâm tư của mình. Tay chàng cầm chặt chuôi gươm Hỏa Long thần kiếm, đôi mắt vờ lim dim nhập định, làm như mình đang mệt mỏi lắm, nhưng thật ra chàng đang để hết tâm tư ý chí vào thính giác của mình để nghe ngóng động tĩnh của đối phương.

Có một điều làm cho Đường Luân lấy làm lạ là mặc dầu Độc thư sinh không phát hiện chàng giả vờ yếu thế mà hắn ta chỉ thoáng hiện một nụ cười quái gở trên môi mà chẳng ra tay.

Thật ra Công Tôn Ngô rất trông mong có cơ hội hạ gấp Đường Luân để đoạt bảo vật.

Nhưng cá tính của hắn ta thật là cao ngạo, khi chưa tìm ra danh chánh ngôn thuận, thì hắn không bao giờ xuống tay.

Công Tôn Ngô vỗ đùi :

- Có cách rồi!

Hắn buông ra một tiếng cười nham hiểm, tay cầm dây cương, bất thần tống ngược ra phía sau bắn vào Đường Luân.

Đường Luân ngáp lên một tiếng, khẽ lách đầu né cho ngọn chưởng của Độc thư sinh đánh trật vào không gian. Nhưng mà chưởng phong của Độc thư sinh cũng làm chàng loạng choạng giựt mình sực tỉnh, Đường Luân kinh ngạc :

- Ủa! Trời đã sáng rồi sao xe dừng lại vậy?

Công Tôn Ngô cười nhạt nói :

- Tôi ngỡ là Chưởng môn ngủ quên, nào ngờ đâu vẫn còn thức!

Đường Luân lạnh nhạt trả lời :

- Trên chỗ giang hồ đầy dẫy chông gai, cạm bẫy và những điều trái tai gai mắt, vì vậy mà ta nhắm mắt không muốn nhìn nữa.

Nói đến đây chàng quắc mắt nhìn Công Tôn Ngô :

- Đó là chỗ nhận xét của tôi, xin sư huynh chớ bận tâm.

Độc thư sinh hậm hực hỏi :

- Chưởng môn có biết hiện giờ chúng ta đang ở đâu không?

- Chắc có lẽ còn trong vòng địa hạt Đồng Sơn.

Công Tôn Ngô nói :

- Đúng thế, chúng ta hiện đang còn trong địa hạt Đồng Sơn, mà Đồng Sơn thì nằm trong vùng thế lực của Hải Ma.

Đường Luân lấy làm lạ nói :

- Hải Ma bất quá là một tên bá chủ trong võ lâm mà thôi, chẳng lẽ hắn dám tự cắt đất để tự lập hay sao?

Độc thư sinh gằn giọng trả lời :

- Võ công này chắc có lẽ Chưởng môn chưa rõ. Gần đây trên võ lâm có phát sinh ra một việc lớn. Nguyên là thằng Hải Ma thừa lúc các phái trong võ lâm tụ tập trên Hoa sơn, hắn ta thình lình xuất hiện và đưa ra một yêu sách lạ lùng là, hắn sẽ dùng võ công của mình để tỉ thí với các tông các phái, nếu hắn thắng thì sẽ vạch ra một vùng cấm địa dài hai nghìn dặm dọc theo bờ biển, không cho những người trong võ lâm Trung nguyên đặt chân đến đó. Nhược bằng hắn thua, thì hắn thề sẽ không bao giờ bước chân vào đất Trung nguyên nữa.

- Rốt cuộc ra sao?

- Rốt cuộc tên Hải Ma liên tiếp đánh bại cao thủ của các môn các

phái, và hắn vạch ra hai nghìn dặm làm giang sơn một cõi của hắn.
Đường Luân cố ý hỏi rằng :
- Chẳng lẽ các đại môn phái ở Trung nguyên lại chịu bó tay mà xem hắn hoành hành?
Độc thư sinh liếc xéo Đường Luân, trả lời rằng :
- Nhưng mà... tên Hải Ma lại ra thêm một điều kiện rằng, nếu nội trong tám mươi một ngày mà có kẻ tìm ra căn nguyên võ học và lai lịch của hắn, thì hắn tự nguyện hủy bỏ lời giao kết...
Thình lình giọng nói của Công Tôn Ngô trở nên lạnh lùng đánh cá :
- Chưởng môn tự hỏi võ học của mình có thể ngang hàng với lớp người lót chữ Quảng của phái Thiếu Lâm và Hòa Hiệp Nhị đạo của phái Võ Đang chăng?
Đường Luân chép miệng thở dài nói :
Những người này công lực thảy đều cao thâm vô tận, còn tiểu đệ thì không biết được một đường võ để phòng thân thì làm sao mà địch với họ?
Công Tôn Ngô lạnh nhạt trả lời :
- Những người có võ học cao thâm vô tận này đều có mặt tại Đồng Sơn, nhưng chỉ thoáng hiện lên rồi mất.
Giọng nói của Độc thư sinh lại thay đổi một cách lạ lùng, hắn ta hỏi :
- Chưởng môn có biết một chuyện tình ân oán của lão Độc vật và Hải Ma chăng?
- Chỉ biết sơ qua mà thôi...
Độc thư sinh chớp nhanh cặp mắt liếc nhìn Đường Luân, nói thẳng một câu :
- Vậy thì ngu huynh xin hỏi thẳng với bản lĩnh thấp kém của Chưởng môn như vầy, vậy có thể cầm thanh Hỏa Long thần kiếm này mà trao

trả đến tận tay của Nga Mi nữ hay chăng?
Độc thư sinh không chờ cho Đường Luân phản ứng, trờ tới trước một bước nói :
- Người mà thân cận nhất với lão Độc vật, có lẽ là thằng Độc thư sinh này. Nhưng ngày hôm nay, ngươi đã cầm được Tử hồ lô mà tự xưng là đệ nhị Chưởng môn của Thiên Độc môn. Vậy thằng Công Tôn Ngô này tạm thời nhìn nhận danh vị đó, nhưng mà đối với việc thi hành lời di chúc của lão Độc vật thì tôi xin có ý kiến...
Đường Luân cau mày hỏi :
- Theo ý của sư huynh thì...
Độc thư sinh cười đanh ác, ngạo nghễ nói rằng :
- Ta đề nghị hai ta đồng tranh đấu với nhau, võ công của ai thâm hậu, thì người ấy sẽ lãnh lấy trọng trách mang thanh bảo kiếm này, ngươi nghĩ sao?
Đường Luân mỉm cười trả lời :
- Tiểu đệ không tài không sức, chắc chắn phải là tay đối thủ của sư huynh, nếu sư huynh có ý này thì hãy nhận lấy trách nhiệm vậy!
Độc thư sinh cau mày, nói một cách khó chịu :
- Không được! Thằng Công Tôn Ngô này lúc nào cũng xử sự một cách công bằng, nhứt định không bao giờ ỷ thế hiếp cô, hiền đệ là Chưởng môn của Thiên Độc môn, vậy thì ắt cũng truyền cho ngươi vài ngón, ngu huynh muốn thử chơi cho biết!
Nói rồi tung mình nhảy ra khỏi xe, đứng thẳng người chờ đợi Đường Luân. Gương mặt của hắn đằng đằng sát khí, hất hàm một cách ngạo mạn :
- Còn phần ngu huynh thì xuất thủ luôn luôn là cay độc, vậy xin Chưởng môn cẩn thận.

Đường Luân mỉm cười vừa định dùng một câu nói chua cay đối lại, thình lình cảm thấy có một mùi hương thoang thoảng tỏa ra trong không khí, chàng kinh ngạc vội hỏi :

- Công Tôn huynh, nhà ngươi chắc chắn nơi đây thuộc vùng thế lực của Hải Ma?

- Đừng nói lôi thôi, đỡ...

Độc thư sinh vừa nói vừa nở một nụ cười thật là khó hiểu. Còn Đường Luân thì cảm thấy trong không khí bấy giờ tỏa ra một mùi hương rất là quen thuộc, cánh tay của chàng vừa sờ đến cán đao bỗng rút trở lại.

Chàng ngang nhiên đứng giữa cơn gió lộng buổi bình minh. Trong lúc đó thì Độc thư sinh thình lình rút phắt trong ống tay áo của mình ra một ống tiêu, dùng một thế Phụng Điểm Đầu, bất thình lình tấn công Đường Luân.

Thân hình của hắn trờ tới, mới thoạt trông dường như tấn công phía tả, nào ngờ trong một cái chớp mắt, thân hình của hắn vụt quay sang tấn công phía hữu một cách rất ư thần tốc, năm ngón tay hắn xòe ra, chộp một cái dữ dội vào đầu của Đường Luân.

Ống sáo trong tay của hắn xé gió vèo vèo từ trên đánh sả xuống, rõ ràng Công Tôn Ngô muốn đè bẹp Đường Luân trong một thế võ đầu tiên, nên phải sử dụng đến miếng đòn độc này là Độc Giao Hưng Phong.

Trong lúc đó thì Độc thư sinh phát giác Đường Luân không tránh, không né, cũng không có ý muốn phá thế võ của mình, nên bật cười thầm nghĩ :

- Nó thật là muốn chết!

Chính vào lúc ống sáo và năm ngón tay của hắn vừa kê sát vào đỉnh

đầu của đối phương thì một mùi hương tỏa ra bát ngát, và một tiếng thét yểu điệu vang lên :

- Công Tôn Ngô, dừng tay lại!

Đường Luân biết Độc thư sinh đang kiếm cớ để đưa mình vào con đường tử lộ.

Chàng thò tay sờ lưỡi dao găm Thủy Vân của mình đoạn cười nhạt rồi cũng nhảy ra khỏi xe, nói :

- Nếu sư huynh mà nằng nặc quyết một, thì tiểu đệ cũng xin hầu vài miếng xem sao.

Độc thư sinh ngạo nghễ nói :

- Thằng Công Tôn Ngô này đối chọi với ai, đều không giữ mực thước qui cũ, vậy nhà ngươi có ngón nghề riêng chi thì xin mang hết ra đây sử dụng.

Cùng theo tiếng nói, có vô số hào quang lóe lên bay tới tua tủa.

Trong cơn nguy cấp, Độc thư sinh vội thủ thế trở về để giữ lấy sinh mạng của mình, vì bởi trong những đạo hào quang lóe ra đó, không biết bao nhiêu mũi kim châm có tẩm thuốc độc vù vù bay tới như mưa...

Độc thư sinh nạt lên một tiếng, nhún mình vọt lên cao mấy thước, cùng trong một lúc múa tiếp ống sáo ngọc trong tay kết thành một mảnh lưới vô cùng kín đáo, che phủ hết toàn thân.

Thân hình của Độc thư sinh lộn mèo một cái giữa không trung để lấy đà, đoạn là đà rơi xuống cách đó chừng hơn một trượng. Chàng giận đến tái xanh sắc mặt, ngẩng đầu nhìn lên bằng cặp mắt căm thù.

Một tiếng nạt thanh tao, yểu điệu lại vang lên, tiếng nạt này ngầm chứa rất nhiều ma lực làm cho người nghe phải bị lôi cuốn một cách dễ dàng.

Mùi hương lại tỏa ra ngào ngạt, trước mắt của Độc thư sinh vùng hiện ra một người thiếu nữ diện mạo phi phàm.

Đường Luân cũng giựt mình kinh hãi, thì ra đó là Bích Cơ, nhưng Bích Cơ hôm nay lại trang sức cực kỳ diễm lệ, so với hôm qua thật là một trời một vực.

Khắp mình nàng toàn là ngọc ngà châu báu, nàng mặc một bộ đồ vừa vặn càng làm nổi bật lên cái vẻ quốc sắc thiên hương của nàng, làm cho Đường Luân có cảm giác như nàng là một thiên tiên giáng thế.

Độc thư sinh cười ồ ồ, đút cây sáo ngọc vào trong tay áo của mình, mà cười rằng :

- Ngỡ là ai, té ra Cơ muội, cái ngón Thiên nữ tản hoa của Cơ muội thật là lợi hại, nếu ngu huynh mà chẳng nhanh chân thì đã táng mạng rồi...

Bích Cơ mồm mấp máy, nửa cười nửa giận.

Nàng cau mày gắt gỏng :

- Công Tôn Ngô, lần trước mi đeo theo ta, bị cha ta đánh đuổi, và bắt ngươi phải thề rằng không được phép được chân vào địa hạt của Hải Ma, nhưng cớ sao hôm nay mi lại dám vào địa hạt Đồng Sơn này mà hống hiếp người cô thế?

Độc thư sinh thở dài, thong thả nói rằng :

- Tấm lòng của ngu huynh đối với Cơ muội chắc Cơ muội cũng biết vì việc này mà tôi đã xích mích với không biết bao nhiêu bè bạn trong võ lâm, gieo thù kết oán với biết bao người đẹp. Nhưng dầu cho có gặp phải muôn nghìn trở ngại, tan nát tấm thân này tôi cũng chả sợ. Tôi chỉ cầu xin được một điều là được Cơ muội...

Bích Cơ cười lạnh nhạt :

- Được rồi, mi đừng lải nhải dài dòng nữa, trên thế gian này thiếu chi người đẹp, mi hà tất phải đeo đuổi theo ta?

Công Tôn Ngô vội nói :

- Điều này thì ngu huynh đã nói không biết bao nhiêu lần. Cơ muội đây thông minh tuyệt đỉnh, có sắc khuynh quốc khuynh thành. Đem người khắp thiên hạ mà so thì có ai dám sánh.

Bích Cơ nạt :

- Thôi!

Độc thư sinh mặt mày biến sắc, vì thấy thái độ của nàng đối với mình thật là lạnh lùng, đanh đá, nhưng thỉnh thoảng lại trao đổi với Đường Luân những cái nhìn thật là đáng khả nghi.

Trên môi của Độc thư sinh bất giác thoáng hiện một nét cười nham hiểm. Bích Cơ đã thấy thái độ đó, nhưng nàng giả vờ như không biết, bay mình tới bên cỗ xe ngựa, kêu lên một tiếng kinh ngạc :

- Chà!... Thanh gươm thật đẹp!

Nói đoạn, nàng thò ngón tay búp măng ra mân mê lấy vỏ kiếm...

Chính vào lúc đó thì Độc thư sinh bất thình lình dùng một thủ đoạn sấm sét chẳng nhìn kịp, vung tay bất thần đấm một quả thôi sơn vào giữa ngực của Đường Luân.

Đường Luân chớp nhanh cặp mắt, rú lên :

- Ngươi... ngươi.

Đường Luân đã quyết định từ trước, vì có mặt Bích Cơ tại đây nên bất cứ gặp phải trường hợp nào, chàng tuyệt đối không phản kháng để cho Bích Cơ giữ được ấn tượng cũ đối với chàng, cho chàng là một người không biết võ...

Tiếng rú của Đường Luân chưa dứt thì một đạo hào quang sáng chói đã bắn hẳn về phía Độc thư sinh.

Độc thư sinh cười nhạt, giơ hai ngón tay ra kẹp phắt lấy mũi kim của Bích Cơ vừa ném đến, trong khi đó thì bàn tay hữu của chàng vẫn trờ tới vuốt mạnh một cái vào huyệt tê trên vai của Đường Luân...
Thế là Đường Luân rũ người ngã ngửa ra, té nằm dài trên mặt đất.
Bích Cơ ngẩng đầu dậy nét mặt thất thần, hỏi :
- Công Tôn Ngô, mi hống hiếp một gã thư sinh không biết chút võ công nào, sao gọi là tay anh hùng hảo hán?
Độc thư sinh lạnh nhạt trả lời :
- Thằng Công Tôn Ngô này ở đời không giữ đạo công bằng... Tôi sẽ lén thâm nhập vào địa hạt của Hải Ma là đã có lòng quyết tử, mà Cơ muội lại đang tâm bức bách, thật là đẩy tôi vào con đường liều chết đó.
Bích Cơ lại thét :
- Nhà ngươi ăn nói thật hồ đồ!
Độc thư sinh bước tới, xé vạt áo trước của Đường Luân, thò tay vào ngực của chàng móc quyển Thiên Độc quyết pháp đút vào trong tay áo của mình. Hắn quắc mắt nhìn Đường Luân và nói với Bích Cơ rằng :
- Cơ muội nói hắn không biết võ thì thật là chuyện buồn cười, mau nói rõ lai lịch của nó ra, bằng không thì đừng trách thằng Công Tôn Ngô này ra tay ác độc.
Mới dứt lời, thình lình dựng một ngón Kim Cang chỉ vào đúng Thiên linh cái của Đường Luân...
Đường Luân tức giận bồi hồi, một mặt dồn hết chân khí vào Thiên linh cái, một mặt tự mình giải huyệt. Chàng cắn răng sẵn sàng chờ đợi, nếu khi cần thì sẽ xuất kỳ bất ý, bất thần phản công.
Đường Luân lấy làm hối tiếc vì để cho Độc thư sinh điểm huyệt, đến

nỗi phải mất đi quyển Thiên Độc quyết pháp.
Mất đi quyển sách ghi rõ những món thuốc độc của Thiên Độc môn chàng không tiếc, chàng chỉ tiếc ở nơi mấy trang sách cuối cùng có ghi rõ vài điều quan trọng, dính líu mật thiết với chuyến đi này...
Bích Cơ mặt mày thất sắc, thét lên :
- Công Tôn Ngô, ngươi đừng ngờ oan cho hắn, mau buông tay ra.
Độc thư sinh cười nhạt, thu tay trở về, nói rằng :
- Cũng được, tôi tha cho nó!
Đôi mắt của Độc thư sinh thình lình trở nên đanh ác, nói dứt câu nói rồi, hắn xê dịch từng bước một, từng bước một về phía Bích Cơ, gằn giọng nói :
- Cơ muội ơi, tôi để ý chỉ cần dùng một thủ đoạn nhỏ cũng có thể chiếm được bất kỳ các người con gái khác dễ như trở bàn tay. Nhưng mà tiếc thay, họ đều là những người không có cốt cách thần tiên, thoát tục như Cơ muội. Vì vậy mà thằng Công Tôn Ngô này chưa hề xiêu lòng vì ai... chỉ có một mình Cơ muội mới làm cho thằng họ Công này mới gặp lần đầu thì thần hồn đã điên đảo...
Độc thư sinh ngừng lại một chút, đoạn dịu dàng nói tiếp :
- Cơ muội ơi! Phen này tôi chẳng nề đường xá vạn dặm, mạo hiểm đến đây chỉ cầu xin Cơ muội quyết định một lần cuối cùng. Nếu Cơ muội mà bằng lòng, thì đôi ta tức khắc rời khỏi nơi đây, tìm đến một nơi góc biển ven trời, một chỗ danh lam thắng cảnh đẹp, cùng nhau chung sống một cuộc đời đầm ấm yên vui, thoát khỏi cảnh đời ô trọc.
Bích Cơ gằn giọng trả lời :
- Nếu ta chẳng bằng lòng thì sao?
Độc thư sinh sa sầm nét mặt, đanh ác nói rằng :
- Vậy thì Cơ muội chớ trách thằng Công Tôn Ngô này độc ác. Hôm

nay ta nhất quyết dùng võ lực để cưỡng ép Cơ muội theo chân tôi mà đến một chỗ xa xăm nơi góc biển chân trời.

Bích Cơ cau mày, buông ra một tiếng cười hậm hực, nàng mỉm cười, một nụ cười thật là khó tả. Toàn thân nàng tỏa ra một vẻ cực kỳ hấp dẫn, làm cho người ta rất dễ dàng bị mê hoặc.

Nàng lại buông ra một tiếng cười đầy quyến rũ. Trong lúc đó thì Đường Luân đang vận dụng nội lực của mình tự giải huyệt chợt nghe tiếng cười của nàng lọt vào tai làm cho tâm thần của Đường Luân thình lình xao xuyến.

Tiếng cười vẫn vang vang trỗi dậy khiến Độc thư sinh càng thêm mê mẩn tâm thần.

Cái thái độ đam mê quyến rũ của Bích Cơ thật đã làm cho một tay cao thủ như Độc thư sinh cũng bị đê mê, ngây ngất.

Bích Cơ thong thả xê dịch về phía trước, trên vành môi của nàng vẫn hé một nụ cười tươi, mái tóc của nàng bồng bềnh trước gió. Nàng yểu điệu nói rằng :

- Công Tôn tướng công, tôi thật đáng cho chàng yêu đương đến thế này sao?

Độc thư sinh bàng hoàng ngây ngất, toàn thân huyết quản đang hồi sôi động! Chàng vừa định chọn một câu thật là day vẻ yêu đương tình tứ để nói cho Bích Cơ nghe.

Thình lình, một đạo hào quang cấp tốc lóe lên từ trong tay của Bích Cơ bay sát vào yết hầu của Độc thư sinh.

Nụ cười đê mê trên đôi môi của Bích Cơ vụt tắt, nàng hằn học ném cho Độc thư sinh một cái nhìn nẩy lửa. Thì ra trong cái chớp mắt đó, nàng đã tuốt gươm ra khỏi vỏ, đâm một đường dữ dội vào yết hầu của Độc thư sinh.

Công Tôn Ngô rú lên một tiếng kinh hoàng, hắn trợn trừng cặp mắt loạng choạng thối lui. Một tia máu đào bắn vọt ra từ cánh vai tả của hắn.

Bích Cơ cau mày nạt :

- Không cho ngươi trốn chạy!

Vừa nói, nàng vừa vung kiếm tấn công. Mũi gươm của nàng bay tua tủa thế tợ mưa sa, gió táp...

Độc thư sinh hổn hển nói :

- Ngươi thật là ác độc!

Dứt lời, hắn rút cây sáo ngọc múa lên vù vù khá mãnh liệt chống với những đường gươm của Bích Cơ. Nàng càng đánh càng hăng, thế công hoàn toàn chọn lọc tốc chiến tốc quyết, miếng nào cũng là sát thủ.

Công Tôn Ngô vừa đánh, vừa rút lui, máu đào tuôn ra thắm ướt lấy tay áo của hắn, mồ hôi hột tươm ra lấm tấm trên vầng trán...

Một tiếng rú não nùng bi thiết lại vang lên, một bàn tay tả của hắn trong cơn hỗn loạn đã bị lưỡi gươm của Bích Cơ trảm nhằm, từ trong ống tay áo rơi tuột ra máu me đầm đìa, trông thật là hãi hùng kinh khiếp.

Võ công của Độc thư sinh vốn cao hơn Bích Cơ một bực, nhưng vì ban nãy bất thần trúng kế, lãnh lấy một vết thương trên bả vai, vì vậy mà đưa đến chỗ thảm bại như vậy.

Thanh Hỏa Long thần kiếm trong tay của Bích Cơ lồng lên như một con Hỏa long vùng vẫy giữa lưng trời. Bích Cơ bất thần trở mình cử một thế Băng Mai Thổ Nhị đâm thẳng một đường dữ dội vào Trung Cung của địch.

Công Tôn Ngô hổn hển nói :

- Bích Cơ, mi đừng khi người thái quá!
Vừa nói, hắn vừa cầm ống sáo vớt một cái thật mạnh vào cườm tay của Bích Cơ.
Bích Cơ cũng nạt lên một tiếng chém vòng lưỡi gươm trở về, gạt phắt lấy ống sáo ngọc sang một bên. Một tiếng "kẻng" rợn...
(thiếu trang)
Chàng mở mắt nhìn Bích Cơ trân trối, ánh mắt lộ vẻ thèm thuồng.
Bích Cơ cả giận, quắc mắt vung thanh bảo kiếm tiến sát về phía Độc thư sinh, nói rằng :
Nhà ngươi sắp chết mà vẫn mơ mộng hảo huyền!
Độc thư sinh khẽ tràn mình né tránh, cười rũ rượi, nói lạnh lùng :
- Bàn tay của tôi đã đứt ra kia, xin cô nương hãy trao lại cho thằng họ Đường, và nói rằng thằng Công Tôn Ngô này sẽ có một ngày kia tìm đến để gặp nó!
Bích Cơ nghiến răng kèn kẹt, ánh mắt nàng tỏa ra một cách căm hờn, thình lình chém tới một nhát...
Độc thư sinh lại tràn mình né tránh, vung ống tay áo ra quấn chặt lấy thanh Hỏa Long thần kiếm, miệng nạt lên một tiếng vang trời, dùng một bàn tay còn lại của mình phóng một chưởng dữ dội vào chả vai của người đẹp.
Bích Cơ lách mình một cách tài tình, hoành ngang lưỡi kiếm chận đứng ngọn chưởng của đối phương...
Nào ngờ đó chỉ là một đòn giả của Công Tôn Ngô mà thôi. Hắn chỉ chờ đợi cho Bích Cơ thâu kiếm trở về mà bày ra chỗ hở, để rồi hắn bất thần thu tay trở lại, hú dài lên một tiếng, nhún mình nhảy ra xa gần mười trượng...
Bích Cơ căm hờn tột độ, nàng cau mày thình lình vung tay ra ném

tung một nắm ám khí theo phép Thiên nữ tản hoa...
Chính vào lúc đó một câu nói vang lên :
- Thiếu nữ này thật là độc ác!
Giọng nói cực kỳ thâm hiểm, tiềm tàng một sức lực mạnh bạo, làm cho Bích Cơ giựt mình dừng tay lại, rảo mắt nhìn quanh.
Đó đây phẳng lặng như tờ, núi rừng âm u bí hiểm, ngoài cỗ xe ngựa ra, không còn một bóng người nào lai vãng.
Bích Cơ nhếch mép mỉm cười, đưa mắt nhìn bóng dáng của Độc thư sinh lẫn trốn vào màn đêm.
Tra gươm vào vỏ, Bích Cơ chải lại mái tóc của mình, đoạn thong thả tiến về phía Đường Luân. Mùi xạ hương bay ra ngào ngạt, đem lại cho Đường Luân một mùi vị thần kỳ, cõi lòng bình tĩnh của chàng bấy giờ lại xôn xao...
Thò ngón tay ngọc ra, Bích Cơ vuốt nhẹ qua vai Đường Luân mấy cái. Đường Luân lập tức thở phào một hơi nhẹ nhõm, chàng lồm cồm trỗi dậy, ấp úng nói rằng :
- Đa tạ Bích Cơ cô nương đã cứu kẻ hèn này hai lần thoát chết, tôi rất lấy làm cảm kích ơn sâu.
Đứng trước mặt một người mang biệt hiệu là Ma nữ như Bích Cơ, Đường Luân cảm thấy mình mất hẳn bình tĩnh, vì bởi sắc đẹp của nàng quả thật là lộng lẫy ngoài sự tưởng tượng.
Bích Cơ chớp nhanh cặp mắt cười rằng :
- Ta cứu mi lần này để trả cái ơn mi đã cứu ta lần trước.
Đường Luân gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.
Bích Cơ bỗng sa sầm nét mặt, lạnh lùng đanh đá hỏi rằng :
- Một người không biết võ, mà lại đua chen với những tay cao thủ võ lâm, mi thật làm cho ta nghi ngờ lắm.

Đường Luân nở một nụ cười sượng sùng nói :
- Hai ngày nay, kẻ hàn sinh này đã gặp gỡ nhiều việc lạnh lùng, cứ ngỡ mình là người trong mộng...
Nói tới đây, Đường Luân chớp cặp mắt long lanh của mình, nói rõ từng tiếng một :
- Cứ chi một việc được gặp gỡ dung nhan kiều diễm của cô nương cũng đủ làm cho tôi...
Bích Cơ nạt :
- Câm mồm lại, ta không có thì giờ nghe ngươi nói chuyện lôi thôi. Đây này, đón lấy bảo kiếm!
Bất thình lình nàng trao thanh Hỏa Long thần kiếm sang tay của Đường Luân bằng một tư thế vừa nhanh vừa mạnh.
Đường Luân giật mình, đưa hai tay ra đón lấy, nhưng bị tiềm lực đẩy trôi, đứng không vững, loạng choạng thối lui mấy bước.
Bích Cơ cau mày, cười nhạt, nhanh như chớp vung bàn tay ra khóa cứng mạch môn của Đường Luân làm cho chàng hốt hoảng kêu lên :
- Bích cô nương...
Bích Cơ thong thả vuốt lại mái tóc của mình, mỉm một nụ cười đầy quyến rũ, nàng nói :
- Đừng sợ, thằng Độc thư sinh cay độc vô cùng mà chẳng làm gì nổi ngươi, ta thật nghi, để ta chẩn mạch mi, xem thử coi mi có trúng độc của nó hay chưa?
Đường Luân tái mặt, chàng không dám cục cựa, để yên cho ba ngón tay trắng muốt của Bích Cơ chấn ngang mạch máu của mình...
Bích Cơ thình lình thất sắc, kêu lên mấy tiếng kinh hoàng :
- Không xong, Thốn mạch vọt lên cao, mà Quan mạch lại trầm trệ, thằng khốn nạn đó đã hạ độc thủ.

Nàng nhìn Đường Luân bằng cặp mắt đăm chiêu, lo lắng. Đường Luân biết đó là do Thiên Độc Nhất Phẩm cho mình uống rượu thuốc trong hồ lô gây ra, nhưng chàng cũng giả vờ kinh sợ thất sắc hỏi rằng :

- Sao! Tôi đã trúng độc?

Bích Cơ mắt mờ ngấn lệ sẽ gật đầu. Thái độ băng khoăng lo lắng đó làm cho Đường Luân vô cùng cảm động. Nàng lại nói tiếp :

- Ngươi đừng động đậy, để ta tìm huyệt đạo đã trúng độc của nhà ngươi rồi phong bế lại, đừng cho chất độc lan tràn, rồi tìm cách khác!

Đường Luân vừa định mở miệng khuyên Bích Cơ đừng tìm huyệt đạo thì nhanh như một cơn gió thoảng, Bích Cơ đã lần ra sau lưng chàng...

Mùi hương thoang thoảng bay ra, ngón tay trỏ của nàng đã điểm một ngón thần tốc vào hậu tâm của Đường Luân...

Thình lình một tiếng thét oai nghiêm trỗi dậy :

- Bích Cơ, dừng tay lại, nó không phải là người tốt.

Tiếng thét hào hùng sang sảng, như sấm nổ ngang tai, làm cho Đường Luân giựt mình quay lại.

Cứ theo thính giác của Đường Luân thì bất cứ một kẻ nào có khinh công tuyệt diệu xuất hiện trong vòng hai mươi trượng thì chàng tức khắc phát giác. Nhưng mà khi quay đầu lại, thì người ấy đã đứng gần kề, do đó cũng đủ biết người này có một võ công thật là cao thâm vô tận.

Đó là một gã trung niên có một máu tóc đen nhánh, thái độ phi thường, sang cả. Đôi mắt của ông ta lóng lánh sáng ngời, lạnh lùng như băng giá.

Bích Cơ kêu lên một tiếng yểu điệu :

- Cha!

Không cần phải hỏi dài giòng, Đường Luân biết chắc chắn người này chính là một người danh vang như sấm trong làng võ, là Hải Ma.

Đường Luân mở to cặp mắt nhìn con người có một bề ngoài hào hoa phong nhã đó.

Chàng lấy làm lạ là vì Hải Ma thật ra không có cái vẻ dữ dằn, đanh ác như lời đồn.

Đường Luân không thấy Hải Ma cử động một tí nào, nhưng thân hình của ông ta lại lướt tới một cách thần tốc, thò tay ra nắm lấy Bích Cơ lôi sang chỗ khác.

Ông liếc cặp mắt sắc như gươm vào mặt của Đường Luân, thét hỏi :

- Ngươi là gì của Thiên Độc Nhất Phẩm?

Bích Cơ trả lời thay cho chàng :

- Thưa cha, cha xem huyệt Thái Dương của hắn bằng phẳng, hai gò má cũng bình thường, chứng tỏ rằng người này quả thật chẳng biết võ công!

Nói đoạn, nàng toan nhảy về phía Đường Luân nhưng Hải Ma đã thò tay ngăn lại.

Ông ta nhìn Đường Luân bằng một cái nhìn nghiêm trang đĩnh đạt.

Bích Cơ chớp mắt rằng :

- Thiên Độc môn vốn dùng thuốc độc để hành sự nên người trong môn phái của họ vị tất đã biết võ công. Thưa cha! Sao cha biết người này là môn đệ của Thiên Độc môn?

Hải Ma gật đầu trả lời :

- Vì ta thấy trên vai nó có chiếc Tử hồ lô.

Đường Luân vội vã giải thích rằng :

- Tôi vốn không phải là người trong Thiên Độc môn. Chiếc hồ lô và

thanh bảo kiếm này do một lão già không quen không biết tạm gởi cho tôi mà thôi.

- Lão! Tạm gởi? Tạm gởi một tín vật của Thiên Độc môn và thanh gươm Càn khôn đệ nhất bá kiếm?

Đường Luân ấp úng trả lời :

- Đó là sự thật.

Bích Cơ sa sầm nét mặt, sẳng giọng nói :

- Đường Luân, mi lại nói dối với ta, việc này ban nãy sao chẳng nói cho ta rõ?

Hải Ma đưa mắt nhìn thanh Hỏa Long thần kiếm, sắc mặt thật là nghiêm trang trịnh trọng. Ông hỏi rõ từng tiếng một :

- Thanh gươm này, lão quái vật sao gởi cho mi và có dặn dò thêm điều gì chăng?

- Lão già ấy nhờ tôi mang thanh bảo kiếm này trao lại cho một người.

Đôi mắt của Hải Ma thình lình long lên sáng quắc thét :

- Ai?

Đường Luân trả lời một câu đầy hào khí :

- Tôi nhận lời phú thác của người, thì phải trung thành với sự việc đó. Xin ông tha thứ cho tôi không thể nào cung khai việc này ra được.

Hải Ma hậm hực khoác tay nói rằng :

- Thiên Độc môn làm việc độc ác dẫy đầy, hoành hành bá đạo, người trong môn phái đó mà gặp ta thì ta chẳng dung tình, lần này ta kể mi là một kẻ hậu sinh tiểu bối nên châm chế cho, mau đi khỏi nơi này... Hừ! Lần sau mi đừng để cho ta chạm mặt thằng tà ma ngoại đạo này nữa.

Thân hình của Hải Ma vừa biến dạng vào đêm tối thì Bích Cơ ngẩng đầu dậy, lạnh lùng gọi :

- Đường Luân, mi dừng chân lại...

Nàng thở dài, nói tiếp :

- Ta hỏi ngươi cớ sao hạng người thư sinh như ngươi thảy đều đa đoan xảo trá...

Đường Luân ấp úng nói :

- Xin Liên cô nương cho tôi một cơ hội để giải thích.

Liên Bích Cơ khẽ cau mày lạnh lùng nói :

- Thiên Độc Nhất Phẩm đã tặng cho ngươi nhiều bảo vật, vậy cái thằng Độc thư sinh chẳng ăn thua gì đến ngươi!

Đường Luân trả lời :

- Nếu tôi tự chế ra được thuốc giải độc thì may ra chẳng hề gì.

Bích Cơ mỉm cười, đôi mắt nàng tỏa ra hào quang lóng lánh, dịu dàng âu yếm nói :

- Đường Luân, mi còn muốn gặp ta nữa hay chăng?

Đường Luân tâm cang rúng động, tim đập rộn ràng, chàng gật đầu.

Bích Cơ hé môi nói một câu đầy truyền cảm :

- Vậy thì ngày trăng tròn, ngươi đến bến đò Tiêu Dao, đối diện với Thiên La Nha chờ ta...

Câu nói vừa dứt thì thân hình của nàng đã lướt bay đi như một cánh bướm trong vườn thượng uyển, chỉ để lại một mùi hương thoang thoảng đâu đây. Bóng người đã mất nhưng lưu lại trong thâm tâm của Đường Luân một hương vị ngọt ngào khó tả.

Một con người nổi tiếng là sắt đá như Đường Luân mà lúc bấy giờ cũng cảm thấy thần hồn điên đảo.

Thình lình chàng tuốt phắt thanh trường kiếm, tự nói với mình :

- Trời!... Thật là khó xử cho ta...

Loang kiếm một vòng, bóng gươm tỏa ra hào quang sáng ngời, hơi

lạnh thấu xương, chàng tấm tắc khen thầm :

- Thật là kiếm tốt!

Cao hứng quá, chàng quên mất vai trò của mình đang đóng, đoạn dồn hết sức mạnh ra ngoài lưỡi kiếm, nạt lên một tiếng, Đường Luân bắt đầu múa bài Thanh Hồng Tả Hải.

Bóng kiếm bay ra trùng trùng điệp điệp, thình lình chém mạnh vào phiến đá.

Đoạn Đường Luân đem một luồng hơi nóng từ trong lồng ngực của mình truyền đến tận mũi gươm. Một tiếng "bốp" vang lên, mũi Hỏa Long thần kiếm bật ngược trở lại và làm cho phiến đá vỡ tan ra từng mãnh.

Đường Luân hài lòng lắm, tra gươm vào vỏ, vừa định quay trở về cỗ xe ngựa, thình lình một tiếng ho vang lên làm cho chàng giựt mình sửng sốt.

Vội ngẩng đầu lên, thấy cách đó chừng hai trượng có một chiếc bóng đen đứng xoay lưng về phía chàng, tà áo đen bay lất phất trong sương đêm, trông thật là kinh rợn.

Một giọng nói khàn khàn vang lên :

- Ngươi có thể lừa Thiên Độc Nhất Phẩm, dối Đông Hải Ma Quân, nhưng làm sao có thể qua mặt nổi Thiên La Nham?

Đường Luân mặt mày biến sắc, chàng thét hỏi :

- Ngươi là ai?

Hỏa Long Thần Kiếm

Hồi 02
Hùng tâm vạn trượng

Trong lòng chàng kinh sợ vô hồi, nhưng ngoài mặt giả vờ cứng cỏi, cau mày dồn hết tâm tư, ý chí sẵn sàng nghênh địch.
Đồng thời chàng sẽ lén tuốt thanh gươm Hỏa Long thần kiếm ra khỏi vỏ, chĩa mũi về phía trước, sẵn sàng chuẩn bị, hễ chiếc bóng đen kia quay đầu trở lại thì lập tức trỗi dậy tấn công, đặt đối phương vào tình trạng sấm sét chẳng kịp bưng tai.
Nhưng mà người áo đen đã lạnh lùng buông ra hai tiếng :
- Khoan đã!
Đường Luân giựt mình kinh hãi. Lúc bấy giờ nhìn kỹ ra Đường Luân thở phào, rú lên :
- Sư phu....
Giọng nói của người áo đen lại đổi sang sang khàn khàn như khi nãy :
- Việc tiến triển ra sao?
Đường Luân nghiêm trang trả lời :
- Sắp sửa tìm ra manh mối, nhưng mà có nhiều nguyên nhân phức tạp, sau này sự việc phát triển ra sao đệ tử không thể nào biết trước được.
Người áo đen "hừ" lên một tiếng nho nhỏ.
Đường Luân lại tiếp tục nói :
- Có một điều làm cho đệ tử suy nghĩ chẳng ra, là chẳng hiểu sao rất nhiều nhân vật võ lâm đều tề tựu tại Đông Sơn này. Mục đích của họ muốn làm gì? Đệ tử tìm chưa ra nguyên nhân.
Người áo đen cười nhạt nói :
- Giới giang hồ không tham danh thì tham lợi.
Đường Luân nhìn người áo đen :
- Đệ tử ngu si, chưa hiểu thấu... xin sư phụ chỉ dạy.
- Là thanh bá kiếm, tức thanh Hỏa Long thần kiếm ở trong tay ngươi đó!
Người áo đen mặc dầu chưa quay đầu nhìn lại, nhưng Đường Luân có cảm giác đôi mắt sáng ngời của ông ta đang chằm chặp nhìn vào thanh Hỏa Long thần kiếm.
Đường Luân vội trả lời :
- Đệ tử xin thưa rõ ràng, thanh Hỏa Long thần kiếm này đệ tử lấy ở trong Pháp Hoa Tự.
Người áo đen khoát tay, cắt ngang :
- Ta biết tất cả, vì ta có mặt tại Pháp Hoa tự.
Đường Luân nghe nói giật mình thì người áo đen đã nói tiếp :
- Hỏa Long thần kiếm vốn là lưỡi gươm có thể chém vàng, sắt, ngọc

như chơi. Nhưng mà bản thân của nó còn tiềm tàng một bí ẩn. (thiếu?)
Đường Luân lại trịnh trọng hỏi rằng :
- Đối thủ của Đông Hải Ma Quân là ai? Sư phụ có thể cho đệ tử được biết?
Người áo đen lắc đầu :
- Thật khó nói, vì những người này hành tung quái đản, công lực chẳng kém ta, đồng bọn của họ lại nhiều. Ban nãy, người dụ cha con Hải Ma đi đó chính là một trong những tay đối thủ có bản lĩnh cao siêu tuyệt diệu.
Đường Luân nghe nói giựt mình cả sợ. Không biết chàng sợ vì nhiệm vụ của mình quá ư nặng nề nguy hiểm, hay là sợ cho cha con Hải Ma gặp phải kẻ cường thù đại địch?
Cái diện mạo phi phàm của Bích Cơ đã khắc sâu vào tâm trí của Đường Luân, không sao xóa nhòa cho được.
Đường Luân cả giận mắng thầm :
- Ta có tiếng là một người sắt đá, chẳng lẽ hôm nay lụy thân vì sắc đẹp một người đàn bà à?
Thật ra trong thâm tâm của Đường Luân bấy giờ đang tranh luận với nhau kịch liệt.
Một mặt chàng muốn vẫy khỏi vòng tình cảm của Bích Cơ, một mặt chàng hết sức binh vực người con gái diễm lệ này. Chàng cho rằng thủ đoạn của Bích Cơ quả thật có phần cay độc, nhưng tình cảm của nàng dành riêng cho Đường Luân lại rất là chân thật. Sắc đẹp của nàng lại quá ư đài các, không lộ một vẻ trần tục nào, cớ sao sư phụ lại sắp nàng vào hạng son phấn tầm thường?
Người áo đen chắp tay sau lưng đi đi lại lại, ra chiều suy nghĩ. Cả hai thầy trò mỗi người đeo đuổi theo một ý nghĩ riêng của mình. Thình lình...
Người áo đen bỗng dừng chân lại, lắng tai nghe ngóng rồi nói nhỏ rằng :
- Ngay bây giờ có một tay cao thủ cách ta bốn mươi trượng. Cứ nghe tiếng bước chân của người này, thì ngoại công của hắn hơn nội công... Hừ! Người này thân hình lùn tịt, tay chân ngắn ngủn... Hắn đang dò theo vết xe của ngươi mà theo dõi... Bây giờ nó đã cách ta hai mươi trượng... Ngươi phải cẩn thận đối phó. Thôi, chúng ta chia tay...
Câu nói chưa dứt thì người áo đen đã bắn mình vào một bụi cây rậm rạp, trong chớp mắt không còn tung tích gì nữa.
Đường Luân hớp một hơi dài dưỡng khí cho tinh thần định tĩnh.

Chàng búng nhẹ vào sóng kiếm của mình, một tiếng “toong” lạnh lẽo vang lên. Chàng cúi xuống nhìn thanh Hỏa Long thần kiếm đang lóng lánh hào quang, trong lòng rất là đắc chí.
Chàng chợt giựt mình vì thấy trên mũi kiếm có khắc ba chữ thật nhỏ : Vô Hồn Điệu.
Đường Luân cau màu, tự nhủ thầm :
- Danh từ thật đáng sợ, không biết bên trong có tiềm tàng điều bí mật gì? Nghe sư phụ nói, trong thanh kiếm này có chứa đựng một điều bí mật, hay điều bí mật này có liên quan đến ba chữ kinh rợn kia?
Còn đang suy nghĩ, thình lình trong bụi rậm có tiếng người khua động cành cây, kẽ lá, lần bước tới.
Đường Luân nín thở, nhận định vị trí của người ấy, nghĩ thầm rằng :
- Thính giác của sư phụ thật là đáng sợ!
Chàng cố giả vờ như không nghe thấy, chậm chạp trèo lên yên xe ngựa, do dự một chút rồi mới nói rằng :
- Tuấn mã, chúng ta ráng đi một đoạn đường nữa để vào huyện Đông Sơn nhé?
Nói rồi đánh lên vào khoảng không khí một roi, giục ngựa chạy tới.
Con ngựa ô vừa mới chồm tới vài bước thì trong bụi rậm bay vù ra một người chắn ngang đầu ngựa.
Đường Luân giả vờ rú lên một tiếng, ghì cương lại nhưng chàng sẽ lén đá vào đùi ngựa một cái. Con ngựa ô hội ý vội vàng hí lên một tiếng vang trời, cất vó chồm tới...
Người ấy phản ứng thật nhanh, không đợi con ngựa ô xông tới, hắn đã thò tay ra, chực chộp lấy cương ngựa.
Liếc nhìn bộ điệu, Đường Luân biết ngay là người này rất giỏi ngoại công, càng thầm phục sư phụ mình có tài xét đoán. Chàng nạt :
- Tuấn mã, mi điên rồi chăng?
Đoạn giơ roi đánh sả một đường dữ dội vào đầu ngựa. Ngọn roi đi vừa tới, Đường Luân thình lình xoay chiều đổi hướng, dồn hết sức mình vào đầu roi, quấn chặt lấy mạch môn của người khách la....
Người này không ngờ Đường Luân bất thần tấn công như vậy, hự lên một tiếng, dưới chân hắn bước nhanh thoăn thoắt theo điệu Đảo âm nghịch dương, cấp tốc rút lui.
Đường Luân nghiến răng kèn kẹt, có bao nhiêu hơi sức thảy đều dồn thẳng ra ngọn roi, một tiếng “chát” vang lên, ngọn roi đã đánh một đường dữ dội lên bàn tay của người ấy, làm cho hắn loạng choạng thối lui...
Đường Luân thấy đòn mình trúng đích, lại kêu lên một tiếng, ghìm xe lại. Nhưng con ngựa ô đang ngon trớn, kéo chiếc xe đi tới ba trượng

nữa, làm cho cát bụi bốc lên mù mịt.
Xe dừng lại rồi, Đường Luân quay đầu nhìn lại mới thấy người này là một trong chúng anh hùng hào kiệt vừa có mặt trong chùa Pháp Hoa. Vì vậy nên Đường Luân thay đổi ngay thái độ, cung kính xá chào rằng :
- Tôi sơ ý, không thấy các hạ qua đường nên mới mạo phạm, vậy xin thứ lỗi cho.
Đó là một người mặc chiếc áo gấm thật đẹp, hắn vội trả lời :
- Công Tôn lão đệ! Xin đừng khách sáo, thật ra cũng vì tôi quá đường đột mà ra...
Nói rồi y cười ồ ồ, tiến sát đến bên Đường Luân. Chàng ngắm kỹ, thấy người này mặc dầu ăn mặc thật đẹp nhưng đôi chân mày chữ bát, cặp mắt hình thoi, bộ điệu cực kỳ đê tiện. Trong lòng chàng không thích nhưng ngoài mặt gượng cười, cung tay nói rằng :
- Độc thư sinh này là người ma đạo, chẳng rõ nhân vật đất Trung nguyên. Chẳng hay huynh đài cao danh quí tánh?
Người áo gấm cười ròn rã trả lời :
- Tôi tên Dịch Y Thanh, biệt hiệu Sách hồn tiễn.
Đường Luân xá chào thêm cái nữa rồi nói rằng :
- Té ra huynh đài đây là Dịch đại hiệp.
Dịch Y Thanh đưa cặp mắt thèm thuồng nhìn thanh Hỏa Long thần kiếm, lấy làm lạ hỏi rằng :
- Thiên Độc Nhất Phẩm sao chẳng đi chung với lão đệ? Lão tiền bối chắc yên lành, mạnh giỏi?
Đường Luân bình thản gật đầu nói rằng :
- Cảm ơn, huynh đài khi dời Pháp Hoa Tự có thấy gia sư có vẽ bất an chăng?
Dịch Y Thanh giựt mình trả lời bằng một cái cười gượng. Lão đưa tay sờ chòm râu dưới cằm, rẽ lần tới sát bên Đường Luân nở một nụ cười quái đản nói rằng :
- Tôi đến đây để chờ đợi yết kiến Thiên Độc Nhất Phẩm lão tiền bối cho thỏa lòng ước ao, đồng thời chúc mừnh lão tiền bối đã được bảo vật của Pháp Hoa tư....
Đường Luân liếc mắt nhìn xuống, thấy trong ống tay áo của hắn có thấp thoáng giấu mấy mũi tên đen ngòm đang chĩa thẳng vào mình, chàng cười sắc lạnh trả lời :
- Cảm ơn lòng tốt của Dịch đại hiệp, Độc thư sinh này chẳng có gì báo đáp, vậy xin huynh đài hãy thưởng thức thanh Hỏa Long thần kiếm.
Dịch Y Thanh nghe nói giựt mình, Đường Luân tay cầm thanh Hỏa

Long thần kiếm đã dâng lên trước mặt. Cử chỉ đột ngột này làm cho Dịch Y Thanh bàng hoàng, ngơ ngác.
Lão ta không hiểu được Độc thư sinh có mục đích gì khác hay chăng. Lão ta giương cặp mắt nghi ngờ nhìn Đường Luân không chớp.
Đường Luân đã đọc thấu tâm tư của lão, mỉm cười mà rằng :
- Độc thư sinh vốn nổi tiếng là con người cay độc, nhưng đối với bằng hữu, lại không bao giờ có ác ý.
Dịch Y Thanh sượng sùng, gắng gượng đưa tay ra đón lấy thanh Hỏa Long thần kiếm, trong lòng nửa mừng nửa sợ. Toàn thân lưỡi gươm lóng lánh sáng ngời, lão giương to cặp mắt tham lam, thèm thuồng nhìn thanh báu kiếm không chớp mắt. Thình lình một tiếng "kẻng" vang lên, mũi gươm trờ tới một chút kề sát vào yết hầu của lão.
Lão giựt mình, buông tay ra trao trả lưỡi kiếm cho Đường Luân.
Chàng mỉm cười nói :
- Xin Dịch đại hiệp cứ tự tiện xem cho...
Nói đoạn, chàng bình thản kê lưỡi gươm vào chòm râu bạc của Dịch Y Thanh thổi mạnh một cái. Trong chớp mắt, chòm râu bạc đứt lìa bay lả tả...
Đường Luân hạ thấp lưỡi kiếm một chút, lạnh nhạt nói rằng :
- Thật là kiếm quí, thổi râu còn đứt.
Dịch Y Thanh toát mồ hôi lạnh, nở một nụ cười phụ họa. Đường Luân thong thả tra gươm vào vỏ, thần sắc uy nghi mà bình thản. Gươm vừa tra vào một nửa, bất chợt dừng tay lại, tuốt kiếm ra, gác ngang trên gối của mình, một tay dằn kiếm, một tay thò vào túi nói rằng :
- Lòng tốt của Dịch đại hiệp, Thiên Độc môn chúng tôi lấy làm cảm kích, không chừng Chưởng môn Thiên Độc Nhất Phẩm sẽ đưa huynh đài đi một chặng đường...
Bề ngoài câu nói xem có vẻ lễ độ lắm, nhưng Dịch Y Thanh cũng biết Đường Luân nói móc. Vì ban nãy, Dịch Y Thanh trở lại Pháp Hoa tự, biết Thiên Độc Nhất Phẩm đã hóa thi rồi, nên vội vã đuổi theo Độc thư sinh, có lòng tham lam, muốn đoạt thanh báu kiếm...
Thình lình Dịch Y Thanh thèm thuồng nhìn lưỡi Hỏa Long thần kiếm đang nằm trước mắt, nghĩ rằng mình chiếm đoạt được nó thì trong vòng năm ba hôm, có thể nắm lấy tất cả chúng anh hùng hào kiệt trong võ lâm.
Nghĩ đến đó, lòng tham càng nổi lên mãnh liệt, chiến thắng lòng sợ hãi của ông ta.

Sắc mặt của lão thình lình trở nên cực kỳ hung ác...
Thừa lúc Đường Luân phân tâm, lão nạt lên một tiếng, bất thần tung ra song chưởng, tả chưởng róc một tiếng cực kỳ mạnh bạo vào má của Đường Luân, hữu chưởng thì xỉa ra đúng vào mạch máu trên cườm tay của chàng.
Dịch Y Thanh thật là độc ác, ông ta muốn dùng một miếng ác liệt nhứt để đè bẹp đối phương ngõ hầu chiếm đoạt lấy thanh bảo kiếm quí báu nhứt đời.
Đường Luân thình lình ngẩng phắt đầu dậy, mắt đổ hào quang, nạt lên một tiếng, bàn tay trong túi của chàng rút phắt ra, hào quang sáng ngời, ngăn đón đòn đối thủ.
Dịch Y Thanh tung ra một đòn ác liệt, ngỡ là tức khắc thành công, nào ngờ chưởng lực của mình bị ngăn chặn bất ngờ. Một lưỡi đao bén nhọn thình lình rạch ngang cườm tay của lão...
Trong chớp mắt, thanh Hỏa Long thần kiếm trong tay của Đường Luân lại vung ra.
Dịch Y Thanh thu tay trở về không kịp bị bảo kiếm cắt nhằm, hai tia máu đào lập tức bắn vọt ra.
Đường Luân reo lên một tiếng cười trong trẻo, lưỡi đoản kiếm Thủy Vân trong tay hữu của chàng kề sát vào mạch máu của đối phương, và tay tả của chàng bình thản tra Hỏa Long thần kiếm vào vỏ.
Đường Luân gằn giọng nói :
- Khá khen cho Dịch Y Thanh. Ta đã biết trước ngươi thế nào cũng bất thần tấn công, vì vậy mới lấy lưỡi Thủy Vân này để đưa mi lên đường vào cõi chết.
Dứt lời, chàng vung mạnh bàn tay hữu ra, lưỡi Thủy Vân tức khắc cắm sâu vào mạch máu của đối thủ. Thân hình của Dịch Y Thanh run lên bần bật, mặt cắt không còn chút máu. Đường Luân thu gươm trở về, nói :
- Các hạ đã lầm, Độc thư sinh không phải là người tầm thường đâu.
Nói đoạn đưa lưỡi đoản đao ra trước mặt của Dịch Y Thanh hầm hừ nói tiếp :
- Ta tha cho ngươi tội chết, mau cút đi cho rảnh.
Nói rồi, bất thần cắt mạnh hai vòng nhanh không thể tả, róc đứt ống tay áo và hai mươi bốn mũi tên đen ngòm dấu ở trong đó...
Dịch Y Thanh cười thê thảm nói rằng :
- Người anh em hãy giết ta đi cho toàn danh nghĩa!
Đường Luân cất lưỡi Thủy Vân vào áo rồi rùn vai nói :
- Bất tất!
Đoạn ném cho hắn một cái nhìn hậm hực nói nhỏ :

- Thôi! Để ta giết cho mi một nửa thôi, để mi sống sót trở về mà trình bày câu chuyện này cho đồng bọn.
Nói rồi chàng chộp ngọn roi ngựa vào tay, vung thành một vòng tròn, quấn chặt lấy Dịch Y Thanh. Nạt lên một tiếng, chàng rút mạnh ngọn roi... làm cho thân hình của Dịch Y Thanh bay vù lên giữa không trung...

- Không sao, em hãy lên xe, có ta đây nó chẳng dám làm gì em đâu.
Nói đoạn chàng nhấc bổng nó bỏ lên xe. Thằng nhỏ rên rĩ rằng :
- Cả một ngày nay tôi chưa ăn cơm.
Và gã ăn mày bắt đầu sừng sộ với Đường Luân. Lời qua, tiếng lại, thình lình gã ăn mày dùng một thế Triệu Phụng Bát Hoàng, điểm một ngón thần tốc vào yết hầu chiêu Đường Luân. Thằng nhỏ hốt hoảng kêu lên :
- Trời...
Đường Luân mỉm cười nói :
- A! Té ra là mày cũng có vài ngón...
Nói đoạn, thân hình của chàng đang im lìm bất động, thình lình vung bàn tay ra bấu chặt vào bàn tay của đối phương theo thế Ngạ Ưng Cầm Thực. Gã ăn mày bất ngờ bị Đường Luân trả một đòn ác liệt, trong lòng cả kinh, vội thu tay trở về.
Suy nghĩ một giây, hắn lại nạt lên một tiếng, rút phắt một lưỡi dao găm trong người ra, đâm vù một đường vào dạ dưới của Đường Luân.
Đường Luân vẫn không tránh né, chỉ dùng một cánh tay ra nhanh như chớp, phá vỡ đường đao của đối phương. Đòn trả nửa chừng, chàng bất thần đổi ra thành thế Ưng trảo, chộp một cái thật mạnh bạo vào bàn tay của đối thủ. Gã ăn mày rú lên một tiếng kinh hoàng, và bị Đường Luân ném ra ngoài xa trên năm trượng.
Thế rồi trong chớp mắt, vô số ăn mày không biết xuất hiện từ hồi nào, hò hét vang lừng quanh cỗ xe của Đường Luân. Đường Luân cau mày hỏi thằng nhỏ :
- Em tên gì?
- Em tên Tiểu Ngũ!
Đường Luân vò đầu nó, nói :
- Vậy thì Tiểu Ngũ ơi! Mi hãy đội chiếc hồ lô kia trên đầu, đứng trên mui xe, ta cho ngươi ba đồng bạc.
Tiểu Ngũ không biết đầu đuôi ất giáp ra sao, nhưng cũng tuân theo,

xách chiếc hồ lô nhảy lên mui xe.
Lúc bấy giờ có một lão ăn mày vẹt đám đông bước ra. Đường Luân thấy trên vai lão có tới năm chiếc bị nên biết lão già này rất có địa vị trong hội ăn mày. Chàng vội hỏi :
- Chẳng hay đây là vùng thứ mấy của Cùng Gia bang? Do ai quản hạt?
Lão già ăn mày nhăn răng trả lời :
- Đây là khu thứ mười tám, do già này quản hạt. Ngươi là ai? Xin cho biết!
Đường Luân ngửa mặt nhìn trời hỏi :
- Vậy thì Lưu Bất Cùng ở đâu? Kêu nó ra đây cho ta dạy việc.
Khẩu khí thật là ngạo mạn, làm cho lão ăn mày cả giận :
- Lưu bang chủ không có mặt ở đây, và vùng này đã do Hải Ma kiểm soát... cho mi biết rằng huyện Đông Sơn này không phải là chỗ để cho mi ăn bướng nói càn.
Đường Luân cả cười hô to :
- Vậy thì...
Nhưng lão già ăn mày đã khoác tay ra dấu và cả bọn ăn mày thảy đều trỗi dậy, chực tấnco. Đường Luân vội vã gằn giọng ngâm nga :
“Cô độc hương lý thiên nhiên khách...”
Trong đám người hiếu kỳ buồn chung quanh bỗng có người ứng tiếng trả lời :
“Vạn tánh mộ trung độc độc ma.”
Đường Luân nghĩ thầm :
- Quả thật có người của sư phụ đặt nơi đây.
Chàng vỗ tay nói lớn rằng :
- Người của Thiên Độc môn đâu, sao chẳng xuất hiện để nghe lời dạy của Chưởng môn.
Dứt lời, hai chiếc bóng người bay vù vù đến bên cỗ xe, và Đường Luân cũng phi thân nhảy xuống.
Lão già ăn mày nghe Đường Luân tự xưng là người của Thiên Độc môn vội vàng ra hiệu cho người đồng bọn dừng tay lại.
Hai người mới đến vội vàng thi lễ trình với Đường Luân rằng :
- Chúng tôi là Trương Chi Phi và Hàn Khuê.
Đường Luân hỏi :
- Trong huyện Đông Sơn này chỉ có hai ngươi mà thôi sao?
Trương Chi Phi trả lời :
- Còn bảy vị nữa nhưng đêm hôm qua được điều động đến Pháp Hoa tự. Sáng nay chúng tôi mới tìm được thi thể, và theo qui lệ của bản môn, chúng tôi đã hóa thi cho họ.

Đường Luân nghiêm trang truyền lệnh :
- Nay ta truyền cho hai ngươi được biết, địa phận này mặc dầu thuộc Hải Ma nhưng Hải Ma chểnh mảng, để cho người dưới tay làm nhiều điều hung bạo. Vậy từ nay trở đi, hai ngươi phải để ý mà chỉnh đốn lại những việc trái tai, gai mắt trong chốn giang hồ.
Nếu kẻ nào bất tuân thì... chết!
Hai người thảy đều cúi đầu vâng lệnh.
Đường Luân lại dặn tiếp :
- Vạn nhất mà xung đột với Hải Ma, nếu hắn có ý bênh vực người của nó thì hai ngươi tức khắc hạ chiến thư mời hắn đến tổng đàn của Thiên Độc môn, ta tự nhiên có cách giải quyết cho ổn thỏa.
Nói đoạn, chàng chỉ gã ăn mày vừa trúng đòn nằm dưới đất ban nãy, nói rằng :
- Nghe nói tên này tánh tình hung bạo, lường gạt khách qua đường? Hai ngươi cứ điều tra, nếu quả thật như vậy thì nó đáng tội chết.
Trương Chi Phi ứng tiếng, vừa muốn nhảy tới bắt lấy gã ăn mày đó thì lão già ăn mày đã thò gậy ra ngăn lại, nói rằng :
- Ta khuyên bọn ngươi một điều, vì Đông Hải Ma Quân không phải là tay vừa, bọn ngươi nên nể tình nó mà bỏ qua đi.
Hàn Khuê nạt :
- Không được!
Nói rồi nhảy tới tống cho lão ăn mày một chưởng.
Nhanh như chớp, lão già ăn mày tràn mình né tránh, thanh gậy trong tay của lão thình lình vọt qua Trung đường rồi đánh thẳng vào đầu Hàn Khuê.
Đó là thế Bổng Đả Phong Cẩu, thoát thai trong miếng Ô Long Xuất Thần của phái Thiếu Lâm, do tổ sư của hội ăn mày biến chế mà đưa công vừa thủ, là một miếng võ hộ thân thứ nhất của Cái bang.
Hai bàn tay của Hàn Khuê đánh vừa mãn trớn, thình lình bị đường gậy ngăn lại. Lão già ăn mày ngỡ rằng mình đã đắc thế, nào ngờ Hàn Khuê bất thần bước xéo ra một bước, biến thế thu tay trở về bỏ chạy.
Trong chớp mắt, Trương Chi Phi đã nhảy xổ tới, vung hai bàn tay sắt thép của mình chộp vào đầu của đối phương.
Lão già ăn mày luống cuống, Trương Chi Phi lập tức buông một chuỗi cười rũ rượi, một tay vớ lấy vai của lão, một tay tước phắt thanh gậy trúc.
Bọn ăn mày đứng chung quanh thấy tình thế không xong, ó ré vang lừng, vung gậy ùa tới chực vây đánh.
Họ nhanh, Hàn Khuê còn nhanh hơn. Thừa lúc lão ăn mày thối lui

một bước, Hàn Khuê tiên hạ thủ vi cường, tung đòn ra bốn phía như vũ bão, đánh vào bọn ăn mày.
Trong chớp mắt, tiếng rên la vang dậy, bọn ăn mày rần rần bỏ chạy.
Đường Luân gằn giọng nạt :
- Khoan!
Hàn Khuê và Trương Chi Phi nghe lịnh, tức khắc dừng tay. Lão già ăn mày bị bàn tay hộ pháp của Trương Chi Phi vớ phải tứ chi rũ liệt, đớ người ra không thể cục cựa.
Bọn ăn mày thấy vậy thảy đều không dám hống hách nữa. Đường Luân thong thả phán rằng :
- Không nên đánh chết bọn họ, chỉ theo qui lệ của bản môn và thi hành theo mệnh lệnh của ta mà thôi.
Bọn ngươi mau bắn hỏa châu để triệu tập người trong đồng môn lại, chờ lịnh ta điều khiển.
Hai người cúi đầu vâng lệnh.
Trương Chi Phi nắm lấy bâu áo của lão già ăn mày ném mạnh ra ngoài. Liền theo đó, Hàn Khuê cũng dùng một thủ pháp cực kỳ nhanh nhẹn, giải huyệt cho chúng.
Xong đâu đấy, hai người quay trở lại vác lấy tên ăn mày gây sự với thằng bé Tiểu Ngũ ban nãy, đoạn bay mình ra phố.
Đường Luân cũng thở dài rồi nhảy lên xem người của mình. Thằng Tiểu Ngũ ôm chiếc hồ lô ngớ ngẩn nhìn Đường Luân không hiểu đầu đuôi câu chuyện ra sao cả.
Đường Luân mỉm cười bảo nó ngồi bên cạnh mình, đoạn vung roi thúc ngựa đi thẳng.
Tiểu Ngũ thấy xe của Đường Luân đi nhanh giữa phố, vội vỗ tay cười ròn rã. Đường Luân thò tay vào túi lấy ra ba đồng trao cho Tiểu Ngũ.
Xe đi vòng quanh thành ba lượt, rồi từ từ đi chậm lại. Tiểu Ngũ ngó Đường Luân nói rằng :
- Đại thúc thật là hung dữ, đánh ngã bọn ăn mày.
Đường Luân cả cười nói rằng :
- Ta không dữ, ta gặp người ác thì ta nổi nóng, cho chúng một trận nên thân. Tiểu Ngũ! Nhà của ngươi đâu?
Thằng bé ngơ ngác nhìn Đường Luân :
- Nhà?... tôi không có nhà.
- Vậy anh em, cha mẹ của mi đâu?
Nó trả lời :
- Không có anh em, cha mẹ chi cả.
Đường Luân vò đầu nó một cách trìu mến.
Lẽ ra, trong chuyến đi này, Đường Luân phải đương đầu với biết bao

nhiêu điều nguy hiểm, hoàn cảnh không cho phép chàng suy nghĩ gì hơn ngoài việc đối phó với những tay khét tiếng vang trời, đang mai phục bốn phương, tám hướng, giương bẫy chờ chàng.
Nhưng Đường Luân không nỡ nhẫn tâm, thản nhiên trước cảnh đói rét của thằng Tiểu Ngũ. Chàng nhảy xuống xe, vào một tiệm quần áo, mua cho nó một bộ đồ vừa vặn.
Đoạn chàng đánh xe đến một ngôi tửu lầu lớn nhất trong thành, chọn một chỗ ngồi đẹp đẽ, cao sang nhất bên cạnh cửa sổ. Hai thầy trò ngồi xuống ăn uống no say.
Thình lình, có tiếng đối thoại nho nhỏ đập vào màng tai chàng.
Đường Luân vội vã nín hơi, dùng phép Nội thính đại pháp lắng tai nghe kỹ :
- ... trong địa hạt của thằng Đông Hải Ma Quân có ba món bảo vật...
- Ba món bảo vật gì đó?
- ... Món thứ nhất là một thanh kiếm cổ, quí báu nhất đời tên là Hỏa Long thần kiếm... hiện để trong chùa Pháp Hoa...
Đường Luân giật mình, sờ lại thanh bảo kiếm trên lưng mình.
- ... Trăm năm về trước... Vô Hồn tông... điều động... việc không thành, tự đánh vào Thiên linh cái của mình... làng võ Trung nguyên không có ai công thể đối địch...
Giọng nói của người đối thoại thật thấp, nên Đường Luân nghe tiếng được tiếng mất :
- Món thứ hai... là pho sách Đa Tâm thánh kinh... cất... Thiên La Nham... có thể dùng âm thanh ma quái mà...
Một người thình lình cất cao giọng, nói một cách xúc động :
- Thủ đoạn của thằng Hải Ma thật là cay độc.
Giọng nói của người thứ hai bấy giờ cũng cất cao lên :
- Hiền đệ, còn một bảo vật thứ ba nữa là Nga Mi nữ đã hạ sanh cho thằng Hải Ma một người con gái đẹp tuyệt trần, thân hình mềm mại, lại có điều kỳ quặc, là thiếu nữ này từ nhỏ sống trong cảnh hoa thơm, cỏ lạ, không uống nước mà chỉ uống những chất mật hoa, vì vậy mà thân hình nàng tỏa ra một mùi thoang thoảng, dễ làm cho người ta đê mê ngây ngất. Thằng Hải Ma lại dùng người đẹp tuyệt trần này làm một miếng mồi ngon để câu thiên hạ, hà hà hà...
- Hiền đệ, ta chúc mi mã đáo thành công, bắt được con bé này để tha hồ hưởng lạc.
Tiếp theo đó, hai người cười ồ ồ, ra vẻ thích thú lắm.
Đường Luân không lấy đó làm lạ, chỉ có mấy người thực khách thì ngạc nhiên trố mắt ra nhìn.
Trong lòng Đường Luân bỗng nhiên dâng lên một nỗi buồn man mác.

Rất nhiều nghi vấn quay cuồng trong khối óc của chàng, và rốt cuộc chàng hết sức căm tức vì những lời lẽ khiếm nhã của hai người họ đối với Bích Cơ.
Tuy vậy, ngoài mặt chàng vẫn giữ thái độ ung dung, thư thái. Nhưng một nguồn tiềm lực không biết từ đâu đưa đến truyền vào cánh tay của chàng, trong lúc ấy bàn tay của chàng đang cầm đôi đũa, và đôi đũa vô tri kia từ từ cắm phập vào mặt bàn...
Tiểu Ngũ đôi mắt trợn trừng lấy làm kinh dị vì thái độ bất thường của Đường Luân.
Bất chợt chàng bắt gặp cặp mắt kinh dị của nó, vội vàng thu hồi nội lực, vừa muốn rút chiếc đũa thì... phía cầu thang bỗng có tiếng chân người vang dậy.
Tiếng chân người vừa dứt, tiếp theo đó là một giọng người con gái vang lên :
- Ủa! Độc thư sinh cũng có mặt tại đây sao?
Tiếp theo đó là có tiếng đẩy mạnh chiếc bàn, và có tiếng của một người con gái khác :
- Chính nó là thằng vong tình bội nghĩa Độc thư sinh.
Đường Luân giựt mình. Bàn tay run rẫy và đôi đũa kia gãy ngang nghe một tiếng “rốp”.

Hỏa Long Thần Kiếm

Hồi 03
Phong vân gặp hội
Anh hào ra tay

Trong chớp mắt, cả tửu lầu thảy đều nhốn nháo. Tửu khách đổ dồn cặp mắt kinh dị nhìn về phía Đường Luân.
Ánh mắt của chàng tiếp xúc với mấy mươi luồng nhỡn tuyến đó khiến chàng bất giác giựt mình, và tức khắc lấy ngay lại sự bình tĩnh.
Sự xuất hiện thình lình của Ngọc Đảnh chân nhân, Kim Lăng Thiên và Khang Huệ không làm cho chàng kinh dị. Chàng chỉ kinh tâm vì bên cạnh Khang Huệ còn có Tử La Sát và một người đàn bà trung niên ngồi đó.
Người này mặt đẹp như ngọc, đôi chân mày cong vút như lá liễu, mái tóc đen huyền búi lên trên theo kiểu Ngọc Long. Thái độ của người này nghiêm trang, nhàn nhã, làm cho người ta nhác trông thấy, ngỡ

là gặp phải một nàng tiên giáng thế. Trong cái sắc đẹp thanh tao, trang nhã có bao hàm một thái độ cực kỳ oai nghiêm.
Người đàn bà này thò bàn tay búp măng ra vỗ lấy vai của Tử La Sát, điềm đạm nói rằng :
- Quyên Quyên, ngồi xuống đi!
Tử La Sát thẫn thờ như một kẻ mất hồn, ngoan ngoãn ngồi xuống khẽ quay mặt vào vách.
Khang Huệ khẽ liếc mắt nhìn Quyên Quyên, còn Quyên Quyên thì ngồi im lìm bất động, lạnh lùng, đanh đá, không nói, không rằng.
Ngược lại, Kim Ngọc Kỳ Hương thì nở một nụ cười tao nhã se sẽ gật đầu, ngắm nhìn Đường Luân từ đầu chí chân.
Đường Luân cảm thấy nhãn lực của bà ta như hai lưỡi gươm bén, đâm thẳng vào giữa ngực mình. Nhưng Đường Luân cố gắng bạo dạn, nhìn thẳng vào đôi mắt đó, đấu nhãn với bà ta.
Khang Huệ cười khúc khích :
- Thật là oai!
Ngọc Đảnh chân nhân vừa trông thấy Đường Luân cũng giựt mình, ông ta níu áo Khang Huệ, nói nhỏ :
- Huệ nhi, mi nói lầm nhầm gì với thằng ma đầu đó?
Kim Lăng Thiên cũng hậm hực nhìn Đường Luân không chớp mắt, hắn để tay vào đốc kiếm hầm hè muốn khai chiến. Khang Huệ nũng nịu nói :
- Hắn đâu phải là ma mà ngươi hòng sợ!
Dứt lời, nàng bất thình lình trổ ra một ngón, điểm vào hông của Kim Lăng Thiên.
Kim Lăng Thiên giựt mình, trở phắt bàn tay lại, xử một thế Đảo Tiêu Kim Long, khóa cứng lấy cườm tay của Khang Huệ.
Khang Huệ hoành thân trở bộ, đánh cho Kim Lăng Thiên một khuỷu tay, hậm hực rằng :
- Mi dám trả đòn với ta?
Kim Lăng Thiên sợ huyệt Tam Lý của mình bị nàng đánh trúng, nên vội vàng đảo mình trốn ra sau lưng của Khang Huệ.
Chính Khang Huệ muốn cho Kim Lăng Thiên lẩn ra sau lưng mình, nàng buông ra mấy tiếng cười thích thú, tung mình nhảy vèo về phía Đường Luân.
Kim Lăng Thiên giận bồi hồi, nhưng trước những cặp mắt tò mò, chàng không thể níu kéo Khang Huệ trở lại được, mà Ngọc Đảnh chân nhân cũng bàng hoàng ngơ ngẩn.
Hàn Khuê đáp mình xuống trước mặt Đường Luân, hai tay chống nạnh, mồm cười rất xinh, nói rằng :

- Ai cũng sợ Độc thư sinh, nhưng ta nhất quyết không thèm sợ, thử xem mi làm gì ta?
Đường Luân mỉm cười trả lời :
- Cô nương đẹp đẽ dường này, lại học được quyền thuật chánh tông, tôi hại cô nương làm chi?
Khang Huệ nghe nói, trong lòng cả đẹp, nhưng giả vờ nạt :
- Đừng nói lôi thôi!
Nàng quay sang ngắm nhìn thằng bé ra vẻ thích thú, nàng vò đầu nó, tươi cười hỏi rằng :
- Thằng tiểu độc vật này thật đẹp. Tiểu độc vật! Người này là cha của mi hay là anh em của mi?
Tiểu Ngũ ngơ ngác nhìn Khang Huệ, lắc đầu :
- Tôi không phải là Tiểu độc vật. Tôi tên Tiểu Ngũ, còn người này từ phương xa đến.
Khang Huệ làm ra vẻ thật là đoan trang, nói rằng :
- Vậy mi đã bị Độc thư sinh gạt đến đây, chốc nữa hắn sẽ mổ bụng mi ra mà ăn thịt!
Tiểu Ngũ khoác tay lắc đầu :
- Không, không! Ông này là người tốt!
Đường Luân mỉm cười nói :
- Xin Khang cô nương đừng nói quá lời.
Khang Huệ trợn mắt lườm Đường Luân một cái, đoạn nói :
- Ai dám tin bọn tà ma ngoại đạo là người tốt. Độc thư sinh mà không độc thì ai dám tin?
Đoạn quay sang Tiểu Ngũ nói rằng :
- Tiểu Ngũ, mi đi theo cô, đừng theo con người xấu xa này nữa.
Tiểu Ngũ nhìn Khang Huệ một cách kinh dị, đoạn quay sang nhìn Đường Luân, nói một cách quả quyết rằng :
- Không, đại thúc là người tốt.
Đường Luân mỉm cười dịu dàng :
- Người này là Khang Huệ cô nương, là một người tốt nhất trên đời này. Mi phải theo cô ấy, cô ấy sẽ lo cho mi ăn mặc một cách đầy đủ hơn ta.
Khang Huệ lườm :
- Đồ ma!... Tiểu Ngũ, mi gọi ta là chị Khang Huệ được rồi.
Tiểu Ngũ nước mắt chảy vòng quanh, nức nở nói :
- Đại thúc... đại thúc bỏ tôi ư?
Đường Luân trả lời dịu dàng :
- Đại thúc đang có việc cần kíp, mi hãy tạm thời theo chị Khang Huệ, ta lại thỉnh thoảng đến thăm ngươi.

Mặc dầu Tiểu Ngũ mới gặp gỡ Đường Luân mấy tiếng đồng hồ mà thôi, nhưng nó rất cảm mến chàng. Bởi vì chàng là người đầu tiên đem đến cho nó một nguồn an ủi.
Nghe nói Đường Luân sẽ thường đến thăm mình nên Tiểu Ngũ vội vàng gật đầu ưng thuận và gọi Khang Huệ mấy tiếng :
- Chị Khang Huệ!
Ngọc Đảnh chân nhân bấy giờ mới bước tới, nói xen vào :
- Hay lắm! Thằng nhỏ này mồ côi mồ cút, gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Giao lại cho Côn Luân phái, mặc dầu tu hành cực khổ còn hơn sa đọa theo phường ma đạo gian manh.
Đường Luân rùn vai mỉm cười :
- Cảm ơn đạo trưởng đã chỉ giáo, tôi có cảm tưởng tương tợ như đạo trưởng.
Ngọc Đảnh chân nhân thò tay định nắm lấy tay Tiểu Ngũ, nào ngờ Tiểu Ngũ đẩy bàn tay của ông ta, trả lời một câu thích đáng :
- Ta theo chị Khang Huệ, chẳng theo lão đạo sĩ.
Khang Huệ vỗ tay cười ha hả :
- Hay lắm, nên theo ta, mà chẳng nên theo lão già đạo sĩ...
Không đợi cho Ngọc Đảnh chân nhân nổi giận, nhanh như chớp, nàng thò tay bế lấy Tiểu Ngũ vào lòng, như một con bướm, nàng bay lả lướt vào một góc phòng.
Nơi đó, Kim Lăng Thiên đang đứng ngơ ngác, nàng nhét thằng Tiểu Ngũ vào lòng của Kim Lăng Thiên. Kim Lăng Thiên tỏ vẻ khó chịu, nhưng Khang Huệ tức khắc trợn mắt nhìn chàng bằng một thái độ giận dữ. Thế là Kim Lăng Thiên ngoan ngoãn bế thằng Tiểu Ngũ vào lòng.
Khang Huệ quay lại nhìn Ngọc Đảnh chân nhân bằng một cái nhìn ranh mãnh, làm cho lão già này hờn giận tràn hông. Ông ta hối hận vì phen này mang Khang Huệ đi theo cho vướng chân vướng tay, thật là vô ích.
Ngọc Đảnh chân nhân quay về phía Đường Luân, vung phất trần hỏi rằng :
- Độc thư sinh, xin mi cho ta biết kết quả trong chùa Pháp Hoa ra sao?
Thằng Tiểu Ngũ đi rồi, Đường Luân cảm thấy mình không còn điều gì lo ngại nữa, vội thay đổi thái độ. Chàng sờ chuôi thanh Hỏa Long thần kiếm ngang nhiên trả lời :
- Xin đạo trưởng hãy xem đây là thanh kiếm gì?
Nói đoạn tuốt phắt ra dâng ngang trước mặt.
Ngọc Đảnh chân nhân biến sắc hỏi rằng :

- Đây là bảo vật của chùa Pháp Hoa?
Đường Luân lanh lảnh trả lời :
- Chính thế, nó là Hỏa Long thần kiếm!
Bốn tiếng Hỏa Long thần kiếm đập vào màng tai của thực khách, làm cho mọi người thảy đều kinh hoàng...
Những người thuộc trong làng võ càng thêm kinh dị, thèm thuồng, tất cả đều dồn những cặp mắt quái gỡ của mình nhìn thanh báu kiếm. Thậm chí con người đoan trang, tao nhã như Kim Ngọc Kỳ Hương cũng liếc mắt ngắm nhìn. Thái độ đó đập vào mắt của Đường Luân làm cho chàng giựt mình kinh hãi.
Đảo mắt nhìn quanh thấy trong toàn thể thực khách có rất nhiều võ lâm cao thủ, một số đông Đường Luân đã biết mặt...
Ngọc Đảnh chân nhân mắt đổ hào quang, xẳng giọng nói rằng :
- Vậy thì Pháp Nguyên thiền sư...
Đường Luân trả lời một câu rùng rợn :
- Đã tự đánh vỡ Thiên linh cái mà chết rồi!
Ngọc Đảnh chân nhân ngửa mặt lên trời cười ròn rã, thình lình nghiêm sắc mặt, thét hỏi :
- Vậy còn thằng Thiên Độc Nhất Phẩm đâu?
Đường Luân bình thản trả lời :
- Ông ta ở một nơi xa thì xa lắm, mà gần thì cũng gần lắm.
Ngọc Đảnh chân nhân giựt mình vuốt chòm râu cá chốt :
- Ý của ngươi nói rằng Thiên Độc Nhất Phẩm hiện đang ở trên tửu lâu Chính Dương này?
- Chính thế, và ông ta đang đối diện với đạo trưởng đây.
Ngọc Đảnh chân nhân lại giựt mình, trợn mắt nhìn Đường Luân :
- Nhà ngươi nói thật?
Chỉ vì sau lưng của Đường Luân là một khung cửa sổ, mà ngoài khung cửa sổ kia là một con phố, dập dìu người qua lại.
Đường Luân chỉ trả lời bằng một nụ cười lạnh nhạt. Ngọc Đảnh chân nhân đảo mắt nhìn quanh, lại nhóng cổ dòm sang bên kia mái ngói, nhưng tuyệt nhiên chẳng thấy một bóng người.
Ngọc Đảnh chân nhân nghi ngờ Đường Luân gian trá, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm trang của chàng, ông ta lại chẳng dám nghĩ rằng người này nói dối.
Suy nghĩ mãi mà vẫn không sao hiểu nổi ý nghĩa câu nói của Đường Luân. Nghĩ rằng Thiên Độc Nhất Phẩm là một tay võ công siêu đẳng, cao hơn mình gấp bội, vậy thì muốn biết hành tung của lão không phải là chuyện dễ.
Ngọc Đảnh chân nhân rùng mình, đoạn cúi đầu xuống mặc tưởng

trầm tư. Chính vào lúc ông ta lưỡng nan tấn thối thì...
... Kim Ngọc Kỳ Hương mỉm cười, thò tay lấy một chiếc đũa ngà bất thình lình ném bay về phía Đường Luân nhanh không thể tả.
Tốc độ chiếc đũa tuy nhanh không thể tưởng tượng, nhưng không một tiếng xé gió nào phát ra. Một tiếng "bộp" vang lên. Chiếc đũa ngà trúng nhằm cái hồ lô đeo lủng lẳng bên cạnh sườn của Đường Luân lửa bắn tung tóe nhưng Đường Luân vẫn đứng một cách trầm tĩnh, dường như không hay biết.
Kim Ngọc Kỳ Hương mỉm cười, khẽ cau mày gật gù khen thầm.
Chừng đó, Ngọc Đảnh chân nhân mới sực tỉnh, vỗ trán mình "à" lên một tiếng, rồi cười ha hả :
- Vậy thì thằng Thiên Độc Nhất Phẩm đã gặp nhiều báo ứng?
Đường Luân trả lời :
- Thiên Độc Nhất Phẩm đã qui tiên rồi!
- Vậy thì các hạ đây là người thế chức Chưởng môn?
Đường Luân mỉm cười :
- Không dám!
Ngọc Đảnh chân nhân nghĩ thầm :
- Người này quả là lợi hại, muốn thừa cơ điều tra hành tung của ta.
Nghĩ đoạn nói rằng :
- Cũng sắp đến...
Nói rồi không đợi cho Đường Luân mở miệng, bất thình lình quay phắt lại, vung phất trần điểm một ngọn thần tốc vào giữa ngực Đường Luân, nạt :
- Đỡ!
Vô số sợi cước bằng đồng trên phất trần đâm thẳng vào những yếu huyệt trên mình của Đường Luân như một trận mưa rào...
Nhưng Đường Luân đã phòng hờ từ trước, vung ông tay áo ra. Chiếc ông tay áo của chàng căng ra như một bức tường, ngăn chận phất trần của lão đạo sĩ.
Khang Huệ rú lên :
- Nhị sư thúc! Đừng nổi nóng hống hiệp người ta!
Tử La Sát Quyên Quyên nãy giờ ngồi gầm đầu không nói chuyện, bây giờ nghe tiếng rú của Khang Huệ, vội ngẩng đầu lên, cặp mắt của nàng hãi hùng kinh sợ.
Ngọc Đảnh chân nhân gật gù hỏi rằng :
- Hay lắm! Thế võ này của bần đạo gọi là Thiên Chi Phất Trần, còn thế võ của mi gọi là chi?
Đường Luân bình thản trả lời :
- Lưu Vân Phi Tú!

Ngọc Đảnh chân nhân nạt :
- Hay!
Đoạn thình lình vung phất trần nhấn mạnh tới. Đường Luân mỉm cười, bất thần thu nội lực trở về khiến ống tay áo của chàng trở thành mềm nhũn.
Ngọc Đảnh chân nhân biến sắc.
Đường Luân nhanh nhẹn trả lời :
- Tôi sẽ bất chấp đường gươm bên cánh tay tả của đạo trưởng mà tiếp tục phá vỡ đòn Thiên Chi Phất Trần.
Đoạn nhanh như chớp, chàng rạp mình xuống đất theo thế Cổn Địa Long trốn thoát chưởng phong của đạo trưởng đồng thời trổ ra một ngón điểm vào huyệt Dũng Tuyền, bắt buộc đạo trưởng phải thu kiếm về để giữ miếng.
Ngọc Đảnh chân nhân cười khinh bỉ :
- Phương pháp này mạo hiểm, hạ sách! Hạ sách! Cứ như thế thì tự giữ lấy mình còn chưa được, sao gọi là bắt buộc đối phương phải thu kiếm trở về để giữ miếng.
Ngọc Đảnh chân nhân quay lại hỏi Kim Ngọc Kỳ Hương :
- Đảo chủ nghĩ sao?
Kim Ngọc Kỳ Hương đưa chung trà lên môi khẽ nhấp một miếng, thong thả trả lời :
- Có thể tạm cho là được!
Ngọc Đảnh chân nhân ha ha cả cười, hỏi :
- Nếu theo ý của Đảo chủ thì gặp trường hợp này ta phải xử trí làm sao?
Kim Ngọc Kỳ Hương mỉm cười nói rõ từng tiếng một :
- Theo thiển kiến của ta thì sau khi dùng Cổn Địa Long thoát ra ngoài ba thước rồi bất thình lình quay phắt trở lại, tống ngược trở về một chưởng vào huyệt Mệnh Môn để đưa đạo trưởng về trời.
Đường Luân giựt mình thất sắc, liếc nhìn Kim Ngọc Kỳ Hương, thấy thần sắc của bà ta vẫn lạnh lùng bình thản, cái vẻ thanh tao, trang nhã đó không đượm một vẻ khiêu khích chút nào. Chàng nhủ thầm :
- Quả thật danh bất hư truyền. Nếu ta chẳng rõ lai lịch của bà ta, thì cứ ngỡ là một người đàn bà giàu sang, quí phái, chớ có ngờ đâu đó là một tay đại nữ ma đầu, lừng danh thiên hạ.
Ngọc Đảnh chân nhân trầm ngâm một chút, cười rằng :
- Thú thật với Đảo chủ :
Côn Luân phái chúng tôi có học được phương pháp trở mình giữa không trung. Đòn của Đảo chủ vừa nói ra mặc dù lợi hại, nhưng gặp phải Côn Luân cao thủ thì thật là nguy hiểm bội phần.

Kim Ngọc Kỳ Hương bình thản trả lời :
- Ngũ Chi môn chúng tôi cũng được học phép vừa tràn mình né tránh, vừa đánh ngược trở về phía sau mà tất thắng. Thật ra, cao thủ đấu chiến với nhau phải biết tùy cơ ứng biến, chớ còn võ học mênh mông vô tận, đòn lạ hằng hà sa số, biết đâu mà lường.
Ngọc Đảnh chân nhân cười ròn rã, trả lời :
- Tôi rất lấy làm bội phục cao kiến của Đảo chủ!
Thình lình, lão ta thu hồi chân lực, nghiêm trang nói với Đường Luân :
- Thiên Độc môn vốn có tiếng là một môn phái giết người chẳng gớm tay, nay các hạ lên ngôi Chưởng môn, bần đạo mong rằng bàn tay của các hạ từ đây không còn nhuốm máu nữa.
Nói đoạn lão liếc thanh Hỏa Long thần kiếm gằn giọng nói :
- Hỏa Long thần kiếm là một món bảo vật của võ lâm, không biết bao nhiêu người đang thèm thuồng dòm ngó. Nếu các hạ thức thời vụ, nên mau mau mang trả cho Pháp Hoa tự. Bằng không thì nhân vật các môn phái sẽ hiệp lại tấn công, chừng đó e rằng các hạ trở tay không kịp.
Đường Luân cười lanh lảnh, đảo mắt nhìn quanh nói rằng :
- Sông có thể lấp, núi có thể dời, nhưng ý kiến của ta không hề thay đổi. Độc thư sinh này sẵn sàng ứng chiến.
Ngọc Đảnh chân nhân buông ra một tiếng cười lạnh nhạt, đoạn bước trái trở ra, đi về phía Kim Lăng Thiên.
Thằng Tiểu Ngũ thấy Ngọc Đảnh chân nhân trở lại, vội thu vào lòng của Khang Huệ, nói rằng :
- Tôi chẳng thích lão già này, lão dám mắng đại thúc của tôi.
Khang Huệ vò đầu nó, mỉm cười nói :
- Phải, chút nữa chị nhổ râu lão cho mát dạ em!
Đường Luân thong thả quay trở vào bàn, cởi thanh Hỏa Long thần kiếm để trên bàn, thái độ cực kỳ ngạo mạng, nửa như khoe khoang, nửa như khiêu khích.
Lúc bấy giờ trên tửu lầu xôn xao nhốn nháo vì mấy tên tửu bảo mời những thực khách không phải người trong võ lâm xuống lầu.
Những tửu khách tầm thường đó dầu bạo dạn đến cách mấy cũng không dám đánh tửu trong rừng dao búa nên cả thảy đều rần rần lui xuống.
Đồng thời, từ phía dưới cũng có nhiều người mang đao, đeo kiếm tiếp tục bước lên.
Một tên tửu bảo bước tới xá chào Đường Luân hỏi :
- Ông đây có phải là Công Tôn đại gia?

Đường Luân ngẩng đầu dậy :
- Chính ta đây!
Tửu bảo vội đưa ra mấy phong thơ màu đỏ, cười rằng :
- Bên kia có mấy ông khách nhờ tôi trao lại cho Công Tôn đại gia.
Đường Luân thò tay nhận lấy, mở phong bì ra xem, thấy trong có một lá cờ nho nhỏ, và một mũi tên bị bẽ gẫy, dưới chứa mấy dòng chữ :
"Kính gửi Độc thư sinh Công Tôn tú sĩ, Hắc Phong Kỳ khai quyển, Sách Hồn Tiễn đương đầu, Đàm gia Bồi, Dịch Y Thanh cẩn bái."
Kim Ngọc Kỳ Hương ngắm nhìn Đường Luân lâu lắm mới quay sang Tử La Sát gọi :
- Quyên Quyên!
Quyên Quyên ngẩng đầu lên, ánh mắt ai oán, não nùng của nàng vừa chạm phải cặp mắt oai nghiêm của Kim Ngọc Kỳ Hương, tức khắc thay đổi, vẻ sợ sệt, nàng nói nho nhỏ :
- Nữ tì xin đợi lệnh!
Đoạn cúi gầm đầu xuống.
Kim Ngọc Kỳ Hương miệng vẫn mỉm cười nhưng giọng nói thật là đanh đá :
- Mi dám làm nhơ danh tiếng của ta, dám tư thông với thằng Độc thư sinh. Bản Đảo chủ chiếu theo môn pháp, quyết định cho hai đứa bây thảy đều thọ tội tử hình.
Quyên Quyên giựt mình kinh hãi, nàng rất lấy làm hối hận cái lối báo thù dại dột của nàng.
Ngừng lại giây lâu, Kim Ngọc Kỳ Hương nhẹ nhàng đưa ngón tay của mình lên búng nhẹ một cái vào một con ruồi đang bay qua trước mặt. Con ruồi tức khắc rớtù rơi trên mặt bàn.
Bà ta cau mày, nói một cách bình thản :
- Nhưng mà sau khi gặp Độc thư sinh, ta quyết định thay đổi ý kiến, tha cho hai ngươi tội chết. Bởi vì được thêm một người trẻ tuổi tiếp tay với chúng ta dầu sao cũng có lợi. Huống chi nó vừa mới nhiệm chức Chưởng môn Thiên Độc môn... Nhứt là trong tay nó có thanh bá kiếm, một trong ba món bảo vật. Nếu nó chịu trao thanh Hỏa Long thần kiếm này cho ta, thì hai món kia ta không cần đến... muốn cho nó giao Vô Hồn Điệu ra là một điều rất khó, việc này thì phải cần đến sắc đẹp của mi rồi đó. Đây là một cơ hội để cho mi đem công chuộc tội, và đạt kỳ sở nguyện của mi...
Quyên Quyên trả lời một cách bi thảm :
- Nhưng mà... nhưng mà hắn đã yêu con Bích Cơ rồi, không biết đến tôi nữa...
Kim Ngọc Kỳ Hương cười sắc lạnh :

- Học trò của Kim Ngọc Kỳ Hương không bao giờ chịu thua sút ai, mi hãy yên lòng. Chốc nữa ta sẽ truyền cho mi một môn Mê Hồn tâm pháp, và dạy cho mi cách trang điểm thì dầu cho nó là một con người lòng sắt dạ đá, hay là một kẻ vô tri vô giác thì cũng phải xiêu lòng mà yêu mi say đắm.
Quyên Quyên đôi mắt lóng lánh hào quang, mồm mấp máy gọi :
- Sư phụ!
Nàng nhìn Kim Ngọc Kỳ Hương bằng một đôi mắt long lanh ngấn lệ rồi không biết nước mắt từ đâu rơi tầm tã. Nàng rúc đầu vào lòng của Kim Ngọc Kỳ Hương khóc òa lên nức nở...
Kim Ngọc Kỳ Hương vẫn giữ sắc mắt bình thản, thanh cao, trang nhã. Bà ta khẽ đưa tay ra vuốt lấy mái tóc Quyên Quyên mà mỉm một nụ cười âu yếm.
Thình lình, bà ta khẽ liếc Đường Luân, trên gương mặt đầy đặn như khuôn trăng của bà gợn lên một nét lạnh lùng đanh đá. Bà trầm ngâm nói :
- Nhưng mà... ta còn có chỗ nghi ngờ.
Đường Luân ngạo nghễ xé tan bức thơ thành trăm nghìn mảnh vụn, không thèm đếm xỉa đến mọi người. Trong lòng chàng phi thường đắc ý, nghĩ thầm :
- Miệng mồi này thật nhạy, không bao lâu mà thằng Dịch Y Thanh lại rũ tới không biết bao nhiêu người, nhưng chẳng hiểu cái thằng Sách Hồn Tiễn này đã đấu láo với thiên hạ rằng nó đã so với ta mấy trăm hiệp? Ngày xưa ta tranh hùng với thằng Thiên Độc Nhất Phẩm còn chưa thua nó thay, huống hồ cái ngữ này, có gì đáng sợ.
Lúc ấy trên tửu lâu bỗng bước lên một người vô cùng xấu xí và một người mặc chiếc áo dính đầy máu.
Vừa lên khỏi bực thang, người xấu xí vội vàng trùm lại chiếc khăn trên đầu, cử chỉ thật trang nhã, khác hẳn với vẻ mặt đần độn, cục mịch của hắn.
Tất cả những người trên tửu lầu thảy đều giựt mình, cho rằng con người xấu xí kia chính là món bảo vật thứ ba Bích Cơ ma nữ!
Tất cả đều đổ dồn cặp mắt kinh nghi để nhìn nàng.
Tử La Sát Quyên Quyên ghen tức nhìn kỹ từng cử chỉ của người xấu xí.
Còn Kim Ngọc Kỳ Hương thì dùng cặp mắt tinh đời của mình quan sát thân hình mềm mại nằm sau lớp áo choàng dơ dáy đó và mỗi cử chỉ yểu điệu, trang nhã của người này.
Lúc đó, người trung niên áo đẩm máu cất tiếng :
- Thật là không ngờ quý vị lại không ngại đường xá xa xôi đáp lời

mời đến đây, khiến lão phu thật là vinh hạnh.
Nghĩ một chút, ông ta đảo mắt nhìn quanh, đoạn lão gằn giọng nói :
- Lẽ ra thì trong địa giới của lão phu nghiêm cấm những người trong võ lâm để chân đến, nhưng bây giờ riêng đối với quí vị đã có giấy mời với chữ ký của lão phu, thì lão phu vẫn phải để cho quý vị tự do đi lại để tranh đoạt các bảo vật.
Người mặc chiếc áo dính máu khoát tay qua vai của người xấu xí, đoạn cất cao giọng hằn học nói :
- Nhưng mà... bọn ngươi lại đem con gái của ta mà xếp hạng vào hàng ba món bảo vật, thật là khi dễ thằng Hải Ma này quá.
Kim Ngọc Kỳ Hương cau mày nói rằng :
- Liên Hải Thiên, ngươi đừng quên rằng ngươi đã viết giấy mời người ta đến đây để tranh đoạt ba món bảo vật.
Hải Ma trợn mắt nhìn Kim Ngọc Kỳ Hương, bà ta mỉm cười điềm đạm :
- Sao? Liên Hải Thiên, Liên đại cao sĩ?
Hải Ma chính là Liên Hải Thiên, buông ra một chuỗi cười lanh lảnh, làm cho mọi người phải bấn loạn tâm can, thình lình chuỗi cười ngưng bặt, gằn giọng nói rằng :
- Được, nếu có chữ ký của lão phu thì lão phu nhận hết, vậy có vị nào muốn so tài thì cứ bước ra đây!
Bích Cơ hạ thấp giọng, lo lắng nói :
- Cha...
Liên Hải Thiên cười lạnh nhạt :
- Con đừng lo cho cha, cha chính là một tên đại ma đầu thì luôn luôn giết người chẳng gớm tay.
Nói đoạn, lão giũ chiếc áo gấm dính đầy máu của mình, lớn tiếng nói :
- Đây là bằng cớ. Lão phu giết người vô số, chẳng chút nương tay. Từ đây về sau trong giải đất hai nghìn dặm này nếu có xảy ra án mạng, thì cứ kể là do lão phu gây ra, để cho chư vị thẳng tay với lão phu. Tính tình của thằng Hải Ma này độc ác vô song đó, chư vị hãy coi chừng!
Câu nói đầy dẫy sát khí, làm cho chúng anh hùng thảy đều kinh tâm. Thằng Tiểu Ngũ cũng giựt mình, sợ hãi chui vào lòng của Khang Huệ.
Kim Ngọc Kỳ Hương cười khẩy, nói :
- Liên đại cao sĩ không hổ là một vị bá chủ của võ lâm. Câu nói thật hào hùng, đanh thép, làm cho Kim Ngọc Kỳ Hương này lấy làm kính phục và xin tuân mệnh.

Liên Hải Thiên hạ thấp giọng nói :
- Kim đảo chủ không nề đường xa vạn dặm đến đây, thì thằng họ Liên này nguyện sẽ tiếp đãi ân cần chu đáo.
Kim Ngọc Kỳ Hương mỉm cười đáp :
- Không dám, tôi và cao sĩ cách biệt lâu ngày, phen này đến viếng, không tự lượng mình có mang theo vài món thổ sản của đất Hải Nam, nếu cao sĩ không chê thì tôi xin dâng hiến.
Liên Hải Thiên gằn giọng :
- Lão phu cũng chuẩn bị để đáp lễ.
Kim Ngọc Kỳ Hương mỉm cười thanh đạm, nói rằng :
- Vậy tới chừng đó, tôi sẽ lãnh giáo với cao sĩ. Hôm nay thật là vạn hạnh, Kim Ngọc Kỳ Hương nhất được dịp trông thấy hai món bảo vật rồi, hay còn món bảo vật thứ ba, cao sĩ cũng đã mang tới đây thì kính xin cho tôi được trông rõ.
Liên Hải Thiên vuốt đầu Bích Cơ, trợn mắt cười ồ ồ :
- Ngươi hãy ráng đợi!
Thình lình lão ta quắc mắt về phía Đường Luân, nạt :
- Thằng đó, bước sang đây!
Đường Luân bất giác giật mình, nhưng đã thành thế cỡi cọp không thể xuống, chàng cố định hết tinh thần, tay nắm chặt cán gươm Hỏa Long thần kiếm, ngang nhiên bước tới.
Liên Hải Thiên trợn mắt, hỏi :
- Mi ngỡ là mi qua mắt được ta, hừ... ta tuy thuộc hàng tà ma ngoại đạo, nhưng vốn không thuận với Thiên Độc môn, mi là Chưởng môn Thiên Độc, thì ắt có vài ngón, hôm nay ta muốn thử mi...
Bích Cơ hốt hoảng nắm lấy tay của Liên Hải Thiên, kêu lên lảnh lót :
- Cha ơi!... Đừng đả thương người này!
Thái độ đó đã lọt vào cặp mắt của Quyên Quyên, một nỗi niềm ghen tức dâng lên trong lòng nàng, nàng ngoảnh đầu sang chỗ khác, dùng hai bàn tay bịt lỗ tai lại có vẻ khinh miệt.
Còn Khang Huệ thì tròn xoe cặp mắt hiếu kỳ nhìn Bích Cơ không chớp, thấy thái độ của Bích Cơ lo lắng cho Đường Luân, Khang Huệ cũng khó chịu lắm, vội ngoảnh sang thằng Tiểu Ngũ. Nàng thè lưỡi nhăn mặt một cách buồn cười.
Liên Hải Thiên bớt nóng, nhưng vẫn sẳng giọng :
- Thằng nhỏ kia, mi phỉnh ta thì không sao, nhưng nếu dám to gan phỉnh con Bích...
con gái của ta, thì ta sẽ xé mi ra làm trăm mảnh, đỡ...
Bích Cơ hốt hoảng kêu lên :
- Cha ơi!... Hắn không biết võ!

Liên Hải Thiên thét :
- Nói nhảm nào!
Đoạn đẩy Bích Cơ ra, rồi dựng bàn tay ra trước mặt, nhắm về phía Đường Luân, hất hàm nói :
- Ta cho phép mi dùng kiếm... tuốt ra mau...
Đường Luân biết rằng Liên Hải Thiên là một tên đại ma đầu, võ công cao siêu tuyệt đỉnh, thủ đoạn cay độc không lường, việc đã đến rồi thì phải lấy bất biến ứng vạn biến, nên vội vàng cất tiếng cười sang sảng nói :
- Nhờ ơn tiền bối chỉ dạy cho, tôi ra tay rồi đó!
Nói đoạn, hớp một hơi dài dưỡng khí, dồn xuống tận Đan điền, một tiếng "toang" vang lên lanh lảnh, hào quang trỗi dậy. Thanh Hỏa Long thần kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ.
Liên Hải Thiên nạt :
- Đỡ...
Thế rồi năm ngón tay của ông xòe ra, bao nhiêu sức mạnh thảy đều dồn vào năm đầu ngón tay, rồi dừng lại đó mà không phát ra sức mạnh...
Một bóng người bay vù tới, thét lên :
- Khoan!
Liên Hải Thiên vội thu sức mạnh trở về, liếc mắt nhìn sang thấy đó là Vạn Tí Tặc Ma, ông ta lộ vẻ không vui hỏi rằng :
- Sao? Nhà ngươi muốn đến đây chết thế ư?
Tặc Ma cười, cúi đầu nói :
- Ta bất chấp điểm này thi mi nghĩ sao?
Tặc Ma tươi cười nói tiếp :
- Tôi với thằng nhỏ này có một mối ân cừu, dám xin tiền bối để tôi thử sức với nó?
Đường Luân nghe nói giựt mình nghĩ thầm :
- Mình với nó có điều chi ân oán đâu?... À! Hay là... đây là một mưu kế để thừa cơ mà đoạt kiếm?
Liên Hải Thiên trầm ngâm một chút rồi khoát tay nói :
- Ta nhường cho mi đó!
Bích Cơ không ngăn cản Vạn Tí Tặc Ma nữa mà thối lui một bước.
Tặc Ma cung kính nói rằng :
- Đa tạ Liên đại cao sĩ!...
(thiếu?)

Người áo đen gằn giọng nói :
- Đây là một món quà của một vị hòa thượng tặng cho ta khi xưa, trong này ghi rồi phương pháp luyện một đường gươm lợi hại tên là Kim Cang Đại La kiếm quyết, tất cả có bảy thế. Ban sơ, ta thấy bảy thế võ này quá ư mạnh bạo nên không muốn luyện tập làm chi, bây giờ việc đang hồi cấp bách, kẻ đại thù địch sắp sửa ra mặt, ngươi lại có sẳn thanh Hỏa Long thần kiếm trong tay, vì vậy nên sư phụ mới truyền lại cho mi, mi phải cấp tốc luyện tập nội trong hai ba ngày phải cho thuần thục.
Đường Luân cúi đầu vâng lệnh.
Người áo đen còn muốn dặn dò đôi việc, nhưng từ đằng xa đã có tiếng động vang lên, lão lắng tai nghe ngóng rồi chợt nói rằng :
- Luân nhi, mau nằm xuống, coi chừng đối phó.
Nói vừa dứt tiếng, người áo đen tung mình xuyên qua kẻ lá mất dạng trong rừng sâu.
Đường Luân tuân theo lời sư phụ, phi thân vào một bụi cỏ, rạp mình trốn tránh, sẽ lén dòm ra. Nghe thấy có tiếng ngân nga vọng lại :
- Nam phong... huân đắc du nhân túy.
Có người khác họa lại rằng :
- Mãn mục tang di... Bắc phong... lâu.
Tiếp theo đó, từ xa vọng tới hai câu :
- Cỗ đạo... Tây phong... tẩu mã.
- Tiểu lâu tố dạ hựu... Đông phong.
Có mấy chiếc bóng người thấp thoáng trong cành cây kẽ lá, rồi bốn người gầy tong teo, kẻ trước người sau, buông mình rơi xuống chỗ chàng và sư phụ nói chuyện ban nãy.
Bốn người này sắc mặt lạnh lùng, rơi xuống đất một lượt, đồng thời gật đầu một cái, cử động đồng nhất dường như bốn chiếc hình nộm, Đường Luân trông thấy buồn cười, khẽ động đậy một chút.
Chỉ một chút cử động đó mà bốn người kia đã phát giác, tám luồng nhỡn tuyến chiều thẳng vào chỗ chàng đang đứng.
Đường Luân giựt mình, vội đưa tay vào miệng, đoạn thổi ra những tiếng “te te”, như tiếng gà rừng gáy.
Nào ngờ bốn người đưa mắt nhìn nhau, gật gù đồng hát lên một lượt :
- Trời mây quang đãng. Gió xuân tươi...
thế rồi trong chớp mắt, bốn người chia ra bốn ngã, phi thân bay vù đến... Người đi đầu đôi mắt sắc như chim ưng, thân hình của lão từ trên cao sà xuống, chộp một cái cực kỳ mạnh bạo.
Đường Luân cả sợ, biết rằng hành tung của mình đã bại lộ...

Hồi 04
Mây mờ bao phủ

Đường Luân ngửa mặt nhìn lên thiên hạ thân hình của lão sà xuống như bay...
Nhanh như chớp, Đường Luân lăn tròn ra ngoài hơn một trượng, đồng thời tuốt gươm ra khỏi vỏ.
Nào ngờ, khi chàng vừa dợm trỗi dậy thì có tiếng xé gió vì vèo nổi lên sau lưng chàng, thân pháp của người đó thật là nhanh không thể tưởng tượng.
Đường Luân vội vàng uốn mình quì xuống vớt ngược về phía sau một đòn Thiên Long Hồi Đầu.
Một tiếng sắt thép va chạm vào nhau nghe rợn người. Đường Luân cảm thấy binh khí của đối phương to lớn nặng nề, thanh Hỏa Long thần kiếm cắt không đứt, mà hổ khẩu của Đường Luân cũng tê dại. Thanh bảo kiếm cơ hồ tuột khỏi lòng bàn tay rơi xuống đất.
Đường Luân khen :
- Hay lắm!
Đoạn chàng hoành thân đổi bộ, thâu kiếm lại vọt trở về phía sau hơn một trượng.
Người đánh lén cũng ngạc nhiên kêu lên một tiếng, rồi rút lui xem xét lại vũ khí của mình. Đó là một thanh Giáng long trượng bằng vàng, vốn chế tạo bằng một chất hợp kim thật cứng rắn, thế mà bây giờ bị cắt đầu gần phân nửa.
Vậy mà Đường Luân không thể nhờ cơ hội đó nghỉ ngơi, vì chân chàng vừa chấm đất thì, “vèo vèo vèo”... ba chiếc bóng người bay vù tới nhanh như điện.
Đường Luân đảo mắt xem qua, bất giác hãi kinh. Chàng muốn nắm phần chủ động nên nạt lên một tiếng, cử ba thế liên hoàn trong đường Nhị Lang Phách Sơn, chém ngược ba đường dữ dội...
Hào quang trỗi dậy, khí thế thật hăng hái vô song. Đường Luân ngỡ rằng có thể ngăn được đối phương... nào ngờ... Tây Phong cất tiếng cười dài, phất ống tay áo một cái làm cho thân hình của lão bay tạt ngang ba trượng, để rồi sà xuống sau lưng của Đường Luân. Nhanh như chớp lão dựng hai bàn tay ra trảm hai đường dữ dội vào vai của Đường Luân.

Đông Phong thì thân hình bất động, chỉ dùng ống tay áo đỡ vẹt lưỡi kiếm của Đường Luân, tay tả dùng thế Bát Vân Kiến Nhật, hai ngón phóng ra một đường nhanh như chớp vào huyệt.
Nam Phong bay xéo về mặt đất, chân bước thep Âm Dương bộ, đảo nhẹ nửa vòng, hừ lên một tiếng, vươn bàn tay sắt thép của mình ra chộp vào vai của Đường Luân.
Bắc Phong thì thấn thờ nhìn chỗ vũ khí của mình bị cắt đứt, thình lình đưa bàn tay tả ra dồn hết sức mạnh vào vuốt một cái ngay chỗ đứt.
Một tiếng rắc vang lên, thanh thiền trượng gãy lìa làm hai đoạn. Bắc Phong cả giận ném vũ khí của mình xuống đất... ngửa mặt lên trời hú lên một tiếng đầy sát khí, bất thần nhảy vọt lên không trung, để dùng hai bàn chân của lão, đá hai ngón thần tốc vào huyệt Thái Dương của Đường Luân.
Bất thình lình bị bốn tay cao thủ vây đánh tơi bời, Đường Luân thật không bao giờ ngờ trước đối thủ của mình lại có một nền võ thuật cao siêu như vậy...
Chàng thấy mũi kiếm của mình lỡ bộ đâm trượt vào khoảng không, vì vậy mà thân hình của chàng lộ ra chỗ hở. Liền lúc đó, một bàn tay sắt thép chộp vào vai chàng, trên đầu thì cuồng phong trỗi dậy ào ào...
Đường Luân than thầm, vừa lúc đó thì một miệng đòn cứu mạng mà sư phụ đã truyền cho thoáng hiện lên trong trí...
Nạt lên một tiếng, thanh bảo kiếm trong tay của Đường Luân dường như muốn cất lên mà không cất nổi... bộ điệu giống hệt một kẻ gượng gạo trước giờ hấp hối...
Tây Phong cười rằng :
- Thằng nhỏ lãnh đòn đây!
Hai bàn tay của lão vù vù bay tới vào giữa mặt chàng, hơi gió cuộn lên, khí thế lẫm liệt vô cùng. Xem tình thế này thì khó tránh khỏi miếng đòn độc ác.
Thân hình của Đường Luân bất thình lình nằm rạp xuống, lưỡi kiếm rút ngược trở về... một tiếng khua động vang lên. Đòn của Tây Phong đánh trượt vào khoảng không, Bắc Phong và Nam Phong thì vô tình chọi với nhau trong một thế võ kinh rợn. Miếng sát thủ của Đông Phong cũng đồng thời vô công hiệu.
Hắn tức tối, gầm lên một tiếng, lướt ngang qua vai của Tây Phong, xử một thế Tang Ưng Cầm Cố Thố, bám sát theo Đường Luân. Nhưng chàng đã dùng thế lăn ra ngoài ba trượng.
Trong lúc đó thì sau lưng chàng sóng gió vẫn nổi lên rào rào. Biết rằng muốn thoát khỏi tay của bốn người này thật là thiên nan vạn

nan...
Nghĩ vậy, chàng vớt ngược trở về một gươm chận đứng người đuổi theo, đoạn tụ khí đan điền dùng phép Xuân lôi, thét lớn :
- Khoan!
Cùng lúc chàng phóng mình bay về phía bụi rậm.
Nhưng đến khi Đường Luân lồm cồm trỗi dậy thì Tứ Phong đã ùa tới chia ra đứng thành thế tứ trụ vây chặt lấy Đường Luân vào giữa.
Đường Luân xem thấy hết sức hãi kinh, nghĩ rằng ban nãy mình chỉ khẽ động đậy mà đối thủ đã phát giác thì võ công của những người này thật cao thâm vô tận.
Phen này chàng mới thật là kinh sợ.
Bắc Phong gằn giọng nói :
- Mi đã tới số rồi, còn muốn nói gì nữa, mau trao đầu lâu lại đây!
Nam Phong nói xen vào :
- Khoan, chúng ta còn chưa hỏi tên của nó!
Bắc Phong trợn mắt hỏi :
- Thằng kia, mau nói tên ra! Thiên la Tứ Phong không bao giờ giết kẻ vô danh.
Hai chữ Thiên la đập vào màng tai của chàng như hai tiếng sét. Đôi mắt của chàng bất giác lóng lánh hào quang. Tới chừng đó chàng mới nhìn kỹ thì thấy bốn người này đều ăn vận theo lối ngư phủ, màu da xanh rờn như đồng đen.
Đường Luân ngửa cổ buông ra một chuỗi cười lanh lảnh, thình lình chỉa mũi kiếm ra phía trước, nói một câu đầy hào khí :
- Tôi và quý vị vốn không quen biết với nhau, vậy mà quý vị mở miệng ra là muốn lấy đầu của tôi... Hà hà... đầu thì có, nhưng không bao giờ dâng cho hạng vô danh tiểu tốt.
Bắc Phong mỉm cười im lìm không nói, Tây Phong lại cười vang, xòe năm ngón tay ra nói :
- Dầu sao thì mi cũng phải chết, vậy nói rõ cho mi biết, chúng ta là Tứ Phong đàn chủ của Thiên La giáo, ta là Tây Phong Kim Đại Nhĩ.
Một người sắc mặt có vẻ hiền hòa nói :
- Ta là Đông Phong Trần Tam Tĩnh.
Nam Phong vòng hai tay lại nạt :
- Ta là Nam Phong Hồng Nhất Phương đây!
Còn một người nữa bình thản nói :
- Đây là Bắc Phong Bạch Như Băng. Còn mi, hãy báo danh cho chúng ta rõ.
Đường Luân trầm ngâm lâu lắm, mới lớn tiếng nói rằng :
- Ta họ Đường, tên Luân!

Bắc Phong thình lình quắc mắt buông ra hai tiếng cười kinh rợn. Đường Luân vẫn giữ sắc mặt thản nhiên, thò tay tả vào lòng mình, hai bàn chân bất thần đổi bộ theo thế Âm dương...
Bắc Phong nạt :
- Thằng kia! Để đầu lại cho ta!
Nhanh như chớp, lão nhảy xổ tới chộp một đường dữ dội vào mặt Đường Luân. Hồng Nhất Phương thình lình đảo vòng ra phía sau của Đường Luân, và cuồng phong trỗi dậy rào rào. Đường Luân lập tức rơi vào thế bị bao vây, cơ hồ như nằm trong vùng trốt xoáy.
Đường Luân nạt lên một tiếng, chuyền hết sức bình sanh, múa đường Truy Phong kiếm pháp, cố gắng đỡ xẹt hai bàn tay sắt thép của đối phương đang chộp vào mặt mình.
Trong lúc đó thì bàn tay tả rút phắt lưỡi đoản kiếm Thủy Vân ra, đâm nghịch về phía sau một đường. Thủy Vân là một lưỡi đoản kiếm bén nhọn vô song, mà Đường Luân lại lanh lẹ phi thường...
Nam Phong Hồng Nhất Phương vì khinh địch nên bao nhiêu sức lực thảy đều tống ra.
Trong chớp mắt một đạo hào quang lóe lên, ông ta vội vàng đảo mình thu tay trở về nhưng trễ một bước. Nghe lão rú lên một tiếng vô cùng bi thiết, mười ngón tay bị lưỡi bảo kiếm cắt đứt rơi lả tả trên mặt đất.
Tây Phong và Đông Phong thấy vậy đồng thời mở thế gọng kềm tấn công dữ dội. Hai lưỡi kiếm trong tay của Đường Luân bay ra vèo vèo, trong chớp mắt trao đổi với đối phương hơn hai mươi hiệp. Nhưng mà vòng vây không nới lỏng ra vì những người kia thảy đều thuộc hàng thượng thừa cao thủ.
Trong lúc Đường Luân đang tung ra một đòn Thiên Dương Tái Vật thì một luồng sức mạnh tràn tới trước mặt. Chàng cắn răng lách mình né tránh, nhưng mấy ngón tay bén nhọn của Bắc Phong cũng vừa kề tới bên vai chàng.
Đường Luân thình lình cảm thấy bán thân tê dại. Trong cơn hỗn độn, hai thanh bảo kiếm trong tay chàng thảy đều bị đối phương tước phắt, và một chưởng rợn người đánh mạnh vào vai chàng.
Đường Luân mắt hoa đầu váng, chệnh choạng té ra ngoài xa hơn một trượng, thân hình của Nam Phong bay theo như một mũi tên, bồi cho Đường Luân một đá té xấp trên mặt đất.
Nhìn thân hình công quắp của Đường Luân nằm trên mặt đất, hắn cười đanh ác :
- Mi đừng trách bọn ta, hãy trách thằng Liên Hải Thiên cay độc. Mau tìm nó mà thanh toán...

Nói đoạn, hắn dồn sức mạnh vào cánh tay, muốn tống một chưởng vào huyệt Hội Tông của chàng.
Thình lình từ trong bụi rậm vang lên một tiếng cười âm u rùng rợn, tiếng cười đó làm cho Nam Phong phải thu tay dừng lại.
Bắc Phong, Đông Phong và Tây Phong thảy đều buông thanh bảo kiếm ra, đứng xuôi tay một cách cung kính. Một tiếng hô nặng nề rùng rợn vang lên. Tứ Phong thảy đều quì xuống đồng thanh hô lên :
- Tứ Phong xin tham kiến Giáo tông.
Có tiếng lá khua xào xạc, một giọng nói gay gắt vang lên :
- Cút đi cho rảnh! Thằng nhỏ đó để lại cho ta!
- Xin tuân lệnh!
Nam Phong bước tới bên Đường Luân, vung ống tay áo ra giải huyệt cho chàng đoạn bốn người kẻ trước người sau phi thân sắp sửa lẩn vào rừng rậm... thì tiếng nói gay gắt lại vang lên :
- Bắc Phong và Tây Phong không để bảo kiếm lại ư? Chúng bây đâu phải là người cất giữ bảo vật đó!
Bắc Phong và Tây Phong không dám kháng cự, quày trở lại cung kính để thanh kiếm duo đất mới lẫn vào rừng.
Đường Luân kinh sợ bồi hồi, bốn người này đã là những tay võ công thượng thặng, hạ mình trong nháy mắt, nay Giáo tông của Thiên La giáo xuất hiện thì biết xử trí sao đây.
Đường Luân cắn răng, lăn tròn hai vòng, thò tay muốn chộp lưỡi Hỏa Long thần kiếm nhưng sau lưng chàng vang lên một câu nói dịu dàng quen thuộc :
- Luân nhi, hãy đứng lên!
Đường Luân kinh tâm tán đởm, lộn mèo một vòng, ngẩng phắt đầu dậy, thấy sư phụ của mình đứng quay lưng về phía mình. Ông ta đang gầm đầu xem xét thanh thiền trượng đã gẫy ban nãy. Đường Luân hốt hoảng nói :
- Sư phụ! Coi chừng có tên Giáo tông của Thiên La giáo ở trong bụi rậm!
Người áo đen cười ồ ồ nói :
- Thật là ngớ ngẩn! Con không biết sư phụ có thể bắt chước âm điệu của người ư?
Đường Luân thở phào, tra gươm vào vỏ, nhảy tới nói rằng :
- Sư phụ đã học được tiếng nói của lão Giáo tông thì chắc là đã biết hành tung của lão?
Người áo đen lắc đầu nói :
- Việc làm của chúng ta trong chuyến đi này thật là rắc rối, lại nữa sau lưng của bọn họ còn có một người mưu sâu kế dầy, võ công

thâm hậu chẳng kém ta. Nó đã rắp tâm sắp bày cạm bẫy, e rằng những người trong làng võ lâm Trung nguyên thảy đều vì một chút danh lợi mà mắc mưu đó.
Đường Luân giựt mình, buột miệng hỏi :
- Nó có phải là thằng Đông Hải Ma Quân không?
Người áo đen hậm hực trả lời :
- Đông Hải Ma Quân là một nạn nhân của nó nhưng cũng lại là một khắc tinh của nó.
Đường Luân bàng hoàng nghi ngại, thẫn thờ nhìn sau lưng sư phụ của mình.
- Ờ! Mi còn biết ta sẽ làm thêm một việc gì nữa chăng?
- Đệ tử không biết.
Người áo đen mân mê thanh thiền trượng đã gẫy, nói rằng :
- Vị trụ trì của Thiếu Lâm tự là Quảng Trí thiền sư khẩn cầu sư phụ, nội trong ba tháng phải tìm cho ra tông tích của Huệ Năng hòa thượng, nếu việc thành công sẽ tặng cho sư phụ một món bảo vật quí giá.
Huệ Năng hòa thượng xuất hiện lần cuối cùng ở tại Đồng Sơn. Nghe đồn rằng, vị lão tăng này nghe nói các Chưởng môn đều thua trong tay của Hải Ma nên trong dạ bất bình, không kể đường xa vạn dặm, vào đến địa phận của Hải Ma để so tài với hắn.
Nào ngờ Huệ Năng ra đi không còn trở lại. Người trong Thiếu Lâm tự hỏi Hải Ma thì hắn trả lời rằng không hề gặp vị hòa thượng này.
Bởi vì trên mình của Huệ Năng có mang theo nửa pho sách Đạt Ma chân kinh nên việc này quan hệ mật thiết đến cơ nghiệp Thiếu Lâm. Nếu xong việc họ sẽ đền ơn cho ta bằng ngôi Trân châu tháp khảm bằng ngà ngọc, quí giá vô song.
Sư phụ bèn tỏ thái độ ra điều kiện với họ rằng :
- Chúng ta không bao giờ tham lam tài vật của người, mà chỉ muốn học thêm võ nghệ. Nếu họ bằng lòng chép ra một quyển Bảy mươi hai tuyệt nghệ của Thiếu Lâm để trao đổi thì sư phụ sẽ cáng đáng việc này.
Chúng hòa thượng thương lượng rất lâu mới bằng lòng, vì vậy mà sư phụ mới vội vàng trở về miền nam lo liệu.
Bây giờ thì ta đã tìm ra manh mối. Mi xem, thanh thiền trượng này rõ ràng là vũ khí của Huệ Năng hòa thượng đã dùng khi xưa.
Nhìn kỹ, Đường Luân thấy đó là thanh thiền trượng đã đánh mình tét hổ khẩu ban nãy. Người áo đen gằn giọng :
- Đường Luân, mi so võ công của mi với Tứ Phong cảm thấy thế nào?

Đường Luân cúi đầu trả lời nho nhỏ :
- Cao thấp chênh lệch nhiều lắm.
Người áo đen hậm hự nói :
- Hừ... Địa vị của La Tứ Phong trong Thiên La giáo chưa phải là cao lắm!
Đường Luân kinh dị, có vẻ không đồng ý :
- Chẳng lẽ còn có người luyện võ công đến cái mức không thể tưởng tượng được?
- Hà hà... "Cao nhân tắc hữu cao nhân trị". Trong vòm trời này có biết bao nhiêu sự lạ lùng, mà việc này sư phụ chỉ đưa ra giả thuyết mà thôi.
Đường Luân đôi mắt lóng lánh hào quang, cười rằng :
- Gã Giáo tông để cho sư phụ bắt chước được giọng nói minh chứng rằng khinh công của nó còn kém sư phụ nhiều.
Người áo đen mỉm cười trả lời :
- Chưa chắc, bởi vì khi sư phụ lén bắt chước nó thì sư phụ nấp trong chỗ tối tăm và lúc ấy có gió thổi rì rào. Nhân vật nào võ công cao cường cũng khó mà nghe thấy được.
Đường Luân suy nghĩ lâu lắm mới nói :
- Võ công của bọn họ rất mềm mại.
Người áo đen gật gù nói :
- Đúng như vậy, mi thật không ngờ à! Mi biết tại làm sao ta truyền cho mi Kim Cang Đại La kiếm pháp không?
- Chắc có lẽ là muốn dùng đường võ chí cương chí mãnh để trị chí âm chí nhu?
- Đúng! Quả thật đó là một đường võ quí trong thiên hạ. Mi hãy cố gắng mà học tập. Trong đấy chia ra làm bảy thế, bốn thế đầu thảy đều là sát thủ, đó là Kim Cang Thác Thiên, Kim Cang Khóa Hải, Kim Cang Giáng Long và Kim Cang Phục Hổ. Ba thế sau là ba đòn lạ lùng quái gở, dạy người ta làm sao để xuất kỳ thắng thế trong khi đại bại. Nó cũng thuộc vào loại sát thủ. Đó là Lôi Kình Đại La, Điện Chế Đại La và Phong Đản Đại La.
- Chúng ta là một phái võ ngoài hàng võ, hiện nay người trong võ lâm đa số thảy đều thất đức, ai ai cũng đều vì lòng háo thắng, vì chút danh lợi mà tỵ hiềm ganh ghét lẫn nhau. Chúng ta không thể đi chung với bọn mang tiếng là đại chính phái nhưng thật sự thì là đồ hèn hạ.
- Mặc dầu ta được đường võ lợi hại này nhưng con nên nhớ rằng không nên bao giờ để cho lưỡi gươm của mình nhuốm máu của người vô tội.

Đường Luân nghiêm trang đỉnh đạc cúi đầu tiễn đưa sư phụ :
- Đệ tử xin vâng!
Khi bóng sư phụ đã khuất, bất giác chàng mỉm cười, mở pho Kim Cang Đại La kiếm pháp và thong thả tuốt thanh Hỏa Long thần kiếm ra, coi theo đó mà luyện tập.
Môn võ cứng rắn này bộ điệu thật đơn giản, quan hệ là ở chỗ vận dụng sức lực cho đúng mức và động tác thật điều hòa. Thoáng nhìn qua, Đường Luân đã nhớ ngay từng chi tiết một.
Ngửa mặt nhìn muôn vạn vì sao lấm tấm trên nền trời xanh thẳm, Đường Luân thong thả đọc đi đọc lại những lời dặn trong sách...
Chàng cảm thấy đường kiếm này quả thật là cương ngạo vô song, từ đầu chí cuối toàn là thế công mà chẳng có một thế thủ. Rõ ràng là hễ ra tay rồi thì cứ dồn đối thủ cho tới chỗ chết. Ba chiêu cải tử hồi sinh cuối cùng thì thật là đơn giản nhưng oai lực hùng hậu vô song, thật là có cái thêm lay thành nhổ núi.
Dùng hết sức bình sinh để múa đường kiếm này, Đường Luân cảm thấy thanh Hỏa Long thần kiếm hào quang sáng ngời. Từ Kim Cang Thác Thiên đến Kim Cang Khóa Hải rồi Kim Cang Giáng Long, hễ mỗi lần Đường Luân, nhả ra chân lực, thì ánh kiếm loang rộng một vùng hơn hai trượng.
Luyện mãi đến nửa đêm, hơi sức mỏi mòn, Đường Luân ngã mình trên thảm cỏ, êm đềm nhập mộng.
Đêm ấy chàng nằm mơ thấy mình ngao du sơn thủy, thú vị vô cùng, quả là một cơn mộng đẹp...
Chàng còn mơ thấy tấm thân thiên kiều bá mị của Bích Cơ, mơ thấy đôi môi mộng đỏ của nàng. Những lộc xanh mơn mởn trên thảm cỏ trở thành mái tóc mềm, óng ả của Bích Cơ...
Nhưng vào lúc trời đang rựng sáng thì hai chiếc bóng người nhẹ nhàng rơi xuống bên cạnh Đường Luân...
Một người con gái kêu lên một tiếng kinh ngạc. Người đi sau cũng đã phát giác Đường Luân, hắn cau mày nói :
- Cũng lại thằng quỉ nhỏ này, để cha tặng cho nó một chưởng đưa nó về thế giới bên kia!
Thiếu nữ sợ tái mặt, đưa tay ra ngăn lại và nói rằng :
- Cha đừng giết hắn, mặc dầu hắn đã phỉnh ta nhưng hắn cũng đã từng cứu mạng con một lần.
Người kia nói :
- Vậy thì để cha làm cho nó thành một kẻ tàn phế, mất hết võ công.
Thiếu nữ bình tĩnh mỉm cười :
- Như thế lại càng không được. Nếu người ngoài hay được người ta

sẽ cho cha là người bội tín, huống chi hắn là kẻ hậu sinh, cha ăn thua với nó thì mất tiếng tăm.
Người đàn ông quay lại trợn mắt gắt :
- Con quỉ nhỏ, mi lại muốn phỉnh phờ ta ư?
Thiếu nữ bình tĩnh vuốt lại mái tóc của mình, có vẻ hờn dỗi nói :
- Tôi muốn giữ tiếng cho cha, cha không bằng lòng thì tôi không cần, cha giết hắn đi.
Người cha hậm hực :
- Hừ!... Ta cho mi có lý, ta tha cho hắn một lần nữa.
Dứt lời, thân hình của lão bay vù vào màn sương dày đặc. Thiếu nữ dùng dằng ở lại.
Nàng thở dài, đôi mắt lóng lánh hào quang nhìn Đường Luân không chớp.
Thình lình nàng thay đổi thái độ, dường như một mối căm hờn tràn ngập tâm tư. Thò tay búp măng ra, nàng chộp lấy lưỡi đoản kiếm bên mình của Đường Luân. Tuốt phắt nó ra khỏi vỏ, lập tức hơi lạnh thấu xương, nàng nhìn kỹ, đoạn lẩm bẩm :
- Thủy Vân kiếm... Thủy Vân kiếm... cái tên thật đẹp. Xem nó mềm như nước nhưng mà sắc bén vô song. Không biết bao nhiêu người đã đổ máu dưới thanh kiếm này?
Nàng nghiến răng kèn kẹt, cầm lưỡi Thủy Vân đưa qua đưa lại trước mặt của Đường Luân hậm hực nói :
- Con người giả dối, bịp bợm, cố ý phỉnh phờ ta, thật là đáng giết...
Đường Luân vẫn mê man giấc điệp, vui với cơn mộng đẹp của mình. Trên ngực chàng hơi thở vẫn điều hòa trong khi đường gươm lóe lên đưa qua đưa lại...
Nhưng thiếu nữ thở dài, thu gươm trở về. Chính vào lúc đó thì từ đằng xa vang lại tiếng nạt :
- Con quỉ nhỏ, còn chưa chịu đi ư?
Thiếu nữ trả lời :
- Ờ! Đi thì đi!
Nói đoạn, nàng nhét lưỡi Thủy Vân kiếm vào lưng mình, vuốt lại mái tóc, nói một câu hờn dỗi :
- Hôm nay cha mình thật là lạ, mắng ta luôn mấy lần là “con quỉ nhỏ”.
Ngắm nhìn Đường Luân một lần chót, nàng mới từ từ quay gót ra đi.
Lúc bấy giờ phương đông đã rạng rỡ. Ánh nắng ban mai xuyên qua cành cây kẻ lá, chiếu trên gương mặt của Đường Luân làm chàng giựt mình tỉnh giấc, thấy mình ngủ quên trên thảm cỏ, bất giác cười thầm.
Đường Luân soát lại thanh Hỏa Long thần kiếm, chàng thình lình giật

mình nhảy nhỏm. Cớ sao Thủy Vân không cánh mà bay. Đó là một món bảo vật di truyền của bản môn, nếu mất đi thật là tai hại.
Chàng vội lục soát khắp đó đây, nhưng ngoài những lộc tơ mơn mởn, thanh Thủy Vân kiếm không thấy tăm hơi đâu cả.
Định tĩnh tâm thần, chàng khám kỹ những dấu vết còn lưu lại trên ngọn cỏ, quả nhiên thấy rõ ràng có dấu giày của một nam một nữ đi ngang qua bên cạnh chàng.
Đường Luân áo não thở dài, vì một phút sơ ý mà bị người ta cướp lấy bảo vật. Nếu họ có lòng ác thì mình mất mạng như chơi. Điều chàng thắc mắc nhứt là tại sao người ấy không lấy Hỏa Long thần kiếm mà chỉ lấy Thủy Vân kiếm?
Chàng cúi đầu thở dài nghĩ đến còn ba hôm nữa thì đến ngày trăng tròn, ngày chàng hiệp mặt với Bích Cơ.
Nhưng mà trên Chính Dương lầu mình đã lộ ra mình là người biết võ, không biết nàng có oán giận ta không? Đêm rằm không biết nàng có y lời hẹn, hay là...
Còn con ngựa già của ta nữa, không biết bây giờ nó lưu lạc phương nào?
Lúc bấy giờ tâm tư bối rối, chàng vụt tụ khí đan điền, thét lên một tiếng để xua đuổi những ý nghĩ đang quay cuồng hỗn loạn trong óc, ngõ hầu lấy lại bình tĩnh.
Chàng nhớ đến lời dặn của sư phụ, phải cấp tốc luyện tập Kim Cang Đại La kiếm pháp.
Đảo mắt nhìn quanh, chàng muốn tìm một nơi kín đáo để luyện võ. Thấy bên cạnh có những phiến đá nằm ngổn ngang cao khỏi đầu người, chàng nghĩ :
- Chỗ đó có thể tạm dùng được.
Thế là chàng phi thân vào nơi ấy, thấy sau những phiến đá có cây lá chằng chịt, bóng râm mát mẻ, và có một cửa động lõm sâu vào.
Đường Luân bước vào cửa động, tìm một nơi vắng vẻ ngồi xếp bằng tròn, mở quyển sách ra trước mặt, mặc tưởng trầm tư nghiên cứu tỉ mỉ bảy thế võ Kim Cang.
Lần này chàng không dám làm hao tổn khí lực nữa mà dùng phương pháp “đọc sách luyện võ”. Chàng để hết tâm tư vào những trang sách, mà vận dụng trí tưởng tượng ra những thế võ này phải diễn biến ra sao, nghĩa là chỉ đọc bằng tâm tư chớ không phải bằng cử động.
Bảy thế võ xem ra cực kỳ đơn giản nhưng mà bên trong tiềm tàng không biết bao nhiêu chỗ khôn khéo, muốn thấu triệt được thật là thiên nan, vạn nan.

Thông minh như Đường Luân mà suy đi nghĩ lại cũng không làm sao hiểu thấu đáo, cặn kẽ được chỗ hay của môn tuyệt học, không bao lâu mồ hôi trán đã rịn ra lấm tấm.
Lúc chàng cúi đầu trầm tư mặc tưởng thì mặt trời mới lên hai sào, đến khi chàng giựt mình ngẩng dậy thì ánh tà dương đã chênh chếch về Tây, bóng chiều bảng lảng buông khắp đầu non ngọn núi.
Đường Luân thở dài, sau một ngày suy nghĩ, chàng đã hiểu thêm được phần nào, thò tay nắm lấy chuôi thanh bá kiếm. Đường Luân rất muốn đứng dậy đi một đường Kim Cang kiếm pháp để xem lợi hại dường nào.
Nào ngờ chàng vừa dợm đứng dậy liền té nhủi xuống, trỗi dậy không được. Thì ra sau một ngày mệt nhọc, hơi sức của chàng hao tốn hầu hết.
Bấy giờ chàng mới cảm thấy bao tử của mình đói lên dữ dội. Không có cách nào khác hơn, chàng bò lần ra ngoài cửa động, leo lần lên cây, hái vài ba trái cây rừng ăn cho đỡ dạ. Mùi vị tuy chua chát, nhưng trong lúc đói lòng, Đường Luân cũng cảm thấy ngon.
Có đồ ăn vào miệng, tinh thần lần lần hồi phục, chàng lại ngồi xếp bằng trên ngọn cây điều công dưỡng khí để an thần.
Lâu lắm, chàng hé mắt ra nhìn quang cảnh chung quanh, thấy sau lớp màn đêm mờ ảo, tứ bề núi non trùng trùng, điệp điệp, ngoài tiếng gió lộng xào xạc qua kẽ lá, hòa lẫn với tiếng thông reo réo rắt, bốn bề không còn một tiếng động nào khác nữa.
Mặt trăng to và tròn vành vạnh, tỏa xuống không gian một màu bàng bạc. Ánh trăng lan tràn khắp cành cây kẽ lá, đem đến cho Đường Luân một niềm vui khôn tả.
Sự mệt nhọc buổi ban ngày, giờ đây tiêu tan mất cả. Đường Luân nghĩ thầm :
- Đợi khi nào công việc của chuyến đi này hoàn thành, ta sẽ tìm một nơi danh lam, thắng cảnh, sơn thủy hữu tình để cư ngụ ngõ hầu rữa sạch mối phiền lụy giữa trần ai.
Chàng đang say sưa đắm chìm giữa cảnh thiên nhiên của tạo vật, thình lình một tiếng thét xé toang bức màn đêm :
- Hay lắm! Đố mi chạy ngã nào cho khỏi.
Đường Luân giựt mình, vội vàng định tĩnh tâm thần, thu mình vào bụi rậm, đảo mắt nhìn quanh.
Thấy có ba chấm đen chạy nhanh về phía những phiến đá nằm ngổn ngang. Nhìn kỹ, Đường Luân thấy người đi đầu bước chân loạng choạng, có lẽ là sức đã cùng, lực đã kiệt.
Còn hai người đuổi theo phía sau lưng thì mở thế gọng kềm, cứ tìm

cách chận đầu người này mãi. Xem tình thế đó thì họ quyết bắt cho được mới cam tâm.
Một gã vạm vỡ vừa đuổi vừa thét :
- Lão ăn mày già, đến đây sơn cùng thủy tận, không cánh lên trời, không đường xuống đất, thôi thì đầu hàng đi để chúng ta khỏi mất công đeo đuổi.
Một gã lùn cười ồ ồ rằng :
- Thôi thì Lưu đại bang chủ hãy dừng chân lại, e rằng gươm đao không có mắt, rũi có mệnh hệ nào, thì hóa ra thằng họ Thường này là kẻ bất nhân... ha ha...
Người đi đầu không trả lời, cứ cắm cổ chạy trối chết. Đường càng đi càng gập ghềnh, hiểm trở, bước đi của ông ta càng thấy khó khăn. Hai người phía sau huýt còi inh ỏi, nhất là người lùn, cứ tìm cách qua mặt người phía trước để chận đầu.
Đường Luân nghe giọng nói dường như quen thuộc lắm, vội vàng phi thân ra ngoài trông, thò đầu nhìn qua khe đá để xem cho tỉ mỉ.
Trong chớp mắt, người trốn chạy đã đến cách chỗ Đường Luân chừng hai trượng.
Một chút sơ ý, ông ta vấp phải một hòn đá, ngã sóng soài trên mặt đất, suýt soa rên rĩ...
"Vút", người lùn bay vèo tới chận đầu, cười khoái trá :
- Lưu bang chủ, chúng tôi thật là đắc tội.
Câu nói chưa dứt thì bàn tay tả vươn ra như vuốt ó, chộp một đường thần tốc vào mình người té dưới đất.
Đường Luân nấp sau phiến đá suýt nữa buột mồm rú lên, vì lẽ đòn Ưng Trảo công của người lùn, không chộp vào cườm tay của đối thủ mà lại chộp vào cánh chỏ, rõ ràng là hắn muốn tung ra độc thủ Phân Cân Thác Cốt.
Nào ngờ...
Lão già ăn mày té nằm dưới đất, thình lình lăn tròn một vòng, rồi rút binh khí lòn ra sau lưng của đối thủ, gạch một đường chớp nhoáng.
Miếng đòn này thật là xuất kỳ bất ý không ai ngờ trước được. Người lùn đang dùng hết sức tấn công, suýt nữa sau lưng mình phải thọ thương. Hắn rú lên một tiếng, thu tay đổi bộ, nhưng mà ống tay áo cũng bị binh khí của đối phương cắt mất.
Người vạm vỡ thấy vậy, bay vù tới... lão già ăn mày thừa khi người lùn trong một phút bàng hoàng kinh hãi, nhanh như chớp lão lăn tròn mấy vòng, rồi đứng dậy, tựa lưng vào vách đá thở hổn hển, tay thủ sẳn binh khí, nói với người vạm vỡ rằng :
- Thằng tay sai của Trường Bạch Sơn kia, mau cút đi cho rảnh!

Người vạm vỡ này dường như đối với lão già ăn mày cùng đường mạt lộ này có điều đố kỵ, nghe tiếng thét, vội vàng đình bộ.
Dưới ánh trăng vằng vặc, hình ảnh của ba người ấy thảy đều đập vào mắt chàng một cách rõ rệt.
Đường Luân giật mình, không biết tại sao ba người này lại đến đây?
Lão già ăn mày toàn thân đẫm máu, áo quần tơi tả, nhưng sau lưng lão rõ ràng mang cả thảy mười chiếc bị, đích thị là Tổng bang chủ của Cùng Gia bang, Vương Câu Kiến Sầu Lưu Bất Cùng!
Còn người vạm vỡ kia chính là tên Cẩm y thị vệ Miêu Bá Tây.
Còn cái lão lùn tịt, gầy gò kia thì chính là Trường Bạch Đại Quái Thương Phong Lâm vậy.
Thương Phong Lâm vén tay áo của mình lên, buông ra mấy tiếng cười nham hiểm rằng :
- Lưu đại bang chủ ơi! Tôi nghĩ rằng bang chủ nên biết thời vụ, mang chiếc bát bằng vàng và món đồ kia đưa ra hoặc giả triều đình ban ơn, tặng cho bang chủ một tước vị.
Chẳng phải thằng họ Thương này cố tình làm khó, nhưng chắc bang chủ cũng biết sơ qua về Vô Hồn lệnh chứ?
Đường Luân tim đập rộn ràng, chàng cắn răng nín thở, lắng tai nghe ngóng. Trong thâm tâm chàng nổi lên có ba chữ mà chàng thấy có khắc trên thanh Hỏa Long thần kiếm :
Vô Hồn Điệu!
Lưu Bất Cùng cười ồ ồ trả lời :
- Ha ha... thằng Vương Câu Kiến Sầu này suốt đời chuyên đánh chó, không ngờ hôm nay lỡ uống một miếng rượu, mà bị hai con chó này cắn phải. Mi đừng hòng lấy được chiếc bát vàng và món đồ ấy.
Miêu Bá Tây hò hét ầm ĩ :
- Nhà ngươi cùng đường rồi mà cũng ra oai ư?
Lưu Bất Cùng hổn hển, vung món binh khí trong tay là chiếc bát bằng đồng ra nói rằng :
- Nếu ta hôm nay chẳng uống nhằm rượu độc của mi làm cho gân cốt rả rời thì bọn bây làm gì được ta. Mau bước tới đây lảnh thêm một đòn nữa!
Miêu Bá Tây trợn mắt mà không dám bước tới. Đường Luân thấy trên mặt của va tím bầm, rõ ràng đã bị Lưu Bất Cùng tặng cho mấy bát bằng đồng nên bây giờ hãy còn e sợ.
Thường Phong Lâm cười thích thú, nói rằng :
- Lão già ăn mày thật không thức thời vụ! Người của Vô Hồn tông ở gần đâu đây, mi muốn Vô Hồn lệnh thật dễ như trở bàn tay.
Lưu Bất Cùng mắng :

- Đồ chó! Mi đừng đánh giá ta quá thấp. Ta đã từng đấu với thằng Hải Ma ba trăm hiệp, vậy thì còn sợ Vô Hồn lệnh là nghĩa làm sao.
Thường Phong Lâm cười ồ ồ :
- Hải Ma! Mi lấy tên của thằng Hải Ma ra bắt nạt ta ư? Thằng Liên Hải Thiên bây giờ đang bị bao vây bốn phía. Người trong thiên hạ, bất luận từ Nam chí Bắc thảy đều tìm tới để thanh toán hắn... E rằng phần đất của hắn sẽ giữ không nổi mà còn lại sa lầy là đằng khác.
Thường Phong Lâm gật gù :
- Nhưng mà... Thánh thượng vì nể tình Bích Cơ, nên rất có thể hạ lệnh cho Vô Hồn tông giúp sức... và tới chừng đó Liên Hải Thiên sẽ nghiễm nhiên là một bậc thông gia với Thánh thượng.
Giọng nói của Thường Phong Lâm bỗng trở nên khắc bạc :
- Còn nếu như thằng Liên Hải Thiên bất thông thời vụ, và con Bích Cơ vẫn cứ một mực chua ngoa, đanh đá, thì Vô Hồn tông nhứt định sẽ đổ dầu thêm vào lửa, làm cho cha của nó chết một cách bi thảm, và con Bích Cơ sẽ đời đời giam mình trong Cấm cung u tịch.
Câu nói thật là đắc chí.
Nằm sau phiến đá, Đường Luân trống ngực đánh thình thình, huyết sục sôi, đan điền nóng bỏng, suýt nữa chàng mất đi vẻ bình tĩnh cố hữu của chàng.
Thường Phong Lâm lại nói :
- Thánh thượng muốn chiếc bát bằng vàng và món đồ kia của mi chẳng qua là dùng để chỉnh đốn võ lâm, ngõ hầu đem ân đức của Thánh thượng rải khắp chín châu bốn biển. Hải Ma và các hạ đây vốn có cừu thù, mà Thánh thượng muốn cưới con gái của Hải Ma, nay mượn mi giúp một tay thì mi phải biết thời thế mà thuận đi cho!
Lưu Bất Cùng trợn mắt gắt tét, hổn hển nói rằng :
- Nói nhảm, nói nhảm! Ta thà chết chớ chẳng chịu khuất thân!
Thường Phong Lâm sa sầm nét mặt, chỉ Lưu Bất Cùng mà nói rằng :
- Mi thật sự là tự tìm đường chết, lão nhị, bắt lấy nó!
Miêu Bá Tây gầm lên một tiếng, đánh xéo ra một chưởng vào hông của Lưu Bất Cùng.
Tiếng không khí bị bàn tay của va khuấy động vang lên những tiếng vì vèo.
Lưu Bất Cùng loạng choạng vung chiếc bát bằng đồng ra đón đỡ.
Đường Luân cau mày, bàn tay toát mồ hôi của chàng nắm chặt chuôi Hỏa Long thần kiếm, dồn hơi lên tận đầu, sẵn sàng xuất thủ. Nhưng mà...
Tiếng nói của Thường Phong Lâm lại cất lên :
- Lão nhị, ta phải bắt sống để cho thằng già này nếm mùi chua cay

của Vô Hồn lệnh, đồng thời chúng ta còn có thể khái thác chiếc bát bằng vàng và món đồ kia nữa...
Đường Luân lại dằn cơn xúc động, rạp mình nằm im mà suy nghĩ đến cái câu vàng ngọc của thấy mình :
Chuyến đi này con phải nhớ làm sao cho lòng mình rắn như sắt thép, lạnh như băng giá, tuyệt đối không nên vì đàn bà mà làm hư đại cuộc.
Một tiếng thét rùng rợn vang lên cắt đứt ý nghĩ của chàng. Tiếp theo là một tiếng kêu rên hổn hển, Thường Phong Lâm cất tiếng sang sảng :
- Lão nhị! Chúng ta đi thôi!
Miêu Bá Tây nguyền rủa thêm mấy tiếng, rồi có tiếng lá khua xào xạt... rồi im dần... im dần...
Thì ra Miêu Bá Tây vừa mắng lão ăn mày, hai bàn tay vươn ra như một chiếc kéo khổng lồ, tấn công Lưu Bất Cùng.
Lưu Bất Cùng mặc dầu trúng độc, anh hùng mạt lộ cùng đường mặc dầu tay chân rã rời nhưng hơi tàn vẫn còn, ông ta nạt :
- Đây là đòn Thái Bát Đả Cẩu!
Chiếc chén bằng đồng luồn qua cái thế Thôi Song Vọng Nguyệt của Miêu Bá Tây, thân hình của Lưu Bất Cùng lảo đảo trờ tới tấn công một đòn xéo vào bên cánh tả của đối phương.
Chiếc bát đồng đánh một đòn dữ dội vào gò má của Miêu Bá Tây, làm cho hắn rú lên thảm thiết.
Lưu Bất Cùng đắc thế rồi nhưng biết rằng mình cũng không thể nào thoát khỏi nên gầm lên một tiếng, quay chiếc bát bằng đồng lại đập một đường dữ dội vào huyệt Thái Dương của mình.
Nhưng mà, nhanh như chớp, Thường Phong Lâm đã bước ra sau lưng của Lưu Bất Cùng. Đòn Ưng trảo của hắn nhanh hơn điện, khóa chặt vào cánh chỏ của Lưu Bất Cùng đồng thời thi thố đòn cay độc Phân Cân Thác Cốt.
Lưu Bất Cùng đau thấu tâm can, rú lên một tiếng bi thảm rồi ngất lịm đi...
Thường Phong Lâm cười ồ ồ, thò tay ra kẹp lấy lão già ăn mày rách rưới vào dưới nách, lạnh lùng nói :
- Thật không ngờ một người quyền khuynh thiên hạ, chấp chưởng Cùng Gia bang là Lưu đại bang chủ mà cũng có ngày bi thảm hôm nay, hà hà...
Lão khoái trá quay đầu lại :
- Lão nhị, chúng ta đi thôi!
Dứt lời, hắn phi thân đi thẳng. Miêu Bá Tây càu nhàu mấy tiếng rồi

cũng lủi thủi theo sau...
Đợi họ đi khuất rồi Đường Luân mới trỗi dậy sẽ lén theo dấu họ. Mất hai tiếng đồng hồ, trời đã bắt đầu sang canh ba, màu trời đen thẫm, gió bắt đầu lạnh lẽo...
Thình lình bỗng nghe Thường Phong Lâm huýt lên một tiếng còi, tách đường sang ngõ Tây, còn Miêu Bá Tây thì lại đi theo hướng Đông.
Đường Luân cười khúc khích, nghĩ thầm :
- Hay cho Trường Bạch nhị quái, quả nhiên giang hồ lão luyện, đề phòng có kẻ theo đuôi.
Đường Luân nghĩ thầm, Thường Phong Lâm ắt có người tiếp ứng nên mới đình bộ, quành sang ngõ khác đảo một vòng thật to để đánh lạc tai mắt của người theo dõi.
Trên mình của Miêu Bá Tây không có mang con mồi nên không sợ người ta theo dõi.
Đường Luân định chắc tên này sẽ về sào huyệt nên chàng không đuổi theo Thường Phong Lâm mà theo chân Miêu Bá Tây ráo riết.
Không có Thường Phong Lâm bên cạnh, Miêu Bá Tây càu nhàu :
- Cái thằng Hoàng thượng này thật là dã tâm đầy dẫy. Nó tìm thiên phương ngàn kế để chiếm cho được con Bích Cơ, lại còn mơ mộng muốn làm bá chủ võ lâm, lại muốn vơ vét hết ngọc ngà, châu báu đem về Hoàng cung... Hừ... Vô Hồn tông không biết sẽ tung ra bửu bối gì đây. Thằng Hải Ma phen này thật là nguy tai. Còn con Bích Cơ chắc chắn sẽ lọt vào bàn tay của Thánh thượng.
- Ấy chết! Con nhỏ này nó có điều hiềm khích với ta, nó cố tình mê hoặc Thánh thượng để nắm ngôi Hoàng hậu... Trời! Vậy thì ta không còn chỗ để đội nón...
- Hừ! Vô Hồn tông vừa ra mặt thì Thánh thượng không ngó ngàng gì đến chúng ta nữa... Hừ! Suy đi nghĩ lại chỉ vì một mình con Bích Cơ mà gây ra sóng gió.
- Hừ! Thật ra con Bích Cơ rất là hấp dẫn, tiếc rằng ta nuốt chẳng được nó...
Đường Luân hơi giận tràn hông, quyết định trừng trị thằng này một mẻ. Chàng thò tay xuống đất nhặt lấy mấy viên sỏi lên, sửa soạn hành động...
Lúc bấy giờ gió đêm xào xạc, Đường Luân nương theo tiếng gió, ném ra mấy hòn sỏi.
Ám khí nhẹ nhàng, không gây ra một tiếng động, đi phớt cọ vào vết thương trên má của Miêu Bá Tây ban nãy làm cho hắn kêu lên rầm rĩ.

Ném xong, Đường Luân thu hình trốn vào tàn cây, nhưng Miêu Bá Tây cũng nhận ra, thét :
- Hừ! Ai đó?
Hắn càng chịu đau, đánh phủ tới một chưởng vào lùm cây mà Đường Luân đang trốn.
Một luồng sức mạnh tràn tới, làm cho rung cây đổ lộc, cành lá bay tơi tả...
Đường Luân lăn tròn ra phía sau một trượng, trong miệng chàng phát ra những tiếng "te te" như tiếng gà rừng gáy... rồi tung mình nhảy tuốt lên một nhánh cây cao hơn năm trượng.
Miêu Bá Tây hậm hực mắng :
- Thật là xui xẻo, đến gà rừng mà cũng hống hiếp được ta, gió chi mà thổi như cắt da thịt, thật là la....
Hắn không dám buông tay ra nữa, cứ bịt chặt vết thương mà đi tới.
Đường Luân cũng sẽ lén đi theo, cứ giữ khoảng cách chừng ba trượng.
Trước mắt chàng thình lình mở ra một vùng bao la bát ngát. Bóng đèn ma chập chờn giăng mắc đó đây, nhìn kỹ đó là một bãi tha ma rộng lớn.
Đường Luân lấy làm lạ, cớ sao Miêu Bá Tây lại den bãi tha ma này.
Chính vào lúc đó, từ xa xa vọng lại có tiếng dường như chó sủa trăng.
Đường Luân thấy Miêu Bá Tây có vẻ sợ sệt, gia tăng tốc độ chạy thẳng vào bãi tha ma. Đường Luân muốn đuổi theo, thình lình ba chữ Vô Hồn tông nổi lên trong trí.
Chàng sợ có người đồng bọn của Miêu Bá Tây nấp sẵn đâu đây nên chưa dám xuất hiện, mà chỉ nhóng cổ nhìn theo.
Lâu lắm, chàng mới sẽ lén nấp theo những mộ bia bò lần vào bãi tha ma. Đằng xa xa... hình bóng của Miêu Bá Tây nhỏ dần... nhỏ dần... rồi mất dạng trong ngôi cổ mộ.
Nhìn kỹ, Đường Luân thấy ngôi cổ mộ nằm trên một bãi cỏ hoang vừa, thấp thoáng có hai cánh cửa đỏ lòm.
Đường Luân vừa muốn tìm cách xê dịch lần về phía cổ mộ, thình lình sau lưng chàng có hai bàn tay lạnh ngắt như băng thò ra vỗ vào vai chàng...
Đồng thời một tiếng cười âm u lạnh lẽo vang lên. Đường Luân là một người sắt đá mà cũng rởn ốc, rùng mình...
Thân hình của Đường Luân cơ hồ mềm nhũn cả ra, dường như bị khiếp đảm bởi giọng cười rợn người đó... Sau lưng chàng lại vang lên một tiếng cười âm u quái gở.

Người ấy chợt thổi một làn hơi lạnh vào sau gáy của chàng...
Chính vào lúc làn hơi lạnh đó lướt qua gáy chàng, nhanh hơn điện, Đường Luân tuốt gươm ra khỏi vỏ, vớt một đường cực kỳ thần tốc về phía sau. Lưỡi gươm đâm vào một vật gì mềm nhũn.
Phía sau lưng chàng vang lên một tiếng động, có một vật ngã trên mặt đất, và bàn tay giá lạnh của người kia cũng rời khỏi vai chàng.
Liền theo đó, Đường Luân lướt tới hơn một trượng rồi mới quày đầu nhìn trở lại.
Chỗ chàng đứng ban nãy có một xác người gầy gò khô đét nằm công quắp trên mặt đất. Máu từ trong bụng tuôn ra xối xả.
Đường Luân rất làm hối hận, bởi vì xuất thủ quá nặng tay, làm cho người ấy chết không kịp trối. Ngoài mặt người này có vẻ đanh ác, nhưng biết đâu trong lòng họ lại là một kẻ từ tâm. Nếu giết lầm người tốt thì thật là một điều đáng tội.
Đường Luân sửng sờ một giây, đoạn lôi xác chết giấu sau một tấm mộ bia, lau sạch lưỡi kiếm của mình rồi lần bước về ngôi cổ mộ.
Thình lình một tiếng còi huýt vang...
Thường Phong Lâm kẹp Lưu Bất Cùng từ trong một bụi lau lách lướt ra đi thẳng vào cánh cửa màu đỏ.
Đường Luân mừng rỡ, vội rạp mình bất động.
Câu nói của sư phụ lại văng vẳng vang lên :
- Không vào hang cọp sao bắt được cọp con?
Đường Luân trợn trừng mắt, quyết định vào cổ mộ một phen để phá tan những mối ngờ vực trong lòng, để dò xét cho rõ hiện nay Bích Cơ đang lâm vào hoàn cảnh khốn đốn như thế nào, và cũng để tìm cách cứu Lưu Bất Cùng.
Thấy hai pho tượng bằng đá sừng sững bên cạnh cửa, nhanh như một con thỏ, Đường Luân lăn tròn vào dưới chân của hai pho tượng đó, đoạn trườn tới... trườn tới bò lần vào.
Đảo mắt nhìn quanh thấy không có chỗ nào khả nghi, Đường Luân bỗng bạo dạng tiến sát đến bên hai cánh cửa đỏ lòm.
Một tiếng “két” vang lên. Cánh cửa thình lình vụt mở. Một luồng gió lạnh thốc ra, kèm theo một tiếng kêu não nùng. Thì ra một con chim ăn đêm từ bên trong vừa bay vút ra.
Thừa cơ hội, Đường Luân dùng mũi gươm chống trên mặt đất, cất mình bay thẳng vào đồng thời vươn tay ra, chàng bám chặt trên vách đá của ngôi cổ mộ.
Một mùi hôi tanh khó chịu xông vào mũi chàng lẫn hơi đêm lạnh lẽo.
Rồi bỗng “sầm” một tiếng, cánh cửa vùng khép chặt lại, Đường Luân lập tức lại lọt vào cái khoảng tối om om...

Trong cảnh âm u thăm thẳm, chợt có những chuỗi cười rùng rợn vang lên, hòa lẫn với tiếng chim kêu ríu rít thật là thê thảm, ngỡ như tiếng quỉ khóc thần sầu, nghe qua rùng mình sởn ốc.
Thấy bên trên có một khoảng trống, Đường Luân cắn răng, hai bàn tay bám chặt vào tường dùng công phu Bích hổ du tường bò dần lên.
Đường Luân nhìn thấy ở một góc ngôi cổ mộ có một khoảng xây lõm sâu vào, chàng vội thu mình trong ấy, đoạn thò tay vào túi lấy ra một viên thuốc có bọc sáp.
Bẻ lớp sáp bên ngoài, Đường Luân búng mạnh viên thuốc vào tường. Một tiếng "bốp" vang lên, viên thuốc nổ bùng, bắt vào dưỡng khí cháy bừng lên tạo thành một ngọn lửa cao hơn trượng khiến phía bên trong vùng lửa sáng rực.
Ngọn lửa cháy bừng rồi vụt tắt, tiếng cười rú rùng rợn cũng im bặt. Dường như những người ấy không thấy Đường Luân và đang im lìm để sẵn sàng ứng chiến.
Nhờ ánh lửa cháy lên trong khoảnh khắc, Đường Luân thấy chỗ mình đang đứng là một gian phòng nhỏ bé. Xem tình thế dường như bên trong này có đặt nhiều cơ quan máy móc lắm thì phải.
Đường Luân lại thò tay vào túi móc ra một chiếc nhẫn tròng vào tay, trên chiếc nhẫn đó có gắn một vật nhọn dài chừng hai tấc.
Trước mắt chàng thình lình vụt sáng hẳn lên. Thì ra bên trong bấy giờ nổi lên một ngọn đèn leo lét. Nhờ ánh sáng mờ ảo đó, Đường Luân thoáng thấy có dường như mười mấy bộ xương người, quì gối quay đầu về hai cánh cửa màu đỏ, sau lưng họ là một cỗ quan tài gần như mục nát.
Lắng tai nghe ngóng, Đường Luân nghe thấy có hai người đang thở nhè nhẹ trong gian phòng này. Vậy thì rõ ràng có người đang mai phục.
Đường Luân lại thò tay vào túi, móc ra một viên thuốc dẫn hỏa nữa, ném vù về phía mấy bộ xương người.
Lửa cháy bừng lên, nhưng một bộ xương người thình lình rú lên một tiếng nhảy tạt ra ngoài để tránh lửa.
Đường Luân đang để hết tâm trí đối phó, vừa thấy bộ xương người cử động, như một đường tên xé gió, Đường Luân bắn vụt tới, xử ngay một đòn Tang Ưng Cầm Thố, thò ngón tay ra như một lưỡi kiếm, điểm một ngón cực kỳ mạnh bạo vào huyệt Kiến Lý của đối phương.
Các xác ấy thoáng thấy Đường Luân nhảy bổ tới, kêu lên một tiếng kinh hoàng, vung bàn tay ra chộp một cái thật mạnh vào giữa ngực của Đường Luân. Đường võ thật là sắc bén.

Hai bàn tay của hai người chạm vào nhau. Đường Luân tê rần cả một cánh tay, biết rằng nội lực của người này không kém hơn mình. Không suy nghĩ lôi thôi, Đường Luân tức tốc biến thế dùng tay tả của mình vòng theo ngã dưới điểm vào huyệt Linh Đài của đối thủ.
Xác chết hự lên một tiếng, trúng đòn ngã ngửa. Một dòng máu tươi rỉ ra khóe miệng.
Vừa đúng lúc ấy thì hai ngọn lửa cùng lúc thảy đều tắt phụt. Đường Luân vội rạp mình bất động, nghĩ thầm :
- Thật là nguy hiểm...
Trong cỗ quan tài chợt vang lên một câu nói :
- Lão nhị, sao thế?
Đường Luân không chờ cho người ấy dỡ nắp quan tài trỗi dậy, chàng đã tụ khí đan điền, dồn hết sức mạnh vào cánh tay tung ra một chưởng.
Nắp cỗ quan tài đã gần mục nát, gặp phải áp lực của Đường Luân, tan ra từng mảnh vụn, bay rào rào khắp gian phòng. Một tiếng "két" vang lên, gian phòng nhỏ bé lại trở về với cảnh âm u, tịch mịch ban nãy.
Đường Luân thở dài... chàng lẩm bẩm :
- Thế là qua được ải thứ nhất.
Vận nhỡn quan nhìn khắp gian phòng, Đường Luân tiến lần về phía chỗ hiện ra ngọn đèn leo lét ban nãy, sờ soạng gặp phải một chiếc nút lồi lên. Đường Luân vội vàng đưa bàn tay tả của mình lên, dùng vật nhọn trên chiếc nhẫn ghim mạnh vào đó.
Nhiều tiếng "xè xè" vang lên, cả gian phòng nhỏ bé cơ hồ chuyển động, và trước mắt chàng hiện ra một cánh cửa đen ngòm. Nhanh như chớp, Đường Luân bắn mình xuyên qua cánh cửa, văng mình vào một con đường hầm sâu và tối.
Chàng không dám bước ngay ngạch cửa, e rằng cánh cửa bất thần sập xuống, đè mình chết như chơi.
Nhìn thấy trong con đường hầm, xa xa có lót bằng những chiếc đá màu trắng. Chàng cứ bước trên những phiến đá đó mà đi.
Quành qua một ngõ tối, trước mắt chàng vùng mở ra một cảnh huy hoàng rực rỡ, đồng thời có tiếng nhạc kỳ lạ trỗi lên, hòa lẫn với tiếng nhạc hư vô huyền ảo đó có tiếng rên rỉ, khóc than não ruột.
Âm thanh khi trầm khi bỗng như tiếng sáo tiếng tiêu, đầy dẫy oán hờn, ngập tràn bi thảm...
Đường Luân bàng hoàng ngơ ngẩn, vội vàng chuyển nội lực ra làm cho tâm tư của mình bình tĩnh. Chàng ngang nhiên bước tới, nhưng lắng tai nghe ngóng bốn bề, đề phòng bất trắc, cánh tay chàng đặt

sẵn trên chuôi gươm, sẵn sàng tung ra sát thủ.
Trên tường chạm trỗ tinh vi, những chiếc cột to tướng sơn son thếp vàng đầy vẻ cổ kính, nhưng bám đầy bụi bặm. Đường Luân phát giác đó đây có đặt nhiều cỗ quan tài.
Bên những cỗ quan tài đó lại có nhiều bộ xương nằm ngồi la liệt. Nhiều bộ xương còn mang giáp sắt trên mình, bên lưng còn mang nhiều thanh bảo đao. Có nhiều bộ xương mặc toàn áo gấm, lưng đeo ngọc đái. Do những đồ trang sức đó, Đường Luân đoán chừng, thuở sanh tiền, những người này đều thuộc hàng công hầu khanh tướng.
Đường Luân chầm chậm tiến về phía trước, thấy nhiều bộ xương người mảnh mai nhỏ thó, mặc y phục của hàng cung nữ, trên đầu còn những chiếc trâm cài tóc và những món đồ trang sức của phụ nữ, cực kỳ quí giá.
Đường Luân thở dài, nghĩ thầm :
- Những người này đều là kẻ hồng nhan bạc phận, thuở sanh tiền chắc sống trên chỗ vàng son gấm vóc...
Mãi lo ra, nên âm thanh dìu dặt bắt đầu làm cho chàng bấn loạn tâm thần...
Chàng mơ hồ cảm thấy dường như tấm thân ngọc ngà kiều diễm của Bích Cơ cũng nằm lẫn trong những xác chết này. Cơ thể của nàng dần dần tan rã và vóc ngọc mình vàng rốt cuộc chỉ còn trơ lại một bộ xương đáng sợ...
Đường Luân tâm thần thảng thốt, cơ hồ cảm thấy những bộ xương trắng nằm ngổn ngang kia đều là những người quen thuộc, trong ấy có sư phụ của mình, có Khang Huệ, có thằng Tiểu Ngũ, và còn nữa... còn nữa...
Đường Luân toát mồ hôi lạnh, chàng "hự" lên một tiếng, tuốt gươm ra phân nửa, trợn mắt dằn tâm, để cho tinh thần định tĩnh... Tiếng nhạc u buồn bây giờ cũng thình lình ngưng bặt, ngôi cổ mộ đắm chìm trong cảnh im lìm tịch mịch...
Đảo mắt nhìn quanh, Đường Luân quyết đoán :
- Xem lối kiến trúc này, thì đây là ngôi lăng tẩm thuộc về đời nhà Tống, nhưng không biết đây là lăng vị hoàng đế nào? Còn Vô Hồn tông tại sao đến đây làm gì?
Càng suy nghĩ, tâm tư càng trầm tĩnh :
- Nếu là lăng tẩm đời nhà Tống, nếu người thợ xây lăng này không có dụng ý cao xa, ta có thể thoát khỏi nơi này.
Vừa đi vừa suy nghĩ, bất giác chàng đã đi sâu vào cổ mộ. Và trước mắt chàng hiện ra một bức màn đang buông rũ. Từ bên trong có ánh đèn leo lét tỏ ra.

Đường Luân giựt mình, vì chàng phát giác bức màn to tướng này thật là mới, khác hẳn với cảnh vật cổ kính chung quanh.
Còn đang kinh dị, thì một luồng gió lạnh thổi lốc tới. Bức màn to tướng bị vén lên.
Dưới ánh đèn tranh tối tranh sáng, hiện ra một bóng người tóc xỏa ngang vai, hình thù quái dị, mặc một chiếc áo màu trắng.
Đường Luân tay nắm chuôi gươm, thối lui một bước, sẵn sàng nghênh chiến.
Cái thây ma kia bỗng nổi lên một tiếng cười rùng rợn, bước ra khỏi màn. Đường Luân toát mồ hôi lạnh, nạt :
- Mi là ai?
Xác chết lanh lảnh trả lời :
- Ta là ai? Ta là... là ma quỉ!
Lúc bấy giờ ánh đèn lần lần sáng lên. Đường Luân nhìn kỹ thấy người trước mặt mình là một thiếu nữ mặc áo màu trắng, nhưng gương mặt nhợt nhạt như xác chết.
Đèn dần dần sáng thêm lên, thiếu nữ bỗng buông ra một chuỗi cười rùng rợn, gỡ chiếc nạ xuống nhanh như chớp. Đường Luân giựt mình đánh thót. Thì ra đó là một nữ lang xinh đẹp tuyệt vời...
Nàng có hai đường mi cong vút, một sóng mũi dọc dừa nằm trên một khuôn mặt trái soan đều đặn. Nhưng đôi mắt của nàng thật lạnh lùng khôn tả. Đôi môi tái mét đem đến cho nàng một vẻ đẹp lạnh lùng đanh đá, thoáng nhìn qua làm cho người ta lấy làm kính nể.
Đường Luân liếc mắt nhìn trên mặt đất, thở phào một hơi nhẹ nhõm vì chàng nhìn thấy chiếc bóng của nữ lang kéo dài trên mặt đất.
Thiếu nữ áo trắng dường như đọc thấu tâm tư của Đường Luân, ha hả cả cười :
- Ma thì không có bóng, có bóng thì chẳng phải là ma, ha ha... ha ha ha...
Đường Luân ngẩng đầu lên, im lìm lặng lẽ.
Nữ lang đưa tay vén cao bức màn, nói với Đường Luân :
- Này, mi xem!
Đường Luân nhóng cổ nhìn vào, càng thêm hãi hùng kinh dị vì bên trong bày la liệt không biết bao nhiêu là bạc vàng, ngọc ngà châu báu...
Thiếu nữ nhìn ánh mắt kinh dị của Đường Luân, buông ra một tiếng cười nham hiểm, đoạn nói :
- Hãy nhìn ta!
Đường Luân quay sang nhìn thiếu nữ, thấy nàng đang tỏ ra một bộ điệu cực kỳ khiêu dâm quyến rũ. Nàng hỏi một câu đầy tình tứ :

- Mi xem ta đẹp không?
Cặp mắt lạnh lùng của nàng ngắm nhìn Đường Luân một cách khiêu khích. Tà áo trắng của nàng phất lên, bày ra phân nửa thể xác cực kỳ diễm lệ của nàng qua làn da trắng muốt.
Hai bàn tay Đường Luân toát đầy mồ hôi lạnh. Chàng không ngờ cái vẻ đẹp tinh ma quỉ quái của người thiếu nữ này lại quyến rũ con người đến thế.
Thiếu nữ áo trắng từ từ tiến đến bên Đường Luân, nói một câu say sưa đầy khiêu khích :
- Giữa cảnh đêm khuya canh vắng, ở một nơi tĩnh mịch như vậy, trước mắt người có vô số tiền tài của cải, và một người đẹp tuyệt trần, ngươi có chắc có ý muốn chiếm hữu phải chăng?
Đường Luân thần sắc uy nghi, nạt :
- Đứng lại!
Thiếu nữ áo trắng không màng đến lời nói của Đường Luân, vẫn từ từ tiến tới bằng một cử chỉ cực kỳ quyến rũ. Nàng nói như rót vào tai của Đường Luân :
- Bạc vàng và người đẹp ở đây hoàn toàn thuộc về mi, tại sao mi chẳng hưởng?
Đường Luân bước xéo ra một bước, cau mày gắt gỏng :
- Ta thường nghe yêu ma quỉ quái hay hiện hình thành người đẹp, và giả tạo bạc vàng để gạt gẩm người lương thiện.
Thiếu nữ áo trắng đưa cánh tay trắng muốt của mình ra nói rằng :
- Mi sợ? Mi hoài nghi? Mi sờ thử mà xem, đây có phải là xương thịt của người dương thế chăng?
Đường Luân quắc mắt, nhìn chằm chặp vào thiếu nữ, nói :
- Ta còn nghe người ta nói rằng, lũ tà ma quỉ quái đó có trăm phương ngàn kế, nhưng gặp kẻ đại trượng phu thì hoàn toàn vô công hiệu. Ta nay chẳng phải đại trượng phu nhưng cũng dám xưng là một người sắt đá.
Nói đoạn, nghiêm sắc mắt tuốt thanh Hỏa Long thần kiếm kê vào cánh tay ngọc ngà kia. Thiếu nữ giựt mình, rút tay về thối lui mấy bước.
Đôi mắt của nàng dán chặt vào Đường Luân, gương mặt từ từ đổi sang lạnh lùng đanh đá. Nàng cười sắt lạnh :
- Hay cho con người sắt đá! Ba người ngoài kia có phải đều do mi giết?
Đường Luân giựt mình, hậm hực :
- Hừ! “người” à? Ta cứ ngỡ chúng là ma chứ?
Thiếu nữ áo trắng lại cười, dịu giọng :

- Người sắt đá thật có thủ đoạn giết người chẳng gớm tay. Trừ ra giết người, mi có muốn ăn thịt người không?
Đường Luân không rõ ngụ ý trong câu hỏi đó, nghiêm sắc mắt trả lời :
- Ăn được cũng ăn.
Thiếu nữ cười khanh khách, lẩm bẩm :
- Mùi vị của thịt người ngon nhất trần gian. Không những ăn vào có nhiều chất bổ, mà lại có thể diệt trừ nhân tính, phải không hử?
Thiếu nữ lại cất giọng nói :
- Cửu thiên ma âm của ta không thể làm cho mi tâm tư xao xuyến, mi thật là sắt đá.
Bây giờ tìm cách diệt trừ nhân tính của mi, thì sẽ trở thành một nhân vật lý tưởng của Vô Hồn tông.
Dứt lời, thiếu nữ áo trắng nhẹ nhàng lướt tới. Từ trong ống tay áo của nàng, có một cánh tay nõn nà xinh đẹp thò ra chộp vào giữa ngực Đường Luân.
Trong trí của chàng vùng nảy ra năm chữ Tiên hạ thủ vi cường, bất thình lình nạt lên một tiếng :
- Đỡ!
Tiếng đỡ chưa dứt thì lưỡi Hỏa Long thần kiếm bay tới rào rào như chớp giăng, sấm nổ, đâm một đường thật là độc ác vào dưới nách của đối phương.
Chàng đinh ninh rằng chỉ một đòn thì có thể hạ người này, nào ngờ mũi gươm lại đâm vào bức màn vang lên một tiếng như xé lụa.
Đường Luân giật mình, hoành thân trở bộ, róc ngược về sau lưng một kiếm nhanh như điện, đồng thời bay mình ra xa hơn một trượng, đứng trên một cỗ quan tài sơn son thếp vàng lộng lẫy.
Đường gươm thứ hai của Đường Luân vẫn chém trượt vào khoảng không một cách buồn cười.
Trụ mình trên cỗ quan tài, Đường Luân đảo mắt nhìn quanh, bóng dáng người đẹp không biết lẩn khuất nơi nào. Bên tai chàng văng vẳng tiếng cười khúc khích, như trêu chọc Đường Luân. Giọng nói ban nãy lại vang lên :
- Thật là người sắt đá... Ồ! Thật là người sắt đá!
Giọng nói nửa cười nửa cợt.
Đường Luân rợn tóc gáy, nghĩ thầm :
- Chẳng lẽ nó là ma thật, nếu là người sao thân pháp nhanh nhẹn dị thường đến thế.
Thật là hiếm có trên đời!
Chàng thoáng thấy một chiếc ống tay áo bằng lụa bạch bị cắt trên

mặt đất, rõ ràng đó là chiến lợi phẩm của hai đường gươm ban nãy.
Đường Luân dời khỏi cỗ quan tài, nhảy trở về mặt đất, dùng chiếc nhẫn có gai nhọn của mình đâm vào mặt đất. Chiếc gai rung lên bần bật. Đường Luân nghĩ thầm :
- Chắc là nó đã trốn theo một con đường bí mật. Muốn khỏi bị mắc bẫy cơ quan trong ngôi lăng tẩm này trừ phi có địa đồ trong tay, bằng không, không thể nào thấu đáo cho nổi.
Chàng trầm ngâm nghĩ ngợi, dùng mũi gươm vạch địa đồ trên mặt đất, suy tính đường đi nước bước trong ngôi cổ mộ.
Giây lâu, chàng mới ngước đầu nhìn lên, đếm về phía trước bảy viên gạch, đến viên gạch thứ bảy thì đúng vào chỗ ống tay áo của người đẹp rơi trên đó.
Đường Luân cau mày, đưa chiếc nhẫn có gai nhọn ra dợm đâm vào viên gạch thứ bảy.
Thình lình sau lưng chàng phát lên một tiếng cười hậm hực. Tiếng cười nhẹ như một đường tơ. Đường Luân giựt mình, trượt chân ra ngoài, đảo mình nhìn lên, thấy cách đó chừng một trượng hiện ra một người thân hình vạm vỡ.
Đường Luân thở dài, không ngờ thính giác bén nhạy của mình lại không thể phát hiện ra một kẻ đứng sau lưng mình trong khoảng cách đó.
Nhìn kỹ, chàng rợn gáy. Thì ra người vạm vỡ đó chàng đã từng gặp mặt ở dọc đường là Ma Đại Nhân.
Sắc mặt của Ma Đại Nhân vẫn lạnh lùng đanh đá, ông ta nói :
- Đường thư sinh, hãy nhìn dưới chân mi.
Đường Luân liếc mắt nhìn xuống, thấy dưới chân mình có ba chữ đẫm máu ròng ròng :
Vô Hồn lệnh.
Ba chữ này viết bằng máu, mùi hôi tanh xuống tận đan điền. Chàng biết Ma Đại Nhân không phải tay vừa, nên nghiêm trang hỏi :
- Chắc các hạ là cao nhân của Vô Hồn tông?
- Chính thế!
Đường Luân trầm tĩnh, chỉ dòng chữ máu, hỏi :
- Ba chữ này nghĩa là làm sao?
Ma Đại Nhân lạnh lùng nói :
- Đó là sắc lịnh đòi mạng của Vô Hồn tông. Nhận được Vô Hồn lệnh của bản Tông chủ thì từ rày về sau phải diệt ngươi cho bằng được. Tuy nhiên, nếu ngươi muốn bảo toàn mạng sống thì hãy trao ra thanh Hỏa Long thần kiếm, may ra bản Tông chủ sẽ thâu hồi Vô Hồn lệnh lại.

Đường Luân bật cười :
- Kiếm còn thì ta còn, kiếm mất thì ta mất. Các hạ đừng mơ mộng hão huyền làm chi cho vô ích.
Ma Đại Nhân thẫn thờ suy nghĩ, lâu lắm ông mới ngẩng đầu lên, dịu giọng :
- Vậy thì... Đường tú sĩ, xin tú sĩ hãy đi theo tôi.
Dứt lời, ông thoát ra khỏi bức màn nhung đi vào bên trong. Đường Luân suy nghĩ một chút, rồi cũng nắm chặt thanh Hỏa Long thần kiếm, ngang nhiên bước theo.
Trước mặt chàng dựng lên một bức tường, dường như đã nghẽn lối đi. Nhưng bỗng vang lên một tiếng "két", bức tường tách ra làm đôi, bên trong là một con đường hầm tối đen như mực.
Đường Luân dò theo từng bực đá mà đi xuống con đường hầm âm u lạnh lẽo. Quanh co một chút, trước mắt chàng bỗng sáng rực lên. Đó là một gian phòng bằng đá rộng rãi huy hoàng.
Ma Đại Nhân quay đầu lại, nở một nụ cười sâu độc :
- Đường tú sĩ, hãy theo ta.
Hai người vừa bước chân vào đó thì vách tường vụt khép kín lại.
Gian phòng thênh thang rộng rãi này thật khác hẳn với cảnh âm u rùng rợn ban nãy.
Trên tường đèn lưu ly giăng mắc khắp đó đây, tỏa ra ánh sáng sáng choang. Chỉ có hai hàng người áo trắng, đứng dựa vào tường là sắc mặt nhợt nhạt.
Ma Đại Nhân bước vào, cả thảy đều cúi đầu làm lễ, chẳng dám ngẩng đầu lên.
Thường Phong Lâm nhác thấy Đường Luân khẽ giật mình, nhưng rồi lại cười lên ồ ồ, đắc chí nói :
- Ngỡ là ai, té ra là Đường huynh đệ, ta xin chào mi đó.
Miêu Bá Tây hậm hực :
- Hừ! Lão Thường, mi sáng mắt ra chưa? Hồi đó ta bảo rằng nơi này khả nghi lắm mà mi không tin.
Đường Luân đảo mắt một vòng, nhãn quang của chàng dừng lại trên thân hình của Lưu Bất Cùng, bấy giờ đang bị trói vào một cây trụ ở giữa phòng.
Manh áo trước ngực của lão rách tơi bời, máu thắm chảy đầm đìa...
Đường Luân đau lòng như cắt, nhìn Ma Đại Nhân nói :
- Đây là lối cắt da xẻo thịt của bọn mi phải chăng?
Ma Đại Nhân bình thản trả lời :
- Chính thế.
Miêu Bá Tây lúc bấy giờ lên tiếng :

- Thưa Ma đại tông chủ, thằng già ăn mày này không nên thân, chưa nói ra được điều gì thì nó đã ngất đi.
Ma Đại Nhân lạnh lùng nói :
- Câm mồm lại, bây giờ có việc quan hệ cần kíp phải làm. Hãy để cho thằng khốn kiếp này sống thêm vài giờ nữa!
Nói rồi lão quay sang Đường Luân bảo :
- Bản Tông chủ trui rèn gần hai con giáp, nhân tính đã gần như hủy diệt. Hỉ nộ ái ố không còn nữa. Nhưng lần này vì muốn thi hành lời trối của tổ sư nên phải phá lệ một lần, tạm thời dung cho các hạ được toàn sinh mạng. Hừ! Bây giờ ta nhắc lại một lần nữa, đưa Hỏa Long thần kiếm cho ta ngay!
Đường Luân trả lời một câu sắc lạnh :
- Không thể được!
Ma Đại Nhân thở dài, dịu giọng :
- Bản Tông chủ cúi xin các hạ giao hoàn thanh bảo kiếm này lại cho Vô Hồn tông.
Một người tàn ác, khốc liệt như Vô Hồn tông chủ mà lại đi van xin người ngoài! Thái độ đó làm cho những người trong Vô Hồn tông thảy đều lấy làm lạ, nhưng chẳng ai dám hở môi.
Đường Luân gằn giọng hỏi :
- Thanh bảo kiếm có chi đáng giá mà các hạ lại xem trọng như vậy?
Ma Đại Nhân trả lời :
- Ta cũng không rõ. Ta chỉ thừa hành lời trối trăn của tiền nhân để lại mà thôi.
Đường Luân vừa muốn mở miệng hỏi thêm thì Ma Đại Nhân đã quay đầu lại thét :
- Bây đâu, mang Thư Hùng Kim Câu kiếm ra đây.
Có tiếng dạ rân. Trong chớp mắt bọn thuộc hạ đã dâng lên một đôi gươm sáng ngời ra trước mắt. Ma Đại Nhân trỏ cây Kim câu kiếm nói :
- Hai thanh gươm này do Mạc Tà và Giang Tương chế tạo đời Xuân Thu, có hiệu là Song Phương. Sắc bén của nó không thua gì Hỏa Long thần kiếm. Bản Tông chủ bằng lòng dùng nó để trao đổi với Hỏa Long thần kiếm, các hạ nghĩ sao?
Đường Luân lặng lẽ lắc đầu.
Ma Đại Nhân thở dài, nói rõ từng tiếng một :
- Trong ngôi cổ mộ này có vô số ngọc ngà châu báu, giá trị liên thành. Vậy thì... bản Tông chủ bằng lòng kèm theo số tài sản giàu sang địch quốc này, các hạ nghĩ sao?
Đường Luân không trả lời, mà cầm thanh bảo kiếm của mình chặt

chẽ hơn ban nãy.
Trên gương mặt của Ma Đại Nhân thình lình biến sắc, ông ta quay lại nạt :
- Bảo con nữ quỉ đó vào đây!
Lệnh truyền của ông ta vang vang vào bốn vách. Trên vách đá vùng mở toát ra rồi khép lại.
Có một thiếu nữ từ bên trong lả lướt bước ra. Đường Luân nhìn kỹ thấy đó là thiếu nữ áo trắng mà mình vừa gặp ban nãy.
Dưới ánh đèn sáng choang, màu da của nàng không còn nhợt nhạt như ban nãy nữa.
Mái tóc dài buông xỏa giờ đây được chải vén lên khéo léo, búi gọn trên đỉnh đầu. Sắc mặt của nàng cũng đã được điểm trang thêm phần diễm lệ, xóa tan màu sắc âm u rùng rợn ban nãy.
Nàng lặng lẽ xá chào Ma Đại Nhân rồi im lìm cúi đầu chờ đợi.
Ma Đại Nhân quay sang Đường Luân hậm hực nói :
- Ngoài Kim Câu bảo kiếm và ngọc ngà châu báu trong kho tàng đồ sộ, bản Tông chủ lại kèm thêm một món bảo vật này. Đây là một viên ngọc quí mà bản Tông chủ đi khắp chân trời góc biển, tốn hao không biết bao nhiêu tâm lực mới tìm ra. Bản Tông chủ chỉ diệt hết nhân tính của nó, mà chỉ chừa lại tình dục mà thôi. Các hạ hãy lấy đi để làm một món đồ tiêu khiển, mà hưởng một nguồn hạnh phúc nhất trần gian. Lẽ ra, món bảo vật này bản Tông chủ để dành hiến dâng cho Thánh thượng, nhưng bây giờ ta thay đổi ý kiến, dùng nó để đánh đổi Hỏa Long thần kiếm, thật là một sự hy sinh vĩ đại của ta.
Đường Luân cau mày, đưa cặp lông mày lóng lánh hào quang nhìn thiếu nữ áo trắng, lạnh nhạt nói :
- Một món đồ tiêu khiển quí giá nhất trần gian!
Ma Đại Nhân đắc chí cười khanh khách, nói thêm rằng :
- Ta đã ướp xác con bé này, cứ đến nửa đêm thì tỏa ra mùi hương ngào ngạt. Thân hình mềm mại như lụa đào, thật là phong lưu tột đỉnh!
Đường Luân tuốt phắt thanh Hỏa Long thần kiếm, chém một đường mãnh liệt trên mặt đất. Một tiếng “kẻng” vang lên, lửa bắn tung tóe.
Chàng chau mày cất giọng đồng sang sảng :
- Lão già ma quái kia, mi xem ta là hạng người gì? Mi hãy nói cho ta biết rõ nguyên nhân vì sao mi nhứt định lấy cho được Hỏa Long thần kiếm?
Ma Đại Nhân biến sắc, trả lời sắc lạnh :
- Việc này có quan hệ đến bản môn, mi hà tất phải hỏi cho kỹ. Sự hy sinh của ta đã quá đáng lắm rồi!

Đường Luân ngang nhiên hỏi :
- Hay lắm!
Ma Đại Nhân vội vàng quay sang người thiếu nữ áo trắng truyền lịnh :
- Mi mau bái kiến chủ nhân mới của mi!
Thiếu nữ áo trắng cúi đầu lặng lẽ bước tới thi lễ với Đường Luân.
Ma Đại Nhân nạt :
- Cớ sao mi mặt buồn dàu dàu, chẳng tươi cười lên cho chủ nhân vui vẻ.
Thiếu nữ áo trắng khẽ ngẩng đầu, nở một nụ cười gượng gạo, trong nét cười đó chứa ẩn một nỗi niềm chua xót. Đường Luân giựt mình nạt :
- Khoan!
Tiếng "khoan" đó làm cho Ma Đại Nhân trở về với thái độ lạnh lùng đanh ác ban nãy. Ông ta hậm hực :
- Một lời nói của ta như dao chém đất, bây giờ mi hãy dắt nó và mang tất cả ngọc ngà, châu báu nơi đây mà ra khỏi chỗ này, để Hỏa Long thần kiếm lại.
Đường Luân mỉm cười nói :
- Ma đại tông chủ hà tất nóng nảy! Tôi chưa hứa kia mà, Ma Đại Nhân!
Ma Đại Nhân gắt gỏng :
- Mi hối hận ư?
Đường Luân rùn vai trả lời :
- Tôi chưa bằng lòng thì sao gọi là hối hận?
Nói đoạn, Đường Luân một tay cầm gươm, một tay thủ thế, bước lần về chiếc cột đang trói Lưu Bất Cùng.
Lúc bấy giờ, Lưu Bất Cùng hơi thở thoi thóp như đường tơ, khe khẽ rên rĩ. Đường Luân nói :
- Thủ đoạn của Vô Hồn tông thật là tàn khốc. Nếu anh hùng hảo hán trong thiên hạ mà hay biết thì chê cười đến mức nào.
Ma Đại Nhân nở một nụ cười sâu độc :
- Tôn chỉ của Vô Hồn tông là diệt trừ nhân tính. Nhân tính bị diệt rồi thì không còn gì gọi là tàn khốc nữa.
Ông ta hậm hực, nói :
- Nếu trên mình các hạ không có Hỏa Long thần kiếm thì có lẽ đã nếm mùi vị chua cay này rồi.
Đường Luân trờ tới một bước, kê lưỡi Hỏa Long thần kiếm lên mối dây trói Lưu Bất Cùng, cao giọng nói với Ma Đại Nhân :
- Tôi đã nghĩ kỹ, ba món bảo vật mà Tông chủ đã nói, tôi vẫn chê là

chưa đủ. Ha ha... được một muốn mười, tôi muốn thêm sanh mạng của lão già ăn mày này, Ma Đại tông chủ nghĩ sao?
Ma Đại Nhân đưa mắt ra dấu cho Thường Phong Lâm. Thường Phong Lâm bước tới cười rằng :
- Tôi nghĩ rằng thằng già này có cũng được, mà không có cũng được. Nhưng chỉ vì...
chỉ vì nó là một tên khâm phạm của triều đình nên không thể nào được.
Ma Đại Nhân gật gù :
- Vậy thì việc này quan hệ lớn lao, lão phu không đủ quyền định đoạt.
Thường Phong Lâm cười ồ ồ trả lời :
- Ma Đại Nhân là nhất tông chi chủ, võ công tột đỉnh, sao không quyền định đoạt?
Ma Đại Nhân cười khanh khách, mồm mấp máy định nói gì... nhưng Đường Luân đã nhanh như cắt, đảo mạnh lưỡi gươm hai vòng, trong chớp mắt đã cắt đứt phăng những đường dây trên mình của Lưu Bất Cùng, kề sát tai nói nho nhỏ :
- Lưu đại bang chủ, tôi đến cứu bang chủ đây...
Đoạn chàng cất cao giọng nói :
- Khoan! Bây giờ tôi đã nghĩ ra một giải pháp lưỡng toàn...
Nói đoạn, chàng cúi đầu trầm ngâm suy nghĩ, thật ra trong ngôi cổ mộ kiến trúc theo đời nhà Tống này...
Chợt ngẩn phắt đầu dậy, chàng nhìn thấy chính giữa trần nhà có khoét một lỗ tròn nho nhỏ. Đường Luân mừng rỡ, quả không ngoài sự ước đoán của chàng, chàng đã tìm ra manh mối.
Không chần chờ nữa, Đường Luân thình lình nhún mình bay lên cao bốn trượng, thò cánh tay tả ra, dùng chiếc nhẫn có gai nhọn của mình đâm một nhát thật mạnh vào lỗ trống đó.
Một luồng sức mạnh từ trong cơ thể Đường Luân tràn sang chiếc nhẫn truyền vào lỗ hổng.
Mọi người trong gian phòng thấy thái độ kỳ lạ của Đường Luân thảy đều sửng sờ kinh ngạc.
Nào ngờ, đến khi Đường Luân rơi về mặt đất, mọi người mới biết nguy...
Ma Đại Nhân thét lên một tiếng rợn người, đánh sả song chưởng vào giữa mặt của Đường Luân bằng một thế kinh thiên động địa.
Tiếp theo đó, cả gian phòng rầm rầm chuyển động.

Hỏa Long Thần Kiếm

Hồi 05
Đảnh Bá Vương

Nguồn nội lực của Ma Đại Nhân nhả ra như thác đổ trên nguồn, đánh bay chiếc khăn bịt đầu của Đường Luân. Lách khỏi đường võ này trong đường tơ kẽ tóc, Đường Luân kẹp chặt Lưu Bất Cùng lẫn vào trong một ngõ tối âm u.
Vừa thoát qua khỏi từng cửa tối, thì cánh cửa đá tức khắc đóng sầm ngay lại. Đến khi thân hình của Ma Đại Nhân rơi trở về mặt đất thì đã trễ một bước.
Ông ta tức tối dậm chân. Tất cả những người trong Vô Hồn tông thảy đều kinh hoàng thất sắc, quì xuống trước mặt Ma Đại Nhân. Lão ta hậm hực nói :
- Thật không ngờ người này lại biết đường đi nước bước trong ngôi cổ mộ này. Nó cầm Hỏa Long thần kiếm trong tay cũng như cầm mạng vận của bản môn vậy. Phàm là người trong phái phải hết sức tìm cách bắt nó cho kỳ được.
Mọi người lãnh mạng lui ra, nhưng Ma Đại Nhân dặn tiếp :
- Phải bố trí canh phòng cẩn mật. Đừng cho nó thoát ra ngoài mười dặm, nhưng mà... Tổ sư có dặn, Vô Hồn Điệu ở đâu, thì cũng như tổ sư ở đó, chúng bây không thể nào đả thương người ấy được. Phát giác ra nó trốn ở đâu hãy cấp tốc báo tin, để ta định liệu.
Thế là cả bọn rần rần lui ra. Ma Đại Nhân quay sang Bạch y nữ, nàng tái xanh sắc mặt quì xuống. Thình lình Ma Đại Nhân thò tay ra để trên vai nàng, hằn học nói :
- Bản Tông chủ nuôi mi mười tám năm trời, truyền cho mi đủ ngón nghề để mê hoặc đàn ông, vậy mà mi mê hoặc không nổi cái thằng thư sinh trẻ tuổi kia, vậy thì sống cũng là vô ích!
Dứt lời, từ trong lòng bàn tay của lão nhả ra một luồng nội lực đẩy tới. Thiếu nữ áo trắng bay ra ngoài ba trượng, té ngửa trên mặt đất, tóc tai rối bời, trông thật là thiểu não.
Thiếu nữ áo trắng gượng trỗi dậy, sắc mặt lạnh lùng, ngồi ũ rũ trên mặt đất. Ma Đại Nhân gằn giọng :
- Ta nghĩ rằng ngày sau mi còn có chỗ dùng nên tạm thời tha cho tội chết. Ta truyền cho mi, nội đêm nay phải dùng sắc đẹp của mi quyến rũ tất cả đàn ông dám bén mảng tới gần ngôi cổ mộ này trong vòng mười dặm, mang chúng về đây cho ta moi tim, rút ruột.
Thiếu nữ áo trắng lặng lẽ cúi đầu :

- Xin tuân thượng lệnh.
Ma Đại Nhân cười cay độc, quay sang hỏi Trường Bạch nhị quái :
- Nhị vị đêm nay có cần con bé này chăng?
Câu hỏi đột ngột làm cho Trường Bạch nhị quái giựt mình.
Miêu Bá Tây nuốt nước miếng ừng ực, ngắm nhìn Bạch y nữ. Nàng đang làm một động tác hết sức gợi tình.
Thường Phong Lâm nghiêm sắc mặt, trừng mắt nhìn Miêu Bá Tây, lớn tiếng nói :
- Không dám, không dám, chúng tôi cảm ơn thâm tình của Ma Đại tông chủ. Nhưng con bé này là một vật chí bảo trong thiên hạ, chúng tôi là kẻ quê mùa, không dám cao vọng. Lại nữa chúng tôi đang luyện Đồng tử công.
Ma Đại Nhân cả cười xoay mình đi thẳng, lẩm bẩm :
- Vậy thì nhị vị hãy tiếp tay canh phòng cho nghiêm ngặt.
Thường Phong Lâm bất thình lình cầm chiếc ống điếu trên tay, gõ một cái thật mạnh vào trán của Miêu Bá Tây. Bị đòn nổ đom đóm mắt, Miêu Bá Tây cả giận nói :
- Lão Thường...
Nhưng nhìn thấy sắc mặt nghiêm nghị của Thường Phong Lâm, hắn mắng chẳng ra lời.
Thường Phong Lâm đưa ống điếu lên mồm rít một hơi dài, ngửa mặt nhả từng ngụm khói lên trần nhà, thong thả nói :
- Mi thật là không muốn sống nữa, đêm nay đàn ông trong vòng mười trượng vuông này thảy đều thành những con ma phong lưu, dâm đãng, bị người ta moi tim rút ruột.
Gần gũi với Vô Hồn tông, mi đừng hòng tính chuyện lôi thôi.
Miêu Bá Tây như người sực tỉnh cơn mê, toát mồ hôi lạnh, đưa tay sờ vào vết thương trên trán, mở mắt trừng trừng như một người sắp chết.

Nói về Đường Luân và Lưu Bất Cùng nhảy vào địa huyệt...
Một tiếng “bõm” vang lên, nước cao quá đầu gối, thì ra đây là một con đường hầm ứ nước mênh mông.
Đường Luân thủ nhanh trường kiếm trong tay, chờ Ma Đại Nhân theo xuống. Nhưng một tiếng “sầm” vang lên, cửa hầm đã đóng sầm lại.
Chàng thở phào một hơi nhẹ nhõm.
Thì ra ban nãy, Đường Luân theo chân Ma Đại Nhân thấy đường đi

quanh co khúc khuỷu, không giống với cách thức kiến trúc của đời nhà Tống. Liếc nhìn trên những cỗ quan tài, phần nhiều có tên những nàng cung tần mỹ nữ, chớ chưa đến bực Quận chúa.
Trong đại điện, những xác chết nằm ngổn ngang, minh chứng rằng đó là thi hài của những kẻ tuẫn táng.
Đồng thời, những lối trần thiết đều có vẻ tầm thường. Do đó, Đường Luân quyết định rằng chỗ đó chưa phải là trung tâm của cổ mộ.
Vì vậy mà chàng biết chắc Ma Đại Nhân chắc có lẽ chưa rõ hết đường đi nước bước trong cổ mộ này.
Đời nhà Tống, lối kiến trúc thật là tinh vi, tỉ mỉ, hơn hẳn các triều đại khác. Nguyên nhân vì đời Tống thế nước suy vi, các bậc vua chúa thảy đều ăn xài vô độ, vơ vét của kho để kiến trúc nơi ăn chốn ở thật huy hoàng.
Trong chốn nhân gian, những bậc giàu sang cự phú, thảy đều bắt chước triều đình mướn thợ về xây cất nhà cửa. Vì vậy mà nghề kiến trúc đời nhà Tống rất là phát đạt.
Sư phụ của Đường Luân vốn có nghiên cứu về kiến trúc, nhất là lối kiến trúc đời nhà Tống, và nhờ thế mà Đường Luân biết rất rõ.
Ban nãy, vừa bước chân vào ngôi thạch thất, Đường Luân thấy bên trên trần nhà có một lỗ hổng, nên biết rằng chỗ đó là chỗ cơ quan đầu não của gian phòng. Vì vậy chàng dùng chiếc nhẫn giả của mình, đó là khí cụ do sư phụ chàng chế tạo ra, có thể mở tất cả những ổ khóa tinh vi của các kiến trúc thời nhà Tống.
Thừa một lúc Ma Đại Nhân sơ ý, chàng đã bay mình lên trần nhà mở khóa mà trốn đi, mang theo Lưu Bất Cùng mà rơi xuống một con đường hầm ngập nước.
Bây giờ nước cao quá gối, một vấn đề nan giải bày ra trước mắt. Đường Luân phải dùng hết bình sanh sở học của mình để tìm ngõ thoát ra ngôi cổ cộ này...
Đường Luân hớp một hơi dài dưỡng khí để lấy sức, đoạn cõng Lưu Bất Cùng lên vai lần về chỗ tối tăm, u ám.
Chợt nghe Lưu Bất Cùng thở dài, rên rỉ hỏi :
- Vị nào đã cứu ta đó?
Đường Luân trả lời :
- Bây giờ lão tiền bối đang thọ trọng thương, đừng quan tâm đến việc đó. Sau này sẽ rõ.
Lưu Bất Cùng lại hổn hển nói :
- Lỡ có liên lụy đến...
Đường Luân trả lời :
- Tôi đã có gan nhúng tay vào việc này thì không bao giờ sợ liên lụy.

Lưu Bất Cùng nhổ một bãi nước bọt, gằn giọng :
- Ta có lời thanh minh trước. Ta không phải là người tốt, nếu mi có ý muốn ta đền ơn thì đừng hòng.
Đường Luân lạnh nhạt trả lời :
- Xin lão anh hùng yên trí. Ngay bây giờ hãy cứ nghỉ ngơi, vì biết đâu chúng ta sẽ gặp nhiều trở ngại.
Lưu Bất Cùng lại hằn học :
- Ta đã nói rõ như vậy, nếu mi thấy cứu ta mà bất lợi thì hãy ném ta xuống dưới hầm nước này cho rảnh.
Đường Luân im lìm, không trả lời. Chờ lâu quá không thấy Đường Luân nói chuyện, Lưu Bất Cùng từ từ híp mắt, nằm ngủ trên lưng của chàng. Có lẽ vì máu ra quá nhiều nên bây giờ lão ta mệt ngất đi.
Đường Luân biết người học võ thường hay háo thắng lôi thôi, nên cũng bỏ qua. Cứ lần mò tìm kiếm mà chẳng tìm ra một dấu vết nào khả dĩ thoát thân trong khi mực nước dưới chân chàng càng lúc càng lên cao.
Trong trí của chàng vùng nảy ra một ý, thình lình nạt :
- Lão già ăn mày!
Lưu Bất Cùng mở to cặp mắt đỏ ngầu của mình, thét hỏi :
- Mi gọi ta?
Đường Luân gằn giọng trả lời :
- Mi đừng quên ta liều chết cứu mi ra khỏi nơi đây.
Lưu Bất Cùng hậm hực nói :
- Ta không cần nhớ tới.
Đường Luân giả vờ giận dữ nói :
- Đừng ương ngạnh, ta ném mi xuống nước.
Lưu Bất Cùng thở hổn hển nói :
- Hay lắm! Mi cứ ném!
Nói vừa dứt lời, vòng tay của lão từ từ siết chặt lấy cổ của Đường Luân. May mà Đường Luân có phòng hờ trước, vận sẵn chân khí để chọi lại, bằng không ắt phải nghẹt thở.
Thừa cơ hội đó, Đường Luân buông hai tay của mình ra, thò vào túi móc một viên thuốc, bẻ bỏ lớp sáp, búng mạnh vào không khí. Thuốc gặp dưỡng khí cháy bừng lên. Đường Luân nhìn về phía trước thấy có một cánh cửa nằm trên một bức tường cao hơn năm trượng. Thò chân về phía trước, thấy mực nước càng lúc càng sâu, chàng bất giác cau mày, hậm hực nói với Lưu Bất Cùng :
- Lão già ăn mày, ta muốn lặn vào nước mà ra, mi có giỏi thì hãy bám cổ ta cho chặt.
Lưu Bất Cùng càng siết chặt lấy cổ của Đường Luân nói :

- Mi có thủ đoạn gì hãy mang ra cho hết.
Đường Luân buông một tiếng cười khiêu khích, đoạn lướt tới phía trước. Nơi đó là vực nước sâu thăm thẳm. Lội sát vách đá rồi, Đường Luân thò cánh tay ra, vừa định dùng phép Du long bích hổ để vượt tường bò lên, nào ngờ Lưu Bất Cùng thở hắt ra một hơi, suýt nữa sút khỏi thân hình của Đường Luân.
Thì ra lão già ăn mày thọ thương quá nặng, khí lực suy kém. Ban nãy bị Đường Luân nói khích, cố gắng dùng chút hơi tàn, nhưng bây giờ sức cùng lực kiệt, tay chân của lão rã rời.
Bất đắc dĩ, Đường Luân phải thò một tay ra đỡ lấy lão ta, hớp một hơi dài dưỡng khí, đẩy xuống Trùng lâu, chuyển sang Minh đường, roi dồn xuống Đan điền, đoạn thét lên một tiếng, rùn mình nhảy vọt lên ba thước.
Vừa mãn trớn, chàng vội vung cánh tay tả ra đâm chiếc gai nhọn trên chiếc nhẫn của mình vào vách tường, lấy đó làm điểm tựa để cho thân hình bay lên nữa.
Lên được vài bực như thế, thân hình của hai người cách cánh cửa kia chỉ còn chừng hai trượng.
Đường Luân dừng lại ngơi nghỉ, hai người treo lơ lững giữa vách tường trông thật buồn cười. Chợt Đường Luân thét lên một tiếng, bay vù lên hai trượng, đâm chiếc nhẫn của mình vào ổ khóa.
Cánh cửa tức khắc mở tung ra. Cùng một lúc, Đường Luân dùng thế Thiên Cân tấn để cho thân hình của hai người vắt ngang khung cửa.
Nhìn sang bên kia, Đường Luân bay hồn bạt vía vì nơi ấy đang có muôn nghìn lưỡi dao gắn vào một bánh xe to tướng, chuyển động không ngừng.
Lưu Bất Cùng gằn giọng hỏi :
- Đồ chó, mi còn đứng ở đây làm gì?
Đường Luân cau mày trả lời :
- Mi đừng có to tiếng lôi thôi, bên kia là vô số lưỡi dao bén đang chờ mi đó.
Lưu Bất Cùng sửa bộ ngồi ngay ngắn trên thành cửa, nhìn thấy trước mặt là một rừng dao lởm chởm. Sau lưng là một bãi nước đen ngòm. Bất giác lão thở dài ngao ngán.
Lão mắng Đường Luân :
- Mi muốn giết ta, chỉ cần dùng hai ngón tay xô nhẹ một cái là được, hà tất phải giả vờ lôi thôi dài dòng.
Đường Luân cả cười, tuốt thanh Hỏa Long thần kiếm, nhẹ nhàng như cánh én bay vù xuống chỗ bánh xe có nhiều dao bén.
Lưu Bất Cùng thét :

- Trời!... Mi muốn tự tử, báo hại già này phải chết theo mi!
Đường Luân đang ở giữa từng không, xử một thế Kim Long Trác Vĩ, thình lình trút đầu trở xuống, chổng cẳng lên trời, dùng thanh bảo kiếm cắm sâu vào bánh xe.
Đường Luân lại nạt lớn một tiếng, róc mạnh một đường, đoạn chấm hai mũi giày lên bánh xe, trảm liên hồi lên những lưỡi dao tua tủa. Trong chớp mắt bánh xe ngừng chạy.
Đường Luân xử một thế Kim Cang Khóa Hải, đứng trên bánh xe để chặt gãy hết những lưỡi dao bén, rồi cao giọng gọi Lưu Bất Cùng :
- Lão già ăn mày, mi xuống đây!
Lưu Bất Cùng đôi mắt trợn trừng, nhìn gã thiếu niên xa lạ mà có bản lãnh cao cường.
Ông ta thở dài áo não.
Nghe Đường Luân gọi mình, ông ta muốn nhảy ngay xuống, nhưng tứ chi rã rời. Với khoảng cách bốn trượng đó, ông không thể nào nhảy xuống nổi, ông ta lại lớn tiếng mắng :
- Mi muốn giết ta ư?
Đường Luân biết ý của lão, nên vội dùng một miếng Thất Tinh bộ, vọt ngược trở lên cõng Lưu Bất Cùng nhảy xuống.
Lưu Bất Cùng vẫn rủa xả luôn mồm :
- Thật là... hừ!... Rồng mắc cạn loài tôm giỡn mặt.
Đường Luân lén mỉm cười một nụ cười trong bóng tối. Chàng cõng Lưu Bất Cùng đi quanh co qua nhiều đoạn đường hầm. Chợt thấy trước mắt mình có một cánh cửa, vừa định dùng chiếc nhẫn để mở khóa thì Lưu Bất Cùng đã la lối om sòm :
- Khoan, mi hãy coi chừng...
Đường Luân cả quyết trả lời :
- Lão già hãy yên chí, ngôi cổ mộ này là kiệt tác của các nhà kiến trúc thời xưa. Bên trong máy móc tuy nhiều nhưng vào đến trung tâm thì trần thiết huy hoàng, chẳng kém chi cung điện của bậc vương hầu, chứ không còn vẻ âm u, rùng rợn của những ngôi cổ mộ tầm thường khác.
Lưu Bất Cùng hậm hực :
- Hừ! Đây không phải là nhà của mi, sao mi biết rõ như thế!
Đoạn lão thổi vào Đường Luân một cái, tỏ vẻ khinh bỉ. Đường Luân giựt mình, nghe thấy hơi thở của lão già này nóng bỏng, biết rằng ông ta thọ thương rất nặng, nhưng sợ mất thể diện nên nói cứng ngoài miệng mà thôi.
Chàng không chần chừ, dùng chiếc nhẫn mở ngay ổ khóa. Một tiếng "két" vang lên, cánh cửa mở toác ra.

Một cảnh tượng huy hoàng lộng lẫy đập ngay vào mắt chàng.
Đường Luân lấy làm lạ, ngôi cổ mộ này đã lâu đời, thường thường những ngọn đèn vạn niên đăng, dùng đốt lâu năm đến bây giờ cũng tắt đi hầu hết mới phải, nhưng cớ sao bây giờ đèn đuốc vẫn sáng choang?
Ngẩng đầu dậy, bất giác chàng giựt mình đánh thót. Thì ra trước mặt chàng có một người cao lớn khổng lồ hiên ngang đứng đó.
Người này đầu đội kim khôi, mình mặc giáp trụ theo đời nhà Tống, hai tay cầm hai cây phương thiên họa kích.
Sau lưng ông ta có đứng hai hàng dõng sĩ Cẩm y thị vệ, vai mang cung tiễn, tay cầm trường thương, khí thế mười phần lẫm liệt.
Nhìn kỹ, Đường Luân thấy đó là những hình nhân tạc bằng gỗ, nhưng nét chạm trổ tinh vi, thoáng nhìn như người thật.
Đường Luân lấy làm vô cùng bội phục nghề chạm trổ của người xưa.
Vị tướng quân này, cùng với ba mươi sáu tên Cẩm y thị vệ án ngữ nơi trước cửa, có lẽ đang canh gác.
Đảo mắt nhìn quanh, mới thấy những ánh sáng phát ra đó không phải do đèn, mà do những mảnh lưu ly lóng lánh sáng ngời cẩn khắp trên mặt tường. Vì chôn sâu lâu đời dưới lòng đất, không gặp không khí bên ngoài nên vẫn còn sáng tươi như mới.
Lưu Bất Cùng thấy di tích lạnh lùng trong ngôi cổ mộ, bất giác thở dài. Còn Đường Luân thì trong dạ kinh nghi, dừng chân suy nghĩ.
Lưu Bất Cùng thôi thúc :
- Nhãi con, sao không đi sâu vào trong ấy, xem đức Hoàng thượng nằm ở nơi đâu?
Đường Luân thình lình sẳng giọng :
- Lưu đại bang chủ, cẩn thận nhé!
Dứt lời, tuốt thanh Hỏa Long thần kiếm chỉ vào giữa trán của người khổng lồ, nạt :
- Xin các hạ ra tay!
Lưu Bất Cùng bật phì cười vì thái độ lạnh lùng của Đường Luân.
Nhưng... Đường Luân cõng Lưu Bất Cùng bước tới một bước, cặp mắt của người khổng lồ bỗng nhiên trợn trừng, hai cánh tay cử động nhanh như chớp dùng Phương thiên họa kích phạt ngang một đường dữ dội.
Rõ ràng đó là miếng Song Long Đoạt Châu, tấn công thần tốc vào cặp mắt của Đường Luân.
Kích là một món binh khí đứng đầu trong các loại vũ khí. Đường Luân không dám ngang nhiên chống trả, thình lình rùn mình xuống, dùng Hỏa Long thần kiếm thích một mũi vào nách đối phương.

Lưu Bất Cùng mắng :
- Thằng chó! Thanh bảo kiếm trong tay mi dùng để làm gì mà chẳng chém trả với Phương thiên họa kích? Ta biết thanh gươm này mi đánh cắp của người ta, bằng không sao lạ tay như thế?
Đường Luân vừa sợ vừa giận. Những câu nói của lão già ăn mày làm cho chàng sực tỉnh. Chàng nhún chân thối lui để tránh mấy mũi tên của đám Cẩm y thị vệ bắn ra, đoạn dùng lưỡi kiếm của mình róc ngược trở lên, chém vào khuỷu tay của người gỗ.
Một tiếng cảng vang lên, lửa bắn ra tung tóe. Đường gươm chỉ cắt sâu có hai tấc mà thôi. Đường Luân nạt :
- Người thép chớ không phải người gỗ!
Dứt lời, dùng một miếng Thất Tinh bộ bắn lùi ra phía sau. Lưu Bất Cùng nằm trên lưng của Đường Luân nhắc :
- Sao mi không lòn ra sau lưng chém nó?
- Sau lưng có liên hoàn Phi tiễn trận...
Vừa nói tới đây thì hai cây Phương thiên họa kích bay tới vù vù, tấn công như vũ bão.
Mặc dầu đây là con người bằng máy, nhưng do một tay võ lâm cao thủ chế tạo nên cử động toàn là những thế võ vang bóng một thời của môn Phương Thiên Họa Kích.
Đường Luân cõng Lưu Bất Cùng tả xung hữu đột, chống cự một cách khó khăn. Lưu Bất Cùng càu nhàu :
- Mi thật là đồ vô dụng, đánh không lại một người vô tri.
Đường Luân cáu tiết, nạt lên một tiếng, trảm ra vù vù liên tiếp ba gươm, chém đứt phăng hai mũi nhọn của hai cây Phương thiên họa kích, và giữa ngực của người khổng lồ cũng bị đâm suốt một gươm. Nhưng mà người ấy vẫn xử hai cây kích như gió táp mưa sa, như cuồng phong trỗi dậy.
Đường Luân rú lên một tiếng dài, thanh Hỏa Long thần kiếm trong tay chàng lồng lộn như một con rồng lửa, kháng cự mãnh liệt.
Lưu Bất Cùng lại mắng :
- Mày ngu quá, sao không nhảy lên gõ vào lỗ mũi của nó?
Đường Luân khoái trá, thét lên một tiếng, xử một đòn Hoàng Hạc Thăng Thiên, bay vù lên ba trượng. Thân hình của chàng uốn cong bay tà tà về phía trước. Cùng trong một lúc dùng lưỡi bá kiếm chặt phăng cái Kim khôi trên đầu và cắt luôn hai tai của người thép trước khi đâm chiếc nhẫn vào lỗ mũi của hắn.
Lưu Bất Cùng thét vang :
- Hay lắm! Không biết thằng già nào đã truyền kiếm pháp cho mi!
Bị chiếc nhẫn đâm vào lỗ mũi, quả nhiên người thép dừng tay lại.

Đường Luân cả cười nói :
- Lão già ăn mày thật tinh khôn.
Lưu Bất Cùng nhổ một bãi nước bọt, đắc chí nói :
- Đấy là bí truyền của hội ăn mày, hễ gặp chó thì cứ dùng gậy trúc gõ vào lỗ mũi, nó tức khắc cúp đuôi bỏ chạy.
Đường Luân lấy lại bình tĩnh, nghiêm trọng :
- Đi vào nữa là Liên hoàn câu nổ trận, Lưu đại bang chủ hãy chú ý cho lắm.
Hớp một hơi dài dưỡng khí, Đường Luân đi thẳng vào vòng vây của ba mươi sáu tên Cẩm y thị vệ. Vừa đến trung tâm, thì một tiếng "păng" vang lên, tất cả những cung nỏ thảy đều buông tên một lượt.
Tên bay như mưa bấc, Đường Luân nhún mình nhảy vọt lên không trung, dùng lưỡi bá kiếm gạt phắt những mũi tên bén nhọn.
Thân hình của chàng lại rơi trở xuống, chân vừa chấm đất, một tiếng "păng" lại vọng lên. Ba mươi sáu mũi Câu thương của đám Cẩm y thị vệ bay tới rào rào.
Đường Luân trụ hình như pho tượng đá, thét lên một tiếng vang lừng, vung lưỡi Hỏa Long thần kiếm xoay tròn chung quanh mình theo thế Bát Diện Oai Phong. Nhiều tiếng "rang rảng" vang lên, ba mươi sáu mũi trường câu thảy đều đứt đoạn.
Không chờ cho họ phản ứng, Đường Luân tung ra một đòn Mãn Thành Phong Vũ, liên tiếp trảm ra ba mươi sáu kiếm, làm cho cả bọn Cẩm y thị vệ thảy đều trúng đòn ngay sóng mũi. Lạ lùng thay, vừa trúng đòn là họ đứng im phăng phắc.
Lưu Bất Cùng lại ngửa cổ cười ha hả.
Thế là Đường Luân cõng ông ta đu thẳng vào đại điện, đưa tay lên mở một cánh cửa sơn son thếp vàng lộng lẫy.
Cửa mở ra, cả hai thảy đều há hốc mồm kinh dị. Cảnh tượng bên trong còn lộng lẫy gấp mười phần bên ngoài.
Một thế giới huy hoàng xán lạn mở ra, bốn phía đều là đền đài lầu các, trướng phủ rèm che, vô số kỳ hoa dị thảo nhân tạo mọc lên la liệt khắp nơi, tạo nên một vùng gấm vóc xinh tươi làm cho người ta phải đê mê, ngây ngất.
Thậm chí có một cái hồ, nước vàng lóng lánh, một chiếc thuyền con trôi nổi giữa dòng, dưới hồ sen hồng lấm tấm, trên bờ từng hàng liễu rũ, cảnh tượng như thế ngoại đào nguyên.
Đường Luân thong thả đi trên con đường lát đá đầy hoa, vừa đi vừa dùng đốc kiếm gõ vào khắp nơi để nghe tiếng động.
Dùng lưỡi kiếm khoáy nước dưới hồ, thấy nặng trĩu, Đường Luân mới hay nước đó làm bằng toàn thủy ngân.

Càng đi, đền đài lầu các càng mọc lên như nấm, kiến trúc thật tinh vi sắc sảo.
Đường Luân lần lần đi tới một khoảng đất trống, lát toàn bằng bạch ngọc.
Lưu Bất Cùng thình lình kêu lên một tiếng, đoạn thổ một bụm máu tươi rên rỉ :
- Thằng già ăn mày này thật có duyên số nằm chung với Hoàng đế.
Đường Luân vội vàng đặt ông ta xuống đất, nhìn xem sắc mặt, bất giác kinh hãi. Lưu Bất Cùng trợn cặp mắt đỏ ngầu, rên rỉ nói :
- Thằng khốn kiếp, ta xem mi phải bỏ công trôi thep dòng nước. Vì mạng của thằng già ăn mày này sinh ra không phải để cho người ta lợi dụng. Ta sắp qui vị rồi đây, mi hãy ra khỏi chỗ này. Nơi đây ngọc ngà châu báu chẳng thiếu chi, mi hãy nhặt lấy vài món mang ra ngoài đời chi dụng.
Đường Luân nghiêm sắc mặt nạt :
- Thằng già ăn mày! Chớ nói lôi thôi, khi người thái quá, ta đưa mi qui vị đây, đỡ...
Dứt lời, chàng xòe bàn tay ra chộp lấy năm đại huyệt trước ngực của Lưu Bất Cùng.
Lưu Bất Cùng cả giận, rủa sả :
- Thằng khốn kiếp... mi quả thật là có ý muốn hại ta, đồ lòng lang dạ sói.
Bàn tay của lão đưa lên kháng cự một cách yếu ớt. Thừa một lúc Đường Luân nhượng bộ, bàn tay tả của lão bất thần trổ ra một đường tà tà vào dưới nách của Đường Luân. Đây là một đòn giẫy chết của con thú cùng đường, mặc dầu không đủ sức mạnh, nhưng mà thủ pháp cực kỳ khéo léo.
Đường Luân cố tình khiêu khích cho ông ta nổi giận mà máu huyết trào lên. Thấy ông ta kháng cự chàng cười thầm.
Nhanh như chớp, chàng khóa trái Mạch Môn, để rồi mười ngón tay nhanh như điện, điểm thần tốc vào những huyệt Lý Kiến, Nhũ Căn, Hoa Cái và Giai Tĩnh v.v...
Đầu ngón tay chàng vừa chạm vào huyệt đạo thì lấy trở ra, làm cho lão già ăn mày tức tối, vội mở miệng định mắng thì huyệt câm của lão vụt nhói lên một cái, làm cho lão trợn trừng chẳng nói ra lời, và toàn thân tê dại.
Đường Luân cười rằng :
- Tôi vốn biết Lưu đại bang chủ tánh tình cao ngạo, không muốn nhờ vả ai, nên mới ra tay như vậy.
Đoạn chàng chân thành nói tiếp :

- Lưu đại bang chủ mặc dầu thọ thương rất nặng, nhưng không đến nổi nào. Để tôi ra ngoài tìm thuốc, họa may có thể...
Dứt lời, chàng đảo mình bay vù ra ngoài. Trong chớp mắt bóng dáng của chàng lẫn khuất trong những lầu son gác tía.
Lão già ăn mày thở dài, thầm nhủ :
- Một đời ta không bao giờ thọ ơn ai, vậy mà bây giờ phải thọ ơn cái thằng bạch diện thư sinh này, thực là tức tối... À! Nó muốn thi ân với ta... hay là cốt để dụ cho ta nói rõ điều bí mật ấy... thằng này là ai? Còn thanh bảo kiếm trong tay nó?
Lưu Bất Cùng bị Đường Luân bế huyệt, máu huyết không thông, nay nghĩ đến điều nan giải bất giác mắt hoa, đầu váng, thiếp đi lúc nào không biết.
Vào lúc ấy thì Đường Luân đã nhận rõ những đền đài lầu các trong ngôi cổ mộ này xây dựng theo vị trí Cửu cung bát quái. Chàng thở phào một hơi nhẹ nhõm.
Nhảy lên một chiếc thuyền con, Đường Luân buông chèo khuấy nước, bơi thẳng vào giữa hồ, chỗ một ngôi nhà mát, sơn thếp vàng lộng lẫy.
Vì nước trong hồ toàn bằng thủy ngân nên chàng bơi rất nhọc, gần đến, chàng xử một thế Yến Cử Tam Thao, bay vù lên ngôi nhà mát. Lại gần mới hay ngôi nhà này toàn đúc kết bằng những hạt ngọc lưu ly sáng chói.
Đường Luân thở dài :
- Đời nhà Tống, thế nước suy vi, nhân tâm ly tán mà vị Hoàng đế này không biết nằm gai nếm mật, lại xài phí xa hoa như vầy, hèn chi mất nước là việc dĩ nhiên.
Ngửa mặt nhìn lên, Đường Luân suy nghĩ theo vị trí Cửu cung Bát quái tìm ra một chiếc nút đặt giữa ngôi nhà mát, mạnh dạn bấm nút.
Đường Luân mừng rỡ vì tức khắc nghe phát ra những tiếng “lách tách” liên hồi.
Viên gạch to tướng giữa ngôi nhà xê dịch sang một bên, bày ra một con đường hầm tối om.
Đường Luân dò từng bực thang một, đi sâu vào phía dưới, quanh qua ba đoạn đường, trước mắt lại mở ra một gian phòng trang trí cực kỳ diễm lệ.
Bốn bề rèm che sáo phủ, đỉnh trầm hương đã tắt từ lâu, nhưng mùi hương vẫn còn thoang thoảng.
Bước qua một khung cửa vòng nguyệt, Đường Luân bất giác giựt mình, thấy tám người cung nữ ăn mặc rực rỡ, sắc đẹp tươi như hoa, đang chia ra đứng bên cạnh cửa.

Do dự một chút, Đường Luân tuốt nhanh thanh Hỏa Long thần kiếm, bảo vệ tiền tâm, hết sức đề phòng, mới dám đi qua trước mặt những người ấy.
Ngoài một mùi hương bay ra ngào ngạt, bốn cặp cung nga vẫn im lìm bất động.
Đường Luân dùng một mũi gươm khẽ hất ống tay áo của họ ra xem, thấy màu da vẫn còn tươi tốt như người còn sống. Kê mũi vào ngửi, Đường Luân giật mình, vì trên mình người đẹp phấn hương sực nức.
Đường Luân sát khí đằng đằng, hậm hực :
- Thật là một ông vua tàn bạo. Cái chết của hắn làm cho không biết bao nhiêu người phải chết theo một cách oan uổng.
Mùi hương chàng ngửi được trên cánh tay người đẹp là một thứ thuốc ướp xác, không cho hôi thúi để khi Hoàng đế băng hà thì họ được mang theo tuẫn táng!
Đường Luân cả giận hươi gươm chặt phăng những bức trướng gấm, đoạn bay mình vào bên trong.
Bên trong là một chiếc long sàng chạm trổ cực kỳ mỹ lệ. Trên long sàng đặt một bộ quan tài làm toàn bằng bạch ngọc, tỏa màu sáng chói.
Ba bên, bốn bề ngọc ngà, châu báu bày la liệt. Ngẩng mặt lên tường, thấy có treo mắt bức tranh thủy mạc, nét bút đậm đà tươi tắn.
Đường Luân nghi ngờ sau bức tranh này ắt có chứa đựng một điều bí mật. Nhón gót bay vù lên, chàng dùng mũi gươm cắt phăng bức tranh.
Bức tranh rơi xuống, quả thật bên trong lộ ra một chiếc ngăn con. Trong chiếc ngăn ấy đặt một cái lọ màu xanh rờn.
Đường Luân cả mừng, thò bàn tay ra kẹp lấy lọ thuốc, đoạn rơi trở về mặt đất.
Nhìn kỹ, thấy trên nắp lọ có đề ba chữ “Bá Vương đảnh”. Mở lọ ra, thấy bên trong có nhét một tấm lụa, trên tấm lụa đề rõ đây là một thứ thuốc vô cùng quí báu của Hoàng đế dùng thường nhật trong thuở sanh tiền, uống vào có thể tiêu trừ bá bệnh, tăng gia khí lực, có thể cử nổi chiếc đảnh Bá Vương.
Đường Luân cả mừng, thầm nghĩ :
- May ra lọ thuốc này có thể cứu được tánh mạng của lão già ăn mày này. Hay là ta thử trước.
Nghĩ vậy, chàng thò tay kẹp lấy một viên thuốc, thấy giá lạnh như băng, liền bỏ vào mồm toan cắn... nào ngờ. Chàng giật mình đánh thót vì thuốc gặp phải nước bọt, tức khắc hòa tan, một mùi thơm xông lên tận mũi. Chất thuốc hòa lẫn với nước bọt, chảy tuốt vào cổ

họng.
Chàng thò tay vào đỉnh trầm hương, lấy một đoạn xạ hương còn sót, trong lòng định cạy nắp quan tài ra xem nhưng lại nghĩ rằng không nên động đến hài cốt của người đã khuất nên chàng xoay lưng đi trở ra.
Nào ngờ đi chưa đầy năm bước, thì Đan điền bỗng nhiên nóng bỏng, một luồng hơi nóng xông lên khắp toàn thân. Đường Luân than thầm :
- Nguy cho ta rồi!
Câu than chưa dứt, mắt hoa đầu váng, té nhủi xuống đất, tâm can như thiêu đốt, bức rức vô cùng.
Đường Luân miệng khô cổ ráo, mắt đổ hào quang...

Hỏa Long Thần Kiếm

Hồi 06
Thiên La Nham

Chính vào trong giờ phút nguy nan đó, Đường Luân bỗng sực nhớ tới sư phụ của mình có dặn.
- Nếu gặ trường hợp tâm can như thiêu đốt thì không nên đè nén, mà phải cử động liên hồi, mới tránh khỏi tai họa.
Nghĩ đến đây thì thất khiếu của chàng gần như ứa ra máu. Đường Luân nạt lên một tiếng, thu hết hơi tàn đứng phắt dậy. Một tay dùng kiếm, một tay dùng chưởng, chàng chém ngang phạt trái, xuất chưởng liên miên.
Những tiếng “rang rảng” nổi lên liên hồi. Đường Luân đi tới đâu thì tường ngã cột siêu, đồ vật thảy đều tan nát.
Đường Luân ngửa cổ lên trời, hú lên một tiếng thật dài, lưỡi Hỏa Long thần kiếm trong tay lồng lộn lên như rồng thiêng ra biển. Chàng sử dụng một đòn Kim Cang Khóa Hải, dùng sức quá mạnh, chàng loạng choạng té ngồi trên mặt đất.
Cắn răng, dốc hết sức bình sanh, chàng lại trỗi dậy xử một đòn Hồi Quang Phản Chiếu.
Càng múa càng hăng, máu huyết trong cơ thể rạt rào trỗi dậy. Tiếp tục đi hết một đường Giáng Ma kiếm tinh thần lần lần định tĩnh. Khi thế kiếm cuối cùng chấm dứt, Đường Luân cảm thấy mình hơi thở điều hòa, mặt không biến sắc, thật là kỳ lạ.

Trong lòng ngực của chàng dường như hơi sức hãy còn dồi dào, cơ hồ muốn toát ra khắp cơ thể.
Đường Luân mơ màng nghĩ đến ba chữ :
- Bá vương đảnh... Bá vương... Bá kiếm.
Đưa tay sờ thanh Hỏa Long thần kiếm, trong thâm tâm chàng dâng lên một niềm thương cảm rạt rào...
Đảo mắt nhìn ngọc ngà, châu báu đổ tứ tung khắp mặt đất, Đường Luân cúi xuống tìm khúc xạ hương, đoạn xoay lưng trở ra, nhảy lên thuyền vượt thủy ngân hồ về mé bên kia.
Lưu Bất Cùng vẫn năm ngoèo trên bệ đá, nhắm nghiền cặp mắt.
Đường Luân cúi xuống, thổi một hơi dài vào mặt lão, đoạn nhét khúc xạ hương vào mồm, vung hai bàn tay ra, một tay ém huyệt Chí Đường, một tay ém huyệt Khí Hải, truyền nội lực vào trong mình lão.
Không bao lâu, Lưu Bất Cùng phục hồi sinh lực, mở bừng mắt ra.
Đường Luân thét :
- Lão già ăn mày, hãy ngồi lại theo thế tham thiền, đưa hơi vào huyệt Nhập Long, truyền sang Minh Đường, vượt Trung Lâu rồi tụ lại Đan Điền.
Lưu Bất Cùng nào dám chần chờ, vội vàng ngồi ngay ngắn. Đường Luân cũng sửa bộ, hai bàn tay của chàng đâu vào hai bàn tay của lão, hai bàn chân lại đâu vào hai bàn chân, để rồi khí lực của hai người điều hòa với nhau.
Một tiếng đồng hồ trôi qua. Sắc mặt của Lưu Bất Cùng càng lúc càng tươi tĩnh.
Mừng chưa trọn thì bên tai vang lên những tiếng ì ầm vang dậy.
Đường Luân hốt hoảng nói :
- Không xong, chắc bọn Vô Hồn tông đã tìm thấy dấu vết chúng ta.
Dứt lời, chàng xoay lưng lại cõng Lưu Bất Cùng chạy về hướng Đông nam.
Sau khi uống viên thuốc Bá vương đảnh, khí lực của Đường Luân dẻo dai hơn khi xưa rất nhiều. Hai bàn chân của chàng chạy nhanh như mây bay gió cuốn, sau lưng tiếng ì ầm từ hướng Tây Bắc lần lần chuyển dịch về hướng Đông Nam.
Đường Luân càng chạy, đường sá phía trước lần lần quanh công khúc khuỷu, mùi ẩm ướt của hơi đất xông lên nồng nặc. Thoang thoảng có mùi gió rừng đưa vào, Đường Luân mừng rỡ nghĩ rằng, đây có lẽ là lối thoát ra cổ mộ.
Trên vai chàng, Lưu Bất Cùng bỗng hỏi :
- Thằng nhỏ kia, ban nãy thần trí mơ hồ nên không kịp hỏi, thanh gươm trong tay mi tên là gì?

Đường Luân thẳng thắng trả lời :
- Hỏa Long thần kiếm!
Lưu Bất Cùng bỗng nhiên hậm hực :
- Hừ! Mi hãy ném ta xuống đây chết đi cho rảnh, đừng diễn trò bỉ ổi với ta nữa.
Đường Luân lấy làm lạ hỏi :
- Chắc Lưu đại bang chủ có điều chi hiểu lầm, xin hãy dằn cơn giận, chờ ra khỏi chỗ này sẽ bàn luận sau.
Lưu Bất Cùng cười ha hả nói :
- Ta không cần ra khỏi chỗ này, mi mau ném ta xuống đất, bằng không ta sẽ trở mặt đa nhen.
Nói dứt lời, mười ngón tay của lão vung ra, ấn vào huyệt Giai Tĩnh của Đường Luân.
Đường Luân cảm thấy huyệt đạo của mình tê rần, nghĩ chắc rằng sự bí mật của Hỏa Long thần kiếm đã làm cho lão già này hiểu lầm.
Lưu Bất Cùng thét :
- Mi còn chưa chịu ném ta ư?
Vừa nói, ông ta vừa gia tăng sức mạnh, làm cho Đường Luân có cảm giác như bán thân bất toại. Chàng mắng thầm :
- Sư phụ thường nói lão già này tánh tình quái đản, quả thật không sai!
Chàng vội cắn răng, bất thình lình vẫy mạnh một cái, làm cho Lưu Bất Cùng té ngửa về phía sau. Lão lại mắng ầm ĩ :
- Loài cẩu trệ Vô Hồn tông, mi chạy ngõ nào?
Nói đoạn đuổi theo Đường Luân sát gót. Lưu Bất Cùng thọ thương mới mạnh nên khí lực suy yếu. Mặc dầu tấn công ráo riết nhưng Đường Luân vẫn chống trả có thừa.
Đường Luân không muốn ỷ sức mạnh hiếp đáp một kẻ già nữa nên vội vàng xoay lưng bỏ chạy, Lưu Bất Cùng đuổi theo không rời một bước.
Đường Luân vừa chạy, trong lòng vừa nghĩ :
- Lão già này thật là quái lạ, rõ ràng ta cứu sống lão mấy phen nhưng lão vẫn nghi ngờ làm khó dễ ta mãi.
Đường Luân định dụ cho lão đuổi theo mình để thoát ra cổ mộ là xong việc.
Bỗng thoáng thấy phía trước có ánh lửa bập bùng, Đường Luân giựt mình nghi ngại, e có người mai phục. Còn đang bàng hoàng thì có tiếng nạt vang :
- Ai đó?
Đường Luân dừng gót, ngẩng mặt nhìn lên, thấy dưới ánh lửa bập

bùng có bóng của hai người đứng sừng sững chắn ngang trước mặt. Một luồng gió mạnh nặc mùi hôi tanh đánh thốc tới, Đường Luân vội vàng thò một bàn tay ra chống trả.
Chính vào lúc đó thì sau lưng chàng, Lưu Bất Cùng cũng nạt lên một tiếng tống vào sau gáy chàng một chưởng.
Nằm trong tình thế lưỡng đầu thọ địch, sau khi chạm một chưởng với đối phương, Đường Luân đảo mình lại nửa bộ để chọi lại miếng tập kích của Lưu Bất Cùng.
Hai tiếng "bộp" vang lên khô khan. Lưu Bất Cùng chịu không nổi, té nằm chổng gọng trên mặt đất.
Tới chừng đó Đường Luân mới nhìn kỹ hai người đứng trước mặt mình là một gã trung niên đầu bù tóc rối, lưng trần trùi trụi, thân dưới che ngang một chiếc khố rách.
Trên mình ông ta có một con rắn đỏ hồng quấn chặt. Đường Luân nhìn kỹ, bất giác rùng mình, vì toàn thân của người trung niên này đầy dẫy những vết sẹo, xem tình thế là do con rắn này cắn phải.
Bên cạnh gã có một thiếu nữ cũng để trần thân trên, tóc tai rối bời, giương cặp mắt đen lay láy nhìn Đường Luân không chớp.
Đường Luân lấy làm lạ, nhìn mái tóc của nàng đỏ hoe và gương mặt phảng phất quen thuộc như chàng đã đối phương ở đâu đây.
Gã trung niên thét :
- Mi là ai?
Đường Luân cung tay thi lễ, trả lời :
- Tôi là Đường Luân, vừa cùng vị lão tiền bối này thoát hiểm từ dưới đáy động.
Gã trung niên thét :
- Láo! Ta ở dưới này gần hai mươi năm, biết dưới kia không có ngõ trổ ra.
Đường Luân to tiếng :
- Ban nãy các hạ có nghe tiếng ầm ì không? Đó là cơ quan đã chuyển động nên tôi mới chạy đến đây.
Lúc bấy giờ, Lưu Bất Cùng đã lóp ngóp bò lên, thở hổn hển, không tấn công Đường Luân nữa.
Người con gái giương to cặp mắt sáng ngời nhìn Đường Luân lẩm bẩm :
- Cha, họ là người ư?
Gã trung niên trả lời :
- Phải, họ cũng là người. Hai cha con ta sống dưới này đã hai mươi năm, không tiếp xúc với người đời.
Trầm ngâm một lúc, gã lại lẩm bẩm :

- Lão phu thật làm khổ con Lệ Quân này, nhưng biết làm sao, chỉ vì mẹ nó quá ư độc ác.
Trên gương mặt của gã bỗng thoáng hiện lên vài nét cau có. Lão se sẽ huýt lên mấy tiếng còi, con rắn trên mình gã lập tức vùng dậy, đớp một miếng trên vai gã.
Đường Luân giật mình định lướt tới chộp lấy con rắn nhưng gã khoát tay cười nói :
- Không sao!
Người con gái đứng bên cạnh thò hai ngón tay trắng muốt của nàng kẹp lấy cổ con rắn ra và Đường Luân lấy làm lạ hỏi :
- Tiền bối lấy xương máu của mình để nuôi một con rắn, chẳng biết có thâm ý gì?
Gã trung niên hằn học trả lời bằng một giọng gắt gỏng :
- Đây là một sự trừng phạt. Vì ta đã có một lời nguyền... Hai mươi năm về trước, ta bị một người đẹp như tiên giáng thế lừa đảo, nên hai mươi năm nay ta phải chịu một sự trừng phạt như vầy!
Đường Luân mơ màng nghĩ ngợi, không biết người đẹp nào đã làm cho gã trung niên này đau khổ mà lạc bước nơi đây?
Gã trung niên đưa mắt nhìn Lưu Bất Cùng nói :
- Nếu không lầm thì vị huynh đài này là người của Cái Bang. Trên vai của huynh đài có mười chiếc bị, vậy có lẽ huynh đài đây là Lưu...
Lưu Bất Cùng cười khà khà :
- Khi xưa ta "Bất cùng" nhưng bây giờ thì "bần cùng" lắm rồi.
Gã trung niên cười ha hả :
- Không ngờ cách biệt hai mươi năm mà Lưu bang chủ vẫn còn vui tính!
Lưu Bất Cùng hỏi :
- Ta nay đã già cả sờ sệt, quên bẳng mi là ai, mỗi hãy nói cho ta rõ.
Gã trung niên thở dài, ngửa mặt lên trời, nói nho nhỏ :
- Lưu đại bang chủ còn nhớ hai mươi năm về trước, trên Nhạc dương lầu có một người tên là Ngọc diện Phan An?
Lưu Bất Cùng vỗ đùi đánh đét, cười ha hả mà rằng :
- Nhớ ra rồi, Phan An tái thế! Tống Ngọc hồi sinh! Lúc bấy giờ biết bao người đẹp vây quanh mà mi chẳng ngó ngàng, chỉ chiếm đoạt một vị hoa khôi mà thôi. Lão già ăn mày này ngỡ là Tần đệ đã về Ngũ Chi sơn trên Hải Nam đảo để hưởng hạnh phúc, nào ngờ lại lưu lạc chốn này, thật là...
Đường Luân nghe ba tiếng Ngũ Chi sơn, giựt mình đưa mắt ngắm nhìn người thiếu nữ có tên là Lệ Quân. Gương mặt nàng tươi mà sáng, cặp mắt đen láy như mắt bồ câu, vẻ kiều diễm đó giống hệt

gương mặt của Kim Ngọc Kỳ Hương.
Ngọc Diện Phan An lúc bấy giờ gầm đầu nhìn mặt đất, lẩm bẩm :
- Suốt đời ta làm bạn với rắn, rốt cuộc bị rắn cắn lại. Ta nguyện rằng không trở về dương thế.
Lưu Bất Cùng vuốt râu, thong thả nói :
- Vậy cũng được, nhưng còn cô nương đứng bên cạnh kia...
Ngọc Diện Phan An đưa tay xoa đầu của Lệ Quân, thở dài mà rằng :
- Chính vì nó, nếu không có nó thì lão phu đã chết từ lâu!
Lưu Bất Cùng lại hỏi :
- Ngọc Diện Phan An! Mi cố bám lấy cuộc sống chỉ vì con của mi, vậy thì mi có lẽ dám hy sinh tánh mạng để đưa nó ra khỏi chỗ này?
Ngọc Diện Phan An gật đầu :
- Lẽ tự nhiên!
Lưu Bất Cùng bỗng nhiên trỏ Đường Luân nạt :
- Mi xem, thằng nhỏ này nó bắt chước mi diễn trò hai mươi năm về trước, đang dùng mắt trừng liếc với con gái của mi!
Ngọc Diện Phan An giựt mình, quắc mắt nhìn Đường Luân. Đường Luân hổ thẹn to tiếng với Lưu Bất Cùng :
- Lão già ăn mày này thật là bạo miệng, dám đặt điều nói xấu ta!
Lưu Bất Cùng cười ha hả :
- Loài cẩu trệ Vô Hồn tông đâu phải là người tốt.
- Tại sao ngươi biết ta là người của Vô Hồn tông?
- Thanh Hỏa Long thần kiếm trong tay mi cho ta biết.
Đường Luân sờ chuôi thanh Bá kiếm cau mày :
- Đâu...
Lưu Bất Cùng nạt :
- Ngọc Diện Phan An Tần Kiệt, nếu mi còn hào khí của năm xưa thì hãy ra tay bắt thằng này cho ta.
Tần Kiệt hét :
- Hay lắm!
Tiếng thét chưa dứt thì một luồng gió lạnh lẽo hôi tanh đổ dốc về phía Đường Luân.
Cùng trong lúc ấy, Lệ Quân rú lên một tiếng kinh hoàng.
Đường Luân thối lui sát vách, xòe bàn tay ra đỡ. Một tiếng “bộp” vang lên. Tần Kiệt khen :
- Giỏi lắm!
Đoạn tung ra thêm một chưởng liên hoàn. Đường Luân bỗng cảm thấy toàn thân nóng bỏng, vội vàng xử một thế Ngọc Hổ Khoa Yêu để chống trả.
Thân hình của Tần Kiệt từ bên trên chụp xuống, gặp phải đòn Ngọc

Hổ Khoa Yêu, hai luồng sức mạnh va chạm vào nhau, đẩy bật thân hình của ông trôi ra ngoài hai trượng.
Sắc mắt tái mét, Tần Kiệt gọi to :
- Lư huynh, hãy sang đây.
Lệ Quân bỗng nhiên nhắm nghiền đôi mắt rú lên :
- Cha ơi! Đừng dùng Xà trận.
Tần Kiệt không trả lời, chờ cho Lưu Bất Cùng tiến sát đến bên mình, đoạn thò hai ngón tay vào mồm, thổi ra mấy tiếng còi lanh lảnh.
Tiếng còi chưa dứt, Đường Luân thất sắc kinh hoàng vì đó đây có vô số những con rắn độc bò ra lổn ngổn.
Đường Luân tuốt phắt thanh Hỏa Long thần kiếm ra khỏi vỏ, thét :
- Khoan, hãy nghe ta nói một lời.
Tần Kiệt ngừng bặt tiếng còi, hất hàm :
- Mi cứ nói.
Đường Luân cất tiếng lanh lảnh :
- Ta có một nguồn tin từ Ngũ Chi sơn đưa đến, mi có cần nghe không?
Tần Kiệt dường như bị ba tiếng Ngũ Chi sơn làm cho tâm can rúng động, mắt đỏ hào quang, to tiếng trả lời :
- Mi hãy nói cho ta nghe thử.
Đường Luân quắc mắt trả lời :
- Kim Ngọc Kỳ Hương đã rời Hải Nam đảo mà về Trung nguyên. Hiện ở tại huyện Đồng Sơn, diễn lại tuồng cũ, muốn bá chiếm võ lâm mà xưng hùng thiên hạ.
Thiếu Lâm biến sắc hỏi :
- Mi là ai mà biết rõ như vậy?
Đường Luân cả cười, thò tay gỡ chiếc Kim hồ lô, đưa cao khỏi đầu nói :
- Thiên Độc môn...
Tần Kiệt rú lên một tiếng kinh hoàng, vội hỏi :
- Thiên Độc Nhất Phẩm bây giờ ở đâu?
Đường Luân lạnh lùng trả lời :
- Thiên Độc Nhất Phẩm đã về cõi thọ. Ta mạn phép thay thế ông ta mà ngồi chức Chưởng môn. Tần lão tiền bối, nếu không thu hồi Xà trận, tôi rưới thuốc độc xuống thì cả hai bên thảy đều bị hại.
Tần Kiệt còn đang bàng hoàng do dự thì Lệ Quân đã thò hai ngón tay búp măng của nàng vào mồm, rít lên mấy hồi còi lanh lảnh.
Trong chớp mắt, vô số con rắn lần lượt rút lui.
Đường Luân thở phào một hơi nhẹ nhõm. Thật ra rượu độc trong bầu đã hết. Tần Kiệt hằn học lẩm bẩm :

- Con tiện tỳ ấy vẫn còn ra đời để mê hoặc thế nhân... Thật là một con rắn độc.
Sự xúc động tinh thần làm cho Tần Kiệt run rẩy toàn thân. Con rắn màu đỏ hồng trên mình gã lại há mồm, đớp một miếng thịt trên vai lão.
Tần Kiệt thình lình thò tay ra chẹn lấy cổ con rắn và xé nó ra thành nhiều mảnh vụn.
Lệ Quân kêu lên ngạc nhiên :
- Cha! Con rắn này...
Thiếu Lâm quay đầu lại, bình thản nói :
- Lệ Quân, nó chỉ là đồ súc sinh. Ta không cần thiết nó nữa, nay mi đã lớn khôn rồi, cha phải đưa mi ra khỏi nơi này để trở về nhân thế.
Lệ Quân chớp nhanh cặp mắt sáng ngời :
- Thật vậy sao cha?
Đoạn trỏ vào Đường Luân nàng nói :
- Những người ngoài kia có phải đều giống như hắn?
Tần Kiệt không trả lời, mà du con gái mình ra sau lưng, xẵng giọng nói :
- Ta nghiêm cấm mi không đặng nhìn con ta nữa, bằng không ta sẽ ăn gan, uống huyết mi!
Đường Luân mỉm cười :
- Xin đừng sắp tôi vào hàng vấn liễu tầm hoa.
Tần Kiệt thấy thái độ của Đường Luân hiên ngang khí khái, trong lòng thầm nghĩ :
- Người này khí phách ngang tàn, nếu không phải là kẻ đại gian ác thì ắt là hàng trượng phu quân tử. Nhưng hắn là người của Thiên Độc môn thì sao có thể là người tốt được.
Nghĩ đoạn, lão trợn mắt nạt :
- Mi hãy cút khỏi nơi này.
Đường Luân không nổi giận, reo lên một tiếng cười trong trẻo, tra gươm vào vỏ, đoạn nhắm phía cửa động có lờ mờ ánh sáng đi tới.
Lưu Bất Cùng thấy vậy, vội loạng choạng đuổi theo. Nhưng đuổi đến cửa động thì Đường Luân đã thoát ra ngoài, ngửa mắt lên trời ngâm hai câu thơ cổ :
“Vô ảnh, vô hình, vô tông khách.
Hữu thức, hữu pháp, hữu tông môn.”
Đoạn buông ra một chuỗi cười sang sảng. Chuỗi cười chưa dứt, thân hình của chàng đã mất dạng trong màn đêm u ám.
Lưu Bất Cùng như vừa cảm thấy đánh rơi một vật gì quí giá, kêu lên :

- Người anh em khoan đi đã...
Tần Kiệt hốt hoảng gọi :
- Lưu huynh, sao thế?
Lưu Bất Cùng không trả lời, chỉ có Tần Lệ Quân giương cặp mắt đen lay láy, ngắm nhìn cửa động bằng một ánh mắt thú vị thâm tình.
Người thiếu niên ban nãy đã làm cho cõi lòng của nàng gợn sóng.
Hai mươi năm nay, đây là lần thứ nhứt nàng ngửi thấy một luồng gió rừng thoang thoảng từ cửa động thổi vào, thơm tam hội ngào ngạt, bát ngát hương tình.
Nàng vuốt lại mái tóc của mình, ngửa mắt lên trời hớp một hơi dài dưỡng khí... như uống lấy cái tự do vào lòng.
Đây nói về Đường Luân, thoát ra khỏi cửa động rồi, tinh thần trở nên phấn chấn.
Chàng chạy thẳng một mạch, vừa đi vừa cảm thấy bước chân của mình nhẹ nhàng thoải mái, thầm cảm ơn viên thuốc Bá vương đảnh đã giúp cho công lực của mình tăng tiến rất nhiều.

Hồi 07
Kỳ ngộ tương phùng

Một vầng trăng lạnh treo lơ lửng giữa từng không tỏa ánh sáng bàng bạc khắp ngàn cây nội cỏ.
Từng cơn gió biển nhè nhẹ thổi tới, mang đến cho người ta một cảm giác nhẹ nhàng, thoải mái.
Đường Luân vai mang trường kiếm, thong thả làm động tác hô hấp để xóa tan niềm bức rức trong lòng. Chàng thầm nghĩ :
- Ta vâng mệnh sư phụ hoàn thành sứ mạng trong chuyến đi này, thật là cực nhọc, không biết chừng nào mới trút được gánh nặng để mà vui hưởng thanh nhàn.
Thiên La Nham sừng sững hiện lên dưới bóng trăng vằng vặc, phong cảnh có một vẻ đẹp dịu dàng.
Đường Luân còn đang đắm say trong cảnh trí thiên nhiên, thình lình thấy trên mặt biển hiện ra nhiều chấm đen khêu gợi tánh tò mò của chàng.
Nhìn kỹ, dường như đó là những chiếc thuyền đang tiến lần về phía Thiên La Nham.

Nhiều ánh lửa lóe lên, xé tan bức màn đêm. Nhiều tiếng sát phạt vang ra hòa lẫn với tiếng sóng gào, gió thét.
Đôi mắt của Đường Luân long lên. Chàng đoán chừng rằng Thiên La Nham đang có biến.
Ánh lửa lại lóe lên, đem đến cho chàng một mối lo âu kỳ dị.
Đang bàng hoàng nghĩ ngợi, thình lình một đường đao xé gió, trong chớp mắt mang theo một lưỡi đao giá lạnh đã gác ngang cần cổ của chàng.
Đường Luân giật mình, một mùi hương bay ra ngào ngạt làm cho Đường Luân ngây ngất. Một câu nói thánh thót rót vào tai chàng :
- Công Tôn Ngô, mi thật là lớn mật, muốn sống hay muốn chết?
Trước mắt chàng là một bãi biển mênh mông vô tận, gió thét sóng gầm, thật khó tìm đường trốn tránh. Đường Luân hớp một hơi gió biển, dằn cho tinh thần định tĩnh.
Lưỡi đao sau lưng chàng lập tức ấn mạnh thêm một chút, cắt đứt bâu áo, ướm mạnh vào xương sống. Đồng thời một ngón tay mềm mại nhè nhẹ ấn vào huyệt Não Hộ của chàng.
Câu nói êm đềm ban nãy lại vang lên :
- Công Tôn Ngô, ta xem mi hãy nên ngoan ngoãn, bằng không thì...
Đường Luân gầm đầu nhìn xuống trùng dương đại hải, nuốt một miếng nước bọt, gằn giọng hỏi :
- Các hạ có phải là Kim Ngọc Kỳ Hương tiền bối?
Có tiếng trong trẻo của Kim Ngọc Kỳ Hương vang lên :
- Thiên Độc môn đã nhờ dùng độc mà nổi tiếng, ta chỉ cần mi dốc hết toàn lực để đối phó với vài ba thằng già mà thôi. Mi phải tiêu diệt bọn chúng cho kỳ được, đừng để lại một dấu vết gì.
Đường Luân giựt mình cau mày khẽ hỏi :
- Đâu đâu cũng đều có tai mắt của Thiên Độc môn. Đảo chủ cứ cho tôi biết danh tánh, tôi tự nhiên sẽ hoàn thành một cách chu đáo.
Lâu lắm, Kim Ngọc Kỳ Hương không nói chuyện, dường như bà ta đang suy nghĩ cho thật chín chắn, đoạn hạ thấp giọng mà nói rằng :
- Người thứ nhất mà bản Đảo chủ muốn mi xuống tay là một lão già quái gỡ. Hành tung của người này ly kỳ, bí mật. Bản Đảo chủ sở dĩ phải trốn chui trốn nhủi về đảo Hải Nam suốt hai mươi năm trời cũng tại người này. Mấy mươi năm nay, không một ai biết tên họ của hắn, nghe đâu, hắn mỗi khi tiếp xúc với người, thường hay đưa lưng về người đang đối thoại. Việc làm của hắn tội lỗi đầy trời mà ngoài miệng giả nhân giả nghĩa. Hắn ít giao du với người trong làng võ, tự mình sáng lập một môn phái Hiệp Nghi tông gì đó. Nói rằng sẽ giúp đỡ mọi người trong cơn nguy khốn, chứ thật ra việc làm của lão thật

là ác độc.
Đường Luân nói tiếp :
- Tôi cũng có nghe, dường như thiên hạ tặng cho va cái biệt hiệu Vô Ảnh Vô Tông Khách.
Kim Ngọc Kỳ Hương giật mình :
- Ủa! Sao mi hiểu rành thế?
Đường Luân vừa cười vừa trả lời :
- Cựu Chưởng môn là Thiên Độc Nhất Phẩm có giao du với người này nên tôi có nghe qua.
Kim Ngọc Kỳ Hương lại dịu giọng :
- Mi đã biết vậy thì càng dễ xuống tay. Nhưng mà lão già này bản lĩnh cao cường, mi phải xuất kỳ bất ý mà tung ra một thủ đoạn thật là cay độc thì mới mong thủ thắng. Bằng không thì họa hổ bất thành.
Đường Luân trả lời :
- Đó là lẽ tự nhiên!
Kim Ngọc Kỳ Hương lại lạnh lùng kể tiếp :
- Người thứ hai, hai mươi năm về trước là một tay hiệp khách hào hoa phong nhã, sắc đẹp phi phàm, danh vang làng võ là Ngọc Diện Phan An Tần Kiệt.
Đường Luân ỡm ờ hỏi :
- Cái tên Ngọc Diện Phan An này chỉ thoáng hiện lên rồi mất, chẳng lẽ người này cũng có đủ tài ba để uy hiếp Kim đảo chủ ư?
- À!... Ờ...
Ngần ngừ giây lát, Kim Ngọc Kỳ Hương mới nói tiếp :
- Người này mưu kế đa đoan, tánh tình xảo quyệt, lại biết sử dụng Xà trận. Đối với ta hay đối với Thiên Độc môn thảy đều bất lợi, phải cấp tốc trừ khử cho kỳ được.
Đường Luân trong lòng giá lạnh như băng, mặc dầu chàng không quay đầu nhìn lại nhưng chàng tưởng tượng gương mặt của mụ nữ ma đầu này lúc bấy giờ hẳn là đanh ác lắm.
Ai đâu nỡ đang tâm tàn sát một người đã từng chung chăn gối với mình. Thật là vô tình vô nghĩa. Không ngờ con người đẹp đẽ thế kia mà lại tàn ác dường này.
Vừa nghĩ tới đây, thình lình giọng nói của Kim Ngọc Kỳ Hương vang lên :
- Độc thư sinh, mi quay đầu lại.
Đường Luân tay nắm chuôi gươm bình tĩnh quay lại.
Lúc bấy giờ, ngoài kia ánh lửa lại nhánh lên, tiếng la hét vang lừng hòa lẫn với tiếng sóng gió.
Nhưng Đường Luân không quay đầu nhìn ra Thiên La Nham mà

giương to cặp mắt trừng trừng nhìn thẳng vào mặt của Kim Ngọc Kỳ Hương.
Bà ta vẫn mặc bộ đồ màu trắng cực kỳ trang nhã. Một hàng nút bằng bạch ngọc chạy dài từ trên ngực xuống dưới chân. Mái tóc huyền óng ả vẫn chải vén khéo léo và búi gọn trên đỉnh đầu, phong độ cực kỳ sang trọng.
Dưới ánh trăng bàng bạc, bà ta đứng sừng sững như một pho tượng Quan Âm, vừa thiêng liêng vừa cao đẹp. Bà mỉm cười một nụ cười đơn sơ làm cho Đường Luân mơ hồ cảm thấy bề ngoài đẹp đẽ cao sang đó tiềm tàng biết bao nhiêu thủ đoạn.
Kim Ngọc Kỳ Hương khẽ nhướng đôi mi nói :
- Công Tôn Ngô... ta tạm thời gọi mi bằng Công Tôn Ngô. Mi đừng tưởng rằng ta không biết mi đã mạo danh là Độc thư sinh.
Đường Luân giựt mình đánh thót, ú ớ nói chẳng ra lời.
Trên khuông mắt đầy đặn như trăng rằm của Kim Ngọc Kỳ Hương thoáng hiện qua một nét tươi cười :
- Nhìn thái độ bình tĩnh của mi, ta thật hoài nghi mi là người của Hiệp Nghĩa tông.
Ánh mắt của bà ta ngừng lại trên khóe mắt của Đường Luân, lòng bàn tay của chàng toát mồ hôi lạnh. Chàng cố gắng giữ nét mắt cho thật thản nhiên.
Kim Ngọc Kỳ Hương lại nhướng mày, lạnh nhạt nói :
- Nhưng mà mi đã là Chưởng môn của phái Thiên Độc thì ắt phải là đứa học trò cưng của thằng Thiên Độc Nhất Phẩm. Ta đối với thủ hạ chỉ trọng nhân tài mà không muốn tra xét đến dĩ vãng.
Đường Luân ngang nhiên cắt ngang câu nói của đối phương :
- Nhưng ta đối với sự uy hiếp và sự dụ dỗ của mi chưa hề sờn lòng mà khuất phục kia mà!
Kim Ngọc Kỳ Hương giựt mình kinh dị, quắc mắt nhìn chàng nhưng rồi lại dịu giọng :
- Người trẻ tuổi không nên quá ương ngạnh. Hay là mi muốn nếm trước một chút mùi vị của Ma Hỏa cung... À! Kim Ngọc Kỳ Hương này còn chưa hỏi đến cao danh quí tánh.
Đường Luân ngang nhiên trả lời :
- Ta họ Đường tên Luân.
Kim Ngọc Kỳ Hương mỉm cười :
- Đường Luân... cái tên thật đẹp... nhưng mà đã lọt vào tay ta thì hãy biết điều mà ngoan ngoãn vâng lời. Bằng không thì... Hừ! Kim Ngọc Kỳ Hương là hạng người gì thằng Thiên Độc Nhất Phẩm chắc đã từng nói cho mi rõ.

Đường Luân cười khanh khách :
- Ta chỉ nghe người ta đồn rằng Kim Ngọc Kỳ Hương là một người đàn bà không chồng mà thật là cay độc.
Kim Ngọc Kỳ Hương không giận, lại cười :
- Mi biết... tốt lắm, ta đã nói ta không bạc đãi mi. Mi hãy hành sự cho hết lòng, bằng không ta sẽ thẳng tay trừng trị.
Gương mặt bình thản của Kim Ngọc Kỳ Hương thật là đáng sợ.
Đường Luân xem tình thế khó nỗi thoát thân, chi bằng im lìm bất động.
Nền trời thăm thẳm, sau lưng chàng lại nháng lên một vầng ánh sáng. Mặt biển đen ngòm lại sáng lên rạng rỡ, nhưng mà tiếng hò hét sát phạt lại thình lình nín bặt.
Kim Ngọc Kỳ Hương đưa mắt nhìn về Thiên La Nham cau mày nói với Đường Luân :
- Người trẻ tuổi kia, ta xem mi hãy ngoan ngoãn nghe lời ta dạy bảo là thượng sách... Quyên Quyên đẹp đấy chứ? Nó lại yêu mi tha thiết. Mi đừng sợ cái thằng Độc thư sinh gì đó đến đây gây rắc rối cho mi. Tất cả ta đều thu xếp cho ổn thỏa, trước khi người đẹp của Ma Hỏa cung chưa đến Trung nguyên thì ta đưa con Quyên Quyên và mười hai Kim Thoa đến hầu mi, đó là ta ban ơn cho mi lần thứ nhất.
Nói đoạn, bà ta mỉm cười, cặp mắt đen láy lóng la lóng lánh, đôi môi mọng đỏ, mấp máy, làm một cử chỉ cực kỳ say sưa, hấp dẫn. Cái vẻ đẹp cao sang quyền quí của bà ta biến mất, để nhường chỗ cho cái vẻ đẹp kiêu sa, dâm dật.
Đường Luân giựt mình, thầm nghĩ :
- Sư phụ thường nói Kim Ngọc Kỳ Hương là một con yêu phụ. Quả thật không sai, bốn năm mươi tuổi rồi mà còn quyến rũ con người đến thế thì lúc thanh xuân hấp dẫn của bà ta còn đến mức nào.
Trên mặt biển phẳng lặng giờ đây vang lên mấy hồi tù và u uất, xé tan bức màn đêm.
Kim Ngọc Kỳ Hương giựt mình, nghiêm sắc mặt, lẩm bẩm :
- Hừ! Thật là đồ ngu. Giao công việc cho bọn này thật khó mà thành công.
Đưa ba ngón tay trắng muốt ra trước mặt của Đường Luân, bà ta mỉm cười nói một câu lơi lả :
- Việc làm của ta giao cho mi có kỳ hạn. Trăng tròn thêm ba lần nữa, mi không mang hai chiếc đầu lâu của hai thằng ấy trao cho ta thì đừng trách ta là kẻ vô tình.
Đường Luân khẽ cau mày, không bằng lòng mà không từ chối.
Kim Ngọc Kỳ Hương lại mỉm cười nói rằng :

- Ta có việc cần phải đi ngay, lời dặn dò của ta đến đây chấm dứt. Nếu cần ban lệnh chi cho mi, ta lại cho người đến tìm... con Quyên Quyên chốc nữa sẽ đến với mi.
Đường Luân ngửa cổ cả cười. Kim Ngọc Kỳ Hương ngỡ rằng chàng ta đã tỏ vẻ khuất phục nên tung mình lả lướt trổ thuật phi hành lướt đi trong đêm tối.
Tà áo trắng của bà ta bay lất phất trong gió lộng. Thân hình của bà ta nhỏ dần, nhỏ dần, cho đến khi chỉ còn là một chấm trắng dần dần hòa lẫn trong màu đen của bức màn đêm.
Tiếng cười của Đường Luân vẫn vang lên không ngớt.
Kim Ngọc Kỳ Hương có ngờ đâu đó là tiếng cười đắc chí vì Đường Luân đã qua mặt được bà ta, đồng thời chàng rất lấy làm khoái trá.
Thì ra Kim Ngọc Kỳ Hương khi xưa cũng đã từng bị sư phụ của mình trêu cho một trận nên thân.
Hồi đó, khi mà Kim Ngọc Kỳ Hương còn đang tuổi thanh xuân, nhưng dã tâm thật là to lớn. Thủ đoạn lại cay độc phi thường nên việc làm của bà ta đã làm chấn động võ lâm. Bà có ý muốn góp thâu tất cả các môn các phái trên toàn cõi Trung nguyên vào một mối.
Lúc bấy giờ, những người tiếng tăm lừng lẫy như Nhứt cung, Nhị kỳ và Tứ gia đều phải thua nàng. Trong tình cảnh khốn đốn, những người ấy mới sực nhớ đến có một gã kỳ quái, sáng lập ra Hiệp Nghĩa tông gì đó. Người này mưu sâu kế dày, nên rất có thể khuất phục được Kim Ngọc Kỳ Hương lắm.
Điều kiện của gã quái nhân ấy là bọn người của Nhứt cung, Nhị kỳ và Tứ gia thảy đều trình bày nghề riêng của ho cho hắn biết.
Sau khi thương lượng cùng nhau, những người này thảy đều đồng ý. Và ra ngược lại một điều kiện là, gã quái nhân này phải bắt cho kỳ được Kim Ngọc Kỳ Hương.
Trải qua nhiều trận đấu trí ly kỳ, gã quái nhân thảy đều thua Kim Ngọc Kỳ Hương.
Bày ra đánh cuộc ba lần, gã quái nhân thua hai mà ăn một. Rốt cuộc ông ta bất đắc dĩ phải dụng võ. Nhưng Kim Ngọc Kỳ Hương đã khôn ngoan dùng kế Kim thiền thoát xác, trốn khỏi mà lìa đất Trung nguyên ẩn thân hải ngoại.
Gã quái nhân này không bắt đặng Kim Ngọc Kỳ Hương, trong lòng cả giận nên vội giải tán Hiệp Nghĩa tông mà ở ẩn.
Chờ cho hình bóng của Kim Ngọc Kỳ Hương đã mất hút rồi, Đường Luân mới dứt tiếng cười, nhổ một bãi nước bọt xuống đất, ngay vào chỗ Kim Ngọc Kỳ Hương đứng ban nãy.
Chàng quyết định phen này trổ tài đấu trí với con người tung hoành

ngang dọc hồi hai mươi năm về trước.
Gió biển thổi càng lúc càng mạnh. Quay đầu nhìn lại, Đường Luân nghe rõ ràng tiếng sóng vỗ rì rào lên bãi đá, bọt bay trắng xóa. Ngoài kia, ba cánh buồm đang bọc gió lướt sóng ngoài khơi.
Chàng thẫn thờ nhìn về phía chân trời xa xăm.
Thình lình, sau lưng chàng có tiếng ống tay áo bay lất phất và tiếng lá khua xào xạv.
Tiếp theo đó có tiếng chân người đi lần về phía chàng.
Đường Luân tâm can rúng động, trống ngực đánh thình thịch, bụng nghĩ, chắc có lẽ là Bích Cơ đến trễ.
Nhưng mà bước đi ngập ngừng của người đó làm cho Đường Luân nghi ngại. Chàng lắng tai nghe rõ, bước chân thật nhẹ nhàng êm ái, rõ ràng là một tay cao thủ thượng thừa.
Vẫn im lìm bất động, Đường Luân đưa mắt nhìn về phía mặt biển mênh mông, tay cầm chặt chuôi gươm, sẵn sàng chờ đột biến.
Bóng đen đi lần... đi lần về phía chàng. Còn cách chừnh một trượng, Đường Luân nín thở lắng tai nghe động tĩnh của đối phương.
Thình lình một tiếng "soạt" vang lên. Gươm của đối phương đã ra khỏi vỏ, nhưng hắn không chém xuống, dường như có điều chi đố kỵ.
Chợt bóng đen nạt :
- Thằng họ Đường, đừng có giả vờ nữa! Mi còn chờ ta ra tay sao?
Đường Luân cười lảnh lót, quay đầu nhìn lại, bốn mắt gườm nhau.
Đường Luân giựt mình, không ngờ người đứng trước mặt của mình...
(Thiếu trang...)
- Những món nợ của người ta thiếu Công Tôn Ngô, thằng Độc thư sinh này lúc nào cũng phải đòi cho kỳ được. Ta lấy được Độc kinh rồi, định đóng cửa mà nghiền ngẫm để luyện cho thấu đáo những chỗ tinh hoa của nó rồi mới trở ra đời mà tàn sát tất cả những phường dị kỹ... Nhưng mà suy đi nghĩ lại, ta đóng cửa để khổ công luyện tập để cho mi thong dong tự toại ở ngoài, độc chiếm hoa khôi mà hưởng hạnh phúc, thì hóa ra ta là một thằng ngu nhất đời. Vì vậy mà ta nhất quyết trở lại, dùng trăm mưu nghìn kế bắt cho kỳ được con Bích Cơ. Ta biết rằng mi có tiếng mà không có miếng...
Ngừng lại một lúc, Công Tôn Ngô ngửa mặt nhìn trời, đôi mắt của hắn thẩn thờ nhìn vầng trăng vành vạnh, thong thả nói tiếp :
- Đêm nay là đêm trăng tròn. Ta biết Hằng Nga trên nguyệt điện sẽ xuống phàm trần mà gặp mặt Đường thư sinh để cùng dìu nhau vào giấc mộng thần tiên... Ha ha...

vì vậy mà thằng Công Tôn Ngô này đêm nay đến đây để đưa ngươi về cực lạc.
Đường Luân nghiêm nghị hỏi :
- Công Tôn Ngô, mi đừng nói chuyện lôi thôi dài dòng. Ta hỏi mi, quyển Thiên Độc pháp quyết còn để trên người mi hay chăng?
- Ta không biết mi dùng tư cách gì để hỏi ta?
Đường Luân vỗ bồm bộp vào chiếc Kim hồ lô trên vai mình. Độc thư sinh thấy vậy cười nhạt, trả lời :
- Đường cnm định dùng uy lực của Thiên Độc để bắt nạt ta ư? Cho mi biết, Công Tôn Ngô đã gia nhập Thiên La giáo, còn quyển Độc thư đó thì ta đã ném nó xuống biển. Mi tưởng tượng rằng quyển đó ra đời một lần nữa thì thật là chuyện mò trăng đáy nước!
Đường Luân giả vờ kinh hãi :
- Thật ư?
Độc thư sinh quắc mắt :
- Mi sợ rồi ư? Thú thật với mi rằng sau quyển sách ấy có mấy trang ghi rõ về việc bí mật đời tư của mẹ con Bích Cơ là Nga mi nữ. Ta đã đọc thuộc lòng những trang sách đó.
Sau này ta chỉ thấu lộ một chút để uy hiếp thì con Bích Cơ sẽ ngoan ngoãn mà sa vào lòng của ta.
Đường Luân biến sắc, thét vang :
- Công Tôn Ngô, quyển sách đó là món bảo vật di truyền của môn phái, mi hủy diệt nó làm gì?
Độc thư sinh cười rang rảng :
- Võ học của Thiên La giáo bao la vô tận. Còn Thiên Độc pháp quyết thì chỉ ghi rõ những việc luyện công tầm thường.
Bốn mắt gườm nhau, cả hai thảy đều sẵn sàng ứng chiến.
Dưới bóng trăng vằng vặc, hai gã thanh niên thủ thế ghìm nhau như hai con hổ rình mồi.
Ngoài kia sóng vẫn gào, gió vẫn thét. Hai cặp mắt của hai gã thanh niên thảy đều bốc lửa căm hờn.
Thình lình, Độc thư sinh nạt lên một tiếng, chém sả một gươm như chớp giăng sấm nổ, hắn tấn công một loạt, vừa thét :
- Thằng họ Đường kia, sao chẳng tuốt gươm ra mà chỉ dùng vỏ gươm đối địch?
Đường Luân bình thản trả lời :
- Đối phó với một thằng cụt tay như mi mà cũng phải dùng đến Hỏa Long thần kiếm ư?
Độc thư sinh cười khoái trá :
- Mạng mi hết rồi!

Thình lình, hắn thay đổi kiếm pháp, hoàn toàn dùng những thế võ thị phi điên đảo, không theo nguyên tắc.
Dầu vậy, nhưng uy lực thật là đáng sợ. Rõ ràng Đường Luân thấy hắn bất chấp qui tắc, nhưng không thể nào phá vỡ.
Mấy hôm trước Đường Luân đã từng so cựa với Tứ Phong nên bây giờ thoáng thấy lối đánh của Công Tôn Ngô, đã biết người này đã về đầu Thiên La giáo.
Trong chớp mắt, Đường Luân liên tiếp gặp nhiều thế võ cực kỳ hung hiểm. Đương cơn nguy cấp, bỗng nghe Độc thư sinh cười hằn học. Lưỡi gươm của hắn bất thình lình vòng sang cánh tả, đâm vào dưới nách Đường Luân.
Đường Luân vội xử một thế Nhất Lực Thập Hội, dùng vỏ kiếm của mình gạt phắt binh khí của đối phương.
Sau một tiếng cảng "vang" lên, Độc thư sinh thất sắc lùi lại ba bước mà Đường Luân cũng sửng sờ. Không ngờ viên thuốc Bá vương đảnh giúp sức cho mình trở nên mạnh bạo như thế.
Cả mừng, Đường Luân vội vàng thay đổi lối đánh. Đường gươm không ra gươm, đường roi chẳng phải, làm cho Độc thư sinh bàng hoàng ái ngại.
Nhưng Độc thư sinh chẳng phải tay vừa, cũng vội thay đổi kiếm pháp, dùng toàn ngạnh công dồn ép Đường Luân lùi dần về mé vực.
Độc thư sinh nghiến răng kèn kẹt, buông ra ba tiếng :
- Thôi! Vãng hát!
Chử "hát" vừa thoát ra khỏi miệng, thì hắn dốc hết sức bình sanh, đưa ra ba thế kiếm liên hoàn, chận hết tất cả lối thoát của Đường Luân...
Cùng một lúc, ống tay áo của hắn lại căng thẳng ra, và bụi vàng bay lấm tấm...
Hắn cố tình dồn Đường Luân vào tử địa...
Đường Luân chớp nhanh cặp mắt, lùi thêm một bước, bỗng hụt chân chới với.
Chàng rú lên một tiếng kinh hoàng ngã xuống vực sâu.
Độc thư sinh thu kiếm trở về, ngửa mặt lên trời cười khoái trá.
Nhưng tiếng cười bỗng im bặt, Độc thư sinh cau mày, nghĩ rằng...
(thiếu trang...)
- Người nhờ ta lấy chiếc đầu của mi!
Công Tôn Ngô trợn mắt, trả lời một câu cực kỳ khinh bỉ :
- Thật là buồn cười, ta cũng chờ xem mi làm cách gì để lấy đầu của ta?
Không trả lời, Đường Luân ngửa mặt lên trời, nhắm nghiền cặp mắt,

lâm râm khấn vái tổ sư chứng kiến vì lời hứa với Thiên Độc môn mà bất đắc dĩ phải giết người.
Công Tôn Ngô thấy Đường Luân nhắm nghiền cặp mắt, vội chộp lấy cơ hội, vung kiếm tấn công.
Nhưng tiếng gươm vừa cắt gió thì Đường Luân đã nạt lên một tiếng, cũng nhảy sổ tới, để lướt qua mặt của Độc thư sinh trong đường tơ kẽ tóc.
Thân hình của Độc thư sinh vừa chấm đất thì Đường Luân quay ngoặc trở lại, như một con trốt xoáy. Đường Luân dùng một thế Phượng Hoàng Tam Điểm Đầu, liên hoàn công kích vào ba huyệt Lạp Hộ, Mệnh Môn và La Vĩ của Độc thư sinh.
Thế võ này vừa trổ ra thì Độc thư sinh kinh hoàng thất sắc, không ngờ tài bộ của đối phương lại tiến nhanh đến mức này.
Một tiếng sắt thép va chạm vào nhau nghe rợn tóc gáy. Tiếp theo đó là một tiếng rú khủng khiếp của Công Tôn Ngô. Vì rằng thanh gươm của hắn đã bị lưỡi Hỏa Long thần kiếm cắt phăng ra làm hai đoạn.
Không dám chậm trễ, Công Tôn Ngô lách mình sang phía tả hơn một trượng, để tránh một đòn chí mạng của Đường Luân.
Nhưng thân hình của hắn chưa rơi tới mặt đất thì lưỡi gươm của Đường Luân đã vì vèo bay tới, làm cho Công Tôn Ngô vỡ mật bay hồn, thình lình thấy một đường gươm nhoáng lên, tà tà róc thẳng vào hậu tâm của mình.
Máu đào đổ ra ướt áo, Độc thư sinh gào lên một tiếng bi thiết, để rồi lăn lộn trên bãi cát vàng.
Nhưng đường gươm ấy chỉ cắt ngang lưng hắn, mà không trúng nhằm chỗ nhược.
Đường Luân gào lên giữa cơn sóng gió :
- Thiên Độc Nhất Phẩm lão tiền bối có linh thông, thì xin chứng giám cho Đường Luân giữ trọn lời nguyền!
Nói đoạn, chàng trợn chừng cặp mắt, giơ cao lưỡi Hỏa Long thần kiếm, dợm chém xuống để cắt thân mình của Độc thư sinh ra làm hai mảnh.
Trong ánh mắt của Độc thư sinh thoáng hiện ra vài nét kinh hoàng, đau khổ và van xin.
Chính vào lúc thập tử nhất sinh đó, thì một câu nói thanh tao, lảnh lót như tiếng nhạc vang lên :
- Đường Luân, đừng giết hắn!
Câu nói này làm cho Đường Luân tâm can rúng động. Cánh tay của chàng dừng phắt lại, ngẩng đầu lên, nhìn về phía bìa rừng thấy có bóng dáng của một người đẹp đẽ phi phàm đang đứng đấy.

Đường Luân uất ức, chém thẳng lưỡi gươm của mình một nhát trên mặt cát, để cho nó cắm phập xuống đất gần tới chuôi.
Chàng phi ra một cước, đá vào giữa ngực của Độc thư sinh nạt :
- Cút đi cho rảnh!
Độc thư sinh cắn răng, dùng một thế Cổn Địa Đường, mượn sức đá của Đường Luân mà lăn tròn ra ngoài hơn hai trượng mới lảo đảo trỗi dậy, lủi thủi đi vào cánh rừng âm u, tăm tối.
Đêm nay, Bích Cơ mặt một bộ đồ màu xanh nhạt. Nàng lại thay một bộ đồ lạ mắt.
Lại trang điểm đơn sơ. Dưới bóng trăng vằng vặc hiện ra một vẻ đẹp như thơ, như mộng, hoàn toàn khác biệt với cái vẻ đẹp thiên kiều diễm lệ của nàng thường ngày.
Ánh mắt của Đường Luân lộ vẻ vui mừng trong khoảnh khắc, nhưng rồi nghiêm ngay sắc mặt, bởi vì chàng vừa bắt gặp thái độ của Bích Cơ đang tỏ vẻ giận dỗi.
Mùi hương thoang thoảng từ phía trên gió đưa xuống. Nàng bước lần về phía Đường Luân, gằn giọng hỏi :
- Đường đại hiệp quả thật là võ học cao thâm, chỉ dùng hai thế mọn mà hạ được một người danh vọng nhất thời là Độc thư sinh thật đáng phục.
Đường Luân nghĩ tới thì đã nhiều phen giả vờ là người không biết võ để qua mắt người đẹp nên bây giờ sượng sùng lắm. Bích Cơ lại nói một câu đầy chế giễu :
- Ai ngờ đến một người hào hoa phong nhã như Đường thư sinh lại là một cao thủ thượng thừa, thật đáng thương người đời đều là kẻ cómt không tròng.
Đường Luân biện bác :
- Xin tha thứ cho, sở dĩ tôi đường đột... giả vờ là người không biết võ chỉ vì tình thế bức bách...
Bích Cơ thò tay lên, vân vê mái tóc mai của mình, ởm ờ hỏi :
- Thật là buồn cười, có ai quở trách mi đâu mà mi hòng biện bác?
Ống tay áo của nàng nhẹ vung lên, một bàn tay trắng như ngọc từ bên trong đưa ra.
Trong lòng bàn tay là một lưỡi dao găm sáng ngời.
Nàng hỏi :
- Đường đại tông chủ, hãy xem!
Đường Luân mặt mày biến sắc, thấy đó là lưỡi Thủy Vân đoản kiếm của mình đã làm mất mấy hôm trước.
Bích Cơ cười rũ rượi :
- Mi thích, ta trả cho mi!

Đường Luân vừa bực vừa sợ, định thò tay ra nhận lấy. Chính vào lúc bàn aty của chàng sắp sửa kề vào thanh đoản kiếm thì Bích Cơ đã lách mình, lòn tới một bước, nhập nội để kề sát lưỡi gươm vào giữa ngực Đường Luân...
Đường Luân giựt mình, nhìn lưỡi gươm sắt như nước kê sát trước ngực, chàng hớp một hơi dưỡng khí, định...
Nhưng Bích Cơ nạt :
- Khôn hồn thì đừng cục cựa. Mi ngỡ rằng ta chẳng đang tâm giết mi ư? Ta hận mi bằng mười lần hận thằng Độc thư sinh, ta nghĩ rằng ta phải giết mi mới hả dạ!
Nàng nghiến răng kèn kẹt, dùng sức giơ cao cánh tay định tâm xuống...

Hỏa Long Thần Kiếm

Hồi 08
Thất Hải Bá Vương

Đường Luân muốn trổ một đòn Thất Tinh bộ để bắn lùi... nào ngờ một luồng sức mạnh lạnh lùng bọc lấy toàn thân, làm cho chàng tứ chi rũ rượi...
Chàng cảm thấy mình không thể làm cho người ngọc thất vọng, dù phải hy sinh tính mạng cũng cam...
Thế là Đường Luân nhắm nghiền cặp mắt, ưỡn ngực ra để chờ đợi. Trong trí chàng tưởng tượng rằng trong chớp mắt, máu đào sẽ bắn vọt ra và chàng sẽ từ giả cõi trần này để về bên kia thế giới...
Nào ngờ, chờ lâu lắm mà vẫn không nghe động tĩnh. Một tiếng "cảng" vang lên, rõ ràng là tiếng Thủy Vân đoản kiếm rơi xuống đất.
Đường Luân giật mình, mở bừng cặp mắt, nhìn Bích Cơ bằng một thái độ kinh hoàng.
Bích Cơ bấy giờ đang ôm mặt khóc nức nở. Đường Luân cúi xuống nhặt lấy thanh Thủy Vân đoản kiếm, tâm thần ngơ ngác bàng hoàng.
Bích Cơ rên rĩ :
- Ta không thể giết mi, mi hãy giết ta!
Đường Luân lấy làm lạ :
- Tại sao?
Bích Cơ lau giòng nước mắt, hơi thở dồn dập :
- Tại sao? Điều này là do Thiên La giáo làm khó cha ta, bắt ta phải

giết sạch được bọn mi thì mạng của cha ta mới được yên.
- Ai bảo thế?
- Cha ta bảo thế!
Đường Luân kinh ngạc, trả lời :
- Nếu quả thật như vậy thì tôi có thể ra tay.
Bích Cơ cười cay đắng :
- Mi nói thật?
- Hẳn là nói thật bởi vì tôi không phải là người của Thiên Độc môn.
- Vậy thì mi là người của môn phái nào?
Đường Luân không ngờ Bích Cơ lại hỏi một câu làm chàng ấm ứ :
- Ờ... Ờ... cô nương hãy đoán xem.
Trên đôi mắt bồ câu của Bích Cơ lóe lên vài tia hằn học :
- Mi lại định khuấy ta.
Đường Luân đỏ bừng sắc mặt. Bích Cơ lại hỏi :
- Nay ta hỏi thật, mi có quyết tâm giúp ta không?
Đường Luân cương quyết gật đầu. Bích Cơ vừa cười vừa trả lời :
- Vậy thì ta truyền cho mi làm một việc... Nghe cha ta nói, người trong làng võ sợ hãi cha ta nên đi tìm một lão già nào đó để tiếp tay. Lão già ấy nghe đâu rất thông minh lanh lợi. Hắn đang tìm cội rễ của cha ta. Nếu hắn mà tìm biết được thì chúng ta sẽ thua... vì vậy mà...
Nàng reo lên một tiếng cười trong trẻo :
- Kể từ ngày hôm nay về sau, nếu mi gặp lão già kỳ khôi đó thì hãy đánh đuổi hắn cho ta!
Đường Luân cố ý làm một động tác như một tên kép hát trên sân khấu. Xá dài mà hô :
- Xin tuân thượng lệnh!
Cử chỉ hài hước của chàng làm cho Bích Cơ phì cười. Đường Luân hỏi :
- La Nham là sào huyệt của Thiên La giáo. Sao cô dám đến đây, không sợ ư?
Bích Cơ cười đầy vẻ kiêu ngạo :
- Võ công của Thiên La giáo đại kỵ với võ công của gia phụ. Nó nghe hơi là vỡ mật, có dám làm khó dễ tôi đâu?
Đường Luân giựt mình vì câu nói của Bích Cơ. Chàng miên man suy nghĩ. Thiên La giáo - Hải Ma - Làng võ Trung nguyên. Chàng mơ hồ bắt gặp một sự liên hệ giữa ba khối này.
Lấy làm lạ, Đường Luân hỏi một câu mạo hiểm :
- Võ công của Thiên La giáo sao lại đại kỵ với võ công của nhà họ Liên? Hay là... hai khối này đồng chung một cội rễ mà ra?
Bích Cơ liếc mắt nhìn Đường Luân, dợm mở miệng trả lời thì...

Một tiếng nổ kinh hồn từ phía Tiêu Dao độ đưa tới. Trong chớp mắt, ánh lửa sáng ngời, sau lớp sương mờ ảo có mấy chiếc thuyền đang bọc gió ngoài khơi, mà dưới thuyền lửa cháy đỏ rực.
Bích Cơ mỉm cười nói :
- Đây chắc là bọn hải đạo lộng hành. Mi biết hải đạo chăng? Hay là ra xem một lần cho biết?
Đường Luân không muốn làm trái ý Bích Cơ, lại nữa thường nghe sư phụ nói bọn hải đạo này ngày thường hay hoành hành trên mặt biển, sẳn dịp này ta xem cho biết. Nghĩ đoạn chàng gật đầu.
Bích Cơ thò bàn tay ngọc ra :
- Vậy thì... đưa Thủy Vân kiếm cho ta.
Đường Luân do dự, không muốn làm mất một món bảo vật của môn phái mình.
Bích Cơ hờn dỗi :
- Mi trao ra hay không thì bảo?
Đường Luân không dám làm phật ý người đẹp. Ngoan ngoãn đưa lưỡi Thủy Vân tận tay nàng. Bích Cơ cười xòa, bỏ lưỡi đoản kiếm trong tay áo, đoạn cười mà rằng :
- Mi ngỡ rằng bọn hải đạo này dễ xử lắm sao. Chúng hoành hành không chịu ai quản hạt. Nếu không có binh khí trong tay thì bọn chúng không kiêng sợ.
Dứt lời, thân hình yểu điệu của nàng quay ngoặc trở lại. Đi nhanh về phái Tiêu Dao độ.
Đường Luân cũng trổ thuật phi hành, sánh vai cùng nàng tiến về phía trước.
Đang đi, thình lình Đường Luân sực nhớ những con thuyền này từ Thiên La Nham vào, biết đâu chẳng nhờ dịp này mà mình khám phá ra một vài điều bí mật của Thiên La Nham...

Một chiếc thuyền ghim mũi vào bãi biển, trên thuyền lửa bốc lên hừng hực...
Trên bến đò, thuyền bè đậu san sát, cột buồm lo nhô như một đám rừng chồi nho nhỏ.
Trên bãi biển, có hai nhóm người đang ghìm nhau, chính giữa là mấy cái xác chết nằm ngổn ngang. Cát vàng hòa trong máu đỏ, cảnh tượng thật là hãi hùng, bi đát.
Một người đứng đầu bên cánh hữu cung tay xá chào, nói :
- Chúng ta vốn không quen biết, vì Liên Hoa Hồ kết giao với bằng

hữu trong bốn biển quá nhiều nên quên khuấy đi mất, xin các hạ cho tôi biết tên, để rồi ngày sau ta còn lại gặp nhau.
Bên cánh tả nổi lên một chuỗi cười đinh tai nhức óc.
Theo ngón tay của Bích Cơ trỏ, Đường Luân nằm trong khe đá dòm ra thấy một người ăn mặc dị thường, cánh tay tả cụt đi, thay vào đó là một lưỡi kim câu sáng loáng, chân phải của hắn cũng cụt đi, vì thế cánh tay phải cầm một chiếc nạng thép thay thế cho chiếc chân.
Một mắt của hắn mù đi, râu ria xồm xoàm, mặt đầy thịt ngang, nằm chằng chịt những vết sẹo...
Người này chấm dứt chuỗi cười, gằn giọng nói :
- Ta là Thất Hải Bá Vương. Lấy bốn biển làm nhà, bọn Liên Hoa Hồ chúng bay, chỉ là những đứa vô danh tiểu tốt, đâu đáng cho ta lưu ý.
Câu nói của Thất Hải Bá Vương vừa dứt, thì bên đối phương xôn xao cả dậy. Thất Hải Bá Vương trỏ về phía một chiếc thuyền nói tiếp :
- Ta lênh đênh bèo nước, không biết đâu là nhà, bọn bây muốn thanh toán thì hãy tìm đến chiếc thuyền Địa Ngục môn kia.
Mọi người nhìn theo ngón tay của hắn, thấy có một chiếc thuyền sơn đen ngòm, trước mũi có đặt chiếc đầu lâu to tướng. Thất Hải Bá Vương lại cười khanh khách :
- Hôm nay ta sở dĩ đến đây, chỉ vì nghe đồn rằng làng võ Trung nguyên đang tranh đoạt ba món bảo vật, trong đó có một món bảo vật gọi là Bích Cơ gì đó. Vì có người nhờ ta đến Trung nguyên tìm một trang giai nhân tuyệt sắc nên ta vội vã đến đây. Nếu việc thành công thì người ta bằng lòng đánh đổi Bích Cơ bằng một chiếc thuyền kim cương bảo ngọc...
Dứt lời, lão ha hả cười dòn. Trong bóng tối Đường Luân và Bích Cơ cùng trao đổi với nhau một cái nhìn kinh dị.
Người cầm đầu của Liên Hoa Hồ là Trần Đại Niên cũng lớn tiếng cười rũ rượi :
- Các hạ đã vì Bích Cơ mà đến, vậy thì hà tất phải tranh đoạt Đa Tâm thánh kinh với bọn ta làm chi?
Thất Hải Bá Vương cười ha hả nói :
- Nếu bọn mi có uất ức thì hãy bước ra so với ta vài miếng.
Trần Đại Niên nghe nói cả giận, vội rút hai món binh khí trong tay ra lướt tới tấn công.
Nhưng Thất Hải Bá Vương đã thình lình quát lớn :
- Ngừng tay! Có kẻ do thám.
Thì ra trong lúc dò xét, Đường Luân nghe thấy tiếng hí của con Thiên lý câu và tính đến gần thuyền để xem xét thật hư thì bị phát hiện.

Thấy động Đường Luân cau mày :
- Đồ khốn kiếp!
Đoạn ngẩng đầu lên huýt một tiếng còi lanh lảnh. Tiếng còi trỗi dậy thì con Thiên lý câu giựt mình sửng sốt, rồi hớn hở hí vang, thình lình vùng vẫy một cái thực mạnh, sút khỏi bàn tay của bọn hải đạo mà phi về phía Đường Luân.
Bọn chúng ồn ào huyên náo, rú lên vang dậy :
- Nguy rồi!
Đoạn phi thân đuổi theo.
Tiếng hô vừa dứt, chàng phi thân bay vù ra, tống ra một chưởng, nạt :
- Lui lại!
Chưởng lực của Đường Luân tạo nên một luồng sức mạnh cực kỳ mạnh bạo. Tên đi đầu bất thần trúng đòn ngã ngửa. Và bọn đi sau thảy đều khiếp vía mà dừng chân.
Dịch Y Thanh thấy vậy mặt mày biến sắc. Thất Hải Bá Vương vừa định thét hỏi người ấy là ai, thình lình chớp nhanh Độc nhỡn của mình, nhìn trân trối về phía bìa rừng, nơi đó, có một trang sắc nước hương trời, thiên kiều bá mị, mặc một chiếc áo màu tía thong thả bước ra. Cử chỉ của nàng thật dịu dàng mềm mại. Sắc đẹp của nàng làm cho Thất Hải Bá Vương đờ người ra mà quên bẳng Đường Luân.
Lâu lắm, lão mới quay lại, chừng đó mới phát giác ra Đường Luân cũng là một gã thiếu niên anh tuấn, thần sắc hiên ngang, oai phong lẫm liệt.
Đường Luân âu yếm sờ lấy Thiên Lý câu, nói với Dịch Y Thanh rằng :
- "Thiên Lý Độc Hành Nhất Tiễn Đăng", mấy hôm nay vẫn tinh thần phấn chấn, tôi cảm ơn nhị vị đã săn sóc cho nó.
Dịch Y Thanh cười hề hề, hắn lùi về phía sau đứng gần bên lưng của Thất Hải Bá Vương kề tai phụ nhĩ.
Thất Hải Bá Vương quắc mắt nhìn Bích Cơ. Bích Cơ hơi giận tràn hông, nhưng ngoài mặt vẫn giữ lấy vẻ bình tĩnh.
Thất Hải Bá Vương cười rang rảng, nói :
- Cô nương đây là con nhà ai, có thể cho ta biết phương danh?
Dịch Y Thanh cười híp mắt, trả lời :
- Tên tuổi của người này thì Đại vương đã biết, vậy thử đoán xem là ai?
Thất Hải Bá Vương cười ha hả nói :
- Hay lắm! Cứ xem phong tư diễm lệ như vầy thì đây có lẽ là người

mà thiên hạ đồn đãi Bích Cơ Ma Nữ đấy chăng?
Dịch Y Thanh lại cười hề hề :
- Đại vương thật là có nhãn lực.
Thất Hải Bá Vương lại cười đắc chí. Dịch Y Thanh nói với Bích Cơ bằng một giọng cực kỳ đê tiện :
- Liên cô nương, Thất Hải Bá Vương đã xem cô nương vào mắt rồi đó, sau này hảo sự có thành thì cô nương đền ơn tôi bằng cái gì?
Đường Luân tức tối nạt :
- Thằng họ Dịch kia, câm mồm lại!
Dịch Y Thanh vuốt chòm râu cá chốt, cười :
- Độc thư sinh, mi đừng có khua môi múa mỏ nơi đây!
Đường Luân trợn mắt nạt :
- Đồ khốn kiếp, tha cho mi lần trước mi ngỡ là thoát khỏi tay ta một cách dễ dàng ư.
Thất Hải Bá Vương ngắm Đường Luân từ đầu chí chân, đoạn quay sang hỏi Dịch Y Thanh :
- Thằng này là ai mà ngông cuồng ngạo mạn như thế?
Dịch Y Thanh cười hậm hực :
- Nó chính là chủ nhân của Thiên Lý Độc Hành Nhất Tiễn Đăng Công Tôn Ngô đó. Lưỡi gươm trong tay của nó chính là Hỏa Long thần kiếm. Nó lại quyến rũ được Bích Cơ. Ba món bảo vật nó đã chiếm được cả ba, bên tay có người đẹp, có ngựa hay, có kiếm báu. Thật là kẻ sung sướng nhất đời, vậy mà nó còn dòm ngó đến ngọc ngà, châu báu của Đại vương nữa.
Thất Hải Bá Vương buông ra hai tiếng cười nho nhỏ, dùng đầu gậy đẩy nhẹ Dịch Y Thanh về phía trước. Dịch Y Thanh biến sắc, vừa lúc đó thì nghe lão ta nói :
- Dịch Y Thanh hãy bước tới so tài với thằng nhỏ đó ba hiệp để ta thưởng thức võ thuật của Trung nguyên.
Dịch Y Thanh biết mình không phải là đối thủ của Đường Luân nhưng vạn bất đắc dĩ, lại thấy có Thất Hải Bá Vương đỡ đầu nên mạnh dạn bước ra.
Đường Luân liếc mắt nhìn Bích Cơ. Bích Cơ nói bằng một giọng nói lạnh lùng đanh đá :
- Đường Luân, mi hãy cắt lưỡi nó cho ta. Người này ăn nói không lễ độ, ta muốn trừng phạt mà sợ bẩn tay.
Dịch Y Thanh đưa tay vẫy Đường Luân mà nói rằng :
- Thằng Công Tôn kia, hãy đến đây mà đại chiến với ta ba trăm hiệp.
Như một đường tên, Đường Luân bay vù tới trước mặt lão. Đã nếm mùi chua cay của Đường Luân nên lão đã sẵn sàng chuẩn bị từ

trước.
Mũi giày của Đường Luân vừa chấm đất, thì lão đã tuốt binh khí ra tấn công như vũ bão.
Đường Luân thét :
- Trúng!
Bàn tay tả của chàng theo tiếng nói mà tung ra một đường hư hư thực thực, tống thẳng vào mũi của lão.
Dịch Y Thanh giựt mình, cặp Lang nha tán của lão tách ra làm hai ngõ. Ngõ trên che kín đường chưởng của Đường Luân, ngõ dưới tấn công vào Đan điền của đối phương.
Đường võ khá cay độc...
Bích Cơ mở to cặp mắt lo lắng nhìn về phía Đường Luân. Nàng rất e ngại lão già kia đả thương Đường Luân.
Nàng thầm trách trong giờ phút này tại sao Đường Luân không dùng binh khí.
Nhác thấy Thất Hải Bá Vương đăm đăm nhìn mình, nàng căm tức lắm. Nhưng thiên phú ban cho tính hay quyến rũ người, nàng cố tình ném cho lão một cái nhìn say đắm.
Nàng muốn cho trước khi lão chịu trừng phạt phải đau khổ về tinh thần.
Trong lúc đó thì Đường Luân đã xoay tít chung quanh Dịch Y Thanh bốn vòng làm cho lão ta hoảng sợ vội dùng một thế Hắc Câu Khán Môn, tránh đường tấn công của Đường Luân bằng một cái Tọa tấn.
Thân hình của Đường Luân nhẹ nhàng lướt quá sang đỉnh đầu của đối phương mà rơi vào phía sau lưng, để rồi tấn công một đòn nhanh như điện vào huyệt Mệnh Môn của lão.
Dịch Y Thanh kêu lên mừng rỡ :
- Thằng nhỏ, màu trúng kế rồi.
Thì ra ban nãy lão xuống một cái Tọa tấn, chờ cho Đường Luân nhảy qua khỏi đầu, liền trở lộn binh khí ra phía sau. Thân hình của Đường Luân vừa rớt về mặt đất, thì lão tức tốc tấn công.
Thanh binh khí bên hữu đánh phủ đầu một đòn dữ dội. Trong lúc đó thì thanh binh khí bên tả đâm thẳng vào ngực đối phương, cả hai chỉ cách nhau trong vòng hai thước.
Đường Luân lập tức nằm vào trong cái thế vạn phần nguy hiểm.
Bích Cơ thất sắc kinh hoàng... nàng rú lên một tiếng hãi hùng.
Trong lúc đó thì Đường Luân đã nhanh như chớp ngã lăn ra mặt đất.
Đàm Gia Bồi đứng một bên lượt trận thấy vậy lớn tiếng khen Dịch Y Thanh. Nhưng tiếng khen chỉ vang lên một nửa rồi tắt hẳn.
Vì Dịch Y Thanh thấy đối phương nằm sóng soài trên mặt đất, vội

thay đòn đổi thế từ trên đâm xuống hai đường cực kỳ mạnh bạo. Nhưng đường tán vừa ra một nửa thì thân hình của Đường Luân đã trở sang một bên, trong khi đó phi ra một cước thật là kỳ dị.
Đang cơn đắc chí, Dịch Y Thanh trúng đòn bay bổng vào không trung. Còn Đường Luân thì dùng hai bàn tay vỗ mạnh vào mặt đất để cho thân hình của chàng cũng bắn vút theo. Thừa khi thân hình của Dịch Y Thanh vừa mãn trớn, Đường Luân bồi thêm một đá, thế như thôi sơn phá thạch...
Lộn mèo một cái giữa không trung, lão hộc ra một bụm máu tươi, bay ra thêm bốn trượng. Đường Luân bay vù theo như bóng với hình, chờ cho Dịch Y Thanh té nằm sóng soài trên mặt đất, chàng gác một mũi giày qua ngực lão, quay đầu nhìn Bích Cơ bằng một cái nhìn đắc chí.
Bích Cơ cười khẩy, bĩu môi trả lời :
- Đó là miếng Liên hoàn pháp của phái Không Động, chớ ngỡ ta không biết... coi chừng!
Tiếng nói của Bích Cơ chưa dứt thì sau gáy của Đường Luân gió dậy vì vèo.
Đường Luân vội vàng rùn mình xuống một cái Tọa tấn nhanh như chớp. Trong lúc đó thì gươm ra khỏi vỏ.
Xuất kỳ bất ý, Đường Luân đảo nhẹ nửa vòng, dùng thanh bảo kiếm róc ngược trở về.
Lúc đó thì Đàm Gia Bồi đang từ trên chộp xuống, đồng thời Hắc Phong Kỳ trong cánh tay hữu của lão đâm thẳng vào lưng Đường Luân.
Lão không ngờ thằng nhỏ này ứng biến thần tốc như thế, ông ta rú lên một tiếng, dùng vũ khí của mình là chiếc cán cờ đè mạnh trên sóng gươm của Đường Luân.
Chàng chỉ chờ có thế, vội lật ngược lưỡi gươm lên, quyết lợi dụng cái thế sắc bén của lưỡi Hỏa Long thần kiếm đàn áp đối phương.
Đàm Gia Bồi hai chân vừa đứng vững, biết rằng vũ khí của mình không thể đương cự với lưỡi Bá kiếm nên vội xử một đòn Bình Sa Lạc Hổ đại đao đầu, rùng mình mà thâu cán cờ trở về.
Nào ngờ, Đường Luân trút mũi gươm xuống đất, nhường cho lão ta thu cán cờ trở về...
Đàm Gia Bồi mừng rỡ, như trút được một gánh nặng nghìn cân. Cái mừng chưa trọn thì một bàn tay sắt thép của Đường Luân đã đánh một đòn dữ dội vào giữa mặt lão.
Một tiếng “bốp” rợn người vang lên. Khuôn mặt của lão ta méo mó đi dưới bàn tay của người tráng sĩ họ Đường. Thất khiếu lập tức ứa

máu ra, té ngửa trên mặt đất không còn cục cựa nữa.
Bằng một thủ pháp cực kỳ nhanh nhẹn, tay tả nhận vào huyệt Hầu Đầu của Đàm Gia Bồi. Huyệt Hầu Đầu bị ém, chiếc lưỡi lập tức thè ra. Đường Luân cầm gươm khuấy nhẹ một cái đã cắt phăng chót lưỡi của Đàm Gia Bồi một cách dễ dàng.
Bích Cơ tuy là một con người có tiếng là cay độc, nhưng thấy thủ pháp của Đường Luân cũng phải giật mình kinh hãi.
Thất Hải Bá Vương cười ồ ồ nói :
- Thủ đoạn thật là cay độc!
Lão ta dứt chuỗi cười, đoạn nói tiếp rằng :
- Nhưng ta cũng tha cho mi tội chết, không muốn giết mi làm cho bẩn tay. Thức thời vụ thì hãy cút đi cho rảnh mắt ta, để Bích Cơ lại, thanh bảo kiếm ta không cần đến, cho mi đấy.
Không chờ Đường Luân trả lời, lão quay sang Bích Cơ :
- Người đẹp hãy ngoan ngoãn mà theo ta. Ta sẽ cho làm Hoàng hậu chu du khắp năm châu bốn biển, hưởng vàng son phú quí, sống trên gấm vóc lụa là. Chừng nào mi chán cảnh đó rồi thì ta cho về Ba Tư mà làm Hoàng hậu, ha ha...
Câu nói vừa dứt, lão ta chống cây gậy sắt, tập tễnh bước về phía Bích Cơ với cặp mắt thèm thuồng...
Đường Luân nạt :
- Khoan!
Đoạn dùng lưỡi Hỏa Long thần kiếm chận phắt lão lại, Đường Luân quắc mắt :
- Mi hãy coi gương kia đi, đừng nên mò trăng đáy nước.
Chưa từng bị ai có cử chỉ vô lễ trước mặt mình, lão ta giật mình trợn mắt căm hờn nhìn Đường Luân.
Đường Luân đắc chí, cả tiếng nói rằng :
- Liên cô nương đây là thiên kim tiểu thư của Liên Hải Thiên tiên sinh. Nhà ngươi có tư cách chi mà dám buông lời sĩ nhục?
Thất Hải Bá Vương vênh váo hỏi lại :
- Vậy mi có tư cách gì mà dám can thiệp đến việc riêng của ta?
Đường Luân bướng bỉnh trả lời :
- Ta là học trò của Liên Hải Thiên, sư huynh của tiểu thơ đây.
Bích Cơ nghe nói suýt nữa phì cười. Nàng cố nhịn mà ném cho Đường Luân một cái nhìn nửa mừng nửa sợ.
Trong lúc đó thì Thất Hải Bá Vương lại nạt :
- Mi nhất quyết nếm mùi cay độc của ta?
Đường Luân ngang nhiên trờ tới hai bước mà không trả lời. Thất Hải Bá Vương cười ha hả :

- Vậy thì ta với ngươi so ba miếng mà thôi. Nội trong ba miếng nếu ta chẳng thắng mi, thề tức khắc rời khỏi đất Trung Nguyên mà không trở lại lần thứ hai nữa.
Đường Luân cả cười :
- Hay lắm! Hay lắm! Mi chuẩn bị đón đỡ nhé!
Đường Luân nói đoạn gác lưỡi Hỏa Long thần kiếm ngang trước ngực mình, ngửa mặt lên rồi hớp một hơi dài dưỡng khí...
Bích Cơ khó chịu tức cười nhìn Đường Luân, nghĩ rằng người này cớ sao hôm nay lại gàn đến bực này. Nàng kêu lên một tiếng đầy uất ức :
- Đường Luân!
Đường Luân quay lại nhướng mắt cau mày, làm một cử chỉ khôi hài với người đẹp.
Bích Cơ dỡ khóc dỡ cười, nàng nhắc :
- Bá kiếm mặc dầu là gươm quí, nhưng vừa nhẹ vừa mỏng, làm sao có thể dùng để đấu nội lực với thanh gậy thép.
Đường Luân quay lại, hóm hỉnh trả lời :
- Tiểu thơ cứ yên chí!
Bích Cơ tức giận bồi hồi, rõ ràng là Đường Luân tự mình đi tìm cái chết! Nàng ân hận, phải chi biết trước người này ương gàn đến mức này thì nàng chẳng dẫn hắn đến đây để xem hải đạo.
Đường Luân cũng sợ lắm, vì ban nãy đã nhìn thấy công lực của Thất Hải Bá Vương.
Nhưng chàng cố ý làm ra vẻ trầm tĩnh, để cho Bích Cơ khỏi sợ mà thôi.
Bấy giờ chàng toạt chân xuống trung bình tấn, dùng hết sức bình sanh đưa sức thuốc của viên Bá vương đảnh tràn lan khắp cơ thể, đoạn dồn sức mạnh vào thanh Hỏa Long thần kiếm tỏa ánh sáng ngời...
Đường Luân bỗng nghe thấy trong cơ thể của mình có một nguồn sức mạnh rạt rào như hải triều đang dâng, tinh thần bỗng nhiên phấn chấn, đức tin mãnh liệt bừng bừng trỗi dậy. Chàng đứng im lìm như một pho tượng thép để chờ đợi đối phương.
Bích Cơ trống ngực đánh thình thịch, giương mắt kinh nghi chờ đợi.
Thất Hải Bá Vương bỗng nhiên nạt lên một tiếng, thanh gậy xé gió vèo vèo lướt tới trước mặt Đường Luân, từ trên đánh sả xuống một đường Thái Sơn Áp Đỉnh.
Một tiếng “ảng” vang lên, lửa bắn ra tung tóe. Đường Luân vẫn đứng im lìm không chao động.
Thất Hải Bá Vương bật ngược trở về một bước, đưa cặp mắt nhìn

Đường Luân chầm chậm từ trên đến dưới. Hắn thật không ngờ một người trai trẻ đẹp, thân hình mảnh khảnh như thế kia mà chịu nổi một đòn Thái Sơn Áp Đỉnh của mình.
Đường Luân mỉm cười :
- Các hạ chắc còn giấu nghề, thôi hãy dốc hết toàn lực đi.
Bích Cơ thở phào một hơi nhẹ nhõm. Nàng bắt đầu tin tưởng vào sức mạnh của Đường Luân, nên dẹp tan ý định muốn dùng ám khí để thanh toán đối thủ của nàng.
Thất Hải Bá Vương cười gằn, đoạn rút lio hơn một trượng. Cong người lại chuyển gân lấy sức gần tàn một nén hương. Thình lình hắn ngẩng phắt đầu dậy, mắt đổ hào quang, thét lên như sấm, vung gậy nhảy xổ tới.
Gậy và gươm va chạm với nhau một lần thứ nhì, lần này khí thế càng thêm mãnh liệt, cát bụi dưới chân của hai người bay lên cuồn cuộn. Ánh lửa bắn ra nhiều gấp đôi ban nãy, hai bàn chân của Đường Luân bị sức mạnh dồn ép, lún sâu vào mặt đất.
Còn Thất Hải Bá Vương thì loạng choạng lùi lại ba bước, không nói không rằng, mặt mày tái xanh không còn chút máu.
Đứng vững rồi, hắn lại lầm lũi bước ra thêm năm trượng nữa, rồi ngồi xuống mà nhắm mắt luyện công, xem tình thế thì thọ thương không nhẹ.
Phần Đường Luân cũng ngồi xuống theo thế Tọa mã, thong thả làm một động tác hô hấp để dưỡng thần. Ánh sáng trên lưỡi gươm càng lúc càng ửng hồng thêm lên, chứng tỏ rằng nội lực của chàng càng lúc càng tiết ra thêm nhiều gấp bội.
Hai bên im lìm thủ cái thế đó thật lâu.
Bất thình lình, Thất Hải Bá Vương gầm lên một tiếng, nhảy tới trước mặt Đường Luân theo hình vòng cầu. Đường gậy của lão tung ra như ngã núi nghiêng thành, làm cho Bích Cơ mặt hoa thất sắc.
Lần thứ ba, giữa chiến trường vang lên một tiếng sắc thép va chạm vào nhau. Đường Luân hự lên một tiếng, té quị trên mặt cát rồi vội vàng trỗi dậy. Còn Thất Hải Bá Vương thì mặt mày bơ phờ rũ rượi, đứng nhìn Đường Luân giây lâu, đoạn thở dài cầm thanh thiết trượng của mình lê từng bước, từng bước về phía bãi biển.
Một bọn cướp biển ăn mặc kỳ dị, tay cầm dao to búa lớn, rầm rầm rộ rộ rút lui theo lão...

Hồi 09
Thánh thượng giá lâm

Khi mọi người trên bãi biển đi tản mát khắp mọi nơi rồi, Đường Luân và Bích Cơ mới đưa mắt nhìn nhau. Chàng thở hắt một hơi nhẹ nhõm, thình lình...
Bích Cơ như một cánh bướm bay vù tới, nhảy vọt vào lòng của Đường Luân, nước mắt ràn rụa, nàng thủ thỉ :
- Đường... ta đã làm cho mi suýt nữa phải...
Đường Luân trả lời :
- Chẳng có điều chi can hệ.
Thực ra vào lúc đó, nếu Đường Luân lãnh đòn trí mạng đi nữa thì ngửi phải mùi hương ngào ngạt trong mái tóc của Bích Cơ tỏa ra, cũng đủ làm cho chàng quên hẳn sự đau đớn.
Bích Cơ ngẩng đầu nhìn Đường Luân nói :
- Lưỡi Thủy Vân kiếm ta không trả cho mi nữa.
- Tại sao?
Bích Cơ hằn học, nửa đùa, nửa thật :
- Để sau này, nếu một ngày kia mi hống hiếp ta thì ta sẽ dùng nó mà đâm mi suốt từ trước đến sau lưng.
Đường Luân thở dài :
- Cũng được!
Đôi mắt của Bích Cơ tỏa đầy một thứ hào quang của hạnh phúc, Đường Luân khen nàng :
- Mỗi lần tôi gặp cô nương thảy đều ăn vận bằng một bộ quần áo khác nhau, thật là thiên biến vạn hóa, nghìn tía muôn hồng.
Bích Cơ đắc chí, rời khỏi lòng của Đường Luân làm một động tác trong vũ điệu, đoạn cười tinh nghịch nói :
- Có chi là lạ! Ta có tất cả một nghìn bộ quần áo khác nhau, nếu mặc cho đủ thì mi xem mới thỏa.
Đường Luân vói tay nắm lấy cương ngựa, cùng với Bích Cơ sánh vai nhau đi lần về phía trước. Lúc bấy giờ bóng nguyệt đã tà tà về phía cuối chân trời...
Bích Cơ bỗng giựt mình đánh thót, hốt hoảng nói :
- Không xong, ta gạt cha ta mà lén ra đây. Nếu người kiếm chẳng thấy ta chắc lo sợ lắm!

Đoạn nàng cúi xuống nói nho nhỏ vào tai Đường Luân :
- Thôi! Ta về đây!
Nói đoạn, trao cho chàng một cái nhìn trìu mến, đoạn lần bước đi vào chỗ âm u, đen tối của bìa rừng.
Đường Luân thẫn thờ như người mất vía, đứng trong gió lộng của rừng đêm mà ngắm nhìn bóng dáng thướt tha huyền ảo của người đẹp.
Theo nhịp chân của Bích Cơ, Đường Luân mơ màng cảm giác như mình đánh rơi một vật gì quí giá nhất đời.
Nhún mình nhảy lên con Thiên Lý câu, Đường Luân tự mắng thầm, ban nãy mình quên hẹn với người đẹp để gặp nhau lần thứ nhì tại nơi đâu và hiện này nàng trú ngụ ở nơi nào.
Đồng thời nhiệm vụ mà sư phụ giao phó cho mình vẫn chưa làm tròn, thật là khó xử.
Nếu không khi sư phụ hay mình và Bích Cơ yêu nhau thì sư phụ sẽ đau lòng biết mấy.
Vì ông ta ngày thường vẫn cho mình là một người lạnh lùng nhất, lý trí nhất, bình tĩnh nhất và không ham mê nữ sắc. Mãi khen mình là một người sắt đá. Ông ta đã tự hào rằng đã tìm ra mình là một đứa học trò quí báu nhất và sau này sẽ truyền ngôi Chưởng môn Hiệp Nghĩa tông cho mình.
Nghĩ đến đây Đường Luân vỗ hai tay đánh đét, xua đuổi những ý tưởng miên man, thúc mạnh vào hông ngựa để phi về phía hẹn nhau với sư phụ.
Trong một thoáng, con Thiên Lý câu đã đưa Đường Luân đến một khu rừng sầm uất, chàng thong thả xuống yên vỗ đầu nó mà bảo rằng :
- Nhiệm vụ của mi đã hoàn tất, vậy hãy về trước mà yên nghĩ!
Đoạn để nhẹ một đá vào mông nó, Thiên Lý câu quay đầu lại cọ sát vào mình của Đường Luân tỏ vẻ trìu mến, rồi bỗng dưng cất cao bốn vó, hí lên một tiếng vang trời, cất mình đi thẳng.
Thiên Lý câu đi rồi, Đường Luân nhìn quanh quất không thấy sư phụ đâu, bỗng giựt mình thoáng nghe gần đây có tiếng hơi thở của một người. Chàng nín thở đi lần về phía đó.
Đang lò mò, bất thình lình chàng nghe thấy như có một cánh tay chụp một cái nhanh như điện vào huyệt Quan Nguyệt của chàng.
Bị tập kích bất thình lình, không kịp suy nghĩ, Đường Luân vội xử một thế Hoài Trang Bảo Nguyệt, dùng bàn tay hữu của mình móc một cái cực kỳ hung bạo vào cánh tay kỳ quặc đó.
Miếng Hoài Trung Bảo Nguyệt của Đường Luân nhanh như sao sa,

khả tiến khả thối, thật là một kiệt tác trong làng võ, người tầm thường không sao làm nổi.
Đường Luân nhanh, người kia lại nhanh hơn. Rõ ràng thấy mình đã bấu chặt được cườm tay của đối phương, nhưng rốt cuộc, lại vớ một cái hụt vào khoảng không.
Đường Luân thất sắc, biết rằng người đó không phải là hạng tầm thường, vội vàng thủ thế, lướt nhanh về phía trước để tránh khỏi đoạn đường sầm uất.
Gót chân của Đường Luân vừa thoát khỏi mặt đất chừng ba bước thì cườm tay hữu của mình bị khóa ngang một cái. Người khuất mặt không biết dùng thân pháp gì mà bám sát theo chàng, dùng năm ngón tay gầy gò khô đét, nhưng lại cứng hơn thép, khóa chặt lấy mạch môn của chàng.
Đường Luân giựt mình kinh hãi, nạt lên một tiếng :
- Buông tay ra!
Hai bàn tay của chàng cất lên như một mũi kéo khổng lồ cắt ngang thân hình của người ấy.
Chân tả tấn công vào huyệt Nhũ Căn, chân hữu mượn chân tả làm bình phong để đá vào Hạ âm của người ấy. Một đòn bảo toàn hai miếng, đó là ngón Âm Dương Đoạt Mệnh Câu Hồn cước!
Hai ngọn đá của Đường Luân mạnh hơn nghìn cân lại nhanh như bay như biến, mà lạnh lùng thay, con người gầy gò kia lại dùng một thân pháp kỷ xảo, thoát khỏi hai chân của chàng trong đường tơ kẽ tóc.
Đá hai cước không trúng đích mà mạch môn của chàng vẫn bị năm ngón tay gầy gò đó xiết chặt. Tình thế hết sức nguy cấp, lại nạt lên một tiếng, chàng dùng một thế Thiên Vương Thác Tháp hòa lẫn với Bá Vương Hàm Sơn, vẫy mạnh một cái. Trong cơn hỗn độn, chàng dùng tay tả móc một đường chớp nhoáng vào huyệt Kiến Lý của đối phương. Đó là một thế Đại cầm nã của Thiếu Lâm phái hỗn hợp với Nã Đinh thức của Pháp Hoa tông, hai đòn dùng chung trong một lúc làm tăng gia khí thế rất nhiều.
Nhưng người khuất mặt kia thình lình dồn sức mạnh vào năm ngón tay, làm cho Đường Luân cảm thấy năm ngón tay đó cơ hồ như năm chiếc móc thép bấu chặt vào thịt mình, lập tức nghe thấy bản thân bất toại, tứ chi rã rời.
Nhưng mà, người kia cũng rên rĩ một tiếng rồi loạng choạng té ngửa ra.
Đường Luân mừng rỡ reo lên một tiếng, nhảy vù tới trong cái thế Tang Ưng Cầm Thố chộp vào người ấy.

Đoạn bất thình lình trổ ra một ngón, xỉa thẳng vào huyệt Hoàng Cơ, cùng trong một lúc dùng bàn tay của mình đâm trái một đường vào Uyển mạch của hắn bằng thế Ngọa Hổ Tàng Long.
Người khuất mặt kia loạng choạng ngồi bật xuống đất. Đường Luân tiến thêm bước nữa, nhưng thình lình cảm thấy trước mắt mình hiện lên vô số ngón tay đâm tua tủa, người ấy nạt :
- Hay cho đồ đệ, mi dám trả ơn ta bằng cách này...
Câu nói vừa dứt, có một ngón tay huyền bí xỉa vào huyệt Phúc Hải của Đường Luân, làm cho chàng phải ghìm chân đứng lại.
(thiếu trang)
- Vì lưỡi gươm đó còn có cái tên là Vô Hồn điệu nên việc này kể ra thì dài dòng, ngày sau mi tức khắc biết.
Đường Luân lại hỏi :
- Người trong võ lâm đều đổ xô về đây để tranh đoạt Võ lâm tam bảo, trong đó đệ tam bảo là Bích Cơ Ma Nữ, sư phụ nghĩ sao về người này?
Người áo đen xẵng giọng :
- Con nhỏ này có sắc khuynh thành, nhưng trong lòng độc ác. Để cho nó sống sẽ gây ra nhiều việc tày trời, gieo tai hại cho làng võ. Thừa dịp này, mi hãy tìm cách tiêu diệt nó.
Câu nói này như một gáo nước lạnh dội vào đầu Đường Luân. Còn đang bàng hoàng, người áo đen nói tiếp :
- Ta còn phải gấp rút lên đường để thương lượng làm một công việc thứ hai... Mối hàng này là thượng khách, chính là đương kim Hoàng đế đó.
Nói đoạn ông loạng choạng bước vào trong rừng sâu.
Đường Luân hết sức ngờ vực, theo qui lệ của Hiệp Nghĩa tông, chờ cho sư phụ đi xa rồi, chàng mới phi thân lên một ngọn cổ thụ đảo mắt nhìn quanh.
Từ xa xa, nghe thấy có tiếng ồn ào huyên náo.
Chàng phi thân trở về mặt đất, thò tay vốc một vốc bùn xoa lên mặt, đoạn lần bước trong đám cây rậm rạp đi thẳng về phía trước.
Qua một đoạn đường, chàng bỗng giật nẩy mình vì phía trước có rất nhiều người mặc áo vàng, tay cầm trường kiếm đứng thành vòng cung.
Trong ấy có một vị hòa thượng mặc áo cà sa màu vàng đang nhắm nghiền cặp mắt.
Trong đám kiếm sĩ đó, Đường Luân còn nhớ ra có một người võ sĩ đẹp trai là Hoàng đại nhân.
Bọn họ đang đứng vây chung quanh một người mặc áo gấm sặc sỡ,

trên mặt che ngang một vuông lụa màu trắng. Trên áo người này có thêu một con rồng đang giương nanh múa vuốt.
Cặp mắt của Đường Luân long lên sòng sọc :
- Hắn chắc là đương kim Hoàng đế?
Nhìn kỹ, thấy sau lưng hắn còn có Trường Bạch nhị quái Miêu Bá Tây, Thường Phong Lâm...
Bên cạnh còn có một người chuyên môn dắt mối cho Hiệp Nghĩa tông là Trần Như Phong.
Đường Luân còn đang kinh dị thì sư phụ đã từ trong bụi rậm nhảy xổ ra, vẫn đưa lưng về phía họ.
Trần Như Phong cười nói :
- Đại ca đã đến.
Người mặc áo long bào vừa dợm mở miệng thì Thường Phong Lâm đã cướp lời :
- Người anh em kia, đây là đương kim Hoàng đế, hãy quay lại mà làm lễ.
Vô Tông Khách nạt :
- Câm mồm lại... ta là người đi buôn, không phân biệt sang hèn.
Bọn cận vệ thảy đều thất sắc, chỉ có người mặc áo long bào cười ồ ồ nói :
- Ta lại thích cái lối thành thật của ngươi.
Vô Tông Khách lạnh lùng nói :
- Đừng lôi thôi dài dòng, mi cần gì cứ nói.
Một vị quốc sư mặc áo cà sa màu đỏ đứng hộ vệ bên cạnh người mặc áo long bào thình lình trợn mắt, tuốt phắt binh khí ra, giận dữ lộ ra mặt.
Người mặc áo long bào giơ tay ngăn lại, nói :
- Tôi nghe đồn danh của tiên sinh vang dậy trong võ lâm, thường hay gánh vác những công việc người khác không thể làm được.
- Chính thế!
Người mặc áo long bào giơ tay ngăn lại nói :
- Trẫm nghe đồn Đông hải ma quân có một người con gái, tên gọi Bích Cơ, là trang giai nhân tuyệt sắc.
Nằm trong bụi rậm, Đường Luân tim đập thình thịch. Chàng nín thở lắng tai nghe rõ từng chữ một.
Người mặc áo long bào nói với một giọng say sưa :
- Trẫm... trẫm rất may được dịp ngắm nhìn mặt ngọc, thấy rằng bốn chữ “khuynh quốc khuynh thành” không thể hình dung. Trong nội cung có tàng trữ chân dung của Đắc Kỷ đời nhà Thương, Bao Tự đời Chiến Quốc... mà cũng không thể so sánh... Trẫm thấy sắc đẹp mà

sợ, đau một trận nên thân, suốt ngày nằm trên long sàng mà tương tư người đẹp...
Vô Tông Khách lạnh lùng cắt ngang :
- Bệ hạ là người đứng đầu trong một nước, lẽ ra phải thương dân mến nước. Lo làm sao cho nền chánh trị được vững vàng... Luận về nữ sắc, thì ba ngàn cung nữ trong tam cung lục viện đều là những người đẹp do các nơi tuyển chọn đưa đến, như thế còn chưa vừa lòng bệ hạ sao?
Nhà vua lắc đầu :
- Bọn họ đều là những nàng son phấn tầm thường. So với Bích Cơ chỉ là gà với phượng, bùn đất với ngà ngọc.
Đường Luân tức giận tràn hông, thật muốn vùng dậy cho lão hôn quân này một trận nên thân.
Vô Tông Khách gắt gỏng :
- Bây giờ các hạ muốn gì?
Người mặc áo long bào cao giọng :
- Tôi muốn lão tiên sinh phải dùng trăm phương nghìn kế để bắt cho kỳ được con Bích Cơ...
Giọng hắn run rẩy :
- Trẫm mà được Bích Cơ rồi, sẽ tấn phong vào điện Chiêu Dương, để sống cảnh cung vàng điện ngọc, mà hưởng cảnh giàu sang tuyệt đỉnh.
Vô Tông Khách ngửa cổ cười ha hả :
- Điều kiện của bệ hạ ra sao?
Nhà vua giựt mình, suy nghĩ giây lâu mới nói :
- Phú quí vinh hoa, vàng son gấm vóc, tùy tiên sinh muốn gì cũng không tiếc.
Vô Tông Khách cười nhạt :
- Như thế gọi là đủ ư?
Người mặc áo long bào sửng sờ giây lát nói tiếp :
- Nếu tiên sinh mà cần người đẹp để giải sầu thì trẫm cũng không tiếc.
Người áo đen gằn giọng :
- Đông hải ma quân là một nhân vật lẫy lừng, điều này bệ hạ đã biết. Người trong làng võ Trung Nguyên không một ai dám đến gần hắn trong ba thước. Ngày hôm nay muốn cướp con gái cưng của hắn, thật là thiên nạn vạn nan. Vậy thì bệ hạ đừng trách già này sao đòi giá quá đắt!
Trần Như Phong chen vào nói :
- Thán thượng đang sốt ruột, đại ca cần điều kiện gì cứ nói thẳng ra.

Vô Tông Khách gằn giọng :
- Nghe đây... một con Bích Cơ của thằng Liên Hải Thiên già này xin đánh đổi với ba ngàn cung nữ của bệ hạ. Ngoài ra còn những toa thuốc bí truyền của các vị Thái y trong Hoàng cung và một trăm lẽ tám đường roi của Cẩm y thị vệ thảy phải đều truyền lại cho lão phu được biết.
Nằm trong bụi cỏ, Đường Luân ngớ ngẩn tâm thần. Chàng đã hiểu thấu tâm tình của sư phụ, là một người chỉ biết lấy gió mát trăng thanh làm bạn, lấy hoa rừng cá suối làm vui, mà ngày hôm nay cớ sao lại ra điều kiện như vậy?
Đem một người con gái đưa vào chốn hậu cung vốn thật là một điều tộc ác, huống hồ gì người này lại là người mình đang say sưa trìu mến.
Đường Luân cảm thấy trong lồng ngực của mình dâng lên một niềm uất ức, cõi lòng cơ hồ tan nát vì quyết định tàn nhẫn của sư phụ.
Còn đang sững sờ như ngây dại, bỗng nghe sư phụ nói tiếp :
- Còn nữa, ta muốn mi bù thêm phân nửa giang sơn gấm vóc, mi có bằng lòng hay chăng?
Người mặc áo long bào bị điều kiện quái gở này làm cho giựt mình thối lui một bước, trố cặp mắt kinh dị nhìn người áo đen, cơ hồ cảm thấy có những trang huyền sử bao bọc lấy con người kỳ quặc đang đứng trước mặt mình.
Thình lình quốc sư là Đại Pháp tăng mở bừng cặp mắt, nhìn Vô Tông Khách cười hề hề lớn tiếng nói rằng :
- Bần tăng vốn cư ngụ ở miền Tây, nghe đồn rằng đất Trung nguyên có một người tên gọi là Vô Ảnh Vô Hình Vô Tông Khách, chuyên làm những việc người khác không thể làm. Ta ngỡ hắn là ba đầu sáu tay, nào ngờ chẳng qua là một lão già gầy như que củi.
Đường Luân nằm trong bụi cỏ căm tức bồi hồi, liếv mắt nhìn lên, thấy một chiếc bóng màu đỏ bay vù tới. Thì ra Đại Pháp tăng đã nhảy xổ tới tấn công sư phụ.
Đường Luân vội nghĩ :
- Sư phụ đang thọ thương, làm sao có thể đương cự với một nhân vật số một, số hai của triều đình.
Nghĩ đến đây, bản năng thúc đẩy chàng cầm thanh Hỏa Long thần kiếm nhảy ra chặn đường Đại Pháp tăng.
Đại Pháp tăng được đương kim Hoàng đế phong làm quốc sư thì không phải tay vừa.
Đang liệng mình giữa từng không bỗng thấy hào quang trỗi dậy. Một đường gươm lóe ngang trước mặt. Ông ta vội vàng dùng một thế võ

đặc biệt của người Tây tạng, lộn ngược một vòng để thoát khỏi đường gươm.
Cùng một lúc, xâu tràng hạt trong tay lão bay vù vù ra nhắm vào vai của Đường Luân mà tấn công dữ dội.
Đòn ấy tuy tầm thường, không có chi bí hiểm, nhưng thật ra đó là một sát thủ của người Tây tạng, có tên là Ngã phật hồi đầu!
Đường Luân chém hụt một gươm, vụt cảm thấy một luồng sức mạnh xô tới, cấp tốc thu gươm trở về biến ra thế Kim Cang Khóa Hải, tránh khỏi xâu tràng hạt để rồi thích một mũi thần tốc vào thân hình của đối phương.
Lúc bấy giờ, cả hai người thảy đều mất trớn mà từ từ rơi trở về mặt đất.
Hai chân vừa chấm đất, Đại Pháp tăng buông ra một tiếng cười quái gở, lầm bầm :
- Mày tới số rồi!
Câu nói chưa dứt thì xâu tràng hạt trong tay lão vụt bung ra thành một cái hình tròn, tạo thành một thế Phục Yêu Ngọa Hổ, dồn sức mạnh vào huyệt Dũng Tuyền, để cho cái vòng tròn quái lạ đó hứng lấy đường gươm của Đường Luân.
Thâm ý của lão muốn dùng Đại Lực Kim Cang pháp của Tây Tạng làm cho lưỡi gươm của Đường Luân phải gãy làm hai đoạn.
Một tiếng “cảng” vang lên. Lửa bắn ra tung tóe. Việc xảy ra thật ngoài sự ước đoán của lão thầy tu Tây tạng, vì sự sắc bén của lưỡi gươm Bá kiếm cắt đứt phăng xâu tràng hạt của lão.
- Dừng tay!
Nghe sư phụ lên tiếng, Đường Luân chém dứ một gươm, đồng thời đá nhá hai đá vào cườm tay của lão, để cho một đòn thật tung ra là là sát đất, suýt nữa đã làm cho Đại Pháp tăng té chổng gọng.
Thừa lúc địch thủ kinh mang, Đường Luân nhảy vù vào bụi rậm mất dạng.
Đại Pháp tăng là một bực võ lâm tiền bối, danh vang miền Tây vực, nhưng xáp chiến với Đường Luân, chưa đầy hai mươi hiệp thì phải thua một cách chua cay, làm cho mười hai tên Cẩm y thị vệ giựt mình kinh hãi, tuốt trần binh khí, kết thành một vòng tròn bảo vệ đương kim Hoàng đế.
Hoàng đế sau khi lấy lại bình tĩnh :
- Người... người mặt mày lọ lem kia là ai?
Trần Như Phong cười trả lời :
- Tâu bệ hạ, đó là đồ đệ của Vô Ảnh Vô Hình Vô Tông Khách.
Hoàng đại nhân lớn tiếng hỏi :

- Ủa, cớ sao Trần lão huynh lại biết người này?
Trần Như Phong ấm ứ chưa kịp trả lời thì Đại Pháp tăng đã bước tới, lớn tiếng nói :
- Khải tâu bệ hạ, bọn này sắp đặt như thế để lừa cho bệ hạ vào tròng, kính xin bệ hạ hãy cẩn thận cho lắm.
Hoàng đế khoác tay, lạnh lùng bảo :
- Quốc sư hãy đứng yên, cứ theo tài bộ của Quốc sư thì không thể nào hơn Hải Ma được. Vì vậy mà trẫm phải... mạo hiểm thử thách một phen.
Đại Pháp tăng thẹn đỏ mặt, cúi đầu lui về chỗ cũ.
Lúc bấy giờ, Vô Tông Khách mới nghiêm trang cất giọng :
- Vậy thì... công việc giữa chúng ta như thế kể là xong, xin bệ hạ đừng ăn năn hối hận.
Hoàng đế thở dài lẩm bẩm :
- Lấy nửa mảnh giang san gấm vóc để đánh đổi...
Vô Tông Khách tiếp lời :
- Đánh đổi một người con gái quốc sắc thiên hương, thiên kiều bá mị.
Đoạn giơ tay trỏ lên nền trời cao lồng lộng, ông ta bảo :
- Có cao xanh làm chứng, đúng một tháng nữa tôi sẽ giao con Bích Cơ cho bệ hạ ngay tại chỗ này.
Hoàng đế hốt hoảng :
- Một tháng! Sao lâu thế?
Người áo đen gằn giọng :
- Chẳng lẽ bệ hạ lại muốn lấy cả một mảnh giang sơn gấm vóc để đánh đổi lấy Bích Cơ ngay trong giờ này sao?
Hoàng đế sượng sùng, trầm ngâm mà không trả lời. Vô Tông Khách cất lên một chuỗi cười ha hả, rồi lẫn vào rừng sâu. Tiếng cười nhỏ dần... xa lần, xa lần... rồi mất hẳn.
Trần Như Phong cười toe toét, quay lại tâu rằng :
- Tâu bệ hạ! Việc mua bán đổi chác như thế là xong, tôi phải theo hắn hỏi thêm vài điều cho rõ.
Nói đoạn xoay lưng trổ thuật phi hành đi theo hướng đi của Vô Tông Khách.
Nằm trong bụi rậm, Đường Luân cơ hồ như ngất đi. Toàn thân giá lạnh như băng.
Trần Như Phong đi xa rồi chàng mới lần lần lấy lại bình tĩnh và cũng trổ thuật khinh công theo sau Trần Như Phong.
Qua khỏi một quãng đường sấm uất, Đường Luân thấy sư phụ của mình đang ngồi xếp bằng điều trị thương thế.
Trần sư thúc đang đứng bên cạnh khoa chân múa tay, bình phẩm

việc buôn bán ban nãy.
Đường Luân vạch bụi rậm, gọi :
- Sư phụ!
Đoạn nhảy xổ lại, chàng giựt mình kinh hãi khi thấy sắc mặt của sư phụ nhợt nhạt như tàu lá. Ông ta đang cởi chiếc áo đẫm máu của mình ra.
Lần này là lần thứ nhứt Vô Tông Khách không còn giữ theo lệ cũ, đưa lưng về phía người đang đối thoại với mình nữa.
Sau khi cởi hết mấy lớp áo be bét, đầy những máu ra, Trần Như Phong mới lấy ra một lọ thuốc, rắc trên lưng của Vô Tông Khách mà càu nhàu :
- Thật không ngờ đại ca cũng có ngày hôm nay!
Vô Tông Khách đưa cặp mắt lờ đờ nhìn Đường Luân, yếu ớt nói :
- Tuy vậy mà không sao... Ban nãy... ta thảo luận điều kiện với thằng hôn quân thì mi cũng nghe hết. Nếu trong vòng nửa tháng mà ta chưa được khỏe mạnh, thì công việc này giao cho mi lo liệu.
Đường Luân đau lòng như cắt, gượng hỏi :
- Sư phụ thật tình muốn làm cho xong việc này ư?
Vô Tông Khách lạnh nhạt trả lời :
- Còn phải hỏi, chúng ta chỉ tốn một chút công sức mà đánh đổi được nửa mảnh san hà của thằng hôn quân, còn đòi gì nữa?
Đường Luân ấp úng :
- Nhưng mà... Hiệp Nghĩa tông hành hiệp trượng nghĩa, không nên vì quyền lợi cá nhân mà dụ Bích Cơ vào chỗ chết.
Vô Tông Khách quắc cặp mắt sáng như điện lên nhìn Đường Luân gắt :
- Mi ngỡ con Bích Cơ là người tốt ư?
Đường Luân ấp úng, nói chẳng nên lời. Bỗng Trần Như Phong cười ha hả, cặp mắt tinh quái của ông ta dán chặt vào Đường Luân, nói một câu đầy vẻ hài hước :
- Hừ! Ta đoán ra rồi!
Đường Luân vội hỏi :
- Sư thúc đoán ra được việc gì?
Trần Như Phong lớn tiếng :
- Cứ mỗi lần mi nhắc đến tên Bích Cơ thì giọng nói run run. Hừ! Ta đoán chắc mi đã bị con Bích Cơ thu hồn rồi.
Đường Luân đỏ mặt thét :
- Nói nhảm!
Trần Như Phong thấy nét mặt sượng sùng, e thẹn của Đường Luân càng cười già.

Vô Tông Khách gật gù nói :
- Đường Luân là một con người sắt thép, chắc không phải hạng tầm thường như thế!
Nói rồi ông nhắm nghiền cặp mắt lại nhập định để trị thương. Trần Như Phong vuốt râu cười khà :
- Ta nói cho mi nghe. Ta đây lão luyện giang hồ, giao thiệp rộng. Nếu mi mà muốn cưới vợ thì hãy năn nỉ ta. Ta sẽ tìm cho một nơi xứng đáng.
Đường Luân dở khóc dở cười. Trần Như Phong lại cười lên như nắc nẻ. Nhưng thình lình lão ngưng bặt, nghiêm giọng nói :
- Đường Luân, ta đoán chắc thằng hôn quân ấy không bao giờ cam tâm lấy nửa mảnh giang san để đánh đổi con Bích Cơ một cách dễ dàng như thế. Vào giờ này, chắc chúng nó đang bàn tán... Sư phụ của mi thọ thương rất nặng, cần ta điều trị. Vậy mi hãy trở lại chỗ ban nãy thám thính hư thực ra sao.
Đường Luân gật đầu tuân lệnh, lủi thủi len vào bụi rậm lần bước về chỗ ban nãy.
Trần Như Phong thấy Đường Luân đi rồi mới quay trở lại ngồi xếp bằng đối diện với Vô Tông Khách.
Sau một giây điều khí, lão ta từ từ dựng bàn tay hữu, trỏ ra một ngón. Từ trong lòng bàn tay của lão có một luồng hơi ấm áp tỏa ra xông vào hai mạch Nhiệm đốc của Vô Tông Khách khiến ông ta lập tức cảm thấy một thứ cảm giác êm đềm, thoải mái lan khắp toàn thân.
Thình lình Trần Như Phong nạt lên một tiếng, bàn tay của lão đi nhanh thoăn thoắt, điểm một loạt khắp những đại huyệt trên mình của Vô Tông Khách.
Thần hình của Trần Như Phong thoạt trước, thoạt sau, lúc tả lúc hữu, dường như đang tấn công một kẻ cường thù, đại địch. Trong chớp mắt, mồ hôi trên mình lão vã ra như tắm, tổn hao khí lực gấp mấy lần đối chọi thực sự với một tay cao thủ.
Sau khi điểm huyệt hoàn tất, Trần Như Phong nhìn vào vết thương, thất thanh mà nói với Vô Tông Khách rằng :
- Đại ca, bọn Thiên La giáo quả thật là đáng sợ. Phen này chúng ta gặp phải tay đối thủ rồi đó.
Vô Tông Khách đôi mắt nhắm nghiền không trả lời. Đó đây phẳng lặng như tờ, cảnh rừng sâu thật là tịch mịch, chỉ có hơi thở là còn nghe thấy.
Hơi thở ban đầu gấp rút và nặng nhọc, lần lần hơi thở bắt đầu điều hòa, chứng tỏ rằng công lực của lão ta đang dần dần khôi phục.

Len lỏi giữa rừng sâu, Đường Luân vừa tiến về phía trước, trong lòng vừa triền miên suy nghĩ.
Chàng đang đứng vào một tình thế vô cùng khó xử. Bảo chàng bắt sống người yêu của mình để dâng cho một gã đàn ông khác thì quả thật là một việc đau lòng không thể tả.
Chàng lại nghĩ, nhưng biết đâu Bích Cơ lại chẳng muốn cảnh vàng son gấm vóc, sang giàu tuyệt đỉnh mà bằng lòng giam mình trong điện ngọc.
Lòng chàng rối tợ tơ vò, bất giác đi gần đến chỗ họp ban nãy lúc nào mà chàng không hay.
Tiếng bàn tán xì xào lôi chàng trở về thực tế. Chàng lại cúi xuống, vốc một vốc bùn bôi lên mặt, và bôi lên thanh gươm sáng loáng của mình. Đoạn rón rén đi về phía trước.
Xuyên qua cành cây kẽ lá, chàng thấy Đại Pháp tăng đang khoa chân múa tay, lớn tiếng biện bác. Chàng vội lắng tai nghe ngóng...
- Bần tăng bất tài nhưng cũng quyết báo mối thù ban nãy và làm sao cho bệ hạ được thỏa lòng ao ước. Bệ hạ xuống chỉ cho bần tăng được phép trở về Tây vực thỉnh Bác Không Đại Phật đến đây giúp sức. Chỉ trong vòng nửa tháng thì Bác Không Đại Phật ắt sẽ đến triều kiến, chừng đó bệ hạ kỳ hạn trong vòng ba ngày, phải bắt được Bích Cơ. Như vậy bệ hạ khỏi mất một tấc đất mà người đẹp vẫn vào tay. Bần tăng lại thừa dịp này mà trừ khử Vô Tông Khách. Được như vậy, bệ hạ cũng được yên tâm, khỏi phải lo lắng đến con người kỳ quặc ấy nữa.
Hoàng đế hậm hực :
- Quốc sư có ý đó cớ sao chẳng tâu lên cho sớm. Vậy thì hãy hỏa tốc thi hành. Nếu việc mà thành công thì trẫm sẽ phong cho Quốc sư làm Hoạt phật, đồng thời sắc phong cho xây dựng chùa chiền để trấn giữ miền Tây vực.
Đại Pháp tăng cung kính cúi đầu tâu :
- Thánh thượng ban ơn, bần tăng dầu nát thân này cũng không dám oán.
Dứt lời, lão quy lưng lại, hai ống tay cà sa bỗng căng ra như hai cánh bướm, để rồi thân hình của lão nhắm hướng tây đi thẳng. Mười hai vị thầy tu Tây tạng mặc áo đỏ đứng chung quanh lão cũng lục tục nối gót lên đường.
Hoàng đế nổi lên một chuỗi cười đắc chí, vừa định truyền cho mấy

tên cận vệ thối lui vào rừng bỗng có một tiếng nạt kinh rợn vang lên :
- Khoan...
Hoàng đế giựt mình, quay đầu nhìn lại thấy một bóng người đang vạch bụi rậm bước ra. Nhìn vẻ mặt lạnh lùng đanh đá và bước đi chập chờn như ma trơi của người ấy, Hoàng đế bất giác giựt mình, run rẩy nói :
- Ngỡ là ai... té ra là Ma Đại Nhân.
- Thật lấy làm vinh hạnh. Bệ hạ long thể an khang mà còn nhớ đến Vô Hồn tông chủ thật là ngoài sự ước đoán.
Thường Phong Lâm và Miêu Bá Tây thấy thái độ hầm hừ của Ma Đại Nhân thảy đều kinh sợ.
Ma Đại Nhân lạnh lùng nói :
- Nhị vị tam phẩm bảo vệ Đại nhân bất tất phải kinh sợ. Nếu ta mà thẳng tay thi hành điều luật thì hai mi đã mất mạng từ lâu. Thật là lớn gan, không cầm chân được Độc thư sinh và lão già ăn mày thì phải tự đánh vỡ Thiên linh cái mà chết, sao còn dám trốn tránh đến ngày nay.
Đoạn lão cười :
- Nhưng lần này bản Tông chủ phá lệ, tạm thời để cho hai ngươi được sống.
Trường Bạch nhị quái nghe nói, kinh hãi đến không dám mở miệng.
Chỉ có Thiên đài sơn Hoàng Thiên Huân vì sợ Hoàng đế có điều chi sơ thất nên vội ra dấu cho mười hai tên Cẩm y thị vệ kết thành một cái hình hoa mai bảo vệ cho Hoàng đế.
Mười hai thanh trường kiếm thảy đều tuốt ra khỏi vỏ, Hoàng Thiên Huân cả tiếng quát :
- Ma Đại Nhân đã hành sự theo thánh chỉ hay chưa?
Ma Đại Nhân hầm hừ, bất thình lình lướt tới cách Hoàng đế chừng một trượng.
Hoàng đế giựt mình thối lui một bước. Ba tên Cẩm y thị vệ đồng thét vang một tiếng, chia ba mũi gươm vào giữa ngực của Ma Đại Nhân.
Đứng trước ba mũi gươm lóng lánh sáng ngời, Ma Đại Nhân vẫn bình thản như không có việc gì xảy ra. Lão khẽ vung bàn tay về phía trước, một luồng hơi lạnh thấu xương tràn tới.
Vải lụa the màu trắng che ngang trước mặt của Hoàng đế thình lình bị luồng gió lạnh đó cuốn đi.
Đường Luân chớp nhanh cặp mắt để nhìn cho kỹ Long nhan.
Chàng cứ ngỡ rằng gương mặt của nhà vua chắc phải là đường đường chính chính, hoặc tươi như ngọc như ngà, hoặc uyên nguyên không thể tả...

Nào ngờ, mảnh vải vừa rơi xuống, tức khắc làm cho Đường Luân vô cùng thất vọng, vì Hoàng đế lại là một người mặt rỗ chằng chịt, cặp mắt lờ đờ. Thâm tâm Đường Luân chua xót, không dám đem sắc diện của người này so sánh với Bích Cơ.
Hoàng đế giựt mình, giận dữ thét vang :
- Ma Đại Nhân... mi... mi muốn phạm thượng!
Ma Đại Nhân nham hiểm trả lời :
- Tôi là hạng người gì mà dám làm kinh thánh thượng, chỉ có vài điều muốn tâu bệ hạ.
Ma Đại Nhân hạ thấp giọng tiếp :
- Cái kế liên hoàn của bệ hạ thật là khéo léo, nhưng mà bệ hạ coi chừng... Lẽ ra, tôi muốn thừa dịp trừ khử Quốc sư đi, nhưng vì nghe nói hắn sẽ về Tây Vực để mới Bác Không Đại Phật nên mới tha cho. Chờ cho Bác Không Đại Phật đến đủ tôi sẽ tung ra một mẻ lưới mà bắt trọn ổ, để đưa tất cả bọn chúng vào nơi thế giới vô hồn.
Hoàng đế nghe nói mặt mày thất sắc, chiếc mặt rỗ cau có lại càng thêm khó nhìn.
Ma Đại Nhân lại hậm hực nói :
- Lần trước, bệ hạ nhờ bản Tông chủ làm một việc mọn đó thì bản Tông chủ nhứt định phải hoàn thành. Hiện nay tôi đã dò biết chỗ ở của thằng Hải Ma, nếu bệ hạ mà cần thì đêm nay sẽ bắt con Bích Cơ dâng cho bệ hạ, đồng thời bản Tông chủ có thể dùng một thứ thuốc kích thích cho nó tự nhiên phải sa vào lòng bệ hạ.
Cặp mắt của Hoàng đế bỗng sáng lên :
- Vậy thì Ma Đại Nhân muốn ta báo đáp ra sao?
Ma Đại Nhân cười một nụ cười khô khan :
- Vô Hồn tông lâu nay cư ngụ ở hoang vắng, không còn nhân tính nữa, thất tình lục dục, hỷ nộ ái ố đối với chúng tôi không thành vấn đề nữa, vì vậy, ha ha... Bản Tông chủ không đòi điều kiện, chỉ tùy nơi bệ ha....
Nói rồi ngoảnh mặt vào rừng, vỗ tay ba tiếng, từ trong đó có một người thiếu nữ yểu điệu bước ra.
Người này khẽ cúi đầu xuống đất, trên mình mặc một chiếc áo trắng, có hai tay áo rộng thênh thang, bay lất phất trong gió lộng, thoáng nhìn qua như hình ảnh một người mỹ nữ mờ ảo trong một bức tranh tuyệt sắc.
Đường Luân nhận biết người này chính là thiếu nữ áo trắng trong cổ mộ.
Hôm nay nàng trang điểm cực kỳ diễm lệ, đôi môi tươi thắm như hoa mới nở, làm cho Hoàng đế phải ngơ ngẩn tâm thần.

Ma Đại Nhân nói :
- Đây là tiểu nữ của tôi, bệ hạ cảm thấy thế nào?
Hoàng đế đưa mắt nhìn tấm thân kiều diễm của thiếu nữ, mồm lẩm bẩm :
- Tiểu thơ quả thật sắc nước hương trời, không hổ là danh môn chi nữ.
Từng cơn gió lộng trong rừng sâu thổi tới, làm cho mái tóc đen huyền của thiếu nữ tung bay trong gió, càng làm cho Hoàng đế như người mất vía bay hồn.
Hoàng đế nổi lên một chuỗi cười khoái trá, bế bồng lấy thiếu nữ áo trắng rồi lui gót vào rừng.
Thiếu nữ ném cho Ma Đại Nhân một cái nhìn bi thiết, nhưng Ma Đại Nhân trừng mắt làm cho nàng cả sợ.
Bọn Cẩm y thị vệ liền nối gót theo Hoàng đế, trong chớp mắt nơi ấy chỉ còn một mình Ma Đại Nhân mà thôi.
Bọn họ đi rồi, Ma Đại Nhân mới ngửa cổ cả cười, giọng cười thật là khoái trá, lấy làm đắc chí với cái xảo kế của mình. Bỗng nhiên tiếng cười ngưng bặt, lão nhìn chằm chặp vào bụi cây chỗ Đường Luân đang nấp, nói rằng :
- Thằng nhỏ kia hãy bò ra đây. Mi ngỡ rằng mi trốn ở trong đó mà ta không biết à? Người của Vô Hồn tông đâu, sao chẳng trói đầu của nó cho ta?
Câu nói vừa dứt thì sau gáy của Đường Luân tiếng gió nổi lên vù vù.

Hồi 10
Bích Cơ Ma Nữ

Quay phắt đầu lại, Đường Luân thấy hai chiếc bóng trắng mờ mở thế gọng kềm tấn công tả hữu.
Chàng nạt lên một tiếng thanh tao, xử một thế Thiên Tằng Lăng, nhào lộn ra phía sau ba trượng, chân vừa chấm đất thì mũi Hỏa Long thần kiếm bám đầy bùn đen đã chỉ ngay vào mặt của hai gã ấy :
- Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!
Thanh Hỏa Long thần kiếm lồng lên như rồng thiêng ra biển, đâm vào nách của người đứng bên tả. Mặc dầu lưỡi gươm bám đầy bùn đất trông như một lưỡi kiếm tầm thường, bị sét rĩ lâu năm nhưng mà

đường gươm xé gió nghe thật là kinh rợn.
Người áo trắng tự phụ mình là đã luyện môn Thiết bố sam đến mức cao siêu tuyệt đỉnh, toàn thân rắn hơn sắt thép, không sợ đao thương kiếm kích. Vì vậy mà hắn ta vung hai bàn tay ra tấn công Đường Luân mà chẳng đếm xỉa gì tới mũi Hỏa Long thần kiếm.
Đường Luân bật phì cười, biết rằng đối phương đã trúng kế, vội vàng bước xéo ra một bước, để cho đường gươm cắt mạnh vào khuỷu tay của gã.
Người áo trắng cười khà, vội vàng biến thế, vươn tay ra chộp phắt lưỡi gươm, trong lúc đó thì người bên phía hữu từ trên nhảy bổ xuống, dùng một chưởng tấn công vào Nê Hoàn cung của Đường Luân, còn bàn tay kia thì chộp một đường mạnh mẽ vào bâu áo.
Trong cơn nguy cấp, Đường Luân cắn răng thu bộ, đổi sang đòn Mãnh Long Hồi Đầu, dùng lưỡi bá kiếm róc ngược trở về vào hai cườm tay của địch.
Người kia nào ngờ lưỡi gươm xấu xí bẩn thỉu này lại là một thanh bảo kiếm nên đường gươm vừa biến thế thì một tiếng rú đau đớn vang lên. Một bàn tay bị chặt đứt bay ra hai trượng và thân hình của gà tà tà rơi xuống đất. Một làn máu thắm bay ra nhuộm đỏ vạt áo trắng của gã.
Đường Luân lại nạt lên một tiếng. Thanh bảo kiếm không ngừng kích mà lại tiếp tục được xử một thế Mãnh Long Hồi Đầu, thế võ ban nãy, để chém nghịch trở về một nhát, ngăn tên chưa thọ thương kia lại.
Trong lúc đó thì bất thình lình hai bàn chân của chàng tung ra một đòn Cuồng Phong Tảo Lạc Diệp, đá thốc vào giữa ngực của người vừa rụng mất cánh tay.
Hắn mặc dầu võ công thâm hậu, nhưng đã thua một đòn, trong lòng kinh mang thảng thốt, chưa kịp lấy lại bình tĩnh thì hai bàn chân của Đường Luân đã bay tới như vũ bão. Lại một tiếng rú thảm thiết vang lên, thân hình của gã như một con diều đứt dây bay vù ra phía sau rồi rơi phịch trên mặt đất.
Người trong Vô Hồn tông thảy đều là tay cao thủ nên khi Đường Luân tung ra một đòn bao gồm hai thế thì đây là một điều đại kỵ trong lúc so tài với một người võ công cao siêu.
Vì vậy mà khi một kẻ địch trúng đòn rồi thì thân hình của gã áo trắng chưa thọ thương còn lại bay vù tới nhanh như điện, hai bàn tay rắn như thép của gã chộp hai đường vào cánh chỏ của Đường Luân.
Nghe tiếng gió dậy lên, Đường Luân giựt mình, biết ngay là đòn độc nên vội vàng thu kiếm trở về, dùng ngay một thế Bát Vân Kiếm Nhật để gỡ nguy.

Nhưng đòn đó chỉ phá được cánh tay hữu của đối phương, còn bàn tay tả của hắn lại vuốt mạnh vào vai của chàng.
Ngón tay của hắn thật là bén nhọn, cấu mất một miếng thịt trên vai chàng. Đường Luân cắn răng, dồn hết sức mạnh lên chả vai, vẫy người một cái, đồng thời dùng bàn tay tả của mình chộp ngược vào cườm tay của hắn.
Đòn này chỉ thành công một nửa, chàng vừa vùng vẫy sút khỏi bàn tay của đối phương thì mồ hôi trán vả ra lấm tấm. Người áo trắng không phải tay vừa, vội vàng biến thế, nạt lên một tiếng kéo Đường Luân cho té nhủi vào lòng mình.
Nhưng Đường Luân đã nổi lên một tiếng cười ròn, chuyển hết sức bình sanh, tương kế tựu kế, thừa lúc nhập nội nhấc bỗng đối phương lên khỏi đầu. Mặc dầu người áo trắng vội vàng xuống thiên cân tấn nhưng việc đã trễ, Đường Luân đã gác lưỡi gươm lạnh như tiền ngang trước mặt hắn, làm cho hắn giật nảy mình. Vừa lúc địch thủ kinh hoàng, Đường Luân lại nạt lên một tiếng, vận hết sức bình sanh ném hắn bay ra ngoài năm trượng.
Ma Đại Nhân cười khà :
- Quả là thần lực!
Đường Luân ngang nhiên trả lời :
- Ma Đại Nhân quá khen!
- Xin cho biết quí danh.
Đường Luân ngửa cổ cười ha hả, bước tới một bước, dùng ngón tay bóc lấy mãnh bùn dính trên lưỡi gươm để lộ ra ba chữ sáng ngời : Vô Hồn điệu.
Ma Đại Nhân giựt mình, trố mắt lên nhìn bộ mặt lem luốc, bám đầy bùn đất của Đường Luân mà hỏi :
- Các hạ có phải là Độc thư sinh?
Đường Luân sửa giọng khàn khàn trả lời :
- Thằng Độc thư sinh không biết cách dùng Vô Hồn điệu. Vô Hồn Điệu mà vào tay ta thì ta sẽ truyền lệnh cho bọn Vô Hồn tông chúng bay tức khắc rời khỏi chỗ này.
Lạnh lùng thay, câu nói của Đường Luân vừa dứt thì bọn Vô Hồn tông, kể cả Ma Đại Nhân thảy đều răm rắp tuân lệnh, lần lượt rút lui vào rừng.
Đường Luân thở phào một hơi dài nhẹ nhõm, gánh nặng nghìn cân trên vai vừa trút, chàng liền nhớ tới người ngọc Bích Cơ.
Chàng lấy làm ăn năn hối hận, vì ban nãy cầm Vô Hồn Điệu trên tay mà quên dùng nó để ép buộc Ma Đại Nhân phải tha cho Bích Cơ.
Bây giờ, Ma Đại Nhân đã đi rồi, mình lại không biết chỗ ở của Bích

Cơ, một khi người đẹp mà lọt vào bàn tay bọn ma quái đó thì thật là nát ngọc tan vàng.
Trong lòng hồi hộp, Đường Luân dùng thuật phi hành chạy bay về chỗ cũ, chuẩn bị trình bày đầu đuôi câu chuyện cho sư phụ nghe. Nào ngờ về đến nơi thì không thấy tăm hơi sư phụ đâu cả.
Đường Luân bất giác tê tái cõi lòng, trong trí nổi lên hình ảnh Ma Đại Nhân vươn bàn tay ma quái lần từng bước đến cạnh phía Bích Cơ mà gương mặt của nàng tái xanh không còn chút máu...
Tức giận bồi hồi, chàng xoay lưng tống ra một chưởng vào một thân cây táo để hả hơi.
Mặc dầu bộ điệu nhẹ nhàng nhưng mà sức mạnh vô biên, cây táo trúng đòn ngã gục.
Đường Luân giật mình, không ngờ sức mạnh của mình càng ngày càng gia tăng. Ban đầu chàng cho rằng viên thuốc Bá vương đảnh chỉ mang đến sinh lực cho mình không ngờ hơi thuốc lại bền bỉ dẻo dai như thế.
Chàng hằn học :
- Nếu Bích Cơ mà lâm nạn thì ta sẽ liều chết mà vào tận sào huyệt, tàn sát hết vây cánh của Vô Hồn tông, và lấy thủ cấp của thằng hôn quân mới vừa lòng hả dạ.
Chàng lần bước đến bên một dòng suối, rửa lại mặt mày và thanh bá kiếm cho sạch sẽ.
Chàng vụt nghĩ :
- Sư phụ ta hành sự thật là chu đáo, lần này ra đi vội vàng như vậy, chắc có để lại chỉ thị cho ta.
Nghĩ đoạn chàng quay lưng trở về chỗ cũ, xem xét kỹ càng, quả thật tìm thấy dưới một miếng đá có một tờ giấy nho nhỏ, bên trên có đề một giòng chữ ngoằn ngoèo.
“Tin cho Đường Luân được rõ. Thằng Hải Ma cư ngụ trong một ngôi nhà có mái màu đỏ trong Tiêu Dao cốc, cách Tiêu Dao Độ không xa. Nhưng mà sư phụ chỉ thị cho mi, hãy chuẩn bị thuyền bè đến Thiên La Nham thám thính một chuyến, rồi sẽ trở về đó mà thăm con ma nữ. Về việc vợ con của mi, thì ta sẽ đi hết mười ba tỉnh, để tìm một nơi xứng đáng.”
Phía dưới có vẽ ba chiếc vòng tròn thật là hài hước, Đường Luân biết đó là dấu hiệu của Trần Như Phong. Trong lòng cả mừng, chàng nắm chặt tờ giấy, mồm lẩm bẩm :
- Biết được địa chỉ của Bích Cơ thì vấn đề sẽ dễ dàng giải quyết.
Thế là Đường Luân đi thẳng đến Tiêu Dao cốc theo chỉ dẫn trong thơ thì thấy trong bóng đêm ngôi nhà mái đỏ lấp lóe ánh đèn.

Trong nhà của Bích Cơ lúc bấy giờ có bóng đèn thấp thoáng.
Đường Luân đi lần về phía đó, dùng một thế Đảo Uyên Ương, móc hai chân vào xà nhà, thòng đầu xuống, sẽ lén nhìn vào bên trong.
Trong nhà, có một người thiếu nữ nhan sắc phi thường đẹp đẽ đang đứng giữa sân.
Cặp mắt của nàng đen mà sâu thăm thẳm, đôi môi mọng đỏ, đem đến cho người ta một cảm giác thật là quyến rũ.
Người ấy chẳng phải ai xa lạ, chính là người đẹp Bích Cơ trong một bộ sắc phục phi thường đài các.
Toàn thân nàng đeo thật nhiều ngọc ngà châu báu. Dưới ánh đèn mờ ảo, Đường Luân có cảm giác nàng là người đẹp trong thành.
Hai người thiếu nữ mặc áo trắng, tay cầm hai chiếc lồng đèn đứng hầu bên cạnh nàng.
Trước một khung cửa vọng nguyệt lại có một người đàn bà trung niên, mặc một bộ đồ màu trắng, trông thật sang cả.
Đường Luân nhác trông thấy gương mặt người này, bất giác táng đởm kinh tâm, trong lòng thầm nghĩ :
- Chỗ cư ngụ của Hải Ma cớ sao lại canh gác chễnh mảng như vậy, để cho người ngoài ra vào thong thả.
Thì ra người đàn bà ấy chính là Kim Ngọc Kỳ Hương.
Bà ta ngắm nhìn Bích Cơ đoạn nở một nụ cười trang nhã :
- Thật là người đẹp, tiếng đồn không sai.
Bích Cơ mỉm cười trả lời :
- Thật không ngờ Nam Hải đảo chủ ngày nay lại là mỹ nhân hồi năm xưa.
Kim Ngọc Kỳ Hương tái mặt :
- Mi nói sao?
- Ta nói :
đêm nay Ngọc Diện Phan An Tần phu nhân đến viếng hàn xá, thật lấy làm hân hạnh!
Kim Ngọc Kỳ Hương hậm hực :
- Hay cho con quỉ nhỏ. Ta mà nổi nóng, chỉ trở bàn tay cũng đủ làm cho mi táng mạng.

Hỏa Long Thần Kiếm

Hồi 11
Ma Quân viện

Nhưng bà ta lại gượng cười chua chát :
- Thôi, chúng ta bất tất phải nói dài dòng. Thật ra giữa ta và mi có vài chỗ giống nhau phải không?
Ngừng lại một chút, bà ta lại kể lể :
- Cái vẻ sắc nước hương trời dễ làm cho đàn ông say đắm kia hai mươi năm về trước thì Kim Ngọc Kỳ Hương này cũng chẳng kém sút ngươi...
Bích Cơ cau mày trả lời :
- Nhưng tiếc rằng Bích Cơ này không đê hèn, hạ tiện như mi, đương nhiên bỏ chồng bỏ con để ngoại tình...
Kim Ngọc Kỳ Hương run rẩy :
- Tức chết đi được... mi hãy kêu em ta ra đây.
Bích Cơ hằn học :
- Ai là em của mi?
Kim Ngọc Kỳ Hương trả lời cay độc :
- Chính là mẹ của mi, Nga Mi nữ đó. Ta đê hèn hạ tiện thì em gái của ta thật khó mà trong sạch.
Bích Cơ tức tối, nạt :
- Mi đừng nói nhảm!
Kim Ngọc Kỳ Hương quắc mắt :
- Hừ! Nói nhảm? Ta không nể tình mi là cháu thì ta đã hủy hoại sắc đẹp của mi rồi. Ta cũng kể mi là một món bảo vật nên muốn mang về Hải Nam đảo có việc dùng.
Câu nói vừa dứt thì tà áo của bà tung bay lất phất, thân hình lướt tới nhanh như một cơn gió thoảng. Bích Cơ không hề sợ sệt, mỉm cười mà rằng :
- Mi hãy ngoảnh đầu lại mà xem, mẹ ta đến kia.
Nói rồi đưa tay trỏ về phía trước. Kim Ngọc Kỳ Hương bất giác quay đầu nhìn lại.
Chính vào lúc đó thì Bích Cơ đã thừa thế, dùng ngón tay đang trỏ về phía trước của mình điểm một đường nhanh như điện vào sau gáy của bà ta, đồng thời dùng bàn tay tả quét nhẹ một cái làm cho bốn chiếc lồng đèn vụt tắt.
Trong bóng tối, Kim Ngọc Kỳ Hương gào lên :
- Hay cho con quỷ nhỏ!
Dứt lời, bà vung tay áo để hứng lấy hai mũi kim có tẩm thuốc độc đang vèo vèo bay tới.
Nhanh như chớp, bà ta lướt tới hai bước, nhả ra một luồng chưởng phong, chiếu thẳng vào mặt Bích Cơ.

Hai đứa nữ tỳ sợ hãi rú lên mấy tiếng kinh hoàng. Nhưng trong bóng tối bỗng vang lên mấy tiếng ho khàn khàn và luồng chưởng phong của Kim Ngọc Kỳ Hương thình lình gặp phải trở ngại, bật ngược trở về.
Kim Ngọc Kỳ Hương thảng thốt hỏi :
- Muội phu đó có phải không?
Một câu trả lời sang sảng vang lên :
- Ai là muội phu của mi?
Đèn lại bật sáng, giữa sân lại thêm một người. Người ấy ăn mặc vô cùng sang trọng, đôi mắt sáng như sao. Đường Luân nhìn ra đó chính là Liên Hải Thiên.
Bích Cơ sợ hãi nép mình bên thân phụ. Nàng glương cặp mắt tinh quái nhìn Kim Ngọc Kỳ Hương cất cao giọng nói :
- Thưa cha, Tần phu nhân cứ nằng nặc quyết một hai nhìn con là cháu.
Liên Hải Thiên dịu giọng :
- Chẳng hay đêm hôm tăm tối Kim đảo chủ đến đây có điều chi?
Kim Ngọc Kỳ Hương chua chát trả lời :
- Liên Hải Thiên, không ngờ ngày nay cha con mi trở mặt.
Liên Hải Thiên đanh thép :
- Chỗ này không phải là chỗ để Kim đảo chủ ăn càn nói dở.
Nói rồi ngửa mặt nhìn trời. Kim Ngọc Kỳ Hương lại hằn học nói :
- Hừ! Thật là cao ngạo. Không ngờ thằng đánh cá Liên Hải Thiên năm xưa bây giờ lại hống hách đến mực này. Mi hãy yên tâm, ta không bắt con gái của mi đâu. Ta chỉ nhờ mi cùng ta đến Hải Nhãn mò quyển Đa Tâm thánh kinh. Mi đi hay không thì bảo.
Liên Hải Thiên trợn mắt :
- Mi hãy ra khỏi chỗ này, ta chẳng có bà con thân thích với mi!
Kim Ngọc Kỳ Hương cặp mắt đầy sát khí :
- Vậy thì mi chớ trách ta. Mi hãy gọi em ta ra đây, ta có việc cần nói với nó.
Liên Hải Thiên cau mày mà không trả lời.
Kim Ngọc Kỳ Hương bĩu môi, cười chua chát nói :
- Nghe lời đồn đãi mà ta không tin, giờ đây ta mới biết rõ rằng mi đã hại chết em ta, có phải chăng?
Liên Hải Thiên tái mặt, gào lên :
- Ăn nói hồ đồ!
Trên vành môi của Kim Ngọc Kỳ Hương thoáng hiện lên một nét cười nham hiểm.
Bà ngắm nhìn Bích Cơ đang trố cặp mắt kinh dị, sẳng giọng nói rằng

:
- Chị của nó là hạng đê hèn hạ tiện thì em của nó đâu phải là hạng thanh cao! Chắc Nga Mi nữ đã ngoại tình nên mi mới nổi giận mà giết đi, có phải không?
- Đồ hèn, miệng lưỡi của mi thật là dơ dáy.
Dứt lời, hai ống tay áo của Liên Hải Thiên bất thần vung mạnh ra, hai luồng gió lạnh bay vèo vèo, tấn công Kim Ngọc Kỳ Hương.
Một tiếng "bùng" vang lên trong đêm tối, Kim Ngọc Kỳ Hương đã chọi lại một chưởng và bà mượn sức mạnh đó mà bay mình lên đầu tường.
Bà cười chua chát trả lời :
- Thằng họ Liên kia, từ ngày nay trở về sau, nhà họ Kim ta đối với mi dứt đường thân thích. Mặc dầu em ta ngày xưa vì yêu mi mà chẳng nhìn ta là chị, nhưng Kim Ngọc Kỳ Hương này cũng nhứt quyết phân thây mi ra làm trăm mảnh để báo thù cho nó!
Liên Hải Thiên râu tóc đều dựng lên, lại tung ra một đòn, khí thế mãnh liệt như núi đổ.
Thân hình của lão ta cất lên, định đuổi theo bất chợt bị một cánh tay mềm mại ghì lại, một tiếng nói nhẹ nhàng vang bên tai :
- Cha!
Liên Hải Thiên bất đắc dĩ phải đảo mình trở về. Giương cặp mắt căm hờn nhìn Kim Ngọc Kỳ Hương đang trổ thuật phi hành đi nhanh như một làn tơ màu trắng, dần dần khuất dạng trong màn đêm, mà âm thanh của nụ cười quái gỡ của bà vẫn còn văng vẳng bên tai.
Bích Cơ rên rĩ hỏi :
- Thưa cha... lời nói của bà ta là đúng?
Liên Hải Thiên quắc mắt gằn giọng :
- Mi chớ nghe con đại ma đầu ấy nói nhảm!
Bích Cơ tỏ vẻ ngờ vực :
- Vậy thì tại sao mẹ con chết đi? Cha hãy đưa con đi xem mộ.
Liên Hải Thiên thở dài, trên vầng trán rộng của lão thoáng hiện lên vài nét nhăn nheo. Ông ta nói một cách khó khăn :
- Lẽ ra cha không thổ lộ việc này, nhưng bây giờ con đã nghi ngờ thì cha cho con biết. Con ngỡ rằng cha đánh cuộc với bọn làng võ Trung Nguyên để chiếm lấy một dãy đất hai nghìn dặm, việc này là do lòng háo thắng ư?
Bích Cơ giựt mình thầm nghĩ :
- Thì ra cha ta phải trải qua bao nhiêu thiên lao vạn khổ, xuất tử nhập sinh mới có một cơ đồ.
Liên Hải Thiên lạc giọng nói :

- Cha mượn tiếng là càn quét bọn Thiên La giáo, thực ra là để ngăn ngừa một chứng bệnh truyền nhiễm. Mẹ vì mắc phải bệnh truyền nhiễm đó, không muốn nó lây sang cho con nên không muốn gặp con.
Hải Ma lại nói bằng một giọng trầm trầm đầy thương cảm :
- Mẹ mi mặc dầu mang bệnh nhưng vẫn thương rất mực, mỗi lần gặp ta đều hỏi thăm đến con.
Bích Cơ nửa tin nửa ngờ, mở cặp mắt sáng ngời nhìn Liên Hải Thiên.
Bỗng Liên Hải Thiên trừng mắt quát :
- Hay lắm! Chúng bay lần mò đến đây làm gì? Sao chẳng chường mặt ra!
Đường Luân giựt mình đánh thót, thấy cặp mắt sáng ngời của Liên Hải Thiên chiếu thẳng về phía mình, trong lòng hồi hộp vừa dợm cất mình nhảy ra trình diện bỗng nghe một giọng nói khàn khàn vang lên :
- Thật là đồ đê hèn hạ tiện.
Hải Ma thét lên một tiếng, âm ba của lão đồng vọng khắp bốn bề làm cho một chiếc lồng đèn vụt tắt. Một bầu không khí nặng nề bao trùm lấy ngôi nhà đầy bí mật...
Nhưng trong phút chốc, đèn bỗng vụt sáng lên, Đường Luân càng lấy làm lạ vì rằng trước mắt chàng bỗng hiện ra tám người tỳ nữ, trên tay cầm tám chiếc đèn lồng, thân hình thướt tha diễm lệ. Họ đi lả lướt nhưng tốc độ phi thường nhanh chóng trong chớp mắt đã bao vây Bích Cơ kín mít. Mười chiếc cán lồng đèn đâm ra bốn bề tua tủa, bảo vệ lấy Bích Cơ.
Trong bóng đêm mờ ảo, tám chiếc lồng đèn nổi lên lốm đốm, xa trông thật là ngoạn mục.
Phần Hải Ma thì thừa trong lúc đèn tắt, đã tròng một chiếc mặt nạ lên mặt mình nên bây giờ sắc diện của lão thật là kinh tởm.
Lão lại thét :
- Người bạn nào đó? Sao chẳng xuất đầu lộ diện, còn chờ Đông Hải Ma Quân dùng sát thủ để mời sao?
Ánh mắt sáng ngời, uy nghi lẫm liệt của lão dừng ngay lại chỗ Đường Luân đang trốn.
Đường Luân nín thở không dám cục cựa.
Chợt có một giọng cười rùng rợn, xé toang bức màn u uất và một chiếc bóng người từ trong bóng tối bay vút ra, rơi là đà xuống giữa sân.
Người ấy thân thể gầy gò, sắc mặt xanh xao, nhác trông cũng đủ làm

cho người ta ghê sợ.
Người ấy chẳng phải ai xa lạ, chính là Vô Hồn tông chủ Ma Đại Nhân!
Đường Luân bất giác đưa tay sờ vào chuôi lưỡi Hỏa Long thần kiếm, tập trung tinh thần chờ đợi sự đột biến xảy ra.
Vô Hồn tông chủ và Đông Hải Ma Quân bốn mắt lườm nhau, đằng đằng sát khí.
Ma Quân hậm hực nói :
- Khá khen cho mi có gan dám vào đây để vuốt râu hùm. Mi hãy trình bày tên tuổi để rồi ta sẽ động thủ.
Gương mặt của Ma Đại Nhân lạnh lùng đanh đá, không nói một lời.
Ông ta đưa mắt liếc nhìn Bích Cơ từ đầu đến chân làm cho Bích Cơ bất giác phải rợn tóc gáy.
Nàng khẽ cau mày liễu, giật nhẹ chéo áo của Hải Ma, nói nhỏ :
- Cha phải cẩn thận cho lắm. Người đó là Vô Hồn tông chủ. Bây giờ luồn cúi triều đình, được chức Ngự tiền thị vệ, tự xưng là Ma Đại Nhân gì đó.
Hải Ma cười khinh bỉ :
- Thật là đáng chết, đồ chó săn...
Rồi sang sảng giọng đồng :
- Thằng họ Ma kia, sao chẳng trốn trong cổ mộ mà lặn lội đường xa muôn dặm đến đay. Mi muốn gì, nói cho ta nghe thử?
Cặp mắt diều hâu của Ma Đại Nhân dán chặt vào Bích Cơ, trả lời một câu đầy nham hiểm :
- Ta muốn... ta muốn con gái của mi, Bích Cơ Ma Nữ!
Hải Ma cười ha hả trả lời :
- Muốn thì... tự tiện mà lấy!
Ma Đại Nhân bất giác trờ tới một bước, bất thình lình bàn tay gầy gò khô đét của lão vươn ra chộp một đường nhanh không thể tả vào giữa ngực của Bích Cơ.
Bích Cơ rú lên một tiếng hãi hùng nhưng Hải Ma đã quát :
- Lui ra!
Tiếng thét vang lên như đất bằng sóng dậy. Chính vào lúc thân hình Ma Đại Nhân vừa trờ tới thì một luồng sức mạnh vô biên tràn ra, đánh thốc vào dạ dưới của Ma Đại Nhân.
Gương mặt khó coi của lão cau lại, vì bất thần gặp phải trở lực ngoài sự tưởng tượng của lão.
Ma Đại Nhân giương cặp mắt cú vọ nhìn đối phương, chính vào lúc đó thì Liên Hải Thiên lại vươn mình trờ tới, bổ ra một đòn Hải Nộ Thiên Kinh.

Đây là một thế võ dùng sức mạnh để đè bẹp đối phương, đứng đầu trong bốn thế võ kỳ diệu của Hải Ma là Tứ Hải liên hoàn thức.
Bích Cơ bàng hoàng thất sắc, vì kể từ ngày nàng khôn lớn đến nay, chưa hề thấy cha mình sử dụng bốn thế võ bí truyền của dòng họ Liên bao giờ. Ngày hôm nay cha mình thi thố ra đây thì kẻ kia tất phải là tay kình địch.
Đã có ý thức từ trước, bây giờ thấy Hải Ma hùng hổ tấn công, lão ta không dám dùng sức mạnh chọi với sức mạnh, mà chỉ sử dụng khinh công tuyệt diệu mà lách sang cánh tay trái chừng năm bước.
Hải Ma cười đắc chí hỏi rằng :
- Mi chạy đường nào cho thoát?
Dứt lời tức tốc xử một đòn thứ hai trong Tứ Hải liên hoàn thức là Cuồng Hải Hùng Phong.
Một luồng sức mạnh ban nãy do đòn Hải Nộ Thiên Kinh tước ra chưa dứt, bây giờ thình lình ngoặc sang cánh tả đuổi theo đối phương.
Nào ngờ cuồng phong vừa trỗi dậy thì Ma Đại Nhân bất thần quay đầu trở lại, thân hình khô đét của lão bất thình lình tách rời ra thành vô số Ma Đại Nhân. Hình bóng chập chờn như ma trơi, xử một thế phi thường lợi hại của Vô Hồn tông là Vô Hồn tam thức.
Liên Hải Thiên đang tấn công mãnh liệt, bất thình lình thấy đối phương quay đầu trở lại, bóng tay khẳng khiu nổi lên trùng trùng điệp điệp, tấn công một lượt vào chín đại huyệt trên thân thể của mình.
Bất giác hãi kinh, tức tốc đình thủ, hậm hực nói :
- Vô Hồn tông chủ quả nhiên danh bất hư truyền, nhưng vô tình lọt vào tay ta thì đừng trông sống sót.
Nói rồi, thay hình đổi bộ, xử một đòn thứ ba trong Tứ Hải liên hoàn thức là Hải Khoát Thiên Không.
Hai đòn Hải Nộ Thiên Kinh và Cuồng Hải Hùng Phong mạnh bạo bao nhiêu thì đòn Hải Khoát Thiên Không lại nhẹ nhàng kỳ bí bấy nhiêu.
Tánh hiếu kỳ của Ma Đại Nhân trỗi dậy. Ông ta thấy thân hình của đối phương lả lướt, chưởng ảnh phiêu phiêu, so với hai đòn ban nãy hoàn toàn khác biệt, nên muốn so thử một chưởng xem sao.
Nghĩ vậy, nên lão lập tức sử dụng một đòn thứ hai trong Vô Hồn tam thức là Hồn Hề Tái Khởi, chọi lại chưởng phong của Liên Hải Thiên.
Nào ngờ chỗ huyền diệu của đòn Hải Khoát Thiên Không là ở chỗ ban đầu thì lả lướt mềm mại, nhưng đến khi chưởng lực tiếp xúc với đối phương rồi thì sức mạnh thình lình tuôn ra như đê vỡ nước tràn, làm cho đối phương phải mắc mưu. Hai bàn tay của hai tay cao thủ chạm vào nhau, thì Ma Đại Nhân cảm thấy một luồng sức mạnh chưa từng thấy truyền sang cơ thể của mình.

Biết nguy, Ma Đại Nhân liên tiếp thay đổi trên mười mấy vị trí, nhưng vẫn không làm sao thoát khỏi áp lực của Liên Hải Thiên.
Gương mặt xanh xao nhợt nhạt của lão cau có lên, tỏa ra một ánh mắt cực kỳ quái gỡ. Hai bàn tay khẳng khiu của lão bất thình lình tấn công vun vút.
Liên Hải Thiên hằn học nói :
- Hay cho Ma hồn trảo!
Quả thật, Ma Đại Nhân lúc bấy giờ đã không sử dụng Vô Hồn tam thức nữa mà giở đường võ bí truyền của Ma hồn tông là Ma hồn trảo để kháng cự với Liên Hải Thiên.
Trong chớp mắt, hai tay cao thủ vang danh thuộc tà ma ngoại đạo này đã trao đổi cùng nhau gần trăm hiệp.
Đường Luân thu hình trên một mái nhà gần đó, ngắm nhìn từng động tác của họ, mãi đến bây giờ mà hai bên vẫn chưa phân cao thấp.
Trong khoảng sân nhỏ hẹp giữa nhà u ám, hai tay cao thủ chỉ giao đấu với nhau bằng bốn bàn tay trắng. Cuồng phong nổi dậy vì vèo đường võ hư hư thực thực như gió thét sóng gầm, như sơn băng địa hãm.
Tám người tỳ nữ, tay cầm tám chiếc lồng đèn bao vây Bích Cơ giữa khoảng đêm tối âm u mù mịt, tám chiếc lồng đèn nổi lên lốm đốm bao quanh một người sắc nước hương trời, trông thật là ngoạn mục.
Lại ba mươi hiệp nữa trôi qua nhanh như một cơn gió thoảng, cả Liên Hải Thiên và Ma Đại Nhân đều cảm thấy đối thủ của mình thật là một tay kình địch mà bình sanh chưa hề gặp.
Trận ác chiến làm cho cả hai thảy đều cẩn thận từng ly từng tí, không dám tháo thứ mỗi lần xuất thủ thảy đều là những môn võ công thượng thặng.
Thân hình của hai người thoạt kết hợp với nhau rồi lại ly khai trong nháy mắt. Những thế võ cao kỳ tuyệt diệu trao đổi cùng nhau trong khoảnh khắc đó.
Lúc bấy giờ Đường Luân mới biết tại làm sao Hải Ma và Vô Hồn tông chủ được người đời trọng vọng. Đó không phải là một sự ngẫu nhiên.
Đường Luân ngắm nhìn tỉ mỉ mỗi bước đi, mỗi đường võ của Hải Ma. Quả thật vô cùng khéo léo, hoàn toàn tự mình sáng chế ra thành một cách thức riêng, trái ngược với những lối võ công của người Trung Nguyên.
Chàng nhìn kỹ, càng thấy thân pháp của Hải Ma hoàn toàn khác biệt với Thiên La Tứ Phong.
Thình lình...

Đường Luân suýt nữa buột mồm kêu lên một tiếng.
Vì bởi Ma Đại Nhân đang sử dụng Ma Hồn trảo bất thình lình bỏ Ma Hồn trảo mà dùng thế cuối cùng trong Vô Hồn tam thức là Lạc Phách Tiêu Hồn tấn công xéo vào vai của Hải Ma.
Thế võ bất thình lình này làm cho Liên Hải Thiên giựt mình sượng bộ. Chính vào lúc đó thì Ma Đại Nhân cất mình bay ngoặc về phía Bích Cơ nhanh như một vì sao băng giữa nền trời đen thẫm.
Bàn tay của Ma Đại Nhân buông ra kỳ ảo như một móng vuốt của tử thần, chộp thẳng vào tấm thân ngà ngọc của Bích Cơ Ma Nữ.
Giữa phút nguy nan cùng cấp, cái chết chỉ treo trên sợi tóc, điều làm cho Đường Luân sợ hãi chính là vì Hải Ma, phen này không ngăn tay ngăn trở nữa mà lại đình bộ thối lui ra ngoài ba trượng.
Đối với việc đứa con gái cưng của mình đang lọt vào vòng nguy hiểm kia, ông ta dửng dưng dường như chẳng nhìn thấy.
Ma Đại Nhân cười nham hiểm :
- Cảm ơn Hải Ma đã nới tay cho!
Nói rồi, bàn tay của lão thình lình thay chiều đổi hướng, để cho Bích Cơ không thể nào chống trả, chộp thêm một đường ác độc vào chả vai của người đẹp.
Bích Cơ Ma Nữ rú lên một tiếng kinh hoàng...
Tám nàng tỳ nữ dường như lo lắng đến sự an nguy của chủ nhân nên thân hình yểu điệu của tám nàng tức khắc tập trung lại gỡ nguy cho chủ.
Bàn tay của Ma Đại Nhân sắp sửa vớ nhằm chả vai của người đẹp bất thình lình cảm thấy trước mặt mình đèn đuốc nổi lên như đom đóm, hơi nóng tràn ra thật là đáng sợ.
Nhiều luồng sức mạnh từ ba bề bốn bên tràn tới. Trong vô số chiếc đèn lồng lấp lánh trước mắt mình kia có rất nhiều cán lồng đèn đâm ra tua tủa, uy hiếp chín đại huyệt trên toàn thân của mình.
Ma Đại Nhân không dám mạo hiểm, vội vàng thu tay trở về, vung tay áo lên che ngang mặt mình, ngăn bớt ánh sáng, thừa cơ hội ấy, ông ta đảo mắt một vòng, bất giác giật mình kinh hãi. Thì ra tám nàng tỳ nữ kia lúc bấy giờ chia nhau đứng trên tám phương vị thành thế Bát Quái liên hoàn.
Bát Quái trận là một thế trận vô cùng kỳ ảo vì trong làng võ có câu: "Lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái." Bát Quái trận mà sử dụng đến mức tinh vi rồi có thể thoạt biến thành tứ tượng rồi tứ tượng đổi sang lưỡng long và cứ thế liên hoàn biến chuyển, lưỡng long lại sinh tứ tượng và tứ tượng lại sinh bát quái, biến ảo thật là trùng trùng điệp điệp, làm cho đối thủ không sao đo lường mà ứng

biến.
Quả nhiên không ngoài sự ước đoán của Ma Đại Nhân, ông ta chưa kịp định thần, thì tám nàng tỳ nữ đồng thanh hô to một khẩu hiệu Bát Quái trận, bất thình lình tách rời ra tản mát khắp tám nơi, rồi bất thình lình kết hợp trở lại.
Nhưng lần này thế trận không còn phức tạp, biến ảo dị kỳ như ban nãy mà cứ mỗi hai nàng tỳ nữ kết hợp lại thành một toán.
Bốn cặp tỳ nữ chia ra thành tứ trụ, vây hãm Ma Đại Nhân vào giữa.
Nhưng Ma Đại Nhân thuộc hạng thượng thặng trong làng võ, mặc dầu lâm nguy nhưng vẫn bình tĩnh ứng biến.
Lão ta biết phen này nếu mình chẳng trổ hết bình sanh sở học, chỉ một chút sơ hở cũng đủ mất mạng trong Bát Quái trận đồ như chơi.
Vì vậy mà lão vờ tấn công người đứng phía trước mặt bằng một đòn Vô Hồn Du Thi đoạn bất thình lình bổ ngược ra phía sau một đòn Hồn Hề Tái Khởi.
Dụng tâm của Ma Đại Nhân là dương Đông kích Tây, minh công tiền, ám kích hậu, làm cho đối phương trở tay không kịp.
Nào ngờ Bát Quái trận lúc bấy giờ chuyển sang tứ tượng, mặc dầu không còn biến ảo dị kỳ phức tạp như ban nãy nhưng mà lực lượng hùng hậu gấp đôi ban nãy.
Vì bởi sở trường của Bát Quái trận là chia ra thành tám cửa, mỗi một cửa thảy đều có một thế biến dị kỳ huyền ảo của nó.
Tám cửa :
Càn, Khảm, Cấn, Chấn, Tốn, Ly, Khôn, Đoài kết hợp với nhau thật là chặt chẽ.
Hễ địch tấn công vào cửa Càn thì lực lượng của bảy cửa kia tập trung lại, tấn công vào hậu tâm và tả hữu của địch mà gỡ nguy cho đồng bạn.
Ban nãy Bát Quái trận chỉ dùng có một đòn mà làm cho Ma Đại Nhân luống cuống, bây giờ lại biến sang tứ tượng, lực lượng không còn tản mát như trước. Vì vậy mà khí thế hùng hồn hơn ban nãy.
Ma Đại Nhân vừa dùng một thế Minh Công Tiền Ám Kích hậu, rắp tâm phá vỡ thế trận nào ngờ thân hình của lão vừa xoay lại, đòn Hồn Hề Tái Khởi chỉ tuôn ra được một nửa thì hai nàng tỳ nữ đứng trước mặt lão thình lình rút lui hai bộ.
Ma Đại Nhân cả cười, ngỡ rằng họ đã nể sợ công lực của mình, nửa đòn Hồn Hề Tái Khởi còn lại của ông ta không dốc ra cho hết mà dừng phắt lại, để rồi hai chân trờ tới thêm ba bước nữa, tiếp tục sử dụng lần thứ hai đòn Hồn Hề Tái Khởi.
Chính vào lúc lão ta đang đắc chí thì sau hậu tâm của lão gió dậy vì

vèo. Sáu nàng tỳ nữ kia đã tập trung lại thành một. Sáu chiếc cán lồng đèn không tản mát như ban nãy mà tập trung điểm một lần ngay vào huyệt Hội Tông của Ma Đại Nhân.
Đường Luân kinh tâm tán đởm. Đây là lần thứ nhất kể từ ngày chàng lê gót giang hồ mới được mục kích một thế trận dị kỳ mà lợi hại như vậy.
Thì ra, Hải Ma biết mình sẽ đương đầu với nhiều tay cự phách, lại nữa Bích Cơ là trang sắc nước hương trời, tất nhiên có nhiều người trong làng võ gấm ghé. Nếu có một chút sơ sót thì sẽ bị đối phương bắt đi như chơi.
Vì vậy mà ông ta để tâm nghiền ngẫm sáng chế ra Bát Quái trận đồ, truyền cho một số kỳ nữ luyện tập thuần thục để bảo vệ Bích Cơ trong cơn nguy cấp.
Bây giờ gặp Ma Đại Nhân uy hiếp, mới mang ra dùng lần thứ nhất.
Đây nói về Ma Đại Nhân vừa thấy thế võ của mình sắp sửa có kết quả, thình lình huyệt Hội Tông bị uy hiếp nặng nề. Ông ta định vận nội lực để bế huyệt Hội Tông lại, bất chấp hậu quả, cứ tấn công về phía trước để đánh tan thế trận.
Nào ngờ, huyệt Hội Tông vừa bế, thì áp lực lại gia tăng mãnh liệt. Biết rằng mình không thể chọi lại với luồng sức mạnh kia, Ma Đại Nhân bất đắc dĩ phải thu tay trở về, hoành thân đổi bộ để tự cứu lấy mạng mình.
Bước cung bộ đưa thân hình của lão đảo nhẹ nửa vòng, cứu nguy được huyệt Hội Tông, nhưng chính vào lúc đó, thì hai nàng tỳ nữ bị lão tấn công ban nãy bấy giờ tách ra làm hai hướng, nhất tả nhất hữu, vung cán lồng đèn tấn công vào hai huyệt Hoàn Khiêu dưới bắp đùi của lão.
Trong cơn lưỡng đầu thọ địch, Ma Đại Nhân vừa gỡ được một đòn, thì huyệt Hoàn Khiêu dưới bắp đùi bên trái nhói lên một cái.
Lão ta rú lên một tiếng kinh hoàng lăn đùng ra mặt đất.
Thì ra đó mới là chỗ huyền diệu của Bát quái biến tứ tượng, hai đòn tấn công ban nãy chỉ là một hư một thực, để làm rối mắt đối phương. Hư có thể biến thành thực, mà thực có thể biến thành hư, hư hư thực thực, tráo trở khôn lường. Ma Đại Nhân là một tay danh vang cái thế, giam mình trong Vô Hồn mộ suốt mấy mươi năm trời để luyện công mà vẫn không thoát được đòn cay độc.
Trong lúc Ma Đại Nhân lăn kềnh ra đất thì một đứa tỳ nữ nhanh chân, bất chấp Bát Quái trận đồ nhảy vọt ra ngoài thế trận, vung cao lồng đèn điểm một đường thần tốc vào huyệt Linh Đài của người ngã ngựa.

Cán lồng đèn chỉ vung ra một nửa thì Liên Hải Thiên thét :
- Chết rồi...
Chữ "rồi" chưa phát ra được trọn thì một tiếng rú thảm thiết vang lên. Thân hình mảnh khảnh của nàng nữ tỳ trúng đòn bay vù lên cao, vắt ngang đầu tường chết một cách thảm thiết.
Thì ra, kẻ tầm thường nếu bị điểm nhằm huyệt Hoàn Khiêu thì sẽ mềm nhũn nửa thân người mà không đi đứng được. Còn Ma Đại Nhân đây là một kẻ võ công thượng thặng, vừa thấy huyệt Hoàn Khiêu của mình bị điểm trúng, vội vàng tương kế tựu kế, vừa lăn đùng ra đất, vừa vận công để giải huyệt của mình.
Huyệt vừa giải, thì vừa đúng lúc một nàng tỳ nữ vì cấp công háo thắng, bất chấp luật lệ của Bát Quái trận đồ là tách rời ra để tấn công đơn độc.
Nào ngờ Ma Đại Nhân đã giải huyệt xong rồi, nằm cong queo trên mặt đất trong thế võ Đoạt Hồn Ma Cước, đó là một thế đá do Ma Đại Nhân sáng chế ra, dùng để kháng cự với một đối thủ từ phía trên tấn công xuống trong lúc mình đang thất thế.
Và nàng tỳ nữ bạc mạng kia đã trúng Đoạt Hồn Ma Cước mà hồn về bên kia thế giới.
Một đòn đắc thế, Ma Đại Nhân vùng dậy, nhưng bảy nàng tỳ nữ kia đã nhảy xổ tới và Bích Cơ tuốt thanh trường kiếm thế cho cán lồng đèn, cùng với bảy nàng tỳ nữ kết hợp thành một chiếc vòng tròn trong cái thế Bát Quái trận đồ bao vây Ma Đại Nhân trở lại.
Nhưng Liên Hải Thiên đã gằn giọng nói :
- Thằng họ Ma kia, mi đã nếm mùi chua cay của Bát Quái trận chưa? Con của ta đây mà giao cho ngươi, chưa chắc ngươi có thể lấy đi được!
Ma Đại Nhân mặt mày nhăn nhó, lớn tiếng nói rằng :
- Thật ra bản Tông chủ còn có một môn võ công cao siêu kỳ diệu chưa thi thố ra. Nếu các hạ có lòng muốn so cho biết cao thấp thì xin dời gót đến Vô Hồn thế giới một lần cho biết.
Hải Ma cười khinh bỉ :
- Ta đang lo lắng cho Ma Quân viện của ta phải nhuốm đầy máu tanh hôi của mi, nay được mi khiêu chiến thì chúng ta sẽ đến một nơi trời rộng đất dài mà so chiêu cho biết tài cao thấp.
Ma Đại Nhân cất lên một tiếng hú dài thê thảm, rồi thân hình lão bỗng bay ngang đầu một cô tỳ nữ mà thoát ra khỏi vòng vây, mất dạng trong khoảng đêm trường u ám.
Bát Quái trận đồ lần này im lìm bất động, không một người nào đuổi theo Ma Đại Nhân.

Chỉ có Hải Ma thì tung mình nhảy vọt lên đầu tường. Bích Cơ lảnh lót gọi :
- Cha.
Liên Hải Thiên dừng chân trên đầu tường quay đầu lại nói :
- Hai cha con chúng ta đã nổi danh là kẻ tà ma ngoại đạo, tâm địa ác độc, thủ đoạn đa đoan. Một người là Hải Ma, một người là Ma nữ phải không?
Bích Cơ chớp nhanh cặp mắt, dường như đọc thấu tâm tư của cha mình, trả lời :
- Phải!
Liên Hải Thiên cả cười nói :
- Thừa lúc đêm khuya canh vắng, hai cha con ta hãy trổ hết ngón nghề để cho thằng Ma Đại Nhân nó cả gan dám hống hiếp con phải trả một giá thật đắt. Cha phải phanh thây xẻ thịt nó ra mới hả dạ.
Cặp mắt sáng ngời của lão liếc nhanh về phía Đường Luân một cái.
Đường Luân độ chắc hành tung của mình mười phần đã lộ liễu hết tám chín, không dám động tĩnh, cắn răng nín thở, chợt nghe Bích Cơ nói :
- Phải! Cha phải banh thây xẻ thịt thằng Ma Đại Nhân ra thì con mới hả dạ.
Liên Hải Thiên cả cười :
- Việc này thật là cả cười.
Nói rồi lão ngửa mặt lên trời, cất lên một tiếng hú dài hào hùng bi tráng, buông mình bay vọt ra đầu tường đuổi theo Ma Đại Nhân.
Trong chớp mắt, tiếng hú của Hải Ma nhỏ dần nhỏ dần rồi mất hẳn, đủ biết tốc độ khinh công của Hải Ma thật là đáng sợ.
Đường Luân vừa muốn tuốt gươm ra đuổi theo Hải Ma để mục kích một trận đấu chiến không tiền khoáng hậu trong làng võ cho thỏa thích nhưng chàng ngừng ngay lại.
Trong lòng nghiền ngẫm mẩu đối thoại nho nhỏ giữa hai cha con Hải Ma, chàng lấy làm nghi ngờ, không biết đó có phải là Hải Ma khoa trương thanh thế hay không.
Chàng lại tra gươm vào vỏ, lắng tai nghe ngóng động tĩnh ba bề bốn bên. Quả nhiên trong tiếng gío rừng xào xạt hòa lẫn có tiếng hơi thở của nhiều người lẩn quẩn đâu đây.
Trong những tiếng hơi thở đó lại có tiếng chân đi nhè nhẹ trên mái ngói.
Đường Luân lại thu sát vào mái nhà, nín thở nghe ngóng.
Dưới sân Bích Cơ dường như cũng vừa phát giác có nhiều người rình rập gần đây.

Nàng vỗ tay ra dấu cho một nàng tỳ nữ bay mình lên đầu tường, nhặt lấy xác của đồng bạn rồi đi vào bên trong.
Còn hai đứa tỳ nữ khác cũng theo chân đi vào, trong nháy mắt lại trở ra và trong tay có bưng theo một mâm đồ trang điểm.
Đường Luân nhìn lên mâm đồ, thấy nào có bút vẽ chân mày, nào phấn nào son, nào gương nào lược, mùi xạ hương bay ra sực nức.
Bích Cơ cúi xuống, phụ nhĩ vào tai mấy đứa nữ tỳ rồi đứng ở một góc sân mà trang điểm.
Nàng chải mái tóc bồng bềnh lại cho gọn ghẽ rồi đánh phấn thoa son, ngắm nhìn trong gương ra chiều đắc ý. Mỗi một động tác của nàng thảy đều cực kỳ quyến rũ, làm cho Đường Luân trong ngực đánh thình thình. Chàng hoa cả mắt, nhìn thấy đâu đây toàn là bóng dáng của những người khuynh quốc khuynh thành.
Đường Luân ngoảnh mặt nhìn sang chỗ khác, đến giờ phút đó, chàng mới biết tại sao người đời gán cho Bích Cơ cái biệt hiệu Ma nữ. Thì ra nàng đã vận dụng hết ma lực của mình để chuyên quyến rũ đàn ông.
Mặc dầu chưa định chắc được Bích Cơ cố ý phô trương sắc đẹp để làm gì, nhưng chàng cũng biết rằng Bích Cơ cố làm như vậy để giương một chiếc bẫy, hòng bắt một con mồi béo bở.
Một tiếng "vù" thoang thoảng vang lên, một người mặc một bộ võ phục màu đen, viền vàng, trông thật là oai phong lẫm liệt từ trên đầu tường bay xà xuống.
Người ấy khẽ đánh tiếng nói rằng :
- Kính chào Liên cô nương.
Bích Cơ giả vờ giựt mình, chiếc bút kẻ lông mày trên tay bất giác rơi xuống đất.
Một đứa tỳ nữ nạt :
- Ai đấy? Đêm hôm khuya khoắt dám lẻn vào đây làm gì?
Người ấy trờ tới một bước nói rằng :
- Tiểu huynh là Hoàng Thiên Huân, Liên cô nương chắc còn nhớ?
Khẽ cau mày, Bích Cơ thở phào một hơi, cười mà rằng :
- À! Ta ngỡ là ai, rõ ra là thị vệ đại nhân Hoàng ca ca. Cảm ơn Hoàng ca ca lần trước đã tha cho tôi thoát khỏi Hoàng cung. Đêm nay đến đây chẳng biết có việc gì?
Hoàng Thiên Huân nghe Bích Cơ gọi mình bằng Hoàng ca ca trong lòng đê mê sung sướng, hồn xiêu phách lạc.
Lâu lắm, hắn mới lấy lại bình tĩnh, đảo mắt nhìn quanh, nói nho nhỏ :
- Tiểu huynh phen này đến đây tìm Liên cô nương, thật đã tốn biết trăm phương nghìn kế mới lọt vào chốn này để báo tin cho Cơ muội

biết rằng lão hôn quân kia đã đắm say sắc đẹp của cô nương, nên phái bọn Vô Hồn tông đến đây, quyết bắt cho kỳ được Liên cô nương. Vì vậy mà cô nương nên mau mau rời khỏi chốn này.
Bích Cơ cười nói :
- Ma Đại Nhân đã đến, bây giờ đang chiến đấu với cha ta ở ngoài kia.
Hoàng Thiên Huân biến sắc nói nho nhỏ rằng :
- Không xong, bọn Vô Hồn tông đã bao vây tứ phía, võ công của người nào cũng thuộc hàng thượng thặng. Tiểu huynh đây thật kém rất xa, theo ta xem thì Cơ muội nên lánh mắt là thượng sách.
Nghe Hoàng Thiên Huân cứ gọi mình bằng Cơ muội, Bích Cơ bất giác khẽ cau mày, đổi giọng gắt gỏng :
- Đêm hôm khuya khoắt, muốn ra khỏi chốn này thật là một điều nan giải.
Hoàng Thiên Huân trầm ngâm giây lát mới run rẩy nói :
- À... hay là... Hay là cô trốn lên Thiên Đài sơn, nơi ấy có sư bá của tôi trấn giữ, thì không sợ chi bọn Vô Hồn tông nữa.
Bích Cơ vừa vuốt lại mái tóc của mình, ra chiều cảm kích, nói rằng :
- Hoàng ca ca thật có lòng tốt!
Hoàng Thiên Huân đôi mắt lờ đờ, thò bàn tay ra định nắm lấy Bích Cơ, run rẩy nói :
- Cơ muội, chúng ta đi thôi!
Bích Cơ chớp nhanh cặp mắt sáng ngời của mình, thong thả nói :
- Nhưng mà... nghe đâu sư bá của Hoàng ca ca trong kỳ Hoa Sơn đại hội, bị cha ta đánh cho một trận điên đầu có phải hay chăng?
Hoàng Thiên Huân hổ thẹn, đỏ bừng sắc mặt. Chợt Bích Cơ nghiêm sắc mặt nói :
- Vậy thì... có phải Hoàng đại nhân kể ta là đứa trẻ con ba tuổi, muốn dở thói bịp bợm hay chăng?
Hoàng Thiên Huân giựt mình, ấm ớ trả lời :
- Cơ muội, đó là sự thật, tiểu huynh đây đối với cô nương một lòng son sắt, Cơ muội...
Bích Cơ hầm hầm sắc mặt :
- Câm mồm lại! Nếu mi còn lải nhải thì ta gọi a hoàn đuổi ngươi khỏi chỗ này.
Nói rồi khoác tay ra dấu. Lúc bấy giờ từ bên trong đã có mấy đứa tỳ nữ bước ra nên số tỳ nữ chung quanh Bích Cơ vẫn là tám người chẳn.
Tám nàng tỳ nữ đó thảy đều giương mắt trừng trừng nhìn Bích Cơ không chớp.

Hoàng Thiên Huân hổ thẹn, mặt mày biến sắc, ú ớ nói rằng :
- Bích Cơ, cớ sao mi lại trở mặt như vầy. Hoàng mỗ này một lòng son sắt, không nề đường xa vạn dặm đến đây để báo tin cho mi, chỉ vì muốn cứu mi thoát khỏi bàn tay độc ác của gã hôn quân.
Bích Cơ trả lời một cách khinh bỉ :
- Nếu ta chẳng bằng lòng nhận lấy lòng tốt đó, thì mi nghĩ sao?
- Ta nghĩ rằng, mi là một người con gái đê hèn, hạ tiện!
Bích Cơ nổi giận :
- Mi dám buông lời vô lễ?
Hoàng Thiên Huân trợn mắt, hào quang long lên sòng sọc, cười đanh ác nói rằng :
- Nếu mi trở mặt thì ta cũng trở mặt. Ta đã cứu mi thoát khỏi bàn tay của gã hôn quân nhiều phen mà mi chẳng biết ơn. Hoàng mỗ hôm nay nhất định bắt sống mi để cho mi nếm mùi Vu Sơn mưa gió.
Ban đầu, Đường Luân những tưởng Hoàng đại nhân có lòng tốt, đối với việc nàng trở mặt lấy làm bất mãn. Thì ra bây giờ mới biết Hoàng đại nhân cũng không phải là người đoan chính.
Lại nữa nghe hắn ta buông lời vô lễ, dùng toàn những câu hèn hạ nên trong lòng bất giác nổi giận xung thiên.
Nếu chàng không sợ hành tung của mình bại lộ thì ắt đã nhảy ra, tặng cho tên này mấy cái tát tai xứng đáng.
Đường Luân vừa nghĩ đến đây thì Hoàng Thiên Huân đã nhún mình nhảy xổ đến trước mặt Bích Cơ. Tám nàng tỳ nữ thấy vậy liền phát động Bát Quái trận đồ, lao xao chuyển động, nhưng Bích Cơ đã thét :
- Bọn bây lui ra!
Bọn tỳ nữ biết ý của chủ nhân, lập tức nới rộng vòng vây, chính vào lúc Hoàng Thiên Huân đang sững sờ kinh ngạc thì Bích Cơ bất thình lình đánh thẳng vào mặt hắn một đòn Hải Nộ Thiên Kinh.
Bất thình lình, Hoàng Thiên Huân bỗng nhiên cảm thấy thân hình mềm mại của Bích Cơ Ma Nữ dường như biến thành rắn chắc như pho tượng đồng, uy thế phi thường lẫm liệt.
Đòn Hải Nộ Thiên Kinh thật như cái tên của nó, khí thế thật là dữ dằn như biển gầm sóng thét, làm cho đất trời phải kinh sợ.
Nhưng Hoàng Thiên Huân là một tay cao thủ của phái Thiên Đài sơn, giữ được chức Ngự tiền thị vệ cũng chẳng phải tay vừa.
Hắn ta khinh thường Bích Cơ là trang nhi nữ nên không tránh, không né, vội vàng xuống tấn chữ Đinh, vung bàn tay hữu ra chống trả bằng một đòn mãnh liệt của Thiên Đài sơn là Thiên Băng Địa Hãm.
Hai miếng này thảy đều thuộc về ngạnh công, lại dấu mặt đối chọi cùng nhau, nên hai bàn tay của hai bên vừa chạm vào nhau thì vang

lên một tiếng “bốp” rùng rợn.
Đường Luân giựt mình lấy làm lo sợ cho việc an nguy của Bích Cơ Ma Nữ.
Nào ngờ, kết quả lại ngoài sức tưởng tượng của chàng. Tiếng vang vừa trỗi dậy thì cả hai người thảy đều loạng choạng thối lui ba bước, thật là một bên nửa cân, một bên tám lạng, không bên nào sút bên nào.
So qua một đòn nội lực, Bích Cơ Ma Nữ biết rằng sức mạnh của đối phương thật là đáng kể. Muốn thắng tên này phải dằn mặt, thì phải dùng mưu khôn kế khéo chớ không thể dùng sức.
Vì vậy mà lần thứ nhì lướt tới, Bích Cơ Ma Nữ không dùng ngạnh công nữa, mà sử dụng một thế thật là mềm mại là Hải Khoát Thiên Không.
Hoàng Thiên Huân lấy làm lạ, vì ban nãy Bích Cơ Ma Nữ hùng hồn lẫm liệt bấy nhiêu thì bây giờ lại ẻo lả mềm mại bấy nhiêu. Cùng một người sử dụng mà hai thế võ, một cương một nhu, hoàn toàn khác biệt, thật là đáng sợ.
Nhưng lần này, Hoàng Thiên Huân rắp tâm dùng cương để chế nhu nên hắn ta lại không tránh né, mà một lần nữa sử dụng thế Thiên Băng Địa Hãm.
Nào ngờ luồng sức mạnh của hắn vừa tràn tới không gặp một trở lực nào, dường như một hòn đá ném vào biển cả không một tiếng vang.
Hoàng Thiên Huân giựt mình nhưng không thu tay hồi bộ, mà lại bước tới một bước, lấy tay hữu làm bình phong che đậy, để cho cánh tay tả luồn theo phía trước, tống thêm ra một đòn cay độc.
Cái chỗ khôn khéo của đòn Hải Khoát Thiên Không là tản mát sức mạnh ra khắp bốn bề, để cho kẻ địch rơi vào tròng rồi mới tập trung sức mạnh về một nơi mà đột kích.
Vì vậy mà bàn tay tả của Hoàng Thiên Huân vừa tung ra được tám phần thì Bích Cơ Ma Nữ đã xoay mình trở bộ. Trong khi thân hình của nàng xoay tròn một cách ngoạn mục, thình lình một bàn tay tả vươn ra, chọi thẳng với bàn tay của Hoàng Thiên Huân.
Ban nãy vừa so qua một chưởng, Hoàng Thiên Huân thấy rằng sức mạnh của mình so với Bích Cơ Ma Nữ chỉ có thắng mà không có bại. Bây giờ thấy vậy, trong lòng cả mừng, hắn nghiến răng kèn kẹt, còn bao nhiêu hơi sức thảy đều dốc ra cho hết, quyết tâm dùng một chưởng này để đè bẹp Bích Cơ và bắt sống nàng đem về Thiên Đài sơn ân ái cho phỉ tình cá nước.
Một tiếng “bốp” rợn người lại vang lên. Bích Cơ Ma Nữ phen này bắn lùi hơn mười bước làm cho Đường Luân tâm can xao xuyến, dợm

buông mình bay ra can thiệp.
Chính vào lúc đó thì Hoàng Thiên Huân rú lên một tiếng bi thiết. Hắn ta thối lui hai bộ, run rẩy đưa bàn tay đẫm máu lên ngang mặt mình, căm hờn uất ức.
Thì ra hắn đã mắc mưu! Bích Cơ Ma Nữ biết rằng mình không thể dùng nội lực hạ nổi người nhất nên dùng đòn Hải Khoát Thiên Không tỏa ra sức mạnh bốn bề, ghìm đối phương vào giữa chờ cho hắn tung ra một đòn ngạnh công và nàng sẽ chọi lại.
Chính vào lúc thân thình của nàng quay cuồng lông lốc thì nàng đã thò tay lên mái tóc rút một mũi châm có tẩm thuốc độc. Dược lực cực kỳ mạnh mẽ kẹp vào giữa lòng bàn tay.
Đang cơn đắc chí, lại bị sắc đẹp làm cho bàng hoàng xao xuyến, Hoàng Thiên Huân nào có trông thấy động tác của nàng. Vì vậy mà khi hai bàn tay so vào nhau, hắn ta bị mũi trâm độc đâm phải, máu đổ đầm đìa, chất độc lần lần theo dòng máu mà ngấm vào cơ thể.
Còn Bích Cơ thì mượn chưởng lực của đối phương mà bắn lùi về phía sau hơn mười bước bình yên vô sự.
Nửa cánh tay tê buốt, Hoàng Thiên Huân vừa giận vừa sợ, quắc mắt hầm hừ.
Nhưng Bích Cơ vẫn tươi cười, nụ cười ngọt ngào như đường mật. Nàng đưa cánh tay trắng muốt chỉ về phía sau lưng Hoàng Thiên Huân mà rằng :
- Hoàng đại nhân, coi chừng...
Hoàng Thiên Huân biết rằng Bích Cơ Ma Nữ quỷ kế đa đoan, nhưng mà nụ cười của nàng thật là quyến rũ. Hắn không thể cưỡng lại, bất giác mơ hồ quay đầu nhìn lại, bỗng nghe sau lưng mình nổi lên một tiếng thét vang trời :
- Thật không ngoài sự ước đoán của ta, mau chịu chết!
Câu nói chưa dứt thì một luồng sức mạnh đã ào ào tràn tới. Hoàng Thiên Huân tay trái đã thọ thương, tay phải vội vàng tuốt thanh trường kiếm, xử một đòn Loạn Vân Kinh Lôi chống trả.
Bích Cơ vẫn điềm nhiên cười ròn rã làm cho Hoàng Thiên Huân bàng hoàng ngây ngất. Chính vào lúc đó thì luồng sức mạnh từ sau lưng đã tràn tới, một tiếng “bùng” vang lên, Hoàng Thiên Huân trúng đòn, bắn lùi về phía sau hơn một trượng.
Thân hình rắn chắc của hắn bị luồng sức mạnh đó đẩy trúng một cây cột ở cuối sân, một tiếng “rắc” vang lên, thân cột gãy gọn làm hai đoạn.
Tám nàng tỳ nữ rú lên tám tiếng thất thanh, tám chiếc lồng đèn lại chao động, bủa thành Bát Quái trận đồ bao vây Bích Cơ vào giữa.

Hoàng Thiên Huân thở hổn hển, gắng gượng đứng dậy, trợn mắt nhìn kỹ thấy người đó là Miêu Bá Tây, đang đứng nhìn mình bằng một gương mặt phi thường đắc ý.
Cách đó không xa, Trường Bạch đại quái là Thường Phong Lâm tần ngần đứng đấy, trên môi thoáng hiện một nụ cười khó hiểu. Sau lưng ông ta là mười hai Cẩm y thị vệ, trợn mắt lườm lườm.
Hoàng Thiên Huân thở hổn hển :
- Thì ra lũ bây.
Miêu Bá Tây cười đanh ác :
- Thằng họ Hoàng kia, thật không ngờ mi cũng có ngày nay. Ta thành thật bảo cho mi biết, bông lài đâu có cặm trên bãi cứt trâu được, sao mi dám cả gan tranh đoạt người đẹp với Thánh thượng? Mi đã làm một việc phạm thượng nên ta vâng lệnh đến bắt ngươi đây. Thật là dịp may, lấy tội công mà trả thù tư, khoái biết mấy.
Lại cười hềnh hệch hỏi rằng :
- Miếng Ưng Trảo công ban nãy mi thấy thế nào?
Hoàng Thiên Huân cau mày, hằn học nói :
- Thằng họ Miêu kia, trước khi ta nhắm mắt ta cũng nguyện xé xác mi thành trăm mảnh.
Miêu Bá Tây đắc chí cười ha hả. Hoàng Thiên Huân sắc mặt trắng như tờ giấy bạch, mồ hôi trán vả ra đầm đìa, hắn ôm ngực mà quay sang nói với Bích Cơ :
- Mi thật là cay độc... Khen cho mi đó!
Nói rồi y từ từ đưa thanh trường kiếm lên nhắm thẳng vào tấm thân ngà ngọc của Bích Cơ dợm đâm tới.
Bích Cơ thấy vậy khẽ cau mày, nhưng rồi lập tức lấy lại bình tĩnh, lại mỉm một nụ cười đầy quyến rũ :
- Hoàng đại nhân, ta thật đáng chết hay sao?
Mũi gươm của Hoàng Thiên Huân đã cất lên, bây giờ từ từ trút mũi trở xuống. Hoàng Thiên Huân giương cặp mắt thèm thuồng nhìn Bích Cơ mà thở dài áo não.
Thình lình hắn ta quắc mắt, nhìn sang Trường Bạch Nhị Quái, mũi gươm lại cất lên.
Thường Phong Lâm vội thét :
- Lão nhị, coi chừng!
Miêu Bá Tây đang ngửa cổ cười đắc chí. Câu nói của Thường Phong Lâm như cơn gió thoảng, chẳng lọt vào tai.
Hoàng Thiên Huân như một kẻ điên cuồng, thét lên một tiếng rùng rợn, để rồi dùng thanh trường kiếm của mình phóng ra một đường ác liệt.

Mũi gươm xé gió nghe “vèo vèo”, Đường Luân nhác thấy một luồng kiếm quang đi thẳng vào huyệt Tỏa Hầu của Miêu Bá Tây.
Trong lúc đó thì Thường Phong Lâm nhảy xổ tới định ngăn lại nhưng việc đã trễ, lưỡi gươm sắc bén đâm suốt ngang huyệt Tỏa Hầu làm cho Miêu Bá Tây rũ người trên mặt đất, máu thắm trào ra vô cùng kinh rợn.
Chân vừa chấm đất, Thường Phong Lâm bật lên như một chiếc lò so, nhảy xổ về phía Hoàng Thiên Huân lúc bấy giờ đang loạng choạng sắp ngã.
Hoàng Thiên Huân thấy đối thủ nhảy tới, dựng hai bàn tay lên, hằm hè muốn xuất chưởng.
Thường Phong Lâm là tay lão luyện giang hồ, biết rằng một con thú dữ sắp chết sẽ vùng lên chống trả một cách đáng sợ. Vì vậy mà trong lòng đố kỵ, không dám nhảy thẳng tới mà lách sang một bên.
Hoàng Thiên Huân ha hả cả cười :
- Thằng họ Hoàng này trên đường về Âm phủ có một kẻ đồng hành là Miêu Bá Tây, như vậy cũng đủ rồi.
Câu nói vừa dứt, hắn thổ ra một bụm máu rồi lã người ra trên mặt đất.
Dãy dụa một chập, hắn không còn hơi sức, giương cặp mắt lờ đờ nhìn về Bích Cơ.
Bích Cơ Ma Nữ vội ngoảnh mặt nhìn sang chỗ khác.
Thường Phong Lâm nhìn thi hài của Miêu Bá Tây, lộ vẻ Thố tử hồ bi mà nói một câu đầy nước mắt :
- Mi chẳng nghe lời ta mới ra nông nỗi, ta phải xé xác thằng họ Hoàng ra làm trăm mảnh để báo thù cho mi.
Dứt lời, hắn vươn bàn tay hộ pháp nhảy xổ về phía Hoàng Thiên Huân tống một chưởng vào đầu.
Nào ngờ Bích Cơ Ma Nữ kêu lên mấy tiếng :
- Thường đại nhân!
Tiếng nói của nàng ngân ngân lảnh lót. Thường Phong Lâm biết rõ nàng sắp giở chứng điêu ngoa, nhưng vẫn không thể cưỡng nổi với câu nói đầy tình tứ của nàng, nên khẽ ờ lên một tiếng.
Bích Cơ lại đảo cặp thu ba, dịu giọng nói rằng :
- Nghe nói trong hàng ngũ Cẩm y thị vệ thì Thường đại nhân đây là một người tốt nhất?
Mặc dầu biết Bích Cơ Ma Nữ muốn làm rối lòng người nhưng Thường Phong Lâm vẫn phải trả lời :
- Trường Bạch là nơi quê mùa nên người sinh trưởng nơi đó tính tình thẳng thắng, chớ chưa có gọi là tốt được.

Nào ngờ Bích Cơ trả lời một câu chát chúa :
- Ta nghe nói rằng ruột của bọn chó săn thẳng lắm.
Thường Phong Lâm cũng không vừa, chõi lại :
- Thẳng thì có thẳng thật đấy, dầu sao so với lòng dạ của bọn cáo, bọn chồn thì cũng còn gọi là tốt.
Bích Cơ khen :
- Thường đại nhân thật có tài ăn nói. Tôi phải cảm ơn Thường đại nhân đã nhiều lần nói tốt cho tôi trước mặt Thánh thượng.
Thường Phong Lâm nở một nụ cười quái dị trả lời :
- Thằng họ Thường này chỉ xin một điều là khi nương nương nhập cung rồi, không nhớ đến việc thù hằn khi xưa, mà vẫn để cho người Trường Bạch này được hưởng bổng lộc của triều đình thì tôi rất lấy làm cảm kích.
Bích Cơ giả vờ kinh hãi :
- Bích Cơ này chỉ là một người thường dân thì làm sao có thể ban ơn của triều đình được?
Thường Phong Lâm lại lộ ra một vẻ thật là quỷ quyệt, trả lời :
- Thú thật với nương nương, Thánh thượng đã có lòng muốn đưa nương nương vào cung Chiêu Dương đó.
Bích Cơ đôi mắt sáng ngời, cười rũ rượi, giọng cười của nàng vang vang đồng vọng giữa Ma viện, đoạn nói rằng :
- Vào Chiêu dương cung sẽ làm mẫu nghi thiên hạ, tột đỉnh giàu sang, thật là vui thú?
Thường Phong Lâm trả lời :
- Đó là lẽ tự nhiên.
Bích Cơ đắc ý lắm, nàng cứ cười như hoa đào trước gió làm cho Đường Luân trong lòng cả giận.
Chàng nghĩ thái độ của Bích Cơ thật là khó hiểu. Nếu một khi nàng ham bả vinh hoa, tham mùi phú quí thì tấm lòng si tình của mình thật là trôi theo dòng nước, tan như bọt bể.
Hơi dưỡng khí chàng tụ lại đan điền bây giờ đây lần lần tản mát, bàn tay vốn nắm chặt chuôi gươm bây giờ cũng uể oải buông ra.
Thình lình, có một chiếc bóng mờ bay vù tới trước mặt, Đường Luân giựt mình kinh hãi, vội thu hình sát lên mái ngói. Nhưng việc đã trễ, lỗ tai của chàng đã bị người ấy véo cho một cái nên thân.
Một chòm râu bạc bay phất phơ ngang trước mặt, nghe một giọng nói quen thuộc vang lên, thì ra đó là giọng nói của Trần Như Phong :
- Thẳng nhỏ, con cáo đó thật là tinh ma quỷ quyệt, cho đến già này mà cũng phải chết mệt vì nó, huống hồ gì nhà ngươi là một thằng con nít. Mi thật giống ta, hồi ta còn nhỏ hễ gặp đàn bà con gái thì đờ

người ra, không còn phân biệt gì được nữa. Mi thật là có phước mới vớ được con Bích Cơ Ma Nữ.
Dứt lời, ông ta véo mạnh Đường Luân thêm một cái rồi đảo mình ra phía sau, tụ khí Đan điền, thổi một hơi thật dài vào sau gáy của Đường Luân.
Trong lúc kẻ cường thù đại địch bao vây chung quanh, Đường Luân không dám cục cựa, mặc dầu hơi thổi của lão già Trần Như Phong lọt vào bâu áo, làm cho chàng nhột lắm, suýt nữa phải bật phì cười, nhưng chàng vẫn cố gắng cắn răng nhịn cười, chửi thầm trong bụng.
Mười hai tên Cẩm y thị vệ cùng Thường Phong Lâm thảy đều ngây ngất trước sắc đẹp của Bích Cơ Ma Nữ. Ngay đến nhóm người của Vô Hồn tông, nổi tiếng là đã mất hết nhân tính, mà trước cái lối làm dáng của Bích Cơ cũng phải bàng hoàng, vì vậy mà không phát giác dưới mái nhà kia có hai người, một già một trẻ đang đùa với nhau trên cái chết.
Và ngần ấy người, không một ai đọc thấu tâm tư của Bích Cơ Ma Nữ. Trong lòng nàng bây giờ đang vô cùng nôn nóng, dùng kế hoãn binh để tìm một lối thoát thân.
Đồng thời, thâm tâm của nàng vô cùng lo lắng vì cha nàng đi theo Vô Hồn tông chủ đã lâu mà không thấy trở về.
Thường Phong Lâm ngỡ rằng người đẹp đã chịu thúc thủ nên vội vã vỗ tay ra hiểu cho mười hai tên Cẩm y thị vệ tràn tới, ý định muốn dùng sức mạnh ép Bích Cơ Ma Nữ phải về trào.
Mười hai tên Cẩm y thị vệ đồng thanh nạt lên một tiếng, cất mình tràn tới.
Nhưng Bích Cơ Ma Nữ tắt hẳn nụ cười trên môi, lộ sắc giận dữ, quát :
- Đứng lại!
Nụ cười đang nở tươi như hoa của nàng thình lình vụt tắt, việc đột ngột thay đổi đó làm cho Thường Phong Lâm giựt mình mà mười hai tên Cẩm y thị vệ cũng sửng sờ dừng gót.
Bích Cơ lạnh lùng hỏi :
- Thường lão đại, nơi chốn này ai là người có quyền uy to nhứt?
Thường Phong Lâm rạp mình, trả lời một câu nịnh bợ :
- Lẽ tự nhiên là Liên nương nương chớ còn ai nữa?
- Vậy thì tại sao Thường lão đại mi dám vô lễ đối với nương nương?
Thường Phong Lâm cau mày, cúi đầu trả lời :
- Không dám!
Bích Cơ mỉm cười :
- Vậy thì Thường đại nhân truyền cho Cẩm y thị vệ tuốt gươm đến uy

hiếp nương nương có ý định gì?
Thường Phong Lâm ấm ớ :
- À!
Đoạn lão ta quay đầu lại truyền lệnh cho bọn Cẩm y thị vệ :
- Chư vị đại nhân, hãy tra gươm vào vỏ, đừng để cho nương nương phải kinh sợ.
Mười hai tên Cẩm y thị vệ thảy đều răm rắp tuân theo. Nào ngờ Bích Cơ Ma Nữ cười sằng sặc :
- Hay lắm! Các con thật là ngoan ngoãn.
Thường Phong Lâm giựt mình, thì ra ông ta đã bị Bích Cơ Ma Nữ dùng tiếng nương nương thay cho tiếng mẹ, kêu bọn mình là con. Ông ta bất giác sượng sùng, tần ngần đứng đờ ra đấy.
Cặp mắt của Bích Cơ bỗng sáng rực lên, nàng ta gay gắt :
- Thường lão đại, mi đừng ngỡ rằng ta ham chức nương nương. Nói thật cho mi biết, ta không bao giờ đi làm điều hạ tiện như vậy.
Câu nói này làm cho Đường Luân như người sực tỉnh cơn mê, làm dưỡng khí tản mát khắp nơi bây giờ lại tụ phắt ở Đan điền, tinh thần phấn chấn, bàn tay bất giác thò ra nắm lấy chuôi gươm.
Cặp mắt của chàng long lên sòng sọc, đợi chờ cơ hội :
Bên cạnh, Trần Như Phong lại lè nhè :
- Cáo già đấu trí với Hồ ly tinh. Vô Hồn đảng so tài với Hiệp Nghĩa tông. Thật là một vở tuồng lý thú. Đào, kép, hề đều đủ cả...
Thường Phong Lâm lúc bấy giờ nhìn xem sắc diện của Bích Cơ Ma Nữ cũng đã khám phá ra nãy giờ nàng cố tình trì hoãn để kéo thì giờ làm kế hoãn binh.
Bây giờ lão cười lên một tiếng đanh ác, cả quyết nói rằng :
- Liên cô nương, nếu thức thời vụ thì hãy ngoan ngoãn nghe theo lời ta. Bằng không thì ta sẽ phạm thượng đó, xin tha tội thất lễ.
Bích Cơ bình thản trả lời :
- Ta không bằng lòng đi thì mi nghĩ sao?
Thường Phong Lâm cười ồ ồ nói :
- Cô nương sở dĩ được danh vang thiên hạ chỉ nhờ có sắc đẹp mà thôi. Nay được Thánh thượng để ý đến, mà mời vào cung thì thật là một điều diễm phúc. Bây giờ đây không biết có bao nhiêu nhân vật trong võ lâm đang gấm ghé đến ngọc thể của Bích Cơ Ma Nữ. Cô nương cũng là người trong làng võ nên nhớ rằng, thức thời vụ là người tuấn kiệt.
Bích Cơ Ma Nữ quát :
- Câm mồm lại! Mi không có quyền hỗn xược với ta. Thủ đoạn của Đông Hải Ma Quân cay độc như thế nào chắc mi cũng đã biết.

Thường Phong Lâm cười hằn học :
- Liên Hải Thiên ngày xưa quả thật là một tay dọc ngang thiên hạ, nhưng mà giờ đây đã gặp khắc tinh, chắc có lẽ giờ này đang thọ cực hình của Vô Hồn tông chủ mà sắp sửa vĩnh viễn đi vào thế giới Vô Hồn.
Bích Cơ tái xanh sắc mặt, tâm can rúng động, nàng nghĩ rằng :
- Kể từ ngày ta khôn lớn, chưa từng thấy cha ta đấu với ai trên mười hiệp mà chưa thủ thắng. Ngày Hoa Sơn đại hội, chính ta đã thấy cha ta chỉ dùng có mấy đòn mà hạ được các tay cao thủ trong các môn các phái. Bản lỉnh của Ma Đại Nhân tuy rằng cao cường nhưng ta tin chắc rằng khó mà thắng nổi cha ta lắm. Nhưng sao mãi tới bây giờ mà người vẫn chưa về, thật là một vấn đề nan giải.
Trong lòng nàng bắt đầu hồi hộp. Đây là lần thứ nhứt nàng biết lo lắng đến sự an nguy của cha nàng.
Cố gắng lấy lại bình tĩnh, nàng cất giọng uy nghiêm nói :
- Hay cho Trường Bạch đại quái, trước khi mi thọ hình của Đông Hải Ma Quân, thì hãy nếm mùi cay độc của ta đã.
Đoạn nàng quay lại ra dấu cho tám nàng tỳ nữ. Bát Quái trận đồ lại lần lần dấy động.
Đèn đuốc sáng rực bốn bề, bao vây Thường Phong Lâm vào giữa.
Thường Phong Lâm chưa biết lợi hại, thét vang :
- Hay cho con quỷ nhỏ...
Dứt lời, hắn nhún chân nhảy vụt về phía sau.
Mười hai tên Cẩm y thị vệ nạt vang trời, mười hai thanh trường kiếm thảy đều tuốt ra khỏi vỏ. Mười hai mũi gươm đâm ra tua tủa như một trận mưa rào, xáp chiến dữ dội với Bát Quái trận đồ.
Nào ngờ đường gươm vừa tuôn ra thì Bát Quái trận đồ tháo lui với một tốc độ cực kỳ nhanh chóng. Trận mưa gươm rơi vào khoảng không trông thật buồn cười.
Chưa kịp kinh mang thì tám nàng tỳ nữ bất thình lình giăng thành hàng chữ nhất, rồi bao vây mười hai tên Cẩm y thị vệ vào giữa.
Mười hai tên này ngày thường cũng được huấn luyện hẳn hoi, nên tức khắc đâu lưng vào nhau, kết thành một chiếc vòng tròn kín đáo, đồng xoay ra ngoài mà chiến đấu.
Bát Quái trận đồ lúc bấy giờ cũng chia ra tám cửa Càn, Khảm, Cấn, Chấn, Tốn, Ly, Khôn, Đoài mà thay phiên nhau tập trung lực lượng để tấn công.
Lúc thì lực lượng tập trung vào cửa Tốn, lúc lại tập trung vào cửa Càn, rồi bất thình lình dùng hết sức mạnh vào cửa Ly.
Cứ thay phiên nhau như thế mà nhồi mười hai tên Cẩm y thị vệ, làm

cho bọn chúng lần lần mồ hôi vả ra như tấm, hơi thở ồ ề, vòng chiến đấu không còn chặt chẽ như xưa nữa.
Đường Luân trố mắt nhìn sự biến ảo kỳ dị của Bát Quái trận đồ, thình lình Trần Như Phong bấm nhẹ vào mông chàng một cái. Giật mình chàng nhìn lại thấy lão già Thường Phong Lâm lúc bấy giờ đang sẽ lén rề lần, rề lần đến sau lưng Bích Cơ Ma Nữ.
Ban đầu còn cách bốn trượng, rồi ba trượng, rồi hai trượng...
Đường Luân dợm kêu lên báo động chợt bàn tay khẳng khiu của Trần Như Phong bịt ngang miệng chàng.
Còn đang kinh dị thì bỗng nghe dưới đấu trường vang lên một tiếng rú của Thường Phong Lâm.
Thì ra Thường Phong Lâm thấy Bích Cơ Ma Nữ đang ngắm nhìn bọn nữ tỳ của mình sử dụng Bát Quái trận đồ, ông ta định xuất kỳ bất ý, sẽ lén bò ra sau lưng nàng bất thần điểm huyệt để bắt nàng về trào mà tâng công.
Ông ta rề lần, rề lần đến sau lưng nàng, con mồi đã cách còn hai trượng mà vẫn chưa phát giác, trong lòng lão ta khấp khởi mừng thầm, vận hết hơi thở vào cánh tay hữu rán trờ tới thêm một trượng nữa, đoạn bất thình lình điểm một ngón thần tốc vào huyệt Hội Tông của nàng.
Bích Cơ Ma Nữ đã tính sẵn từ trước, biết rằng mười hai tên Cẩm y thị vệ mà xáp chiến với bọn tỳ nữ thì Thường Phong Lâm cũng sẽ thừa cơ mà hạ thủ.
Vì vậy mà mặc dầu nàng ngắm nhìn bọn nữ tỳ nhưng tai nghe tám phương, mắt nhìn bốn hướng. Cử chỉ của Thường Phong Lâm thảy đều lọt vào cảm giác của nàng.
Đã rắp tâm từ trước nên Bích Cơ đã thủ sẵn chiếc trâm cài tóc trong tay, chuẩn bị hát lại tấn tuồng cũ, cho thằng Thường Phong Lâm một mẻ.
Khi nghe thấy một luồng gió mạnh lốc vào huyệt Hội Tông, Bích Cơ lẹ làng xoay mình trở lại, nhanh như một luồng điện, trám chiếc trâm cài tóc vào huyệt Hội Tông của mình.
Thường Phong Lâm định chắc thành công mười phần, nào ngờ bàn tay vừa chạm vào mình của đối phương thì nghe nhói lên một cái, biết nguy, như một con ngựa thình lình kềm cương lại trên một triền núi hiểm nguy, ông ta dừng phắt tay lại.
Chính vào lúc lỡ bộ đó thì bàn chân mảnh mai của Bích Cơ Ma Nữ đã tung ra một đá dữ dằn vào huyệt Hoàng Khiêu của lão.
Thì ra đòn bên trên bàn tay chỉ là đòn hư, cốt làm cho đối phương tinh thần thảng thốt, để rồi tấn công vào phía dưới.

Thường Phong Lâm thấy chả vai của Bích Cơ động đậy, gió phía dưới dậy lên rào rào, đã biết mình trúng kế, còn đang bàng hoàng thì huyệt Hoàng Khiêu đã lãnh lấy một ngọn Tảo Đường cước của người đẹp mà ngã ngửa ra.
May nhờ Thường Phong Lâm là một tay lão luyện giang hồ, thân kinh bách chiến nên mặc dầu trong cơn nguy cấp cũng vội vàng bế mạch, để cho bán thân khỏi phải tê liệt, mượn sức mạnh của ngọn đá Tảo Đường mà lộn mèo ra phía sau hai vòng rồi sa xuống đất.
Lão ngửa cổ khen :
- Hay cho Tảo Đường cước của Thiếu Lâm, nhưng mà Liên cô nương hãy chuẩn bị để cho kẻ hèn này thọ giáo vài đường.
Câu nói vừa dứt, thân hình của Thường Phong Lâm bay vù tới như một cơn gió lốc, sử dụng phép khinh công của phái Trường Bạch, tấn công Bích Cơ một đòn Ngạ Hổ Cầm Ưng.
Bích Cơ Ma Nữ cười nhạt, đảo mình nữa vòng để nhường cho miếng đòn của Thường Phong Lâm đi phớt qua chả vai của mình. Trong giây phút hai tay đối thủ còn cách nhau trong đường tơ kẽ tóc đó Bích Cơ Ma Nữ vùng buông ra một tiếng cười trong trẻo.
Mượn tiếng cười làm át hơi gió của ám khí, Bích Cơ Ma Nữ phóng mũi trâm cài tóc trong tay mình vào huyệt Khí Hải của đối phương.
Thường Phong Lâm mặc dầu cứng ngoài miệng nhưng trong lòng thầm biết rằng hôm nay mình gặp phải tay cao thủ thật là đáng sợ. Vì rằng Liên Hải Thiên là một bậc danh thủ cái thế, ngày thường để hết tâm tư rèn đúc võ công cho đứa con gái cưng của mình. Bích Cơ lại thuộc hạng người thông minh đáo để, nghe một biết mười, lại thêm xảo kế đa đoan, nên ông ta rất là thận trọng.
Đòn Ngạ Hổ Cầm Ưng tuôn ra vừa được tám phần, thoáng nghe Bích Cơ Ma Nữ cất tiếng cười nên ông ta biết có chuyện lạ, vội vàng định thần quan sát, phân biệt trong cái tiếng cười của người đẹp kia có tiếng gió se sẻ vang lên như tiếng ám khí đi trong gió.
Trong cơn nguy cấp, lão ta cắn răng sử một thế Thiết Bản Kiều ngã ngửa ra phía sau để cho mũi trâm cài tóc của Bích Cơ Ma Nữ lướt vù qua thân hình của mình, cách cái chết chỉ có một đường tơ.
Thừa thế đối phương đang ngã ngửa trong cái thế Thiết Bản Kiều, Bích Cơ Ma Nữ tung mình lên cao bốn thước, rồi như một con chim đại bàng đớp miếng mồi ngon, nàng sà xuống chộp vào đỉnh đầu của Thường Phong Lâm theo thế Phi Bằng Quá Hải.
Thường Phong Lâm cả mừng vì trước khi ông sử dụng Thiết Bản Kiều dụng tâm chỉ chờ đợi có phút này, cái phút tạo cho ông một cái thế sử dụng đòn Mãnh Hổ Quá Trường Bạch, một thế võ chuyên

dùng để chống cự với người từ bên trên đánh xuống.
Bích Cơ Ma Nữ thấy đối phương chới với trong cái thế Thiết Bản Kiều mà đòn Phi Bằng Quá Hải của nàng lại đang đi ngon trớn, thình lình trước mắt hoa lên một cái, thân hình của Thường Phong Lâm chỉ dùng có một ngón chân làm điểm tựa để đứng trên mặt đất.
Vậy mà thoắt một cái, ông ta lộn mèo trở lại, rồi chờn vờn phản công bằng một đòn kỳ dị.
Bích Cơ Ma Nữ thấy hai bàn tay của đối phương vươn ra như vuốt hổ, chộp hai cái kinh hồn vào hai huyệt Nhũ Âm nằm dưới vú của mình.
Bích Cơ kinh tâm táng đởm vì thân hình của nàng đang lơ lửng giữa không trung, không một chỗ nào có thể dùng điểm tựa để xê dịch thân hình mà đòn của đối phương thì ào ào tuôn tới như sóng đổ thác reo, thật là kinh khủng.
Đây nói về mười hai tên Cẩm y thị vệ, mắt hoa đầu váng trong Bát Quái trận đồ. Tám chiếc cán lồng đèn phối hợp với nhau phi thường chặt chẽ, làm cho mười hai thanh trường kiếm không thể vẫy vùng. Những chiếc cán lồng đèn thoạt đông thoạt tây, lúc tả lúc hữu, tấn công huyền huyền hoặc hoặc, toàn là uy hiếp những yếu huyệt trên toàn thân của mười hai tên võ sĩ.
Xáp chiến mười hiệp trôi qua, bất thình lình tám nàng tỳ nữ bỏ hết vị trí của mình, tập trung lực lượng vào tấn công một tên đầu xỏ của bọn thị vệ.
Áp lực rải rác các nơi bất thần tan biến, chư kịp ngơ ngác thì tám chiếc cán lồng đèn đâm tới tua tủa, chận nghẽn hết lối thoát.
Tên Cẩm y thị vệ không kịp kêu lên một tiếng, lăn đùng ra mặt đất, đôi mắt trắng đờ vì vừa lãnh lấy tám đòn trên tám huyệt khắp châu thân.
Đòn vừa thành công thì tám nàng tỳ nữ tức khắc bủa ngược qua một chiếc vòng tròn, bao vây mười một tên Cẩm y thị vệ trở lại.
Bọn Vô Hồn tông lúc bấy giờ đứng ngoài thị chiến, thấy đồng bọn lâm nguy nhưng vẫn điềm nhiên, không một ai ra tay tiếp cứu. Bọn họ thảy đều giương mắt trừng trừng nhìn vào Bát Quái trận đồ, dường như đang mưu toan một việc gì bí hiểm.
Vòng vây càng ngày càng xiết chặt, áp lực càng lúc càng gia tăng dữ dội. Bọn Cẩm y thị vệ chống trả một cách thật là khó khăn cực nhọc.
Phen này, tám nàng tỳ nữ dường như không muốn cấp công háo thắng nữa, mà dùng chiến thuật thật là hòa hoãn, cố tình muốn nhồi cho đối phương thấm mệt.
Mười một tên Cẩm y thị vệ như một bầy cá nằm trong chiếc rọ, cố

sức vùng vẫy mà không sao thoát ra cho được.
Trong lúc họ đang hoang mang thảng thốt, bất thình lình nàng nữ tỳ dẫn đầu nạt lên một tiếng lóng ra hiệu.
Hiệu lệnh vừa ban ra, năm nàng tỳ nữ đứng trên các cửa Cấn, Chấn, Tốn, Ly, Khôn bất thình lình thoát ly thế trận, kết hợp với nhau như một đường tên cắt mạnh đối phương ra làm hai khối.
Ba nàng đứng trên cửa Khảm, Càn và Đoài thì đối địch với sáu tên Cẩm y thị vệ, cứ lấy một mà chọi hai để cầm chân bọn họ.
Trong lúc đó thì bên khối kia, năm nàng tỳ nữ một chọi một với năm tên thị vệ, đấu chiến tưng bừng.
Bọn tỳ nữ mặc dầu là hạng quần thoa, nhưng ngày thường cố công luyện tập, lại thuộc làu về Bát Quái trận đồ nên nhất công nhất cự thảy đều có quy củ hẳn hoi nên năm nàng đã nắm phần chủ động.
Đường Luân kinh tâm táng đởm, thì ra họ đã từ Bát Quái trận đồ mà đổi sang thành Ngũ Thủ Mai Hoa, thế trận thật là kỳ diệu.
Năm nàng liễu yếu đào tơ, mặc dầu nội lực không đặng dẽo dai bằng đối phương nhưng nhờ Ngũ Thủ Mai Hoa trận phối hợp cực kỳ khéo léo nên làm cho đối phương điên đầu.
Độ chừng tàn nửa nén hương thì đòn cân lực lượng đã nghiêng hẳn về phe tỳ nữ.
Lại một mật lệnh nữa ban ra, bốn nàng đứng trên bốn cửa Càn, Chấn, Tốn và Ly lại kết hợp với nhau thành Tứ trụ, vậy hai tên thị vệ.
Còn nàng đứng bên cửa Khôn thì một mình đối địch với ba gã đấu lưng vậy mà nhờ một thế võ thần kỳ, nàng đã cản chân ba tên này lại.
Trong lúc đó thì hai tên thị vệ kia lọt vào thế trận Tứ trụ chỉ trong một cái nháy mắt là bị bốn nàng ấy điểm nhằm huyệt Khai Nguyên rũ người ra giẫy đành đạch trên mặt đất.
Vừa giải quyết được hai tên đối thủ thì như họ đã thuộc lòng từ hồi nào, tám nàng ấy đồng nhất loạt thối lui tám bước, làm thành một cái vòng tròn lưa thưa mà vây chín tên còn lại.
Cứ dùng lối chiến thuật tiêu hao mà tám nàng tiêu diệt lần lần hết bọn Cẩm y thị vệ.
Cuối cùng chỉ còn có ba tên công lực khá cao nên còn kháng cự một cách bất đắc dĩ mà thôi.
Bầu không khí sôi động giữa chiến trường bấy giờ dịu lại, dường như bọn tỳ nữ muốn cố tình nghỉ ngơi để lấy lại sức khỏe ngõ hầu tung ra một đòn quyết liệt cuối cùng để tiêu diệt đối phương.

Hỏa Long Thần Kiếm

Hồi 12
Dùng Xa luân thuật chúng tỳ nữ ác chiến Vô Hồn tông

Thật không ngoài sự ước đoán, tàn thêm nửa nén hương nữa thì thời cơ đã đến.
Sáu nàng tỳ nữ cắt hai người thị vệ ra làm một khối, quyết dùng cái thế nhiều người để đè bẹp đối phương.
Thế trận vừa tan vừa hợp trong nháy mắt Đường Luân đã thấy ba tên Thị vệ này khó lòng thoát khỏi tử thần, bỗng nhiên một tiếng nạt vang lên, ba bề bốn bên vô số những chiếc bóng trắng nhảy vèo ra tham gia chiến đấu.
Ba tên thị vệ còn lại, có một tên vừa trúng đòn ngã gục thì bọn Vô Hồn tông đã xáp đến sát nách rồi. Vậy mà Bát Quái trận đồ đang tập trung sức mạnh tấn công vào bên trong bấy giờ lại tỏa sức mạnh ra ngoài để kháng cự với bọn người áo trắng.
Tám người tỳ nữ này đứng thành một thế trận, vuông không vuông, tròn không ra tròn, tam giác không ra tam giác, nhưng kết với nhau cực kỳ bí hiểm.
Bọn Vô Hồn tông thấy vậy chưa dám vội xông vào, chỉ đứng rời phía ngoài mà khán trận.
Đường Luân từ trên cao nhìn xuống thấy giữa trận là hai tên thị vệ râu tóc bơ phờ, hơi thở phều phào nặng nhọc. Vòng vây kế đó là tám nàng tỳ nữ, còn vòng vây phía bên ngoài thì của bọn Vô Hồn tông, đang chiếm cái thế tái bao vây kẻ địch.
Cả ba khối này bây giờ đứng im lìm không cục cựa, giương mắt trừng trừng nhìn về đối phương. Đường Luân cảm thấy trong cái im lặng đó có ngầm chứa đựng một sự đột biến kinh thiên.
Chính vào lúc đó thì cặp Bích Cơ Ma Nữ với Thường Phong Lâm đang đấu chiến tưng bừng với nhau ở cuối sân.
Nghe một tiếng nạt vang lên, Đường Luân liếc mắt nhìn lại, đúng vào lúc Bích Cơ Ma Nữ đang nằm trong cái thế nghìn cân treo sợi tóc.
Không kịp suy nghĩ lôi thôi, Đường Luân thò tay lên mái ngói bẻ lấy một mảnh nhỏ dồn sức mạnh vào cánh tay, định ném vù ra.
Bỗng bên tai vang lên một chuỗi cười hềnh hệch, lão già Trần Như Phong đã tung ra ám khí cứu nguy cho Bích Cơ Ma Nữ.
Một đạo hào quang lóe ngang trước mặt Đường Luân, nhưng miếng ngói trong tay chàng cũng ném vù ra nhanh như cắt.
Khá khen cho Đường Luân kể từ ngày uống nhằm thuốc Bá Vương

đảnh, khí lực mạnh mẻ hơn xưa rất nhiều. Mảnh ngói vụn của chàng đi sau mà tới trước.
Đúng vào lúc móng vuốt của Thường Phong Lâm sắp sửa chạm vào lồng ngực đồ sộ của Bích Cơ thì huyệt Khúc Trì của lão nhói lên một cái, cánh tay tê dại không còn điều khiển được nữa.
Chưa kịp định thần thì ngọn phi tiêu của Trần Như Phong đi sau lại cắm phập vào cánh tay bên kia, làm cho Thường Phong Lâm toát mồ hôi trán.
Lợi dụng một giây phút chậm trễ đó, Bích Cơ Ma Nữ đã dồn hết sức mạnh toàn thân của mình vào hai mũi võ hài, tung lên hai cước liên hoàn vào đan điền của Thường Phong Lâm.
Lưỡng đầu thọ địch, Thường Phong Lâm rú lên một tiếng bắn ra xa hai trượng rơi phịch trên mặt đất.
Lão trúng đòn chắc nặng lắm nên nằm yên không cục cựa gì nữa.
Bích Cơ Ma Nữ không thèm đếm xỉa gì đến lão, ngoảnh đầu nhìn sang Bát Quái trận đồ thái độ vô cùng bình thản nhưng trong tâm thật lấy làm kinh dị, không biết kẻ nào khuất mặt đã ra tay cứu mình? Chắc chắn không phải là phụ thân vì rằng phụ thân không bao giờ dùng phi tiêu làm ám khí.
Thấy hai bên đang cùng nhau hằm hè, Bích Cơ tuy ngoài mặt để tâm vào đó nhưng tinh thần luôn luôn lắng nghe động tĩnh chung quanh.
Một bầu không khí nặng nề bao trùm lấy Ma Quân viện. Đếm nhẩm thực lực của đối phương, bên Vô Hồn tông non ba mươi người ra mặt, nhưng không biết còn bao nhiêu nữa đang lẩn quẩn đâu đây.
Thình lình bên phái Vô Hồn tông có một kẻ dẫn đầu hô ám hiệu, trong chớp mắt toàn thể bọn Vô Hồn tông rần rần dấy động, nhất loạt tấn công.
Hai tên thị vệ còn sống sót nãy giờ đã lấy lại sức khỏe, chỉ chờ có cơ hội nghìn năm một thuở này, vội vàng luồn mình qua kẻ hở giữa lúc Bát Quái trận đồ đang ứng chiến với bên ngoài.
Nhờ vậy mà hai con cá đã lọt rọ này thoát ra khỏi vòng vây, đứng dựa lưng vào tường thở ồ ồ, không buồn biết đến Thường Phong Lâm đang im lìm nằm ở góc sân.
Vừa xáp trận là bọn Vô Hồn tông tấn công dữ dội, Đường Luân giật mình kinh hãi thì ra bọn nữ tỳ có trận thò bọn Vô Hồn tông cũng có trận. Nếu không ngần ấy người làm sao mà tiến thoái thật là qui cũ, hàng lối rõ ràng, lâm đại trận mà không loạn.
Chỉ so nhau vài hiệp, thì Đường Luân đã thấy bên phe tỳ nữ lâm vào thế nguy nên trong lòng bồi hồi lo lắng.
Liếc xem thái độ của Bích Cơ Ma Nữ, bỗng bắt gặp nàng vừa giơ hai

bàn tay trắng muốt ra vỗ mạnh bốn tiếng.
Cánh cửa hông ăn sâu vào Ma Quân viện thình lình mở toát hoát ra, rồi từ trong cánh cửa đen ngòm ấy lũ lượt tuôn ra không biết bao nhiêu là tỳ nữ.
Bọn này thảy đều vận toàn đồng phục bằng lối võ y bó sát vào thân hình vô cùng gọn ghẽ.
Vũ khí trên tay họ không phải là cán lồng đèn nữa mà trên tay mỗi người đều việc vẩy một ngọn roi làm bằng cành liễu, trông chừng mềm mại lắm. Lại có một điều là bên lưng mỗi nàng đều giắt một thanh trường kiếm nhỏ mà dài, rất xứng tay với khổ người mảnh mai của họ.
Đường Luân trong một đêm nay mục kích không biết bao nhiêu việc lạ, nhưng không có việc nào kích thích chàng mạnh mẽ cho bằng khí thế của bọn tỳ nữ này.
Trông họ đều là những người mảnh khảnh, nhưng hàng ngũ chỉnh tề, sắc mặt nghiêm trang, vừa ra khỏi cửa viện thì bày khai trận thế, tái bao vây bọn Vô Hồn tông thêm một lớp nữa.
Sau khi vòng vây đã chặt chẽ rồi, Đường Luân đếm phỏng thấy số tỳ nữ có đến sáu mươi người, và chia nhau đứng thành một Bát Quái trận đồ khổng lồ.
Đường Luân thở phào, vỡ lẽ ra rằng số cung nữ mới đến là sáu mươi tư người, cứ mỗi tám người kết thành một trận nhỏ, tám trận nhỏ đó kết thành một cái trận lớn, khí thế trông thật là kinh tâm.
Xuyên qua bóng tối, Đường Luân trông thấy trên vành môi mọng đỏ của Bích Cơ thoáng hiện một nụ cười đắc chí.
Còn đương vui lây với nụ cười duyên dáng của người đẹp, thình lình nét cười vụt tắt, và Bích Cơ Ma Nữ thét lên :
- Khai trận!
Lệnh truyền chưa dứt thì sáu mươi bốn nàng tỳ nữ thảy đều xuất thủ một lượt, cành liễu thiết tha mềm mại trên tay các nàng vung ra vèo vèo trong gió.
Vòng vây bên ngoài vừa đại tứ tấn công thì tám nàng tỳ nữ ở bên trong tức tốc phối hợp, tạo thành cái thế Ngoại kích nội công, làm cho bọn Vô Hồn tông phải lọt vào tình trạng tiền hậu thọ địch.
Đường Luân thở dài, thầm phục cho Liên Hải Thiên đã dày công uốn nắn, luyện tập bọn tỳ nữ thật là tinh vi thuần thục, ngót bảy mươi người tấn công ăn rập vào nhau, từ trên cao nhìn xuống, thấy trăm người như một, cử động nhịp nhàng, vô cùng ngoạn mục, công thì mạnh mẽ, thủ lại kín đáo, làm cho bọn Vô Hồn tông tay chân bấn loạn.

Nhưng sau giây phút lấy lại trầm tĩnh, người dẫn đầu bọn Vô Hồn tông hô to mấy khẩu lệnh, tức thì toàn thể những người áo trắng lao xao động đậy, bày thành thế trận Tam Giác Kim Chuyên, để kháng cự với thế trận khổng lồ Bát Quái.
Đường Luân trông xuống thấy giữa cái Bát Quái trận đồ do ngót trăm nàng tỳ nữ kết lại kia bao vây chặt chẽ một cái hình tam giác màu trắng.
Cái hình tam giác này, khi thì biến thành vòng tròn, để liên kết lực lượng chọi lại áp lực bên ngoài khi thì bất thình lình đổi sang ngôi sao năm góc, những đường góc bén nhọn kia được dồn sức mạnh vào đó để phá vỡ trùng vây.
Thật là biến hóa thiên hình vạn trạng, lại trong cái hình tam giác màu trắng nọ vây khổn tám chiếc lồng đèn, ánh sáng thấp thoáng khi mờ khi tỏ.
Đôi bên công cự cùng nhau khá lâu, độ chừng đối phương đã mệt nhoài, Bích Cơ Ma Nữ lại lanh lãnh ban truyền khẩu lệnh.
Lệnh vừa truyền ra, Bát Quái trận khổng lồ tức khắc di chuyển theo khuôn phép, cắt mạnh khối Vô Hồn tông ra làm hai, muốn dùng chiến lược tiêu hao ban nãy để làm cho hao mòn thực lực đối phương.
Khá khen cho sự biến hóa khôn lường của Bát Quái trận, chỉ trong vòng tàn một nén hương, thì bọn Vô Hồn tông đã có nhiều người tử trận. Thể xác của họ nằm la liệt trên mặt đất.
Phần còn lại hết lòng tử chiến, khí thế càng lúc càng hăng say.
Tám nàng tỳ nữ bị kẹt trong vòng vây trong cùng lúc bấy giờ cũng lại cử phản công, quyết chộp lấy cơ hội để thoát vòng vây nguy khốn.
Tình thế càng lúc càng găng, nhưng ưu thế lần lần đã thấy ngã về phe tỳ nữ.
Dằng công cầm cự với nhau trong cái thế hỗn chiến đó thêm chừng nửa tiếng đồng hồ nữa, thấy thời cơ đã đến, Bích Cơ Ma Nữ lại ban truyền hiệu lệnh.
Lạ lùng và ngoạn mục thay, lệnh của Bích Cơ vừa dứt, trăm người như một, tức khắc sang cành liễu trong tay mặt qua tay trái để rồi tay mặt tuốt gươm tấn công dữ dội.
Ban nãy, họ chỉ dùng có một nhành liễu thướt tha mềm mại mà nhờ cái thế liên hoàn chặt chẽ, phối hợp cùng nhau một cách thâm sâu huyền bí, nên khí thế thật là mạnh bạo.
Những ngọn liễu kia cứ chực tấn công vào những yếu huyệt của đối phương, làm cho kẻ non tay thảy đều trúng đòn mà chết.
Bây giờ đây, bất thình lình họ dùng cứng thay cho mềm, chiến lược hoàn toàn biến đổi.

Ban nãy mềm mại bao nhiêu thì bây giờ ồ ạt bấy nhiêu. Bọn Vô Hồn tông vì không ngờ trước nên binh khí trong tay không được thống nhất. Có người lại ỷ tài, chỉ dùng hai bàn tay trắng, bây giờ thế trận biến chuyển bất ngờ, thật lâm vào vòng nguy biến.
Giáp chiếc với nhau thêm một lần nữa, bọn Vô Hồn tông hao mòn thực lực càng nhiều.
Trong cơn nguy biến, bỗng có một tiếng lóng ban ra, Đường Luân đang khấp khởi mừng thầm, cho rằng bên Hải Ma phen này chắc là thắng trận.
Nào ngờ một tiếng nổ chát chúa vang lên, cắt đứt giòng tư tưởng của chàng.
Một làn khói trắng bay ra mờ mịt, trong chớp mắt cò gần phân nửa nữ tỳ ngửi nhằm hơi trắng đó mà buông kiếm ngã gục nơi giữa trận.
Thường Phong Lâm nãy giờ nằm im lìm làm cho người ta ngỡ rằng hắn đã trúng thương mà chết.
Nào ngờ bây giờ bỗng nhiên vùng dậy, chạy trối chết về phía trên gió để tránh làn hơi độc.
Chiến trường ồn ào vỡ lở, ai cũng tranh nhau tránh hơi độc, chỉ có bọn Vô Hồn tông vì có sẵn thuốc ngừa nên vẫn xông xáo trong vòng hơi độc mà sát phạt luôn tay.
Đang cơn hỗn loạn bỗng nhiên có hai tiếng thét vang trời nổi dậy.
Thường Phong Lâm đang trốn trong xó tường, giựt mình nhìn thấy hai đầu tường Đông và Tây đồng lượt có hai gã thanh niên xuất hiện.
Người đứng trên đầu tường phía Đông mặc một chiếc áo bào màu vàng, vẻ mặt thật là xa lạ.
Người này thét lên một tiếng nữa, bay mình tạo thành một đường vòng cầu rơi vào giữa trận, thanh trường kiếm trong tay hắn lồng lộn như rồng thiêng ra biển, sát phạt tưng bừng.
Thường Phong Lâm hậm hực :
- Thằng này muốn tìm chỗ chết.
Ngẩng đầu lên nhìn sang đầu tường phía Đông thấy gã thiếu niên đứng trên đó phong tư nho nhã, cặp mắt sáng như gương, miệng mồm xin xắn, trong tay cầm một thanh bảo kiếm sáng ngời ánh kiếm tỏa ra một làn hào quang rực rỡ, lấp lánh giữa nền trời khuya.
Thường Phong Lâm bất giác biến sắc, thì ra người ấy chẳng phải ai xa lạ, chính là Đường Luân đó.
Đường Luân ngang nhiên đứng trên đầu tường, tay cầm Hỏa Long thần kiếm, lưỡi uốn theo phép Xuân Lôi, khí tụ đan điền, nạt lên sang sảng :
- Người trong Vô Hồn tông! Hãy nghe lệnh của Vô Hồn điệu.

Ngót trăm người đang đấu chiến tưng bừng, vậy mà câu nói của Đường Luân vừa ban ra, âm ba chấn động làm cho cả thảy dừng tay lại.
Ngót trăm cặp mặt đổ dồn về phía Đường Luân. Đường Luân cũng đảo mắt nhìn xuống, bắt gặp trong đám hỗn độn đó, có cặp mắt lóng la lóng lánh đang nhìn mình không chớp.
Đó là cặp mắt của Bích Cơ Ma Nữ, cặp mắt đẹp vô song, trong và sáng, ánh mắt của nàng dường như thầm cảm kích Đường Luân đã kịp thời xuất hiện trong giây phút khốn cùng.
Lúc bấy giờ hơi độc đã tản mát vào không khí, những người chưa nhiễm độc vẫn còn tỉnh táo.
Đường Luân sợ cặp mắt mê hồn của Bích Cơ làm mất đi dũng khí của mình nên vội nhìn sang chỗ khác.
Bích Cơ thất vọng lắm, nàng bực tức ra mặt.
Như một con sư tử, Đường Luân lại gầm lên :
- Người trong Vô Hồn tông, hãy nghe lệnh của Vô Hồn điệu!
Những người áo trắng thảy đều răm rắp tuân theo. Có một gã vớ được một nàng tỳ nữ chợt nghe tiếng quát của Đường Luân vội vàng bỏ nàng xuống đất.
Nàng nữ tỳ đảo nhẹ một vòng, rơi là là về mặt đất, sắc mặt trắng bệch, tán đởm kinh hồn, rút lui vào đám chị em còn lại.
Bỗng từ trong đám người áo trắng, có một chuỗi cười sặc sụa :
- Đứa nào ngông cuồng đến thế, dám tự xưng có thể điều khiển Vô Hồn tông?
Đường Luân thét :
- Ngươi hãy nhìn thanh bảo kiếm này, ta dùng nó để điều khiển Vô Hồn tông.
Khoa thanh trường kiếm trước mặt mình mấy vòng, Đường Luân dõng dạc ra lệnh :
- Người Vô Hồn tông, hãy theo ta.
Dứt lời, Đường Luân xoay mình phi thân vào khoảng đêm dày đặc, tốc độ cực kỳ nhanh nhẹn...
Bọn Vô Hồn tông hô lên một tiếng lục đục nối gót theo Đường Luân, bọn họ đối với thanh gươm có ba chữ Vô Hồn điệu kia tỏ vẻ phi thường kính cẩn, không dám cưỡng lệnh.
Giữa lúc xôn xao, bỗng có tiếng của Thường Phong Lâm thét lên :
- Anh em khoan đi đã.
Dứt lời lão thò cánh tay ra định níu lấy chả vai của một người Vô Hồn tông đứng gần nhất.
Người ấy ngoảnh gương mặt lạnh lùng lại nhìn Thường Phong Lâm,

bỗng bất thần đẩy ra một chưởng.
Đòn của người này thật nhẹ nhàng, mềm mại, hư hư thực thực, xem chẳng thấm vào đâu nhưng mà tiềm lực lại mạnh mẽ phi thường.
Thường Phong Lâm nghe thấy một luồng sức mạnh ập vào mặt mình, giựt mình kinh hãi, bước xéo qua một bên nhanh như một đường tên để né đòn.
Nhưng... đã trễ, chả vai của hắn ta lãnh lấy một đòn kinh rợn, lộn mèo năm sáu vòng ra phía sau.
Trong lúc đó thì những người áo trắng lần lượt vượt nối gót theo Đường Luân đi hết.
Giữa đấu trường bấy giờ chỉ còn lại một số xác chết của bọn nữ tỳ và Cẩm y thị vệ.
Bầu không khí lần lần lắng xuống, bao trùm một màu tang tóc.
Bích Cơ Ma Nữ cau mày ngắm nhìn những đứa nữ tỳ thân yêu của mình đang ngây ngất vì hơi độc.
Trong thâm tâm của nàng, oán trách Đường Luân cớ sao ban nãy trốn tránh ánh mắt của nàng.
Kể từ lúc nàng hiểu đời đến nay, chưa từng có gã thanh niên nào cưỡng nổi ma lực trong cặp mắt của mình. Nàng băn khoăn lo lắng không biết Đường Luân sẽ giở ngón gì đây?
Bàng hoàng ngoảnh đầu nhìn lại, Bích Cơ bất giác giựt mình.
Sau lưng mình, bây giờ có một gã thiếu niên mắt trong mày sáng, thần sắc đẹp đẽ phi thường, đang giương cặp mắt sáng ngời để ngó mình.
Ánh mắt của gã long lanh lấp lánh, nhác trông cũng biết là trải qua nhiều điêu luyện.
Đó là một tay kiếm khách trẻ tuổi, mình mặc áo vàng, mỉm miệng cười tươi, cúi đầu xá chào Bích Cơ Ma Nữ.

Thanh Hỏa Long thần kiếm trong tay của Đường Luân cắt gió vèo vèo, chàng dẫn đầu đi trước, khí thế tợ chớp giăng sấm nổ, tốc độ lanh lẹ phi thường.
Nhưng càng chạy chừng nào, trong lòng của Đường Luân càng thêm kinh hãi chừng nấy.
Nghe đồn người trong Vô Hồn điệu thảy đều diệt hết tính, dốc hết một lòng luyện tập võ công, người nào người nấy thảy đều siêu việt.
Ngày hôm nay so thử khinh công mới biết rằng lời đồn không ngoa.
Đường Luân cắn răng xả hết tốc lực nhưng mà sau lưng mình gió

vẫn dậy vèo vèo, bọn Vô Hồn tông đuổi theo bén gót.
Đường Luân chạy một mạch đến chỗ thủ hạ của mình âm thầm mai phục, bất thình lình chàng dừng phắt chân lại, quay mình về phía sau, khoa thanh trường kiếm, tụ khí Đan điền, thét lên một tiếng :
- Đứng lại!
Đường Luân cố ý muốn phô trương nội lực thâm hậu của mình, sau khi đã uống Bá Vương đảnh.
Vì vậy mà tiếng thét của chàng vang rừng xé núi, đồng vọng giữa không trung lâu lâu mới dứt.
Bọn Vô Hồn tông nhất loạt dừng chân lại, giăng thành hàng chữ nhất, trừng trừng cặp mắt ngắm nhìn Đường Luân.
Phần đông những người này đã từng chạm mặt với chàng trong Vô Hồn mộ nên thảy đều sắc mặt hầm hừ, thái độ cực kỳ căm tức.
Đường Luân nghiêm trang gát thanh bảo kiếm qua trước mắt, để cho bọn họ nhìn rõ ba chữ Vô Hồn điệu, đoạn nghiêm nghị nói rằng :
- Bọn ngươi thấy chưa? Vô Hồn điệu ở đâu thì cũng như tổ sư ở đó, thanh kiếm này nằm trong tay ta thì kể như ta nắm cả giềng mối của Vô Hồn tông rồi!
Chém không một đường gươm vào không khí để ra oai, Đường Luân hằn học nói :
- Một khi ta nổi giận, ta có thể dùng thanh Hỏa Long thần kiếm này ban truyền hiệu lệnh cho các ngươi phải đi về thế giới Vô Hồn...
Ngừng lại một giây, cặp mắt của Đường Luân quét ngang một vòng để bắt sắc mặt của bọn chúng.
Chàng lại lên giọng bắt nạt :
- Ta cũng có thể thi hành mọi thứ cực hình, cắt da xẻo thịt chúng bay để cho chúng bay nếm mùi đau đớn của Vô Hồn lệnh.
Ngửa mặt lên trời, Đường Luân buông ra một chuỗi cười ròn rã, dịu giọng nói :
- Nhưng nếu ta mở lòng từ bi, thì cũng có thể thả chúng bay yên lành trở về Vô Hồn môn để tiếp tục luyện tập võ công. Bọn bây chết một cách thê thảm, hay là sống một cách vinh quang đều tùy hứng của ta.
Bọn Vô Hồn tông thảy đều im phăng phắt, sắc mặt của họ lạnh lùng đanh đá, dường như những chiếc hình nộm, không lộ sắc thái ra ngoài.
Thình lình có một lão già mặc áo trắng nhún mình nhảy vèo tới, nạt :
- Vô Hồn điệu do tổ sư chúng ta và hòa thượng trong Pháp Hoa tự dựng ra, mi là ai mà dám sử dụng?
Đường Luân khẽ giựt mình, nhưng vội nghiêm sắc mặt, búng nhẹ

vào vỏ kiếm của mình, phát ra một tiếng vang thánh thót, lạnh lùng nói :
- Vô Hồn điệu ở đâu cũng như tổ sư ở đó, mi là ai mà dám chống đối?
Lão già áo trắng quắc mắt nhìn Đường Luân rồi xuất kỳ bất ý nhanh như điện, lão vươn hai cánh tay khẳng khiu ra, chộp một đường thần tốc tới.
Đường Luân giật mình, tràng mình nửa bộ để tránh đòn, nhưng vẫn không kịp, bàn tay lanh lẹ của lão già đã vớt chặt lấy vỏ gươm.
Lão già nói với giọng vô cùng đanh thép :
- Ngày hôm nay ta quyết phạm thượng để đoạt món bảo vật này về, chỉnh đốn lại căn cơ của Vô Hồn tông.
Bất thần lão nạt lên một tiếng :
- Buông tay ra!
Tiếng "ra" vừa dứt thì một luồng sức mạnh từ trong cơ thể gầy gò khô đét của lão tràng sang vỏ kiếm như nước tràn sóng vỗ, làm cho Đường Luân thất sắc kinh tâm.
Nội lực của lão già này thật đáng sợ, hổ khẩu của Đường Luân tê buốt. Chàng vội vàng lấy lại bình tĩnh nghĩ rằng :
- Nếu muốn làm cho bọn Vô Hồn tông tâm phục thì hãy hạ lão già này trước đã.
Thế rồi chàng nghiến răng kèn kẹt, đẩy một luồng sức mạnh tự Đan điền tràn sang năm ngón tay, bá chặt lấy vỏ thanh Hỏa Long thần kiếm.
Hai luồng nội lực gặp gỡ nhau, cả hai đều nửa cân tám lạng, nên hai bên vẫn đứng sừng sững, không nhúc nhích.
Lão già quắc mắt căm hận, "hự" lên một tiếng, năm ngón tay của bàn tay tả chộp thêm vào vỏ gươm để tiếp sức. Năm ngón tay của lão bấu chặt vào vỏ gươm rồi giựt mạnh trở về.
Nhưng vỏ gươm khẽ chao động một cái rồi lắng yên lại, vững như Thái sơn, yên như bàn thạch.
Lão già áo trắng mặt mày đỏ kè, lão mở mắt trừng trừng nhìn gã thanh niên đẹp đẽ mà có một nội lực phi phàm kia.
Đường Luân nhướng mắt hỏi :
- Ta xem mi nhập vô Vô Hồn tông chắc lâu lắm thì phải. Mi có biết đại đạo của Vô Hồn tông là gì?
Lão già ngơ ngác nhìn Đường Luân, vỏn vẹn trả lời bốn chữ :
- Diệt hết nhân tính!
Đường Luân lại hỏi :
- Mi vào Vô Hồn tông được bao lâu?

Lão già áo trắng vừa chuyển gân giữ thăng bằng vỏ gươm, vừa trả lời :
- Gần tròn một con giáp!
Đường Luân cười nói :
- Sáu mươi năm tu hành khắc khổ, mi vẫn còn chưa diệt hết thất tình lục dục, có lòng muốn chiếm đoạt bảo vật của tổ sư, theo Vô Hồn lệnh thì phải xử như thế nào?
Dưới ánh mắt nảy lửa của Đường Luân, lão già áo trắng vẫn bình thản trả lời :
- Nhãi con, đừng có nói chuyện dài dòng, buông ra!
Tiếng nạt vừa dứt, lão lại tiết ra một luồng sức mạnh, làm cho thân hình của Đường Luân phải chao động. Chộp lấy cơ hội ngàn vàng, lão bất thần rút tay trở về.
Nhờ đắc thế nên lão kéo vỏ gươm sát về bên hông mình, nhưng sắc mặt của lão từ chỗ hồng hào lần lần biến sang xanh rờn, trông thật dễ sợ.
Đường Luân cười nhạt, cắn răng truyền hết sức mạnh ra, từ từ kéo vỏ gươm trở lại.
Sắc mặt của lão già càng lúc càng khó coi, nhăn nhó khổ sở vô cùng.
Những người đứng gần đó thảy đều là cao thủ của Vô Hồn tông, nhác trông đã biết hai người này đang ở trong cái tình thế đấu chọi với nhau bằng nội lực, bề ngoài trông vẫn tầm thường chứ thực ra tính mạng của hai người hiện giờ đang treo trên sợi tóc.
Cả hai gân cốt đều nổi, đứng sừng sững như hai pho tượng thép, cố sức giành giật vỏ gươm.
Giằng công như vậy độ chừng tàn một nén hương thì ưu thế lần lần ngã về phía Đường Luân.
Một tiếng còi vang lên lanh lảnh, những chiếc bóng trắng mờ nhất tề cử động, kết thành một chiếc vòng tròn kín đáo vây chặt lấy hai người.
Trong đó có một người nhảy sát đến hậu tâm của Đường Luân, vung tay tống ra một chưởng.
Trong giây phút nguy biến, Đường Luân nạt lên một tiếng rợn người, dùng một thế Nhất Lực Giáng Thập Hội, dồn sức mạnh đàn áp lão già trước mặt, để rồi dùng bàn tay hữu tuốt thanh Hỏa Long thần kiếm, sử một đòn Mai Khai Nhị Độ, chém ngược về phía sau.
Hào quang trỗi dậy! Đường Luân nhác thấy người tập kích là một gã thanh niên mặt vàng áo trắng, thần sắc rất là tiều tụy.
Người mặt vàng này thu tay trở về nhanh như chớp tránh thoát đường gươm, thân hình đảo nhẹ giữa không trung để là là bay ra xa

một trượng.
Hai mũi võ hài của hắn vừa chạm vào mặt đất là thân hình của hắn bật lên như một chiếc lò xo, nhảy bổ trở về phía Đường Luân tấn công dữ dội.
Đường Luân tấm tắc khen thầm, lại toát thêm nội lực đẩy lão già lui ra hai bước, mà thanh Hỏa Long thần kiếm vẫn múa men như sấm chớp trong tư thế Tàng Long Ngọa Hổ, cố ý che kín hết thân hình, chỉ chừa trống ra bên hông phía hữu.
Lão già áo trắng mặc dầu bị nội lực hùng hậu của Đường Luân đè nén đến thở chẳng ra hơi nhưng đôi mắt vẫn mở trừng trừng, vì vậy mà cái cảnh người mặt vàng đánh lén và cảnh Đường Luân liên tiếp sử hai miếng võ Mai Khai Nhị Lộ và Ngọa Hổ Tàng Long lão đều trông thấy rõ.
Bất chợt, lão già kêu lên rùng rợn :
- Hoàng Mao tiểu tử, mi không phải là đối thủ của nó, coi chừng trúng kế.
Mặc dầu Đường Luân đang dùng nội lực để ép lão già cho lão không thể cục cựa, nhưng cánh tay hữu vẫn loang gươm về phía sau để kháng địch.
Thừa lúc lão già nói chuyện phân tâm, Đường Luân bất thần gia tăng sức mạnh, làm cho lão già gần như nghẹt thở, sắc mặt tím sầm lại.
Lão già gượng không nổi nữa, vội thổ ra một bụm máu.
Đường Luân giựt mình, tức tốc thu hồi nội lực.
Cặp mắt của Hoàng Mao long lên sòng sọc, gào lên :
- Lão gia, hãy xem thằng Hoàng Mao cắt da xẻo thịt nó!
Nói rồi, hắm hú lên một tiếng thật dài, cất mình bay bổng, nhảy xổ về phía Đường Luân tung ra một đá vào dạ dưới của chàng.
Cùng trong một lúc, hai bàn tay của hắn dựng lên như hai lưỡi dao, tấn công hai bên hông của Đường Luân.
Xuất thủ thật là mạnh bạo mà nhanh nhẹn, Đường Luân cố chừa hở chả vai cho hắn tấn công. Thấy vậy cả mừng, lưỡi kiếm bất thần đảo mạnh một vòng róc vào bàn chân của hắn, vì vậy mà chả vai để hở hang nhiều thêm nữa.
Hoàng Mao cười khinh bỉ, bàn chân của hắn thu hồi một cách nhẹ nhàng, hai bàn tay cũng biến thế. Tay hữu tấn công giữa ngực để khoa trương thanh thế, tay tả thì cong lại như một móng vuốt của con mãnh hổ chộp vào vai hữu của Đường Luân.
Năm ngón tay của hắn như năm chiếc vòng sắt, chuẩn bị dùng võ này hủy hoại nửa thân hình của đối thủ.
Nhưng hắn nhanh, Đường Luân lại còn nhanh hơn. Chàng đã biết

trước ngọn đá của hắn chỉ là thế hư, vì vậy mà lưỡi gươm của chàng chỉ chém rứ một nhát rồi vòng trở lên, chặt phăng vào cườm tay của hắn.
Tiếng gươm cắt gió vèo vèo, làm cho Hoàng Mao cả sợ, vội vàng thâu tay trở về, biến thành thế Tiếp Âm Đạo Dương, muốn dùng thế "Tay trắng đoạt gươm vàng", vừa cướp binh khí vừa điểm vào huyệt Nhũ Căn của Đường Luân.
Đường Luân ứng biến thần tốc, lách lưỡi gươm sang một bên thành thế Mai Khai Nhị Độ để cho mũi gươm đâm thẳng vào giữa ngực của hắn, trong chớp mắt mũi gươm đã kề gần vào huyệt Thiên Đột.
Hoàng Mao tâm can rúng động, dùng một thế Liên hoàn song phi cước, đá vù về phía trước, dùng sức mạnh để làm điểm tựa, để tháo thân.
Nhưng Đường Luân kịp thời "hừ" lên một tiếng, mũi kiếm trút đầu xuống đất, rọc một đường trên mảng áo bào đối phương vè kề mũi gươm đúng vào huyệt Khí Hải.
Hoàng Mao không thể lùi nữa được, mặt mày tái mét đứng im mà chờ chết.
Trong lúc đó, lão già áo trắng thừa dịp Đường Luân tâm thần phân tán nên gượng gạo vận nội lực chống trả với sức ép của Đường Luân đồng thời thò một cánh tay tả ra vuốt mạnh vào cánh chỏ của chàng.
Hắn muốn xuất kỳ bất ý bẻ gảy khuỷu tay của Đường Luân đồng thời cướp lấy Vô Hồn điệu.
Bàn tay khẳng khiu của lão vừa chạm vào mình của Đường Luân thì bên này mũi gươm đã kề sát vào huyệt Khí Hải của Hoàng Mao rồi.
Vì vậy mà lão già rú lên :
- Tổ sư, xin hãy tha cho con tôi!
Rồi bất chấp tất cả, lão già buông tay ra chuẩn bị chồm tới gỡ đòn cho Hoàng Mao.
Nào ngờ cao thủ đấu sức với nhau cũng như hai cánh cung đang giương thẳng, nếu có một người nào buông tay ra thì thọ hại ngay tức khắc.
Vì quá lo lắng cho con mình nên lão già phạm điều đại kỵ ấy của người luyện võ.
Đường Luân thình lình nghe thấy trên tay của mình nhẹ như bấc, biết lão già đã thu hồi nội lực để tấn công mình, vì vậy mà chàng cũng thu gươm sử một thế Không Cốc Hoàng Hoa, che khắp thân hình của mình.
Vừa đúng lúc lão già nhảy xổ tới, chẳng kịp đề phòng bị sống kiếm

chạm nhằm một đường dữ dội, lão ta loạng choạng lùi lại hăn một trượng.
Bên khóe miệng, có một dòng máu thắm rỉ ra.
Hoàng Mao kêu lên thê thảm :
- Cha ơi... cha!
Nhưng mà mũi gươm sắc bén của Đường Luân đang kề sát vào huyệt Khí Hải, nếu la lớn tiếng thì Đường Luân chỉ khẽ ướm mũi kiếm tới là mất mạng như chơi.
Ba bên bốn bề, tiếng ồn ào vang dậy, bọn Vô Hồn tông dường như muốn nhảy vào can thiệp.
Đường Luân "tiên hạ thủ vi cường", khoa thanh Hỏa Long thần kiếm nạt vang :
- Vô Hồn điệu tại đây, kẻ nào dám cả gan chống lại? Lui ra hết!
Bọn người trong Vô Hồn tông vốn quen tánh ngoan ngoãn vâng lời, tiếng nạt của Đường Luân lập tức kiến hiệu.
Bọn họ lạnh lùng thối lui, lão già áo trắng run rẩy quỳ xuống lạc giọng nói rằng :
- Kẻ hậu bối trót lỡ tay phạm thượng, xin chịu cực hình của Vô Hồn tông, còn thằng Hoàng Mao tuổi nhỏ, xin tổ sư hãy tha cho tội chết.
Hoàng Ma ú ớ, muốn nói chuyện nhưng Đường Luân dằn mạnh lưỡi gươm làm cho hắn câm mồm lại.
Đảo cặp mắt uy nghiêm, Đường Luân cất giọng :
- Người Vô Hồn tông đã diệt hết nhân tính sao còn sự quan hệ giữa cha con?
Bọn Vô Hồn tông nghe hỏi, thảy đều im lìm không một kẻ trả lời.
Đường Luân cười nhạt nói tiếp :
- Các ngươi là người Vô Hồn tông mà dám xưng là cha con với nhau, đủ biết các ngươi chưa diệt được hết nhân tính. Theo điều luật của Vô Hồn tông thì mi phải chịu cực hình gì?
Câu hỏi của Đường Luân làm cho bầu không khí cơ hồ nghẹt thở.
Lâu lắm mới có người trả lời :
- Tội đáng phanh thây trăm mảnh.
Đường Luân nhìn chằm chặp vào người nói chuyện, ra lệnh :
- Nếu có điều lệ đó sao chưa thi hành?
Một người áo trắng tách đám đông mà bước ra, nhảy về phía lão già áo trắng, dựng bàn tay lên, sửa soạn xáng xuống đỉng đầu lão già kia một chưởng...
Chính vào lúc đó thì Hoàng Mao gào lên thảm thiết. Còn Đường Luân thì phi thân bay tới, đưa lưỡi kiếm ra ngăn bàn tay kia lại.
Nhìn kỹ thấy người này mặt mày đen đúa. Còn hắn giật mình, uốn

mình sử một thế Đảo Càn Chuyển Khôn, luồn mình tránh thoát.
Đường Luân sắc giận lộ ra ngoài nét mặt, tiến tới một bước, sử một đòn Kim Cang Phục Hổ khí thế dữ dằn, vù vù trảm tới.
Người mặt áo đen chưa kịp đứng vững thì lưỡi gươm đã tới, đường gươm thật mạnh bạo đó chém sả vào người này ra thành hai mảnh, máu đào tung tóe, trông thật thảm thương.
Hai cha con lão già bây giờ ôm chặt vào nhau khóc thảm thiết, bọn Vô Hồn tông thảy đều lấy làm kinh ngạc, giương mắt nhìn Đường Luân mà không nói không rằng.
Đường Luân hậm hực :
- Thật không ngờ Vô Hồn tông lại tàn nhẫn như thế này.
Lão già ngẩng đầu lên, bực tức trả lời :
- Thằng mặt đen đó muốn lợi dụng cơ hội để trả thù riêng.
Đường Luân cả cười, nói với bọn Vô Hồn tông :
- Ta truyền lệnh cho chúng bây đến đây để bảo cho biết rằng, kể từ đây về sau, Vô Hồn tông không đặng a dua theo triều đình mà làm khó cha con Hải Ma nữa.
Ngừng lại một chút, Đường Luân lại nói :
- Khi nào có dịp cần, ta sẽ dùng Vô Hồn điệu điều khiển chúng bây. Nếu có ai dám kháng cự, thì ta sẽ phanh thây làm trăm mảnh.
Chàng khoát tay ra dấu :
- Thôi... việc đã xong, chúng bây hãy lui về và thưa lại với Ma Đại Nhân rằng, nếu tiếp tục làm điều trái với nhân tình thế thái, thì ta chẳng dung tha.
Bọn Vô Hồn tông nghe nói, thảy đều ngoan ngoãn cúi đầu, rút lui vào đêm tối.
Đường Luân thở phào một hơi khoan khoái, tra gươm vào vỏ, vừa định xoay mình bỏ đi bỗng nghe Hoàng Mao còn ôm lấy lão già, đứng đó mà gào lên :
- Xin tổ sư cứu mạng.
Đường Luân quay lại, thấy Hoàng Mao quì lạy mình mà thưa rằng :
- Nếu Ma Đại Nhân hay biết hai tôi là cha con thì sẽ giết chẳng tha, vậy xin ngài ra tay cứu vớt.
Đường Luân ngần ngừ một chút, rồi ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng. Tiếng hú vừa dứt thì từ trong khe đá có rất nhiều thủ hạ của chàng mai phục đổ xô ra.
Trong đó có Trương Chi và Hàn Khuê, hai người bước tới vái chào Đường Luân.
Đường Luân trỏ hai cha con lão già bảo :
- Ta trao hai người này cho chúng bay, phải giấu cho nhẹm đừng để

bọn Vô Hồn tông tìm ra.
Trương Chi Phi cúi đầu vâng dạ. Đường Luân lại bảo :
- Việc ở đây đã hoàn tất, chúng bay có thể trở về huyện Đồng Nhân mà chờ lệnh mới.
Câu nói vừa dứt, Đường Luân quay mình đi thẳng vào đêm tối, bên tai còn văng vẳng nghe tiếng cảm ơn rối rít của hai cha con Hoàng Mao.
Từng cơn gió lạnh tạt vào mặt, nhắc cho Đường Luân nhớ đến sự an nguy của Bích Cơ.
Vừa trổ thuật phi hành, vừa nhìn về phía nhà của Bích Cơ, thấy đèn đuốc tắt câm, làm cho lòng chàng lấy làm kinh dị.
Vội vàng tăng gia tốc độ, chàng chạy một mạch về đến Ma Quân viện.
Trong lòng chàng nổi lên hình ảnh của gã thanh niên lạ mặt, một thứ cảm giác khó chịu len lấn vào tâm tư.
Chàng còn nhớ ban nãy khi chàng liếc nhìn hắn một cái, bất giác giựt mình vì cái vẻ đẹp thanh tao, ăn mặc sang cả của hắn. Chàng dùng thế Đảo Quyên Chu Liêm tung mình nhảy lên xà nhà rồi mới dùng phép Du long bích hổ bò về chỗ mình trốn ban nãy, vận nhãn quang ra xem xét, quả thật thấy Trần Như Phong còn để lại một tấm giấy nho nhỏ cho mình.
Trên giấy viết rằng :
“Đường Luân ơi, con nhỏ yêu tinh quỷ quái đó đã bị người ta bắt đi, bắt người mà bắt cả lòng, để ta theo dấu vết.
Mi đừng lo ngại, phải lo hoàn thành công việc mà sư phụ của mi giao phó. Mi hãy đến Thiên La Nham thám thính, ba hôm sau vào giờ ngọ, chúng ta sẽ lại gặp nhau tại bến đò”.
Nét bút của Trần Như Phong ngoằn ngoèo rối loạn chứng tỏ rằng ông ta gấp rút lắm.
Đường Luân buồn bã lắm, tâm can bấn loạn, chàng nghĩ rằng :
- Với bản lĩnh của sư thúc như thế, nếu có người muốn bắt Bích Cơ mà ông ta nhảy xuống can thiệp thì kẻ kia thật khó mà thành công. Nhưng cứ theo vết chân của Bích Cơ mà suy thì nàng không có vẻ chống cự. Trời! Hay là...
Đường Luân không dám nghĩ nhiều thêm nữa, một nguồn cảm nghĩ ghen tức, oán hờn tràn lấn tâm tư, hình ảnh mỹ miều của Bích Cơ Ma Nữ cứ quay cuồng trong trí.
Giọng nói nét cười, bộ đi tướng đứng của nàng đã in sâu vào tâm khảm, giờ đây mang đến cho chàng một cảm giác cực kỳ chua xót.
Chàng không biết gã kiếm khách đẹp trai kia sẽ như Độc thư sinh là

một phường miệng ngọt như mật, lòng bén như gươm hay là một trang anh hùng đảm lược, làm cho người ta trông thấy là phải kính nể yêu vì?
Nhưng bất chấp người ấy thuộc hạng nào và bây giờ đã bay chạy xa đến đâu, Đường Luân cũng nhất quyết đi khắp góc biển chân trời tìm cho gặp mặt để tuốt kiếm ra mà so một trận thư hùng.
Phi thân nhảy vào Ma Quân viện, lòng Đường Luân giá lạnh như băng.
Chàng lục soát từ trước đến sau, không thấy một bóng người, tứ bề im phăng phắt.
Trong lòng hồi hộp, Đường Luân thò tay vào túi móc đá bật lửa ra để dò đường, chàng xem xét tỉ mỉ từng chút, thấy chỗ đấu trường ban nãy dấu chân dầy xéo tứ tung, máu đào lốm đốm.
Chàng dò lần ra phía ngoài, cố tâm tìm mãi mà không thấy vết giầy của Trần Như Phong.
Chàng thở dài, thì ra con cáo già này từ đầu chí cuối không đặt chân xuống đất.
Tìm mãi... tìm mãi...
Bỗng chàng cau mày khẽ rú lên, vì chàng vừa phát giác một vết giầy thật là xinh đẹp.
Cứ nhìn vào vết giầy lún sâu xuống đất, Đường Luân cũng đủ biết người này là một tay nội gia cao thủ.
Gương mặt của chàng càng lúc càng trịnh trọng.
Chàng chong đèn đi theo vết chân ấy, thỉnh thoảng lại phát giác vài ba đường kiếm chém sâu xuống đất. Chàng quyết định người này là một tay dùng kiếm rất cao siêu.
Sau rốt, dò lần ra tới cửa Ma Quân viện, Đường Luân tim đập rộn ràng vì chàng vừa phát giác dấu giầy này hội hiệp với một dấu giầy nhỏ bé mà xinh xắn hơn nữa.
Điều này chứng minh hai người này đang đứng rất gần với nhau, rồi những dấu giầy ấy so đều với nhau mà tiến thẳng ra cửa viện. Hai bên đó còn có nhiều dấu giầy nhỏ bé xinh xinh khác đi theo ủng hộ thì phải.
Đường Luân bàng hoàng như một người cuồng trí, chàng đưa tay ra vịn lấy vách tường, thẫn thờ ngơ ngác, mồi lửa trong tay rơi xuống đất lúc nào không biết.
Bỗng trong trí chàng nẩy ra một ý định vội vàng sử một thế.
Vò nát mảnh giấy của Trần Như Phong trong tay, Đường Luân vỗ mạnh vào sà nhà để cho thân hình của chàng bắn vút ra khỏi Ma Quân viện như một đường tên, hòa mình vào đêm tối.

Như một con thần mã, Đường Luân lồng lên đi vun vút giữa đêm trường, hai bên tai chàng gió dậy ào ào mà trong khi ấy vẫn quay cuồng câu hỏi :
- Người kiếm khách trẻ tuổi đó là ai?

Hồi 13
Sum La động

Sóng yên biển lặng.
Thuyền của Đường Luân đi vùn vụt, chàng nhắm thẳng về phía Thiên La Nham trực chỉ.
Cuối chân trời, những hòn đảo xanh tươi hiện ra trên mặt biển phẳng lì, bao trùm một bầu không khí đầy dẫy bí mật.
Thuyền từ từ đi, tâm tư của Đường Luân thì dạt dào xúc động....
Trong trí chàng cứ lởn vởn cái hình ảnh mỹ miều của Bích Cơ Ma Nữ, và cái vẻ đẹp khôi ngô tuấn tú của người kiếm khách đêm qua.
Sương mù dày đặc, cảnh vật mơ hồ, thuyền của Đường Luân bắt đầu len lỏi vào trong những ghềnh đá...
Bỗng chàng giựt mình, dùng tay bơi, lắng tai nghe ngóng. Hòa trong gió lộng của đại dương có tiếng người nói chuyện xì xào...
- Cha ơi, cảnh thật là đẹp!
Giọng nói thơ ngây yểu điệu, Đường Luân mơ hồ dường như có từng nghe thấy một lần nào...
Có giọng nói trầm trầm vang lên :
- Cảnh tuy đẹp, nhưng hai mươi năm rồi ta chưa từng thấy.
Người ấy nói rồi thở dài não ruột, lâu lắm lại nghe người này lẩm bẩm :
- Cha vốn định cùng con giam mình nơi hang thẳm, không trở về đời nữa. Nhưng bây giờ tình thế bắt buộc ta phải lê gót giang hồ, vậy thì ta phải trả thù rửa hận cho thật thích đáng...
Đường Luân thở phào một hơi nhẹ nhõm, thì ra đây là giọng nói của Ngọc Diện Phan An Tần Kiệt.
Khe khẽ tựa thuyền vào một ghềnh đá, Đường Luân nhẹ tay buộc mối dây trước mũi thuyền vào ngọn cỏ dại trên bờ.
Đoạn hớp một hớp dưỡng khí, Đường Luân thò hai bàn tay ra, bám vào vách đá trơn như mỡ, cố sức trổ thuật Bích Hổ Du Tường.

Mấy lần tuột tay suýt rơi, nhưng ngược lại được trèo lên phía trên, chàng sẽ ghé mắt ra nhìn.
Lúc bấy giờ trời đã hừng sáng, Đường Luân thoáng nhìn dưới ánh sáng mờ ảo, có hình ảnh của hai người đang đứng nói chuyện.
Đó là Tần Kiệt, ông ta bây giờ đã mặc một chiếc áo thư sinh, nhưng gương mặt vẫn đầy vẻ phong trần, dầu vậy cái vẻ hào hoa phong nhã của ông ta thuở thiếu thời vẫn còn hiện rành rành ra đó, nếu Đường Luân không nhìn kỹ thì không tài nào nhận biết đó là một người tiều tụy thảm não, giam mình dưới hang sâu, mà mình gặp mấy ngày trước.
Tần Lệ Quân bây giờ mặc một bộ đồ màu xanh, mái tóc hung đỏ cong vút của nàng và cặp mắt ngây thơ, man dại, ngần ấy thứ tạo thành một đóa hoa rừng diễm lệ.
Trên mặt nàng lộ vẻ vui tươi, đang ngắm nhìn khung cảnh thiên nhiên mà say sưa khôn kể.
Tần Kiệt quay lại, ngắm nhìn Lệ Quân, bỗng cau mày nói :
- Dù sao đi nữa thì mi cũng có một dòng máu đê hèn hạ tiện, dòng máu của mẹ mi.
Tần Lệ Quân tròn xoe đôi mắt, kêu lên :
- Cha... sao gọi là đê hèn, hạ tiện?
Tần Kiệt hậm hực :
- Đó là máu của mẹ mi, dòng máu đê hèn hạ tiện, cả dòng họ của nó là phường dâm đãng...
Lệ Quân lại tròn xoe đôi mắt.
Tần Kiệt thấy vậy vội nói :
- Nhưng mà con, con còn lộn dòng máu của cha, dòng máu của ta là dòng máu cao quí!
Tần Lệ Quân vẫn ngơ ngác như kẻ mất hồn.
Tần Kiệt nói tiếp :
- Cha đã nghĩ kỹ, cha nhất định lấy độc trừ độc, nhổ cỏ nhổ tận gốc... Vì vậy mà... cha quyết định giết hết cả họ nhà mẹ con, đừng để cho nó dùng sắc đẹp mà mê hoặc người nhân thế.
Tần Lệ Quân tuy nghe nhưng không hiểu được thấu đáo ý ngầm của cha nàng, giọng nói của Tần Kiệt lại vang lên :
- Ta vô phước sa vào lưới tình của nó, đến nỗi thể xác phải điêu linh, tiếng tăm phải tan nát. Ta phải trừ mối hại này, đừng để cho kẻ khác phải khổ sở điêu đứng như ta. Hừ! Ta nghe đâu con gái của Nga Mi nữ cũng giống mẹ nó, đang dùng sắc đẹp để mê hoặc võ lâm.
Có tiếng của Tần Lệ Quân cắt ngang hỏi :
- Nga Mi nữ là ai?

- Là em gái của mẹ mày.
- Vậy thì Nga Mi nữ cũng không phải là người tốt.
Tần Kiệt hậm hực :
- Đó là lẽ tự nhiên... con gái của nó là Bích Cơ, có tiếng xấu bay khắp đó đây thì mẹ nó là con người ra sao ta suy nghĩ cũng biết.
Ông ta quắc mắt nảy lửa nhìn Lệ Quân :
- Để gột rửa những vết nhơ trong dòng máu của con, con phải giúp ta làm một việc.
- Vâng!
Tần Kiệt đưa tay lên sờ lấy những vết sẹo trên mặt mình, nói một câu đầy nham hiểm :
- Đó là một việc làm thật dễ. Mi chỉ cần đi tìm con Bích Cơ Ma Nữ xé xác nó ra...
Nép mình sau ghềnh đá, Đường Luân giựt mình đánh thót, chàng nín thở lắng tai nghe tiếp đoạn sau.
Có tiếng kinh hoàng của Lệ Quân hỏi :
- Giết Bích Cơ Ma Nữ?
Tần Kiệt ôn tồn :
- Con đừng sợ, cha không muốn con thân hành hạ sát, làm dơ bàn tay của nhà họ Tần. Con chỉ giả vờ thân cận với nó để rồi ra hiệu cho rắn độc trừ nó.
Lệ Quân gật gù và Tần Kiệt có vẻ đắc chí lắm. Ông ta buông ra một chuỗi cười lanh lảnh. Mỗi một tiếng cười như một mũi dao bén nhọn đâm thẳng vào tim của Đường Luân.
Chợt bên tai chàng văng vẳng có tiếng nói của Ngọc Diện Phan An :
- Hôm nay cha dắt con đến đây cốt để trừ thằng Liên Hải Thiên. Ba mươi năm về trước, cha đã từng so tài với nó, võ nghệ khá cao cường. Gần đây, nghe Lưu Bất Cùng nó ba mươi năm nay võ công nó tiến bộ phi thường nhanh chóng, không những Thiên Độc Nhất Phẩm thua nó, mà các môn phái khác cũng đại bại trước võ công của nó, thật là một việc ngoài tưởng tượng.
Lão tiếp :
- Cha nghĩ chẳng hiểu làng võ Trung Nguyên càng ngày càng thoái bộ, hay có một lý do nào khác để cho thằng Hải Ma tung hoành thiên hạ?
Ông ta buông ra một tiếng cười chua chát :
- Hừ... may phước nó đã trốn đi chỗ khác, nếu không thì hôm nay cha sẽ cho nó nếm mùi vị của Đại lực thân tâm mỗ...
Tần Lệ Quân thơ ngây cải lại :
- Không, có người sức mạnh hơn cha.

Tần Kiệt tức tối hỏi :
- Ai?
Tần Lệ Quân ấp úng trả lời :
- Chính là... Vị chưởng môn trẻ tuổi của Thiên Độc môn.
Tần Kiệt quắc mắt :
- Ai bảo?
Lệ Quân ngây thơ, thẳng thắng nói rằng :
- Cha đã quên rồi ư? Khi còn dưới hang sâu, cha đã so một chưởng với người ấy.
Tần Kiệt thở dài, ầm ừ nói :
- Cha tuổi đã cao, lẽ tự nhiên không bằng bọn thanh niên tráng kiện. Nhưng rồi cũng có ngày cha tìm được Tiên chi thảo và Bá vương đảnh để uống, chừng ấy tất nhiên sức mạnh vô địch.
Đường Luân thoáng nghe ba chữ Bá vương đảnh trong lòng hồi hộp, lắng tai nghe rõ từng tiếng một.
Đoạn chàng lại nghe Lệ Quân hỏi :
- Tiên chi thảo và Bá vương đảnh là gì?
Tần Kiệt trả lời thao thao bất tuyệt :
- Tiên chi thảo là một loài cỏ sống lâu nhất, và như một vị thuốc quí báu nhất đời.
Còn Bá vương đảnh là một thứ thuốc do bản môn Sum La Tử chế tạo.
Nghe đâu uống viên thuốc này rồi, sức mạnh có thể cử nổi Thiết đảnh, nhu Bá vương khi xưa, vì vậy mà đặt tên là Bá vương đảnh.
Sau này, không hiểu tại sao lại thất truyền đi, nghe nói rằng loại thuốc này càng để lâu chừng nào dược lực càng mạnh chừng ấy...
Chắc sư tổ có lưu truyền, cha mà tìm được một viên thì có thể nhờ đó mà tăng gia khí lực, trở thành một người sức mạnh vô song trong thiên hạ.
Tần Lệ Quân bỗng cắt ngang câu nói bằng một tiếng kêu :
- Cha...
Tần Kiệt ngắm nhìn cặp mắt sáng rực của con mình, Lệ Quân hỏi :
- Mẹ là người xấu nết phải chăng?
Tần Kiệt không trả lời nhưng Lệ Quân đã nói :
- Cha ơi, con muốn có một người mẹ hiền lành, tốt như cha vậy.
Tần Kiệt giựt mình, lâu lắm mới thở dài nói :
- Mẹ chỉ có một người, làm sao tìm được một người mẹ thứ hai!
Đường Luân không muốn nghe chuyện riêng của cha con người ta nữa, muốn trở về thuyền của mình.
Nào ngờ cúi đầu xuống thì hỡi ơi... chỗ đó là một cái vực sâu thăm

thẳm, lúc lên thì dễ mà lúc xuống thì thật là thiên nan, vạn nan.
Đường Luân muốn phi thân nhảy xuống, nhưng sợ kinh động đến Tần Kiệt, đành phải nén lòng chờ đợi.
Chợt nghe Lệ Quân hỏi :
- Cha còn nhớ người Chưởng môn của Thiên Độc?
Tần Kiệt khẽ giựt mình, Lệ Quân cười nói tiếp :
- Người ấy đẹp hở cha?
Tần Kiệt là người lớn tuổi, nghe giọng nói của con mình đã nghe thấy tâm trạng của người thiếu nữ đang độ vào xuân.
Ông ta ngắm nhìn thân hình nảy nở của Tần Lệ Quân, mười tám năm trời cách biệt với người đời, ngày này con của mình đã thành nhân chi mỹ.
Ông ta muốn quở trách con mình, nhưng biết Lệ Quân vẫn còn thơ ngây chỉ nói rằng :
- Đẹp thì có ích chi? Con còn nhỏ, con chưa hiểu đời, biết bao nhiêu người chỉ có bộ mặt đẹp, mà thật ra là một gã đàn ông đốn hèn, lòng dạ hôi tanh, thí dụ như...
Nói đến đây, trong thâm tâm của ông dâng lên một nỗi niềm chua xót. Tần Kiệt muốn mang Kim Ngọc Kỳ Hương ra làm thí dụ, nhưng lại sợ Lệ Quân chất vấn đến việc mẹ nàng thành thử phải dừng nơi đây.
Lâu lắm ông ta mới sờ lại những vết thẹo trên mặt mình rồi cất giọng :
- Thí dụ như cha, hồi còn trẻ là một thanh niên trẻ đẹp, được người đời tặng cho biệt hiệu Ngọc Diện Phan An, vậy mà chỉ mười năm sau, phải trở thành một người xấu xí như thế này...
Tần Lệ Quân nói :
- Cha tuy xấu nhưng lòng cha tốt!
Nghe lời khen ngợi của con, Tần Kiệt thở dài áo não, chợt ông ta giật phắt mình, vì ông ta vừa phát giác một bóng mờ kéo dài trên mặt cát. Điều này chứng tỏ có một người ẩn nấp đâu đây?
Đường Luân trong lúc sơ ý, không ngờ ánh mặt trời buổi ban mai đã tạo cho mình một chiếc bóng quái ác, tố cáo hành tung của mình.
Tần Kiệt bất thần thét :
- Người anh em kia, hãy chường mặt ra đây!
Đường Luân biết tông tích của mình đã bại lộ, dầu có trốn tránh, cũng cầm bằng vô ích nên ngang nhiên nhảy xổ ra.
Tần Lệ Quân thấy chàng xuất hiện, rú lên một tiếng kinh hoàng, vì bây giờ Đường Luân đã ăn mặc theo một kẻ ngư phủ, trên đầu sùm sụp một chiếc nón mê.

Vì vậy Lệ Quân nhìn không ra nhưng Ngọc Diện Phan An là một người lão luyện giang hồ, đã biết ngay kẻ đó là người mình gặp dưới hang sâu.
Tần Kiệt gằn giọng hỏi :
- Ngươi có phải là người trong phái Thiên Độc?
Hai chữ Thiên Độc làm cho Lệ Quân sửng sốt, Đường Luân biết Tần Kiệt đã nhìn ra mình, ngoài miệng không trả lời vội, trong trí đang tìm kế thoát thân.
Đường Luân vô tình mà lạc bước đến chỗ này, nhưng Tần Kiệt lại cho rằng chàng ta cố tình theo đuổi Lệ Quân nên gay gắt nói :
- Người trẻ tuổi kia, mi đừng có ý niệm tà dâm, ta là người luống tuổi, ta hiểu thấu tâm can của mi.
Nói rồi bất thần dựng hai bàn tay lên, tống ra hai chưởng bằng một thế võ Lực Cực Hoa Sơn, đánh thẳng vào giữa mặt của Đường Luân.
Bất ngờ, Đường Luân đang đứng cheo leo trên ghềnh đá, bị đòn Lực Cực Hoa Sơn tràn tới, tầm áp lực to rộng làm cho chàng khó lòng trốn tránh.
Tình thế bắt buộc Đường Luân bất đắc dĩ phải chuyển hết sức mạnh ra chọi lại.
Vì chuyến đi này mục đích là để thám dọ Thiên La Nham, Đường Luân không muốn gieo thù kết oán, nên chẳng dùng hết mười phần sức mạnh.
Tuy vậy, kể từ ngày uống Bá Vương đảnh thì khí lực tăng gia, tuy chỉ dùng có sáu phần công lực, mà sức mạnh của hai người giáp nối vào nhau. Sau khi một tiếng “bốp” vang lên, Tần Kiệt gặp phải một trở lực nặng nề, mà Đường Luân cũng bị sức mạnh của đối phương làm cho lộn mèo một vòng.
Lợi dụng sức mạnh của đối phương, Đường Luân đảo mình theo thế Tiên Nữ Giáng Trần là đà đảo qua phía sau của Tần Kiệt.
Tần Kiệt xuất thủ quyết dùng sức mạnh đẩy Đường Luân lọt xuống biển, nào ngờ thấy đối phương đảo ra lưng mình, tức khắc xử một đòn Mãnh Hổ Hồi Đầu, quay đầu trở lại nghênh chiến với Đường Luân.
Vừa đúng lúc đòn Tần Quỳnh Đả Đồng Trụ của Đường Luân vừa tới, Tần Kiệt dùng cánh tay Giáng long của mình để chọi lại, còn cánh tay Phục hổ giả vờ che đậy tiền tâm, bất thần chuyển bộ, đổi Phục hổ thành Giáng long, ấn một chưởng vào huyệt Phân Thủy của đối thủ.
Trong chớp mắt, hai bên đã trao đổi cùng nhau gần mười hiệp, thảy đều dùng những đòn tốc chiến, tốc thắng, muốn kết thúc trận chiến

cho mau lẹ.
Lệ Quân đứng bên cạnh, ngắm nhìn cha mình dùng đòn độc mà đánh Đường Luân, nàng há hốc mồm kinh dị, vừa lo sợ cho sự nguy hiểm của cha mình, và cũng lo cho chàng trai trẻ đẹp kia phải thất thế.
Đường Luân vừa đấu chiến, vừa phân trần :
- Tôi vô tình đi ngang qua đây làm kinh động đến tiền bối, xin tiền bối thứ lỗi cho.
Nhưng Tần Kiệt không nói không rằng, cứ cắn chặt hàm răng mà tấn công ráo riết.
Mười lăm hiệp nữa lại nặng nề trôi qua...
Đường Luân biết mình muốn thoát khỏi tay của Tần Kiệt không thẳng tay không đắc kỳ sở nguyện, vì vậy chàng bèn thay đổi lối đánh.
Hai chân của Đường Luân thoăn thoắt bước theo Ngũ Hành liên hoàn bộ, bàn tay tả bất thần tung ra một đòn dữ dội làm cho Tần Kiệt phải bắn lùi một bước.
Thừa thế, Đường Luân trờ tới thêm một bước, dùng tay hữu ấn một chưởng vào huyệt Thần Đường của đối phương.
Tần Kiệt nãy giờ thấy Đường Luân dường như núng thế trong lòng mừng rỡ, nào ngờ bất thần gặp phải đòn lạ, trong dạ kinh mang, nghiến răng đánh một chưởng, dùng sức mạnh chọi sức mạnh.
Một tiếng "đùng" kinh khiếp vang lên, cả hai thân hình thảy đều chao động, lảo đảo lùi lại hai bước trong tiếng rú kinh hoàng của Lệ Quân.
Đây là lần thứ nhì thật sự chứng minh cho Tần Kiệt biết sức mạnh của va không phải là vô địch.
Ông ta biết rằng muốn hạ người trai trẻ tuổi này phải dùng mưu chứ không thể dùng sức.
Vì vậy mà khi xáp chiến lần thứ nhì, ông ta chờ cơ hội dùng mưu mẹo để đẩy Đường Luân rơi xuống biển.
Đã có dụng tâm đó nên ông ta dùng một đòn Song Xà Xuất Động, hai ngón tay của ông ta móc một đường nhanh như chớp vào cặp mắt của Đường Luân.
Lại dùng Thất Tinh liên hoàn bộ để lùi, nhưng chân chưa đứng vững thì đòn thứ hai đã tới.
Tần Kiệt vẫn dùng hai ngón tấn công vào huyệt Phân Thủy bằng một thế Song Long Thổ Chủ.
Phen này Đường Luân trổ thuật khinh công lòn ra phía sau lưng của đối thủ, thét :
- Lão tiền bối xin dung thứ, tôi không nương tay nữa...
lần này cũng như lần trước, câu nói của Đường Luân chưa dứt thì

Tần Kiệt đã quay lại trong cái thế Hàn Giang Lộng Nguyệt, thò cánh tay hộ pháp ra, ấn một chưởng vào huyệt Thiên Độc.
Đường Luân thét vang một tiếng, đảo mình nửa vòng, để rồi chân trái đá cướp một đường vào huyệt Tí Nho.
Tần Kiệt thấy thời cơ đã tới, vội vàng cắn răng bế huyệt để chịu đòn...
Mũi giày của Đường Luân vừa chạm vào huyệt Tí Nho thì Tần Kiệt rú lên một tiếng kinh hoàng...
Ông ngã ngửa ra, thân hình mềm nhũn...
Đường Luân lẩm bẩm :
- Thật là đắc tội!
Nói rồi xoay lưng lại, dùng một thế Hải Bằng Thao Thủy rồi đi về phía buộc thuyền.
Tần Kiệt mỉm một nụ cười, mặc cho thân hình của Đường Luân vừa thoát đi chừng ba bước thì ông bật dậy như một chiếc lò xo, và bắn vèo theo nhanh như một mũi tên vừa thoát khỏi vành cung.
Miệng hô :
- Mi chạy đường nào?
Rồi tống vào hậu tâm của Đường Luân hai đòn sấm sét...
Đường Luân đang đi, nào ngờ sự biến chuyển sau lưng mình, trúng đòn một cách bi thảm.
Tần Lệ Quân nghe Đường Luân rú lên một tiếng não nùng, thân hình của chàng như một con diều đứt dây, bay vù vào không trung, tạo thành một vòng cầu tuyệt mỹ, để rồi rơi bõm vào mặt biển, lớp lớp ba đào đang chuyển động...
Từng làn sóng xanh tươi, cuốn thân hình của Đường Luân đi sâu vào lòng biển cả...
Lệ Quân kinh hoàng thất sắc, hốt hoảng hỏi :
- Cha ơi! Người ấy là ai?
Tần Kiệt buông ra một tiếng cười đanh ác :
- Đó là một người làm điều phi nghĩa...
Đoạn ông ta gằn giọng, lãng sang chuyện khác.
- Con đã hứa với cha sẽ đi giết Bích Cơ.
Lệ Quân gật đầu.
Tần Kiệt đưa ba ngón tay trước mặt nàng nói :
- Vậy thì đến khi nguy cấp, con không nên nhìn nụ cười của Bích Cơ, đó là một điều con nên ghi xương khắc cốt...
Lệ Quân kinh dị hỏi :
- Tại sao?
Tần Kiệt lạnh lùng đáp :

- Ta còn nhớ Nga Mi nữ có một mánh khóe phi thường trội hẳn chị nó, đó là ba nụ cười cứu mạng. Nghe đâu nụ cười thứ nhất là Khuynh nhân quốc, nụ cười thứ hai là Sách nhân hồn, nụ cười thứ ba là Câu nhân phách. Võ lâm tương truyền rằng có một lần, Nga Mi nữ bị kẻ thù vây đánh rất ngặt, thấy thua đến nơi, bỗng bà ta mỉm cười ba lần... Ba nụ cười vừa qua thì chúng cao thủ thảy đều hồn phách phiêu diệt như người thoát tục mà rũ người ra nằm trên mặt đất...
Lệ Quân gật đầu nói :
- Thật là lợi hại, con xin nhớ.
Tần Kiệt thình lình nắm lấy vai của Lệ Quân, thở dài nói :
- Trời đã sắp sáng rồi, chúng ta đi thôi.
Nói rồi nắm tay áo của Lệ Quân mà bước đi trong nắng sớm.
Tần Lệ Quân tuy đi mà bước chân ngập ngừng, thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại, nhìn vào khoảng trùng dương đại hải, nước biếc xanh rờn mà Đường Luân đã rơi xuống đó, để rồi không còn nghe thấy tăm hơi gì nữa.
Nói về Đường Luân bất thần bị tống một chưởng vào hậu tâm, thân hình bay vù vào khoảng mênh mông biển cả.
Khi chàng còn đang lơ lửng ở từng không thì đã hớp một hơi dài dưỡng khí, dồn xuống tận đan điền. Đến khi thân hình rơi tòm xuống mặt nước, chàng cắn răng lặn một hơi thật sâu, thật dài...
Nằm yên dưới đáy biển, hơn nửa tiếng đồng hồ, độ chừng cha con Tần Lệ Quân đã đi rồi Đường Luân mới trồi lên mặt biển, bơi về thuyền mình.
Lóp ngóp bò lên thuyền, Đường Luân giũ bớt nước đọng trên mình, ngã ngửa trên ván thuyền mà nghỉ mệt, mồm lẩm bẩm :
- Thật là nguy hiểm! Nếu ta không định liệu từ trước, dùng sức mạnh để chọi với sức mạnh của nó thì khi té xuống biển ắt phải đi chầu Long vương...
Chàng mỉm một nụ cười đắc ý :
- Ngọc Diện Phan An thật là cay độc, nhưng mà ta lấy độc trị độc... Sau này ta bất thần xuất hiện chắc nó sẽ giật mình.
Chàng cảm thấy cha con Bích Cơ là một cái đích của muôn người, không biết bao nhiêu tay giang hồ hảo hán đang giương bẫy chờ đợi hai người này.
Họ vì muốn chiếm đoạt cho được tấm thân ngà ngọc của Bích Cơ mà nghĩ ra trăm phương ngàn kế để đưa Hải Ma vào tử địa.
Tiếp xúc với Bích Cơ càng nhiều, Đường Luân càng cảm thấy người con gái này rất khôn ngoan gìn vàng giữ ngọc chứ chẳng phải

phường son phấn tầm thường như lời đồn đãi.
Chàng đinh ninh phen này gặp sư phụ, sẽ trình bày tường tận cho người rõ.
Triền miên suy nghĩ giây lâu, nội lực của Đường Luân dần dần bình phục, thình lình chàng vùng dậy, dùng Đại Lực Kim Cang trảo bứt đứt sợi dây buộc thuyền rồi thong thả cho thuyền ra khơi, nhắm Thiên La Nham trực chỉ.
Lái một chiếc thuyền con lướt sóng trùng dương thật là kỳ thú, thỉnh thoảng vài ba đợt sóng to đưa thuyền của Đường Luân lên cao vút rồi lại đổ xuống theo chiều thoai thoải, như bước xuống một mái đồi...
Nước biển bắn lên tung tóe, làm ướt cả áo của Đường Luân. Bên tai chàng thỉnh thoảng vang đến những tiếng ồn ào dữ dội.
Càng đi, tiếng ồn ào càng to. Nhìn kỹ về phía trước, thấy đó là hai vùng nước xoáy khổng lồ, nước biển hai màu khác nhau rõ rệt.
Trong vùng nước xoáy vang lên những tiếng ì ầm không ngớt, tiếng sóng vỗ vào những ghềnh đá thỉnh thoảng trồi lên giữa biển. Địa thế cực kỳ hiểm trở làm cho người ta nhác trông thấy đều phải kinh hồn.
Đá ngầm càng lúc càng nhiều, nổi lên lởm chởm. Đường Luân thò tay vào khoang thuyền lấy ra một dụng cụ đi biển, rồi nhảy tòm xuống nước định dò đường.
Nhưng lội ra ngoài xa ba bốn trượng, chàng nghe thấy sức nước càng chảy càng mạnh, mấy lần suýt bị nó cuốn vào đáy biển.
Không dám mạo hiểm, Đường Luân lại bơi trở về thuyền, trèo lên cho thuyền đi chung quanh Thiên La Nham.
Đi hết một vòng mà vẫn không tìm ra chỗ để lên bờ, chỉ thấy đá ngầm lởm chởm, nước đổ rào rào, chỉ một chút sơ ý là thuyền đắm như chơi.
Ngửa mặt nhìn lên, thấy Thiên La Nham đứng sừng sững giữa biển, địa thế thật là hiểm ác, sương mờ bao phủ làm cho người ta có cảm giác một bức màn bí mật bao trùm lấy Thiên La Nham.
Chỉ có ba chữ "Thiên La Nham" đó rạng rỡ nổi bật trước mặt chàng.
Đường Luân không biết sư phụ làm thế nào mà vào được nơi hổ huyệt long đàm này?
Đi lòng vòng, không mấy chốc mặt trời đã lên khỏi hai sào mà Đường Luân vẫn chưa tìm ra phương cách.
Ánh mặt trời càng lúc càng gay gắt, Đường Luân ngắm nhìn chỗ nước biển hai màu giáp vào nhau. Nơi ấy vì nước giáp mối vào nhau nên từ xa trông thấy có một lằn biên giới thật là rõ rệt.
Đường biên giới ấy cắt ngang khoảng trời nước mênh mông làm hai mảnh hai màu khác biệt, mà hai vùng nước xoáy thì nằm cách hai

bên đường biên giới đó.
Trong trí của chàng bỗng lóe lên một tia sáng. Chàng vỗ tay reo lên một tiếng mừng rỡ, vội vàng lái thuyền cho đi trên đường biên giới đó mà tiến vào Thiên La Nham.
Nước càng chảy càng gấp, trong chớp mắt chiếc thuyền bé bỏng của Đường Luân đã đi vào giữa hai vùng nước xoáy.
Sóng bắt đầu to, gió bắt đầu lớn, thuyền càng đi càng gần bờ.
Chính vào lúc con thuyền còn cách bờ chừng năm trượng thì một lượn sóng to chụp tới đẩy chiếc thuyền và vào một mỏm đá ngầm...
Một tiếng "rắc" vang lên, thuyền chòng chành dữ dội, Đường Luân thét lên một tiếng, trổ hết sức bình sinh, nhún người nhảy lên vèo lên bãi.
Mũi võ hài của Đường Luân vừa đặt lên mặt cát thì từ sau lưng chàng thêm một lượn sóng khổng lồ chụp tới. Sức mạnh của nước, của gió đẩy mạnh Đường Luân té nhủi về phía trước.
Loạng choạng gần mười bộ, chàng mới ghìm chân đứng vững quay đầu nhìn lại.
Chiếc thuyền con của mình đã bị sóng dập, gió nhồi vào đáo ngầm, rồi bị làn sóng bạc cuốn trôi vào lòng biển cả...
Đường Luân thở phào một hơi dài mệt nhọc, ngắm nhìn Thiên La Nham mà trong lòng hồi hộp.
Chàng nghĩ rằng, bản lĩnh cao cường như sư phụ của mình đến đây còn phải sa chân vào cạm bẫy, huống hồ mình là một tên bạch diện thư sinh, dấn thân vào đây thật là đi dễ khó về.
Đưa tay sờ chuôi Hỏa Long thần kiếm, Đường Luân dằn tâm để lấy làm bình tĩnh, đoạn ngang nhiên bước tới, đi sâu vào phần đất dẫy đầy bí mật kia.
Vừa qua khỏi bãi cát, trước mắt chàng bỗng hiện ra nhiều hình ảnh thấp thoáng đen ngòm.
Đường Luân giật mình, nhìn kỹ mới thấy đó là một cánh rừng lởm chởm những đá...
Chu vi vùng đá này không biết bao nhiêu mà ước lượng. Thấy nó nằm la liệt dường như chẳng có hàng ngũ, làm cho người ta thoáng nhìn có một cảm giác kinh rợn, bất an.
Đường Luân cau mày thầm nghĩ :
- Nếu chúng bắt chước Gia Cát Khổng Minh, dùng đá để sắp Bát Quái trận đồ thì ta không sợ, chỉ e...
Chàng ngắm nhìn trận đá thấy công trình thật là vĩ đại, không biết phải tốn bao nhiêu nhân công để hoàn thành.
Bây giờ Đường Luân nằm trong cái thế không thể rút lui vì thuyền đã

đắm rồi.
Chàng cả quyết phải dấn thân vào chỗ dữ, nhờ có tư tưởng quyết tiến đó mà tâm tư thấy bình thản lạ thường.
Trận đá thật là hung hiểm, những hình dáng kỳ dị kia dường như những con thú vật khổng lồ đang hầm hè giương nanh múa vuốt. Có chỗ hình dáng lại trang nghiêm như có ẩn phục thiên vạn mã, sát khí đằng đằng, nguy cơ đầy dẫy, mỗi một bước đều có sắp sẵn hầm hố chông gai.
Đứng lại nhìn cho kỹ một chập, Đường Luân mới ngang nhiên bước vào, cẩn thận quanh co một lúc, thình lình trông thấy phía trước có một tấm thạch bia to lớn, trên đó khắc một dòng chữ khổng lồ sơn màu đỏ rực :
“Ngươi đã đến đây rồi thì phải liệu thân mà dừng chân lại, nếu tiến tới nữa có chết một cách thê thảm thì đừng oán trách”.
Đường Luân mỉm cười, chàng nói thầm :
- Người trong Hiệp Nghĩa tông đâu có chùn lòng chột dạ trước một hàng chữ vô tri này.
Chàng tiến tới gần sát, đưa mắt nhìn kỹ, bất giác giật mình vì hàng chữ to tướng kia không phải dùng dụng cụ điêu khắc. Cứ nhìn vào nét chữ trơn tru bóng nhoáng, bút pháp tinh vi, rõ ràng là người này dùng ngón tay truyền nội lực vào mà viết trên đá.
(thiếu trang...)
“Nếu liều chết mà đi tới thì sẽ gặp nhiều điều tai biến. Ta hết lòng khuyên mi xin hãy dừng chân lại chỗ này”.
Đường Luân hậm hực :
- Hừ! Ban nãy thì dùng lời lẽ cứng rắn để bắt nạt, bây giờ lại nói một cách êm dịu để dụ dỗ. Người này thật là nhiều mưu mô thủ đoạn.
Đường Luân rảo mắt nhìn chung quanh bộ xương người nằm ngổn ngang trong đống đá vụn, bốn bề bao trùm một bức màn bí mật, không biết tấn tuồng bi thảm này đã diễn biến cách đây bao lâu.
Đường Luân vung tay đấm không một quả vào không khí, sang sảng tiếng đồng :
- Nếu quả thật có một tên ma đầu nào giết người không gớm tay ẩn trốn nơi đây thì Hiệp Nghĩa tông cũng quyết định dùng trăm phương ngàn kế để trừ tà khử bạo.
Trong trí chàng vụt nãy ra một câu nói mà sư phụ dặn dò hôm trước, rằng khi giao chiến với bọn Thiên La Nham, ông cảm thấy võ công của họ phảng phất tương tợ với võ công của Hải Ma.
À... hay là giữa Thiên La Nham và Hải Ma có một sự quan hệ mật thiết với nhau?

Nhưng Bích Cơ đã từng nói với mình rằng Thiên La giáo là kẻ thù của cha nàng!
Nhiều câu nghi vấn quay cuồng trong trí của Đường Luân mà chàng chẳng sao suy nghĩ cho ra manh mối.
Suy đi nghĩ lại, chàng thấy công lực của mình mà đường đột tiến vào bên trong thì chỉ làm trò cười cho thiên hạ...
Nhưng mà... sau một giây suy tính, Đường Luân vỗ tay đánh đốp, quyết định một việc quan hệ.
Chàng kéo vành nón xuống thêm một chút, che đi phân nửa gương mặt rồi lại vốc một nắm bùn bôi lên thành một gã lọ lem, đem thanh Hỏa Long thần kiếm giấu vào trong áo. Đường Luân nghiễm nhiên đã trở thành một nhân vật khác.
Chàng nhìn khắp bốn bề để nhận lịnh phương hướng rồi mạnh dạn tiến về phía trước.
Bên tai chàng, tiếng sóng gầm gió thét của đại hải trùng dương nhỏ dần... nhỏ dần vì lẽ chàng càng đi càng xa bờ biển.
Bên tai chàng thỉnh thoảng có tiếng quạ kêu thật buồn thảm.
Đi được một đoạn đường mà chưa gặp việc gì trở ngại, phía trước vách đá sừng sững, dưới đó là một cửa động tối om om...
Từ trong cửa động, thỉnh thoảng có tiếng ca não ruột vang lên làm cho người nghe có cảm giác âu sầu, buồn bã.
Đường Luân còn đang do dự, không biết có nên vào giữa vòng hay không, thình lình.. Sau lưng chàng có tiếng gió vì vèo trổi dậy, Đường Luân biết có một tay cao thủ đang rình mò sau lưng mình.
Đường Luân tay nắm chuôi gươm, trong lòng bình tĩnh, quả thật sau lưng chàng vang lên một câu nói :
- Hãy ngẩng đầu lên xem kia...
Đường Luân từ từ liếc về phía trước, thấy một hàng chữ đỏ đập vào mắt chàng :
“Thiên La môn”.
Câu nói rùng rợn phía sau lại vang lên :
- Sa chân một bước mang hận nghìn đời, mi quay trở lại hay không thì bảo?
Đường Luân mỉm cười :
- Đừng bắt nạt ta vô ích.
Chàng bình tĩnh hiên ngang bước vào cửa động...
Một tiếng nạt xé trời vang lên :
- Ai?
Mặc dù có chuẩn bị trước nhưng Đường Luân cũng khẽ giật mình, lỗ tai lùng bùng vì âm thanh quá mạnh.

Một bóng người từ phía sau bước tới, chắn ngang đường đi của Đường Luân, khinh công thật là đáng sợ.
Định thần nhìn kỹ, Đường Luân toát mồ hôi lạnh vì người mới đến có một gương mặt méo mó, chiếc mồm lệch đi một bên, chỉ có cặp mắt thì sáng rực hào quang.
Người xấu xí này lại nạt :
- Mi là ai?
Đường Luân đã rắp tâm từ trước, bình tĩnh trả lời :
- Ta là Liên Hải Thiên.
Người xấu xí nhìn Đường Luân một cách ngờ vực. Đường Luân bắt chước thái độ cao ngạo của Liên Hải Thiên, vểnh mặt lên trời một cách đắc ý.
Người xấu xí dịu giọng lại :
- Ngỡ là ai, té ra là Liên tiên sinh, vậy xin mời.
Nói rồi khoát tay ra dấu. Lập tức Đường Luân nghe thấy ba bề bốn bên gió dậy vì vèo, dường như có nhiều tay cao thủ đang mai phục, bây giờ rút lui đi chỗ khác.
Đường Luân thầm bảo :
- Nghe tiếng gió thì bọn này thảy đều là tay kiệt liệt, hèn chi sư phụ thọ thương thì phải.
Người xấu xí nhìn Đường Luân một cái, đoạn xoay lưng vào bóng tối, Đường Luân nghĩ :
- Không vào hang hùm sao bắt được cọp con?
Đoạn hiên ngang tiến bước, theo sau lưng người ấy.
Đó là một con đường hầm tối u ám, thân pháp của người xấu xí cực kỳ nhanh nhẹn.
Cứ mỗi một bước đi là vượt một khoảng đường hăn năm trượng.
Nếu Đường Luân không phải là người khổ công luyện tập thì không tài nào theo kịp.
Quanh qua lội lại thật lâu trong con đường hầm, phía trước đường như dài vô tận...
Tiếng ca hát nỉ non càng lúc nghe càng rõ.
Chợt người xấu xí dừng chân lại, đưa tay lên tường chỗ ổ khóa, bức tường phía trước lập tức tách ra làm đôi.
Từ bên trong tiếng ca tiếng hát vang ra ồn ào náo nhiệt, cảnh tượng huy hoàng lộng lẫy bày khai trước mắt.
Ba bề bốn bên đèn treo giăng mắc như muôn ngàn con đom đóm lập lòe, nơi ấy là một gian phòng rộng thênh thang, có nhiều thạch nhũ muôn nghìn màu sắc.
Trong ấy có rất nhiều người đang rướn gân cổ ca hát, tiếng hát não

nùng bi thảm, đồng vọng bốn bức tường, tạo thành những âm thanh hỗn loạn.
Người xấu xí này giơ tay ra hiệu, tiếng hát lập tức ngưng bặt. Sự im lặng đột ngột này đem đến một bầu không khí nặng nề khôn tả.
Người xấu xí cao giọng nói :
- Có Liên Hải Thiên tiên sinh đến yết kiến Nham chủ...
Một tiếng nói lạnh lùng vang lên giữa bầu không khí nặng nề u uất :
- Xin hỏi Liên thế huynh đã luyện xong Đa Tâm thánh kinh chưa?
Người xấu xí quay lại nhìn Đường Luân, chàng sửa giọng nói theo Liên Hải Thiên, trả lời hách dịch :
- Chưa!
Người ban nãy cất tiếng đồng sang sảng :
- Liên thế huynh, chúng ta có lời hẹn từ trước, nếu chẳng được võ công thâm hậu, bắt những kẻ bội phản về đây thì chúng ta không gặp nhau, cớ sao Liên thế huynh sai lời giao ước?
Đường Luân toát mồ hôi trán, không biết trả lời ra sao cho yên đồng thời do câu nói này, Đường Luân khám phá ra một bí mật làm cho chàng sững sờ kinh di....
Cắt nhìn xuyên qua ánh đèn tranh sáng tranh tối, Đường Luân nhìn người nói chuyện với mình, là một gã tay chân tàn tật dị thường làm cho chàng kinh tâm, là những người trong động này thịt lở lói, càng nhìn càng thêm kinh tởm.
Người đó cất tiếng hỏi :
- Thế huynh gặp điều chi bất trắc?
Đường Luân chỉ ầm ừ mà không trả lời dứt khoát, trong trí suy nghĩ tìm một câu trả lời cho thích đáng, rốt cuộc lại miễn cưỡng bắt chước giọng nói của Liên Hải Thiên nói rằng :
- À... Hải Ma này chưa từng gặp điều chi trở ngại, hôm nay đến đây chỉ vì chút việc riêng.
- Việc riêng?
Đường Luân nói dứt lời, toan tiến tới. Nhưng một tiếng nạt xé trời vang lên :
- Khoan... Liên thế huynh chưa luyện Đa Tâm thánh kinh e rằng không thể chống lại với bệnh tật, nếu có mệnh hệ nào thì thật là nan giải, xin Liên thế huynh dừng chân lại.
Câu nói này làm cho Đường Luân hồi tưởng lại lời nói của Hải Ma kể cho Bích Cơ nghe mấy hôm trước. Chàng nghe thấy mình dường như nắm được một chút manh mối trong những bức màn bí mật bao trùm.
Đường Luân cố ý ởm ờ :

- Tôi đến đây cốt để tìm... Nga Mi nữ!
- Sao! Mi đến đây tìm Nga Mi nữ? Thế huynh vẫn còn vương vấn phu nhân, nhưng mà tạo hóa đã hại chúng ta như vầy, thật là hận này dằng dặc biết ngày nào nguôi?
Đoạn người này cất cao giọng :
- Anh em ơi! Mối hận của chúng ta không thể truyền cho người trong thiên hạ nhiễm lấy chứng bệnh của chúng ta.
Câu nói chưa dứt thì ba bề bốn bên có tiếng ồn ào la ó nổi dậy.
Đường Luân là một người có nghị lực mà tâm can cũng xao xuyến vì âm thanh hỗn loạn đó.
Chàng cố dằn tâm cho thật bình tĩnh, rồi điểm một ngón vào huyệt Nhĩ Oa của mình để cho không nghe thấy âm thanh quái dị đó.
Bỗng tiếng ồn ào, la ó ngưng lại, và tiếng người ban nảy lại vang lên :
- Bệnh tình của phu nhân vẫn còn nhẹ nên sắc diện hãy toàn vẹn. Hiện giờ chưa đến nỗi phải vào trong động này để sống chung với anh chị em... Thôi, ta cũng dung tình... lão Thất hãy dẫn đường cho Liên tiên sinh vào thăm phu nhân một chuyến!
Đường Luân cảm ơn rối rít :
- Đa tạ Nham chủ!
Có tiếng cười rổn rảng vang lên :
- Liên thế huynh bất tất phải khách sáo, đi đi thôi.
Người xấu xí ban nãy chính là lão Thất, hắn vâng lệnh xoay mình bước ra, Đường Luân tức tốc đi theo chân người đó.
Nào ngờ chính vào lúc ấy thì trong động có tiếng người ồn ào náo động, la hét om sòm :
- Bắt người đó lại!
- Bắt người đó lại!
- Chúng ta đau khổ đã mười mấy năm, cần phải có một người mới...
Tiếng la hét càng lúc càng cuồng loạn, làm cho Đường Luân rởn ốc rùng mình.
Lão Thất dừng chân nở một nụ cười đanh ác, đôi mắt dán chặt vào Đường Luân.
Chàng giựt mình thủ thế, chờ đợi sự bất thần tấn công của gã.
(Thiếu trang...)
.... chưa thành, xin thế huynh đừng đặt chân lên đảo này nưa.
Lão Thất bây giờ mới khẽ nạt :
- Xin mời theo tôi!
Nói rồi bay mình phớt ngang qua mặt Đường Luân mà đi ra động.
Đường Luân cũng vội vàng nối gót theo sau.

Vừa vượt được chừng mười trượng, sau lưng chàng vang lên một tiếng “rầm” kinh thiên động địa, quay đầu nhìn lại thì cánh cửa đá đã khép lại rồi.
Nhưng từ bên trong vẫn còn văng vẳng vang ra những tiếng ồn ào dao động.
Đường Luân quăng mình vào một con đường tối tăm thăm thẳm, mà tiếng ồn ào náo nhiệt, vẫn còn văng vẳng bên tai.
Bỗng có mấy tiếng rú não nùng thê thảm vang lên chừng đó tiếng la ó mới ngưng bặt.
Đường Luân thoáng nghe câu nói lạnh lùng sắt đá :
- Người nào chống lại bản Nham chủ, thì ta sẽ cho thọ tử hình.
Rồi giọng nói đó gằn rõ từng tiếng một :
- Anh em ơi! Chúng ta giam mình nơi đây để luyện công cho lành bệnh, chúng ta phải cố gắng chịu đựng đau khổ, thế nào cũng có một ngày được phục hồi sức khỏe, chừng đó chúng ta sẽ thoát ly chốn khổ ải này... Thôi, chúng ta hãy ca hát lên, ca hát lên cho vơi bớt nỗi sầu.
Thế rồi ông ta cất tiếng hát, và những người kia rầm rộ hát theo, tiếng hát vang vang thảm não, đưa Đường Luân từ từ đi về phía bên ngoài.
Trong đầu chàng quay cuồng loạn, không biết bao nhiêu nghi vấn :
- Những người tàn phế, lở lói kia là ai?
- Những giọng ca bi thiết đó nghĩa là gì?
- Tiếng nói sang sảng ấy của ai?
- Tại sao những người trong động thảy đều gần như điên cuồng, hỗn loạn?
- Nham chủ là ai? Võ công thế nào?
Thoát ra khỏi động, Đường Luân thở phào một hơi nhẹ nhõm, mồ hôi toát ra ướt áo.
Chàng theo chân lão Thất đi xuyên qua những lớp sương mù dày đặc.
Thân hình của lão Thất nhanh như tên bắn, cứ mỗi một bước chân là nuốt một khoảng đường năm trượng. Mũi giày của lão ta lướt nhanh trên mặt đất một cách nhẹ nhàng êm ái, nhìn thân hình nhanh như cánh nhạn của lão Thất mà Đường Luân ngao ngán thở dài.
Chàng nghĩ thầm, võ phái của mình vốn nổi tiếng về khinh công mà so với lão Thất còn có phần sút kém.
Trong trí chàng vụt nảy ra hình ảnh của những người trong động ban nảy, người nào người nấy thảy đều mắt đỏ hào quang xem chừng công lực có phần trội hơn lão Thất.

Còn tiếng nói của Nham chủ thì vang lên như sấm nổ. Công lực của người này thật ngoài vòng tưởng tượng.
Nhìn kỹ thân pháp phi hành của lão Thất, Đường Luân bất giác mừng thầm, vì chàng thấy bộ điệu giống hệt với Hải Ma. Vậy thì "lai lịch của Hải Ma" không phải là một vấn đề hoàn toàn bí mật nữa. Trong chuyến đi này, nó đã hé ra một tia ánh sáng cho chàng thấy...
Không suy nghĩ dài dòng nữa, Đường Luân cắn răng vận hết sức mạnh ra hết để đuổi theo lão Thất.
Xuyên qua nhiều đoạn đường ngoằn ngoèo, khúc khuỷu, bên tai của Đường Luân bỗng vang lên tiếng thác đổ ào ào. Trước mắt chàng hiện ra một giải nước trắng xóa từ bên trên buông xuống...
Khi đến gần ngọn thác, Đường Luân nhìn kỹ thấy ngọn nước này đổ qua ba bực đá, mà mỗi bực đá cách nhau chừng năm bảy trượng. Lão Thất tiến đến bên thác nước, rùn chân nhảy vụt qua mấy bực đá rồi quay đầu nhìn lại, hách dịch ngắm Đường Luân.
Chàng chắc lưỡi than thầm, nhìn thấy cao độ của hai bực đá mà rợn tóc gáy, nhảy lên đó rũi trượt chân sa xuống thì thật là chắc chết trăm phần.
Nhưng tình thế bất đắc dĩ, Đường Luân phải hớp một hơi dài dưỡng khí, nạt lên một tiếng vang trời, thế như Bá vương cử đảnh, bay vù lên trên thác nước.
Mũi giày vừa chấm đến bực đá thứ nhất, chàng lại rún mình nhảy vù lên thêm một cái nữa. Thân pháp của Đường Luân đã lọt vào cặp mắt kinh nghi của lão Thất.
Lão đưa mắt ngắm Đường Luân một cách nghi ngờ, nhưng chàng vẫn giả vờ bình thản nói trớ rằng :
- Ban nãy, thân pháp của ta thuộc vùng Trung Nguyên so với Thiên La Nham có điều chi khác biệt?
Lão Thất chỉ trả lời bằng một nụ cười nham hiểm.
Thình lình lão ta quay lại tung ra một chưởng, đánh bạt màn nước đang đổ xuống ào ào vẹt ra hai bên rồi thân hình của lão bắn vụt qua khe hở đó.
Đường Luân giật mình, mặt mày thất sắc, nghĩ rằng, dùng chưởng lực vén màn nước thực là điều Đường Luân chưa hề thấy.
Chàng cũng muốn thử sức mình xem sao, nên vội tuốt Hỏa Long thần kiếm, dồn sức mạnh vào cánh tay phải xử một thế Kim Cang Giáng Long.
Đường gươm vừa tuôn ra thì một luồng cương lực đẩy màn nước lệch sang một bên và Đường Luân cất lên một tiếng hú dài vượt qua màn nước.

Bên kia bức màn nước là một vùng cây cỏ xinh tươi, phong cảnh đậm đà. Đường Luân vừa đứng vững thì cảnh tượng đẹp đẽ phi phàm đó đập vào mắt chàng, làm cho tinh thần đột nhiên sảng khoái khác hẳn với bầu không khí nặng nề, u uất dưới hang sâu lúc nãy.
Bên ven một cánh rừng trúc và rừng mai lẫn lộn khói tỏa sương mờ, có một gian nhà tranh nhỏ bé. Kiến trúc cực kỳ tinh xảo, tứ bề quét tước sạch sẽ như lau.
Hai người đi vòng qua một con đường ngỏ trúc xanh um, tiến vào trước ngôi nhà tranh xinh xắn ấy.
Lão Thất hô lên một tiếng nho nhỏ. Từ bên trong có một giọng nói dịu dàng vang ra :
- Ai đó?
Một mùi hương thoang thoảng phớt ngang trước mũi Đường Luân, có một bóng người thước tha yểu điệu từ trong ngôi nhà tranh bước ra.
Đường Luân đã thành thế cưỡi cọp, bất đắc dĩ uốn lưỡi bắt chước giọng nói của Hải Ma, đĩnh đạc trả lời :
- Ta đây!
Sợ lão Thất làm lộ chuyện, Đường Luân lập tức tuốt thanh Hỏa Long thần kiếm nơi tay, cố ý cho người mới ra nhìn thấy.
Người này mặc một chiếc áo màu trắng cực kỳ trang nhã, trên mặt che ngang một vuông lụa mỏng, chớp nhanh cặp mắt, nhìn hai người đoạn nói :
- Lão Thất, chủ mẫu đã nói không tiếp khách, mi quên rồi sao?
Lão Thất cúi đầu, xá chào, đoạn liếc nhìn Đường Luân nói :
- Hừ! Tuyết Lăng cô nương, chẳng lẽ cô nương lại quên chủ nhân của cô nương sao chứ?
Tuyết Lăng bàng hoàng ngơ ngác, ngắm nhìn Đường Luân.
Đường Luân đã có chuẩn bị từ trước, dồn khí xuống đan điền, bắt chước giọng của Hải Ma hừ lên một tiếng.
Tuyết Lăng nghe tiếng quen thuộc, vội vàng quay lưng chạy trở vào, miệng nói :
- Tôi vào thông báo cho chủ mẫu hay.
Rồi như một con bướm trắng lạc lối vườn đào, nàng bay vù vào bên trong. Đường Luân quay lại gằn giọng :
- Lão Thất, mi hãy lui ra.
Lần này lão Thất không trả lời mà quắc cặp mắt sắc như gươm nhìn Đường Luân không chớp.
Chàng kinh sợ, giả vờ tức tối, giậm chân :
- Mau lui ra đứng đợi ở bên ngoài.

Lão Thất buông ra một tiếng cười man rợ, trả lời :
- Phải, ta sẽ cùng lão Lục, lão Bát và lão Cửu chờ mi ở bên ngoài.
Dứt lời lão ta liền nhún chân nhảy ra ngoài mất dạng sau bức màn nước lưa thưa...
Đường Luân trong lòng hồi hộp, nghe giọng nói của lão Thất thì hành tung của chàng đã bị bại lộ rồi.
Còn đang bần thần thì sau lưng vang lên hai tiếng dịu dàng :
- Hải Thiên...
Đường Luân giật mình, chàng thoáng nghe tiếng nói này thật là quen thuộc, giống hệt giọng nói của Bích Cơ.
Tim chàng bỗng đập rộn ràng, quay đầu nhìn lại.
Trước mắt chàng hiện ra một người đàn bà đứng tuổi, cũng mặc áo trắng phau như Tuyết Lăng, trên mặt cũng che ngang một vuông lụa mỏng, chỉ lộ ra cặp mắt sáng ngời, nhìn Đường Luân như muốn thâu hồn đoạt phách.
Đôi mắt này thật là quen thuộc, nhãn thần giống hệt người trong mộng của chàng là Bích Cơ Ma Nữ. Đường Luân mất hết cả bình tĩnh trước cặp mắt xuất thần đó.
Người đàn bà ấy thình lình thối lui một bước, nạt :
- Mi là ai?
Đồng thời Tuyết Lăng cũng thảng thốt kêu lên :
- Người này không phải lão gia.
Nga Mi nữ lạnh lùng hỏi tiếp :
- Mi là ai? Mau thông báo tên họ, nơi này không phải là nơi để mi đùa giỡn.
Đường Luân đưa cao thanh Hỏa Long thần kiếm trong tay lên, Nga Mi nữ nhìn thấy lưỡi gươm sáng loáng, rực rỡ hào quang, bất giác giật mình loạng choạng.
Tuyết Lăng vội bước tới đỡ bà ta vào lòng...
Lâu lắm Nga Mi nữ mới định thần quắc mắt hỏi :
- Mi... mi là học trò của Thiên Độc Nhất Phẩm?
Đường Luân do dự một chút, trả lời :
- Không phải học trò, tôi chỉ là một người truyền tin mà thôi.
Nga Mi nữ giương cặp mắt lờ đờ, ngắm nhìn màn nước từ trên cao rì rào đổ xuống, thẩn thờ hỏi :
- Hắn có nhắn mi điều gì chăng?
- Lão tiền bối nhờ tôi nói lại rằng, lòng của người cũng như thanh kiếm này, hai mươi năm nay thủy chung như nhứt...
Nga Mi nữ lạnh lùng cắt ngang câu nói :
- Không ngờ hắn vẫn còn nhớ đến ta... Hắn vẫn còn mạnh khỏe?

Đường Luân bùi ngùi, hạ thấp giọng :
- Không may, lão tiền bối đã qui tiên...
Nga Mi nữ rú lên một tiếng kinh hoàng, nhưng tức khắc lấy lại bình tĩnh, thong thả hỏi :
- Hắn còn giận ta không? Phong độ thế nào?
Đường Luân gằn rõ từng tiếng một :
- Trước khi lão tiền bối xuôi tay nhắm mắt thì phong độ vẫn còn hào hoa phong nhã như xưa, chỉ tiếc rằng lão tiền bối vì một chút sơ hở trong lúc tranh đấu với người của Pháp Hoa tông phải thọ thương mà qua đời. Trước khi thở hơi cuối cùng, người còn chúc Liên phu nhân và Liên lão tiền bối được hoàn toàn hạnh phúc.
Nga Mi nữ quay đầu nhìn sang chỗ khác, dường như muốn giấu thái độ xúc động mạnh của mình.
Quay đầu trở lại, bà nở một nụ cười thê thảm, thì thầm :
- Thật ra, người có lỗi là ta. Ta chẳng thích hắn thì thôi, sao lại tìm một lời nói bâng quơ để làm cho hắn phải đau khổ. Buổi ban đầu ta ngỡ rằng hắn sẽ thấy khó mà thôi đi. Nào ngờ con người ương ngạnh đến dường này, quyết thi hành đến tận kỳ cùng... Chúng ta vốn thân mật từ thuở nhỏ, cha mẹ lại hứa hôn cùng nhau. Sau này ta không giữ lời hứa, trao thân cho Hải Thiên, làm cho hắn đớn đau, khổ sở một đời.
Tuyết Lăng sợ Nga Mi nữ xúc động quá mạnh nên vội ngăn lại :
- Chủ mẫu...
Nga Mi nữ thở dài một hơi nặng nhọc, run rẩy tiếp :
- Hai mươi năm trời là một chuỗi ngày dài đăng đẳng, chẳng rõ thời gian đã hủy hoại thể xác của hắn đến thế nào? Hắn có trối trăn gì không?
Đường Luân hơi do dự một chút, lắc đầu trả lời :
- Lão tiền bối chỉ nhờ tôi mang thanh gươm này trao lại cho phu nhân để tỏ tấm lòng sắc đá thủy chung.
Nga Mi nữ thò tay định đón lấy lưỡi kiếm nhưng bỗng rút tay lại, nói rằng :
- Chỉ vì một câu nói đùa của ta mà làm cho hắn điêu đứng một đời và hại thêm không biết bao nhiêu kẻ chết oan dưới bàn tay của hắn.
Bà ta thở dài ngao ngán, Đường Luân cố gắng bạo dạn mở lời :
- Tôi xin cả gan hỏi phu nhân, chẳng hay câu nói đùa ấy như thế nào?
Nga Mi nữ triền miên về dĩ vãng, trả lời nho nhỏ :
- Ta đã dối gạt hắn vì ta muốn hủy bỏ lời hứa hôn của cha mẹ ta khi xưa nên ta giả vờ để cho hắn đánh cuộc cùng Hải Thiên, kẻ nào

thắng thì kẻ ấy chiếm được ta. Ta để cho Hải Thiên đến Thiên La Nham này đánh cá, còn để cho hắn đến chùa Pháp Hoa đoạt thanh bảo kiếm này.
Thuở ấy Hải Thiên rất rành nghề đi biển, tài lặn lội của hắn thiên hạ vô song mà thanh Hỏa Long thần kiếm trong chùa Pháp Hoa thì có mười hai vị Tôn giả, võ công cái thế ngày đêm canh gác.
Đường Luân nghe đến đây giựt mình kinh hãi. Chàng nghĩ sức mạnh của ái tình thật là mạnh mẽ, nó thúc giục Nga Mi nữ hủy lời hôn ước, và khiến cho Thiên Độc Nhất Phẩm phải moi tim vắc óc của mình để làm vừa lòng người đẹp, đến nổi phải bỏ mạng trong chùa Pháp Hoa.
Nga Mi nữ lần lần định tĩnh, lấy lại sắc thái bình thường. Bà ta ngắm nhìn chiếc kim hồ lô sau lưng của Đường Luân, lạnh lùng hỏi :
- Mi có phải là tân Chưởng môn của phái Thiên Độc?
Đường Luân khẽ gật đầu. Nga Mi nữ chớp nhanh cặp mắt, hỏi nho nhỏ :
- Mi lên đến Thiên La Nham?
- Phải!
- Vậy... ban nãy mi có chạm nhầm da thịt của bọn lão Thất hay không?
Đường Luân suy nghĩ, đoạn lắc đầu. Nga Mi nữ mừng rỡ nói :
- Hay lắm...
Đoạn bà nghiêm nghị nói :
- Mi có thể hết lòng hết dạ làm hộ cho ta một việc như đã làm hộ cho Thiên Độc Nhất Phẩm hay không?
Đường Luân ngang nhiên trả lời một câu hào hùng đanh thép :
- Có thể!
Nga Mi nữ nói rõ từng tiếng một :
- Đây không phải là một việc khó. Thiên Độc Nhất Phẩm nhờ mi mang thanh gươm này cho ta, bây giờ ta nhờ mi trao cho một người khác...
Đường Luân mắt đổ hào quang :
- Ai?
Nga Mi nữ trịnh trọng đáp :
- Ta nhờ mi mang thanh gươm này trao lại cho vị hôn phu của con Bích Cơ. Nó chính là con của Kiếm Thánh Mộ Dung Ngọc!
Ba tiếng “Mộ Dung Ngọc” như ba tiếng sét long trời lở đất, nổ ngang đầu của Đường Luân, làm cho chàng gan ruột rối bời, mặt mày thất sắc...
Nga Mi nữ nhắc :
- Mi có thể làm giùm?

Đường Luân gắng gượng lấy lại bình tĩnh, cố hết sức mới có thể thốt ra hai tiếng não nùng, bi thiết :
- Có thể!
Nga Mi nữ đang lo đến hạnh phúc của con mình, bà ta đâu có để ý đến thần sắc đột biến của Đường Luân. Bà lẩm bẩm :
- Hai đứa nó, khi còn bé thân yêu với nhau lắm. Khi lớn lên phải cách biệt với nhau.
Nếu bây giờ con Bích Cơ nó vẫn còn yêu thằng Mộ Dung Ngọc thì mi hãy trao thanh kiếm này cho nó, bảo nó phải thề nguyền rằng tình yêu phải giữ cho chung thủy, không đặng bỏ rơi con gái cưng của ta.
Bỗng bà ta sực nhớ đến điều gì, bà ngưng câu nói, hỏi Đường Luân :
- Mi hãy cho ta xem bộ mặt thật của mi.
Đường Luân định trả lời ầm ừ cho qua việc nhưng Nga Mi nữ nhất quyết muốn xem, bất đắc dĩ Đường Luân phải gỡ chiếc mặt nạ của mình xuống.
Chiếc mặt nạ vừa rơi xuống khỏi cằm, Nga Mi nữ chớp mạnh cặp mắt, vì trước mặt bà ta hiện ra một gương mặt khôi ngô tuấn tú, mắt trong mày sáng, anh dũng phi thường. Bà ta dịu dàng hỏi :
- Ta chưa biết tên mi?
- Tôi tên Đường Luân.
- Đường Luân... mi giả dạng Hải Thiên vào đến nơi này vậy thì chắc mi rõ gia thế của ông ta. Mi bắt chước được giọng nói thì chắc mi cũng gần gũi Liên Hải Thiên nhiều lần.
- Chính thế!
Nga Mi nữ mơ màng hỏi tiếp :
- Mấy năm nay... công việc của ông ta có thuận lợi không?
- Tạm được.
Nga Mi nữ thở dài, Đường Luân đọc thấy trong ánh mắt của bà có một niềm vui khôn tả. Tới chừng đó, Đường Luân mới biết tình cảm của bà ta đối với Hải Thiên và Thiên Độc Nhất Phẩm thật là chênh lệch với nhau nhiều lắm.
Giọng nói thanh tao của Nga Mi nữ lại vang lên :
- Vậy thì... mi cũng có quen với con Bích Cơ của ta.
Đường Luân gật đầu. Bà ta lại hỏi :
- Nó có vui vẻ không? Đẹp không? Nó được bao lớn rồi!
Đường Luân bàng hoàng, không biết trả lời làm sao cho phải. Nga Mi nữ cũng biết mình hỏi hơi nhiều, vội thở dài lẩm bẩm :
- Đã mười mấy năm nay ta không gặp nó...
Chợt cảm thấy thần sắc của Đường Luân có vẻ khác thường, Nga Mi nữ hỏi lại :

- Mi có quen với con Bích Cơ?
Đường Luân gật đầu. Bà lại hỏi :
- Mi có thích nó không?
Đường Luân đỏ bừng sắc mặt, trống ngực đánh thình thình. Nga Mi nữ lại hỏi :
- Nó có thích mi không?
Đường Luân càng thêm sượng sùng bỡ ngỡ, nhưng Nga Mi nữ lạnh lùng nói :
- Ta bất chấp, nhưng việc này còn có cha của con Bích Cơ quyết định. Mộ Dung Ngọc là một thằng tốt, thanh Hỏa Long thần kiếm này mi phải trao tận tay cho nó và bảo nó phải thề nguyền giữ lòng thủy chung với con Bích Cơ.
Đường Luân ngậm ngùi tròng chiếc mặt nạ lên mặt mình nói :
- Đại trượng phu một lời đã nói, bốn ngựa khó theo, hà tất phải thề nguyền.
Nga Mi nữ cười lạnh nhạt. Lúc bấy giờ một cơn gió nhẹ thoảng qua, thổi vuông lụa che ngang mặt của Nga Mi nữ bay lất phất.
Đường Luân chộp lấy cơ hội liếc nhanh một cái, thấy sau vuông lụa kia là một khuôn mặt đẹp như ngọc làm cho chàng càng thêm kinh dị, là trên khuôn mặt ngà ngọc kia loáng thoáng nổi lên những đốm trắng, tương tự như những vết lở lói trên mình của lão Thất, làm cho người ta có cảm tưởng đó là một viên ngọc mang nhiều tì vết.
Nga Mi nữ buộc chặt lại vuông lụa, lạnh lùng nói :
- Thiên La Nham là một hiểm địa, mi không thể lưu lại chốn này, mau trở về đi thôi!
Đường Luân do dự một chút, đoạn hỏi thẳng một câu :
- Tôi chưa rõ Thiên La Nham hung hiểm chỗ nào, xin phu nhân nói rõ.
Ngừng lại một chút, chàng lại tiếp :
- Chẳng rõ cớ sao Liên phu nhân lại cư ngụ trên hòn đảo nguy hiểm này?
Nga Mi nữ khẽ giật mình, nhưng lại cười trả lời :
- Thì ra mi chưa biết, nhưng rồi cũng có ngày mi sẽ biết, lúc ấy... lúc ấy...
Giọng nói của Nga Mi nữ thình lình nức nở, dường như đau đớn lắm. Đường Luân thoáng thấy sau vuông lụa mỏng kia lóng lánh hai hạt lệ như kim cương...
Bà lại hối thúc :
- Mi hãy về đi!
Đường Luân không còn gì nói nữa, đành phải xá chào, nói :

- Những điều phu nhân ký thác tôi xin hết lòng lo liệu.
Nói rồi chàng quay mình theo thế Phi Yến Hoành Ba, thân hình của chàng lướt nhẹ qua bức màn nước bên ngoài rồi đi thẳng.
Nhưng mà hơi lạnh của nước làm cho tinh thần của chàng định tĩnh, sáng suốt thêm.
Ngửa mặt lên từng không xanh lơ, cao vút, bên tai nghe thác đổ rì rào, hòa lẫn với tiếng gió gầm sóng thét của đại dương, trong lòng của Đường Luân bỗng nổi lên một cảm giác bàng hoàng khôn tả...
Chàng thẫn thờ, đứng ngây người ra thật lâu mới cất lên một tiếng hú dài bi thiết rồi bay mình khỏi bực đá cuối cùng để thân hình rơi xuống thảm cỏ xanh rì trước mặt.
Mũi võ hài của chàng vừa chấm đất, Đường Luân tức khắc giật mình đánh thót...
Vì rằng ba bề bốn bên có bốn tay cao thủ, mặt mày lở lói, mình mặc áo gai, bất thần bủa lưới bao vây kín mít.
Nhanh như chớp, Đường Luân tuốt thanh Hỏa Long thần kiếm ra tay, sẵn sàng chiến đấu.
Nhưng cả năm người thảy đều im lìm giương mắt gườm nhau. Chợt lão Thất khoác tay nạt :
- Ba vị này là lão Lục, lão Bát và lão Cửu. Xin hỏi các hạ cao danh quí tánh?
- Ta họ Đường tên Luân.
Lão Thất cười ồ nói :
- Chúng tôi không muốn làm kinh động đến Liên chủ mẫu. Dám hỏi Đường huynh có thể theo chúng tôi đến một nơi vắng vẻ để cùng nhau truyện trò đàm đạo.
Đường Luân thẳng thắng trả lời :
- Hay lắm!
Lão Thất lại buông ra một chuỗi cười lanh lảnh, đưa tay ra dấu. Cả bốn người mặc áo gai vừa bao vây Đường Luân vừa tiến lần về phía sương mờ khói tỏa...
Quanh qua lộn lại một hồi, mới đến chỗ một khoảng đất trống bên một bờ vực thẳm.
Nơi ấy, một bên là vách đá sừng sững chọc trời, còn một bên là đại hải trùng dương, sóng gào gió thét.
Cả năm người này chia nhau đứng thành thế Mai Hoa. Lão Thất hét hỏi :
- Đường Luân, mi thật là to gan lớn mật, dám qua mặt nhân vật của Thiên La Nham, nay chúng ta thừa lệnh của Nham chủ, đến đây cho mi hai con đường ngõ hầu lựa chọn. Con đường thứ nhất là mi phải

buông gươm đầu hàng, vào trong hang thẳm chung sống với bọn ta. Còn một con đường thứ hai là phải chịu cho chúng ta phân thây ra làm trăm mảnh.
Đường Luân lạnh lùng trả lời :
- Hà hà... dĩ khả sát, bất khả khuất. Chúng ta so nhau vài miếng xem sao đã!
Nói rồi ha hả cả cười, chàng gác thanh Hỏa Long thần kiếm ngang trước ngực trong cái thế ổn như Thái Sơn.
Lão Bát cười hềnh hệch :
- Thằng này thật là một tay anh hùng hảo hán.
Lão Lục nối lời :
- Rồi đây chúng ta sẽ đưa mi về bên kia cực lạc.
Lão Cửu thì hầm hè, sắn tay áo, nạt :
- Đỡ!
Tiếng "đỡ" vừa ra khỏi miệng, là một luồng sức mạnh phủ vào đầu của Đường Luân ba bề bốn bên, cương khí nổi dậy ào ào...
Nhác nghe qua, Đường Luân đã biết ngay đó là một đòn Bách Cổ thần quyền mà đối phương đã luyện đến mức sao siêu tuyệt đỉnh...

Hỏa Long Thần Kiếm

Hồi 14
Địa Ngục môn

Đường Luân thét lên một tiếng vang trời.
- Khoan!
Đoạn loang gươm một vòng thủ thế.
Lão Cửu thấy vậy thu tay trở về, còn lão Lục thì nở một nụ cười nham hiểm, ồ ề nói :
- Thằng Họ Đường kia, muốn hàng thì hãy hàng cho sớm...
Đường Luân cau mày, gằn giọng hỏi :
- Khoan đã, để ta hỏi một việc. Hai tháng về trước có một vị cao tăng Thiếu Lâm tự đơn thân độc mã đến Tiêu Dao Độ, nơi huyện Đồng Nhân, rốt cuộc bị mất tích một cách ly kỳ. Việc này có phải chính chư vị đã hạ độc thủ?
Bốn người thảy đều giựt mình, đưa mắt nhìn nhau, trầm ngâm mà không trả lời :
Lâu lắm lão Thất mới nói :

- Chính thế!
Đường Luân quát hỏi :
- Tại sao?
Lão Lục cười ồ ồ trả lời :
- Nếu đáng trách là nên trách vị cao tăng đó đã bước chân vào Thiên La Nham, bị chúng ta bao vây rồi mà vẫn còn ương ngạnh, vì vậy mới...
Lão Bát cười khà khà :
- Vì vậy mà chúng ta đã đưa ông ấy về miền cực lạc!
Lão Cửu trỏ Đường Luân nói :
- Vì vậy mà ta khuyên Đường lão đệ hãy mau mau ném binh khí đầu hàng, vào trong động kia mà sống chung với Nham chủ. Như thế vừa có thể bảo toàn tánh mạng, mà còn có thể rèn luyện môn Đa Tâm thánh kinh.
Đường Luân cười lạnh nhạt, nhướng mắt trả lời :
- Ta chẳng phải là người tham sống sợ chết. Ta tuy có lòng muốn hàng nhưng người bạn của ta không khứng, nó còn muốn tiếp xúc trò truyện với chư vị nữa.
Lão Thất biến ngay sắc mặt :
- Mi nói sao?
- Còn có người khác đặt chân lên Thiên La Nham?
Lão Lục thì có vẻ thâm trầm kín đáo hơn, thong thả hỏi :
- Người bạn của mi tên gì? Có thể cho chúng ta gặp mặt?
Đường Luân lạnh lùng trả lời :
- Người bạn ấy vốn thích uống máu người, máu càng nhiều càng tốt.
Nói rồi giơ cao thanh Hỏa Long thần kiếm loang ra một đường thần tốc, để lóe lên một đạo hào quang.
Chừng ấy, lão Thất mới giựt mình sực tỉnh, hiểu rõ ý nghĩa câu nói của Đường Luân, cốt chỉ thanh Hỏa Long thần kiếm.
Lão cười ồ ồ nói :
- Vậy thì các hạ nhứt quyết chiến đấu đến hơi thở cuối cùng.
Đường Luân trả lời bằng một tiếng cười ngạo nghễ.
Chàng quắc mắt ngắm nhìn vào thân hình bốn tay cao thủ vẫn giữ cái vẻ ổn như thái sơn.
Lão Lục liếc mắt ra dấu cho lão Cửu, cười hề hề bất thình lình tung ra một chưởng.
Đường chưởng này êm ái nhẹ nhàng như có như không, như hư như thực. Thế mà những đám cỏ may cách Đường Luân chừng bốn trượng, lại nằm rạp xuống vì tiềm lực hùng hồn của lão Cửu. Cường lực nổi lên ào ào, một luồng sức mạnh như sụp núi, nghiêng thành

bất thình lình ụp vào đầu của Đường Luân.
Đường Luân biết đó là môn Phách Không chưởng trong Bách Bộ thần quyền. Chàng nghĩ rằng môn võ này oai lực của nó chỉ kiến hiệu với những vật ở xa, càng xa chừng nào chịu đòn càng nặng chừng nấy.
Đường Luân cau mày, uốn lưỡi theo phép Xuân Lôi, nạt lên một tiếng vang lừng, đâm thẳng một gươm vào giữa Phách Không chưởng.
Đường gươm đang đi ngon trớn, bất thình lình chàng trượt hẳn sang một bên, thân hình cực kỳ thần tốc như một ánh sao rơi. Đường Luân bay vù vào vòng chưởng lực để nhập nội tấn công.
Hai tay của chàng nắm thanh Hỏa Long thần kiếm, sử một đòn Thái Sơn Áp Đỉnh từ trên chém xả xuống một đường rất ư dữ dội.
Lão Cửu hừ lên một tiếng, rùn mình nhảy tạt ra ngoài xa ba trượng, làm cho đường gươm mạnh bạo của Đường Luân phải chém vào khoảng không một cách trơ trẽn.
Chính vào lúc đó thì sau lưng chàng gió dậy vì vèo. Lão Bát phi thân nhảy xổ tới, năm ngón tay của lão ta xé gió như năm chiếc vòng sắt móc vào huyệt Giai Tĩnh của Đường Luân.
Đã có phòng hờ trước, Đường Luân giả vờ loạng choạng té nhoài về phía trước, rồi bất thình lình quay đầu trở lại, dốc ngược một đòn Hoành Tảo Thiên Quân.
Lão Bát đánh hụt một đòn thì lưỡi gươm của Đường Luân như cuồng phong bảo tố róc tới cườm tay của lão ánh sáng ngời. Cái nguy nghìn cân treo sợi tóc...
Nhưng sắc mặt của lão Bát bình thản như không. Các ngón tay lại búng nhẹ vào sóng kiếm của Đường Luân.
Việc xảy ra ngoài tưởng tượng. Hổ khẩu của Đường Luân tê buốt, thanh Hỏa Long thần kiếm suýt nữa tuột khỏi bàn tay bay ra ngoài.
Đường Luân táng đởm kinh tâm, biết đó là ngón đòn đặc biệt của phái Thiếu Lâm Đàn Chỉ thần công.
Đường Luân vô cùng thắc mắc, không biết tại sao những đám người lở lói này lại biết được môn bí truyền của phái Thiếu Lâm.
Nhanh như chớp, thân hình của lão Thất như một con ó biển cất lên bốn trượng để rồi hùng hổ chụp xuống đầu của Đường Luân.
Đường Luân nạt lên một tiếng, bước xéo qua hai bước, gác ngang lưỡi kiếm chém trả một đòn.
Đang liệng mình giữa từng không, lão Thất cười hậm hực, đảo mình nửa vòng tà tà rơi xuống mặt đất.
Chính trong lúc đó thì lão Lục nhẹ nhàng như một bóng ma trơi vòng

ra sau lưng của Đường Luân, dùng hai ống tay áo đánh lén một đòn thật là êm ái.
Đường Luân cách vòng nguy hiểm chỉ còn trong gang tấc, thật khó mà trốn tránh.
Trong trí chống bỗng nảy ra một kế, chân tả co lên, để dùng chân hữu làm điểm tựa, trượt một cái tài tình nằm dài dưới đất. Lưng của chàng vừa chạm vào mặt cỏ thì hai chân thình lình vươn ra như một chiếc kéo khổng lồ, cắt vào hai huyệt Âm Môn và Khí Hải của lão Lục.
Không ngờ miếng đòn quái gở này lại thành công, lão Lục rú lên một tiếng kinh hoàng :
- Hay cho thằng quỉ nhỏ!
Rồi lão thu hai ống tay áo về, bay mình nhảy tạt qua mấy trượng.
Bị một đòn cay cú, cả bốn người đồng hò lên vỡ lở, phối hợp cùng nhau chặt chẽ, vây chặt Đường Luân, tấn công tơi bời như mưa sa, bão táp.
Vừa chống trả Đường Luân vừa nghĩ thầm :
- Trong bốn người này, chỉ một người đánh tay đôi với ta cũng là nan giải, huống hồ bây giờ bốn người ra tay một lượt. Nếu sơ hở trong một bước thì sự mất mạng thật dễ như chơi.
Vẫn biết rằng cuộc chiến này lành ít dữ nhiều, e rằng không thể sống sót mà ra khỏi Thiên La Nham, nhưng mà kẻ đại trượng phu, dù có thua cũng thua trong oanh liệt. Vì vậy mà Đường Luân dốc hết sức bình sinh sở học của mình đấu chiến tưng bừng với bốn tay cao thủ.
Bất chợt Đường Luân thấy lão Lục chừa ra một kẻ hở, nhanh như chớp chàng cất lên một tiếng hú hào hùng, trảm ra một đường dữ dội, rồi nhảy tọt ra ngoài vòng vây.
Phía sau lưng chàng có một người đánh với theo một Phách Không chưởng và thét :
- Chạy đi đâu cho thoát?
Rồi những tiếng hú cất lên vang dậy, bốn người chia ra bốn ngõ, cố tình chận nghẽn lối thoát của Đường Luân.
Nhưng mảnh lưới bủa ra mấy lần mà vây không được. Đường Luân oanh liệt dẫn đầu chạy như tên bắn.
Nhưng thoát đi được chừng hai mươi trượng thì trước mắt chàng là một vách núi sừng sững chắn ngang.
Đường Luân nhảy vù tới, tựa lưng vào vách đá trợn mắt quay đầu nhìn lại quát :
- Đứng lại.
Bốn tay cao thủ lũ lượt dừng chân, giăng thành hàng chữ nhất. Lão

Lục quắc cặp mắt cú vọ nhìn Đường Luân, ngạo nghễ hỏi :
- Bây giờ mi còn trối trăn gì nữa thì hãy nói nhanh lên.
Đường Luân vênh váo, hách dịch trả lời :
- Chúng bây ỷ đông hiếp người cô độc, bốn thằng già vây đánh một thằng bé con, thật là một việc buồn cười trong làng võ.
Lão Lục sa sầm nét mặt :
- Thiên La Nham là một chỗ ngoại thế giới, ta không theo qui luật trong làng võ thì mi nghĩ sao?
Đường Luân khẽ nắm lấy chuôi gươm, nói một câu mai mỉa :
- Thằng họ Đường này biết chúng bây sở trường về món đánh lén sau lưng, vì vậy mà lui đến chỗ này để tựa lưng vào vách đá, dùng chân thực lực để tử chiến với chúng bây.
Lão Cửu lấy làm khó chịu nói :
- Mày lôi thôi dài dòng lắm!
Nói rồi dựng bàn tay lên tống ra một chưởng.
Đường Luân loang thanh bảo kiếm chém sả một đường miệng nói :
- Khoan... thằng họ Đường này lấy làm lạ, với bản lĩnh của chư vị, dường như đã từng xuống tóc quy y trong Thiếu Lâm tự, cớ sao chẳng chịu tu hành mà lại đến Thiên La Nham này tác yêu tác quái.
Câu hỏi này của Đường Luân làm cho bốn người thảy đều giựt mình sửng sốt, lão Cửu buồn rầu thu song chưởng của mình về im lìm mà không trả lời.
Còn lão Thất thì ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng thật não nùng bi thiết. Lão Bát và lão Lục thì chắp tay trước ngực như một nhà sư tĩnh tâm cầu nguyện.
Đường Luân càng thêm ái ngại, nghĩ thầm :
- Bốn người này chắc đều là những vị hòa thượng trong chùa Thiếu Lâm nhưng chẳng hiểu cớ sao lại đến Thiên La Nham này? Và trên mặt của họ sao lở lói như vậy?
Lão Bát đưa tay sờ những vết thương trên mặt nói :
- Sự bí ẩn bên trong việc này đối với mi là một thằng con nít, miệng còn hôi sửa thì làm sao biết được rõ ngọn nguồn... Trừ phi mi buông kiếm đầu hàng mà vào trong động thẳm bằng không chớ trách chúng ta độc ác.
Đường Luân cau mày, sang sảng :
- Ta thà chết chứ chẳng hàng!
Lão Lục khen :
- Hay lắm!
Vừa nói, vừa vung bàn tay chộp vào đại huyệt Cự Quan của Đường Luân.

Đường Luân không tránh không né, chỉ vung lưỡi gươm lên ém vào huyệt Cự Quan của mình.
Lại một việc ngoài tưởng tượng xảy ra, một tiếng "cảng" thanh tao trỗi dậy, năm ngón tay của lão Lục rắn như sắt thép, bấu chặt vào mũi gươm của chàng.
Chính vào lúc đó thì ba bóng người từ ba phía vù vù bay tới đánh ép vào Đường Luân.
Lão Lục hô :
- Tước kiếm của nó.
Thế là vèo vèo vèo... thêm ba bàn tay nữa chộp vào lưỡi Hỏa Long thần kiếm.
Tất cả là hai mươi ngón tay rắn hơn sắt thép bám chặt lấy lưỡi gươm sáng loáng. Cả thảy đồng loạt hò lên một tiếng, rút tay về phía mình.
Nhưng lưỡi báu kiếm vẫn trơ trơ không nhúc nhích. Đường Luân khí thế hiên ngang, nghiễm nhiên dùng hết sức bình sinh của mình chọi với bốn tay cao thủ.
Tình thế nặng nề kéo dài trong khoảng khắc.
Bỗng lão Lục nạt lên một tiếng :
- Buông ra!
Rồi tăng sức mạnh... cả năm người thảy đều mặt đỏ như gấc nhưng vẫn không có người nào chiếm hẳn ưu thế.
Chợt Đường Luân thét :
- Khoan...
Thế là cả năm người đồng dịu lại sức mạnh, và Đường Luân nói :
- Qúi vị có biết biệt hiệu của ta chăng?
Bốn người quắc mắt nhìn chàng.
Đường Luân mỉm cười thét :
- Ta chính là Thiết bá vương!
Thừa lúc ba chữ Thiết bá vương đập vào màng tai của đối thủ, làm cho họ chợt sững sờ, Đường Luân quát lên một tiếng như trời long đất lở, xoạc chân xuống tấn, xử một đòn Thiên Công Khai Thái, đẩy bật bốn người bắn ra ngoài bốn trượng.
Không chờ cho bọn họ kịp thời xuống tấn ghìm chân, Đường Luân lại hú dài một tiếng, cất bước trờ tới tung hoành bốn thế liên hoàn Đại La Kim Cang, khí thế như hùm thiêng xuống núi, như rồng dữ ra khơi.
Đường gươm xé gió vèo vèo, chẹn hết các ngõ Hồng môn của bốn tay đối thủ.
Bốn người này bước chân cả loạn, chuệnh choạng thối lui ba trượng.
Nhưng lão Lục vừa đứng vững, thì lại vươn ngón tay sắt thép ra móc

cặp mắt sáng ngời của Đường Luân.
Đường Luân dùng thanh báu kiếm chém xéo lên một đường chẹn ngõ của lão Lục.
Lão Lục cười hềnh hệch, lộn mèo thối lui ba trượng. Vào lúc Đường Luân thâu gươm trở về thì lão Cửu lại trổ nghề ngón Bách Bộ thần quyền đánh thốc vào Trung Cung của Đường Luân.
Cùng trong một lúc, lão Thất và lão Bát mở thế gọng kềm, tung ra hai đòn Uyên Ương liên hoàn cước, đá vào hai vai của Đường Luân.
Chàng lại hự lên một tiếng, tháo lui trở về, tựa lưng vào vách đá, xử một thế Bát Phong Bát Giả hỗn hợp với đòn Kim Cang Khóa Hải, chận nghẽn thế công của đối phương.
Cả bốn người này quay cuồng hỗn loạn, thoạt tả thoạt hữu, tiếng hú nổi lên liên tiếp, người này tấn công chưa dứt thì người nọ nối tiếp theo sau, như muôn đợt sóng tràn, dồn Đường Luân vào tử địa.
Nhưng mà trăm hiệp trôi qua, Đường Luân vẫn yên như bàn thạch.
Chàng cứ dùng bốn đòn Kim Cang Phục Ma là Kim Cang Thác Thiên, Kim Cang Khóa Hải, Kim Cang Phục Hổ và Kim Cang Giáng Long tráo qua trở lại, xử tới xử lui mà chống cự với bốn tay kiệt liệt.
Mồ hôi của chàng dần dần toát ra ướt áo, bốn người ấy vẫn còn lẩn quẩn bên ngoài bốn trượng mà chưa thể nhập nội uy hiếp Đường Luân một lần nào.
Chính vào lúc chiến cuộc đang hồi quyết liệt, đường gươm xé gió hòa lẫn trong tiếng quyền cước vi vu.
Chợt có một tiếng hừ nho nhỏ vang lên.
Âm thanh tuy nhỏ nhưng nghe thật rõ ràng, làm cho năm người đang đấm đá tưng bừng phải dừng tay lại.
Bốn lão già đồng một loạt nhảy lùi hai trượng. Còn Đường Luân thì trút mũi kiếm của mình xuống đất, đưa ống tay áo lên lau những giọt mồ hôi lấm tấm. Chàng đưa mắt nhìn theo hướng nhìn của bốn tay đối thủ của mình.
Thấy từ trong bụi cỏ có một người mặc chiếc áo gai màu nâu đứng sừng sững trong cơn gió lộng.
Vừa trải qua một trăm hiệp ác liệt vô cùng, máu nóng của chàng đang bừng bừng trỗi dậy, nhưng hình ảnh của người mới đến vừa đập vào mắt của Đường Luân thì lập tức làm cho sự sôi sục trong lòng của chàng lập tức lắng xuống.
Vì rằng con người đó hoàn toàn bất thành nhân dạng.
Trên gương mặt nhợt nhạt của ông ta lốm đốm đầy những dấu lở lói, mồm lại lở ra toe toét. Một con mắt đã mù đi vì sức tàn phá của chứng bịnh kỳ quặc đó.

Lão Lục xá chào, cung kính hỏi :
- Tam huynh đến đây có việc gì chỉ bảo?
Lão Tam trợn con độc nhãn ngắm nhìn Đường Luân không chớp, lạnh lùng nói :
- Bốn người thừa lệnh giải quyết thằng nhỏ này sao tới giờ này mà chưa giải quyết?
Lão Lục lộ vẻ sượng sùng e thẹn, cả bốn người đều im lìm, không nói một lời nào.
Lão Tam lại nói một câu sắt lạnh :
- Nham chủ căn dặn năm lần bảy lượt, rằng muốn tránh sự truyền nhiễm chứng bịnh tai hại này cho thế nhân, ngài không bằng lòng cho một kẻ nào trốn thoát ra khỏi đảo nên chúng ta phải hạ độc thủ cấp tốc. Lần trước đã sẩy mất một con mồi, lần này quyết không cho sẩy một lần thứ hai nữa...
Ngừng lại một chút, ông ta đưa mấy ngón tay ra trước mặt, nói một câu đầy hiểm độc :
- Bây giờ ta ra lịnh, ta đếm từ một tới chín thì bốn người phải giải quyết thằng nhỏ này, bằng không thì ta chẳng dung tình. Ta sẽ ném xác bốn người xuống vùng nước xoáy này.
Nói rồi trỏ tay về phía ba đào chuyển động, nơi đó gió đương gào, sóng đương thét, nước biển đang xoáy ồ ồ, tạo nên một cái xoáy khổng lồ bên mé vực.
Lão Lục xá dài chí đất, cung kính nói :
- Đa tạ huynh trưởng có lòng chỉ giáo.
Đường Luân nổi lên một chuỗi cười sang sảng, hoa thanh trường kiếm trong tay cả tiếng nói :
- Hà tất phải đếm tới chín! Nhà ngươi có đếm đến một trăm, một nghìn, một vạn thì cũng là công dã tràng xe cát.
Lão Tam quắc mắt nhìn Đường Luân bằng một cái nhìn khinh bỉ.
Đường Luân cả giận vừa định tìm một câu nói với ông ta, nhưng lại thôi vì biết rằng bọn này đều chẳng phải tay vừa. Chàng dồn hết tinh thần, ý chí vào thanh Hỏa Long thần kiếm, sẵn sàng ứng chiến.
Người ta thấy Đường Luân đứng hiên ngang tựa lưng vào vách đá, khí sắc cực kỳ oai dõng, trong tay là một thanh kiếm sáng ngời.
Một tiếng đếm âm u rùng rợn vang lên :
- Một!
Tiếng “một” chưa dứt thì thân hình của lão Cửu đã bay vù tới, song chưởng của ông ta tung ra một đòn kinh thiên động địa.
Đường Luân lách mình, tràn mình sang một bên hơn sáu thước. Tiếp theo đó là một tiếng “bùng” kinh rợn vang lên, vách đá trúng đòn,

mảnh vụn văng ra tung tóe.
Trong chớp mắt, ba bên bốn bề, bóng chưởng trùng trùng điệp điệp, bốn người ấy liên tiếp tấn công bằng một đợt liên hoàn khủng khiếp.
Đường Luân thét lên vang trời dậy đất, thanh Hỏa Long thần kiếm bay vụt vụt che phủ khắp bốn bề, hoàn toàn dùng những thế dao to búa lớn Phục Ma kiếm pháp để đối địch với kẻ thù.
Từ xa xa, tiếng đếm lạnh lùng vẫn vang lên thong thả :
- Hai! Ba!
Lão Lục bất thình lình gầm lên một tiếng, rút một thanh gậy sắt trong ống tay áo của mình ra, dùng một đòn khéo léo đè lên sóng kiếm của Đường Luân.
Cái đè này thế nặng nghìn cân, làm cho Đường Luân đứng khựng lại.
Trong phút nguy nan cùng cấp, Đường Luân lẹ làng trở bộ, nhắm ngay lão Lục dợm tấn công.
Lão Lục giật mình kinh ngạc, thừa lúc đối phương thảng thốt, Đường Luân vung ra đá kinh hồn vào ngay huyệt Đan Điền và Khí Hải.
Lão Lục rú lên một tiếng, ngã ngửa người để bay vù ra ngoài. Đá hụt một đòn, trong lòng thầm tiếc nhưng chàng vớ lấy thanh gậy sắt trong tay lão Lục để rồi chặt nó ra thành bốn đoạn.
Lão Lục loạng choạng, cơ hồ sắp té. Đường Luân bỗng nổi lên sát khí, hú lên một tiếng thật dài, bay vù ra ba trượng, chém sả xuống một đường mảnh liệt.
Khi thân hình của chàng đang lơ lửng ở từng không, chợt giựt mình sực tỉnh. Chàng nghĩ mình không nên cấp công háo thắng, đuổi theo lão Lục truy sát, mà bỏ đi cái thế tựa vào vách đá. Liếc mắt nhìn lại, thấy lão Thất bấy giờ đã chiếm cứ đất đứng của mình.
Lão Lục dụ địch thành công, buông ra một tiếng cười đắc chí, vung hai bàn tay ra, lại muốn móc mắt của Đường Luân.
Chàng vội vàng xử một thế Ngọc Miêu Tẩy Diện, thu kiếm trở về để che phần mặt của mình.
Vì cấp công háo thắng mà chàng để mất đi chỗ tựa, bây giờ phải đối phó với một sự tấn công ào ạt khắp bốn bề trong một lượt, thật là nguy biến vô cùng.
Tiếng đếm của lão Tam lại nhẹ nhàng thoảng qua trong cơn gió nhẹ :
- Năm!
Tiếng “Năm” vừa dứt thì chưởng phong và bóng cước bay tới ào ào như mưa bấc.
Đường Luân lúc bấy giờ chỉ còn thế thủ mà không thể tấn công trả lại một đòn.

Gắng gượng lắm Đường Luân mới mở được một con đường máu mà chạy trối chết.
Trên vai chàng máu thắm đầm đìa. Từng vết hằn, từng vết hằn nổi lên khắp thân thể vì bị đối phương vấu phải.
- Bảy!
Tiếng đếm bay ra một cách nặng nề sắt khách giữa không trung.
Bốn người ấy bất thình lình dừng chân lại, giăng thành hàng chữ nhất. Trên môi của lão Lục thoáng hiện ra một nụ cười sâu độc. Tám con mắt lạnh lùng như tám con mắt diều hâu đanh ác ngắm nhìn con mồi của chúng.
Lúc bấy giờ Đường Luân cơ hồ mất hết bình tĩnh. Chàng đang chống trả tưng bừng thình lình thấy đối phương dừng tay lại nên trong lòng lấy làm kinh dị. Bỗng bên tai chàng vang lên tiếng ầm ầm của sóng gào, gió thét trên mặt biển đưa đến làm cho tinh thần chàng định tĩnh trở lại.
Chàng biết rằng mình bây giờ đang đứng sát bờ vực thẳm, chỉ bước sai một bước là sẽ rơi xuống vực sâu, vùi thây vào đáy biển.
Nguy như lửa cháy mày, nhưng Đường Luân lại phi thương trầm tĩnh. Chàng hớp một hơi dài dưỡng khí, để cho tâm tư của mình lắng xuống. Chàng tự nói với mình :
- Ta còn ba đòn cuối cùng của Đại La Kim Cang kiếm pháp. Đó là những đòn cứu mạng. Trong giờ phút này sao chẳng mang ra dùng.
Chàng càng nghĩ, tinh thần của chàng càng trở nên bình tĩnh.
Nhưng chính vào lúc đó thì tiếng đếm thứ :
- Tám!
Lại bay ra khỏi cửa miệng của lão Tam.
Lão Lục nạt lên một tiếng rền trời. Cả bốn người nãy giờ thủ thế bây giờ đồng loạt bắn vút tới như bốn mũi tên, tám bàn tay sắt thép đồng một lượt tấn công Đường Luân trong cái thế cực kỳ hung hiểm.
Khí thế của bọn họ như dốc biển, như xô thành, như thiên quân, như vạn mã, khó nỗi đương cự.
Đường Luân cất mình bay bỗng vào không trung, chống trả bằng một đòn mạnh bạo nhất kể từ khi chàng bước chân lên đảo này.
Bất chợt chàng nghe thấy sức mạnh đè nén trên cơ thể của mình thật là kinh khiếp, làm cho thanh Hỏa Long thần kiếm cơ hồ tuột khỏi bàn tay.
Hai mắt của chàng hoa lên, đom đóm nổ đầy đầu, trong mũi bốc ra một mùi máu sặc sụa... toàn thân chàng đau đớn như dần... Quả tim cơ hồ muốn vọt ra khỏi lồng ngực.
Thế rồi tứ chi bải hoải, bị bắn vụt ra ngoài. Đường Luân xuôi tay phó

mặc cho thân hình quay lông lốc giữa không trung. Máu huyết cơ hồ ngừng lại, bên tai gió dậy ào ào, vùng nước xoáy xanh rờn, bọt sùi trắng xóa hiện ra dưới chân chàng.
Nhìn xoáy nước khổng lồ chảy ào ạt, Đường Luân nói thầm :
- Lúc này thật là hết, ta sẽ không bao giờ gặp lại sư phụ, sư thúc, gặp lại Bích Cơ... Thôi! Vĩnh biệt...
Trong cái tiếng ào ạt của sóng gió, Đường Luân thoáng nghe bốn tiếng cười đanh ác lên, hòa lẫn trong cái tiếng đếm :
- Chín!
Đầy kinh rợn.
Một tiếng "tòm" vang lên, con nước xoáy khổng lồ cuốn phắt Đường Luân, trong chớp mắt chỉ còn để lại những mảng bọt xùi trắng xóa.
Âm thanh của Đường Luân rơi xuống biển, vừa tan trong gió lộng thì một người đàn bà bịt mặt từ trong chỗ sương mờ bảng lảng bay vù ra như một cánh bướm lượn giữa rừng thu.
Đó là Nga Mi nữ. Bà vừa đảo mắt nhìn quanh đã biết một việc tày trời xảy ra. Bà thét lên một lanh lảnh :
- Chúng bay xử trí nó ra sao?
Lão Tam trờ tới một bước, xá chào giả vờ hỏi :
- Phu nhân là ai?
Nga Mi nữ cau mày hằn học :
- Mi đừng đùa với ta, chúng bay rõ ràng đã biết người này có dính líu với ta, nếu không muốn thả nó trở về thì cũng trình cho ta rõ, cớ sao dám tự tiện đưa nó vào chỗ chết? Chúng bay phải chịu tội như thế nào, hãy bảo!
Tuyết Lăng đứng bên cạnh bà ta, hai tay chống nạnh, hách dịch nói :
- Chủ mẫu đừng khách khứa, hãy truyền cho họ nhảy xuống biển tự tận chết theo người kia.
Cả năm người thảy đều ngơ ngác, đưa mắt nhìn nhau. Lão Tam lại xá chào nói :
- Liên phu nhân là người thông minh đáo để, ân đức rải khắp bốn phương, có thể nào để cho chúng tôi thưa lên một lời rồi sẽ định đoạt sau!
Nga Mi nữ nói :
- Hãy nói!
Lão Tam đằng hắng lấy giọng, đoạn thưa rằng :
- Phu nhân sở dĩ ẩn cư vào chỗ hẻo lánh này cũng như chúng tôi phải rời khỏi quê hương phiêu bạt đến đây sống một cuộc đời trơ trọi trên hải đảo là vì sao? Chắc phu nhân đã biết chỉ vì chúng tôi cảm ơn sự đại lượng của Nham chủ, có lòng muốn cứu thế nhân thoát khỏi

sự bệnh tai hiểm nghèo. Bây giờ đây, trên đảo này mỗi một đầu cây, mỗi một ngọn cỏ đều nhiễm đầy vi trùng bệnh hoạn. Nếu chúng tôi thả người này sống sót trở về để truyền nhiễm chứng bệnh hiểm nghèo này cho thế nhân, như vậy chẳng hóa ra nghịch với điều chúng ta đang làm sao?
Nga Mi nữ dịu giọng :
- Thế sao chúng bây không mang nó vào động?
Lão Tam cười ồ ồ nói :
- Liên phu nhân chắc cũng đã dư biết trong động này bệnh nhân quá nhiều, đời sống ồ ạt, làm cho người ta thần trí không đặng tỉnh táo. Vào đó thì dễ mà trở ra thì khó. Nham chủ truyền Đa Tâm thánh kinh, mặc dầu có thể ngăn ngừa được bệnh hoạn nhưng không thể trị cho dứt bệnh.
Ngừng lại một chút, hắn lại nói tiếp :
- Anh em chúng tôi đánh bay người này xuống biển, nếu có chết đi thì do số trời, nếu may được sống thì nước biển đã gột rửa những vi trùng trên mình hắn, biết đâu chẳng nhờ đó mà khỏi phải truyền nhiễm lại cho người đời.
Nói đến đây, hắn xá một cái thật dài, đoạn tiếp :
- Lời nói của tôi đến đây là dứt, sống chết tùy nơi phu nhân quyết định. Dù sao thì chúng tôi đã là những người biệt xứ lâu năm, có chết cũng vừa.
Câu nói của lão Tam chứa đầy bi thảm, làm cho bốn người kia thảy đều thở dài áo não.
Nga Mi nữ ngậm ngùi trả lời :
- Thôi! Chúng bay hãy lui!

Hồi 15
Cái chết đầy bi thảm

Ngắm nhìn vùng nước xoáy chảy ào ạt không ngừng, Nga Mi Nữ dường như xúc động tâm tình mãnh liệt. Bà đưa tay lên sờ gương mặt ngọc mang đầy tì vết của mình mà bàng hoàng ngớ ngẩn.
Bà ta đang mơ màng nghĩ đến người bạn trăm năm của mình là Liên Hải Thiên, giờ đây cách biệt ở phương trời. bà lại nghĩ đến đứa con gái cưng đã xa cách hơn mười năm nay. Không ngăn được cơn xúc

động, từng hàng châu rơi lả tả.
Tuyết Lăng đứng bên cạnh khẽ thưa :
- Xin chủ mẫu hãy dằn cơn xúc động mà giữ gìn sức khỏe.
Trong cảnh sương lam mờ ảo, giữa đại hải trùng dương bỗng thoáng hiện một chiếc thuyền, có ba cây cột buồm cao ngất ngưởng.
Trước mũi có cắm một ngọn cờ to tướng, trên cờ vẽ một chiếc đầu lâu trắng hếu, trông thật là kinh rợn.
Dưới chiếc đầu lâu đó là một hàng chữ đỏ rực, viết bằng máu thắm : "Địa Ngục môn".
Trên thuyền có những chiếc đèn treo lốm đốm, thoạt ẩn thoạt hiện trên mặt biển mênh mông bát ngát. Xa trông, dường như một con quái vật khổng lồ.
Trên thuyền, có cất một cái lầu nho nhỏ, sơn son thiếp vàng thật là lộng lẫy. Từng đợt sóng tràn tới, làm cho chiếc lầu con chòng chành, nghiêng ngửa.
Trên mui thuyền, có một toán người lưng nách, đang xếp hàng chữ nhất, trên tay thảy đều lăm lăm cầm một lưỡi đao sáng ngời.
Cả thảy đều giương cặp mắt thèm thuồng, nhìn về cuối thuyền, thái độ cực kỳ đê tiện.
Thì ra có một đám mỹ nữ, người nào người nấy thảy đều thuộc hạng người nhan sắc mặn mà, ăn mặc cực kỳ sang trọng, đang lũ lượt kéo lên mui thuyền. Họ vừa đi vừa làm những cử chỉ cực kỳ khiêu gợi.
Chỉ có một điều làm cho người ta kinh ngạc là sau khung cảnh phi thường, hấp dẫn đó, bầu không khí ba bề bốn bên lại nặng nề cơ hồ nghẹt thở.
Mây mờ bao phủ, sát khí đằng đằng, mọi người im lặng. Một sự im lặng thật là đáng sợ.
Cốc, cốc, cốc...
Có tiếng gậy sắt khua vào ván thuyền nghe "công cốc". Chợt Thất Hải Bá Vương thình lình xuất hiện. Ông buông ra một chuỗi cười đanh ác, nói rằng :
- Kim đảo chủ dời gót ngọc đến đây làm cho kẻ hèn này lấy làm hân hạnh. Nhưng chẳng biết Đảo chủ có điều chi cần giải quyết.
Kim Ngọc Kỳ Hương mỉm cười, một nụ cười tao nhã, khẽ cau mày nói :
- Đại vương là một bậc anh hùng danh vang bốn biển, thấy nhiều hiểu rộng, giờ đây xin nói thẳng, tôi sở dĩ đến đây chỉ cốt cùng Đại vương buôn bán một chuyến.
Thất Hải Bá Vương cười hềnh hệch :
- Bản Đại vương từ nào đến giờ, hễ buôn bán thì có lời chứ không có

lỗ, và muốn làm sao cho vốn một lời mười.
Kim Ngọc Kỳ Hương cười trong trẻo, trả lời :
- Đại vương yên chí, bản Đảo chủ bao giờ cũng để cho người buôn bán với mình hưởng nhiều quyền lợi... Kìa... Đại vương hãy xem đoàn mỹ nữ có phải đều là những trang sắc nước hương trời không?
Thất Hải Bá Vương đưa cặp mắt thèm thuồng, ngắm nhìn những người đẹp đoạn hất hàm hỏi :
- Giá cả thế nào?
Kim Ngọc Kỳ Hương mỉm cười nói rằng :
- Đại vương là tay buôn bán lão luyện, có lẽ dư hiểu những nàng này đều thuộc giá trị liên thành. Tôi phải tốn rất nhiều công phu tìm kiếm, chọn lọc khắp bốn phương trời.
Thất Hải Bá Vương khẽ nhịp thanh gậy sắt trên ván thuyền nghe công cốc mà chẳng trả lời.
Kim Ngọc Kỳ Hương nghiêm sắc mặt, lạnh lùng nói :
- Nhưng mà buôn bán còn phải xem thời vận. Nghe đâu Đại vương chuyến này vừa buôn lỗ phải chăng?
Thất Hải Bá Vương giật mình đánh thót, ông ta vụt nhớ tới trong chuyến đi vừa qua bị Độc thư sinh đánh cho một trận tơi bời, thật là mất mặt.
Nghĩ đến đây ông ta hổ thẹn sắc mặt đỏ bừng.
Kim Ngọc Kỳ Hương lạnh lùng nói :
- Buôn bán cần phải biết số vốn là bao nhiêu. Hàng hóa của ta Đại vương đã xem rõ, vậy bây giờ Đại vương hãy cho ta xem vốn liếng của Đại vương là bao nhiêu.
Thất Hải Bá Vương biết rằng Kim Ngọc Kỳ Hương tuy có sắc đẹp bề ngoài nhưng bên trong tánh tình xảo trá đa đoan, vì vậy mà ông ta trầm ngâm suy nghĩ, đoạn trả lời :
- Kim đảo chủ muốn vốn liếng như thế nào xin nói rõ để ta còn nghĩ lại.
Kim Ngọc Kỳ Hương trả lời :
- Nghe rằng nghề lặn lội của Đại vương đệ nhất thiên hạ, nhưng chẳng biết có thể dám xuống hai vùng nước xoáy gần đây?
Thất Hải Bá Vương thở phào một hơi khoan khoái, cười ồ ồ nói :
- Bản Đại vương tung hoành bốn biển, chỗ nguy hiểm đến bực nào cũng từng trải qua, lọ là hai vùng nước xoáy tầm thường như thế này.
Kim Ngọc Kỳ Hương cười hể hả :
- Nếu vậy thì vốn liếng của Đại vương khá hùng hậu đó, việc buôn bán này rất có nhiều triển vọng.

Thất Hải Bá Vương cười khoái trá, giương con mắt độc nhỡn nhìn về phía đoàn mỹ nữ bằng một vẻ thèm thuồng man rợ.
Ông ta quay lại nói với Kim Ngọc Kỳ Hương :
- Kim đảo chủ muốn ta xuống Hải nhãn làm gì?
Kim Ngọc Kỳ Hương cau mày nói :
- Ta muốn Đại vương xuống đó để tìm một món bảo vật.
- Món bảo vật đó là gì?
- Chắc có lẽ Đại vương đã biết, đó là một trong ba món bảo vật đang làm xôn xao làng võ bây giờ, gọi là Đa Tâm thánh kinh. Nghe nói quyển sách này có ghi một lối luyện võ công cực kỳ kiến hiệu. Người học có thể chia hai tay ra sử dụng bằng hai lối võ khác nhau, sức địch muôn người.
- Ha ha ha... theo ta thấy thì với công lực của Kim đảo chủ ngày nay không cần phải luyện thêm nữa, chắc Kim đảo chủ còn có dụng ý gì khác?
Kim Ngọc Kỳ Hương chỉ trả lời bằng một nụ cười bình thản, lạnh lùng nói :
- Thú thật với Đại vương, Đại vương đã có chí muốn tung hoành bốn biển, thì bản Đảo chủ cũng có lòng muốn xưng hùng xưng bá trên toàn cõi Trung Nguyên. Đa Tâm thánh kinh mà lọt vào tay ta rồi thì Thiên La giáo chủ tức khắc qui hàng, tới chừng đó, ta thừa kế mà trừ Hải Ma đi, như vậy trong gầm trời này, còn ai là kẻ đối thủ với ta nữa?
Bà nói xong mỉm một nụ cười kinh rợn, ánh mắt lộ ra những tia sáng đầy dã tâm.
- Làm xong việc này, Kim đảo chủ sẽ thù lao cho ta bằng món chi.
Kim Ngọc Kỳ Hương chỉ tay vào đám thiếu nữ mỹ miều nói :
- Ta sẽ tặng hết những người ngọc này cho Đại vương hưởng dụng.
Thất Hải Bá Vương ngửa cổ cả cười, tiếng cười vang vang khắp mặt biển, ông ta hỏi :
- Kim đảo chủ có biết tại sao ta chẳng nề đường xa vạn dặm, vượt đại hải trùng dương đến đây để làm gì chăng?
- Ta không cần biết?
Thất Hải Bá Vương chớp chớp con mắt xanh rờn đầy sát khí, đưa ba ngón tay ra trước mặt, nói một câu hách dịch :
- Bản Đại vương cũng vì ba món bảo vật này mà đến đây.
Kim Ngọc Kỳ Hương nghe nói, sa sầm nét mặt, sát khí đằng đằng.
Nhưng Thất Hải Bá Vương vừa động thanh gậy sắt xuống ván thuyền, vừa nói một cách say sưa khôn tả :
- Nhưng mà Đa Tâm thánh kinh thì kẻ hèn này xin nhường cho Đảo

chủ để hoàn thành cuộc mua bán này, còn thanh bảo kiếm thì ta cũng không cần thiết lắm, chỉ có con Bích Cơ chưa lọt vào tay ta thì thật là một điều ân hận.
Kim Ngọc Kỳ Hương mỉm cười, hỏi nhỏ :
- Đại vương nhứt quyết muốn bắt cho được con Bích Cơ?
- Lẽ tự nhiên!
- Hừ! Đại vương có biết ta là ai không?
Thất Hải Bá Vương giật mình, trố mắt ra nhìn tên nữ ma đầu có một sắc đẹp đầy quyến rũ, nhưng trên mình bà ta bao trùm một bức màn bí mật.
Kim Ngọc Kỳ Hương khẽ gắt gỏng :
- Con Bích Cơ chính là cháu của ta, ta là dì của nó.
Câu nói này vừa thoát ra khỏi cửa miệng của Kim Ngọc Kỳ Hương thì Thất Hải Bá Vương giật mình sửng sốt như một người vừa trúng phải đòn độc, vừa sượng sùng, vừa hổ thẹn.
Nào ngờ Kim Ngọc Kỳ Hương lại nói một câu ngoài sự tưởng tượng của Thất Hải Bá Vương nên hắn sững sờ, ngơ ngác, lâu lắm mới định thần, hỏi :
- Kim đảo chủ nói thật hay nói đùa?
Kim Ngọc Kỳ Hương cười lạnh nhạt nói tiếp :
- Ngươi cho ta là hạng người gì? Nhưng bản Đảo chủ có một điều kiện.
Thất Hải Bá Vương như mở cờ trong bụng, hỏi :
- Kim đảo chủ cứ nói rõ điều kiện, kẻ hèn này sẽ hết lòng lo liệu.
Kim Ngọc Kỳ Hương lạnh nhạt trả lời :
- Ta cũng chẳng làm khó dễ chi ngươi. Ta chỉ muốn khi ta nắm hết giềng mối làng võ Trung Nguyên rồi thì mi phải hủy bỏ danh hiệu Thất Hải Bá Vương đi, mang hết thủ hạ về qui thuận với ta.
Thất Hải Bá Vương ngửa cổ cười ha hả. Những vết sẹo trên khuôn mặt của ông ta căng ra một cách đáng sợ. Ông ta trả lời rổn rảng :
- Đó là lẽ tự nhiên... lẽ tự nhiên.
Rồi ông đổi giọng, hỏi một câu thiết yếu :
- Nhưng chỉ nói suông cũng không tin chắc, Kim đảo chủ định khi nào mang Bích Cơ đến trao cho ta?
Kim Ngọc Kỳ Hương trả lời một câu sắc lạnh :
- Từ xưa đến nay, hễ là người đẹp thì phải trải qua thiên nan mới có thể nhận được vào tay. Việc này còn phải chờ xem mi có hưởng được phúc trời và lòng trung thành đối với bản Đảo chủ như thế nào mới định được.
Thất Hải Bá Vương nở một nụ cười nịnh bợ :

- Tôi xin nghe lời chỉ bảo của Đảo chủ.
Kim Ngọc Kỳ Hương ồn tồn nói :
- Bản Đảo chủ đối với người dưới tay luôn luôn cho hưởng nhiều quyền lợi. Đây này, chúng nó là mười hai đứa Kim Thoa và Tử La Sát Quyên Quyên, cả bọn xin lưu lại hầu mi ngay từ giờ này.
Quyên Quyên đứng gần Kim Ngọc Kỳ Hương nghe bà ta truyền lệnh này, bất giác kinh hoàng thất sắc, hốt hoảng kêu lên :
- Thưa sư phụ.
Kim Ngọc Kỳ Hương quắc mắt :
- Mi theo ta mấy mươi năm nay mà không biết lệnh truyền của ta không bao giờ thay đổi, kẻ nào dám chống lại thì sẽ thọ lấy tai ương.
Quyên Quyên cố gắng tranh biện :
- Nhưng mà, Độc thư sinh...
Kim Ngọc Kỳ Hương quắc cặp mắt sáng như gương, cắt ngang câu nói.
Bà ta lạnh lùng bảo :
- Mười hai đứa Kim Thoa và con Quyên Quyên đây vốn là một món quà để tặng riêng cho Độc thư sinh. Nhưng thôi, bây giờ ta hãy hiến trước cho mi dùng thử.
Thất Hải Bá Vương kinh ngạc kêu lên :
- Độc thư sinh?
Kim Ngọc Kỳ Hương lại nạt :
- Đồ tiện tì, mi còn chưa bước tới để hầu Đại vương?
Quyên Quyên biết sư phụ của mình thủ đoạn rất là cay độc, nên cắn răng gượng mỉm cười, thống lĩnh mười hai vị Kim Thoa đồng nhẹ nhàng lướt tới vây quanh Thất Hải Bá Vương.
Quyên Quyên xá chào, đoạn dịu dàng nói :
- Kẻ nô tỳ là Quyên Quyên xin ra mắt Đại vương.
Thất Hải Bá Vương cười đanh ác :
- Khá khen cho người đẹp, có phải mi chuẩn bị từ trước để dành cho Độc thư sinh?
Quyên Quyên mơ màng ngẩng đầu nhìn lên, khẽ gật.
Thất Hải Bá Vương cười ồ ồ :
- Hay lắm! Ta đang cần người đẹp của Độc thư sinh.
Lão như một con sói đang cơn đói lòng. Lão ta bất chấp Kim Ngọc Kỳ Hương đứng đấy, vừa buông ra một chuỗi cười dâm đãng, chồm tới chộp lấy thân hình bé bỏng của Quyên Quyên siết chặt vào lòng.

Trời nghiêng đất ngã, quay cuồng hỗn loạn, Đường Luân rơi tòm vào vùng nước xoáy.
Sức hút mạnh mẽ vô biên của dòng nước cuốn chàng đi sâu vào lòng biển cả. Dù vậy, chàng vẫn cố gắng chống chọi lại.
Không lâu lắm, nước lạnh làm cho chàng tỉnh táo. Tay nắm chặt chuôi gươm, chàng chống chọi với sức nước một cách mãnh liệt vì Đường Luân những tưởng rằng sức nước sẽ cuốn chàng đi sâu, đi sâu mãi.
Nào ngờ, sức nước không mạnh như chàng tưởng tượng, chỉ đảo vài vòng là thân hình của chàng chạm phải đá ngầm và nhờ đó mà tinh thần chàng tỉnh táo trở lại.
Nhìn thấy ba bề bốn bên toàn đá ngầm lởm chởm.
Một tia hy vọng nổi lên trong óc. Chờ cho dòng nước cuốn chàng trôi gần tới một mỏm đá, Đường Luân thét lên một tiếng, vùng dậy chộp lấy mỏm đá.
Còn cánh tay kia thì dùng Hỏa Long thần kiếm đâm một nhát vào đá để làm điểm tựa, khó khăn lắm chàng mới trèo được lên mỏm đá.
Sương mù trên biển càng lúc càng dày đặc, Đường Luân nghe thấy cơ thể của mình lạnh lắm, tứ chi lại bải hoải vô cùng. Chàng biết mình đang thọ thương rất nặng.
Đang mơ màng đảo mắt nhìn quanh, phưởng phất thấy từ đàng xa thoáng hiện một cánh buồm, chàng giựt mình thầm nghĩ :
- Không biết đây là thật hay là ảo giác?
Chàng lắng tai nghe ngóng, quả thật có tiếng khua nước nghe bì bõm.
Đường Luân mừng lắm, một tia hy vọng lóe lên trong trí. Chàng muốn lớn tiếng kêu lên nhưng mà gió biển bốn phương thổi lên ào ạt, chàng nghĩ có kêu cũng là vô ích.
Suy đi nghĩ lại, chàng quyết định dùng một cách khác. Thế là hớp một hơi dài dưỡng khí, Đường Luân lại phóng mình xuống nước, lặn một mạch về phía chiếc thuyền.
Tư tưởng cầu sinh đã đem đến cho chàng một nguồn sức mạnh. Vừa lặn vừa lội một chập thì hai bàn tay của chàng đã sờ đụng vào ván thuyền.
Ngẩn đầu nhìn lên, thấy biến thuyền cao lắm, thần trí mơ hồ, Đường Luân gắng gượng bơi vòng quanh chiếc thuyền. Bỗng chàng reo lên một tiếng mừng rỡ, vì chàng vừa nắm được sợi giây buộc mỏ neo của chiếc thuyền.
Như nắm được nguồn sinh mệnh của mình, Đường Luân hăng hái phăng lần...

phăng lần lên.
Thân hình của chàng trồi tới biến thuyền, cắn răng nhún mạnh một cái, Đường Luân nhẹ nhàng rơi xuống ván thuyền êm như rượu.
Sự xuất hiện đột ngột của Đường Luân làm cho người có mặt trên thuyền thảy đều giật mình kinh dị. Một tên râu ria xồm xoàm thét hỏi :
- Ai?
Những ánh mắt sáng ngời thảy đều tập trung vào mình của Đường Luân.
Gắng gượng lắm mới đứng vững được, chàng mơ hồ cảm thấy những người đứng lúc nhúc trên thuyền phảng phất như đã từng chiến đấu với mình.
Gắng gượng thu hết hơi tàn, Đường Luân nạt lên một tiếng để ra uy, tuốt thanh trường kiếm ra khỏi vỏ. Chàng nghe thấy cơ thể của mình rã rời, thanh Hỏa Long thần kiếm nặng trĩu trong tay.
Mắt hoa đầu váng, đom đóm nổ đầy nước mắt.

Đây nói về Thất Hải Bá Vương buông ra hai tiếng cười man rợ, dúi chòm râu của mình vào môm của Quyên Quyên.
Quyên Quyên nhắm nghiền cặp mắt, phó mặt cho hắn siết chặt lấy mình :
Thất Hải Bá Vương hầm hừ :
- Mi là con tiện tì của thằng Độc thư sinh phải chăng?
Thình lình, thú tính của hắn bộc phát. Trước mặt công chúng hắn vươn bàn tay man rợ cào rách thân áo trước của Quyên Quyên. Cặp mắt của hắn bốc ngời những ánh lửa tình dục, cơ hồ như muốn nuốt sống lấy Quyên Quyên.
Nàng thất sắc kinh hoàng, run rẩy trước cơn mưa gió phủ phàng của con thú dã thú.
Lòng nàng cơ hồ tan nát, nhưng nghĩ rằng sư phụ đang đứng ở sau lưng mình, nếu mình có một chút kháng cự thì sẽ chết ngay tức khắc và đồng thời sẽ vĩnh viễn không bao giờ gặp mặt lại Độc thư sinh, gặp mặt lại người mà mình thầm yêu trộm nhớ.
Nàng cắn răng nhắm mắt phó mặt cho định mệnh.
Bên tai nàng vang lên tiếng cười dâm loạn của Thất Hải Bá Vương :
- Kim đảo chủ... xin tha thứ... xin tha thứ cho kẻ hèn này... bắt đầu thô bạo rồi đó...
Kim Ngọc Kỳ Hương không trả lời, bà ta chỉ đưa mắt ngắm nhìn một chiếc bóng mờ đang từ phía dưới bay vút qua biến thuyền để rồi là

đà rơi xuống.
Chính vào lúc Thất Hải Bá Vương đang đê mê trước con người ngọc thì tiếng hét của Đường Luân vang lên như một tiếng sét, nó cơ hồ như một gáo nước lạnh dập tắt ngọn lửa dục tình đang bồng bột đốt cháy tâm can của lão.
Quay đầu nhìn lại, thấy đó chính là Độc thư sinh lão ta sửng sờ như một người vừa tỉnh giấc chiêm bao. Trên khuôn mặt đầy vết sẹo của hắn nổi lên những vết hằn ghê rợn.
Từ từ... lão nới rộng vòng tay trên vai của Quyên Quyên, buông ra một tiếng kinh rợn.
Không biết từ đâu đưa đến cho Quyên Quyên một nguồn can đảm, bất thình lình nàng vẫy sút khỏi vòng tay của Thất Hải Bá Vương bay về phía Đường Luân, nấp sau lưng chàng.
Chính vào lúc đó thì Đường Luân tứ chi rời rã, cơ hồ gượng đứng không vững. Chợt thấy một chiếc bóng mờ chạy lại sau lưng mình, chàng không biết đó là bạn hay thù, vội vớ lấy gắng gượng đứng vững.
Nhưng... mắt bỗng hoa lên, mặt mày choáng váng, chàng lảo đảo rũ người ra như một cành cây đổ trong cơn phong ba bão tố.
Quyên Quyên giật mình đánh thót. Bấy giờ nàng mới phát giác trên mình của Đường Luân máu me be bét, hòa lẫn với nước biển làm cho toàn thân ướt lời ngoi, gương mặt hào hùng khí khái của Đường Luân bấy giờ xanh như tàu lá.
Quyên Quyên thâm tâm chua xót, nàng rú lên một tiếng, đỡ Đường Luân vào lòng, hướng về Kim Ngọc Kỳ Hương, nàng khẩn khoản :
- Sư phụ, xin sư phụ nhủ lòng thương xót, cứu hắn một phen!
Thất Hải Bá Vương như một con mèo bị cắt tai, nhìn món vũ khí của mình lẩm bẩm :
- Kim đảo chủ, thằng Độc thư sinh này đối với tôi có một mối huyết hải thâm thù, xin Đảo chủ hãy nể tình tôi mà trao nó cho tôi giải quyết.
Nói rồi giơ cao thanh thiết trượng dợm đánh xuống đầu của Đường Luân.
Quyên Quyên kêu lên cơ hồ gần lạc giọng, để cầu xin bọn thập nhị Kim Thoa tiếp tay, nhưng ai nấy vẫn lạnh lùng không một người cục cựa.
Sự tuyệt vọng làm cho nàng bình tĩnh lại, ánh mắt van xin đã từ từ đổi sang nóng bỏng vì căm hờn.
Nàng thét lên một tiếng rùng rợn, bất thình lình vùng dậy, rút trong ống tay áo ra một cặp Nga Mi thích, đâm vù vào hậu tâm của Thất

Hải Bá Vương.
Thất Hải Bá Vương thình lình nghe thấy gió dậy vì vèo, vội lách mình bước sang ba bước, nhưng ngọn Nga Mi thích cũng đâm thủng vào áo giáp của ông ta, cách lần da chỉ trong đường tơ kẽ tóc.
Đâm hụt một đòn, Quyên Quyên lại gầm lên dữ dội :
- Ta liều chết với mi.
Thất Hải Bá Vương nộ khí xung thiên, gầm lên một tiếng, dùng thanh gậy sắt tung ra một đòn Đoạn Khán Thần Phong để chọi lại hai đường Nga Mi thích đâm tới vèo vèo.
Trong lúc đó thì món binh khí bên tay tả của ông là Kim câu sẽ lén móc một đường hiểm ác vào dạ dưới của Quyên Quyên.
Một tiếng "cảng" vang lên, hai món binh khí va chạm vào nhau, Quyên Quyên tê rần hổ khẩu, thân hình lảo đảo, nhưng muốn hộ vệ cho Độc thư sinh, nàng vẫn gắng gượng chống chọi lại, không tránh không né.
Và đường Kim câu lóe lên, móc thẳng vào dạ dưới của nàng, một màu máu đào bay ra phất phới.
Quyên Quyên rú lên một tiếng bi thảm, ôm lấy cặp Nga Mi thích của mình mà rũ người ra như một cành hoa trong gió loạn. Nàng phủ phục trên mình của Đường Luân mà từ từ xuôi tay nhắm mắt.
Thất Hải Bá Vương nhìn thấy một người con gái đẹp như hoa, chết một cách bi thảm dưới Kim câu của mình, bất giác trong lòng sinh ra hối hận.
Ông ta chớp nhanh con mắt sáng ngời, quay lại nói với Kim Ngọc Kỳ Hương :
- Thật là đáng tội, tôi vì lỡ tay.
Kim Ngọc Kỳ Hương bình thản như không có việc gì xảy ra, cười lạnh nhạt :
- Con tiện tỳ này dám trở mặt với ta, theo quy luật của bản Đảo chủ thì sẽ xé xác ra làm trăm mảnh. Ngươi xử trí như vậy cũng còn nhẹ đó.
Thất Hải Bá Vương cười ồ ồ nói :
- Đa tạ Đảo chủ!
Vừa dứt lời, ông ta dùng mũi giày móc một đá chớp nhoáng lại khiến cho thân hình của Quyên Quyên bắn ra ngoài hơn trượng.
Liếc con mắt độc nhỡn sang Đường Luân, ông nói lanh lảnh :
- Ta dùng gậy sắt mà giết mi thì không thích thú, ta dùng Kim câu của ta móc vào thịt của mi ra từng mảnh... từng mảnh... thế mới thú vị cho...
Chính vào lúc mũi Kim câu từ từ kê sát vào ngực của Đường Luân

thì bên tai của ông ta chợt vang lên có tiếng buồm đi trong gió, và tiếng thuyền lướt sóng ào ào...
Thất Hải Bá Vương giật mình, ngẩng đầu nhìn sang be thuyền, thấy cách đó chừng mười trượng ngoài kia, sau làn sương mờ ảm đạm, có một chiếc thuyền đầu rồng đang phăng phăng lướt sóng, tiến về phía này.
Trước mũi thuyền đứng lố nhố nhiều người khí sắc hiên ngang, tinh thần sung mãn.
Ông ta thầm nghĩ, hay là cứu binh của Độc thư sinh đây, ta phải giải quyết thằng này trước đã.
Thế là thanh gậy sắt trong tay lão thẳng tay giáng xuống một đòn cực mạnh.
Một mùi hương thoang thoảng phất ngang qua mũi, Kim Ngọc Kỳ Hương nhẹ nhàng lướt tới, dùng một ngón tay của bà ta vuốt nhẹ lên thanh gậy sắt, mồm khẽ nói :
- Khoan!
Thất Hải Bá Vương tự cho mình là một người có sức mạnh như thần, nhưng bị cái vuốt nhẹ của Kim Ngọc Kỳ Hương mà làm cho thanh gậy sắt phải dừng phắt ngay lại.
Ngắm nhìn con người có một sắc đẹp cao sang, tao nhã, nhưng trong lòng xảo trá đa đoan như Kim Ngọc Kỳ Hương, bất giác trong lòng lão cả sợ.
Kim Ngọc Kỳ Hương thần sắc vẫn bình tĩnh như cũ, bà nở một nụ cười lạnh nhạt, nói rằng :
- Khoan đã... chúng ta hãy đối phó với một vị thượng khách mà trăm năm mới có dịp chạm mặt một lần trước đã.
Thất Hải Bá Vương giật mình, quay đầu lại ngắm nhìn chiếc thuyền đang phăng phăng lướt sóng mà trong dạ bàng hoàng nghi ngại.
Kim Ngọc Kỳ Hương thừa cơ hội hắn đang lo ra, thò tay mở chiếc Kim Hồ Lô trên vai của Đường Luân xuống.
Và hai chiếc thuyền từ từ cặp sát vào nhau.
Một tiếng cười xé toang bức màn âm u trên mặt biển, và một chiếc bóng mờ từ bên kia bay vút lên.

Chiếc bóng mờ đó là ai? Chúng ta hãy tạm gác qua một bên.
Đây nói về phần Hải Ma sau khi chia tay với đứa con gái cưng của mình, trổ thuật phi hành chạy vù vù đuổi theo Vô Hồn tông chủ.
Thân pháp của hai người này thảy thuộc hàng thượng thừa, trong

chớp mắt đã nuốt một quảng đường dài. Hai người đã đến trước một bãi cát chạy mênh mông vô tận.
Hải Ma cười ồ ồ nói :
- Thằng họ Ma kia! Sao không dừng chân lại để đấu chiến một trận cho một mất một còn!
Bất thình lình, Ma Đại Nhân dừng phắt chân lại, nhanh như chớp, đánh nghịch về phía sau một đòn dữ dội. Một luồng khí giá lạnh ập vào mặt của Hải Ma.
Đông Hải Ma Quân quả thật là danh bấy hư truyền, đã có chuẩn bị từ trước, vội vàng nạt lên một tiếng, vung hai ống tay áo ra chống trả. Hai luồng cương khí ào ào thổi tới như hai luồng cuồng phong, như hai lượn sóng dữ chộp tới.
Một tiếng bộp rợn người vang lên, mường tượng như tiếng sắt thép va chạm vào nhau.
Cát vàng bay lên cuồn cuộn, cao hơn một trượng...
Hai bàn chân của Ma Đại Nhân tức tốc lún sâu vào mặt cát đến quá gối, còn Liên Hải Thiên thì bật ngược trở về hơn ba trượng, do đó mà biết rằng công lực của hai người này ngang ngửa với nhau.
Bốn con mắt gườm nhau như hai con thú dữ rình mồi.
Thình lình nạt lên một tiếng, Ma Đại Nhân nhảy vù ra khỏi mặt cát, cười hềnh hệch nói rằng :
- Thằng họ Liên kia, bản lĩnh của mi chưa phải là đối thủ của ta đâu. Nhưng mà...
trước khi ta đưa mi về cõi vô hồn, ta hỏi mi, mi luyện võ đã được bao lâu rồi. Mi tìm được một phương pháp gì mà có thể làm cho mi trẻ mãi không già?
Liên Hải Thiên buông ra một tiếng cười ngạo mạn, trả lời :
- Nói cho mi biết cũng không sao, thằng họ Liên này theo lẽ chưa đầy năm mươi tuổi, luyện công cũng chưa đầy năm mươi năm. Nếu mà ta lớn tuổi thì đâu có để cho hạng tà ma quỷ quái như mi hoành hành ngang dọc.
Ma Đại Nhân nạt :
- Câm mồm lại! Bản Tông chủ đã diệt hết nhân tánh, suốt ngày trầm tư, mặc tưởng để nghiền ngẫm võ công, tốn không biết bao nhiêu thời giờ mới luyện được Vô Thượng đại pháp, Ngũ Khí Triều Nguyên...
Liên Hải Thiên ngửa cổ cười khà khà, vuốt râu nói :
- Võ học bao la vô tận, như mi đây chỉ dò dẫm mới có một đoạn đường, hà tất phải tự cao tự đại.
Ma Đại Nhân biến sắc, hầm hừ nói :

- Bản Tông chủ không tin rằng ta đã nhìn vào vách, nhập định tham thiền suốt hai con giáp mà lại thua mi.
- Thằng họ Liên này trong lúc luyện công đã tốn rất nhiều tâm huyết. Con người như mi làm sao hiểu thấu khổ công của ta.
Ma Đại Nhân cười hậm hực :
- Hay lắm! Ta xin thọ giáo vài hiệp!
Liên Hải Thiên ngửa mặt nhìn trời, thái độ cực kỳ ngạo mạn, lơ đãng nói :
- Mi cứ tự tiện...
Thế là, trên bãi biển mênh mông vô tận này lại bao trùm một bầu không khí nặng nề, cơ hồ như nghẹt thở.
Từng cơn gió nhẹ thổi rì rào, hòa lẫn trong tiếng sóng vỗ vào bãi biển, tạo nên âm thanh thật là huyền diệu...
Ánh trăng mờ nhợt nhạt chiếu vào gương mặt lạnh lùng của Ma Đại Nhân trông thật là kinh rợn.
Cặp mắt của Liên Hải Thiên tỏa ánh sáng xanh rờn trong đêm vắng, trải qua một thời gian kéo dài sự im lặng nặng nề...
Bỗng trong cặp mắt của Liên Hải Thiên tỏa ra một thứ ánh sáng cực kỳ kinh rợn, sát khí đằng đằng, ông ta lạnh lùng nói :
- Đồ tà ma ngoại đạo, đừng đóng kịch mà qua mắt ta... đỡ!
Thế rồi hai bàn tay của lão ta tung ra một đòn nhanh như điện chớp, cương khí nổi dậy ào ào, sức mạnh thật vô song. Tiếng bàn tay đi xé gió, nghe như tiếng rồng ngân biển bắc, cọp rống non nam...
Hai thân hình của hai tay cao thủ, trong chớp mắt kết hợp vào nhau một khối, cả hai đều có ý muốn đẩy đối thủ của mình vào vòng tử địa.
Một tiếng “bùng” kinh sợ vang lên giữa bãi biển im lìm.
Và cả hai thảy đều loạng choạng lùi lại hai bước, nhưng sau khi ghìm chân đứng vững, hai người đồng thanh hô lên một tiếng vang trời rồi xáp chiến vào nhau dữ dội.
Lần này, cả hai thảy đều dùng Tiểu cầm nả thủ, đánh xáp lá cà với nhau, tung ra những đòn trí mạng.
Hai bàn tay của Liên Hải Thiên múa lên vùn vụt như hai chiếc câu liêm bén nhọn, móc vào những yếu huyệt khắp toàn thân của đối thủ.
Còn Ma Đại Nhân thì truyền sức mạnh vào hai bàn tay khẳng khiu của mình, trở nên cứng rắn như những chiếc móc sắt làm bằng thép nguội, vừa phá vỡ những đòn của Hải Ma, vừa thỉnh thoảng chộp vào yết hầu, vào hông, vào huyệt Khí Hải vào huyệt Đan Điền. Thỉnh thoảng ông ta lại lòn ra phía hậu, tấn công vào hậu tâm của đối thủ.
Thân pháp của đôi bên cực kỳ thần tốc, hai thân hình cơ hồ gắn dính vào nhau, đòn lạ trổ ra liên miên bất tuyệt.

Mỗi một thế võ thảy đều là những miếng dày công luyện tập, nếu đối phương chỉ thờ ơ trong đường tơ kẽ tóc thì phải suốt đời mang hận.
Sau một loạt tấn công dữ dội, nhưng cả hai thảy đều không lộ vẻ mệt nhọc, càng đánh càng hăng.
Ma Đại Nhân hậm hực hỏi rằng :
- Đường võ của các hạ tên gì mà lợi hại thế?
Liên Hải Thiên nghiến răng kèn kẹt, trả lời :
- Con tằm đến thác mới hết giăng tơ, ta sẽ liều chết với mi đến hơi thở cuối cùng...
Ma Đại Nhân trả lời bằng một chuỗi cười hềnh hệch, âm u độc hiểm khôn cùng.
Lúc bấy giờ gió bắt đầu thổi mạnh, từng đợt... từng đợt hải triều tự ngoài xa tít tận chân trời rầm rộ đuổi nhau tận nơi bãi biển, vỗ rào rào trên bãi cát mênh mông...
Thỉnh thoảng một lượn sóng thần phủ vào hai tay cao thủ đang đấu chiến tưng bừng, càng làm cho khung cảnh trở nên hào hùng, đầy sắc máu.
Gió biển lại thổi giật từng cơn.
Nước biển lại dâng lên cuồn cuộn.
Mực nước bò lần.. bò lần lên bãi cỏ. Nó bắt đầu ngập đến mắt cá của hai người.
Những bước đi mạnh bạo của hai tay cao thủ làm cho nước bắn tung tóe, cát đỏ hòa trong nước biển nổi lên một màu vàng rùng rợn.
Những thế võ của hai bàn tay đối thủ càng lúc càng găng. Càng về khuya càng thêm mạnh bạo, thật phù hợp với khung cảnh giông tố bão bùng trên mặt biển...
Cuộc đấu chiến càng lúc càng thêm sôi động...
Nước biển càng lúc càng dâng lên cao...
Từ mắt cá rồi lần lần đến ống quyển và lên tới gối...
Liên Hải Thiên và Ma Đại Nhân lúc bấy giờ như hai con rồng thiêng đấu chiến với nhau tưng bừng giữa khoảng trời cao biển rộng...
Sóng vỗ tung trời...
Bọt bay trắng xóa...
Hai con rồng thiêng vẫn lồng lộn với nhau một cách hãi hùng.
Bất thình lình, Liên Hải Thiên nạt lên một tiếng. Tiếng nạt của ông ta át cả sóng gầm gió thét.
Rồi chuyển hết sức bình sanh tung ra một đòn Hoành Phi Bát Mã.
Ma Đại Nhân táng đởm kinh tâm, tức tốc xử một đòn Pháp Sư Thuyết Pháp để chặn lại.
Bốn bàn tay sắt thép gắn liền vào nhau để trao đổi hai luồng sức

mạnh kinh thiên động địa.
Nước đã ngập sâu tới lưng quần, sóng vẫn gào thét, ào ào tràn tới, bầu trời sa sầm xuống. Giữa không trung hiện lên vài tia chớp ngoằn ngoèo như muốn rạch thủng bức màn đêm tối âm u...
Hai tay đối thủ đứng sừng sững như phong tượng thép giữa cơn giông tố bão bùng...
Hai cặp mắt long lên như điện, trao đổi với nhau hai cái nhìn đằng đằng sát khí.
Trong trí của hai người thảy đều nảy ra một ý nghĩ như nhau :
- Thừa lúc nước biển chưa ngập lên tận cổ, ta hãy dùng nội lực để đè bẹp đối phương, quyết một trận kẻ còn người mất...
Ma Đại Nhân vốn sinh trưởng từ phương bắc, lẽ tự nhiên rất sợ nước, nhưng mà...
Liên Hải Thiên vốn là một người xuất thân trên mặt biển, lẽ tự nhiên rất sành về việc bơi lội...
Tiếc thay, lúc bấy giờ tâm tư của ông ta đang rào rạt vì mãi lo nghĩ đến việc an nguy của đứa con gái cưng của mình là Bích Cơ...
Ma Đại Nhân khôn ngoan lắm, đã đọc qua ý nghĩ đó trong ánh mắt Hải Thiên. Giữa cơn gió gào sóng thét, ông ta gằn giọng :
- Ha ha ha... Hai ta dường như là một bên nửa cân, một bên tám lạng. Nếu cứ kéo dài cuộc đấu chiến ta e rằng cả hai thảy đều bị sóng thần cuốn đi mà vùi thây vào bụng cá!
- Hừ!...
- Các hạ dường như còn một người con gái nhan sắc tuyệt vời đang bị vây khốn trong Ma Quân viện?
- Câm mồm lại!
- Ha ha ha... Dưới tay ta còn mấy trăm tay cao thủ, thảy đều rèn luyện võ nghệ đến mức cao siêu tuyệt đỉnh...
Liên Hải Thiên lại nạt :
- Câm mồm lại!
Ma Đại Nhân vẫn lạnh lùng hiểm ác, lẩm bẩm nói :
- Hai đứa chúng ta cùng nhau đấu chiến giữa một nơi trời nước muôn trùng này để cho một trang giai nhân tuyệt sắc phải lọt vào vòng nguy hiểm của Vô Hồn tông thật là một điều đáng tiếc... Ha ha ha... Nhưng mà ta đã truyền cho thủ hạ của ta trò chuyện tâm tình với Bích Cơ Ma Nữ, mi cứ yên chí mà thi thố bình sanh sở học với ta!
Hải Ma gầm lên :
- Đồ súc sanh!
Bất thình lình Ma Đại Nhân buông ra một tiếng cười kinh rợn. Pháp

Sư Thuyết Pháp bất thần bỗng đổi sang Ma Công Đàm Quy, phá vỡ đòn Hoành Phi Bát Mã của Hải Ma một cách cực kỳ hung bạo.
Trong lòng bàn tay của lão, tràn sang một luồng cương khí mãnh liệt vô song, thể như những đợt hải triều ngoài trùng dương biển cả, đàn áp hết tất cả sức mạnh của Hải Ma.
Liên Hải Thiên trổ hết sức bình sanh kháng cự.
Trong giờ phút nguy nan cùng cấp đó, hình ảnh của đứa con gái cưng vẫn hiện ra trong trí làm cho tâm tư của ông ta rộn ràng bất nhất, từ chỗ Đan điền, một luồng hơi nóng tỏa ra mãnh liệt, mồ hôi trán toát ra đầm đìa...
Lòng bàn tay của lão bỗng nhiên âm u lạnh lẽo, máu huyết cơ hồ ngưng trệ, rõ ràng ưu thế đang ngã về phía Ma Đại Nhân. Liên Hải Thiên than thầm trong bụng.
Ông ta tiếc rẽ vô cùng, chỉ vì một phút lo ra mà để cho Ma Đại Nhân nắm phần chủ động.
Mưa bắt đầu rơi lác đác...
Sóng càng bủa càng to...
Cơn phong ba bão táp cơ hồ như muốn nuốt trôi lấy hai kẻ tử thù vào lòng biển cả...
Ma Đại Nhân nở một nụ cười đầy nham hiểm :
- Thằng họ Liên kia... mi nghĩ sao?
Câu hỏi chưa dứt thì ông ta bất thình lình dùng một thế Cương Thi Bái Nguyệt, phá vỡ một đòn tấn công của Liên Hải Thiên, dùng khuỷu tay trả một đòn cực kỳ hiểm ác vào cườm tay trái của đối thủ.
Trong lúc đó thì bàn tay kia của lão vung ra một đường thần tốc, hai ngón tay của lão như hai lưỡi gươm, móc hai đường vào huyệt Cự Quang và Hải Định.
Liên Hải Thiên gầm lên một tiếng vang trời, bất thình lình thân hình công rút lại theo phép Túc Cốt thuật, vung ngược bàn tay lên và rùn vai xuống để tránh đòn của đối thủ.
Ma Đại Nhân đôi mắt đỏ hào quang, gầm lên một tiếng, dùng hai bàn tay chém sả hai đường dữ dội vào thân hình của Liên Hải Thiên.
Liên Hải Thiên chuyển hết sức bình sanh, dùng một thế Bát Phương Phong Vũ để kháng cự...
Nhưng ông ta chỉ biết rằng ông sức đã cùng, lực đã kiệt, nếy nội lực mà toát ra một chút nữa thì cũng đủ trao mạng mình cho đối thủ, vĩnh viễn bước sang bên kia thế giới.
Đang lúc tình thế cực kỳ nguy hiểm, chỉ còn trong đường tơ kẽ tóc, đường quyền ngọn cước của Liên Hải Thiên đã hoàn toàn bị khống chế, cơ hồ đến tìm cách rút bàn tay ra để tự vỗ vào Thiên linh cái của

mình để tự tử, ngõ hầu bảo toàn danh dự của mình cũng không còn kịp nữa.
Chính vào lúc đó thì gió biển vẫn nổi lên ào ạt, từng đợt sóng ào ào tràn tới.
Bỗng từ trên mỏm núi gần đó xuất hiện mấy chiếc bóng đen...

Hồi 16
Tây Phương Kiếm Thánh

Đó là những người vai mang trường kiếm.
Có một lão đầu râu tóc bạc, đôi mắt của lão hào quang sáng rực, mình mặc một chiếc áo gấm cực kỳ trang nhã, thái độ thật là sang trọng.
Sắc mặt của ông ta rất bình thản, nếu không phải là người có cặp mắt tinh đời, thì không thể nào nhận thấy trong ánh mắt của lão ta chứa đựng một khí sắc thật là cao ngạo.
Bên mình ông ta là Ngọc Đảnh chân nhân, Kim Lăng Thiên và Khang Huệ. Trong tay của Khang Huệ còn nắm thằng Tiểu Ngũ.
Tiểu Ngũ bây giờ đã ăn mặc theo lối đạo sĩ, búi một búi tóc trên đỉnh đầu, mình mặc đạo bào, mặt mày sáng rỡ, trông thật dễ thương.
Tiểu Ngũ vỗ tay kêu lên ầm ĩ :
- Cô xem, hai lão già ấy đấu chiến với nhau thật là kịch liệt!
Khang Huệ vuốt lại mái tóc của mình, cười rằng :
- Mi có biết hai lão già đó cớ sao lại đấu chiến ở dưới nước một cách kỳ lạ như thế?
Tiểu Ngũ lắc đầu, giương cặp mắt ngơ ngác nhìn Khang Huệ.
Khang Huệ bảo nhỏ vào tai của Tiểu Ngũ :
- Hai lão già ấy nổi bệnh thần kinh. Ta đã bảo mười người già thì hết chín lão mắc bệnh thần kinh...
Tiểu Ngũ ngỡ là thật, cười lên khúc khích.
Lão già mặc chiếc áo gấm thật đẹp kia quay sang nhìn Khang Huệ bằng cái nhìn hằn học.
Ngọc Đảnh chân nhân cũng trừng mắt bảo Khang Huệ :
- Huệ nhi nói nhảm nào!
Khang Huệ cũng trừng mắt nhìn trả lại, châu mỏ nói :
- Mi sợ ta làm mích lòng Tây phương kiếm thánh ư?

Kim Lăng Thiên vội vàng ngăn lại :
- Sư muội, nói chuyện nhỏ tiếng một tí.
Khang Huệ quay lại, trừng mắt nhìn Kim Lăng Thiên :
- Ta không nói chuyện với mi.
Ngọc Đảnh chân nhân sợ Tây Phương Kiếm Thánh khó chịu nên vừa cười vừa nói với ông ta :
- Chẳng biết Mộ Dung đại sư phen này đến đây có việc chi?
Mộ Dung Kim cười lạnh nhạt, trả lời :
- Ta đến thăm thông gia.
Ngọc Đảnh chân nhân vuốt bộ râu cá chốt của mình, cười hề hề nói :
- Bần đạo ít đi đây đi đó, không biết vị thục nữ nào được diễm phúc sánh duyên cùng Mộ Dung tiểu kiếm khách?
Mộ Dung Kim đưa mắt ngắm nhìn hai con thần long đang đấu chiến tưng bừng trên bãi biển, lơ đãng trả lời :
- Chính là con gái cưng của Liên Hải Thiên... nhưng mà hai trẻ chưa thành hôn.
Khang Huệ nghe nói bỗng cười lên rũ rượi làm cho Mộ Dung Kim lấy làm khó chịu.
Ông ta sa sầm nét mặt. Bỗng ông ta quát :
- Con quỉ nhỏ, mi cười gì?
Khang Huệ nghiêm sắc mặt, cau đôi lông mày liễu, gắt gỏng trả lời :
- Tại sao mi cấm ta cười?
Mộ Dung Kim càng thêm tức giận, Ngọc Đảnh chân nhân thét :
- Huệ nhi thật là vô lễ, còn chưa tạ tội với Mộ Dung tiền bối?
Khang Huệ chỉ im lìm mà không trả lời, cách một chút nàng mới mỉm cười, nói móc :
- Thưa Mộ Dung lão tiền bối, lần sau con không cười trước mặt lão tiền bối nữa, thật ra... chỉ nên trách dâu của tiền bối là Bích Cơ tiếng tăm không tốt, nên nhất tặng cho biệt hiệu Ma nữ... nghe đâu nó là người đàn bà muôn mặt, về nhà của Mộ Dung thì e sẽ làm nhục đến gia phong, mà không cười sao cho được...
Câu nói này làm cho Tây Phương Kiếm Thánh tức giận bồi hồi, vừa định trở mặt bỗng nghe Ngọc Đảnh chân nhân nạt :
- Không xong, Mộ Dung đại sư ơi! Thông gia của đại sư đang rơi vào vòng nguy hiểm!
Bất đắc dĩ Mộ Dung Kim phải quay đầu lại, lơ đãng nhìn hai tay cao thủ đang đấu chiến ồ ạt giữa cơn bão tố phong ba...
Ngọc Đảnh chân nhân nói :
- Theo tôi thấy thì thông gia của Mộ Dung đại sư không thể kháng cự thêm lâu nữa...

Mộ Dung Kim lạnh lùng nói :
- Đáng kiếp! Ta lại đón con gái của nó, còn phần sống chết mặc kệ!
Ngọc Đảnh chân nhân biết tánh tình của Tây Phương Kiếm Thánh lạnh lùng ngoan cố, nên không nói thêm một lời nào.
Khang Huệ nháy mắt, ra dấu cho Kim Lăng Thiên, cố ý nói rằng :
- Thì ra hắn cũng còn muốn nhận đứa con gái tinh ma, quỉ quái đó làm dâu! Xem tình thế thì dòng họ danh giá nhất của Tây Phương là Mộ Dung ắt phải chịu tiếng lây rồi đó.
Mộ Dung Kim nghe nói, quay đầu lại hằn học nhìn Khang Huệ.
Bất thình lình ông ta rút phắt thanh Tử kim tam lăng kiếm hầm hừ cầm ở nơi tay.
Kim Lăng Thiên thấy vậy thất sắc kinh hoàng, vội vàng bước tới che ngang trước mặt của Khang Huệ.
Nhưng Mộ Dung Kim chỉ quắc mắt nhìn nàng, rồi thình lình quay phắt đầu lại, thét lên một tiếng long trời lở đất.
Tiếng thét của ông ta át hẳn cả tiếng ào ạt của sóng gió, rồi nhanh như một luồng điện, ông ta cầm kiếm bay vù xuống phía dưới.
Côn Lôn long nữ mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, tặc lưỡi nói rằng :
- Lão già đó thật là đáng sợ!

Đây nói về Ma Đại Nhân đang dồn hết tinh thần của mình vào cuộc chiến, bất thình lình thấy hào quang trỗi dậy, một đường gươm mãnh liệt chiếu thẳng về phía mình, làm cho ông ta giựt mình kinh sợ.
Ngẩng đầu nhìn lên, thấy đó là một tay kiếm sĩ, mình mặc một chiếc áo gấm cực kỳ sang trọng, thân pháp nhanh nhẹn vô song. Thân hình của ông ta nằm dài trên thân kiếm, gần như người và kiếm hợp nhất vào nhau.
Đường gươm xé gió nghe vèo vèo, làm cho người ta đinh tai nhức óc...
Vô Hồn tông chủ là một nhân vật võ công thượng thặng, biết đó là một người đã luyện kiếm pháp đến mức tinh vi bác kiếm.
Ông ta nào dám chễnh mảng, vội vàng cất lên một tiếng hú trầm hùng, thu hồi chân lực của mình.
Đông Hải Ma Quân Liên Hải Thiên thở phào một hơi nhẹ nhõm, rồi gầm lên một tiếng kinh thiên động địa, hai nắm tay của ông ta bay ra ào ào như mưa bay gió cuốn...
Đường quyền xé gió vang những tiếng rợn người.
Trong khi đó thì đường gươm mãnh liệt của Tây Phương Kiếm

Thánh chém sả xuống mặt nước, làm cho bọt nước bay trắng xóa hơn hai trượng bề cao nước biển làm cho Ma Đại Nhân ướt loi ngoi.
Giật mình, quay đầu nhìn lại, Liên Hải Thiên hỏi :
- Ủa, Mộ Dung huynh đến đây hồi nào?
Mộ Dung Kim chớp nhanh cặp mắt, trả lời :
- Chính ta đây... nhưng thằng họ Liên mi khoan đắc ý đã, ta chẳng có thì giờ tiếp chuyện với mi.
Bất thình lình, lão quay phắt lại, tống một chưởng về phía Ma Đại Nhân.
Thế chưởng như nghiêng thành sụp núi, lướt ngang trên mặt nước, làm cho bọt nước bay trắng xóa, khí thế tựa hai con rồng vượt biển.
Đòn này vẫn không trúng nhưng màn nước ông ta đẩy ra làm cho Ma Đại Nhân ướt đẫm.
Mộ Dung Kim quắc mắt nhìn Ma Đại Nhân, cặp mắt của ông ta dường như muốn nuốt sống lấy đối phương, hằn học hỏi :
- Thằng đó là ai?
Liên Hải Thiên vuốt râu, trả lời một câu khinh bỉ :
- Nhất gọi nó là Vô Hồn tông chủ gì đó...
Mộ Dung Kim mỉm cười khinh bạc, đưa mũi gươm trỏ về phía Ma Đại Nhân, nói :
- Tây Phương Kiếm Thánh muốn so với mi vài hiệp, nhưng sợ sẽ làm dơ thanh kiếm của ta...
Dứt lời, ông ta dùng lưỡi Tam lăng kiếm khuấy vào mặt nước một cái thật mạnh, nói :
- Thông gia, mi muốn cắt lưỡi của nó trước hay là để cho ta dùng lưỡi gươm này róc miệng của nó?
- Xin Mộ Dung huynh ra tay trước!
Mộ Dung Kim cười lạnh nhạt, trợn mắt nói rằng :
- Mi thật là một thằng xấu bụng, muốn đem con gái của mi đến hưởng gia tài của ta, lại còn muốn bắt Mộ Dung Kim này gánh vác công việc nặng nề của mi nữa.
Hải Ma tuy biết tánh tình Mộ Dung Kim rất là khắc bạc, nhưng ông ta cũng không chịu nổi sự đanh đá đó. Ông ta hậm hực quay mình lại, dùng một thế Phách Không chưởng đánh ngược về phía Ma Đại Nhân.
Ma Đại Nhân cười hềnh hệch, nhẹ nhàng vung song chưởng ra đón đỡ...
Nhưng đòn của Hải Ma chưa tới thì Ma Đại Nhân bất thình lình dốc hết sức mạnh của mình ra, ngón đòn của ông quá ư mãnh liệt, đánh trúng vào nước bắn lên tung tóe, bọt trắng xóa tung bay khắp phía.

Liên Hải Thiên và Mộ Dung Kim thảy đều giựt mình kinh hãi, Mộ Dung Kim tức khắc nhún mình, là đà bay ra hai trượng, còn Liên Hải Thiên thì tức tối, đứng đó mà chịu.
Nước biết làm cho ông ta ướt loi ngoi, lóp ngóp.
Chờ cho màn nước đã hạ xuống rồi, ông ta ngẩng đầu nhìn lên, thì Ma Đại Nhân đã rú lên một tiếng thật dài, hai ống tay áo bay lất phất, thân hình thoát khỏi mặt nước bay lên một mỏm đá cao.
Ông ta quay đầu nhìn lại, buông ra một tiếng cười nham hiểm, nói rằng :
- Món nợ này để ngày sau ta sẽ thanh toán, ta có việc cần kíp phải đi đây.
Nói rồi xoay lưng trổ thuật phi hành đi nhanh như chớp, trong khoảnh khắc đã mất dạng vào chỗ xa xăm...
Ngọc Đảnh chân nhân đứng trên bờ xoa tay thở dài :
- Thật là lợi hại, không hổ là một tên đại ma đầu trong thiên hạ...
Nhưng Côn Lôn Long Nữ thì cười lên khách khách, nàng đảo nhanh cặp mắt, cười rằng :
- Nhị sư thúc, hà tất phải khen hắn...
Ngọc Đảnh chân nhân cau mày. Khang Huệ lại cười nói :
- Ta xem bản lãnh của người này, cái lối trốn chạy tài tình đó không thua gì nhị sư thúc bao nhiêu.
Ngọc Đảnh chân nhân phồng mang trợn mắt, quay lại hằn học nhìn Khang Huệ.
Trong khi đó, thì hai chiếc bóng người từ dưới bay vọt lên, toàn thân ướt loi ngoi.
Thằng Tiểu Ngũ dường như sợ hãi chiếc mặt nạ đang mang trên mặt của Liên Hải Thiên, nó rúc đầu vào Khang Huệ mà trốn :
Khang Huệ lên giọng kẻ cả :
- Đừng sợ, có Khang cô nương đây thì không ai dám trêu mi đâu!
Câu nói này làm cho Liên Hải Thiên quay đầu nhìn lại, Khang Huệ chạm phải ánh mắt sáng ngời của Hải Ma, làm cho nàng dịu giọng :
- Kim Lăng Thiên, thằng Tiểu Ngũ nó sợ, mi hãy bước sang đây.
Kim Lăng Thiên nghe nói, hùng hổ bước tới, bàn tay hờ lên chuôi gươm, trợn mắt nhìn về phía trước, đứng án ngữ trước mặt người đẹp.
Cặp mắt sáng ngời của Liên Hải Thiên đưa sang nhìn Ngọc Đảnh chân nhân, ông ta cau có hỏi :
- Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, đạo trưởng gặp thằng họ Liên này là hai lần rồi thì phải?
- Chính thế!

- Có việc gì cần thanh toán giữa hai ta?
Ngọc Đảnh chân nhân thư thả trả lời :
- Bần đạo không nề hà đường xa vạn dặm đến đây, chỉ vì thừa lệnh của chưởng môn để điều tra biến loạn trong võ lâm hiện giờ. Nếu có thể thì mọi người dĩ hòa vi quí, bỏ hết thù hằn, đó chính là điều mong mỏi của kẻ xuất gia.
Hải Ma lạnh lùng cười nói :
- Vậy thì ý của Mộ Dung huynh nghĩ thế nào?
Mộ Dung Kim trả lời bằng một câu khắc bạc :
- Thật là lời nói đường mật... ngón nghề xảo quyệt của Côn Lôn phái.
Ngọc Đảnh chân nhân nghe mắng, mặt mày biến sắc.
Liên Hải Thiên ngửa mặt lên trời cười sang sảng, đoạn giở chiếc mặt nạ xuống, thong thả nói rằng :
- Thật ra thằng họ Liên này không bao giờ chùn lòng chột dạ trước một thế lực nào cả. Mi muốn hoành hành ngang dọc gì thì làm, miễn sao đừng đụng chạm đến thằng họ Liên này là được.
Câu nói cởi mở của Hải Thiên làm cho bầu không khí căng thẳng bối trở nên hòa dịu.
Chiếc mặt nạ rơi xuống, Khang Huệ kêu lên một tiếng kinh ngạc, còn Kim Lăng Thiên và Ngọc Đảnh chân nhân thảy đều trố mắt ra nhìn.
Thì ra bộ mặt thật của Liên Hải Thiên cực kỳ xinh đẹp, mắt sáng, mồm tươi, thái độ hào hoa tuyệt đỉnh, không có một nét nào để có vẻ là một tên đại ma đầu tàn ác.
Khang Huệ thở dài, nghĩ thầm :
- Hèn chi mà Bích Cơ mang biệt hiệu Ma nữ, thì ra cha nó là một kẻ sắc diện phi phàm.
Mọi người còn đang tần ngần trước sắc đẹp của Liên Hải Thiên, bất thình lình Mộ Dung Kim ngẩng phắt đầu lên, dùng thanh Tam lăng kiếm đâm ra một đòn thần tốc về phía Hải Ma.
Mũi gươm sáng ngời chỉ còn cách huyệt Thiên Đột chừng nửa tấc, Liên Hải Thiên mặt mày biến sắc, sa sầm nét mặt nói :
- Hay lắm! Cớ sao thông gia muốn lấy mạng tôi?
Đường gươm của Mộ Dung Kim thình lình thâu phắt trở về. Mộ Dung Kim lạnh lùng nói :
- Ta chẳng có thì giờ nói chuyện với mi. Ta hỏi, dâu ta đâu?
Liên Hải Thiên kinh ngạc trả lời :
- Thật là lạ! Việc hôn ước đã định xong thì Bích Cơ nhất định sẽ gả về nhà họ Mộ Dung, mi nóng nảy làm gì? Hay là mi sợ ta nói ngược?
Mộ Dung Kim quắc cặp mắt xanh rờn, hậm hực nói :
- Ta chỉ muốn hỏi con dâu trong trắng của ta chứ ta không phải hỏi

đến con yêu phụ đã thành ra “bại liễu tàn hoa”...
Liên Hải Thiên lấy làm khó chịu, trả lời :
- Mộ Dung huynh nói chuyện nên cẩn ngôn. Hay là các hạ nghi ngờ con Bích Cơ không được đứng đắn?
Mộ Dung Kim sa sầm nét mặt :
- Bên ngoài nhất đồn đãi rằng con dâu của ta đem sắc đẹp ra phô bày để làm rối rắm võ lâm. Thằng Mộ Dung Kim này không chịu được sĩ nhục đó nên không nề đường xa vạn dặm đến đây để xem cho tận mắt, coi việc này có thật hay không?
- Hay lắm! Nếu các hạ điều tra rõ rồi, nếu quả thật có như vậy thì các hạ nghĩ sao?
Mộ Dung Kim trợn mắt :
- Hừ, nếu con Bích Cơ chưa thành thân với thằng Mộ Dung Ngọc thì cứ hủy bỏ lời hôn ước... nhưng mà thằng Mộ Dung Kim này nhứt định sẽ tuốt kiếm ra mà trừ con yêu phụ để chỉnh đốn lại thuần phong mỹ tục trong võ lâm.
Liên Hải Thiên nổi giận đùng đùng :
- Còn nếu kể như con Bích Cơ đã thuộc về người của nhà họ Mộ Dung thí các hạ tính sao?
- Nếu kể như đã là thuộc người của họ Mộ Dung thì ta vì muốn giữ toàn danh tiếng, ta sẽ tập họp bà con lại, mang con Bích Cơ ra trước bàn thờ của tổ tông mà đốt...
Lời nói của Mộ Dung Kim thật là sắc đá, làm cho Khang Huệ phải giựt mình kinh hãi, ôm chặt thằng Tiểu Ngũ vào lòng.
Ngọc Đảnh chân nhân vuốt râu của mình, vểnh tai lắng lặng mà nghe. Liên Hải Thiên lại tròng chiếc mặt nạ lên mặt mình, lạnh lùng nói :
- Thằng Mộ Dung thật là khi người thái thậm! Dòng họ Liên có tốt hay xấu cũng chẳng liên can chi đến ngươi.
Mộ Dung Kim sa sầm nét mặt, nói rằng :
- Ta sở dĩ nói như thế chỉ đều là giả thiết mà thôi.
Liên Hải Thiên cười ha hả :
- Thôi... bất tất... ta vốn là một tên ma đầu, giết người chẳng gớm tay. Con của ta đã tiêm nhiễm thói xấu đó rồi, lời đồn đãi bên ngoài thật là không ngoa...
Mộ Dung Kim bật lên hai tiếng cười khô khan sắc lạnh :
- Thông gia thật là người nói thẳng, làm cho tiểu đệ lấy làm khó xử...
Hải Ma thét :
- Ai là thông gia của mi?
Câu nói chưa dứt, ông vung tay áo phát ra một luồng cương khí ào

ào bay tới, khí thế như sấm sét. Một tảng đá gần đó trúng đòn, tan nát ra từng mảnh, ông hằn học nói :
- Thằng nào dám động đến một mảy lông chân của con Bích Cơ thì đừng trách ta độc ác. Ta sẽ giết hết cả nhà, không chừa một mống.
Bầu không khí tức khắc sặc mùi sát khí. Sự ương ngạnh của Liên Hải Thiên làm cho Mộ Dung Kim phải đấu dịu trở lại.
Trầm ngâm một lúc, Mộ Dung Kim tra gươm vào vỏ, sắc mặt không còn cau có như xưa nữa, nhỏ nhẹ nói rằng :
- Thật ra đó chỉ là lời đồn huyền hoặc, tiểu đệ chẳng để vào tâm.
Thấy Liên Hải Thiên vẫn còn hằn học, hắn nói tiếp :
- Tiểu đệ cũng biết con Bích Cơ sắc đẹp phi phàm, vì vậy mà dễ chuốc lấy điều tai tiếng, nên lần này tiểu đệ đến đây có mang theo Song long hắc ngọc, là một món bảo vật ở miền Tây thổ, để làm món lễ vật xin cưới Bích Cơ, mong rằng việc hôn nhân này được sớm thành công mỹ mãn.
Liên Hải Thiên ngửa mặt nhìn trời, lạnh lùng nói :
- Vậy thì ý của các hạ muốn dùng ngọc ngà châu báu để mua con gái ta?
Mộ Dung Kim trong lòng cả giận, nghĩ thầm :
"Nếu không vì cuộc hôn nhân của thằng Mộ Dung Ngọc thì ta hà tất phải đến đây nói chuyện buôn bán với nó?" Mộ Dung Kim mắt đổ hào quang, hậm hực trả lời :
- Hừ... Tây Phương Kiếm Thánh là hạng người gì mà có ý đó. Món lễ vật nhỏ mọn này chỉ dùng để tỏ lòng thành kính của nhà Mộ Dung đối với mi mà thôi.
- Dòng họ Mộ Dung là một kiến họ to nhất ở miền Tây, còn thằng họ Liên này chỉ là một thằng đánh cá ở vùng Đông Hải. Cuộc hôn nhân này thật là môn bất đăng, hộ bất đối!
Mộ Dung Kim sa sầm nét mặt :
- Vậy thì nhà ngươi... muốn hủy bỏ lời giao ước?
Liên Hải Thiên buông ra một tiếng cười sắc lạnh :
- Một lời nói giá đáng nghìn vàng, ta có bao giờ nuốt lời hứa đâu.
Mộ Dung Kim cười hề hề :
- Thông gia quả thật là ngươi biết chữ tín. Sự hiểu lầm đáng tiếc ban nảy xin để cho thằng Mộ Dung Kim này chịu hết trách nhiệm...
Nhưng thần sắc của Hải Ma cực kỳ lạnh lùng, đanh ác :
- Nhưng mà... con gái ta đã lớn tuổi, không biết nó có thay lòng đổi dạ hay chăng.
Vậy còn phải chờ ta hỏi lại nó đã.
Mộ Dung Kim cười, trả lời :

- Tốt lắm, chúng nó khi còn nhỏ đã là một đôi bạn thiết, ý hợp tâm đầu với nhau lắm.
Liên Hải Thiên hầm hừ :
- Riêng về phần ta, ta còn phải xét lại tánh tình của thằng Mộ Dung Ngọc!
- Việc này thì thông gia yên chí, khắp nơi nơi, ai cũng đều khen ngợi thằng Ngọc.
Thanh danh của nó lẽ tất nhiên tốt hơn thằng Nhất Tuyệt Thư Sinh nhiều lắm.
- Dòng họ Mộ Dung xưng hùng xưng bá ở miền Tây, lẽ tất nhiên ai cũng nể tình mà khen ngợi.
Mộ Dung Kim xoa tay, cắt ngang câu nói :
- Xin thông gia hãy bớt cơn nóng giận, việc làm đường đột ban nãy thằng Mộ Dung Kim này xin tạ tội...
Ngừng lại một chút, ông ta tiếp :
- Tôi đã cho thằng Mộ Dung Ngọc đi đón con Bích Cơ, chắc giờ này chúng nó đang đợi ta sốt ruột lắm, vậy ta về đi thôi.
Liên Hải Thiên nãy giờ đang lo lắng cho sự yên nguy của con mình nên bây giờ cất lên một tiếng hú hào hùng. Thân hình của ông ta bắn vọt lên không trung rồi đi thẳng.
Mộ Dung Kim cũng cất bước theo sau, cả hai người này không ai đếm xỉa đến Ngọc Đảnh chân nhân cả.
Trong chớp mắt, hai chiếc bóng mờ đã khuất dạng đằng sau rặng liễu.
Ngọc Đảnh chân nhân hết sức trơ trẽn. Khang Huệ liếc nhìn Kim Lăng Thiên nói một câu úp mở :
- Lăng ca ca, để tôi làm một cái kết luận.
- Kết luận thế nào?
Khang Huệ buông ra một tiếng cười ranh mãnh, nói nho nhỏ :
- Kết luận rằng :
những người lớn tuổi thảy đều sinh tật ương gàn...
Câu nói của Khang Huệ tuy nhỏ, nhưng vẫn lọt vào tai của Ngọc Đảnh chân nhân, ông ta biết con quỉ nhỏ này đang trêu mình, tức giận trợn trừng cặp mắt, bộ râu cá chốt vểnh lên trông thật buồn cười...

Kim Lăng Thiên, Khang Huệ và thằng Tiểu Ngũ lần đầu tiên nhìn thấy biển nên trong lòng thích thú lắm.

Nhìn vào mặt biển mênh mông bát ngát, sóng gợn đùa chập chùng, họ hít thở làm không khí trong lành của biển cả, tinh thần đột nhiên phấn chấn.
Thằng Tiểu Ngũ vỗ tay chỉ trỏ về phía trời mây xanh biếc...
Luồng gió mát đã thổi tan sự bực tức trong lòng của Ngọc Đảnh chân nhân, ông đưa tay chỉ về phía những mỏm đá nằm lờ mờ bên trong Thiên La Nham, hỏi :
- Chúng bây có biết đó là chỗ nào?
Khang Huệ trừng mắt nhìn Ngọc Đảnh chân nhân :
- Ông còn hỏi ởm ờ! Ai không biết đó là Thiên La Nham.
Ngọc Đảnh chân nhân lắc đầu :
- Thiên La Nham thì có gì là lạ. Ý ta muốn chỉ hai vùng nước xoáy bên cạnh Thiên La Nham.
Khang Huệ lấy làm lạ :
- Nước xoáy?
Ngọc Đảnh chân nhân trả lời :
- Nghe nói vùng nước xoáy đó là xoáy nước của mặt biển mênh mông này, nhưng đó không phải là việc lạ. Lạ là ở chỗ có người ném quyển Đa Tâm thánh kinh xuống dưới đó.
Kim Lăng Thiên hỏi :
- Sao sư thúc biết?
Ngọc Đảnh chân nhân vuốt bộ râu cá chốt của mình, tiếp :
- Vì đó là một việc nửa công khai, nửa bí mật. Hai tháng về trước chúng ta bỗng nhận được một bức thư, ký tên của Hải Ma, mời những tay cao thủ trên Côn Lôn sơn vào địa hạt của Hải Ma để tranh cướp ba món báu vật?
Khang Huệ cười trả lời :
- Chúng ta đã y theo lời hẹn mà đến, nhưng... thằng Hải Ma không nhìn nhận những bức thư đó của nó đưa ra. Sau này trình thư ra, nó mới miễn cưỡng mà nhìn nhận.
- Chúng bay ngỡ rằng thư đó là thư của Hải Ma phát ra ư?
Khang Huệ và Kim Lăng Thiên đồng thanh hỏi :
- Sao không phải?
Ngọc Đảnh chân nhân thở dài nói :
- Chúng bay đều là những đứa miệng còn hơi sữa. Chúng bây thử nghĩ xem trên đời này có người cha nào bằng lòng đem con gái của mình ra cho người đời tranh cướp?
Khang Huệ cười hì hì :
- Vì Liên Hải Thiên là một người cha không tốt?
Ngọc Đảnh chân nhân lắc đầu nói :

- Theo ta thấy thì... thằng Liên Hải Thiên mặc dù thủ đoạn cay độc nhưng lòng dạ cũng tốt lắm, tánh tình lại hào hiệp nhưng có vẻ tự cao ngạo mạn. Nó lại cưng con Bích Cơ, chẳng lẽ đi làm như thế! Ngoài ra người ta còn phát hiện một bức thư.
- Thư gì đó?
- Bức thư này ký tên của Thiên La giáo chủ có nói rằng quyển Đa Tâm thánh kinh bị ném vào vũng nước xoáy. Ai mò lên được trao cho hắn, thù hắn sẽ tiếp tay mà hại Hải Ma để trừ một mối hại cho võ lâm Trung Nguyên.
Khang Huệ giật mình :
- Thiên La giáo chủ muốn giết hại Hải Ma?
Ngọc Đảnh chân nhân gật đầu trả lời :
- Nếu chúng ta mò được Đa Tâm thánh kinh thì...
Kim Lăng Thiên cắt ngang câu nói :
- Trừ được Hải Ma cũng là dịp tốt, để cho nó khỏi phải hoành hành ngang dọc suốt một địa hạt hai nghìn dặm...
Khang Huệ hừ lên một tiếng :
- Ta thì ta không muốn giết thằng Hải Ma!
Kim Lăng Thiên giựt mình :
- Ủa... không phải Huệ muội ban nãy đã nói thằng Hải Ma là người xấu?
Khang Huệ trợn mắt cãi lại :
- Nó mang mặt nạ trông có vẻ khủng khiếp, đáng giết lắm! Nhưng nó gỡ mặt nạ ra, thì lại có vẻ hiền từ, nhân hậu...
Ngọc Đảnh chân nhân bất giác mắt đổ hào quang làm cho Khang Huệ giựt mình.
Chính vào lúc đó thì bên tai của nàng vang lên một tiếng nạt :
- Ai bảo thằng Hải Ma là một đứa hiền từ, nhân hậu?
Quay phắt đầu lại, nàng thấy cách đó không xa có một chiếc bóng đen đứng sừng sững. Khang Huệ giựt mình, ôm chặt lấy thằng Tiểu Ngũ vào lòng.
Một quái nhân xuất hiện...
Khang Huệ rú lên một tiếng kinh hoàng, ngoảnh đầu nhìn sang chỗ khác, vì nàng vừa bắt gặp một gương mặt cực kỳ xấu xa ghê tởm... Lấy chiếc mặt nạ đó để so sánh với bộ mặt thật thì chiếc mặt nạ còn tốt đẹp hơn nhiều vì người kia có cặp mắt đỏ ngầu, nửa bên mặt lở lói trông thật là kinh rợn.
Ngọc Đảnh chân nhân gằn giọng hỏi :
- Các hạ có phải là Thiên La giáo chủ?
- Chính thế!

- Giáo chủ đến đây có điều chi chỉ giáo?
Cặp mắt đỏ rực của Thiên La giáo chủ càng thêm sáng ngời, kinh rợn :
- Thú thật, hành tung của ta đã bị đạo trưởng trông thấy thì giữa chúng ta thật là có duyên gặp gỡ với nhau. Tứ hải giai huynh đệ, tôi thật muốn kết làm bằng hữu với đạo trưởng...
Ngọc Đảnh chân nhân vuốt râu trả lời :
- Bần đạo với Giáo chủ vốn không quen biết, kết làm bằng hữu thật là một điều đường đột.
Thiên La giáo chủ hầm hừ :
- Bản Giáo chủ muốn làm bạn với ai thì kẻ đó thật là tam sinh hữu hạnh, không muốn cũng không được.
Ngọc Đảnh chân nhân ngửa cổ cười ha hả :
- Nhưng ta chẳng muốn thì Giáo chủ nghĩ sao?
Thiên La giáo chủ vùng biến sắc vỗ tay đánh bốp thét :
- Bây đâu?
Trong chớp mắt tiếng gió nổi lên vì vèo, Ngọc Đảnh chân nhân nghe thấy từ trong bóng tối có rất nhiều bóng đen nối tiếp nhau nhảy sổ ra bao vậy lấy ba bề bốn bên, thân pháp cực kỳ thần tốc, làm cho người lão luyện giang hồ như Ngọc Đảnh chân nhân mà cũng phải kinh tâm tán đởm.
Cả bọn bốn người dường như bị bao vây trong một cơn gió lốc.
Thiên La giáo chủ hầm hè nói :
- Đạo trưởng là người thông minh, chắc biết cái thế "biết người biết ta".
Lòng bàn tay của Ngọc Đảnh chân nhân toát mồ hôi lạnh, trống ngực đánh thình thịch. Ông ta nghĩ công lực của Thiên La giáo chủ chắc ngang hàng với Hải Ma, nếu mình chống cự ắt sẽ chịu nhiều điều tai hiểm.
Mình là người rất quen nhiều việc tang thương, có chết cũng không than, chỉ thương cho Kim Lăng Thiên tuổi còn trẻ, tương lai còn dài, Khang Huệ thì đẹp tợ thiên tiên, tuổi vừa hai tám, Tiểu Ngũ là một đứa con nít miệng còn hôi sữa...
Nghĩ đến đây, Ngọc Đảnh chân nhân ngửa cổ cười ròn rã, nói rằng :
- Cung kính bất như tòng mạng, bần đạo không dám cưỡng lòng tốt của Giáo chủ.
Thiên La giáo chủ cả cười, giọng cười khô khan không một nguồn sinh khí.
Khang Huệ hỏi nhỏ :
- Tiểu Ngũ, mi có sợ không?

Trống ngực của thằng Tiểu Ngũ đánh rầm rầm trong lòng, kinh sợ vô cùng. Nhưng nghĩ rằng trước mặt của Khang Huệ nó không nên tỏ ra người nhút nhát nên vỗ ngực nói rằng :
- Tôi không sợ!
Khang Huệ mỉm cười, gương mặt lấy lại bình tĩnh, nhưng nàng vẫn còn lả người vào lòng của Kim Lăng Thiên.
Thình lình. Thiên La giáo chủ nạt :
- Lui ra!
Lệnh vừa truyền, những bóng người đứng dày đặc khắp ba bề bốn bên thảy đều bắn mình vù vù, bay trở vào bóng tối.
Thiên La giáo chủ cười nham hiểm nói :
- Chúng ta đã kể làm bằng hữu, vậy từ ngày nay trở đi đạo trưởng là quí khách của Thiên La giáo.
Đoạn quay phắt mình lại, vỗ tay ra hiệu, bảo rằng :
- Bây đâu, hãy chuẩn bị thuyền bè đưa quí khách về ngơi nghĩ và cũng để cho quí khách xem qua lực lượng của Thiên La giáo.
Vèo! Vèo! Vèo!
Từ trong bóng tối có bốn người bay vù ra, cúi đầu chờ lịnh Thiên La giáo chủ, giơ tay mời bọn Ngọc Đảnh chân nhân.
Kim Lăng Thiên và Khang Huệ thảy đều giương cặp mắt ngơ ngác nhìn Ngọc Đảnh chân nhân để hỏi ý kiến.
Ông ta thong thả gật đầu, rồi bình thản đi theo bọn họ. Lăng Thiên và Khang Huệ nắm tay thằng Tiểu Ngũ nối gót theo sau.
Quành sang một mõm núi, trước mắt hiện ra một bên đò, nơi ấy đang buộc một chiếc thuyền đầu rồng, hình dáng thật là kỳ dị.
Cả bọn thảy đều mang một thứ tâm tư nghi hoặc, e dè mà bước xuống chiếc thuyền quái lạ.
Bỗng từ bên trong có một gã thư sinh mặc áo đen, mặt mày sáng rỡ, thong thả bước ra, ống tay áo bên phía tả của hắn tung bay trước gió, cho người ta biết rằng hắn đã cụt một cánh tay.
Sắc mặt có vẻ xanh xao nhưng cặp mắt thật tươi và sáng, có vẻ sắc như gươm. Cặp mắt đó lướt nhanh qua thân hình kiều diễm của Khang Huệ.
Thái độ của hắn cực kỳ bình thản, dường như chẳng xem Kim Lăng Thiên vào đâu.
Ánh mắt sáng ngời của hắn cứ dán chặt vào khuôn mặt trái soan đều đặn của nàng.
Khang Huệ trừng mắt nhìn trả lại hắn, cái ánh mắt nửa hờn giận, nửa ghét nửa yêu của Khang Huệ làm cho gã thư sinh ấy đờ đẫn cả tâm hồn.

Một sức mạnh vô tình thúc đẩy hai bàn chân hắn từ từ tiến về phía Khang Huệ.
Máu ghen của Kim Lăng Thiên sục sôi trong huyết quản. Cả giận, hắn trợn trừng cặp mắt lướt tới che ngang trước mặt của Khang Huệ.
Thư sinh nhìn hắn từ đầu chí chân bằng một thái độ cực kỳ khinh thị, nhưng rồi cũng lướt ngang trước mặt hắn mà tiến về phía Khang Huệ.
Bỗng từ phía trước mặt, có một chiếc thuyền đen ngòm đâm xầm sấn tới.
Trong chớp mắt hai thuyền gần kề vào nhau, có tiếng của Thất Hải Bá Vương vang lên lồng lộng :
- Bọn này là bạn hữu của Kim đảo chủ, đúng là thượng khách của chúng ta.
Có giọng nói của Kim Ngọc Kỳ Hương lạnh nhạt trả lời :
- Thiên La giáo chủ!
Thất Hải Bá Vương mặt mày thất sắc, chính vào lúc đó thì thân hình của Thiên La giáo chủ bay vèo vèo, tạo thành một đường hình cầu vồng trông thật đẹp mắt, nhẹ nhàng rơi xuống ván thuyền bên kia.
Kim Ngọc Kỳ Hương nở một nụ cười sâu sắc :
- Thiên La giáo chủ bất thần xuất hiện, thật là dịp may hiếm có.
Thiên La giáo chủ trợn mắt đỏ ngầu :
- Bọn mi đến đây làm gì?
Kim Ngọc Kỳ Hương im lìm không nói một lời. Bỗng Thiên La giáo chủ cất tiếng cười sang sảng, liền theo đó Thất Hải Bá Vương và Kim Ngọc Kỳ Hương thảy đều cất tiếng cười lên ròn rã.
Ba giọng cười khác nhau, hỗn hợp thành một bản nhạc điên cuồng hỗn loạn, làm cho người nghe phải bấn loạn tâm thần.
Tiếng cười chưa dứt, thì thư sinh áo đen, Ngọc Đảnh chân nhân, Thiên La tứ phong và Khang Huệ thảy đều trước sau nhảy vọt sang mui thuyền bên kia.
Họ đưa mắt ngắm nhìn thể xác của Đường Luân và Quyên Quyên đang quấn chặt vào nhau trên mui thuyền, bất giác thảy đều giật mình kinh hãi.
Thư sinh áo đen mặt mày trắng bệch, cùng trong một lúc hận thù, yêu đương, mến tiếc... Ngần ấy thứ tình cảm tràn ngập cõi lòng, làm cho hắn đờ người ra như khúc gỗ.
Khang Huệ thì cười lên khúc khích còn thằng Tiểu Ngũ lại rú lên mấy tiếng não nùng bi thiết :
- Đường đại thúc! Đường đại thúc!

Nó giẫy khỏi bàn tay của Khang Huệ, chạy bay tới bên mình của Đường Luân, lật mặt của chàng ra mà nước mắt rơi xuống như mưa.
Khang Huệ cũng vội vàng bước tới, trên gương mặt nõn nà tươi thắm của nàng thoáng hiện lên vàu nét kinh nghi.
Nàng kề tai vào ngực của Đường Luân nghe ngóng, bỗng trên khuôn mặt đăm chiêu của nàng bừng sáng lên như đóa hoa mới nở. Nàng kêu lên rối rít :
- Sư thúc và Kim ca ca mau sang đây, Độc thư sinh còn sống, ta mau cứu hắn!
Nghe Khang Huệ gọi Đường Luân bằng Độc thư sinh, thư sinh áo đen giật mình nhưng hiểu ngay ra thằng Đường Luân đã mạo danh hắn.
Không cần phải nói, cái chết bi thảm của Quyên Quyên cũng do sự mạo danh này gây ra vậy.
Oán thù bừng dậy trong thâm tâm của hắn, trên vành môi thoáng hiện một nét cười nham hiểm, bất thình lình hắn bay tới tung một đòn chí mạng, quyết đẩy Đường Luân vào chỗ chết.
Kim Lăng Thiên thấy vậy thét lên một tiếng vang trời :
- Đứng lại!
Đoạn hoành thân tung ra một quyền chận đứng đối phương.
Thư sinh Công Tôn Ngô xem Kim Lăng Thiên chẳng thấm vào đâu, liếc mắt nhìn hắn, mỉm cười đanh ác. Hắn ta không tránh không né, dùng ống tay áo bên cánh tay mất đi của mình, hất lên một cái, cuộn tròn lấy nắm tay của Kim Lăng Thiên.
Công Tôn Ngô nạt :
- Đỡ!
Rồi bất thình lình trổ ra hai ngón tay, điểm một đường thần tốc vào huyệt Nhũ Căn của đối phương.
Kim Lăng Thiên không ngờ thư sinh áo đen này bản lĩnh cao thâm nhường đó, vội vã thâu tay trở về để dùng bàn tay hữu, sử dụng đòn Thiên Long Tiên Chu, đánh thốc vào cạnh sườn của hắn, để bắt buộc hắn phải tháo lui mà giữ miếng.
Nào ngờ võ nghệ của thư sinh cao kỳ ngoài sự tưởng tượng của Kim Lăng Thiên. Sự gian manh của người này lại làm cho Kim Lăng Thiên không biết đâu là đường đất.
Thì ra ban nãy hắn vung ống tay áo ra, đó chỉ là đòn giả. Một mặt, hai bàn chân của hắn tức tốc thay đổi vị trí, tung ra một đá nhanh như điện.
Kim Lăng Thiên thình lình thấy bàn tay hữu của mình bị người ta khóa chặt, vừa muốn đổi thế thì phía dạ dưới, gió đã dậy lên rào rào,

một luồng sức mạnh ập tới, tình thế hết sức khẩn trương.
Giữa lúc nghìn cân treo sợi tóc thì bỗng có tiếng "vèo vèo" nổi dậy, một luồng chưởng phong mềm mại ập tới. Thì ra Ngọc Đảnh chân nhân đã bay mình tới, tung ra một đòn ngăn gót chân của thư sinh lại.
Thư sinh hằn học, mặt mày biến sắc bay ngược trở về hai trượng, rơi vào chỗ cũ.
Ngọc Đảnh chân nhân cười, niềm nở bảo rằng :
- Cảm ơn mi đã nhường tay!
không chờ cho thư sinh kịp thời mở miệng, ông ta đã quay đầu tiến về phía Khang Huệ.
Nàng đang sốt ruột, nói với Ngọc Đảnh chân nhân rằng :
- Nhị sư thúc, mau cứu hắn, máu ra quá nhiều.
Ngọc Đảnh chân nhân ra chiều đố kỵ, đảo mắt nhìn quanh, ông ta thấy Kim Ngọc Kỳ Hương đang nở một nụ cười nhàn nhã :
- Ủa! Chân nhân đến đây hồi nào, tôi đón tiếp chậm trễ thật là thất kính. Đạo trưởng nên mở lòng từ bi, cứu hắn một phen.
Đoạn quay lại, liếc về phía sau hỏi rằng :
- Nhị vị nghĩ thế nào?
Thiên La giáo chủ và Thất Hải Bá Vương gượng gạo gật đầu.
Ngọc Đảnh chân nhân cúi xuống, xem xét vết thương hồi lâu, đoạn nhẹ nhàng thò tay ra ém vào huyệt Mệnh Hồn của chàng.
Trong cơn mơ màng thảng thốt, Đường Luân nghe thấy có một cảm giác thoải mái, dễ chịu.
Chàng khẽ nhướng mắt lên trong lúc thằng Tiểu Ngũ vui mừng vỗ tay reo lên vang dậy :
- Đại thúc tỉnh rồi, đại thúc tỉnh rồi.
Trên gương mặt của Khang Huệ hiện lên một thần sắc vui hớn hở như một đóa hoa phù dung, nở bừng trong sương sớm.
Khẽ hé mắt ra nhìn, Đường Luân mơ hồ bắt gặp gương mặt mỹ miều đó, đồng thời chàng cũng nhìn thấy khuôn mặt ràn rụa nước mắt của thằng Tiểu Ngũ.
Chàng giật mình, chõi bàn tay lên ván thuyền, cố sức vùng dậy nhưng toàn thân ê ẩm, tứ chi rã rời... chàng lại ngã quỵ xuống.
Khang Huệ tức tối :
- Xem mi ngày thường chua ngoa đáo để, phỉnh gạt võ lâm, bây giờ lại công tay chờ chết.
Nói đoạn nàng thò tay vào đãy mò ra ba viên thuốc nhét vào miệng của Đường Luân.

Hồi 17
Thiên La giáo chủ

Kim Lăng Thiên thấy Khang Huệ chăm sóc đến Đường Luân từng ly từng tí, một mối căm hờn ghen tức lại tràn ngập cõi lòng...
Hắn ân hận lắm, ân hận vì ban nãy đã ra tay cản trở gã thư sinh áo đen kia, cứu Đường Luân thoát chết.
Chàng bực tức gắt gỏng :
- Huệ muội, mấy viên Hoạt Huyết đơn đó của sư phụ dùng để uống khi tuyệt thực, sao Huệ muội đem ra cho thằng khốn nạn đó?
Khang Huệ quắc mắt nhìn Kim Lăng Thiên :
- Chẳng can hệ đến mi, ta thích cho ai thì cho!
Dứt lời, nàng thò bàn tay ra vuốt lấy mái tóc rối bời của Đường Luân, làm cho hơi giận của Kim Lăng Thiên càng bốc lên đến cực điểm.
Bỗng Ngọc Đảnh chân nhân bước tới, nắm lấy vai Khang Huệ và thằng Tiểu Ngũ kéo lui trở lại.
Nàng giật mình, định sừng sộ, bỗng thấy thái độ của Ngọc Đảnh chân nhân thật là trịnh trọng. Ông ta nói :
- Huệ nhi, người này mang tên là Độc thư sinh, trên mình hắn nghe có bôi thuốc độc, mi phải cẩn thận cho lắm.
Khang Huệ cãi lại :
- Mi đừng nhát ta.
Dứt lời, nàng liếc mắt nhìn quanh, bỗng bắt gặp thể xác của Quyên Quyên, máu me be bét, cặp mắt đỏ ngầu, nằm trên mui thuyền.
Nàng đang thất sắc vì cảnh tượng kinh hoàng đó thì gã thư sinh áo đen bỗng nổi lên một chuỗi cười đầy bí mật, làm cho mọi người thảy đều nhìn về phía hắn.
Thư sinh áo đen trỏ Đường Luân, nhướng mày hỏi :
- Mi có phải là Độc thư sinh?
Khang Huệ cướp lời :
- Sao không phải?
Thư sinh áo đen sa sầm nét mặt, lạnh nhạt trả lời :
- Không may cho nó, vì ta đây cũng có biệt hiệu là Độc thư sinh!
Khang Huệ nhoẻn miệng cười :
- Vậy thì có chi là lạ? Trên đời này trùng tên trùng họ trùng biệt hiệu với nhau chẳng thiếu chi.

Mẫu đối thoại đến đây thì Kim Ngọc Kỳ Hương khẽ cười, chen vào hỏi :
- Xin hỏi người thiếu niên đó tên họ là chi?
Độc thư sinh trả lời :
- Tôi họ Công Tôn, tên Ngô.
Rồi hắn đưa cặp mắt sáng ngời nhìn về phía Đường Luân nói :
- Còn thằng họ Đường này, thật ra là một tên đại bịp, nó gạt lấy món tín vật của Thiên Độc Nhất Phẩm, đồng thời mạo danh của ta đi lường gạt đến ái tình của con Bích Cơ nữa.
Đôi mắt của Khang Huệ vụt sáng lên :
- Thì ra... nó với con Bích Cơ.
Công Tôn Ngô nghiến răng kèn kẹt :
- Con Bích Cơ đã bị thằng Đường Luân lường gạt.
Trên gương mặt của Khang Huệ thoáng hiện một nét lạ lùng khó tả, thái độ đó tắt đi sau một chuỗi cười ồ ồ của Thất Hải Bá Vương, cặp mắt của ông ta nhìn trân trối, trên gương mặt của Khang Huệ.
Ngọc Đảnh chân nhân là một người già dặn, thoáng thấy ánh mắt tà dâm của Thất Hải Bá Vương đã đọc thấu thâm tâm của hắn nên trong lòng giận thầm.
Viên Hoạt huyết đơn, mang đến một nguồn sinh lực dồi dào, Đường Luân mơ màng nghe thấy một viên thuốc mát rượi trôi qua cổ họng. Không bao lâu, từ dưới đan điền bốc lên một làn hơi ấm rồi truyền khắp châu thân, đem đến cơ thể của chàng một cảm giác thoải mái, tâm trí lần lần định tĩnh.
Tiếng cười chát chúa của Thất Hải Bá Vương thình lình nổi lên làm cho chàng thức tỉnh hẳn.
Chàng mơ hồ nhớ đến mình đang vùng vẫy giữa dòng nước bạc, rồi chàng phăng dần ra và nhảy lên chiếc thuyền, rồi phảng phất có hình dáng một người.
Một việc gì biến động dữ dội vừa xảy ra, chàng giật lại thanh Hỏa Long thần kiếm.
Hú hồn, nó còn mang bên chàng.
Đường Luân cố gắng trỗi dậy, dùng tay chõi mạnh, mở băng cặp mắt. Cảnh tượng kinh hoàng trên mui thuyền thảy đều phơi bày trước mắt Đường Luân.
Công Tôn Ngô thấy Đường Luân đứng dậy, nghiến răng kèn kẹt bước tới trước mặt chàng.
Lần này, Kim Lăng Thiên làm ngơ để cho hắn lướt ngang trước mặt mình mà không can thiệp.
Thằng Tiểu Ngũ kêu lên thất thanh :

- Huệ cô, người ấy muốn hại đại thúc!
Khang Huệ cau đôi mày liễu, bất giác trong trí nảy ra một kế :
- Khoan đã... Công Tôn tướng công...
Công Tôn Ngô khoái chí, dừng lại mỉm cười :
- Huệ cô nương có điều chi chỉ bảo?
Khang Huệ trỏ Đường Luân :
- Thằng thư sinh này thật là xảo quyệt, ta rất ghét, mi hãy thay ta mà giết nó.
Công Tôn Ngô mặt mày hớn hở :
- Dễ lắm, tôi sẽ ra tay.
Nhưng bỗng... Khang Huệ vội giả vờ kinh hoàng nói :
- Khoan... ta rất sợ nhìn thấy người chết, ta sợ nhìn thấy máu, nếu mi giết nó trước mặt ta, ta sẽ sợ hãi mà ngất đi.
Nàng cau mày tiếp :
- Vả lại, mi là một tên Độc thư sinh, danh tiếng lẫy lừng, giết một người không có sức chống trả, e cho mất tiếng tăm.
Độc thư sinh cười ha hả nói :
- Huệ cô nương thật là người biết trau chuốt lời nói, tôi rất lấy làm bội phục. Nhưng dầu sao tôi vốn là người thương hoa tiếc ngọc, không bao giờ dám nghịch ý cô nương, huống hà cô nương đây là một trang quốc sắc thiên hương, mang tên Côn Lôn Long Nữ, ý của cô nương là ý trời.
Khang Huệ mỉm cười nói :
- Công Tôn Ngô, mi thật là người tốt.
Kim Lăng Thiên nghe nói, trong lòng lấy làm bực tức. Hắn đã bắt gặp Khang Huệ và Độc thư sinh dùng lời tỏ tình với nhau, trong lòng hắn lấy làm hối hận, hối hận vì ban nãy không ra tay cản Công Tôn Ngô lại.
Ngọc Đảnh chân nhân muốn cắt ngang những lời nói của Khang Huệ để giữ thanh danh của Côn Lôn phái.
Nhưng ông ta kịp nghĩ rằng :
- Giờ phút này, vấn đề quan hệ nhứt là làm cách nào để thoát khỏi bàn tay ma quái của bọn Thiên La Nham, nên ông ta lặng lẽ chờ cơ hội.
Tứ phong lúc bấy giờ đang bàn tán xì xào với Thiên La giáo chủ, trình bày mẫu chuyện hôm trước, chính Tứ phong vây đánh Đường Luân, đánh ngã hắn rồi, bỗng nghe có tiếng của Giáo chủ vang lên và đuổi Tứ phong đi...
Thiên La giáo chủ nghe nói sững sờ kinh ngạc, quắc cặp mắt ngắm nhìn Đường Luân.

Đường Luân lúc bấy giờ đã tỉnh táo, giả vờ mệt nhọc uể oải nhưng thực ra chàng đang ngắm xem tình thế.
Ánh mắt của chàng ngưng lại trên gương mặt của Khang Huệ, chàng trao cho nàng một nụ cười tươi, làm cho Khang Huệ vô cùng sung sướng.
Nhưng khi chàng ngắm đến Độc thư sinh và Thất Hải Bá Vương thì chàng giật mình kinh sợ và đến khi hình bóng của Tứ phong đập vào mắt chàng thì càng thêm hãi hùng hơn nữa.
Và con người có một bộ mặt lở lói kinh tởm kia, chắc chắn là Thiên La giáo chủ chứ chẳng ai xa lạ.
Chàng thử hớp một hơi dài dưỡng khí, nghe thấy hai bàn chân của mình mềm nhũn, lồng ngực như nghẹt lại, hai vai tê rần.
Chàng giả vờ đau đớn lắm, rũ người ra trên mũi thuyền, lợi dụng cơ hội đó chàng lén làm thêm hô hấp để lấy lại sinh lực.
Thằng Tiểu Ngũ thấy vậy kêu lên thất thanh :
- Đại thúc! Đại thúc!
Nó muốn bước tới đỡ chàng dậy, nhưng Ngọc Đảnh chân nhân níu vai nó lại. Nó nhác trông thấy ánh mắt của Đường Luân sáng quắc nên yên lòng dừng chân.
Thiên La giáo chủ cất tiếng hỏi rằng :
- Nơi đây có ai biết rõ lai lịch của thằng này?
Những người có mặt thảy đều im lìm, không có một tiếng trả lời.
Lâu lắm Thất Hải Bá Vương mới nói :
- Thằng này đã từng qua lại thân mật với Bích Cơ Ma Nữ.
Thiên La giáo chủ nghe nói giật mình hỏi :
- Sao?
Bởi vì võ công của ông ta đang gặp phải khắc tinh nên nghe nói là lấy làm sợ hãi.
Công Tôn Ngô cười lên ha hả :
- Giáo chủ muốn biết lai lịch của thằng này ư?
Thiên La giáo chủ đỏ ngầu cặp mắt, khẽ gật đầu.
Công Tôn Ngô cười đanh ác :
- Thật dễ giải quyết, ta cứ việc dùng võ công thượng tôn để hắn phải giở nghề riêng ra để cứu mạng thì tất nhiên.
Ngươi thật có nhiều cao kiến.
Công Tôn Ngô đắc chí phi thường, trao cho Khang Huệ một cái nhìn đắm đuối, chàng hỏi :
- Nhưng vị nào chịu ra tay thử trước đây?
Thất Hải Bá Vương động thanh gậy sắt của mình xuống mũi thuyền côm cốp trả lời :

- Thằng này nó đã nằm ở trên thuyền ta, vậy thì hãy do ta định đoạt.
Nói rồi, mắt đỗ hào quang, dợm bước tới xáng cho Đường Luân một gậy để giết người bịt miệng, giấu sự thảm bại chua cay của mình dưới tay Đường Luân khi trước.
Nào ngờ Công Tôn Ngô trờ tới một bước nói rằng :
- Việc nhỏ nhen như vầy, không cần Đại vương phải ra tay, vả lại thằng này vốn có chút thù riêng, để tôi ra tay hành sự.
Thất Hải Bá Vương cười sang sảng, ngoảnh lại hỏi rằng :
- Kim đảo chủ nghĩ sao?
Kim Ngọc Kỳ Hương cười :
- Có dịp để xem Độc thư sinh giả và thật đấu nhau cũng là một việc thú vị.
Trên môi bà ta hiện ra một nét cười tinh quái, vì bà ta đã biết Đường Luân đang lăn lộn trên mui chỉ là cử chỉ giả vờ.
Bà ta lại thấy vẻ sốt ruột của Thất Hải Bá Vương và biết rằng giữa Thất Hải Bá Vương và Đường Luân ắt có xảy ra điều gì quan hệ, nên bà muốn cố ý để cho Đường Luân phanh phui vụ này ra.
Được như vậy thì Thất Hải Bá Vương mới chịu khuất phục trong lòng bàn tay của bà.
Công Tôn Ngô xá chào Thất Hải Bá Vương nói :
- Cảm ơn Đại vương đã nhường cho!
Nói rồi ngang nhiên bước tới.
Khang Huệ kinh hoàng thất sắc, nàng cất tiếng :
- Công Tôn ca ca, ban nãy ca ca.
Hai tiếng “ca ca” làm cho Công Tôn Ngô khoái chí, nhưng hắn quỉ quyệt quay lại nhìn Khang Huệ mềm mỏng :
- Huệ muội cứ yên lòng, ngu huynh không thể giết tên này mà làm cho Huệ muội khỏi phải kinh sợ, đồng thời cũng không mất thanh danh của Độc thư sinh.
Khang Huệ nghe nói trống ngực đánh rầm rầm. Nàng quay lại cầu cứu với Kim Lăng Thiên.
Kim Lăng Thiên nãy giờ hơi giận bốc lên ngùn ngụt, chợt thấy thái độ của Khang Huệ có vẻ đấu dịu để cầu cứu với mình, hắn ta vội dằn cơn giận, vào lúc đó thì Khang Huệ lại buông ra một câu nói ngọt ngào :
- Kim ca ca, hãy bước sang đây!
Như một gã trung thần vâng theo thánh chỉ, Kim Lăng Thiên ngoan ngoãn bước tới.
Khang Huệ dí mồm vào tai của hắn bảo :
- Ta cần mi làm một việc, mi bằng lòng tiếp tay hay chăng?

Kim Lăng Thiên trả lời quả quyết :
- Sư muội muốn ta vào nơi dầu sôi lửa bỏng, ta cũng chẳng từ nan.
Khang Huệ nhấn mạnh :
- Đại trượng phu một lời đã nói bốn ngựa khó theo.
Mặt hắn hiện ra vẻ hờn dỗi :
- Mi thật là một người không giữ chữ tín.
Khang Huệ cười mơn trớn :
- Thôi được... hãy bỏ qua... ta nhờ mi... Ta thấy thằng thư sinh kia thật đáng thương hại. Nếu Độc thư sinh mà giết nó tại đây sẽ làm cho ta xúc động mạnh, có thể ngất đi. Ta nhờ mi nếu Đường Luân gặp phút nguy biến, mi ra giúp nó một phen. Ta hứa với mi từ đây về sau ta không còn qua lại thân mật với một người đàn ông nào khác, ta chỉ biết một mình mi mà thôi.
Kim Lăng Thiên nghe câu nói đường mật này, tinh thần lên cao thập bội, nói một cách khẳng khái :
- Việc này dễ lắm, tôi xin cáng đáng.
Nói rồi hắn trợn trừng cặp mắt về phía Độc thư sinh, trong trí của hắn nảy ra một ý nghĩ :
- Ta sẽ thừa cơ hội, tung ra một đòn để giết chết cả hai đứa tình địch này mới hả lòng ta.
Công Tôn Ngô đứng trước mặt của Đường Luân hớn hở cười đanh ác.
Hắn vô cùng khoái trá, nghĩ rằng thằng họ Đường này vô phúc lọt vào tay mình, hôm nay sẽ quyết cho nó đi chầu diêm chúa.
Hắn nghiến răng kèn kẹt, trổ hết sức bình sanh thình lình tung ra một đá thôi sơn.
Chính vào lúc đó, Đường Luân ngẩng phắt đầu lên, quắc cặp mắt sáng ngời lên nhìn hắn.
Công Tôn Ngô vừa giựt mình đánh thót thì thanh Hỏa Long thần kiếm đã nằm trong tay của Đường Luân và chàng gọt ra một đường kiếm thần tốc vào gót chân của Công Tôn Ngô.
Độc thư sinh thất sắc rụt phắt tay về phía trước mình ra hai trượng.
Thân hình của Đường Luân bất thình lình vùng dậy như một con sư tử ngủ mê giật mình choàng tỉnh. Chàng liên tiếp xử ba thế kiếm liên hoàn, chém tơi bời về phía Độc thư sinh.
Bất thình lình bị phản công dữ dội, Công Tôn Ngô gầm thét vang trời, loạng choạng thối lui mấy bước mới thoát khỏi vòng nguy hiểm.
Nhưng Đường Luân vẫn còn yếu sức, bám theo kẻ địch chừng hai trượng thì mắt hoa đầu váng, lảo đảo muốn té nằm trên mặt đất.
Chàng đảo mắt nhìn quanh ước lượng tình thế, bỗng thình lình

chàng cau mày quắc mắt thét vang hỏi Thiên La giáo chủ :
- Đa Tâm thánh kinh ghi chép những gì?
Câu hỏi bất ngờ đường đột làm cho những người có mặt thảy đều ngơ ngác, không biết ất giáp ra sao cả.
Riêng về Khang Huệ, nàng cứ ngỡ rằng Đường Luân đã nổi cơn điên.
Nhưng câu hỏi bất ngờ này dường như một đòn sấm sét, đánh vào cân não Thiên La giáo chủ, gương mặt lở lói của lão cau có một cách kinh rợn. Lão lẩm bẩm :
- Đa Tâm thánh kinh là pho sách võ, do người xưa để lại, chuyên dùng để chế ngự lối võ của Trung Nguyên. Bộ sách này chia ra làm hai phần, tương chế tương khắc lẫn nhau.
Nói đến đây ông bỗng giựt mình như một người sực tỉnh cơn mơ, nhìn Đường Luân mà thối lùi một bước ngơ ngác hỏi :
- Mi là ai? Hỏi để làm gì?
Đường Luân lạnh lùng trả lời :
- Mi bất chấp ta là ai, chỗ này gần Thiên La Nham lắm, mi không sợ những người trong Thiên La động thình lình xuất hiện bắt mi trở về sao?
Thiên La giáo chủ giơ khuôn mặt lở lói của mình cười hềnh hệch nói với Đường Luân :
- Chúng nó không tới, chúng nó không bao giờ tới.
Rồi cặp mắt của ông vụt biến đỏ ngầu như cặp mắt con thú dữ cùng đường, thoáng trông qua làm cho người ta thấy vừa ghê tởm vừa kinh hãi.
Khang Huệ thét :
- Coi chừng!
Hai gã Độc thư sinh thật và giả, trụ hình như hai con hổ đói rình mồi. Bốn con mắt tỏa ra ánh sáng khủng khiếp.
Đường Luân mặc dầu biết mình yếu đuối lắm, nằm trong trường hợp nguy biến chừng nào, tinh thần càng thêm bình tĩnh chừng nấy.
Mặc dầu biết mình cách cái chết chỉ trong đường tơ kẽ tóc nhưng phải cố gắng vận dụng hết võ công và mưu trí để chuyển bại thành thắng, để tìm cái sống trong cái chết.
Vì vậy mà Đường Luân sắc thái vô cùng bình tĩnh, khí phách hiên ngang, còn Công Tôn Ngô thì gầm thét vang lừng :
- Hôm nay chúng ta phải một còn một mất!
Đường Luân ngửa cổ cười ha hả :
- Lẽ tự nhiên!
Công Tôn Ngô nghiến răng kèn kẹt :

- Mi là thằng khốn kiếp, đã chiếm đoạt tất cả những gì của Công Tôn Ngô lại còn hại chết Quyên Quyên nữa!
Đường Luân liếc mắt nhìn thể xác nát bét của Quyên Quyên thâm tâm dâng len một nỗi niềm chua xót.
Công Tôn Ngô đưa tay trỏ vào khoảng mênh mông trùng dương một cách sắc lạnh :
- Nếu ai thua thì xin cắm đầu xuống đó để tự tận.
Đường Luân hỏi lại :
- Nếu bất cẩn làm cho đối phương thọ thương thì sao?
Công Tôn Ngô ngang nhiên trả lời :
- Thì cũng xin nhảy xuống biển tự tận!
Đường Luân mặt mày sáng rỡ, bình tĩnh trả lời :
- Hay lắm! Quân tử nhất ngôn.
- Thái sơn cửu đỉnh.
Nói rồi Độc thư sinh giả và Độc thư sinh thật quắc mắt nhìn nhau.
Một bầu không khí nặng nề chết chóc bao trùm lấy cả mui thuyền, làm cho những người có mặt thảy đều lo âu hồi hộp.
Thằng Tiểu Ngũ rúc đầu vào lòng của Khang Huệ kêu lên :
- Tôi sợ.
Khang Huệ vuốt tóc của nó, bảo rằng :
- Không sao, đại thúc chắc chắn sẽ thắng.
Ngoài miệng thì nói thế nhưng trong lòng của nàng thấp thỏm kinh hoàng, trống ngực đánh thình thịch.
Thằng Tiểu Ngũ ngơ ngác nhìn lên hỏi :
- Khang cô nương chắc sợ lắm.
Nàng nói lấp :
- Không, ta mừng đấy chứ.
Câu nói của nàng bị một tiếng quát rùng rợn của Độc thư sinh cắt ngang, và một đường gươm sáng ngời lóe lên, chém một đường vào Đường Luân.
Đường Luân vẫn ngang nhiên im lìm, chờ đợi... mãi đến khi kiếm của đối phương kê gần sát yết hầu, bất thình lình chàng xử một thế Thiên Tàng Lang, ngã ngửa ra phía sau, nhường cho đường gươm lướt qua cằm chàng trong đường tơ kẽ tóc.
Và trong phút mọi người đang kinh hoàng thảng thốt thì lưỡi Hỏa Long thần kiếm trong tay Đường Luân bay ra ào ào, chém vắt qua vai của Công Tôn Ngô bằng một thế Tiên Nhơn Chỉ Lộ.
Kim Lăng Thiên bỗng kêu lên :
- Nhị sư thúc... cớ sao hắn lại dùng Phân Quang kiếm pháp của ta?
Ngọc Đảnh chân nhân bàng hoàng ngơ ngác, ông ta không bao giờ

nghĩ rằng Đường Luân mới nhập cuộc là sử dụng một thế võ của môn phái của mình.
Đồng thời bước đi, bộ đứng và thủ pháp hoàn toàn rập khuôn với Côn Lôn phái.
Còn đang sững sờ kinh mang thì một việc lạnh lùng nữa lại xảy ra vì rằng Công Tôn Ngô ngạo nghễ cả cười, xử một thế võ hoàn toàn mới lạ ngoài sự tưởng tượng của mọi người để phá vỡ thế công của Đường Luân.
Chính vào lúc Ngọc Đảnh chân nhân đang lấy làm kinh dị, không biết đầu đuôi ất giáp thế nào thì kiếm pháp của Đường Luân thình lình đột biến. Chàng liên tiếp xử luôn mấy thế võ của một môn phái đối đầu với Côn Lôn và Không Động: Vân Cung kiếm pháp.
Mỗi một đường võ tung ra thảy đều là một thế võ cao kỳ huyền bí của phái Không Động.
Mà này, lạnh lùng chưa, Độc thư sinh Công Tôn Ngô liên tiếp buông ra những tiếng cười đanh ác, lại tiếp tục phá vỡ thế công của Đường Luân một cách dễ dàng.
Người ta thấy trên mui thuyền hai chiếc bóng người xoắn tít vào nhau, có lúc như rồng bay phụng múa, có lúc như bão táp phong ba, có lúc như mưa rào ào ạt làm cho ai nấy đều táng đởm kinh tâm.
Thủ pháp của Đường Luân và Công Tôn Ngô thảy đều nửa cân tám lạng, đối địch cùng nhau hơn một tiếng đồng hồ mà vẫn chưa phân thắng phụ.
Hai thanh bảo kiếm xoắn tít vào nhau như hai dải lụa, trao đổi cùng nhau toàn là những thế võ biến ảo lạ thường, âm dương lẫn lộn.
Có lúc thì sử dụng Mật Tông kiếm pháp, có lúc lại đổi sang Thần Châu tam thập kiếm, có lúc lại xử toàn những thế Đạt Ma kiếm của Thiếu Lâm.
Đang đi ngon trớn, lại thình lình đổi sang Kỳ Môn kiếm pháp của Võ Đang, thật là thiên hình vạn dạng, biến ảo khôn lường.
Mặc dầu chiến cuộc đang diễn biến một cách vô cùng khốc liệt, chưa biết hơn thua thuộc về ai nhưng Khang Huệ trong lòng lo lắng, gần như không dám nhìn thẳng vào hai người.
Phần Độc thư sinh thì dùng một thân pháp cực kỳ quái dị, và tung ra những đường kiếm lạnh lùng, dùng phương pháp Bất biến ứng vạn biến, để đối địch cùng Đường Luân.
Tình trạng càng kéo dài, ưu thế lần lần ngã về phía Độc thư sinh.
Hắn liên tiếp buông ra những tiếng cười đanh ác dồn ép Đường Luân từng bước, từng bước một về phía be thuyền.
Nằm trong lòng của Khang Huệ, Tiểu Ngũ thấp thỏm hỏi :

- Đại thúc thắng chưa?
Khang Huệ trả lời :
- Thắng.
Mặc dầu nói như vậy nhưng trong lòng của Khang Huệ lấy làm lo lắng, nàng nghe tiếng đao, tiếng kiếm va chạm vào nhau rổn rảng mà tim đập thình thình.
Trong lúc đó thì Kim Ngọc Kỳ Hương vẫn nở một nụ cười bình thản, bà ta rất lấy làm thán phục cho hai người trẻ tuổi này vì cả hai đều sử dụng hết thế võ hóc hiểm trong các môn các phái, mà không một người nào có thể học bác lãm cho hết được.
Thiên La giáo chủ lần lần lấy lại bình tĩnh, ông giương cặp mắt đỏ ngầu ngắm nhìn Đường Luân mà hỏi :
- Thanh gươm kia có phải là Hỏa Long thần kiếm?
Kim Ngọc Kỳ Hương trả lời :
- Chính nó!
Thiên La giáo chủ nói :
- Hỏa Long thần kiếm danh vang thiên hạ kia bây giờ lại không còn sắc bén như xưa nữa... vậy thì nơi đây đã tập trung hai món bảo vật, chỉ tiếc rằng Bích Cơ Ma Nữ không có ở đây.
Thất Hải Bá Vương ra chiều tiếc rẻ, thèm thuồng bảo rằng :
- Rất tiếc là Bích Cơ Ma Nữ không có ở đây, bằng không thì ba món bảo vật trong thiên hạ thảy đều tập trung tại chỗ này.
Kim Ngọc Kỳ Hương mỉm cười nói lảng sang chuyện khác :
- Ngày hôm nay chúng ta được dịp trông thấy Độc thư sinh thật và Độc thư sinh giả cùng nhau so tài trên chiếc thuyền Địa ngục môn này, đồng thời lại được dịp mục kích Thiên La giáo chủ triển lộng thần oai, thật là tốt phúc.
Thiên La giáo chủ đắc ý cả cười :
- Chẳng phải ta nói khoát, nếu bảo rằng thi triển thần công bí pháp thì dưới gầm trời này không một ai là đối thủ của ta.
Mẫu đối thoại vừa đến đây bỗng bị một tiếng quát rùng rợn của Độc thư sinh cắt lời và nghe hắn nói :
- Thằng họ Đường kia, mạng mi hết rồi!
Đường Luân đang hổn hển dựa vào be thuyền thì Công Tôn Ngô đâm mạnh một gươm.
Trong cơn hỗn độn, Đường Luân nằm chổng gọng trên mui thuyền, đưa bốn vó lên trời trông thật buồn cười.
Thanh Hỏa Long thần kiếm tuột khỏi tay chàng bay ra ngoài mấy thước.
Trên vành môi của Độc thư sinh thoáng hiện lên một nét cười vô

cùng cay độc, hắn nghiến răng kèn kẹt, thét :
- Sát!
Tiếng "sát" rợn người vừa bay ra thì mũi gươm của hắn đã kề sát vào yết hầu của Đường Luân.
Nào ngờ Đường Luân lẹ làng lách đầu sang phía hữu, để cho mũi gươm đâm trượt ra ngoài.
Công Tôn Ngô là một tay lão luyện, vừa thấy mình đâm trượt, hắn vội vã bắn lùi hai bước, dùng mũi giầy của mình đạp chặt lên Hỏa Long thần kiếm đang nằm trên mui thuyền.
Hắn thét :
- Thằng họ Đường, mi thua rồi.
Có một tiếng nạt thanh tao trả lời :
- Chưa chắc!
Việc xảy ra thật ngoài sự tưởng tượng của Công Tôn Ngô, rõ ràng hắn đã đạp nhằm lưỡi Hỏa Long thần kiếm, nào ngờ nhanh như một cơn gió thoảng, lưỡi gươm kia bị một bàn tay vô hình bắt lấy vụt phắt ra ngoài.
Và ánh thép loang lên, đường gươm trỗi dậy, đâm một đường thần tốc vào huyệt Khí Hải của Công Tôn Ngô.
Thân hình của Đường Luân theo đà lưỡi kiếm thò tay tả ra điểm một đường sắc bén như gươm vào huyệt Nhũ Căn của đối thủ.
Một đòn mà hai thế, nhanh hơn sấm sét trong một cái chớp mắt thì đã uy hiếp đối phương vào tử địa.
Công Tôn Ngô kinh hoàng thất sắc, tụ khí vào Đan điền kêu lên một tiếng, khiến cho thân hình của hắn bắn vụt ra phía sau hai trượng mới tránh thoát được đòn cay độc vô song.
Vừa tránh được cái chết trong đường tơ kẽ tóc thì hắn gần như kiệt sức, thân hình loạng choạng rồi ngã quỵ trên ván thuyền.
Sắc mắt của Độc thư sinh cực kỳ thiểu não, hắn ủ rũ nhìn xuống vạt áo của mình, nơi đó bị lưỡi Hỏa Long thần kiếm cắt mất đi một mảng.
Kim Ngọc Kỳ Hương cũng nghiêm sắc mặt, ánh mắt của bà ta tỏa ra một thứ cảm giác nửa tin nửa ngờ.
Vì miếng đòn ban nãy của Đường Luân chính là một miếng đòn ruột mà Kim Ngọc Kỳ Hương đã mấy lần so qua với Vô Hồn kiếm khách nên bà ta biết rõ.
Chỉ dùng có một đòn mà Đường Luân chuyển bại thành thắng, chiếm hẳn ưu thế làm cho Khang Huệ lòng mừng khấp khởi :
- Tiểu Ngũ nghe thấy đại thúc của nó đã thắng thế nên từ trong lòng của Khang Huệ chui ra, nó vỗ tay reo hò ầm ĩ.
Đường Luân loang kiếm một vòng nạt :

- Công Tôn Ngô! Mi đã thua ta một thế!
Công Tôn Ngô cười hậm hực :
- Không... ban nãy chỉ vì ta sơ ý, mi cũng té nằm trên mặt thuyền, mỗi người thua một miếng kể như ngang nhau.
Vừa nói, hắn vừa loang gươm tấn công vùn vụt, đẩy Đường Luân vào sát be thuyền.
Khang Huệ hốt hoảng kêu lên ầm ĩ :
- Độc thư sinh thật là người chẳng biết giữ lời hứa.
Thằng Tiểu Ngũ cũng phụ họa om sòm.
Công Tôn Ngô giả điếc, cứ tiếp tục tấn công. Đường gươm của hắn bay ra lả tả, như hoa rơi giữa cơn gió loạn, như thác đổ trên nguồn. Mỗi một đường gươm của hắn, thảy đều là những thế võ ác độc vô cùng. Ánh thép tỏa ra sáng ngời, làm cho mọi người đứng xem cơ hồ như nghẹt thở.
Ngọc Đảnh chân nhân toát mồ hôi trán, cứ vuốt mãi chòm râu bạc của mình. Còn Kim Lăng Thiên thì nghiến răng kèn kẹt, khoa chân múa tay.
Khang Huệ thì cơ hồ như hoàn toàn tuyệt vọng, ánh mắt của nàng đăm chiêu sợ sệt, tim đập rộn ràng.
Nàng thấy Đường Luân không còn chỗ thối lui nữa vì thối lui thêm một bước thì sẽ rơi vào mặt biển sóng gió muôn trùng.
Độc thư sinh mắt lộ hung quang, hú lên một tiếng thật dài, dồn hết sức mạnh vào cánh tay phải, thình lình trảm ngang hông Đường Luân một nhát.
"Vù".
Đường gươm cắt gió vang lên một tiếng rợn người.
Đường Luân thét lên một tiếng, xử một đòn Hoàng Cang Thiên bay vù lên cao một trượng rồi ngất ngưởng trên cột buồm to tướng.
Biển nổi lên ào ạt, thân hình của chàng loạng choạng trên cột buồm, cái chết chỉ treo trên đường tơ kẽ tóc.
Khang Huệ Ôm chặt lấy thằng Tiểu Ngũ, quay đầu nhìn sang vài giọt nước mắt long lanh trên đôi gò má của nàng, Độc thư sinh ngửa mặt lên trời cười thích thú :
- Thằng họ Đường kia mau xuống đây, bằng không thì hãy xuống biển cho rồi để giữ toàn danh tiết.
Đường Luân xuống một cái Thiên cân tấn để cho thân hình đứng vững, lớn tiếng trả lời :
- Võ công của Thiên La giáo chủ bất quá cũng chỉ tầm thường như thế mà thôi. Muốn chế phục ta, không phải là một việc dễ dàng như mi tưởng tượng.

Công Tôn Ngô nhe răng cười hềnh hệch :
- Thôi, đừng nói khoác... ngoan ngoãn mà xuống đây để ta tặng cho mi một lại về Tây phương Phật rồi hai mươi năm sau mi cũng lại sẽ thành người và sẽ tái đấu với ta.
Đứng trên giữa từng không, giữa cơn mưa ào ạt của sóng gió, Đường Luân cả tiếng nói :
- Công Tôn Ngô, hãy để ta đưa mi lên đường.
Rồi chàng buông ra một chuỗi cười sang sảng. Tiếng cười chưa dứt, bỗng chàng dùng phép Xuân Lôi, thét lên một tiếng vang trời :
- Đỡ!
Rồi sử dụng một thế Xảo Phiên Vân, từ phía trên và vù bay xuống lưỡi Hỏa Long thần kiếm cắt gió vèo vèo, làm cho người nghe đinh tai nhức óc.
Nhưng Độc thư sinh cười khinh khỉnh, đưa gươm ngang mày xử một thế Cử Hỏa Thiêu Thiên, sẵn sàng chờ đợi Đường Luân rơi xuống là bất thình lình trảm ngang một đòn cho đứt làm hai đoạn.
Nào ngờ...
Đường Luân rơi xuống nửa chừng chợt đảo mạnh thêm một vòng như một con rồng uốn khúc, thình lình chàng biến ra một thế Thiên Mã Hành Không, rơi tuột xuống sau lưng của Công Tôn Ngô.
Công Tôn Ngô lanh lẹ phi thường, vừa thấy biến, tức tốc xử một thế Mãng Xà Phiên Thân, chém nghịch ra phía sau một đường nhanh không thể tả.
Sự thay đổi tình thế nhanh nhẹn khôn lường của hai người trẻ tuổi làm cho những người có mặt trên thuyền thảy đều sửng sốt kinh dị. Các tay cao thủ không hẹn mà cùng nhau hò lên một tiếng khuấy động. Quả thật họ lấy làm thán phục cho cái tài ứng biến thần tốc của hai người.
Nhưng Đường Luân chân vừa chấm đất đã liên tiếp sử dụng phép Cổn địa đường, lăn tròn ra ngoài hơn một trượng, rồi rũ người ra nằm thiêm thiếp trên ván thuyền.
Công Tôn Ngô cười lanh lảnh, lưỡi trường kiếm trên tay bay ra một đường thần tốc.
Khang Huệ mặt mày tái mét, quả tim của nàng như muốn vọt khỏi lồng ngực. Nước mắt ràn rụa như mưa, nàng thò hai ngón tay sắt thép, điểm một ngón cực mạnh vào sau lưng của Kim Lăng Thiên, nức nở :
- Đồ gàn... sao còn chưa ra tay tiếp cứu?
Ngọc Đảnh chân nhân thò tay vớ chặt lấy vai của Kim Lăng Thiên ngăn lại :

- Khoan!
Khang Huệ nổi giận, vừa định thò tay ra khóa mạch của sư thúc mình bỗng...
Nãy giờ Thiên La giáo chủ đứng im lìm mà xem cuộc chiến, không nói một tiếng nào.
Bây giờ bất thình lình quát lên một tiếng long trời :
- Công Tôn huynh... coi chừng!
Câu nói chưa dứt thì ánh thép đã tóe lên, Đường Luân uốn lưỡi kiếm theo phép Xuân Lôi, nạt lên một tiếng, thân hình đang rũ người ra nằm trên ván thuyền, bây giờ bỗng chờn vờn trỗi dậy.
Như một con sư tử ngủ mê vừa choàng tỉnh, Đường Luân chồm lên cùng một lúc với lưỡi Hỏa Long thần kiếm lóe lên sáng ngời, đâm một đường nhanh không thể tả vào giữa mặt của Công Tôn Ngô.
Công Tôn Ngô gầm lên một tiếng, uốn mình bắn lùi hai bước, nhưng gươm của Đường Luân vẫn ào ào bay tới như nước vỡ bờ.
Có tiếng thét của Đường Luân vang dậy :
- Trúng!
Và màn kiếm tiếp tục tung ra, bao lấy Độc thư sinh.
Thiên La giáo chủ quay lại hỏi Kim Ngọc Kỳ Hương :
- Đảo chủ có biết mấy thế võ này tên gọi là chi?
Kim Ngọc Kỳ Hương điềm đạm trả lời :
- Dường như là Hồi Quang Phản Chiếu.
Thiên La giáo chủ mồm méo xệch nói :
- Kim đảo chủ quả thật danh bất hư truyền!
Dưới con mắt của những tay lão luyện giang hồ, quả thật họ đã nhìn ra ba thế võ đó là Hồi Quang Phản Chiếu.
Trong lúc họ đang đối thoại, Đường Luân vẫn thi triển hết ba thế võ cuối cùng của mình. Gió bay ào ào, hào quang sáng ngời, sắc mặt của Công Tôn Ngô trắng bệch như một tờ giấy, còn Thiên La giáo chủ thì ngơ ngác bàng hoàng, vì ông không ngờ môn võ thuật của mình sáng chế ra, chuyên để khắc chế với võ lâm Trung Nguyên đã hoàn toàn thất bại.

Hỏa Long Thần Kiếm

Hồi 18
Chúng anh hùng liều chết tìm Đa Tâm kinh

Thằng Tiểu Ngũ tung tăng nhảy nhót reo hò ầm ĩ.
- Đại thúc thắng trận! Đại thúc thắng trận!
Khang Huệ cũng vui cười tíu tít, sắc mặt nàng tươi như hoa mới nở.
Trong lúc đó thì thân hình của Đường Luân quay cuồng như chong chóng, tiếp tục tấn công như mưa sa bão táp.
Thiên La giáo chủ thở dài :
- Thôi hết rồi!
Trong lúc đó thì ba đường gươm vừa thi triển ra vừa xoáy vào giữa ngực, vừa phạt ngang hông và rốc vào chả vai, biểu diễn vô cùng linh động.
Thình lình Đường Luân thâu gươm trở về, thay đổi lối đánh, toàn dùng những thế võ ngắn tấn công vô cùng lanh lẹ.
Độc thư sinh như một ngọn đèn sắp tắt, cố hết sức bình sanh xử một thế dùng mũi gươm liều chết đâm một đường vào Trung cung của Đường Luân.
Nhanh như con trốt xoáy, đường gươm của Đường Luân bốc vào vai của đối thủ, bất thình lình bay trượt ra ngoài rồi trảm ngoặc trở vào theo một chiều hướng mà Công Tôn Ngô không thể nào lường trước được.
Một tiếng “cảng” thanh tao lảnh lót vang lên, lưỡi gươm của Công Tôn Ngô gãy làm hai đoạn.
Độc thư sinh bàng hoàng như một người mất vía, hắn kêu lên một tiếng đầy uất hận, nhảy xổ vào giữa mũi Hỏa Long thần kiếm.
Hắn nghĩ rằng làm sao cho mũi gươm Đường Luân cắt vào da thịt của mình, bắn ra một chút máu, thì Đường Luân sẽ thua cuộc.
Nhưng Đường Luân cau mày, tức tốc xử một thế Thất Tinh liên hoàn bộ, bắn lùi ra phía sau hơn ba thước.
Trong lúc thân hình đang di chuyển một cách hỗn loạn, Đường Luân dùng bàn chân tả chõi lên mặt ván là điểm tựa để dùng bàn chân hữu đá cướp một ngọn vào giữa mặt Công Tôn Ngô.
Ngón đá của Đường Luân thật là huyền diệu, vừa nhanh, vừa nhẹ, vừa chính xác.
Độc thư sinh kêu lên một tiếng, trúng đòn xoay ra ngoài ba trượng.
Và... mái tóc đen mượt của Công Tôn Ngô trong một cái chớp mắt đã bị Đường Luân dùng lưỡi gươm cắt phăng đi một mảng bây giờ đang bồng bềnh trong gió lộng.
Thân hình của hắn bay ra phía sau, vang lên một tiếng “sầm” vì va chạm vào be thuyền. Hắn rũ người ra rên rĩ :
- Hay lắm! Thằng họ Đường kia, ta thua mi.

Tới chừng đó, Khang Huệ mới thật thở phào ra một hơi nhẹ nhõm, trên đôi gò má của nàng lăn tròn hai hạt lệ.
Công Tôn Ngô từ trên ván thuyền, lóp ngóp bò dậy, mặt mày máu me be bét!
Khang Huệ vuốt mái tóc của mình, cười hớn hở :
- Mừng cho Công Tôn Ngô tướng công... phen này tướng công có dịp viếng thăm Hải Long vương, thật là vạn hạnh...
Công Tôn Ngô hậm hực nhìn nàng, buông ra một chuỗi cười rùng rợn :
- Thằng họ Đường kia, ngày hôm nay ta thua mi nhưng hai mươi năm sau, ta lại sẽ thành người và ta nguyện sẽ liều chết mà so với mi một trận cho hả lòng mát dạ.
Đường Luân vẫn nghiễm nhiên đứng giữa mui thuyền đứng bộ vững vàng như Thái sơn như Ngũ Nhạc.
Công Tôn Ngô quay lại xá chào Thiên La giáo chủ :
- Thưa Giáo chủ, tôi bất tài không thể làm tròn sứ mạng của Giáo chủ giao cho, vậy xin vĩnh biệt.
Thiên La giáo chủ cười rang rảng :
- Khen cho mi là người chí khí, thôi, mi cứ đi.
Công Tôn Ngô nghe nói, lấy làm thất vọng. Hắn loạng choạng bước về phía be thuyền, nhưng bỗng thẫn thờ dừng bước, cúi xuống bế xốc lấy cái thể xác thiên kiều bá mị của Quyên Quyên.
Cặp mắt của hắn tỏa ra một thứ ánh sáng lạnh lùng, nước mắt rơi tầm tả. Hắn thì thầm :
- Quyên Quyên, chúng ta cùng nhau sang bên kia thế giới, dưới gầm trời này chỉ có một mình mi mới đối với ta bằng một tấm lòng chân thật mà thôi.
Thẫn thờ như một người mất vía, Công Tôn Ngô tiến lần về phía be thuyền, ôm chặt các xác của Quyên Quyên vào lòng, hắn ngửa mặt lên trời, buông ra một chuỗi cười sang sảng.
Giữa cảnh sóng to gió lớn, Công Tôn Ngô buông mình bay vù ra ngoài, để rồi rơi tòm xuống mặt nước mênh mông trắng xóa.
Kim Ngọc Kỳ Hương lúc bấy giờ mới quay lại nói với Đường Luân :
- Chúc mừng Hiệp Nghĩa tông đã thắng một trận, khi nào lại tiếp tục đối phó với chúng ta.
Đường Luân cười nhẹ trả lời :
- Không dám! Chuyến buôn bán này chúng tôi đã lỗ vốn, chúng tôi không dám làm khó dễ đến Kim đảo chủ.
Kim Ngọc Kỳ Hương cười đắc chí tiếp tục hỏi :
- Nếu không làm khó dễ ta cớ sao người trong Hiệp Nghĩa tông lại

xuất hiện trong địa hạt của ta?
Đường Luân trả lời :
- Việc này xin Kim đảo chủ lượng thứ cho.
Kim Ngọc Kỳ Hương mắng :
- Thật là đồ chua ngoa đáo để.
Rồi lại dịu giọng :
- Hãy cho ta biết sư phụ của mi bây giờ đang hoạt động ở đâu?
Đường Luân cau mày :
- Việc này thật khó trả lời, hành tung của sư phụ tôi không ai được biết.
Kim Ngọc Kỳ Hương điềm đạm mỉm cười :
- Nhưng ta biết.
Bà liếc mắt nhìn Đường Luân, đoạn nói tiếp :
- Ta xem mi tánh tình nhân hậu, không giống như những kẻ giang hồ quỷ kế đa đoan.
Đường Luân bình thản trả lời :
- Đảo chủ quá khen... Đảo chủ là người lịch lãm giang hồ chắc biết trong giới võ lâm, thường thường có những người bề ngoài thì hào hoa phong nhã mà bên trong thì tâm địa rất ư là ác độc.
Kim Ngọc Kỳ Hương giả vờ nghe không rõ, cười hỏi :
- Bản Đảo chủ vốn mến tài của mi, không nỡ để cho tương lai của mi chôn vùi một cách oan uổng. Vì vậy mà cố tình mở ra một con đường sống để cho mi thoát khỏi chiếc thuyền quái gở này.
Đường Luân bảo bà ta có ý muốn mua chuộc mình, chàng cười lanh lảnh trả lời :
- Đa tạ lòng tốt của Kim đảo chủ, nhưng mất đi một dịp tốt để nghiên cứu võ công với Kim đảo chủ thì thật là một điều ân hận.
Ngọc Đảnh chân nhân đọc thấu tâm tư của Đường Luân, mắng trong bụng :
- Da mặt của thằng nhỏ này thật dày.
Khang Huệ thoáng nghe Ngọc Đảnh chân nhân lẩm bẩm trong lòng cũng thích thú lắm, nàng quên phăng mình đang nằm trong tình cảnh thật khó khăn.
Bỗng nghe Kim Ngọc Kỳ Hương truyền lệnh :
- Bây đâu sửa soạn một chiếc thuyền con cho Đường tướng công.
Vì Thất Hải Bá Vương đã qui thuộc Kim Ngọc Kỳ Hương nên bọn lâu la nghe lệnh thảy đều dạ rân. Và thả một chiếc thuyền con xuống nước.
Đường Luân thấy vậy "à" lên một tiếng kinh mang nói rằng :
- Sóng to gió lớn như vậy mà bà cho một chiếc thuyền con nhỏ bé,

nếu tôi vâng lời dong thuyền vào biển mà có mệnh hệ nào thì hóa ra phụ tấm lòng tốt của Đảo chủ chăng?
Kim Ngọc Kỳ Hương thoáng nghe đã biết thâm ý của Đường Luân quay lại bảo rằng :
- Vậy thì việc này xin phiền đến Ngọc Đảnh chân nhân.
Ngọc Đảnh chân nhân vội hỏi :
- Ý của Kim đảo chủ chắc muốn hạ lệnh trục khách?
Kim Ngọc Kỳ Hương nhướng mày điềm đạm mỉm cười :
- Chân nhân là một bậc tôn sư trong làng võ Trung Nguyên thì tôi nào đâu dám vuốt râu hùm! Nhưng nếu đạo trưởng có thể đưa người này trở về Tiêu Dao Độ, rồi sẽ dong thuyền trở lại thì bản Đảo chủ rất lấy làm cảm tạ.
Ngọc Đảnh chân nhân cười hề hề chưa chịu trả lời dứt khoát.
Khang Huệ vì còn nhỏ tuổi, nhìn không thấu cái chỗ cao xa lắc léo của lòng người nên trong lòng lấy làm sợ sệt. Nàng chừng mắt ra dấu với Ngọc Đảnh chân nhân nói nhỏ :
- Chỗ này bầu không khí thật là đáng sợ, nhị thúc chưa thừa dịp này mà lui đi, còn đợi đến bao giờ.
Kim Ngọc Kỳ Hương khoát tay nói :
- Xin chân nhân tự tiện.
Lúc bấy giờ chiếc thuyền con đang cặp vào be thuyền. Đường Luân cố ý nhường cho Khang Huệ ra be thuyền trước. Khang Huệ mỉm cười bế chặt lấy thằng Tiểu Ngũ bước xuống thuyền con.
Nào ngờ nhìn xuống phía dưới thấy sóng dợn chập chùng, chiếc thuyền con chòng chành giữa làn nước bạc, nàng rú lên một tiếng kinh hoàng không dám bước xuống.
Đường Luân thấy vậy thong thả bước tới nắm chặt lấy cánh tay của Khang Huệ mà dìu về phía trước.
Kim Lăng Thiên thấy vậy tức giận tràn hông, trợn mắt thét vang :
- Ê! Thằng kia, hãy nhã nhặn một tí.
Vừa nói, hắn vừa vung ống tay áo ra, xử thần tốc một đòn Thiên Long Nhập Hải, đấm thốc vào cạnh sườn của Đường Luân.
Đường Luân thật không ngờ đối phương lại xuất kỳ bất ý tung ra một đòn độc ác như vậy, chàng luống cuống, cơ hồ như không còn cách nào để gỡ thoát ngọn đòn cay độc.
Hai bàn tay của Đường Luân vung ra nhanh như điện, khóa chặt vào cườm tay của Kim Lăng Thiên. Nhưng hai người lúc bấy giờ đứng sát vào be thuyền, chỉ mất đi một chút thăng bằng là cả hai sẽ rơi tòm xuống biển.
Ngọc Đảnh chân nhân buông ra một tiếng cười hậm hực, tung lên

một gót đá vào hông của Kim Lăng Thiên.
Trúng đòn, Kim Lăng Thiên rũ người ra, thân hình loạng choạng rơi xuống chiếc thuyền con. Chiếc thuyền chòng chành cơ hồ lật úp. Nước biển bắn lên tung tóe, làm ướt cả áo Khang Huệ. Nàng tức tối vung bàn tay ra tặng cho Kim Lăng Thiên một cái tát nên thân.
Kim Lăng Thiên bị tát bất thần, ôm mặt ngơ ngác. Khang Huệ chống hai tay vào nách trợn mắt nhìn Kim Lăng Thiên.
Chính vào lúc cặp oan gia đang hậm hực nhìn nhau thì Đường Luân và Ngọc Đảnh chân nhân từ trên be thuyền bay mình xuống thuyền con.
Thằng Tiểu Ngũ giành lấy một chỗ ngồi gần Đường Luân và Khang Huệ thì đâu lưng gần sát với chàng, làm cho Kim Lăng Thiên càng thêm bực tức.
Hắn ta không muốn nhìn thấy cảnh trái tai gai mắt nên vội vàng bước ra phía sau cầm lái.
Khang Huệ sửa giọng của mình thành ra ồ ề như một gã trạo phu, nàng nói :
- Thằng cầm lái kia, mở đõi đi thôi!
Kim Lăng Thiên thò tay ra mở đõi rồi bẻ lái cho chiếc thuyền con tách sóng đi ra biển cả.
Nhưng thuyền vừa đi được chưa đầy một trượng thì từ phía trên bay xuống một chuỗi cười sắc lạnh.
Khang Huệ ngẩng đầu nhìn lên bất giác hồn phi phách tán. Ngọc Đảnh chân nhân và Kim Lăng Thiên mặt mày thảy đều thất sắc.
Vì rằng trên kia Kim Ngọc Kỳ Hương vừa khoát tay ra dấu, từ phía sau lưng bà ta có vô số tên lâu la râu tóc xồm xoàm, tay cầm nỏ cứng, cung dài, thảy đều lắp tên tua tủa, nhắm về phía chiếc thuyền con của Khang Huệ.
Kim Ngọc Kỳ Hương không còn cười nữa, đôi mắt của bà ta lạnh lùng mà sáng rực.
Như một con thú dữ ngắm nhìn miếng mồi của mình, bà dùng giọng của một kẻ chiến thắng, hách dịch nói rằng :
- Bản Đảo chủ dùng một lễ long trọng để đưa quí khách sang bên kia thế giới.
Ngọc Đảnh chân nhân gượng gạo lấy lại bình tĩnh vuốt râu trả lời rằng :
- Bần đạo khuyên Đảo chủ một lần nữa là oan gia nên mở mà không nên buộc. Xin Đảo chủ suy đi nghĩ lại cho chính chắn.
Kim Ngọc Kỳ Hương lại khoát tay ra dấu, và thêm mười hai tên lưng nách tràn ra be thuyền, tay cầm mười hai mũi trường thương sáng

loáng, đầu mỗi mũi thương thảy đều có một mồi lửa đang bốc cháy hừng hực.
Ánh lửa xanh rờn, chiếu thẳng vào mặt của Kim Ngọc Kỳ Hương trông thật là đáng sợ. Bà ta nói một câu đanh ác :
- Nhưng mà bản Đảo chủ đã thay đổi ý định... Ha ha, giữa biển cả mênh mông này bản Đảo chủ chỉ cần tung ra một mồi lửa để đốt thuyền và chôn vùi chúng bay dưới lòng biển cả ngõ hầu hủy diệt thi thể, như vậy người trong thiên hạ nào có ai hay biết?
Vừa nói dứt lời, lại khoát tay ra dấu và mười hai mũi trường thương có ánh lửa bập bùng trút đầu trở xuống, nhắm về phía thuyền của Đường Luân.
Sắc mặt của Kim Ngọc Kỳ Hương thay đổi không ngừng vì bà không biết Đường Luân hiện đang nắm được bao nhiêu bí mật của mình. Tần Kiệt nếu thật tái xuất giang hồ mà mình thả cho Đường Luân sống sót thì kể cũng như thả hổ về rừng, từ đây tông tích của mình hoàn toàn bại lộ.
Còn nếu ra tay sát hại Đường Luân để bịt miệng thì mình là hạng người danh vọng trong làng võ, không lẽ đi làm điều bội ước...
Suy đi nghĩ lại, rốt cuộc... bà ta thở dài nói :
- Ta khen cho mi đó... ta chịu thua.
Dứt lời, quay sang bảo nhỏ với bọn lâu la và thét lên một tiếng. Thế là trăm, nghìn mũi tên buông ra phừng phực...
Trong chớp mắt, vô số mũi tên lìa nỏ bay vèo vèo ra mặt biển.
Mười hai mũi trường thương cũng thoát khỏi những cánh tay vạm vỡ bay vù vù ra khỏi be thuyền.
Khang Huệ rú lên một tiếng kinh hoàng, nhắm mắt chờ chết.
Giây lâu, không thấy động tĩnh gì, chẳng lẽ kinh hoàng nhắm mắt chờ chết nên nàng liền mở mắt ra và thấy cảnh tượng vô cùng đẹp mắt đập vào mắt nàng.
Mười hai mũi trường thương vẽ thành mười hai đường vòng cầu sáng rực giữa đêm trường tăm tối. Trong lúc đó thì nghìn nghìn mũi tên bắn vèo vèo vào khoảng không nổi lên trên mặt biển.
Mười hai mũi trường thương như mười hai vì sao tiếp nhau rơi xuống biển.
Khang Huệ thở phào một hơi nhẹ nhõm, nghĩ thầm :
- Con đại ma đầu này thật là biết trêu chọc đối phương.
Kim Ngọc Kỳ Hương đứng trên be thuyền, sắc mặt xanh như tàu lá, nói :
- Đây là lễ đưa khách của ta, thôi chúng bay hãy đi đi!
Dứt lời, bà giũ hai ống tay áo làm hiệu, bọn lâu la thảy đều hạ cung

cất nỏ, rần rần lui xuống khoang thuyền.
Ngọc Đảnh chân nhân lầm bầm :
- Cảm ơn Đảo chủ hạ thủ lưu tình!
Dứt lời ông ta ra sức bơi mạnh mái chèo, và chiếc thuyền chợt lao nhanh vùn vụt vào khoảng đêm tối mù mịt. Nước biển từ hai bên thuyền bắn lên tung tóe, làm ướt cả áo mọi người.
Kim Lăng Thiên và Khang Huệ từ nhỏ sinh trưởng trên Côn Lôn, bây giờ lại nằm giữa cảnh trùng dương đang bão to gió lớn nên trong lòng lấy làm kinh hãi.
Kim Lăng Thiên còn giả vờ to gan, còn Khang Huệ thì sợ hãi biến sắc mặt không còn chút máu, nàng cứ ôm chặt lấy thằng Tiểu Ngũ mà nhắm tít mắt lại, không dám nhìn cảnh ba đào cuồn cuộn, sóng dợn chập chùng.
Ba người đàn ông hết sức lo chèo chống con thuyền giữa cơn phong ba bão táp.
Quay đầu nhìn lại thấy Kim Ngọc Kỳ Hương vẫn còn đứng trên be thuyền của Địa ngục môn, quắc cặp mắt sáng rực nhìn về phía bên này một cách căm hờn tuyệt đỉnh.
Đường Luân nghĩ thầm :
- Không biết con đại ma đầu này đang suy tính việc gì đây?
Con thuyền càng lúc càng cách nhau xa thêm, và sóng lại càng to, chiếc thuyền con bồng bềnh trôi giạt trên con sóng ào ạt, xem tình thế này thì không biết chìm lúc nào.
Đường Luân ra sức quá nhiều nên bây giờ đã mệt nhoài. Chàng cố gắng lèo lái, nhưng có cảm giác như con thuyền càng lúc càng nặng nề, khó bề xoay trở. Nhìn kỹ, Đường Luân kêu lên một tiếng kinh hoàng, nước trong khoang đã đầy ăm ắp, ván thuyền gặp nước lộ ra nhiều lỗ hỗng và nước từ những lỗ hỗng đó ào ạt tràn vào khoang.
Chàng quay đầu nhìn lại hỏi :
- Chẳng hay đạo trưởng biết bơi lội hay chăng?
Ngọc Đảnh chân nhân uể oải trả lời :
- Tạm được!
Đường Luân lớn tiếng nói :
- Thuyền sắp đắm, phần đạo trưởng nên coi chừng Khang cô nương và thằng Tiểu Ngũ...
Ngọc Đảnh chân nhân giật mình nhìn xuống và ông ta đã phát giác nước tràn vào khoang thuyền quá nhiều...
Khang Huệ cũng đã trông thấy tình trạng nguy biến đó, nàng vừa kêu lên một tiếng thảng thốt thì một lượn sóng to ào ào chụp tới.
Chính vào giây phút nguy nan cùng cấp đó, bất thình lình Đường

Luân lộn mèo nhảy vọt ra phía sau, bất thần trổ ra một ngón điểm một đường thần tốc vào hậu tâm của Kim Lăng Thiên...
Việc xảy ra thật là đột ngột, Kim Lăng Thiên giật mình đánh thót, vội vàng buông mái chèo cung tay lên đỡ...
Và bỗng... dưới chân hắn nhói lên một cái, rồi toàn thân ngã khuỵu xuống...
Trong những tiếng rú thất thanh của Khang Huệ và Tiểu Ngũ, lượn sóng thần từ trên phủ xuống như một quả núi con con...
Trong chớp mắt, chiếc thuyền con rã tan ra làm nhiều mảnh, nhiều miếng ván bay ra tứ tung.
Trong cơn sóng gió, ngón tay của Đường Luân vẫn bay tới ào ào, sức nhanh như điện, gọn gàng lanh lẹ như những hạt châu rơi xuống, điểm một cách thần tốc vào năm yếu huyệt nơi giữa ngực là hai huyệt Giai Tĩnh và huyệt Á Môn.
Trong lúc đó thì thân hình của hai người từ từ chìm lĩm xuống làn nước bạc...
Đường Luân thò tay ra kẹp Kim Lăng Thiên dưới nách mình rồi cố sức chống cự với những đợt sóng thần.
Ngọc Đảnh chân nhân thì vớt được thằng Tiểu Ngũ nhưng bộ điệu của ông ta nặng nề mệt nhọc lắm.
Trong cơn nguy cấp, Đường Luân thoáng thấy Khang Huệ xử một thế Yến Trùng Thao Thủy, bay vù lên không hai trượng. Nàng đảo nhẹ một vòng giữa không trung qua một tư thế cực kỳ ngoạn mục, để rồi chộp lấy một tấm ván thuyền, rồi mới là đà rơi xuống mặt nước...
Ôm tấm ván thuyền trong tay, Khang Huệ kêu thất thanh :
- Cứu tôi... cứu tôi...
Còn Ngọc Đảnh chân nhân thì niệm phật hiệu luôn mồm. Ông ta cũng cố vớt vát được vài ba miếng ván thuyền, cởi thắt lưng của mình ra, kết chặt lại, đoạn quăng thằng Tiểu Ngũ lên đó.
Đường Luân đưa Kim Lăng Thiên lên khỏi đầu mình, lớn tiếng nạt :
- Chụp lấy!
Đoạn chàng dùng một phép Cách không ném vù Kim Lăng Thiên về phía đó. Ngọc Đảnh chân nhân thò một cánh tay lên, xử một thế Kim Long Thám Trảo hỗn hợp với Đại cầm nã thủ chộp lấy Kim Lăng Thiên, ném lấy mấy tấm ván thuyền.
Rảnh tay rồi, Đường Luân thong thả bơi về phía Khang Huệ. Nàng liên tiếp bị mười mấy lượn sóng đưa đẩy ra xa hơn mười trượng, nàng ôm chặt tấm ván thuyền mà khóc lên ầm ĩ.
Mượn sức sóng đưa đẩy, Đường Luân bơi nhanh về phía Khang Huệ. Nàng gọi to :

- Đường ca ca, mau cứu tôi!
Đường Luân thò một cánh tay ra, bảo nàng chộp lấy. Khang Huệ nài nỉ :
- Đường ca ca, bơi sát bên này...
Đường Luân lắc đầu làm cho Khang Huệ cả giận. Nhưng dẫu cho nàng nài nỉ đến thế nào, Đường Luân chỉ giơ một cánh tay ra bảo nàng níu lấy.
Bất đắc dĩ, Khang Huệ sợ hãi quá phải buông tấm ván thuyền xuống mặt nước để làm điểm tựa rồi nhún mình nhảy vọt về phía Đường Luân vớ lấy cánh tay của chàng nhưng...
Một lượn sóng vô tình chộp tới, làm cho Khang Huệ vớ chẳng được cánh tay của Đường Luân. Nàng chới với, uống lấy mấy hụm nước biển...
Đường Luân sợ Khang Huệ bấu chặt lấy mình nên vội vàng bơi vòng ra sau lưng của nàng. Song chưởng của Đường Luân cách sóng mà vỗ vào những đại huyệt của nàng.
Chờ cho Khang Huệ rũ người ra không cục cựa nữa Đường Luân mới bơi tới, ôm chặt lấy nàng vào lòng rồi bơi về phía Ngọc Đảnh chân nhân.
Đến nơi, Đường Luân nắm chặt lấy hông của Khang Huệ, đỡ nàng nằm trên chiếc bè do những tấm ván thuyền kết lại.
Chàng nói với Ngọc Đảnh chân nhân :
- Đạo trưởng hãy sờ kỹ xem ván thuyền có dấu kim đâm phải hay chăng?
Ngọc Đảnh chân nhân thò tay sờ ván thuyền từ đầu chí cuối, đoạn lắc đầu trả lời :
- Không thấy!
Đường Luân hậm hực nói :
- Vậy thì đạo trưởng nghĩ xem cớ sao thuyền vỡ?
Ngọc Đảnh chân nhân vừa ôm chặt ván thuyền vừa ngẫm nghĩ giây lát, mới vỗ trán cười ha hả nói rằng :
- Chắc thuyền này dán bằng một loại keo thật chắc.
Đường Luân gật gù :
- Chính thế!
Ngọc Đảnh chân nhân nghiến răng kèn kẹt :
- Kim Ngọc Kỳ Hương thật là mưu sát kế dày. Chiếc thuyền này nếu không gặp sóng to gió lớn thì xuống nước trong chốc lát cũng phải keo rã lỗ tan mà đưa người ngồi trên thuyền vào tử địa.
Thằng Tiểu Ngũ nằm trên ván thuyền run rẩy kêu lên :
- Trời ơi! Lạnh quá...

Đường Luân liếc nhìn nó, rồi vung bàn tay ra cột chặt ba người lại trên bè, vì chàng có ý không để cho họ kiệt sức mà phải rơi xuống biển.
Đường Luân thở dài, nói với Ngọc Đảnh chân nhân :
- Rất may tôi biết cách bơi lội ngược dòng nước, chẳng lẽ ngồi không chờ chết. Xin đạo trưởng lên ngồi trên ván thuyền để tôi đẩy bè về phía trước.
Ngọc Đảnh chân nhân vâng lời của Đường Luân, vội vàng nhảy lên bè. Còn Đường Luân thì buộc một mối dây vào cổ mình, rồi vừa lội vừa kéo chiếc bè đi về trước.
Ngọc Đảnh chân nhân thấy ba người kia đã bị trói chặt lên ván thuyền, sợ họ bế huyệt quá lâu, máu huyết ứ đọng đi nên vội vàng giải huyệt cho họ.
Kim Lăng Thiên nãy giờ bị điểm huyệt, trong lòng tức giận lắm nên huyệt đạo vừa mở là hắn định buông lời chửi rủa. Nào ngờ chính vào lúc hắn ta há miệng thì một lượn sóng to lớn từ phía trên phủ xuống, làm cho hắn ướt loi ngoi lóp ngóp, mồm hắn hớp phải một ngụm nước biển vừa mặn vừa chát. Bất đắc dĩ hắn phải câm mồm lại.
Xuyên qua viễn vọng kính, Kim Ngọc Kỳ Hương thấy rõ ràng những việc vừa xảy ra trên chiếc bè nhỏ bé của Đường Luân.
Bà ta hậm hực nói :
- Nghề bơi lội của thằng nhỏ này thật giỏi!
Bà ta cau mày, quay lại nói rằng :
- Nghe đồn bọn bây theo chân Thất Hải Bá Vương nên nghề bơi lội thảy đều cao siêu tuyệt đỉnh, bây giờ có hai người nào bản lĩnh cao nhất bước ra đây nghe ta dạy việc.
Từ trong đám đông có hai tên lâu la lách mình bước ra, xá chào Kim Ngọc Kỳ Hương mà nói rằng :
- Chúng tôi là Chánh phó đầu mục của Đại vương, tên A Kiết và Xa Châu xin ra mắt Kim đảo chủ.
Kim Ngọc Kỳ Hương nhìn thấy A Kiết là một người ăn vận theo dân Hồi Giáo, bịt một khăn trắng trên đầu, trên tay cầm một thanh đao sáng ngời. Hắn khẽ liếc mắt nhìn đám mỹ nữ của Kim Ngọc Kỳ Hương một cách thèm thuồng.
Còn Xa Châu là một người thân hình phì nộn, đôi mắt bé tí tẹo mà đỏ rực, mồm thật to, lỗ mũi hếch lên trời, trông thật buồn cười.
Kim Ngọc Kỳ Hương tươi cười nói với hai gã :
- Bản Đảo chủ quyết định tặng cho hai bây hai đứa a hoàn để tưởng thưởng cho công lao khó nhọc.
Cả hai người này thảy đều vui mừng lộ ra nét mặt, cười híp mắt mà

nói chẳng lời.
Lâu lắm A Kiệt mới nói :
- Đa tạ lòng tốt của Đảo chủ... Nhưng chẳng hay Đảo chủ có điều chi sai khiến? Xin Đảo chủ cho biết, dù nơi dầu sôi lửa bỏng, tôi cũng chẳng từ nan.
Kim Ngọc Kỳ Hương thong thả nói :
- Những "con cá" vừa sẩy ban nãy bây giờ đang bềnh bồng trôi nổi giữa biển, phiền hai mi tức tốc "vớt" chúng nó trở về.
Cả hai đồng thanh dạ ran :
- Xin vâng!
Dứt lời cả hai xoay mình, nhảy vù về phía be thuyền vừa muốn lôi chiếc thuyền da ra để thảy xuống biển thì Kim Ngọc Kỳ Hương đã nói với theo một câu :
- Bản Đảo chủ không còn tâm tư để xem những con "cá sống" ấy nữa. Hai mi cần xách những đầu cá về cho ta là đủ.
A Kiết méo xệch mồm, cười hềnh hệch :
- Xin tuân thượng lệnh.

Hỏa Long Thần Kiếm

Hồi 19
Trận thủy chiến kinh hoàng đẫm máu

Đây nói về phía Đường Luân, chàng đang ra sức lôi bè đi về phía trước, ba bề bốn bên sóng, gió ào ạt. Khang Huệ kêu chết luôn mồm, khóc than nức nở...
Nước biển bắn tung tóe lên bè làm cho mọi người ướt loi ngoi, lóp ngóp.
Đường Luân cố sức lôi chiếc bè đi được hơn nửa dặm thì tứ chi rũ rượi, gân cốt rã rời.
Ngẩng đầu nhìn ra phía trước thấy Tiêu Dao mập mờ ẩn hiện phía xa xa...
Chàng cố hớp một hơi dài dưỡng khí, ngừng lại một chút để phục hồi sức khỏe, chợt nghe Ngọc Đảnh chân nhân nằm trên bè gầm lên dữ dội :
- Con nữ ma đầu này thật là tàn ác...
Đường Luân cả sợ, nhóng cổ lên nhìn...
Thấy từ đàng xa có một chiếc thuyền bằng da bé tí teo, trương một

chiếc buồm con đang tách sóng đuổi theo chàng.
Nhìn thấy rõ có hai người vạm vỡ đang đứng trên thuyền hươ binh khí trong tay, ra chiều giận dữ.
Đường Luân lúc bấy giờ mặc dầu tứ chi rũ rượi nhưng chàng cũng gắng gượng sờ lại thanh Hỏa Long thần kiếm đang đeo trên vai.
Chàng nói với Ngọc Đảnh chân nhân :
- Đoạn đường phía trước còn nhiều vất vả, phiền đạo trưởng phí một ít hơi sức. Còn hai thằng khốn kiếp kia đạo trưởng cứ để cho tôi ra tay đánh đuổi.
Ngọc Đảnh chân nhân thở dài trả lời :
- Đường huynh khá tua cẩn thận!
Câu nói của Ngọc Đảnh chân nhân vừa dứt thình lình Đường Luân tháo mối dây trên cổ của mình ra rồi tách nước bơi đi.
Ngọc Đảnh chân nhân vội vàng nhảy xuống nước, bắt chước theo cách của Đường Luân mà giòng chiếc bè từ từ bơi về phía Tiêu Dao Độ.
Còn Đường Luân thì bơi thẳng về phía chiếc thuyền da. Vì chàng dùng hết mười phần công lực nên thân hình rẽ nước đi nhanh như tên bắn.
A Kiết và Xa Châu nhác trông thấy khí thế của Đường Luân trong lòng cả sợ. A Kiết cười rằng :
- Không ngờ thằng nhỏ này lại rành nghề bơi lội đến dường này!
Xa Châu nhổ bãi nước bọt xuống mặt biển nói câu khinh khỉnh :
- Mẹ kiếp... Hà tất phải khen người, hai đứa dùng thế gọng kềm, đánh ép hai bên. Ta nhứt định sẽ cho nó ăn đòn cay độc của đường giản của ta.
A Kiết liếc mắt một cách khôi hài nói :
- “Con cá” này chúng ta giải quyết xong còn phần con Côn Lôn Long Nữ kia thì để ta...
Xa Châu hốt hoảng nói :
- Không được... không được... Mi phải nhường cho ta...
Hai gã quắc mắt nhìn nhau một cách nảy lửa. A Kiết bỗng thay đổi thái độ, nói một câu hòa dịu :
- Thôi! Chúng ta đừng tranh nhau, để giải quyết “con cá” này trước đã.
Xa Châu vừa định há mồm trả lời thì Đường Luân đã ào ào bơi tới, cách chỉ còn năm trượng mà thôi.
Cả hai thảy đều vỗ tay đánh bốp, rồi đồng loạt tung mình nhảy xuống nước.
Thấy địch đã mở thế tấn công, Đường Luân vội vàng hớp hơi dài

dưỡng khí rồi lặn sâu xuống đáy biển.
Thân hình của chàng vừa khuất mặt nước thì đã nghe tiếng người tách nước bơi nghe rào rạo. Đường Luân kinh tâm tán đởm, thò tay ra sau lưng rút thanh Hỏa Long thần kiếm.
Tên Xa Châu ỷ tài bơi lội bèn truy đuổi Đường Luân. Đường Luân nghĩ phải giải quyết ngay bọn địch vì chúng bơi lội giỏi hơn chàng nên bất ngờ đang bơi, chàng liền tung chưởng đánh xuống nước để mượn thế tung người lên khỏi mặt nước rồi lộn ngược về sau ngay phía trên của Xa Châu mà đâm xuống một kiếm. Đường kiếm của chàng cắt ngang người của Xa Châu thật là kinh rợn.
Vùng nước chỗ hai người giao chiến tức tốc biến sang đỏ ngầu. Thân hình của Xa Châu trôi nổi lều bều trong dòng nước đỏ...
A Kiết thấy vậy tức giận tràn hông, vội vàng rẽ nước bơi tới. Đường Luân quay đầu nhìn lại, lập tức vung ống tay áo ra. Một mũi ám khí lập tức thoát ra ống tay áo của chàng rẽ nước đi tới.
Mặc dầu ở dưới nước nhưng món ám khí của chàng cũng đi thật nhanh, trong chớp mặt đã tới trước mặt của A Kiết và nó kinh hoàng lộn mình né tránh.
Mũi ám khí đi phớt ngang A Kiết, làm cho chiếc khăn trắng vấn trên đầu của hắn bay thoát đi.
A Kiết tức giận tràn hông nhưng không làm gì được, hắn ta vội dùng một thế Lão Hổ Quy Sơn, như một con cá mập lòn ra sau lưng của Đường Luân, dùng mũi đinh ba đâm vào hậu tâm của chàng một nhát.
Lúc bấy giờ Đường Luân đã thấm mệt, tay chân rã rời nên các động tác bắt đầu chậm chạp. A Kiết thấy vậy trong lòng cả mừng, càng gia tăng thêm sức mạnh, ngọn đinh ba rẽ nước vun vút đi tới...
Đường Luân cố hết sức tránh mình sang cánh trái, mũi đinh ba trượt qua phía hông...
Chàng tránh thoát được trong đường tơ kẽ tóc.
Trong lúc kinh mang, Đường Luân cố hết sức thò tay của mình nhanh như chớp để kẹp chặt cánh tay của đối phương vào nách mình.
A Kiệt giựt mình, không ngờ Đường Luân lại to gan như vậy, hắn rút tay về không được, lại không biết phép điểm huyệt nên vội vàng chồm tới sau lưng của Đường Luân, thò hai tay ra bẻ cổ.
Hai người liều chết, xiết chặt với nhau dưới nước. Đường Luân hơi sức càng lúc càng yếu mòn. Chàng cố hết sức vận dụng một lần hơi từ dưới Đan điền xông lênm cố chuyển nội lực để bẻ gảy cánh tay của đối phương.

Chàng cố tình vừa bẻ tay, vừa dùng ngón tay tả để điểm vào bụng của A Kiết. Nào ngờ khi chàng vừa thò tay ra thì tay chân rời rã, không còn chút sức lực nào nữa.
Tai ù mắt điếc, toàn thân của Đường Luân đau đớn như dần...
Đường Luân nghe thấy mình cơ hồ như nghẹt thở, mắt nổ đom đóm, tai ù đầu váng.
Chàng thấy nếu mình buông lỏng cánh tay hữu ra thì tức khắc sẽ bị đối phương đâm vào hậu tâm.
Vì vậy mà chàng cố thu hơi tàn, kẹp chặt cánh tay của A Kiết, chàng cứ siết chặt...
siết chặt mãi...
A Kiết bị Đường Luân siết càng lúc càng chặt, hắn rên rĩ, nghiến răng kèn kẹt. Dần dần... cơ thể của nó rã rời, hai cánh tay từ từ buông ra, để hở yết hầu...
Đường Luân chộp lấy cơ hội, hé miệng ra, đớp lấy một miếng vào yết hầu của hắn...
Nhưng A Kiết khôn ngoan, lách đầu né tránh và hắn bắt chước đớp vào vai Đường Luân, đớp trả một miếng vào vai chàng.
Đường Luân nghe thấy hàm răng của đối thủ cắn chặt vào vai mình, một tràng đau buốt truyền tận tâm can, làm cho chàng run lên bần bật...
Chàng uống phải một ngụm nước biển, mùi vị thật chua chát vô cùng.
Tay chân rã rời, Đường Luân buông đối thủ ra, từ từ nhoi lên mặt nước.
A Kiết vô cùng đắc ý, tay cầm đinh ba, cấp tốc lội theo, quyết tâm đâm Đường Luân một đòn cho bỏ mạng.
Nào ngờ, bỗng thình lình có một tràng đau nhức truyền thấu tâm can.
A Kiết cúi đầu nhìn xuống, bất giác hồn phi phách tán, vì rằng một cánh tay của mình đã bị ai đớp một nửa, rơi lủng lẳng giữa giọng nước đỏ ngầu và món binh khí đã tuột mất khỏi tay.
Hắn rên rỉ luôn mồm, và nước biển tuôn ừng ực vào miệng.
Hắn đau quá, cựa quậy lồng lộn dưới nước như một con thú dữ vừa trúng đạn, sắp sửa lìa trần...
Nước biển cứ tuôn vào mồm hắn, và máu của hắn tuôn ra làm đỏ ối cả một vùng.
Hắn càng cựa quậy, thân hình càng từ từ chìm lĩm xuống đáy biển mênh mông vô tận.
Đường Luân nổi lên mặt nước, một cơn gió lốc thổi tới, giá lạnh như băng làm cho chàng giựt mình tỉnh táo.

Mở mắt nhìn quanh, thấy cách đó xa xa có một chiếc thuyền bằng da đang trôi nổi bềnh bồng. Một chiếc khăn màu trắng của người Hồi giáo bịt đầu đang quấn quít gần đó mà chẳng thấy tăm hơi của A Kiết.
Chàng có ngờ đâu, ban nãy chàng đã cách cái chết trong đường tơ kẽ tóc.
Sau khi Đường Luân bỏ đối thủ của mình nhoi lên mặt nước, thì A Kiết thu hết hơi tàn để đuổi theo, ngõ hầu kết liễu tính mạng của Đường Luân, nào ngờ chính vào lúc đó, con cá mập băng mình lội tới, đớp một miếng thần tốc vào cánh tay của A Kiết.
Nhờ đó mà Đường Luân thoát nạn và A Kiết chìm lĩm xuống lòng biển cả để làm mồi cho cá.
Từng cơn gió lạnh của biển cả đem lại cho chàng một sinh khí mới.
Chàng không đếm xỉa gì tới A Kiết nữa, thanh Hỏa Long thần kiếm trong tay nặng trĩu như một hòn đá.
Trong trí chàng chỉ cố tìm cách để gặp lại Ngọc Đảnh chân nhân để rồi leo lên chiếc bè con đó để ngơi nghỉ, lấy lại sức khỏe...
Trong lúc đó thì Ngọc Đảnh chân nhân cố sức gióng chiếc bè con lặn lội vào đất liền và Tiêu Dao Độ đã mập mờ ẩn hiện ở phía xa xa...
Trong lònh ông khấp khởi mừng thầm, vì lúc bấy giờ sóng gió đã bắt đầu dịu lại và cuộc hành trình chắc không có gì trở ngại nữa.
Nhưng mà trong lòng ông ta vẫn lấy làm lo lắng vì lẽ Đường Luân đi quá lâu mà chưa thấy trở về, không biết có xảy ra điều chi bất trắc hay chăng.
Còn đang thấp thỏm bồi hồi bỗng nghe Khang Huệ nằm trên bè kêu lên ầm ỉ :
- Nhị sư thúc ơi... Đường ca ca trở về.
Tiểu Ngũ run rẩy nhóng cổ lên nhìn. Chỉ có Kim Lăng Thiên vẫn còn tỏ vẻ hậm hực lắm.
Ngọc Đảnh chân nhân quay đầu nhìn lại, quả thật thấy Đường Luân đang cố hết sức bơi về phía bè của mình.
Ông thấy Đường Luân mặt mũi bơ phờ hốc hác, tay chân chậm chạp, cơ hồ như sắp sửa không còn cựa quậy nữa.
Từng đợt sóng... từng đợt sóng nổi lên dồn dập cái thể xác của Đường Luân lềnh bềnh trôi nổi.
Khang Huệ kêu lên :
- Đường ca ca... lội nhanh lên.
Câu nói của Khang Huệ đã lọt vào tai Đường Luân và đem đến cho chàng một nguồn sinh lực, chàng cố gắng bơi tới...
Và thân hình của chàng còn cách Ngọc Đảnh chân nhân không bao

xa. Thu hết hơi tàn, Đường Luân đưa lưỡi Hỏa Long thần kiếm về phía Ngọc Đảnh chân nhân...
Ngọc Đảnh chân nhân biết Đường Luân sức đã cùng, lực đã kiệt nên không dám chần chờ, mặc dầu lưỡi kiếm bén hơn nước nhưng ông ta vận nội công lên năm ngón tay chộp tới một đường mạnh bạo...
Đó là miếng Vân Long Thám Trảo của Côn Lôn phái, năm ngón tay ông ta chạm vào sắt thép vang lên một tiếng "cảng" rợn người.
Ngọc Đảnh chân nhân toát hơi lạnh từ trong đan điền, ra sức kéo Đường Luân vào lòng mình...
Chính vào lúc đó thì một lượn sóng ồ ạt từ đàng xa phủ tới, đẩy mạnh Đường Luân trôi giạt ra ngoài.
Sóng vỗ tung trời.
Bọt bay trắng xóa.
Ngọc Đảnh chân nhân kêu lên một tiếng kinh hoàng vì trong tay của ông ta nhẹ như bấc. Sóng gió vừa tan thì hình bóng của Đường Luân đã mất dạng.
Ngọc Đảnh chân nhân thất kinh biến sắc, buột mồm gọi to :
- Đường huynh... Đường huynh đệ...
Chỉ có tiếng ào ạt của sóng gió, mà không có tiếng trả lời. Ngọc Đảnh chân nhân đâu lòng lắm, ông ta không ngờ đó là sự thật. Ông ta không ngờ một người trẻ tuổi, thuộc hạng kỳ tài trong thiên hạ mà hôm nay lại bị sóng thần cuốn đi vào lòng biển cả.
Nhưng sự thật vẫn là sự thật, Ngọc Đảnh chân nhân tâm can tan nát. Lưỡi Hỏa Long thần kiếm đã cắt đứt bàn tay của ông ta mà ông ta vẫn chưa hay.
Phía sau lưng có tiếng Khang Huệ khóc lên nức nở, hòa lẫn với tiếng rên rĩ của thằng Tiểu Ngũ :
- Đại thúc ơi... đại thúc!
Ngọc Đảnh chân nhân biết nghề bơi lội của mình quá kém, nếu buông ra mà đi cứu Đường Luân thì có khác chi mò kim đáy biển! Hà huống... Ông ta rời khỏi chiếc bè này thì ba nhân mạng trên bè tất chết...
Rầu rĩ, ông ta ném thanh Hỏa Long thần kiếm lên bè và lại lặng lẽ giong chiếc bè đi, để hoàn thành cuộc hành trình đầy gian lao nguy hiểm.
Và sau hai tiếng đồng hồ chống cự với sóng gió, với gian khổ chiếc bè đã bơi dần vào đất liền. Đang cơn lo lắng, hai bàn chân ông ta chợt đạp nhằm đất ở phía dưới.
Ông ta mừng rỡ kêu lên mấy tiếng để báo tin cho Khang Huệ và từ từ lôi chiếc bè cập vào bờ biển.

Thế rồi đoàn người lặng lẽ lên bờ, bước đi mà cõi lòng tan nát.
Thằng Tiểu Ngũ nước mắt như mưa.
Chợt Ngọc Đảnh chân nhân dừng lại kéo chiếc áo dài của mình ra, vắt cho ráo nước và nhìn chiếc bè.
Thằng Tiểu Ngũ cũng cởi áo của mình trãi xuống để ngã lưng ngơi nghỉ.
Kim Lăng Thiên đi gần đến bên Khang Huệ :
- Huệ muội chớ khá thương tâm, dù sao thì thằng Đường Luân cũng không phải là người trong Côn Lôn phái.
Câu nói này làm cho Khang Huệ nổi nóng, nạt :
- Dang ra... không phải người trong Côn Lôn phái thì sao?
Kim Lăng Thiên trờ tới một bước, dịu dàng nói :
- Huệ muội...
Câu nói bị một đòn Ngọc Nữ Xuyên Thoa của Khang Huệ cắt đứt. Và Kim Lăng Thiên trúng đòn vào giữa huyệt Thiên Trì lảo đảo thối lui.
Khang Huệ nạt :
- Đi cho khỏi mắt ta...
Rồi bỗng nàng khóc lên nức nở, chạy như bay về phía một khu rừng rậm rạp gần đó.
Kim Lăng Thiên vội vã tung mình đuổi theo nhưng hai bàn chân của hắn vừa rời khỏi mặt đất năm tấc thì chéo áo của hắn bị một người níu trở lại. Bên tai của hắn vang lên câu nói của Ngọc Đảnh chân nhân :
- Đuổi theo làm gì... vô ích!
Khang Huệ chạy đến bìa rừng, chọn một miếng đá phẳng phiu ngã xuống. Mái tóc của nàng bồng bềnh trong gió quấn vào cây tùng gần đó, nước mắt của nàng tuôn không dứt, rơi xuống như xâu chuỗi ngọc...
Nàng lẩm bẩm :
- Đường Luân là một con người tốt... nhưng chàng lại chết oan uổng.
Nước mắt nàng vẫn rớt tầm tả, miệng bắt đầu khô, cổ bắt đầu đau, nàng thấy một nguồn thất vọng ê chề, tứ chi rời rã. Nàng muốn khóc nữa cho hả, nhưng không thể nào khóc được. Nước mắt cơ hồ cạn cả rồi, nàng nghe thấy mình cần gặp mặt Đường Luân yêu dấu.
Gió nổi lên ào ào, dường như đe dọa, nàng hốt hoảng...
Nàng ngẩng đầu lên vì thoáng thấy có ai đi về phía mình.
Lòng nàng bỗng dịu lại vì nàng phải sẵn sàng để đối phó một người mà nàng chưa biết là bạn hay là thù. Nàng muốn đứng dậy chạy về phía Ngọc Đảnh chân nhân nhưng tứ chi lại rũ rượi...
Thình lình, có tiếng gió nổi lên, và một chiếc bóng mờ mờ hiện ra

trước mắt. Nàng thở phào một hơi nhẹ nhõm, lẩm bẩm :
- Ngỡ là ai, té ra là lão già gầy gò khẳng khiu.
Thì ra, đó là lão già trong Hiệp Nghĩa tông Trần Như Phong!
Lão già họ Trần cười nham nhở, nói rằng :
- Ngỡ là ai, té ra là một người đẹp như hoa.
Nghe người ta khen mình đẹp, mặc dầu đang trong cơn đau đớn, nhưng nàng thấy thích lắm.
Nàng gượng cười, và Trần Như Phong lại nói tiếp :
- Người đẹp kia ơi, xem sắc phục thì cô nương là người trong làng võ, chẳng biết sư phụ là ai? Quê quán ở nơi nào?
Thật ra, Trần Như Phong đã nhìn thấy vành ống tay áo của Khang Huệ thêu màu sặc sở, dấu hiệu riêng của Côn Lôn phái.
Khang Huệ mỉm cười hỏi một câu :
- Ta với mi chẳng quen chẳng biết, cớ sao mi hỏi gốc rễ của ta làm gì?
Trần Như Phong ôm bụng cười ngặt ngoẻo :
- Nếu người đẹp không nói... thì tôi mạn phép bói một quẻ.
Nghe nói đến bói, Khang Huệ thích thú lắm, nàng reo lên ròn rã :
- Nào... bói thử một quẻ xem nào...
Trần Như Phong thấy vậy vuốt râu cười khà, rồi bỗng xăn tay áo lên, rồi lại nhắm nghiền mắt lại. Hai bàn tay của lão chộp ra ba bề bốn bên, trông thật buồn cười, như một con vượn...
Mồm của lão lẩm bẩm :
- Châu Việt Văn Vương, Khổng Tử thánh nhân, Đào Hoa nữ tiên sinh, Quỷ Cốc tiên sinh... đến trình diện hết ra đây để cho già này bói một quẻ...
Rồi bất thình lình, lão mở bừng mắt dậy, đưa tay trỏ thẳng vào mặt của Khang Huệ mà nói :
- Ta bói cha mi là thằng Oai Trấn Bát Phương Khang Bá Phương gì đó... còn thầy của mi là con ma Chưởng môn Côn Lôn phái, mi là Côn Lôn Long Nữ gì đó... tên là Tiểu Khang Huê.... có phải hay chăng?
Khang Huệ giật mình nhảy nhổm lên, mở to cặp mắt nói chẳng ra lời.
Trần Như Phong cười híp mắt, hỏi lại :
- Khang cô nương, già này nói có đúng hay không?
Khang Huệ ngơ ngác :
- Sao ông biết?
Trần Như Phong chớp nhanh cặp mắt, cười khoái trá, trả lời rằng :
- Thì ta đã bảo ta biết bói cơ mà. Ngày xưa ta phải tam bộ nhất bái lên núi Quan Âm, cầu thần thánh mới học được nghề này...

Khang Huệ thơ ngây, bị ông ta qua mặt. Nàng có ngờ đâu Trần Như Phong là một lão già lão luyện giang hồ, lại quản lý một tiêu cục to lớn nhất Trung Nguyên, lại là người có chân trong Hiệp Nghĩa tông, nên các môn phái thảy đều hiểu rành. Vì vậy mà lai lịch của Khang Huệ, ông ta đoán ra không khó.
Trong lúc Khang Huệ đang sững sờ kinh dị thì Trần Như Phong lại hỏi :
- Khang cô nương chẳng phải đi chung với Ngọc Đảnh chân nhân hay sao? Chắc có lẽ lén trên trốn ra ngoài đùa giỡn, sa chân mà rơi xuống biển chứ gì?
Câu hỏi này lôi Khang Huệ trở về thực tế, nàng đưa mắt ngắm nhìn thân hình ướt loi ngoi của mình mà nhớ lại tấm bi thảm kịch mà nàng vừa mới trải qua ban nãy.
Hình ảnh của Đường Luân bị những lượn sóng thần cuốn đi sâu vào lòng biển cả, đem đến cho nàng một nỗi buồn đớn đau chua xót. Nước mắt lại rơi tầm tả, vẻ mặt của nàng sầu thảm vô ngần.
Trần Như Phong lấy làm lạ hỏi :
- Cô nương vừa khóc vừa cười, chắc có lẽ vừa gặp một việc gì bất như ý?
Khang Huệ nức nở :
- Không, không!... Đường ca ca... đã chết!
Như một người bị điện giật, Trần Như Phong nhảy nhổm lên, sắc mặt kinh hoàng.
Ông ta hỏi như thét :
- Sao?
Khang Huệ chư kịp trả lời thì sau lưng nàng có tiếng chân người đạp lên lá khô nghe rào rào. Có tiếng ho của Ngọc Đảnh chân nhân vang lên, tiếp theo đó là tiếng nói của thằng Tiểu Ngũ :
- Khang cô nương trốn ở đây, báo hại tôi đi tìm hết hơi hết sức!
Rồi nó chạy tới sà vào lòng của Khang Huệ. Ngọc Đảnh chân nhân nói :
- Ngỡ là ai, té ra là Trần lão tiền bối.
Trần Như Phong đảo mắt một vòng thật nhanh, nhìn về phía Ngọc Đảnh chân nhân, ông ta khẽ kêu lên một tiếng kinh hoàng, dường như một người đang sa chân từ trên lầu cao muôn trượng, rơi về mặt đất.
Vì rằng ông ta vừa nhác trông thấy trong bàn tay của Ngọc Đảnh chân nhân đang cầm một lưỡi bảo kiếm sáng ngời :
Hỏa Long thần kiếm!
Nhưng ông ta gượng lấy lại bình tĩnh, niềm nở xá chào Ngọc Đảnh

chân nhân.
Ngọc Đảnh chân nhân cũng gượng cười, vì rằng ông ta là một người có danh vọng mà bấy giờ râu tóc rối bời, quần áo ướt loi ngoi lóp ngóp.
Trần Như Phong mới bắt đầu vào đề :
- Vừa nghe Khang cô nương nói rằng có một người trẻ tuổi trong Hiệp Nghĩa tông sa chân chết nơi giữa biển, chuyện này có thật hay chăng?
Ngọc Đảnh chân nhân thở một hơi dài áo não. Tiếng thở dài đó như một lưỡi dao, đâm Trần Như Phong một nhát xuyên tâm. Nhưng lão vẫn gắng gượng nói một câu bình thản :
- Nhà ngươi thật là ngớ ngẩn, tám phần mười chắc có lẽ mi hại chết thằng nhỏ đó...
Báo cho mi biết, thằng Trần Như Phong này liều chết mời bọn Hiệp Nghĩa tông để chọi với Hải Ma. Bây giờ mi hại chết thằng nhỏ đó thì bảo Trần Như Phong này làm sao ăn nói với bọn Hiệp Nghĩa tông... thật là khó xử, ta sẽ báo cho họ biết, để họ tìm Côn Lôn phái mà thanh toán.
Bị dụ vào một tình thế khó xử, Ngọc Đảnh chân nhân đành phải kể rõ đầu đuôi tự sự cho Trần Như Phong nghe. Càng nghe Trần Như Phong càng thở vắn than dài.
Ông tự trách mình thật không nên vì tánh hiếu kỳ mà đuổi theo Bích Cơ Ma Nữ, cùng Mộ Dung Ngọc để cho Đường Luân đơn thân độc mã đi gánh một công việc hiểm nghèo.
Ông bảo với Ngọc Đảnh chân nhân :
- Nói thật cho mi biết, thằng họ Đường đó chính là đứa học trò cưng của Vô Tông Khách... bây giờ nó đã chết rồi thì mi phải trao thanh bảo kiếm này cho ta, để ta mang nó trình với Vô Tông Khách làm bằng chứng.
Ngọc Đảnh chân nhân xoay đốc kiếm lại, trao tận tay của Trần Như Phong mà nói :
- Mọi việc đều nhờ Trần lão tiền bối liệu lượng mà thu xếp cho, và xin chuyển lời với Hiệp Nghĩa tông rằng, trong một ngày gần đây bần đạo sẽ đích thân tìm đến để tạ tội.
Trần Như Phong trả lời :
- Thì ta cố gắng thuyết cho xuôi, bây giờ lão đạo sĩ mi muốn đi đâu đó?
Ngọc Đảnh chân nhân buồn bã trả lời :
- Nếu việc này đã có Hiệp Nghĩa tông gánh vác thì bần đạo không muốn nhúng tay vào đó làm gì, bây giờ bần đạo trở về núi Côn Lôn.

Khang Huệ bỗng cắt ngang câu nói :
- Tôi không về...
Ngọc Đảnh chân nhân nhướng mắt nói :
- Tại sao?
Khang Huệ ngoe nguẩy trả lời :
- Như thế chẳng hóa ra chuyến đi này chúng ta chẳng thu hoạch việc gì... đến bây giờ mà ta chưa thấy mặt con Bích Cơ, để xem nó đẹp đến dường nào!
Ngọc Đảnh chân nhân quắc mắt, cáu kỉnh :
- Mi thật là trẻ con.
Trần Như Phong giải hòa :
- Việc này dễ xử, chờ khi mọi việc xong xuôi rồi ta sẽ nhờ trong Hiệp Nghĩa tông vẽ một bức tranh truyền thần, ghi lại nét đẹp của con Bích Cơ Ma Nữ đưa lên núi Côn Lôn cho mi là xong.
Khang Huệ hờn dỗi :
- Ta không bằng lòng xem người giả.
Trần Như Phong gải đầu... trả lời :
- Thôi được... để ta tìm cách bắt cóc con Bích Cơ đưa lên tận núi Côn Lôn để cô nương xem cho hả, cô nương nghĩ sao?
Khang Huệ bỉu môi :
- Mi đừng phỉnh ta, làm sao bắt cóc nó cho được?
Kim Lăng Thiên chen vào nói :
- Trần lão tiền bối là một vị giám đốc của một phiêu cục to nhất Trung Nguyên, lẽ tự nhiên là có cách, dưới tay ông ta nhân tài vô số... bắt một con Bích Cơ như bắt một con cá nằm trên thớt có chi là khó...
Ngọc Đảnh chân nhân thét :
- Lăng Thiên, đừng nói nhảm...
Trần Như Phong ngửa mặt lên trời cười ha hả rồi thình lình nghiêm sắc mặt nói :
- Ta cần phải đi trao một bức thư thượng khẩn, vậy xin cáo biệt.
Nói rồi không chờ cho mọi người trả lời, lão ta quay phắt mình lại, trổ thuật phi hành lẩn vào khu rừng âm u bí hiểm...
Ngọc Đảnh chân nhân nắm tay thằng Tiểu Ngũ, nói một câu rầu rĩ :
- Chúng ta đi thôi!
Thằng Tiểu Ngũ ngơ ngác, ngẩn đầu lên :
- Đi đâu?
Ngọc Đảnh chân nhân ngửa mặt lên trời, trả lời một câu rắn rỏi :
- Đi về núi Côn Lôn.

Cách Tiêu Dao Độ không đầy nửa dặm, trong một cái vịnh cảnh trí xinh tươi, trăm hoa đua nở, nghìn tía muôn hồng, người ta không ngờ ở một nơi vắng vẻ đó lại có một ngôi nhà bé bé xinh xinh, kiến trúc cực kỳ trang nhã.
Mái ngói đỏ như son, nằm giữa một vùng cây lá xanh um, với những nét kiến trúc huy hoàng lộng lẫy làm cho người ta có cảm giác như đó là Tiên cung Nguyệt điện.
Lúc bấy giờ có một cặp nam thanh nữ tú đang chầm chậm rảo bước bên bờ biển...
Người con trai trẻ đẹp kia đầu đội một chiếc mũ màu trắng tuyệt đẹp, trước ngực chàng có hai hàng nút, kết toàn bằng những hạt ngọc lóng la lóng lánh.
Người này mặt trắng môi son, phong độ cực kỳ trang nhã, bên lưng cùng mang một thanh gươm Thái Nguyệt.
Người con gái kia có một nhan sắc tuyệt vời, mình mặc một bộ quần áo màu hồng nhạt, bước đi dịu dàng yểu điệu thật đúng với câu Thiên kiều bá mị.
Người kiếm khách trẻ tuổi kia cất giọng sang sảng ngâm nga một bài thơ cổ để ca tụng sắc đẹp của người ngọc bên mình...
Bài thơ vừa dứt, thanh niên quay sang người đẹp hỏi :
- Bích Cơ, thơ hay không nhỉ?
Bích Cơ trả lời một câu lạnh nhạt :
- Thơ còn non... không có một vẻ hào hùng của người nam tử...
Mộ Dung Ngọc bẽn lẽn, lâu lắm mới gượng cười ha hả, rồi bỗng thình lình chàng ta dang tay ra ngăn nàng lại.
Nhanh như thoắt, Bích Cơ xoay lại đưa lưng về phía Mộ Dung Ngọc.
Mộ Dung Ngọc giương mắt ngắm nhìn cái dáng thon thon của Bích Cơ, dịu dàng nói :
- Cơ muội, em đẹp thật!
Rồi trờ tới hai bước, hắn thèm thuồng hít lấy hương thơm ngào ngạt của người đẹp.
Một mái tóc đen huyền óng ả, được cuốn gọn lên, búi trên đỉnh đầu, để lộ ra một chiếc gáy trắng tinh như ngà ngọc. Cái màu sắc thật là hấp dẫn, đem đến cho chàng một ý nghĩ mới lạ về Bích Cơ...
Mộ Dung Ngọc có trực giác rằng sức hấp dẫn như một ngôi hỏa diệm sơn của người vợ chưa cưới của mình đang đốt cháy tâm can của người trẻ tuổi.
Chàng sẽ nhướng chân mày, hổn hển gọi :
- Bích Cơ...

Rồi hớp một hơi dài dưỡng khí, hắn vươn mình tới định chộp ngang eo của người đẹp.
Bích Cơ liếc nhìn xuống mặt nước, thoáng thấy bóng dáng hùng hổ của Mộ Dung Ngọc, bất giác giật nẩy mình...
Tràng mình né tránh, Bích Cơ thất sắc gọi :
- Mi...
Bằng một động tác cực kỳ lanh lẹn, Mộ Dung Ngọc nhẹ nhàng vồ chặt lấy bả vai của nàng, ghì sát tấm thân uyển chuyển, chàng cơ hồ như muốn nuốt trửng lấy cặp mắt lấp lánh như kim cương kia.
Chàng cũng muốn nuốt trửng luôn cái sống mũi đẹp, hai vành môi đỏ mọng như đóa hoa anh đào vừa mới nở.
Quả tim chàng đập mạnh, hơi thở chàng gấp rút muốn lấy hương thơm người đẹp một cách tham lam, man dại.
Như một người nổi cơn điên, Mộ Dung Ngọc thình lình đưa năm ngón tay xòe ra như gấu ó xé toạt lấy vạt áo trước của nàng, cùng trong một lúc ghì chặt lấy thân hình của Bích Cơ...
Trên gương mặt của Bích Cơ thoáng hiện lên một thoáng hoang mang, nhưng rồi lấy ngay lại bình tĩnh như không hề có vẻ gì cả.
Nàng đảo nhanh hai tròng mắt đen lánh của mình, nở một nụ cười ngọt ngào, tươi tắn...
Cánh tay mềm mại như một con rắn, nàng thò qua cổ của Mộ Dung Ngọc. Hai tràng mi đen mượt từ từ khép lại, trong một cử chỉ gợi tình đến tột đỉnh...
Mộ Dung Ngọc thần trí mơ màng, tâm can dao động, vừa muốn đặt vành môi của mình xuống hút lấy hai bờ môi mọng đỏ của nàng, thì...
Sau lưng chàng bỗng có tiếng tuốt gươm vang lên ròn rã và nhanh như chớp một đường gươm sáng ngời lóe lên, ém chặt vào huyệt Tỏa Hầu của chàng.
Mộ Dung Ngọc là con của một danh gia kiếm thủ, được trui rèn võ nghệ ngay từ nhỏ.
Cái nước bình tĩnh của chàng thật là đáng sợ.
Vì vậy mà lâm nguy lòng không biến, hai gót chân của chàng khẽ nhún một cái, thân hình đã bay vù ra phía sau hơn một trượng...
Nhưng mà, thân hình của Bích Cơ như bóng theo hình, bám chặt theo chàng, và phen này, từ trong ống tay áo bên phía tả của nàng có một lưỡi dao găm sáng ngời thò ra, kề sát giữa ngực của chàng.
Mộ Dung Ngọc gượng cười hỏi :
- Muội muốn giết ngu huynh ư?
Nghe Mộ Dung Ngọc nói chuyện phân tâm, lưỡi dao găm trong tay của Bích Cơ bất thình lình rọc một đường xuống dưới...

Chiếc nút bằng ngọc trước ngực của Mộ Dung Ngọc bị đứt rơi trên mặt cát, để rồi bắn ra tung tóe, lóng lánh sáng ngời dưới ánh thái dương.
Lưỡi đao thật khéo, chỉ cách làn da của Mộ Dung Ngọc như tờ giấy mỏng. Nếu mạnh tay một chút thì Mộ Dung Ngọc đổ gan ruột như chơi.
Người kiếm sĩ họ Mộ Dung thất sắc kinh hoàng. Bích Cơ Ma Nữ trong cơn giận dữ nở nụ cười chua chát :
- Chúng ta đều lớn cả rồi, phải thành thật với nhau.
Mộ Dung Ngọc rùng vai, trả lời :
- Tánh của ta thì Cơ muội đã biết, ta chỉ đùa tí thôi. Ban nãy nhất thời cao hứng không ngờ Cơ muội lại nổi giận.
Ngừng một chút, hắn lại cười nham nhở :
- Thật ra thì việc hôn nhân giữa đôi ta đã định, chỉ còn chờ làm lễ cưới mà thôi. Chúng ta có đùa giỡn một chút cũng chẳng can hệ gì!
Bích Cơ cau mày, dí mũi Thủy Vân đoản kiếm vào ngực của Mộ Dung Ngọc, còn thanh Thái nguyệt kiếm thì cũng lăm le chực đâm vào huyệt Khí Hải của hắn. Nàng xẵng giọng :
- Ai bảo với mi rằng việc hôn nhân của chúng ta đã định?
Mộ Dung Ngọc giật mình ngơ ngác :
- Thì phụ thân của hai ta chứ ai?
Bích Cơ giá giá lưỡi Thái Nguyệt kiếm vào đầu của Mộ Dung Ngọc mà rằng :
- Mi đừng nói nhảm!
Mộ Dung Ngọc toát mồ hôi lạnh. Chàng hiểu Bích Cơ từ thuở nhỏ nên biết rõ tánh tình của nàng hễ nói được thì làm được.
Vào giữa lúc hắn ta đang bần thần ngơ ngác thì...
Víu...
Một đường gươm sáng ngời lóe lên, thanh Thái Nguyệt cổ kiếm bị Bích Cơ Ma nữ trổ một đòn Thần Tiễn Viễn Xạ ném vù ra ngoài bảy trượng, để rồi rơi tỏm xuống mặt biển...
Mộ Dung Ngọc thoáng thấy, rú lên một tiếng kinh hoàng :
- Thôi chết rồi...
Bằng một động tác nhanh không thể tả, hắn với theo chộp một cái, nhưng không thể nào bắt kịp lưỡi kiếm.
Thế rồi thân hình của hắn vù theo lưỡi gươm như một mũi tên thoát khỏi vành ná cứng. Khá khen cho Mộ Dung Ngọc đến nơi thân hình của hắn đảo nhẹ một vòng, xử một thế Bồ Phong Tróc Ảnh, rồi rơi tỏm xuống biển, như một con rái hắn lặn vào bờ.
Khi hắn ta từ dưới nước trồi lên, tay cầm bảo kiếm, mình mẩy ướt loi

ngoi lóp ngóp thì Bích Cơ Ma nữ đã ở trên bờ biển ôm bụng mà cười ngặt ngoẻo :
- Mộ Dung Ngọc, ngày hôm nay thú nhỉ? Mi muốn đùa ư? Thì ta tìm cho mi một con bạn. Ta có một đứa em bạn dì với ta là Tần Lệ Quân, thơ ngây đáo để. Để ta giới thiệu cho hai đứa mi đùa với nhau, đỡ khỏi phải uống nước biển...
Mộ Dung Ngọc hậm hực nhổ một bãi nước muối lên mặt cát, nhìn thấy Bích Cơ Ma Nữ lặng lẽ thu lưỡi Thủy vân đoản kiếm vào ông tay áo và xoay mình bỏ đi...
Chính vào lúc đó, từ trong bìa rừng có một tiếng kêu lên thất thanh, nghe giọng kêu rất kinh dị. Từ phía bên kia bìa rừng có một người con gái mặc một bộ quần áo trắng tươi, tất tả chạy ra. Nàng thấy Bích Cơ và Mộ Dung Ngọc đứng gần đấy nên vội vàng dừng chân đứng lại, thở hổn hển mà nói :
- Chị ơi! Mau sang bên kia mà xem, có một người chết đuối...

Hỏa Long Thần Kiếm

Hồi 20
Chết đi sống lại
Nghìn đắng trăm cay

Từng đợt sóng... từng đợt sóng ào ạt đổ xô tới như thành nghiêng, như núi sụp.
Đường Luân không còn sức lực nào để chống cự với những lượn sóng thần đó nữa, mắt hoa đầu váng... một lượn sóng chộp tới, cuốn chàng đi sâu vào lòng biển cả.
Đường Luân than thầm :
- Thôi... chuyến này thật là hết đời!
Trong giây phút sắp sửa giả biệt cõi trần, trong đầu chàng nổi lên rất nhiều hình ảnh, những hình ảnh đó quay cuồng hỗn loạn trong bộ óc rối loạn của chàng.
Trong những nhân vật quay cuồng hỗn loạn đó, chàng mơ hồ trông thấy hình ảnh diễm kiều bực nhất thiên hạ của Bích Cơ Ma Nữ.
Chàng mơ màng thoáng thấy nụ cười duyên dáng và ngọt ngào của nàng.
Chàng thầm nghĩ :
- Chỉ cần có bàn tay búp măng trắng muốt của nàng vuốt mặt của

mình, thì mình chết cũng được nhắm mắt...
Nhưng rồi chàng nghĩ lại :
- Nhưng nàng đã có vị hôn phu, hoa kia đã có chủ. Biết đâu rằng mối tình của nàng đối với mình là chân hay là giả. Biết đâu nàng đang đóng kịch với mình, và mình là món đồ chơi thú vị của nàng mà thôi...
Nghĩ đến đây chàng tuyệt vọng lắm. Chàng thở phào một hơi thán khí trong đan điền của mình ra để rồi nuốt vào bụng mình từng ngụm, từng ngụm nước biển mặn và chát. Chàng nhắm nghiền cặp mắt để cho những lượn sóng dồi dập thể xác của mình đến một nơi vô định.
Nhưng bỗng một nguồn ý niệm cầu sinh bừng bừng nổi lên trong trí, chàng tự nói với mình :
- Mình vốn là tay sắt thép nổi danh, đã từng trải không biết bao nhiêu ba đào sóng gió, chẳng lẽ hôm nay lại khuất phục trước định mệnh.
Ý chí của chàng vùng vẫy kịch liệt, nhưng thể xác của chàng đã rời rã không tuân theo ý chí của chàng.
Trong đan điền của chàng chỉ còn một hơi thở mong manh. Chàng biết rằng mình hắt hơi thở này ra thì chính là lúc mình phải vĩnh biệt cõi đời.
Nhắm nghiền cặp mắt, ém làn hơi cuối cùng vào tận đan điền, chàng xuôi tay nhắm mắt, để mặc thể xác của mình cho cơn hải triều mặc tình dồi dập...
Chàng nghe thấy thân hình của mình theo đợt sóng mà trồi lên, rồi lại sụp xuống, rồi lại trồi lên, đem đến cho thần kinh của chàng một cảm giác cực kỳ hỗn loạn...
Rồi chàng mê man đi lúc nào không biết, chỉ còn mơ màng cảm giác thân hình của mình cứ dồi dập liên miên trước cơn bão táp phong ba.
Tai ù thêm...
Mắt mờ thêm...
Tứ chi rã rời...
Thần trí mơ màng...

Bích Cơ vốn là người quen sống vùng bờ biển nên biết rằng xác của người chết đuối trông dễ sợ lắm, nàng muốn một mình nàng chuốc lấy cái lo sợ hão huyền đó.
Quay đầu lại, thấy Mộ Dung Ngọc đang cười nham nhở, nàng khẽ cau mày bảo :

- Mộ Dung Ngọc, ta và Lệ Quân đi xem người chết đuối, mi đi hay không thì bảo?
Mộ Dung Ngọc vuốt lấy những giọt nước lấm tấm trên mặt mình, nói rằng :
- Nhị vị cô nương có đi thì tôi cũng theo cho vui.
Bích Cơ nhoẻn miệng cười rồi khoát tay Tần Lệ Quân. Như hai con bướm, hai nàng lượn nhanh về phía trước. Mộ Dung Ngọc lủi thủi bước theo sau.
Ngắm nhìn mái tóc huyền buông xuống hai bờ vai tròn trịa của Tần Lệ Quân, Mộ Dung Ngọc liếm môi mình mà nghĩ :
- Hừ! Tuyệt đẹp! Vị hôn thê của ta tuy là người đẹp nhưng khó tính quá. Như một đóa hoa hồng có gai, không biết chừng nào mới hái được. Con nhỏ này ngây thơ ngộ nghĩnh, để ta thử một vố xem sao...
Hắn khe khẽ huýt gió qua một thái độ cực kỳ khinh bạc, và tất tả chạy theo...
Trong chớp mắt, cả ba người đều qua bên kia ven rừng. Bích Cơ nhác trông thấy gương mặt của người chết đuối bất giác rụng rời. Nàng nghĩ :
- Trời... sao mà giống Đường Luân đến thế.
Tần Lệ Quân lo lắng nói :
- Biết đâu hắn chưa chết!
Mộ Dung Ngọc cướp lời :
- Nếu nó còn một hơi thở, thì ngu huynh có cách cứu sống.
Lệ Quân quay phắt lại hỏi :
- Thật ư?
Mộ Dung Ngọc trả lời đầy tin tưởng :
- Thật chứ!
Dứt lời, chàng cúi xuống lật ngửa Đường Luân ra và sửa cho tay chân ngay lại.
Bích Cơ kêu lên một tiếng kinh hoàng, vì cái xác chết kia chính thật là Đường Luân.
Tần Lệ Quân cũng hốt hoảng nói :
- À! Thì ra là hắn...
Rồi nàng cúi xuống, áp tai vào ngực của Đường Luân mà lắng tai nghe ngóng. Mái tóc đen huyền của nàng xõa lên lồng ngực ướt men của Đường Luân. Mộ Dung Ngọc thấy vậy rùng vai tỏ vẻ bực tức. Trên gương mặt đang ửa lệ của Bích Cơ cũng thoáng hiện lên vài nét kinh hoàng.
Tim nàng đập mạnh, nàng hối hận lắm vì rằng trước đây không lâu, nàng còn đang oán trách Đường Luân.

Bây giờ thì Đường Luân chết thật rồi, nàng nghe thấy tâm can của mình tan nát...
Chợt Tần Lệ Quân ngẩng đầu dậy, cặp mắt của nàng long lên, thốt ra mắt tiếng mừng rỡ :
- Tim hắn hãy còn đập...
Nhảy nhổm lên như người bị điện giật, một nguồn hy vọng đem đến sinh lực và phấn khởi cho Bích Cơ. Nàng bay vù tới trước mặt Đường Luân như một cánh bướm, níu cánh tay xanh xao giá lạnh của chàng, Bích Cơ bắt đầu bắt mạch.
Sắc mặt của nàng từ từ mừng rỡ, lẩm bẩm nói :
- Quả thật còn sống!
Tần Lệ Quân thò tay ra vuốt mặt của Đường Luân mà nói :
- À... hắn ta đang cười!
Mộ Dung Ngọc huýt lên một tiếng sáo, hậm hực nói :
- Thật là một tay hảo hán!
Bích Cơ liếc nhìn Tần Lệ Quân, trong lòng nàng nghi ngại lắm. Cử chỉ thân mật của Tần Lệ Quân làm cho nàng phập phồng lo sợ.
Khẽ cau mày, Bích Cơ hỏi :
- Lệ Quân, mi quen biết với người này?
Tần Lệ Quân không biết nói dối, khai ngay :
- Quen chứ!
Bích Cơ mỉm cười chua chát và đầy vẻ ma quái :
- Nó đối với mi thế nào?
Lệ Quân đã từng nghe cha mình hình dung nụ cười ma quái của Bích Cơ, nên mỗi khi thấy Bích Cơ cười là thấp thỏm lo âu, vội vàng ngoảnh nhìn sang chỗ khác.
Đôi mắt của nàng nhìn vào khuôn mặt của Đường Luân, nàng thơ ngây trả lời :
- Hắn đối với tôi tốt lắm nhưng mà cha tôi chẳng thích hắn, bảo tôi không nên đến gần hắn!
Người nói thì vô tình, mà kẻ nghe lại cố ý. Bích Cơ Ma nữ lại mỉm cười, nhưng thật ra trong lòng đau đớn lắm. Nàng thoáng nghĩ thật nhanh, ngày hôm ấy sở dĩ Đường Luân không đếm xỉa đến mình có lẽ vì chàng đã quen biết Tần Lệ Quân thì phải...
Ngọn lửa ghen tức lại dâng lên trong lòng, Bích Cơ hậm hực liếc nhìn Tần Lệ Quân, nói thầm trong dạ :
- Nàng có đẹp chỗ nào đâu? Tóc tai rối bên, quần áo xốc xếch, thật là man rợ! À... hay là Đường Luân mê chỗ thơ ngây của con này, nó đã từng bảo ta là chua ngoa, quỷ quyệt kia mà...
Nghiến răng kèn kẹt, Bích Cơ bỏ đi, nàng không đếm xỉa đến Đường

Luân nữa.
Nhưng khi nhìn thấy cái xác đầm đìa những nước, máu me be bét của Đường Luân, hơi giận của nàng dịu xuống. Nàng thở dài, quay lại bảo :
- Mộ Dung Ngọc, mi bảo rằng mi có thể cứu sống người này?
Mộ Dung Ngọc cười niềm nở :
- Việc này dễ giải quyết.
Bích Cơ khoát tay truyền lệnh :
- Thôi đừng huênh hoang, khoác lác. Dời hắn ra sau hậu viện trước đã.
Mộ Dung Ngọc không bằng lòng, nhưng lại không muốn nghịch ý người đẹp, miễn cưỡng cúi xuống nhặt cái xác Đường Luân.
Tần Lệ Quân vuốt mái tóc của chàng, lo lắng nói :
- Mộ Dung ca ca, đừng kẹp chặt lắm...
Mộ Dung Ngọc cười hề hề, nói rằng :
- Cô cứ yên chí, tôi bảo đảm không kẹp chết "vị hôn phu" của cô đâu mà sợ.
Tần Lệ Quân mặc dầu thơ ngây nhưng cũng nghe thấy mình hổ thẹn, đỏ bừng đôi má, quắc mắt nhìn Mộ Dung Ngọc.
Hắn lại buông ra một chuỗi cười thích thú làm như đổ thêm dầu vào ngọn lửa đang bừng cháy trong thâm tâm của Bích Cơ.
Mộ Dung Ngọc vác Đường Luân lên vai, chạy về phía hậu viện, vừa đi hắn vừa nghĩ thầm :
- Cái thằng này ta quen mặt lắm, dường như đã từng gặp ở đâu thì phải... May phước cho mày, người thân mật với mày là Lệ Quân chớ không phải Bích Cơ, nếu vị hôn thê của ta mà tỏ vẻ quyến luyến với mi như thế thì ta nhất quyết lấy mạng mi mới nghe...
Thần trí của Đường Luân lần lần tỉnh táo, mơ màng nhướng mắt lên, chàng lấy làm lạ...
Chàng còn nhớ mình rã rời cơ thể, trôi nổi trong cơn sóng gió nhưng bây giờ cớ sao thân hình của mình ấm áp dị thường.
Chàng còn nhớ, tai mình, miệng mình, mũi mình thảy đều chứa đầy những dòng nước biển mặn mòi, chua chát. Nhưng cớ sao bây giờ chàng lại mơ màng dường như ngửi thấy một làn hương thoang thoảng.
Trước mắt chàng là một chiếc giường ngà xinh xắn, bốn bề trướng phủ màn che.
Trên tường treo đầy những tranh quí giá, do thủ bút của những tay họa sĩ nổi danh đương thời.
Trong một góc tường có một chiếc trường kỷ, chạm trổ theo kiểu

Tương Phi. Bàn ghế toàn là danh mộc, trong một chiếc lọ sứ đời nhà Tống cắm mai rực rỡ, tô điểm cho gian phòng thêm phần xinh lịch.
Đường Luân tự hỏi mình :
- Đây là đâu? Tại sao ta lạc đến đây?
Sờ lại thân mình, ban nãy ướt loi ngoi lóp ngóp mà bây giờ lại mặc một bộ quần áo khô ráo. Chàng muốn trỗi dậy nhưng mà tứ chi rời rã nên lại nằm yên.
Chàng nghe thấy mình đói lắm, bao tử réo lên ầm ĩ... chàng cần phải ăn...
Một mùi thơm của cơm cháo phất ngang qua mũi. Quay đầu nhìn lại, chàng thấy bên giường trên một chiếc kỷ trà đặt một chén cháo hương thơm phưng phức.
Không khách khứa nữa, Đường Luân run rẩy thò tay ra bưng lấy chén cháo và ăn thẳng một hơi cạn chén.
Người đầu bếp thật khéo tay. Chén cháo này hột nào hột nấy to như hột ngọc, trong bát cháo trắng lại điểm thêm vài hạt nông liên, vài miếng long nhãn, đôi ba cành hoa ngọc lan và kèm thêm mấy quả táo. Bát cháo thật đem đến nhiều công hiệu...
Vừa nuốt xong, Đường Luân nghe thấy đan điền của mình ấm áp dị thường, thần trí bắt đầu tỉnh táo hơn xưa.
Chàng đảo mắt nhìn quanh bốn bề để khảo sát gian phòng một lần nữa.
Bỗng chàng giật nẩy mình, vì chàng nhớ bên lưng mình còn một vật quan trọng. Thò tay ra phía sau, hú hồn... võ gươm Hỏa Long thần kiếm vẫn còn đeo bên mình, lóng lánh sáng ngời.
Đường Luân thở phào một hơi nhẹ nhõm, vừa muốn trỗi dậy thì bên tai chàng vang lên một câu nói thanh tao trong trẻo, như tiếng oanh, tiếng yến hót trên đầu ngọn liễu :
- Chắc giờ này... hắn đã thức?
Đường Luân nghe có tiếng người, vội vàng nằm yên trở lại trên mặt giường, giả vờ ngủ say, nhưng khẽ hé mí mắt ra để nhìn người mới đến.
Thế rồi bức màng nhẹ nhàng khoát lên, có hai đứa nữ tỳ áo trắng, vẻ mặt dường như quen thuộc lắm thì phải.
Một đứa tay nâng một chiếc mâm đàn hương, bên trên có đặt một bát cháo, khói lên nghi ngút. Còn một đứa thì tay cầm một lưỡi đoản kiếm sáng ngời, thần sắc không được bình tĩnh.
Đường Luân trống ngực đánh thình thịch, vội vàng nắm chặc bàn tay lại, để hết tinh thần chờ đợi ứng chiến...
Chợt nghe một nàng nói :

- Ủa... hắn còn ngủ!
Có tiếng tặc lưỡi :
- Đừng làm huyên náo, hắn vừa mới thức đấy, mi xem bát cháo kia còn đâu?
Một làn hương thoang thoảng xông vào mũi của Đường Luân, thính giác và khứu giác cho chàng biết hai nàng thiếu nữ kia đang tiến đến bên giường.
Bỗng một trong hai nàng thở dài, nói :
- Người thật đẹp, hèn chi mà ta xem thần sắc của tiểu thư cùng Tần cô nương thảy đều có vẻ lạ.
Một đứa tỳ nữ cắm chặt lưỡi kiếm trên bàn, đoạn quay lại véo tai của đứa kia, cười rằng :
- Mi chớ có nói nhảm, ta về thưa lại với tiểu thư thì mi tan xác!
Có tiếng trả lời :
- Ta nói thật đấy chứ. Xem khí sắc của tiểu thư dường như đau buồn lắm. Tiểu thư bảo ta mang lưỡi đoản kiếm này đến đây không biết có ý gì.
- Ta đoán thì không sai, nhưng nói cho mi biết, mi đừng đa sự, kể lại cho người khác nghe. Nếu tiểu thư mà bắt được ắt hai đứa ta mất mạng.
- Tôi tuyệt đối giữ bí mật, chị cứ yên chí!
- Mi kề tai sang đây!
Đường Luân vội vàng vểnh tai lên nghe ngóng, cố nuốt lấy từng chữ, từng chữ của đứa nữ tỳ kia :
- ... theo sự nhận xét của ta thì dường như hai chị em của tiểu thư thảy đều quen biết với cậu này... vì vậy mà cả hai đều đạp đổ cái ghè tương chứ gì...?
Có tiếng cười như nắc nẻ :
- À! Thì ra thế!
Hai người ôm bụng cười rũ rượi, bốn con mắt đăm đăm nhìn khuôn mặt khôi ngô đĩnh đạc của Đường Luân, rồi lại xầm xì vài câu mà Đường Luân nghe không rõ. Đoạn hai người mới níu kéo nhau mà bước ra ngoài.
Lắng tai nghe, chờ cho bước chân họ đã đi xa lắm rồi Đường Luân mới trở mình ngồi dậy. Chàng vớ lấy bát cháo hương thơm ngào ngạt kia nuốt lấy nuốt để một hơi ngon lành rồi mới thò tay lên bàn nhổ lấy thanh đoản kiếm.
Kiếm vào tay là Đường Luân giật mình đánh thót, vì rằng đó chính là lưỡi Thủy Vân mà chàng đã trân trọng tặng cho người yêu của mình là Bích Cơ.

Vừa mừng, vừa sợ...
Mừng là mừng cho mình đã thoát khỏi cảnh bão tố phong ba mà sống trở lại trên dương thế, lại lọt vào nhà của Bích Cơ.
Sợ là sợ cho Bích Cơ đã trao trả lại lưỡi Thủy Vân đoản kiếm cho mình. Đây là một sự tượng trưng cho mối tình của chàng và nàng... Hay là nàng đã quyết định trao thân cho Mộ Dung Ngọc?
Đường Luân cắn chặt môi mình, cố gắng đè nén nguồn tâm tư hoảng loạn. Châu thân đau đớn như dần, chàng cảm thấy mình mệt mõi lắm.
Trầm ngâm một chút, Đường Luân gắng gượng sửa soạn lại quần áo của mình, cầm lấy võ thanh Hỏa Long thần kiếm, rón rén bước ra ngoài.
Trước khi đi, chàng xếp gọn mùng mền lại thoáng trông dường như chàng còn nằm ở trong mùng.
Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, một vùng cảnh trí xanh tươi bên ngoài liền đập vào mắt của chàng... đó là khu vườn hoa xinh tươi, cảnh vật nghìn tía muôn hồng. Đền đài lâu các thảy đều kiến trúc tinh vi, sơn phết huy hoàng, tráng lệ.
Nhún mình bay lên một bồn cỏ, trông theo hình thế bàn cờ. Chân vừa đứng vững chàng định rảo bước về phía cửa vòng nguyệt để tìm lối ra, bỗng thoáng nghe có tiếng một người thiếu nữ kêu lên một tiếng kinh hoàng.
Đường Luân vội vàng rạp mình xuống, bò vào một khóm hoa gần đó, sẽ lén nhìn ra ngoài.
Chàng nhác trông thấy trên một con đường lát đá hoa rộng rãi có một cặp trai gái ăn mặt cực kỳ diễm lệ, đang tần ngần đứng đấy.
Bên lưng của chàng thiếu niên kia có đeo một thanh kiếm cổ. Thái độ của người này cực kỳ hào hoa phong nhã. Nàng thiếu nữ kia khẽ nạt một tiếng, Đường Luân giật mình nhìn kỹ, thì ra đó là người đẹp Tần Lệ Quân.
Mộ Dung Ngọc huýt lên một tiếng sáo cực kỳ khinh bạc, cười hi hi nói :
- Lệ Quân em ơi, đi đâu đó?
Lệ Quân châu mỏ, hờn dỗi trả lời :
- Ta muốn đi đâu thì đi, mi không cần phải biết.
Mộ Dung Ngọc lại cười nhăn nhó :
- Thôi thì ta không cần biết, nhưng mà nơi đây vắng vẻ không người, chúng ta tâm tình một chút thì có sao?
Tần Lệ Quân lắc đầu lia lịa :
- Không có gì đáng để tâm tình!

Dứt lời, bằng một động tác vô cùng lanh lẹ, nàng lướt xéo qua trước mặt của Mộ Dung Ngọc định trốn...
Nhưng mà... nàng nhanh, Mộ Dung Ngọc còn nhanh hơn nữa. Trong một cái chớp mắt, hắn đã đảo mình, chận đầu lấy Tần Lệ Quân.
Mộ Dung Ngọc cười nham nhở, nói rằng :
- Nghe đâu lệnh đường khi còn trẻ, dung nhan đẹp đẽ hơn cô bội phần phải chăng?
Tần Lệ Quân hơi giận trút tràn hông, thình lình mở bừng cặp mắt, hỏi :
- Sao mi biết? Đẹp như thế nào?
Mộ Dung Ngọc vui vẻ trả lời :
- Đẹp như cô nương bây giờ vậy, nghĩa là có một cặp mắt to, một đôi môi đỏ và...
Tần Lệ Quân nạt :
- Dang ra, đừng nói nhảm...
Nói rồi bất thần thò cánh tay ra xô mạnh một cái vào giữa ngực của Mộ Dung Ngọc, định cướp lấy con đường mà đi...
Nhưng cánh tay ngà ngọc của nàng vừa vươn ra thì Mộ Dung Ngọc đã nhanh như chớp, dùng thế Tiểu cầm nã khóa chặt lấy mạch máu của nàng và bàn tay của hắn lại tiếp tục thò ra, chộp lấy cánh tay còn lại của Tần Lệ Quân, rồi khóa trái ra phía sau bằng một động tác vô cùng lanh lẹ.
Hắn cười hềnh hệch vào tai của Tần Lệ Quân mà bảo nhỏ :
- Cô muốn tôi thả cô ra cũng được, nhưng phải thuận với tôi một điều kiện.
Tần Lệ Quân vừa định kêu lên ầm ĩ, nhưng liếc thấy sắc mặt của Mộ Dung Ngọc vui vẻ mỉm cười, không lộ vẻ ác ý. Vả lại, nàng đang làm một việc lén lút nên không muốn kinh động mọi người.
Nàng thở dài hỏi :
- Điều kiện gì?
Mộ Dung Ngọc khẽ nhướng chân mày, phì cười nói :
- Cô cho tôi hôn một miếng...
Tần Lệ Quân đỏ bừng sắc mặt. Nằm gọn trong cái thế Tiểu cầm nã mà trống ngực đánh rầm rầm.
Nàng vùng dậy, trong hai cánh tay sắt thép của Mộ Dung Ngọc mà kêu lên :
- Buông ta ra... bằng không ta kêu to lên tiếng bây giờ.
Mộ Dung Ngọc rùng vai, bĩu môi nói :
- Kêu lên đi... hừ... nếu cô không bằng lòng cho tôi hôn, không những tôi không buông ra mà còn đi mách với phụ thân cô rằng cô và con

Bích Cơ cứu thằng nhỏ kia, dấu ở sau hậu viện.
Câu nói này quả nhiên có hiệu lực. Tần Lệ Quân giựt mình rồi nằm êm trong tay của Mộ Dung Ngọc, đầu cúi xuống mà đôi má đỏ bừng.
Đường Luân thấy vậy, máu nóng bừng bừng sôi lên, chàng nhìn gã thanh niên đó, chính là người mà mình thoáng trông thấy qua một lần :
Mộ Dung Ngọc!
Chàng vốn cho vị hôn phu của Bích Cơ là một người đoan trang, chính chắn, nào ngờ bây giờ rõ lại, chẳng qua là một thằng vô lại, thuộc phương vấn liễu, tầm hoa...
Đường Luân nắm chặt một hòn đá trong tay, mồ hôi toát ra như tắm...
Mộ Dung Ngọc hỏi gằn lại :
- Cô bằng lòng hay không thì bảo.
Tần Lệ Quân gượng gạo gật đầu, trả lời nho nhỏ :
- Bằng lòng...
Mộ Dung Ngọc ha hả cười, chính vào lúc anh ta ghì sát thân hình kiều diễm của Tần Lệ Quân vào lòng và chính vào lúc hòn đá trong tay của Đường Luân sắp sửa bay vào đầu của Mộ Dung Ngọc thì bỗng... Tần Lệ Quân ngẩng phắt đầu dậy, cô chớp nhanh cặp mắt bồ câu ướt rượt, đẩy nhẹ Mộ Dung Ngọc ra rồi nói nho nhỏ :
- Mi chờ một chút...
Mộ Dung Ngọc trố mắt :
Người đẹp hối hận rồi ư?
Tần Lệ Quân trao cho tên sở khanh một cái nhìn huyền bí, đoạn nói :
- Ta không hối hận...
Nói rồi quay đầu đi chỗ khác...
Đường Luân bỗng nghe nàng huýt lên một hồi còi lanh lảnh. Hồi còi lúc bổng lúc trầm, lúc nhặt lúc khoan...
Đường Luân giật mình, vì chính chàng đã nghe tận tai tiếng còi này dưới hầm sâu khi chàng chạm mặt Tần Lệ Quân lần thứ nhất.
Còn đang ngẩn ngơ vừa đúng lúc tiếng còi chấm dứt.
Tần Lệ Quân vuốt tóc mình, nhoẻn một nụ cười tươi hơn hoa, từ từ khép nhẹ hai hàng mi cong vút, bảo nho nhỏ :
- Nào, muốn hôn thì cứ hôn đi.
Bộ điệu của nàng cực kỳ khiêu gợi, làm cho Mộ Dung Ngọc hồn phách dật dờ... phi thường đắc ý, hắn buông ra mấy tiếng cười khoái trá, rồi thò tay ra ghì chặt lấy vai của Tần Lệ Quân và từ từ cuối xuống...
Chính vào lúc bốn vành môi sắp sửa gắn chặt vào nhau, bỗng

nhiên... Mộ Dung Ngọc nhảy nhổm lên, rú lên một tiếng kinh hoàng... Buông vội người ngọc ra, hắn nhìn xuống, thấy một con rắn chiều dài hơn hai thước, đang quấn chặt vào bắp vế của mình, phùng mang trợn mắt, thè lưỡi ra chực đớp.
Mộ Dung Ngọc bay hồn bạt vía, kêu trời ầm ĩ.
Hắn vốn là một tay danh gia cao thủ, từng trải không biết bao nhiêu trường tranh đấu, gian nan nguy hiểm khôn lường mà không hề chồn lòng, chột dạ, nhưng có tánh hay sợ rắn. Bây giờ bất thần bị nó quấn chặt nên chỉ có nước run rẩy mà than trời...
Tần Lệ Quân trổ một ngón khinh công tuyệt diệu tháo lui ba bước, ôm bụng cười ngặt ngoẻo. Nàng nói qua tiếng cười dòn như bắp :
- Mộ Dung Ngọc... mi trúng kế rồi!
Mộ Dung Ngọc mặt mày tái mét, nói lớn tiếng :
- Trời ơi! Lệ Quân ơi... ta đùa tí thôi, người đẹp mau đuổi nó đi, bằng không... tôi kêu cứu bây giờ!
Tần Lệ Quân vừa cười vừa nói :
- Ai bao mi cắt cớ? Ta không đuổi!
Nói rồi xoay mình lại, định đi về phía cửa vòng bán nguyệt. Mộ Dung Ngọc réo ầm ĩ :
- Lệ Quân ơi! Cứu ta...
Tần Lệ Quân vốn người có tâm địa nhân từ, vừa mềm lòng, định quay lại đuổi rắn, chợt nghe một tiếng hét vang lừng trỗi dậy :
- Đồ vô dụng!
Rồi một chiếc bóng mờ thoạt hiện bên cửa và lướt ngang qua mặt của Tần Lệ Quân nhanh không thể tả...
Rồi một đường gươm sáng ngời lóe lên, quấn chặt lấy thân hình của Mộ Dung Ngọc...
Quay đầu nhìn lại, Tần Lệ Quân thấy con rắn yêu của mình lả tả đứt ra hơn mười đoạn...
Đường Luân giật mình đánh thót, vì đường gươm khéo léo kia không hề chạm đến một chút da thịt của Mộ Dung Ngọc.
Đường gươm khéo léo đó, nếu không là một tay cao thủ thượng thừa thì không thể nào sử dụng được nổi. Không cần suy nghĩ cũng có thể đoán ngay ra người ấy chính là Tây Phương Kiếm Thánh Mộ Dung Kim.
Mộ Dung Kim quắc mắt nhìn Tần Lệ Quân một cách giận dữ rồi quay sang hét Mộ Dung Ngọc.
- Đồ vô dụng, đến một con nhỏ miệng còn hôi sữa như vậy mà giải quyết không xong thì thật hổ mang danh là con của Tây Phương Kiếm Thánh. Ngày thường ta dạy mi những gì?

Mộ Dung Ngọc xuôi tay, hổ thẹn thưa rằng :
- Phụ thân dạy con tay phải lanh, mắt phải lẹ, để dụ đối phương vào tử địa...
Tây Phương Kiếm Thánh gật gù :
- Vậy mà mi giải quyết con nhỏ này không xong thì thật là đồ vô dụng.
Nói rồi lại lườm lườm nhìn Tần Lệ Quân không chớp mắt.
Tần Lệ Quân kinh hãi, thối lùi thật xa.
Nhưng chợt có một chuỗi cười ha hả vang lên, một chiếc bóng mờ thoáng hiện. Và khi dừng gót, người ta thấy đó là một gã trung niên có một tư thái khí độ hào hoa phong nhã.
Tần Lệ Quân kêu lên một tiếng :
- Cha ơi...
Rồi bay vù tới nép mình bên cạnh của Ngọc Diện Phan An.
Tần Kiệt nắm lấy tay con mình vuốt mái tóc quấn, an ủi, đồng thời trợn mắt nhìn Tây Phương Kiếm Thánh, ông ta nói :
- Hay cho Mộ Dung Ngọc, may rằng con gái của nhà họ Tần không chết trong tay của nhà Mộ Dung, bằng không thì...
Mộ Dung Kim khẽ cau mày, quay lại bảo con mình :
- Mi có nghe không, mau bước ra mà tạ tội với Tần tiền bối.
Mộ Dung Ngọc rùng vai, mà vẫn đứng im không nhúc nhích, thái độ cực kỳ cao ngạo.
Tần Kiệt trong lòng căm giận lắm, nhưng vẫn nể cái tên Tây Phương Kiếm Thánh nên không dám lộ sắc giận ra ngoài nét mặt.
Vả lại chuyến đi này của ông ta cốt muốn tìm Hải Ma để thanh toán, để báo mối thù mà mình vẫn căm hờn Kim Ngọc Kỳ Hương. Một mình Hải Ma đã là một việc đáng lo, bây giờ xích mích thêm với Tây Phương Kiếm Thánh, vậy chẳng hóa ra kế hoạch của mình sẽ tiêu tan thành mây khói.
Chợt nghe Mộ Dung Kim nói với Mộ Dung Ngọc rằng :
- Ta bảo mi đồ vô dụng thì quả thật là đồ vô dụng, cứ lo trò chuyện với gái mà quên điều cần thiết của người luyện võ là tai nghe tám phương, mắt trông bốn hướng. Mi có biết rằng có kẻ đang ẩn nấp gần đây chăng?
Mộ Dung Ngọc kinh ngạc trả lời :
- Con... con không biết!
Mộ Dung Kim hậm hực, rút từ trong ống tay áo của mình ra ba mũi kim nhỏ mà dài.
Bằng một động tác nhanh không thể tả, ông ta ném vù về phía hòn giả sơn, miệng thét :

- Đồ khốn kiếp, bò ra đây!
Ba mũi kim thoát khỏi lòng bàn tay của lão, xé gió bay tới vèo vèo, khí thế mãnh liệt còn hơn ba đường tên bắn.
Đường Luân nấp sau hòn giả sơn, thấy ba mũi kim chiếu thẳng vào ba đại huyệt của mình, chiều hướng cực kỳ chính xác, bất giác trong dạ hãi kinh.
Tình thế bất đắc dĩ, Đường Luân phải tung mình nhảy vọt ra chỗ trống...
Mộ Dung Kim không chờ cho hai chân Đường Luân chấm đất, lại tiếp tục ném thêm ba mũi kim nữa, chia ra ba đường thượng, trung và hạ đi tới nhanh như ba tia chớp.
Đường Luân cất lên một tiếng hú thật dài, vội rút chiếc vỏ Hỏa Long thần kiếm, uốn mình theo điệu Ngũ hành bay vù ra xa hơn một trượng.
Ở giữa không trung, chàng xuống một cái tấn Tiểu nã đảnh để nhường cho hai mũi trung và thượng lướt qua, rồi dùng vỏ gươm gạt bắn mũi kim đường hạ đang vèo vèo bay thẳng vào yết hầu.
Một tiếng "cảng" vang lên, mũi kim bị gạt bắn ra xa ba thước mà Đường Luân nghe thấy tái tê hổ khẩu. Chàng thở phào một hơi nhẹ nhõm, nghĩ thầm :
- "Mộ Dung Kim quả thật không hổ danh là Tây Phương Kiếm Thánh. Một mũi kim của nó cũng đủ làm cho ta phải e sợ".
Đường Luân bất thần xuất hiện làm cho Tần Lệ Quân mặt hoa thất sắc. Còn Tần Kiệt càng thêm kinh dị, ông ta không biết vì sao mà Đường Luân không chết?
Thế rồi cơn giận của ông đều trút hết lên đầu của Đường Luân. Cánh tay ông ta đang nắm Lệ Quân kia càng thêm xiết chặt, dường như có cảm tưởng sợ thằng Đường Luân cướp lấy đứa con gái thân yêu của mình.
Mộ Dung Kim trợn mắt, hằn học hỏi :
- Mi là ai mà dám cả gan lẻn vào vườn hoa? Mi muốn gì?
Đường Luân nghiêm sắc mặt, trả lời :
- Tôi họ Đường, tên Luân, đi ngang qua đây vì có chút tánh hiếu kỳ nên vào dạo vườn hoa, không ngờ gặp ông, xin ông thứ cho...
Tần Kiệt thét :
- Đồ láo...
Lệ Quân ngây thơ, ngăn cha mình lại :
- Cha... hắn nói thật đấy, có láo đâu...
Tần Kiệt trừng mắt, nhìn con mình :
- Sao mi biết nó nói thật?

Lệ Quân hai má đỏ bừng :
- Con đoán thế thôi.
Tần Kiệt là người đứng tuổi, đã đoán biết tâm trạng của con mình. Ông ta thở dài nghĩ thầm :
- Con gái lớn rồi, muốn bỏ cha mà nhìn kẻ khác.
Trong lòng ông ta lại nổi cơn lửa giận, ông ta thật muốn biếu cho Đường Luân một chưởng để nó chết cho rồi.
Đường Luân mỉm cười, chắp tay xá chào một vòng, đoạn nói :
- Thằng họ Đường này có chỗ nào không phải, kính xin chư vị tiền bối độ lượng thứ cho... Vì chư vị đều là những nhân vật khôi nguyên trong làng võ, chẳng lẽ đi hơn thua với một thằng con trẻ. Kính chúc chư vị an khang, Đường Luân xin giã biệt.
Nói rồi chàng quay lưng đi thẳng.
Nhưng Mộ Dung Ngọc buông ra hai tiếng lạnh lùng :
- Đứng im! Mi lảm nhảm dài dòng định qua mặt ta, nhưng vải thưa làm sao che được mắt thánh. Tư gia của Hải Ma đây, vào thì dễ chứ ra thì khó lắm... con ạ!
Đường Luân cau mày nhìn lại :
- Tiểu bối bảo sao?
Mộ Dung Kim cười khắc bạc :
- Mi muốn đi khỏi nơi đây cũng được, nhưng hãy trao vỏ Hỏa Long thần kiếm và cả lưỡi gươm cho ta.
Đường Luân giật mình, nghĩ rằng con mắt của lão già này thật tinh đời, thoáng nhìn qua đã biết đây là vỏ lưỡi Hỏa Long thần kiếm.
Lẽ ra chàng được lời dặn của Nga Mi Nữ trao lưỡi gươm này tận tay Mộ Dung Ngọc, nhưng bây giờ gươm đã nằm trong tay của Ngọc Đảnh chân nhân, chỉ còn chiếc vỏ này thì không tiện bề trao trả.
Vả lại, lời nói của Mộ Dung Kim đầy vẻ khinh bạc, nếu mình trao vỏ gươm ra tỏ ra mình là người nhu nhược.
Vì vậy mà chàng cả cười bảo rằng :
- Ông là một danh gia kiếm thủ, tất phải biết câu khuôn vàng thước ngọc của người cầm kiếm :
kiếm còn thì người còn, kiếm mất thì người mất chứ?
Mộ Dung Kim lại cười đanh ác :
- Khẩu khí thật là cuồng loạn... Ngọc đâu, bước bắt nó cho ta.
Mộ Dung Ngọc cười rằng :
- Việc này dễ lắm.
Mộ Dung Ngọc đang sôi sục căm hờn vì hắn vừa để sẩy một con cừu non, nên tất cả mối giận thảy đều trút lên đầu của Đường Luân. Lại nữa, sẵn dịp trước mắt mỹ nhân, hắn quyết trổ hết bình sanh sở học,

nhồi Đường Luân một trận, vừa để hả hơi vừa để lấy lòng người đẹp. Vì vậy mà câu nói của Mộ Dung Kim chưa dứt thì thân hình của hắn đã lướt tới như bay, hai bàn tay thủ một thế Phi ấn bản hiện, lướt sát vào Hồng môn của Đường Luân nhanh không thể tả...
Bằng một động tác vô cùng lanh lẹ, hắn trổ ra một đòn, chụp vào giữa ngực của Đường Luân, miệng hét :
- Nằm xuống, đồ khốn kiếp!
Đường Luân cắm vội vỏ gươm Hỏa Long thần kiếm vào khe đá của hòn giả sơn rồi chờ cho hai bàn tay của đối phương sắp vừa va chạm đến mình, đoạn bất thần tạt sang cánh phải ba bước...
Nhanh như điện, chàng lánh khỏi miếng đòn cay độc, rồi tung ra một ngọn Cổn Đại Tảo Đường cước, cố tình làm cho Mộ Dung Ngọc phải cất mình lên ba thước để trốn đòn.
Chỉ chờ có bấy nhiêu đó, Đường Luân bất thình lình trổ ra một thế Hoành Sơn Đả Bản, xỉa một đường thần tốc vào huyệt Âm Nang dưới rún của đối phương.
Mộ Dung Ngọc mặt mày thất sắc, tức tối đổi trảo thành chỉ, vừa tự làm tan miếng đòn của mình để thừa thế chạm nhẹ vào tay của Đường Luân, mượn sức mạnh đó mà bay vù ra xa hơn một trượng.
Đường Luân hú lên một tiếng hào hùng, bay mình theo truy kích nhanh như một tia chớp.
Mộ Dung Kim đứng ngoài lược trận, gật gù bảo :
- Cũng còn vài miếng... Ngọc nhi, đừng lôi thôi dài dòng nữa, dùng Đại La Kim Cang quyền thanh toán nó!
Đường Luân giật mình thất sắc, tự nói với mình :
- Ta học được đường gươm Đại La Kim Cang kiếm, không ngờ quyền pháp lại có tên Đại La Kim Cang quyền.
Nghĩ đến đây thì Mộ Dung Ngọc dạ ran một tiếng, rồi đại khởi thế công, nắm tay của hắn đi vù vù như vũ bão, khí thế cực kỳ hung bạo.
Chưa đầy mười hiệp thì Đường Luân liên tiếp thối lui, mồ hôi trán vã như tắm.
Chính vào lúc chàng thối lui vào sát giả sơn, rồi một ý nghĩ nảy ra trong trí chàng nhanh như một tia chớp, vì Đường Luân vừa phát giác những thế võ Kim Cang quyền và Kim Cang kiếm có chỗ giống nhau như khuôn đúc...
Mộ Dung Ngọc thét lên một tiếng vang lừng :
- Ngã... đồ khốn kiếp!
Đường Luân cũng thét lên một tiếng rợn người :
- Ngã... đồ khốn kiếp!
Tiếng thét vừa dứt thì một miếng thạch nhũ sau lưng của Đường

Luân trúng đòn ngã gục, một tiếng “rốp” rợn người vang lên và cát đá bắn ra nghe rào rào.
Cùng trong lúc đó, Mộ Dung Ngọc cũng trúng đòn của Đường Luân lộn mèo ra phía sau hơn bảy thước...
Thì ra Đường Luân nhanh trí, trong cơn nguy cấp, quyền biến xử một thế Đại La Kim Cang quyền vô cùng khéo léo làm cho Mộ Dung Ngọc bất ngờ mà vô phương trốn tránh.
Trên vai của hắn lãnh lấy một quyền, lộn mèo ra phía sau, chân vừa đứng vững thì trên vai đã nổi lên một dấu bầm tím.
Mộ Dung Kim tức tối, giậm chân bình bịch mà nói rằng :
- Tay chân của mi thật là chậm lụt, quyết lấy Đại La Kim Cang quyền thủ thắng, nhanh lên!
Mộ Dung Ngọc cố gắng dấu cơn đau đớn, soạt chân xuống tấn, rồi bất thình lình thét lên một tiếng rợn người, nhảy xổ tới như một con hổ đói mồi, trong cái thế Kim Cang Thác Thiên...
Đường Luân một đòn thắng thế, tinh thần đột nhiên phấn chấn, cất lên một tiếng hú vang lừng, ứng chiến tưng bừng với Mộ Dung Ngọc.
Gần mười hiệp nữa lại nặng nề trôi qua mà chưa có vẻ bên nào thắng phụ. Kim Cang quyền của Mộ Dung Ngọc tuôn ra ào ào như mưa bắn , khí thế tợ bão táp sao sa, nhưng không làm hề hấn gì Đường Luân được.
Thỉnh thoảng Đường Luân lại tung ra một đòn Tiểu cầm nã thủ, dưới chân bước thoăn thoắt theo lối Thất tinh liên hoàn bộ để làm rối mắt đối phương.
Võ công đôi bên thật ra thì đồng ngang ngửa, nhưng khi xáp trận, cần sự biện trá của người trong cuộc.
Mộ Dung Ngọc là một người đã đa đoan, xảo trá khôn lường, nếu gặp người khác thì sẽ mất mạng trong tay hắn như chơi.
Không ngờ... ngày hôm nay vô tình gặp phải Đường Luân, cũng là người thông minh đáo để, học ít biết nhiều, quyền biến lanh lẹ.
Nên bao nhiêu bình sanh sở học của chàng thảy đều đổ dốc ra để chống trả kịch liệt với Mộ Dung Ngọc.
Thành thử lối đánh của Đường Luân thiên hình vạn trạng, thỉnh thoảng lại kèm vào một đòn Đại La Kim Cang quyền, khí thế như sấm sét.
Có lúc chàng lại dựng bàn tay lên, dùng tay thế cho kiếm, phối hợp với cánh tay tả là Đại La Kim Cang quyền.
Nhờ vậy mà đôi bên dằng công hơn hai mươi hiệp vẫn chưa phân thắng bại.
Chiến cuộc đang hồi sôi động, Mộ Dung Ngọc bất thình lình xử ra

một đòn Kim Cang Thác Thiên.
Đường Luân thấy vậy, quyết liều mạng với tên này trong một đòn quyết định. Bỗng nghe chàng thét lên một tiếng vang lừng, hai cánh tay chia ra làm hai ngón, xử một lượt hai đòn Kim Cang Thác Thiên.
Mộ Dung Ngọc kinh tâm tán đởm, không ngờ đối phương lại liều lĩnh đến thế. Hắn đành phải rút lui hai bước để tránh khỏi cái thế gọng kềm...
Đường Luân chỉ chờ bao nhiêu đó, hai mũi võ hài của chàng trượt nhanh về phía trước như một ánh sao sa... dựng hai bàn tay lên, thành hai mũi kiếm, để tiếp tục trổ ra một ngón Kim Cang Khóa Hải bằng kiếm pháp...
Đứng bên ngoài lược trận, Mộ Dung Kim bay hồn bạt vía, hô to :
- Mộ Dung Ngọc, trốn sang cánh tay tả, tấn công vào hữu tâm của nó.
Nhưng lời nhắc của Tây Phương Kiếm Thánh đã trễ... hai đòn Kim Cang Khóa Hải của Đường Luân bay tới một cách thần tốc, đưa Mộ Dung Ngọc vào một chỗ tấn thối lưỡng nan.
Còn đang bần thần vì lối đánh kỳ quặc đó, thì trên vai tả của hắn trúng phải một “gươm” đau thấu tâm can...
Chưa kịp rút lui để trốn đòn thì hai bàn chân của Đường Luân lại bay ào ào, biến ảo khôn lường trong cái thế Kim Cang Giáng Long.
Chỉ gượng gạo trốn thoát được một đá, còn đá thứ hai đành phải lãnh lấy trọn vẹn, vì rằng nãy giờ Đường Luân tiếp tục buông ra bao nhiêu thế võ đó, cơ hồ cố tâm dồn đối phương vào bước đường cùng này, để thanh toán bằng chiếc đá Kim Cang Giáng Long.
Tây Phương Kiếm Thánh là Mộ Dung Kim sắc mặt không còn chút máu, ông không ngờ Đường Luân bất thần tung ra những thế võ lạ này để lật ngược tình thế...
Tần Lệ Quân hốt hoảng, lắc vai cha mình mà nói :
- Cha ơi! Bảo họ đừng đấu với nhau nữa, kinh khủng quá...
Câu nói vừa đến đây thì một tiếng “bùng” kinh khủng vang lên. Mộ Dung Ngọc lộn mèo mấy vòng rồi nằm sóng soài cách đó hơn hai trượng.
Tần Kiệt quay lại, quắc mắt bảo :
- Đồ ngu... mi quên rằng cha con chúng ta đến đây để làm gì ư? Đấu nhau bằng quyền cước mà còn sợ thì làm sao giết được người?
Tần Lệ Quân chưa bao giờ thấy cha mình lạnh lùng khó tính như ngày hôm nay, trong lòng cả sợ, không dám năn nỉ nữa.
Chợt sau lưng mình có tiếng cười sang sảng, và có tiếng nói lanh lảnh cất lên :

- Tần huynh muốn giết ai đó? Tôi hết lòng tiếp tay cho!
Tần Kiệt giật mình, quay đầu nhìn lại, thấy đó là Liên Hải Thiên cùng với đứa con gái thiên kiều bá mị là Bích Cơ, sánh vai nhau từ trong cánh cửa vòng nguyệt bước ra.
Tần Kiệt cười khan, trả lời :
- Việc của tiểu đệ thì xin để tiểu đệ thanh toán, không dám phiền lụy tới Liên huynh.
Liên Hải Thiên trả lời bằng một nụ cười khó hiểu, và Bích Cơ Ma nữ bấy giờ ngoảnh đầu nhìn sang, thấy Đường Luân mặt mày tái mét, đang cùng với Mộ Dung Kim ghìm nhau như bao áp trên vành cứng, sắp sửa bắn vù ra để tái đấu.
Nhìn quần áo Đường Luân bê bết, Bích Cơ đã biết chàng vừa thi đấu qua một trường ác liệt.
Mộ Dung Kim lần từng bước... từng bước một về phía của Đường Luân, nói một câu chua chát :
- Xem quyền cước của mi quả là một người có lai lịch không phải tầm thường, vậy hãy nói rõ thầy mi là ai, để ta khỏi phải giết oan.
Bất ngờ Đường Luân trả lời một câu quyết liệt :
- Con không nói tên cha, trò không nói tên thầy, đó là phép trong làng võ, các hạ quên ư?
Mộ Dung Kim nở một nụ cười đầy nham hiểm :
- Ta bất chấp những phép đó, mi...
Vừa nói đến đây bỗng bị một tiếng cười khô khan của Liên Hải Thiên cắt đứt, nhưng ông ta giả vờ không nghe thấy, tiếp tục bảo rằng :
- Mi hãy nói rõ tên họ của thầy mi, bằng không chớ trách ta chẳng dung tình. Ta sẽ phanh thây mi làm muôn đoạn.
- Dĩ khả sát, bất khả khuất!
Mộ Dung Kim mỉm cười chua chát :
- Thật là một thằng không biết thời vụ...
Chữ “vụ” chưa thoát ra khỏi cửa họng thì hai bàn tay của lão đã chia ra hai đường tả hữu, xòe ra nhanh như hai lưỡi kích, đánh ép vào huyệt Khưu Vĩ của Đường Luân.
Đòn đi chậm lắm, nhưng hơi gió tạt ra nghe ào ạt, oai thế cực kỳ bén nhọn.
Đường Luân thấy thế nguy, ngửa mặt lên trời hớp một hơi dài dưỡng khí, dồn xuống tận đan điền, chuẩn bị dùng một thế võ trong Hồi Quang Phản Chiếu để tử chiến.
Nào ngờ một tiếng “khoan” thanh tao trỗi dậy, một mùi hương tỏa ra thoang thoảng, một chiếc bóng hồng bay vù tới...
Thế võ của Tây Phương Kiếm Thánh đang buông ra nửa chừng tức

tốc ghìm trở lại, vì rằng chiếc bóng hồng đó chính là Bích Cơ, đứa con dâu tương lai của ông ta.
Vì vậy mà ông ta không dám để nàng bị thọ thương. Với một cử động cực kỳ nhanh nhẹn, nàng đã lẫn vào đứng chắn giữa hai người.
Mộ Dung Kim dịu giọng :
- Việc gì thế, Cơ nhi?
Bích Cơ bình thản trả lời :
- Gia gia là một người tiếng tăm lừng lẫy, mang biệt hiểu Tây Phương Kiếm Thánh, lại đi so tài với một thằng con nít chưa rõ lai lịch, e cho phải mất thể diện đi, vì vậy mà tôi...
Tây Phương Kiếm Thánh cắt ngang hỏi :
- Sao?
Bích Cơ vuốt mái tóc của mình, trả lời một câu trầm tĩnh :
- Gia gia hãy nhường nó để cho tôi thanh toán...
Mộ Dung Kim cười ha hả, rằng :
- Mi thật có hiếu... so với thằng Ngọc của ta hơn nhiều lắm!
Mộ Dung Ngọc lúc đó đã tỉnh lại, vội vàng khoác tay lia lịa :
- Cơ muội... không nên đâu... công lực của thằng này đáng sợ.
Bích Cơ quay lại, ngắm nhìn Mộ Dung Ngọc một cách khinh bỉ :
- Mi hãy xem... ta tặng nó mấy cái tát tai xem nó có dám kháng cự không nào.
Câu nói chưa dứt thì thân hình của nàng lả lướt bay vù tới trước mặt Đường Luân như một cánh bướm.
Hai mũi võ hài chưa chấm đất, Bích Cơ khẽ cắn môi mình, bàn tay ngọc của nàng vung ra nhanh như chớp.
Sự xuất đầu lộ diện đột ngột của Bích Cơ Ma nữ làm cho Đường Luân bần thần điên đảo, tiếp theo đó là mùi hương thoang thoảng của nàng làm cho chàng đê mê ngất ngây.
Mùi hương đó đem lại một nguồn sinh lực dồi dào cho Đường Luân, chàng mơ hồ quên mất hết tất cả những vết thương đau đớn ê chề khắp châu thân chàng.
Chàng có cảm tưởng rằng, giá bây giờ mà có thiên quân vạn mã ùa tới đi nữa, chàng không bao giờ nao núng.
Thế rồi thái độ lạnh nhạt của Bích Cơ như những gáo nước lạnh dội vào đầu chàng, làm cho chàng cảm thấy vô cùng bỡ ngỡ...
Rồi Bích Cơ xen vào cuộc chiến, và sau mẫu đối thoại ngăn ngắn với Mộ Dung Kim, nàng bất thình lình bay vụt tới...
Chưa kịp định thần thì bàn tay ngọc đã đánh phủ đầu chàng, hai tiếng “bốp bốp” dòn tan vang lên. Đường Luân lập tức nổ đom đóm mắt.

Trên sắc mặt xanh xao của Đường Luân tức khắc nổi lên mười nét đỏ rực, chàng giật mình thối lui hai bước, sửng sờ kinh dị.
Trong lúc đó thì Tần Lệ Quân rú lên :
- Cơ muội...
Đường Luân cũng ấp úng hai tiếng :
- Bích Cơ...
Nhưng Bích Cơ nhìn thẳng vào mặt chàng, hai mắt như đổ lửa, trong lòng nàng dâng lên ngổn ngang trăm mối. Nàng thật muốn thừa lúc này mà tiến tới tặng thêm mấy trăm cái tát nữa...
Nhưng nhìn thấy bộ giọng thiểu não của Đường Luân, cánh tay của nàng uể oải buông xuôi xuống...
Nàng lạnh lùng nói :
- Đường đại chưởng môn của Thiên Độc môn, chưa trả đòn còn đợi chừng nào?
Đường Luân bất giác giật mình, như người sực tỉnh cơn mê, chàng độ chừng rằng Bích Cơ đang dùng khổ nhục kế để mở một con đường sinh lộ cho mình...
Lấy lại sắc thái trầm hùng của một bậc Chưởng môn, Đường Luân cười sang sảng, trả lời một câu hóm hỉnh :
- Ta tuy bất tài nhưng cũng là nhất môn chi chủ, đâu thể hạ mình đi so tài với một người quần vận yếm mang!
Bích Cơ suýt nữa bật phì cười, nhưng vẫn giả vờ thắc mắc :
- Khẩu khí thật là cuồng loạn! Dù sao... thì mi cũng là người hậu sinh đối với bậc cha ta, với những môn võ công thường của mi đó chưa chắc thắng nổi ta đâu, đỡ...
Đến đây, việc thật đã rõ ràng. Đường Luân thấy Bích Cơ quả thật có ý ngầm mở một con đường sinh lộ cho mình. Vì vậy mà hai cái tát tai nóng bỏng ban nãy, bây giờ chàng nghe thấy êm dịu lắm, cơ hồ không còn đau đớn nữa.
Chàng nhìn nàng bằng một ánh mắt biết ơn nhưng Bích Cơ trừng trợn rồi nàng quay lại nói với Mộ Dung Kim rằng :
- Mộ Dung gia gia, ai cũng bảo gia gia là thiên hạ đệ nhất cao thủ, vậy gia gia hãy xem trận này ai thắng!
Mộ Dung Kim cười hể hả :
- Con cứ yên chí, thằng này tan xác là phần chắc.
Nào ngờ Bích Cơ Ma Nữ lại nói thêm một câu :
- Gia gia nói sao?
Liên Hải Thiên nghe con mình thình lình hỏi một câu đột ngột, biết rằng con bé này sắp sửa giở trò chua ngoa nhưng vì muốn giữ thể diện cho con mình nên ông ta cứ lờ đi.

Bích Cơ Ma Nữ thong thả quay đầu lại liếc cha con Tần Kiệt bằng một ánh mắt khinh bỉ rồi lại nhìn Đường Luân trừng trừng :
- Mi chuẩn bị đấu chiến, để rồi sang bên kia nhé...
Đường Luân cũng giả vờ đóng kịch, hất hàm trả lời một câu thật oai :
- Ta sẵn sàng!

Hồi 21
Dùng khổ nhục kế người đẹp cứu Đường Luân

Câu nói của Đường Luân chưa dứt, Bích Cơ đã nạt lên một tiếng vang lừng :
- Đỡ!
Rồi thân hình của nàng lướt tới nhanh hơn một con thoi qua khung cửi, thò một ngón tay trắng muốt ra, điểm hai đường nhanh như điện vào huyệt Trung Đình và Hoa Cái của Đường Luân.
Đường Luân cười nhạt :
- Hay lắm!
Chờ cho ngón tay của nàng sắp sửa kề sát vào huyệt Trung Đình, bất thình lình chàng đảo mình một cái thật nhanh, bước vùn vụt theo Thất Tinh bộ mà thối lui hai bước, rồi tung ra đòn Đại cầm nã, khóa ngang cán tay của Bích Cơ.
Vốn học võ với cha mình từ thuở nhỏ, Bích Cơ nào phải tay vừa, thì ra nàng chỉ chờ cho Đường Luân phản công là tức tốc hạ độc thủ.
Thân hình của Đường Luân vừa xê dịch là Bích Cơ đại cử tấn công.
Đường Luân thấy trước mắt mình vô số chiếc bóng thấp thoáng.
Từng ngón tay, từng ngón tay tròn trịa như búp măng điểm tới ào ạt, từ huyệt Kết Hầu mà xuống đến Thiên Đột, Hoàng Cơ, Hoa Cái, Đàn Trung, Trung Đình, Khưu Vĩ, Cự Quang, Phan Thùy cho chí đến huyệt Khí Hải.
Bích Cơ khi đứng yên một chỗ thì phong tư cốt cách của nàng đã cực kỳ diễm lệ, mặt mày tươi sáng, khí độ thong dong. Bây giờ nàng lướt tới tấn công trông thật nhẹ nhàng, như một cánh bướm.
Chiếc lưng thon thon của nàng lả lướt như cành liễu cuốn cong trước gió loạn, lâm trận là mặt mày sáng rỡ như hoa làm cho người ta có cảm tưởng đây không phải là một trận tranh đấu, mà là một trang mỹ nữ đang biểu diễn khúc nghê thường.

Dưới thế công ồ ạt như mưa sa, gió táp đó, Đường Luân tức tốc xử hai đòn Vân Lung Vũ Tỏa và Thiên Hoàng Địa Thán để khóa chặt hết tất cả yếu huyệt của mình.
Nhưng Bích Cơ Ma Nữ đã dùng một thân pháp cực kỳ lanh lẹ, đảo vòng ra sau lưng chàng, tung ra một loạt toàn là đòn độc.
Nàng vỗ vào huyệt Giai Tĩnh, đớp vào huyệt Tàng Huyết, xoi xỉa hai huyệt tả hữu Chí Đường và Khí Hải rồi điểm một loạt những huyệt Linh Đài, Mệnh Môn, Hội Tông.
Giữa cơn mưa điểm huyệt, nàng lại thình lình trổ ra hai cước, đá vào huyệt Tâm và huyệt Thận Môn của chàng.
Ngần ấy đòn độc tuôn ra như nước đổ trên nguồn, liên miên bất tuyệt, làm cho Đường Luân phải hết sức xoay trở một cách khó khăn.
Thế rồi nàng lại liên tiếp tấn công vào những huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu, huyệt Táng Tâm, Thiên Trì, Chương Môn, Kỳ Môn, Ưng Song ở hai bên hông.
Và uy hiếp dữ dội những huyệt Nhũ Căn, Phúc Kết, U Môn rồi bàn tay trắng búp măng của nàng lại trở về đến huyệt Cự Quang để hoàn nguyên trở lại như buổi ban đầu.
Bích Cơ biết Đường Luân công lực vô cùng thâm hậu nên dùng hết sức lực của mình người ta thấy trăm năm nghìn nghìn bàn tay của nàng ào ào bay tới, trong chớp mắt đã xoay chung quanh bên mình của Đường Luân bảy bận.
Chiến cuộc ngắn ngủi này phô bày ra vô cùng kinh hiểm, thương cho Đường Luân khí lực đến hồi kiệt quệ, không thể thi triển những đòn cứng rắn để chống trả.
Chàng chỉ có thể dùng Thái Cực quyền, Bát Tiên chưởng, Mê Tông thủ, Kỳ Môn bộ, toàn là những thế võ mềm mại, nhẹ nhàng để chống cự với trăm trăm, nghìn nghìn ngón tay của Bích Cơ tấn công từ bốn phương, tám hướng.
Càng đánh Đường Luân càng cảm thấy võ công của đối phương thật là kỳ hoặc, huyền dịu vô song, thỉnh thoảng nàng lại tung ra một vài đòn vuốt huyệt thật lạnh lùng, chưa từng thấy, so với những thế võ Nã huyệt của Trung Nguyên thật hoàn toàn khác biệt.
Thân hình của nàng thoạt tiến thoạt lùi, lúc tả lúc hữu, mùi hương lại bay ra thoang thoảng, làm cho Đường Luân mồ hôi vã ra như tắm.
Dưới thế công ồ ạt đó, chàng dần lui dần cho đến khi lưng chàng bị hòn núi giả sơn chẹn ngang lối thoát.
Tần Lệ Quân thất sắc kinh hoàng, vội vàng chẩu mỏ rúc lên mấy hồi còi lanh lảnh.
Tần Kiệt quắc mắt quay sang quát :

- Lệ Quân, mi làm gì đó?
Tần Lệ Quân giật mình, nàng trả lời :
- Con muốn... Hừ! Cơ muội thật là ác độc.
Tần Kiệt buông ra tiếng cười chua chát, vuốt mái tóc huyền của con mình mà nói :
- Con thật là khờ dại. Con ngỡ chúng nó đấu thật với nhau ư?
Tần Lệ Quân ngơ ngác :
- Thế thì họ đấu giả?
Tần Kiệt thở dài, nói nho nhỏ :
- Ta từng trải đã nhiều, ta biết con nhỏ này giống mẹ của nó, thật là chua ngoa đáo để, nhưng mà nhứt cử nhứt động của nó đều lọt không khỏi con mắt của ta.... con chờ xem.
Tần Lệ Quân vừa muốn biện bác nhưng chạm phải ánh mắt nẩy lửa của Tần Kiệt, bất đắc dĩ phải cúi đầu.
Lồng ngực nàng trống đánh rầm rầm. Nàng thấy Đường Luân đang lâm vào vòng nguy biến mà không biết dùng cách nào để cứu.
Trong lòng ngổn ngang trăm mối như tơ vò, chợt bên tai văng vẳng câu nói đầy khắc bạc của Tần Kiệt :
- Nếu con có oán con Bích Cơ thì đêm nay hãy hạ độc thủ đi.
Tần Lệ Quân giật mình vội trả lời :
- Không, cha.
Ngửa mặt nhìn lên, nàng thấy cha mình đôi mắt đỏ ngầu, trên vành môi hiện ra hai nét hằn kinh rợn.
Chính vào lúc đó thì Bích Cơ dồn ép Đường Luân đến cực điểm và bất thình lình trổ một ngón điểm vào huyệt Kiến Lý của Đường Luân.
Đường Luân vội vàng dùng một thế Thám Mã trảo trong Thái cực quyền, khóa chặt ngón tay của Bích Cơ, rồi dùng hết hai cánh tay của mình móc chặt vào cánh tay của Bích Cơ Ma Nữ rồi đẩy mạnh ra ngoài một cái cực kỳ mềm dẻo mà lại cực kỳ mạnh mẽ.
Bích Cơ thét lên một tiếng :
- Hay lắm!
Thế rồi, bóng dáng của nàng mập mờ là đà bay ra ngoài xa hơn hai trượng mới rơi xuống đất.
Mộ Dung Ngọc đứng bên ngoài lược trận vỗ tay khen dậy :
- Cơ muội quả thật không hổ là con nhà danh tiếng. Công lực cao thâm, ngón điểm huyệt ban nãy thật là xuất quỷ nhập thần, huyền diệu vô song.
Bích Cơ nghe khen, tỏ ra thái độ phi thường đắc ý. Nàng trả lời cho Mộ Dung Ngọc bằng một nụ cười hãnh diện.
Thái độ của nàng tươi như một đóa hoa phù dung chớm nở làm cho

Mộ Dung Ngọc điên đảo thần hồn.
Chợt Bích Cơ quay sang Đường Luân, hằn học bảo rằng :
- Tài nghệ các hạ tôi đã so qua, bây giờ chúng ta đánh cuộc để phân thắng bại, các hạ nghĩ thế nào?
Đường Luân thở phào một hơi, dường như một người vừa trút một gánh nặng nghìn cân :
- Tôi xin vâng lệnh!
Bích Cơ dừng mắt, bảo ngầm với Đường Luân đoạn nàng gắt gỏng bảo :
- Đánh cuộc thì phải trọng ở chỗ công bằng. Mi đừng kiêu căng, coi chừng thua đó.
Ngừng một chút, để cho ai nấy đều chú ý đến câu nói của mình, Bích Cơ lại nói tiếp :
- Cuộc so tài hôm nay nếu mi may mắn được thắng ta thì ta sẽ thưa với cha ta trả cho mi được tự do trở về, bỏ cái tội lỉen vào hoa viên.
Hải Ma nghe nói giật mình đánh thót, nhưng Bích Cơ giả vờ không trông thấy, tiếp tục nói rằng :
- Nhược bằng ta thắng...
Đường Luân cười khoái chí tiếp lời :
- Thì tất cả xin cô nương định đoạt.
Bích Cơ nghiến răng nói một câu quyết liệt :
- Nhược bằng ta thắng... thì ta sẽ giữ chiếc đầu lâu của mi lại.
Nói rồi nàng quay phắt sang Tần Lệ Quân, nhướng cặp chân mày liễu to tiếng hỏi :
- Lệ Quân! Mi có sợ hay không thì bảo!
Lệ Quân hổ thẹn, cúi gầm đầu xuống, mắng một câu nho nhỏ trong miệng mình.
Chính vào lúc đó thì một tiếng thét thanh tao trỗi dậy, và thân hình của Bích Cơ Ma nữ vèo vèo bay tới trổ ra một loạt Lan Hoa Phất Huyệt Thủ, điểm một loạt vào giữa mặt của Đường Luân cho chí Đan điền.
Bích Cơ ngỡ rằng Đường Luân còn giấu nghề nên ra tay cực kỳ cay độc, cố ý muốn dồn ép cho chàng bất đắc dĩ phải dùng ngạnh công để đỡ đòn.
Vì vậy mà những thế võ của nàng tuôn ra liên miên bất tuyệt, như nước đổ trên nguồn, như sóng reo ngoài biển.
Nào ngờ Đường Luân càng chống trả chừng nào, mồ hôi vả ra như tắm, mặt mày xanh xao không còn chút máu.
Bích Cơ tức giận bồi hồi khi đường võ của nàng vừa biểu diễn đến thế Ngọc Nữ Đầu Thoa để rồi biến sang Thiên Nữ Tán Hoa thì nàng

cố ý sẩy tay để hở chả vai phía tả của mình cho Đường Luân tấn công.
Nàng giả vờ rú lên một tiếng kinh hoàng.
Chính vào lúc chiến cuộc sẽ quyết định hơn thua trong một đòn then chốt thì Tây Phương Kiếm Thánh Mộ Dung Kim nhún mình bay vù tới.
Tiếp theo đó ông thét lên một tiếng vang lừng làm cho Đường Luân giật mình kinh hãi.
Bàn tay của chàng thò ra định tống vào vai của Bích Cơ Ma Nữ phải đánh trượt vào không khí.
Bích Cơ không ngờ con quỷ già này thình lình thọc gậy bánh xe. Tức tối nàng vội vàng trổ ra một ngón Lan Hoa Phất Huyệt.
Ngón tay búp măng trắng muốt của nàng điểm vèo ra một ngón, người ngoài trông thấy rõ ràng ngón tay này chiếu thẳng vào huyệt Phân Thủy của Đường Luân.
Nhưng thật ra Bích Cơ sử dụng cực kỳ khéo léo, trong đòn này tròng tréo qua đòn khác, để cho ngón Lan Hoa Phất Huyệt đó vuốt nhẹ vào dạ dưới của Mộ Dung Kim.
Đòn này tầm thường nhưng cực kỳ cay độc, dù một tay cao thủ lẫy lừng cũng khó lòng tránh thoát.
Nào ngờ Mộ Dung Kim ứng biến quá ư thần tốc. Ông ta buông ra một tiếng cười ha hả, thân hình nhanh như một cái tia chớp vừa xáp trận trong một cái nháy mắt là vội tháo lui trở lui, để rồi thân hình bay từ từ rơi về phía sau hòn giả sơn.
Thật là một sự lạnh lùng quái gở, ngón Lan Hoa Phất Huyệt của Bích Cơ vuốt trật qua bụng của Mộ Dung Kim và cứ vù vù đi tới, chiếu thẳng vào huyệt Tàng Huyết của Đường Luân, vì lúc bấy giờ thân hình của Đường Luân đang trờ tới, đúng ngay vào ngọn đòn của nàng.
Tình thế cực kỳ nguy khốn, tánh mạng của Đường Luân chỉ treo trên sợi tóc.
Đường Luân vội vàng thét lên một tiếng, thu hết đòn của mình về để đổi công ra thủ.
Nhưng ngón tay của Bích Cơ với một tốc độ kinh hồn đã từ từ tiếng tới sát trước mặt chàng, xem tình thế này dù không thọ thương thì cũng phải thua trong tay Bích Cơ Ma nữ.
Cắn răng để chịu đựng đòn đó, một luồng đau buốt như lửa truyền thấu tâm can, Đường Luân dồn hết sức mạnh vào cánh tay tả để trả một đòn dữ dội.
Một tiếng “bùng” kinh khủng vang lên, tấm thân kiều diễm của Bích

Cơ bị một luồng sức mạnh đẩy văng ra ngoài xa hơn hai trượng.
Mộ Dung Ngọc thét lên một tiếng vang lừng, trổ thân pháp Yến tử phiên thân bay vù theo thò cánh tay ra định đón lấy Bích Cơ Ma Nữ.
Nhưng một chiếc bóng mờ bay vù tới với một tốc độ kinh hồn.
Chiếc bóng này đi sau mà tới trước, đó là Liên Hải Thiên. Ông ta thò một cánh tay ra vớ lấy Bích Cơ Ma nữ, còn một bàn tay kia thì vỗ mạnh vào lưng Mộ Dung Ngọc để cho thân hình của mình mất trớn mà là đà rơi trở về mặt đất.
Liên Hải Thiên lo lắng hỏi :
- Con thọ thương có nặng lắm hay chăng?
Bích Cơ vừa cười vừa trả lời :
- Không sao!
Liên Hải Thiên vội vàng dùng một bàn tay của mình ém vào huyệt Linh Đài của Bích Cơ để truyền vào đó một làn hơi ấm áp.
Bích Cơ Ma Nữ nũng nịu đẩy bàn tay của Liên Hải Thiên ra bảo rằng :
- Con chẳng hề thọ thương kia mà!
Liên Hải Thiên quắc mắt nhìn Đường Luân bằng một cái nhìn nẩy lửa, nói một câu quyết liệt :
- May cho mi đó. Nếu con ta mà có mệnh hệ nào ta sẽ phanh thây mi làm muôn đoạn.
Bích Cơ quay sang Mộ Dung Kim nói một câu nửa đùa nửa thật :
- Mộ Dung gia gia, con ngỡ rằng có thể nhờ hồng phúc của gia gia mà đánh thắng được, không ngờ chẳng may lại làm mất tiếng tăm của gia gia, thật là đáng tội.
Câu nói này làm cho Mộ Dung Kim lấy làm khó chịu.
Thì ra sáu mũi kim dùng làm ám khí để ném Đường Luân ban nãy đều dùng vàng y đúc thành. Mỗi mũi kim giá trên hai trăm lạng bạc.
Lẽ ra đối với một người giàu sang bực nhất ở Tây vực như dòng họ Mộ Dung thì số tiền đó không có chi quá đáng.
Mộ Dung Kim tánh tình keo kiệt, ông ta không muốn đánh rơi một số bạc một cách vô cớ.
Vì vậy mà thừa dịp Bích Cơ Ma Nữ lỡ tay, Mộ Dung Kim thét lên một tiếng để nhát cho Đường Luân cả sợ mà rút lui rồi thừa dịp may đó bay mình ra phía sau hòn giả sơn để nhặt lại sáu mũi kim của mình.
Nhưng ông ta chưa rõ thâm tâm của Bích Cơ Ma Nữ, nàng đang dùng trăm phương nghìn kế để thua trong tay của Đường Luân và Bích Cơ Ma nữ đã thừa dịp xáo trộn đó mà đắc kỳ sở nguyện.
Mộ Dung Kim đành nói một câu chống chế :
- Mi ngỡ rằng thằng đó thắng ư? Hừ... ta nói chưa chắc.

Nói rồi cặp mắt ông ta long lên sòng sọc, năm ngón tay của ông ta co lại và trong ống tay áo, người ta thấy có sáu mũi kim vàng ửng, bị uốn cong vòng, sắp sửa bắn vút ra.
Trong lúc ấy, thần trí của Liên Hải Thiên ngổn ngang trăm mối.
Ông ta hồi tưởng lại khi mình còn trong thuở thiếu thời mình cũng thơ ngây đĩnh ngộ như Bích Cơ bây giờ.
Vì ông ta muốn cho Bích Cơ được lịch duyệt trường đời nên mới đưa nàng lê gót giang hồ để nới rộng tầm con mắt.
Lẽ ra ông ta hứa hôn với dòng họ Mộ Dung chỉ vì mong muốn cho Bích Cơ sau này có một chỗ gởi thân, để khỏi phải giang hồ phiêu bạt như mình.
Mười mấy năm thoáng qua như nháy mắt, ngày hôm nay con gái đã trưởng thành.
Mộ Dung Kim bây giờ bỗng nhiên trở nên khắc nghiệt. Cái tính hào phóng ngày xưa nay bỗng trở thành keo kiệt.
Thằng Mộ Dung Ngọc khi còn nhỏ tuổi thì thông minh lanh lợi, mà đến lúc trưởng thành lại trở nên một tên công tử bột, chỉ biết ăn chơi xa xỉ, xảo trá khôn lường.
Tình cảnh ấy đem đến cho ông ta nhiều suy nghĩ, không biết việc hôn nhơn này có thể đem đến chân hạnh phúc cho con mình hay chăng.
Liếc mắt nhìn Bích Cơ, bắt gặp nàng đang liếc nhìn Đường Luân.
Ông ta cau mày nghĩ thầm :
- Thằng nhỏ này lai lịch bất minh, con mình còn nhỏ tuổi, e rằng...
Vừa nghĩ đến đây chợt bắt gặp trong ống tay áo của Mộ Dung Kim bắn vù ra sáu mũi ám khí.
Sáu mũi ám khí này Mộ Dung Kim ném ra bằng sức mạnh ngầm nên đi trong không khí chậm mà vững, không gây ra một tiếng động. Sáu mũi kim đi theo năm đường thẳng, chiếu cực kỳ chính xác vào những yếu huyệt của Đường Luân.
Bích Cơ Ma Nữ kinh hoàng thất sắc, nàng chưa kịp rú lên một tiếng, chợt có một vật chạm nhẹ trên đầu và mái tóc huyền của nàng lập tức xổ ra bồng bềnh trong cơn gió lộng.
Rồi mấy tiếng "cảng... cảng" vang lên, ánh lửa bật ra xanh rờn, và sáu mũi ám khí thảy đều bay bổng lên từng không.
Thì ra Liên Hải Thiên đã dùng một thủ pháp cực kỳ lanh lẹ, rút chiếc trâm cài tóc của nàng để tung ra ngăn chận ám khí.
Mộ Dung Kim biến sắc cười khan nói rằng :
- Thông gia quả thật danh bất hư truyền, tiểu đệ lấy làm bội phục.
Liên Hải Thiên chỉ trả lời bằng một chuỗi cười sang sảng.
Bích Cơ Ma Nữ rúc đầu vào lòng cha mình khen :

- Cha thật là người tốt!
Liên Hải Thiên vuốt lấy mái tóc của con mình, và nàng ngẩng đầu lên, trong lúc đó Đường Luân bước tới trước mặt Liên Hải Thiên xá chào mà rằng :
- Cảm ơn Liên lão tiền bối hạ thủ lưu tình!
Liên Hải Thiên nạt :
- Đừng nói lôi thôi dài dòng, sao chẳng đi ngay cho khuất mắt ta!
Đường Luân trầm ngâm một chút, rồi quày ra phía sau hòn giả sơn, nhổ vỏ Hỏa Long thần kiếm ra đoạn đi thẳng về phía cánh cửa vọng nguyệt.
Chợt Bích Cơ Ma nữ gọi :
- Khoan!
Nàng hỏi một câu đầy u uất :
- Mi đi ngay bây giờ ư?
Đường Luân dừng chân lại cả tiếng trả lời :
- Tôi rất lấy làm cảm kích cô nương đã nhiều lần ra tay cứu giúp.
Bích Cơ Ma Nữ cau mày, hai dòng lệ từ từ ứa ra.
Đường Luân vốn mang tiếng là người lạnh lùng sắt thép mà bây giờ cũng phải mềm lòng. Chàng cơ hồ như quên hẳn mình bây giờ đang đứng ở nơi đâu, chàng nói tiếp :
- Bích Cơ! Tôi rất lấy làm cảm kích!
Câu nói là một câu nói ban nãy nhưng mà thần sắc khác thường.
Bốn mắt nhìn nhau qua một cảm tình sâu đậm.
Tần Lệ Quân và Mộ Dung Ngọc sắc mặt thảy đều lộ ra những nét cực kỳ ghen tức.
Tần Kiệt há hốc mồm kinh dị, Tây Phương Kiếm Thánh mặt trắng như tờ giấy. Còn đến như con người không kể đến tiểu tiết là Hải Ma cũng phải toát mồ hôi lạnh.
Bích Cơ mỉm một nụ cười ngọt ngào, phá tan bầu không khí nặng nề, nói với Đường Luân :
- Cứu mi khỏi chết không phải chỉ có một mình ta, mi còn phải cảm ơn Tần Lệ Quân và Mộ Dung Ngọc nữa.
Đường Luân quay sang Mộ Dung Ngọc, thấy hắn ta đang oai phong đứng đó, bàn tay nắm chặt cán gươm Thái Nguyệt nhìn Đường Luân bằng một cái nhìn khinh bỉ.
Đường Luân không thèm đếm xỉa đến hắn mà quay sang Tần Lệ Quân, cung kính xá dài.
Tần Kiệt thấy Đường Luân o bế con mình, se sẻ mắng thầm :
- Đồ khốn kiếp.
Tần Lệ Quân trả cho Đường Luân một cái nhìn đậm đà thắm thiết

nhưng trong cõi lòng thơ ngây trẻ dại của nàng lúc bấy giờ đã bị một cảm giác ghen tức xâm chiếm trọn vẹn.
Vì vậy mà nụ cười của nàng đượm mấy phần gượng gạo.
Chợt Đường Luân quay đầu lại, cả tiếng nói rằng :
- Bích Cơ! Nhân dịp này tôi có một điều cần nói là hai cha con cô nương hiện đang bị kẻ địch dòm ngó và chờ đợi cơ hội để thanh toán đó! Đối thủ của cô nương không phải người xa lạ, rất có thể là những người có mặt tại nơi đây.
Bích Cơ thoáng nghe câu nói đột ngột này tròn xoe cặp mắt nửa tin nửa ngờ.
Liên Hải Thiên thét :
- Sự yên nguy của thằng họ Liên này không cần mi phải bận tâm, mi hãy lui đi.
Đường Luân ném cho Tần Kiệt một cái nhìn đầy bí hiểm rồi mới cất bước lui ra do một đứa tỳ nữ dẫn đường.
Chân của chàng vừa bước ra khỏi cửa vọng nguyệt thì Mộ Dung Ngọc thét lên một tiếng :
- Khoan đi đã.
Đường Luân vội vàng dừng gót, thong thả quay đầu trở lại. Mộ Dung Ngọc trợn trừng cặp mắt nảy lửa, hỏi Đường Luân một câu đầy sát khí :
- Hai đứa bây đã quen nhau từ trước?
Bích Cơ cướp lời to tiếng :
- Việc riêng của người ta, không cần mi phải biết tới!
Mộ Dung Kim cũng ngăn lại :
- Ngọc nhi! Đừng tháo thứ!
Mộ Dung Ngọc hằn học nhìn Bích Cơ Ma Nữ, rồi cau mày hỏi Đường Luân :
- Ta tên Mộ Dung Ngọc, còn mi tên gì?
Đường Luân trả lời vỏn vẹn :
- Đường Luân!
Mộ Dung Ngọc nhổ một bãi nước bọt, cực kỳ khinh bỉ :
- Thật là đồ vô danh tiểu tốt.
Đường Luân cũng móc trả một câu :
- Mi là một thằng mọi ở miền Tây Vực thì làm sao biết được tên ta?
Mộ Dung Ngọc lạc giọng nói rằng :
- Lưỡi của mi thật bén, dòng họ Mộ Dung của ta nổi danh khách nhờ lưỡi bén, mà nhờ gươm bén!
Đường Luân lạnh nhạt trả lời :
- Rất mong câu nói này không sai!

Thái độ chua chát của Đường Luân càng làm cho Mộ Dung Ngọc lửa giận nổi lên bừng bừng, hắn to tiếng :
- Nếu các hạ thấy thích, Mộ Dung Ngọc này sẽ cho các hạ một cơ hội để xem lời nói này có sai hay không?
Bầu không khí đã thêm phần căng thẳng, Liên Hải Thiên vội đấu dịu :
- Khoan, ta cấm ngặt chúng bây ẩu đả trong hoa viên, làm hư bông hoa của ta.
Mộ Dung Ngọc vốn hầm hè, tuốt gươm ra một nửa, nghe Liên Hải Thiên nói như vậy hậm hực đẩy gươm vào vỏ rồi ngắm nhìn Đường Luân qua một thái độ khinh bỉ, nói rằng :
- Nể tình nhạc phụ của ta, nên để cho mi sống thêm vài ngày nữa, lần sau mi để ta chạm mặt, quyết chẳng dung tha.
Đường Luân trả lời bằng một thái độ khinh khỉnh.
Ngoài mặt chàng cố gượng ra vẻ bình tĩnh chứ thực ra trong tâm can của chàng lúc bấy giờ dường như có trăm nghìn con kiến đang bò, và trăm nghìn con ong đang đốt.
Mắt lại hoa.
Đầu lại váng.
Xương sống của chàng toát lạnh mồ hôi.
Mơ màng ngửa mặt nhìn lên, thấy Bích Cơ Ma Nữ đang đắm đuối nhìn mình, nàng thò một cánh tay búp măng ra vẽ nhẹ mấy chiếc vòng tròn, rồi ra dấu gởi tặng cho chàng một nụ cười phi thường, hấp dẫn.
Nụ cười ấy đem đến cho chàng một nguồn sức mạnh vô biên, làm cho Đường Luân nghe thấy mình như tạm thời quên mất đau đớn, và đi theo bước chân của nàng tỳ nữ lần lần rời khỏi vườn hoa, thoát ly khỏi ngôi nhà bí mật mà đến bên ngoài đồng trống.
Đường Luân biết rõ rằng không phải tự mình thoát ly khỏi nơi đó mà chính là nụ cười chứa ẩn biết bao tiềm lực của Bích Cơ đã đưa chàng ra khỏi ngôi nhà ấy.
Nàng tỳ nữ dẫn đường vừa rút lui vào một con đường mòn vắng vẻ, để Đường Luân ở lại một mình trên con đường thiên lý.
Rồi Đường Luân bỗng thấy tai ù đầu váng.
Chàng ngã ngửa ra bên vệ đường, lăn lộn trên thảm cỏ xanh, ngũ tạng lục phủ của chàng sôi động lên và đau nhức như dao cắt.
Vội vàng dùng tay tả bắt mạch cho tay hữu, qua một giây nghe mạch, Đường Luân hổn hển nói một mình :
- Trời! Tỳ hỏa đang xung lên, dương khí thì trầm xuống, mạch Đốc lại lạnh lùng trầm trệ.... rõ ràng ta bị trúng độc. Thật là lạ, không biết ai đã đầu độc ta?

Trầm ngâm một chút, Đường Luân à lên một tiếng vỡ lẽ ra.
Thì ra mối độc này chính của Thiên Độc Nhất Phẩm ép mình uống vào khi xưa, bây giờ nó mới nổi lên công phá.
Nguồn hy vọng vừa mới nhóm lên ban nãy bây giờ tiêu tan như mây khói.
Chàng thở dài, ngửa mặt nhìn bầu trời xanh rộng mà lắng nghe máu huyết của mình đang sục sôi kịch liệt. Chàng cố sức vận dụng nội công để đàn áp nó.
Đảo mắt nhìn quanh thấy ba bề bốn bên cỏ cao quá gối. Chàng biết mình cố gắng ngơi nghỉ như thế này có thể kháng cự với chất độc thêm ba bốn canh giờ nữa.
Trong trí chàng triền miên suy nghĩ :
- Không biết tại sao cha con Tần Kiệt lại ở chung với Bích Cơ. Thật là nguy hiểm cho nàng hết sức, mong rằng nàng có thể thoát khỏi bàn tay ma quái của cha con họ Tần.
Nhiệt độ trong cơ thể của chàng càng lúc càng gia tăng. Chàng mê man đi lúc nào không biết.
Rồi không biết trải qua bao nhiêu thì giờ, một cơn gió lạnh tạt vào mặt chàng, làm cho chàng dần dần hồi tỉnh.
Chàng mơ màng trông thấy có hai con mắt sáng ngời, giận dữ đang nhìn mình không chớp.
Giật mình, Đường Luân hỏi :
- Ai?
Có tiếng trả lời khô khan :
- Ta!
Đường Luân lại hỏi :
- Mi là ai?
Giọng nói khô khan ban nãy lại trả lời :
- Ta là Vô Hồn tông chủ.
Bốn tiếng Vô Hồn tông chủ như bốn mũi dao chọc thẳng vào tim chàng. Chàng giật mình nhảy nhổm nhưng rồi lại nằm yên trên cơ thể rã rời.
Trong cơn nguy cấp, Đường Luân nhớ mình còn một chiếc vỏ gươm Hỏa Long thần kiếm nên vội vàng thò tay ra quờ quạng tìm kiếm.
Bàn tay khô đét của Đường Luân vừa chộp nhằm vỏ gươm thì Vô Hồn tông chủ đã nhảy xổ tới, thò một bàn chân đạp phắt lên phía trên, ém chặt nó vào mặt đất.
Ma Đại Nhân cười hềnh hệch :
- Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. Ha ha ha.... ta với mi lại gặp nhau, thật là có duyên tiền định, số kiếp không sao tránh khỏi.

Đường Luân không trả lời, cố gắng dùng sức mạnh để giật vỏ gươm trở về, nhưng càng dùng sức chừng nào, tay chân càng rã rời chừng ấy.
Ma Đại Nhân ngắm nhìn cử chỉ của Đường Luân mà buông ra một chuỗi cười khinh bỉ, thình lình ông ta vung tay áo, trổ ra một ngón Mai hoa tam chỉ, điểm nhẹ vào cánh tay của Đường Luân, miệng thét :
- Buông ra!
Đường Luân nghe thấy cánh tay của mình đau như dao cắt, nơi huyệt Uyển mạch của mình cơ hồ như ngưng trệ, cánh tay tê rần lên và vỏ lưỡi Hỏa Long thần kiếm tuột khỏi bàn tay khô đét của mình.
Ma Đại Nhân cầm vỏ gươm bá kiếm mỉm cười khoái trá. Đường Luân tức tối vô cùng, cố gắng trỗi dậy nhưng từng tràng đau nhức truyền thấu tâm can.
Ngũ tạng lục phủ của chàng cơ hồ như xáo trộn cả lên, toàn thân ê ẩm như dần.
Ma Đại Nhân bỗng ngưng bặt tiếng cười, trờ tới một bước hỏi một câu sắc lạnh :
- Thằng nhỏ kia, lưỡi Hỏa Long thần kiếm đâu?
Đường Luân im lìm không trả lời. Ma Đại Nhân cau mày thét :
- Nói mau!
Đường Luân trả lời gọn lỏn :
- Không biết!
Ma Đại Nhân nuốt một miếng nước bọt, hằn học nói :
- Được lắm! Ta bảo cho mi biết, Vô Hồn điệu bây giờ đã lọt vào tay ta thì ta có thể giết mi giờ nào cũng được.
Đường Luân nhổ một bãi nước bọt xuống đất qua một thái độ cực kỳ khinh bỉ.
Ma Đại Nhân gào lên :
- Mày muốn chết!
Câu nói vừa dứt, ông ta dựng bàn tay lên như một cái vấu ó rồi chộp thẳng vào giữa ngực Đường Luân bằng một thế Ngạ Ưng Cầm Thực.
Năm ngón tay của ông ta xé gió vèo vèo, tiến thẳng vào giữa ngực Đường Luân.
Lúc bấy giờ tâm can của chàng đang đau đớn mãnh liệt. Chàng thật muốn để cho bàn tay của đối phương kết liễu sanh mạng của mình cho được chết một cách yên lành.
Vì vậy mà chàng nhắm mắt xuôi tay, sẵn sàng chờ đợi tử thần.
Nào ngờ... bàn tay của ông ta vừa kề sát vào mình của Đường Luân bỗng thình lình bao nhiêu sức mạnh thảy đều đi trượt ra ngoài. Bằng

một động tác cực kỳ lanh lẹ, Ma Đại Nhân đổi ra một ngón Tiểu cầm nã thủ, khóa chặt lấy yết hầu của Đường Luân.
Ông ta kề mắt sát vào mặt chàng, rọi tia mắt sáng ngời lên đôi má trắng bệch của chàng mà thong thả nói :
- Mi ngỡ rằng ta sẽ cho mi chết một cách yên lành ư? Hừ! Mi đừng có mơ mộng hão huyền, rơi vào tay ta thì phải chết thê chết thảm. Ta phải lắt từng miếng da, xẻo từng msg thịt của mi, rút từng đường gân của mi mới hả dạ.
Đường Luân muốn mở miệng nguyền rủa nhưng nói chẳng ra lời. Chàng nghe thấy mặt của mình nóng như phỏng, lửa từ trong đan điền xông một luồng hơi nóng bốc lên, làm cho gan ruột rã rời, tim đập rầm rầm như muốn vọt ra khỏi lồng ngực.
Trong lúc mơ màng, chợt nghe Ma Đại Nhân nói :
- Ta sống đến từng tuổi này mà chưa từng thấy ai ương ngạnh như mi? Ủa, sao mi trúng độc?
Đường Luân cảm thấy bàn tay đang khóa yết hầu của mình nới lỏng ra, bàn tay kia của Ma Đại Nhân tức tốc đánh phủ tới, công kích vào huyệt Bách Hội của chàng.
Thế rồi chàng thiếp đi.
Thấy Đường Luân đã mềm nhũn ra, Ma Đại Nhân nhìn quanh thấy ba bề bốn bên không một bóng người. Ông ta vội vàng kẹp chặt Đường Luân dưới nách rồi trổ thuật khinh công lẩn vào một khu rừng rậm rạp.
Trong một gian phòng bồn bề kín mít như bưng, có một ngọn đèn dầu cháy yếu ớt.
Dưới bóng đèn mờ nhạt, người ta thấy Đường Luân bị trói chặt trên một chiếc giá hình chữ thập.
Bên cạnh đó, Ma Đại Nhân đang tròng một chiếc bao tay vào lòng bàn tay khẳng khiu của mình rồi thò tay vào túi, hốt ra một nắm kim. Ông ta tỉ mỉ đếm đúng ba mươi sáu mũi kim lóng lánh sáng ngời, đoạn cẩn thận bỏ vào một chiếc bát có đựng sẵn một thứ nước màu đen thẫm.
Ba mươi sáu mũi kim sáng loáng vừa rơi vào bát, tức khắc ngả sang màu đen thẫm.
Ma Đại Nhân cười một nụ cười nham hiểm, rồi thò một ngón tay, vớt một mũi kim ra.
Ma Đại Nhân buông ra một chuỗi cười sằng sặc. Năm ngón tay của lão trổ ra một cách nhanh thoăn thoắt, vớt vội ba mươi sáu mũi kim ra khỏi mặt nước.
Lão tỉ mỉ lấy ra một mũi, đoạn cúi xuống đưa ngay trước mồm của

một con chó mực đang nằm co dưới chân lão.
Con chó mực ngửi vào mũi kim vài cái, rồi bỗng thè lưỡi ra, liếm vào mũi kim màu đen thẫm kia mấy cái.
Thế rồi.... khi nó chưa kịp thu chiếc lưỡi vào mồm thì cặp mắt của nó bỗng long lên sòng sọc. Sặc ra mấy tiếng rồi vểnh hai chiếc tai lên... đoạn ngã quay ra trên mặt đất, chổng gọng bốn cẳng lên trời, sùi bọt mép ra.
Thở mạnh thêm một hai hơi, con chó khốn nạn trợn trừng cặp mắt rồi đi xuôi!
Ma Đại Nhân buông ra một chuỗi cười, lấy làm hảo ý cho sự thành công của món độc dược của mình.
Chợt ông ta đảo mình nửa bộ, sắp sửa vung bàn tay ra để cho mấy mũi kim chiếu thẳng về phía Đường Luân.
Chính vào lúc nguy nan cùng cấp, ba mươi sáu mũi kim như ba mươi sáu mũi tên đang nằm trên vành cung căng thẳng sắp sửa bay ra thì.
Một chiếc bóng mờ từ trong xó tối bay vù ra, kèm trong một tiếng khoan yểu điệu.
Chiếc bóng đen này vừa bay tới, tức tốc dùng bàn tay hữu đỡ nhẹ khuỷu tay của Ma Đại Nhân.
Ma Đại Nhân nạt :
- Quỷ Nữ! Mi muốn gì?
Thì ra chiếc bóng đó chính là nàng thiếu nữ mặt mày xanh xao mà Đường Luân chạm mặt trong Vô Hồn mộ khi xưa.
Nàng ta nãy giờ đứng hầu Ma Đại Nhân, chợt thấy ông ta sắp sửa hành hình Đường Luân nên vội vàng nhảy xổ ra ngăn lại. Nàng ấp úng nói :
- Thưa sắp... chẳng lẽ sắp hành quyết tên này?
Ma Đại Nhân cau mày gắt gỏng :
- Vô Hồn tông vốn theo tôn chỉ diệt tuyệt nhân tính, bây giờ mi lại không cho hạ thủ, phá vỡ điều lệ sắt thép của bản tông, rõ ràng là mi có tình ý riêng với nó!
Quỷ Nữ hổ thẹn cúi đầu :
- Đệ tử không dám!
Ma Đại Nhân buông ra một tiếng cười sắc lạnh, nói một câu rùng rợn :
- Quỷ Nữ, mi ngỡ rằng nhất cử nhất động của mi có thể qua được mắt ta, mi dám cả gan trốn khỏi nội cung để về đây, làm trái với mệnh lệnh của bản tông chủ, lẽ ra thì ta dùng cực hình xử trị mi từ lâu, nhưng mà...

Quỷ Nữ sắc mặt lạnh như tiền, toàn thân run rẩy, vì nàng biết Ma Đại Nhân đang nổi trận lôi đình.
Ông ta hằn học nói tiếp :
- Nhưng bây giờ thì ta không thể bỏ qua được.
Nàng biết mình kháng cự cũng cầm bằng vô ích, chỉ nhắm nghiền đôi mặt lại để chờ đợi một cực hình.
Năm ngón tay của Ma Đại Nhân cong vòng như năm chiếc móc sắt đang bay tới vèo vèo. Bỗng nhiên trong trí ông ta nẩy ra một ý nghĩ. Miếng Ngạ Ưng Cầm Thực sắp sửa có kết quả, bằng một động tác cực kỳ lanh lẹ, ông ta đổi sang thành Hoàng Ba Lược Địa, để cho bàn tay lướt nhẹ ngang qua ngực của Quỷ Nữ.
Để rồi dùng khuỷu tay của mình tung ra một đòn sấm sét.
Đánh tạt ngang bằng chiếc khuỷu tay, sức lực của Ma Đại Nhân mạnh biết dường nào. Quỷ Nữ trúng đòn bay vù ra xa hơn một trượng, thân hình của nàng đập mạnh vào vách đá rồi rơi trở về mặt đất.
Chính vào lúc đó thì Ma Đại Nhân đổi cung, hoành bộ, năm ngón tay của lão vung ra một cách thần tốc, và ba mươi sáu mũi kim màu đen thẫm trong lòng bàn tay của lão chia ra ba mươi sáu đường xé gió vèo vèo bay tới.
Đường kim cực kỳ chính xác, ba mươi sáu mũi thi nhau ghim vào ba mươi sáu đại huyệt khắp toàn thân của Đường Luân.
Đường Luân rùng mình rởn óc, dường như bị xối một gáo nước lạnh vào đầu, chàng rú lên một tiếng rồi nằm im thiêm thiếp, rên rĩ liên hồi.
Trong thân thể của chàng có hai luồng thuốc độc thi nhau công phạt dữ dội, làm cho thần kinh của chàng căng thẳng. Xương sống của chàng khi nóng khi lạnh, đem đến một cảm giác cực kỳ khó chịu.
Hai luồng thuốc độc càng công phá mãnh liệt chừng nào, thể xác của Đường Luân càng bị kích thích vô biên, mơ màng, chàng mở mắt ra lẩm bẩm :
- Ai đấy? Đây là đâu?
Ma Đại Nhân lướt mình tới trước mặt Đường Luân trả lời nho nhỏ :
- Ta là Vô Hồn tông chủ. Nơi đây là giữa lòng một ngôi mộ cổ trên một bãi tha ma.
Dứt lời, ông ta huýt còi ra hiệu, và ánh đuốc ba bề bốn bên vụt bùng cháy cả lên, đem đến một thứ ánh sáng rạng rỡ cho gian phòng nhỏ hẹp.
Ma Đại Nhân nhe răng cười hềnh hệch :
- Thằng nhỏ kia.... mi đừng oán trách ta độc ác. Ta sẽ cho mi nếm mùi cay độc và sẽ chết lần chết mòn vì những chất độc của ta. Ta

định dùng hết cách để giải chất độc trong máu của mi, nhưng vô hiệu. Bất đắc dĩ ta phải thi hành hạ sách này, dùng độc công độc để kéo dài sinh mạng của mi, ngõ hầu chịu sự đau đớn ê chề.
Đường Luân nghiến răng kèn kẹt :
- Thằng họ Đường này không bao giờ sợ chết.
Ma Đại Nhân cười khoái trá :
- Nhưng mà ta có muốn cho mi chết đâu.
Đường Luân nghiến răng để dằn cơn xúc động vì hai chất độc cứ tiếp tục công phá cơ thể của chàng một cách mãnh liệt.
Ma Đại Nhân thong thả nhổ những mũi kim đang cắm khắp ba mươi sáu huyệt của Đường Luân mà nói :
- Hà hà... Ta chẳng cho mi chết sớm theo lẽ mi phải cảm ơn ta mới đúng!
Đường Luân quắc mắt nhìn lão, lão giả vờ không trông thấy, tiếp tục nói rằng :
- Dù sao thì mi cũng sắp chết... nếu mi muốn đi một cách yên lành hãy trả lời một câu hỏi của ta.
Ngừng lại một chút Mộ Dung Ngọc nói một câu đầy nham hiểm :
- Hừ!.... Sự việc đến ngày hôm nay ta cần phải nói thẳng cho mi biết. Sở dĩ mà ta chịu khó khổ công luyện tập chỉ mong muốn rằng một ngày kia sẽ trở nên thiên hạ đệ nhất cao thủ, nào ngờ...
Ma Đại Nhân trợn trừng cặp mắt, giọng nói càng lúc càng quyết liệt :
- Nào ngờ... cách đây không bao lâu, ta được biết thằng Đông Hải Ma Quân, với một võ công thượng thừa đã đánh bại chúng cao thủ Trung Nguyên, cứ theo đó mà suy thì võ công của nó không kém sút ta. Ta lại dò xét biết rằng công lực của nó sở dĩ đặng dồi dào, chỉ vì nhờ Đa Tâm thánh kinh. Ta lại dò xét biết đứa con gái cưng của hắn là Bích Cơ Ma Nữ vốn có tình ý riêng với mi. Vì vậy mà ta nghi ngờ rằng con Bích Cơ chắc có thố lộ cho mi rõ chỗ giấu của Đa Tâm thánh kinh, vậy Đa Tâm thánh kinh giấu ở đâu?
Đường Luân lạc giọng quát :
- Ta không biết!
Ma Đại Nhân buông ra một chuỗi cười sâu độc, thong thả nói một cách đáng sợ :
- Mi hà tất phải cắn răng mà chịu nổi những cực hình? Bản Tông chủ đã biết mối tình giữa mi và Bích Cơ Ma Nữ chỉ là một mối tình giả dối. Mi muốn lợi dụng nó để đánh cặp quyển Đa Tâm thánh kinh, nhưng bây giờ mi đã lọt vào tay ta, như con cá nằm trên thớt. Ta xem chi bằng mi hãy thú thật chỗ giấu Đa Tâm thánh kinh thì ta phá lệ, sẽ chôn cất chu đáo, và dùng lưỡi Hỏa Long thần kiếm, chôn cất

theo mi.... mi nghĩ thế nào?
Nói đoạn, ông ta thò tay ra phía sau rút vỏ Hỏa Long thần kiếm, ném vào trước mặt Đường Luân.
Rồi lão ta gằn giọng hỏi :
- Nói hay không thì bảo?
Đường Luân lại quát :
- Ta không biết?
Bỗng thình lình Ma Đại Nhân cười hềnh hệch, bất thần quay phắt lại, giương bàn tay của lão ta ra chộp một đường nhanh như điện vào vai của Quỷ Nữ.
Quỷ Nữ mặt mày biến sắc nhưng nào dám chống trả chỉ biết cắn răng mà chịu, giọng nói lạnh lùng khắc bạc của Ma Đại Nhân lại vang lên :
- Thằng họ Đường kia.... mi sở dĩ mà chưa chết chỉ vì nhờ những mũi kim độc của ta, đã thông qua Huyền quan mà ngăn chặn những chất độc của mi. Đồng thời cũng nhờ con Quỷ Nữ này đã ngày đêm săn sóc bên cạnh mi hơn mười bữa.
Đường Luân thật đã không ngờ mình đã hôn mê hơn mười ngày.
Chàng giương to cặp mắt ngắm nhìn Quỷ Nữ bằng một cặp mắt biết ơn.
Chợt bên tai lại vang lên tiếng nói của Ma Đại Nhân :
- Nếu mi không khai thật ta tức khắc bóp... Quỷ Nữ, mi còn chưa van xin cho nó ư?
Ma Đại Nhân nói đoạn, dồn sức bóp vào bàn tay để siết mạnh bả vai của Quỷ Nữ.
Rên siết quằn quại trong bàn tay sắt thép của Ma Đại Nhân, Quỷ Nữ rên rỉ :
- Xin tướng công.
Ma Đại Nhân nạt :
- Mi hãy van xin cho kỳ được... thằng họ Đường kia, ta đếm từ một đến năm, nếu mi không cung khai ta sẽ thi hành ý định.
Đoạn lạnh lùng đếm :
- Một... hai.... ba.... bốn...
Thình lình Đường Luân thét :
- Khoan... ta sẽ nói!
Ma Đại Nhân cười hềnh hệch, năm ngón tay như vấu ó của ông từ từ nới lỏng ra, nhưng cùng trong một lúc bàn tay kia của lão cũng từ từ thò ra để ém vào huyệt Chí Đường của Quỷ Nữ một cái nhè nhẹ.
Tuy nhẹ, nhưng Quỷ Nữ cũng nghe thấy huyệt Chí Đường của mình có một luồng hơi lạnh bốc vào làm cho tâm can tê tái, gương mặt của

nàng càng trắng bệch ra như tờ giấy.
Ma Đại Nhân lại tiếp tục hỏi :
- Đa Tâm thánh kinh giấu ở chỗ nào?
Đường Luân hậm hực trả lời :
- Giấu ở Thiên La Nham.
Ma Đại Nhân gắt gỏng :
- Ta đã biết giấu ở trên Thiên La Nham, nhưng ở chỗ nào mới được chứ?
Trong trí của chàng vụt nảy ra một ý nghĩ :
- Hay là ta lợi dụng cơ hội này để giết một tên đại ma đầu.
Thế rồi chàng trả lời rắn rỏi :
- Giấu trong một cửa động bên cạnh Sum La động.
Ma Đại Nhân hỏi gằn lại :
- Mi nói ngoa? Mi dám tuyên thệ rằng lời nói này theo sự thật?
Đường Luân cất cao giọng trả lời :
- Thằng họ Đường này đã là một người sắp chết, nên không cần phải nói dối, hà huống ta là một người từ thuở bé đến giờ không hề nói dối.
Ma Đại Nhân nhìn thẳng vào cặp mắt của Đường Luân, nghiêm nghị hỏi :
- Nhưng làm thế nào để cho ta biết rằng lời nói của mi là lời nói thật?
Đường Luân suy nghĩ một chút đoạn trả lời :
- Các hạ cứ đến Thiên La Nham tức khắc sẽ tìm ra Sum La động, tới chừng đó sẽ có vài ba người gác cửa đến ngăn chận các hạ lại. Chừng đó, các hạ sẽ dùng võ lực mà hỏi những người này tự khắc sẽ tìm ra manh mối.
Nhưng mà... tôi xin nhắc một điều là... Thiên La giáo chủ và Kim Ngọc Kỳ Hương dường như đã phỏng tay trên rồi đó.
Ma Đại Nhân giật mình sửng sốt :
- Sao? Thiên La giáo chủ đã phỏng tay trên?
Đường Luân trả lời :
- Chính thế!
Câu nói này làm cho Ma Đại Nhân ra chiều suy nghĩ rồi thình lình quắc mắt hỏi Đường Luân một câu :
- Việc này không nên chậm trễ, bản Tông chủ phải đi ngay bây giờ. Hừ, việc chôn cất các hạ chờ ta làm xong việc sẽ quay đầu trở lại mà thu xếp.
Nói rồi buông ra một chuỗi cười rũ rượi, và thân hình của lão tức tốc thoát đi như một cơn gió thoảng.
Ma Đại Nhân vừa thoát đi được chừng hai trượng, ông ta lập tức

dùng mũi giày của mình đạp nhẹ vào miếng gạch và bức tường đá bên phía tả lập tức tách ra làm hai và ông ta lanh lẹ lẩn đi vào trong ấy.
Chờ cho ông ta đi hẳn rồi, Quỷ Nữ mới ngẩng đầu dậy rồi hỏi Đường Luân nho nhỏ :
- Tướng công có biết chừng nào ông ta trở lại?
Đường Luân trả lời một câu kinh rợn :
- E rằng mãi mãi chẳng trở về!
Quỷ Nữ giật mình nhìn Đường Luân bằng một ánh mắt kinh dị.
Đường Luân biết mình nói lỡ lời, định lảng sang chuyện khác.
Nhưng từ trong Đan điền của chàng một luồng đau nhức dâng lên, làm cho ngũ tạng lục phủ của chàng đau đớn như dần, bất giác buông tiếng rên rĩ.
Quỷ Nữ nhẹ nhàng bước tới bên cạnh chàng, hỏi :
- Đường tướng công cảm thấy thế nào?
Đường Luân nghiến răng kèn kẹt để dằn cơn đau đớn, gắng gượng trả lời :
- Không sao!
Quỷ Nữ lặng lẽ thò tay vào túi áo của mình, rút ra một lưỡi dao sáng ngời và một lọ thuốc màu đỏ thẫm.
Nàng đưa sát mặt của Đường Luân, đoạn hỏi :
- Lưỡi dao này có thể giải trừ sự đau khổ, lọ thuốc này có thể làm tan chất độc. Tướng công chọn món nào?

Hỏa Long Thần Kiếm

Hồi 22
Người đẹp khéo dùng mỹ nhân kế

Đường Luân giật mình, chàng ngơ ngác ngắm nhìn lưỡi dao sáng loáng. Lúc bấy giờ chất độc công phạt dữ dội, chàng rất mong muốn dùng lưỡi dao kia đâm thẳng vào tim để giải quyết sự đau đớn. Vừa định mở miệng trả lời, chợt nghe Quỷ Nữ nói :
- Thật là lạ, mi là một vị Chưởng môn của Thiên Độc môn, mà cớ sao lại trúng độc, thật là chơi dao có ngày đứt tay, chơi lửa có ngày phỏng tay.

Đường Luân đang cơn đau đớn mà nghe giọng nói êm đềm của nàng, bất giác nghe thấy con người mang tên Quỷ Nữ này chắc chắn chưa hủy diệt hết nhân tính, Đường Luân rên rĩ trả lời :
- Chất độc mà ta vướng phải, vốn không nguy hiểm mấy, chỉ vì ta không kịp uống thuốc giải trừ nên mới lâm độc.
Quỷ Nữ chớp nhanh cặp mắt :
- Vậy thì tướng công có thể tự mình bốc thuốc để trừ chất độc của tướng công?
Đường Luân trả lời :
- Lẽ tự nhiên...
Quỷ Nữ hỏi :
- Bốc thuốc ngay bây giờ còn kịp không?
Đường Luân mừng rỡ, trả lời :
- May ra còn kịp.
Quỷ Nữ băn khoăn suy nghĩ, bỗng thình lình trờ tới một bước, đưa lưỡi dao sáng ngời lên và từ từ đâm tới một nhát.
Đường Luân giật mình kinh hãi, nhưng hào quang đã trỗi dậy và lưỡi dao trên tay của Quỷ Nữ đâm ra những đường khéo léo làm cho những đường giây gân bò trên mình của Đường Luân rơi ra lả tả...
Quỷ Nữ cúi xuống nhặt vỏ lưỡi Hỏa Long thần kiếm, đưa mắt nhìn về phía con đường hầm tối tăm u ám, đoạn quay sang Đường Luân bảo nhỏ :
- Nhanh lên, để tôi cõng tướng công trốn khỏi nơi này.
Đường Luân còn đang sửng sốt kinh dị thì Quỷ Nữ đã xử một thế Mãnh Hổ Tróc Ngưu, vác Đường Luân lên vai, vừa đi vừa nói :
- Phải thoát ly khỏi nơi này rồi sẽ tìm thuốc để giải độc.
Đi được mười bước, Quỷ Nữ nhét lọ thuốc đỏ vào tay của Đường Luân, nói rằng :
- Đây là thuốc giải độc cho ba mươi sáu mũi kim ban nãy, tướng công hãy cất lấy.
Vừa nói, nàng vừa băng mình đi sâu vào con đường hầm tăm tối...
Nằm trên lưng của Quỷ Nữ, Đường Luân nghe thấy một mùi hương thoang thoảng phất qua lỗ mũi của mình, da thịt của nàng mát rượi như nhung, mềm mại như gấm...
Bước chân của nàng đi nhanh thoăn thoắt, mặc dầu con đường hầm tối tăm và khúc khuỷu, mái tóc của nàng quấn chặt lấy cổ của Đường Luân, chàng nghe có vẻ rùng rợn như một con mãng xà...
Trong khoảng đường ngắn ngủi, từ trong gian phòng đi ra ngoài miệng hầm, Đường Luân đê mê ngây ngất vì hương của người đẹp.
Từng làn hơi ấm trong cơ thể của Quỷ Nữ truyền sang Đường Luân,

đem đến cho chàng một cảm giác thoải mái, làm cho cơn đau nhức từ từ êm dịu lại...
Thế rồi trước mặt chàng hiện ra một vùng ánh sáng mơ hồ huyền ảo, có lẽ đó là cửa hầm thông ra bên ngoài...
Từng cơn gió lạnh của rừng đêm thổi ào ạt vào hang sâu, đem đến cho chàng một cảm giác tỉnh táo.
Nhìn ra bên ngoài, thấy năm ba vì sao lấm tấm trên nền trời xanh thẳm...
Còn cách miệng hầm chừng mười trượng, bỗng bên ngoài có một tiếng nạt vang lừng :
- Ai?
Quỷ Nữ vội vàng ghìm chân đứng lại, khe khẽ tựa lưng vào vách đá, bên ngoài lại có một tiếng nạt trỗi lên :
- Ai?
Quỷ Nữ thò tay ra nắm chặt chuôi đao Liễu Diệp, yểu điệu trả lời :
- Ta đây... ngoài kia có phải là Tam sư huynh?
Tiếng nói ở bên ngoài dịu giọng :
- Chính ta đây... thì ra là sư muội. Nhưng ta khuyên sư muội chớ ra khỏi nơi này, ngu huynh đang vâng lịnh của sư phụ, cấm ngặt sư muội rời khỏi nơi này nửa bước.
Quỷ Nữ mỉm cười trong bóng tối, sửa giọng nói của mình cho thêm phần quyến rũ :
- Hôm nay sao Tam sư huynh lại hung bạo đến thế?
Giọng nói bên ngoài hậm hực :
- Chúng ta là người của Vô Hồn tông, thì không giống kẻ thường tình, hà huống sư phụ đã ban lệnh nghiêm cấm.
Quỷ Nữ dịu giọng hỏi :
- Bên ngoài chỉ có một mình Tam sư huynh thôi ư?
- Phải!
Quỷ Nữ buông ra mấy tiếng cười man rợ :
- Nếu đã có lịnh của sư phụ thì tôi không ra nữa... một mình tôi ở trong này thật là cô quạnh...
Tam sư huynh cười bằng một chuỗi cười sâu độc :
- Người của Vô Hồn tông không biết cô quạnh là gì.
Quỷ Nữ thở dài, nói bằng một giọng não nùng bi thiết :
- Thế mà tôi nghe thấy mình đơn độc lắm, vì sư phụ muốn dùng tôi làm một việc, nên không diệt hết nhân tính của tôi, mà để làm một miếng mồi quyến rũ thế nhân...
Có tiếng thở dài của Tam sư huynh từ bên ngoài vọng vào và Quỷ Nữ tiếp tục tấn công :

- Tam sư huynh là cao đệ của sư phụ, nhưng... không biết đã diệt hết nhân tính hay chưa?
Có tiếng trả lời ngập ngừng :
- Thật là hổ thẹn... Ta còn chưa diệt hết được nhân tính...
Giọng nói của Quỷ Nữ ra chiều kinh dị :
- Lạ quá... Thật không ngờ nhân tính của sư huynh hãy còn...
Có tiếng trả lời hóm hỉnh của Tam sư huynh :
- Có chi là lạ, đến như sư phụ là Vô Hồn tông chủ mà ta xem hỉ, nộ, ái, ố vẫn còn lộ ra ngoài nét mặt, thì nhân tính hãy còn.
Quỷ Nữ buông ra một tiếng cười khoái trá :
- Thú nhỉ! Vậy thì... tôi xin hỏi sư huynh... như tôi đây có thể gọi là một người giai nhân tuyệt thế?
Lâu lắm, từ bên ngoài mới có tiếng trả lời, thều thào vọng vào :
- Có thể... có thể...
Quỷ Nữ lại nói một câu đầy hấp dẫn :
- Vậy thì... sư huynh đành để cho một trang tuyệt thế giai nhân phải chịu lạnh lùng cô quạnh trong ngôi cổ mộ này sao?
Bên ngoài cửa hầm im lìm chẳng có tiếng trả lời, dường như hắn đang miên man suy nghĩ.
Đối với người trong Vô Hồn tông, hạng người mà chuyên luyện cho mình mất hết nhân tính đó, thì câu nói đầy dẫn lực của người đẹp kia, thật là đầy đủ sự quyến rũ...
Nằm trên lưng của Quỷ Nữ, Đường Luân cũng giật mình kinh hãi. Chàng không ngờ con người lạnh lùng đanh đá như Quỷ Nữ này mà cũng biết sử dụng mỹ nhân kế, định dùng sắc đẹp của mình mà đánh một đòn tâm lý.
Còn đang triền miên nghĩ ngợi, thì giọng nói nóng bỏng như lửa của nàng vang lên :
- Tôi không thể ra ngoài đó được, vậy thì... Tam sư huynh sao chẳng vào đây?
Dường như trong thâm tâm của tam sư huynh đang đấu tranh mãnh liệt, không có tiếng trả lời.
Quỷ Nữ lại cố uốn giọng của mình cho thêm phần quyến rũ :
- Tam sư huynh hãy vào đây... để cho tôi đỡ buồn... dù sao thì sư phụ đã đi xa rồi, trong này cũng chẳng có một ai...
Rồi nàng thều thào gọi :
- Tam sư huynh... Tam sư huynh...
Giọng nói hổn hển của nàng làm cho Đường Luân cũng phải giật mình kinh hãi.
Người ở bên ngoài dường như không dằn được cơn xúc động,

buông ra một tiếng cười nho nhỏ. Có tiếng chân nổi lên, và một chiếc bóng đen bay vù tới cửa hầm...
Quỷ Nữ đã nép mình bên cạnh hầm, cặp mắt của nàng sáng rực lên như mắt mèo, nàng lại khe khẽ gọi :
- Tam sư huynh...
Rồi sẽ lần tới.
Tam sư huynh vừa thoáng thấy trên lưng của Quỷ Nữ còn một người nữa, chưa kịp giật mình, thì một tiếng "hự" vang lên... rồi một ngọn đao Liễu Diệp trong tay của Quỷ Nữ vù vù bay tới...
Tam sư huynh thét lên một tiếng rùng rợn, hai bàn chân của hắc đều cung một cách thần tốc để lánh đường đao cay nghiệt...
Nhưng mà, đã trễ một bước. Cự Quang huyệt của hắn trúng đòn, một tia máu đào vọt ra, và thân hình hộ pháp của hắn ngã sóng soài trên mặt đất.
Quỷ Nữ thở phào một hơi nhẹ nhõm, tay cầm lưỡi dao đầm đìa những máu của bạn đồng môn mình, vừa ló đầu ra thì một chuỗi cười đanh ác theo gió lộng đưa vào...
Và một câu nói văng vẳng vang lên :
- Hà hà... hay lắm, thật mi không hổ thẹn là một người do Vô Hồn tông chủ huấn luyện ngót hai mươi năm trời...
Quỷ Nữ kinh hoàng thất sắc, Đường Luân thoảng thấy đôi gò má của nàng trắng bạch như tờ giấy. Nàng lẹ làng thối lui một bước.
Vì nghe giọng nói, nàng biết người ấy chính là đại sư huynh Lý Lập.
Lý Lập nhìn thấy Đường Luân nằm trên lưng của nàng, chợt giật mình và nụ cười sâu độc tắt hẳn trên vành môi.
Hắn gào lên một tiếng, quát :
- Hay cho Quỷ Nữ, ta ngỡ rằng mi thay mặt sư phụ để hành hình một kẻ chưa trừ hết nhân tính, chẳng ngờ mi lại cuốn gói theo trai!
Rồi bằng một động tác vô cùng nhanh nhẹn, hắn rút Âm Thủ Phán Quan bút bay vù tới chắn ngang đường.
Một tiếng nạt thanh tao trỗi dậy :
- Đứng lại!
Quỷ Nữ tay cầm vỏ lưỡi Hỏa Long thần kiếm đưa ngang trước mặt mình mà hỏi một câu hách dịch :
- Mi xem... đây là gì?
Đại sư huynh nhìn thấy vỏ lưỡi Hỏa Long thần kiếm sáng ngời trong bức màn đêm, ba chữ Vô Hồn điệu khắc sâu vào đó.
Lý Lập biến sắc, ngọn bút trong tay hắn uể oải buông rũ xuống. Hắn cười đanh ác :
- Hèn chi mi cả gan dám làm việc tày trời, thì ra mi đã đánh cặp bảo

vật của sư phụ.
Quỷ Nữ nạt :
- Câm mồm lại... mi là đại sư huynh vậy có biết ý nghĩa của ba chữ Vô Hồn điệu?
Lý Lập nghiến răng kèn kẹt, trả lời :
- Vô Hồn điệu ở đâu là sư tổ ở đó!
- Nếu ai chống lại Vô Hồn điệu thì sao?
- Thì phải chịu cực hình, cắt tay xẻ thịt mà đi vào thế giới Vô Hồn.
Quỷ Nữ hất hàm, hách dịch :
- Vậy ta nhân anh Vô Hồn điệu, truyền lệnh cho mi... mi có vâng lệnh hay không thì bảo?
Lý Lập cúi đầu trả lời :
- Vô Hồn điệu ở đâu là sư tổ ở đó, tôi đâu dám.
Quỷ Nữ mỉm cười nói :
- Nay ta ra lịnh cho mi vào con đường hầm của ngôi cổ mộ này, tự đóng cửa gian phòng đá lại, chờ đến khi nào Vô Hồn tông chủ trở về mới được phép mở cửa ra...
Lý Lập ngoan ngoãn cúi đầu :
- Xin tuân thượng lệnh!
Rồi bỗng nhiên Lý Lập ngẩng đầu lên, chớp nhanh cặp mắt nói nho nhỏ :
- Trời... Quỷ Nữ, sư phụ đứng ở phía sau lưng mi kìa!
Lợi dụng một chút do dự của Quỷ Nữ, một tiếng hú vang lừng trỗi dậy và nhanh như một tia chớp, Lý Lập vung ngọn bút trong tay mình đâm tới một đường thần tốc...
Bàn tay tả của hắn vung ra như năm chiếc móc sắt, chộp một đường dữ dội vào giữa ngực của Quỷ Nữ, cốt để yểm trợ cho ngọn Âm Bút Phán Quan.
Quỷ Nữ thất sắc kinh hoàng, hai bàn chân của nàng di động thoăn thoắt, thân hình mềm mại của nàng cõng Đường Luân quay lông lốc, liên tiếp, nàng tràn mình mấy cái để trốn đòn của đối phương và ngọn đao Liễu Diệp trong tay nàng cắt gió nghe ào ào bên tai của Đường Luân.
Đường Luân mắt hoa đầu váng, chàng cảm thấy thân hình của Quỷ Nữ lắc lư như muốn sắp té khuỵu xuống, và chàng nghe thấy hơi thở của nàng bắt đầu nặng nhọc...
Giữa lúc mơ hồ, Đường Luân thoáng thấy Quỷ Nữ vung tay ra chộp lấy ngọn Âm Bút Phán Quan của Lý Lập, và nàng thét :
- Lý Lập, mi dám kháng cự với Vô Hồn điệu?
Lý Lập cười sâu độc :

- Không dám... không dám, tôi chỉ thanh toán một con Quỷ Nữ đã dám nội phản tông phái của ta...
Trên gương mặt nhợt nhạt không còn chút máu của Quỷ Nữ lộ lên nét cười bí hiểm, nàng lạnh lùng nói :
- Lý Lập, mi có ý muốn giết ta cũng được. Mặc dầu chúng ta đồng môn nhưng hồi nào tới giờ chưa có cơ hội để so tài. Chúng ta dùng sanh mạng của chúng ta để đánh cuộc, thử so tài một trận xem sao?
Lý Lập cười ồ ồ, trả lời :
- Hay lắm... tôi đã có ý muốn nghiên cứu võ nghệ với sư muội nhưng hiềm vì chưa có dịp.
Quỷ Nữ nhướng cặp chân mày nói :
- Vậy thì mi hãy cầm binh khí lên.
Nói rồi buông ngọn bút ra.
Lý Lập trong lòng nghĩ thầm :
- Con nhỏ này võ nghệ tầm thường, làm sao có thể kháng cự với ta là một người đã luyện tập gần năm mươi năm.
Nghĩ đoạn lòng vui hớn hở. Một tay cầm Âm Bút Phán Quan, mạnh dạn bước tới, rồi bất thình lình đâm xéo vào giữa mặt Quỷ Nữ một đường.
Nhưng bàn chân của Quỷ Nữ cực kỳ lanh lẹ, nàng chỉ thối lui nửa bước là đường võ của Lý Lập đã đi vào khoảng không một cách trơ trẽn.
Lối trốn đòn bất ngờ đó làm cho Lý Lập giựt mình ngừng tay lại. Quỷ Nữ lại nở một nụ cười khó hiểu, hỏi rằng :
- Mi sợ gì, chẳng lẽ mi ngại ta dùng ám khí?
Lý Lập cười ha hả, trả lời :
- Tôi không bao giờ dám nghĩ sư muội lại đi làm một việc mờ ám như thế.
Quỷ Nữ lại mỉm cười, ánh trăng bàng bạc lại rọi vào nét mặt đẹp đẽ của nàng, càng làm nổi bật cái vẻ đẹp lạnh lùng huyền ảo của một người mang tên Quỷ Nữ.
Chợt Lý Lập nói :
- Vậy thì... bây giờ sư muội bắt đầu chú ý nhé...
Câu nói vừa dứt, hắn vội vàng đổi cung đảo mình một cách thần tốc, để rồi tung ra một đường Thiết Bút Sát Thủ về phía Quỷ Nữ.
Quỷ Nữ cũng thét lên một tiếng vừa tràn mình né tránh, vừa sử dụng một đòn Liễu Diệp Phiêu Phong để phá đòn của đối phương.
Trong chớp mắt, hai chiếc bóng xoắn tít vào nhau, đôi bên đã trao đổi hơn mười hiệp.
Đang lúc đấu chiến cùng nhau đến hồi sôi động, bất thình lình Quỷ

Nữ thét lên một tiếng, nàng dùng một miếng Thất Tinh bộ bắn lùi về phía sau.
Thất Tinh bộ vốn là một thế võ bắn lùi thật xa để trốn đòn của địch. Nhưng lần này Quỷ Nữ dợm thối lui chỉ có một bước, rồi thân hình nàng bắn vọt tới một cách thần tốc.
Bàn tay của nàng trổ ra cực kỳ nham hiểm trong thế Liễu Diệp Thôi Sơn.
Liễu diệp là một vật mềm mà có thể thôi sơn, cứ theo nghĩa mà suy, tức là lấy thế võ mềm đẩy lui thế võ cứng...
Trong một cái chớp mắt, người ta thấy bóng đao bay ra trùng trùng điệp điệp như muôn hình lá liễu.
Và một tiếng rú não nùng vang lên, Lý Lập trúng đòn, bị lưỡi dao Liễu Diệp rọc một đường từ trên vai xuống tới rốn, máu đào bắn ra lai láng, và hắn rũ người ra, giẫy giụa trên vũng máu đào.
Nhưng mà...
Quỷ Nữ thắng được một đòn rồi thì thân hình nàng run rẩy và từ từ té xỉu xuống. Gắng gượng lắm nàng mới trỗi dậy được, và cõng Đường Luân đi ra ngoài xa hơn mười trượng.
Chợt vỏ lưỡi Hỏa Long thần kiếm trong tay nàng rơi xuống mặt đất, vang lên một tiếng kẻng lạnh lùng...
Nàng buông Đường Luân ra, ôm ngực mình mà thều thào nói :
- Đường tướng công ơi! Chắc tôi... không thể gượng đi nổi được.
Đường Luân rên rỉ trả lời :
- Tôi đã là một người sắp chết, cô nương đừng lo nghĩ gì nữa, hãy đưa lưỡi Liễu Diệp đao cho tôi.
Quỷ Nữ rên siết trả lời :
- Không...
Rồi nàng tối tăm mặt mũi, ngã sóng soài trên mặt đất.
Đường Luân gắng gượng cơn đau xót trong lòng và sự đau đớn của thể xác. Chàng bò lần tới trước mặt của Quỷ Nữ nói rằng :
- Cô nương đã thọ thương.
Quỷ Nữ gắng gượng nở một nụ cười chua chát :
- Tuy bị thương nhưng vẫn còn nhẹ hơn tướng công... xem sắc mặt của tướng công như tờ giấy bạch... mau dùng thuốc giải độc của Ma Đại Nhân.
Nói rồi, thò tay vào túi của Đường Luân lấy lọ thuốc trút ra mà nhét vào miệng của Đường Luân.
Những hạt thuốc mát rượi vừa trôi qua cửa họng, trong phút chốc đã lan tràn khắp cơ thể và cơn đau đớn của Đường Luân đã bắt đầu dịu xuống.

Đường Luân hổn hển trả lời :
- Cô nương đối với tôi thật là có ơn tái tạo, không biết bao giờ mới báo đáp được...
Nước mắt ràn rụa, Quỷ Nữ trả lời một cách chân thành :
- Xin đừng nói đến việc báo ơn.
Bỗng nàng quay mặt đi, rền rĩ lâu lắm rồi mới quay đầu lại. Đường Luân trông thấy sắc mặt của nàng càng lúc càng dễ sợ. Đôi mắt của nàng tỏa ra ánh sáng dị thường.
Bỗng nàng quay mặt đi, Đường Luân thấy hai bờ vai của nàng chao động mấy cái mạnh, rồi nàng từ từ quay đầu lại. Phen này đôi mắt thất thần và lưỡi Liễu Diệp đao trong bàn tay tả của nàng đầm đìa những máu...
Đường Luân hốt hoảng nói :
- Trời... cô nương đã thọ thương?
Nàng cố gắng điềm đạm trả lời :
- Tôi đã cho tướng công uống thuốc giải độc thì tôi phải chọn lưỡi Liễu diệp đao.
Đường Luân như người bị điện giật, nhảy nhổm lên hỏi rằng :
- Cô nói sao?
Lần này Quỷ Nữ mới run rẩy trả lời :
- Tôi cũng trúng thuốc độc của Vô Hồn tông chủ. Lúc hắn ra đi, hắn đã ghim một mũi kim có tẩm thuốc độc vào huyệt Chí Đường của tôi. Không đến một tiếng đồng hồ nữa thì thuốc bắt đầu công phạt và tôi sẽ đứt ruột mà chết... Vì vậy nên mới mượn lưỡi Liễu Diệp đao này mà đi sớm một bước.
Nói rồi, nàng đưa cánh tay hữu lên, nơi mạch máu chỗ cườm tay của nàng bị cắt đứt một đường, máu tuôn xối xả.
Đường Luân rú lên một tiếng kinh hoàng, chồm lên định điểm huyệt Giai Tĩnh của nàng, đồng thời khóa huyệt Uyển mạch để cầm máu. Nhưng mà Đường Luân bây giờ đã yếu ớt lắm rồi, vì vậy mà ngón tay của chàng không đủ sức mạnh để đi thấu vào huyệt đạo của Quỷ Nữ.
Quỷ Nữ mỉm cười bi thảm lắc đầu nói :
- Trễ lắm rồi... dù có khóa được huyệt đạo thì cũng không làm sao cứu nổi mạng tôi.
Thế rồi thân hình của nàng từ từ lả vào lòng của Đường Luân.
Quỷ Nữ nằm co quắp trong lòng của chàng, mơ màng nói như một người đang nằm chiêm bao :
- Từ thuở nhỏ, tôi đã bị bọn Vô Hồn tông bắt vào hoang mộ, lìa bỏ cha mẹ, lìa bỏ anh chị em và tất cả những người thân thuộc... Chúng

nó rèn luyện tôi trở nên người tàn ác, giết người chẳng biết gớm tay, và bây giờ đây tôi sắp từ giả cõi đời...
Đường Luân không muốn cho nàng phải quá đau đớn, chen vào hỏi :
- Xin hỏi cô nương cao danh quí tánh?
Quỷ Nữ lắc đầu trả lời một câu bi thảm :
- Tôi không có tên, bọn chúng cứ gọi tôi là Quỷ Nữ...
Đường Luân nói một câu thành thật :
- Không, chẳng phải là Quỷ Nữ mà là Tiên nữ vì cô nương thật đẹp, đẹp tợ thiên tiên, nhất là tấm lòng của cô nương mới là cái đẹp vĩnh cửu.
Quỷ Nữ thở dài, lệ tràn ra khóe mắt. Nàng thì thầm :
- Nhưng mà kẻ khác đều cho tôi là một người xấu xa nhơ nhớp...
Đường Luân quát :
- Bọn chúng nói láo!
Không biết trải qua bao nhiêu thì giờ, Đường Luân nghe thấy nước mắt của mình trào ra và rơi xuống gương mặt Quỷ Nữ.
Đường Luân nghe thấy thể xác của nàng dần dần nguội lạnh, hơi thở của nàng mỏi mòn, rồi tắt đi lúc nào không biết...
Nhìn những dòng máu thắm của Quỷ Nữ làm hoen ố vạt áo trước của mình, Đường Luân nghe thấy lòng mình đau như dao cắt.
Ngửa mặt nhìn muôn vạn vì sao nằm trên vòm trời cao rộng, Đường Luân tự nguyện với mình nếu một mai chàng còn sống sót, nhứt định sẽ cầm thanh bá kiếm mà tàn sát bọn Vô Hồn tông để lấy máu mà đền món nợ máu.
Vuốt mái tóc của Quỷ Nữ, Đường Luân thì thầm khấn vái :
- Nàng hãy yên nghỉ dưới suối vàng, Ma Đại Nhân rồi đây sẽ đi sau nàng mà sang bên kia thế giới. Bọn cao thủ của Thiên La Nham đang đợi nó và rồi đây chắc chắn bọn nó sẽ đưa hồn của tên già độc ác về cõi âm ty...
Chàng nhìn quanh quất, cố tìm một chỗ kín đáo để vùi xác của Quỷ Nữ. Chàng sờ soạn ngồi dậy, nhưng toàn thân ê ẩm, lại rũ người mà ngồi xuống.
Chợt từ đàng xa, có một lão già khập khiễng đi tới, trong mồm ngân nga một bài thơ cổ.
Đường Luân ngóng cổ ra ngoài bụi rậm liếc mắt nhìn xem.
Trong chớp mắt, lão già kia đã đu trờ tới, và cặp mắt cú vọ của lão đã trông thấy thể xác của Quỷ Nữ, lão vỗ trán cười rằng :
- Ha ha ha... thằng Trần Như Phong này tung hoành ba bốn mươi năm trên chốn giang hồ mà chưa từng thấy ma, hôm nay lại bị ma nhác...

Nói rồi lão rút lưỡi Hỏa Long thần kiếm ra, một đường hào quang trỗi dậy. Lão xử thế Đại Bàng Triển Dực để cho thân hình bay vù ra sau hơn trượng.
Thân hình của lão lơ lửng giữa từng không, lão nghĩ thầm :
- Thật là lạ... chẳng biết xác của ai nằm ngang chỗ này?
Tánh tò mò nổi dậy, lão thình lình nhảy xổ tới để nhìn xác người cho kỹ và cặp mắt của lão sau một cái liếc nhanh như chớp đã bắt gặp Đường Luân và lão mừng rỡ reo lên :
- Trời... Luân nhi đó, có phải chăng?
Đường Luân cũng mừng rỡ kêu lên hai tiếng :
- Sư thúc!
Trần Như Phong lúc bấy giờ mới reo lên :
- Trời Phật... thì ra mày không chết!
Nói rồi, nhảy xổ tới ôm Đường Luân vào lòng...
Và khi ông ta thấy sắc mặt xanh xao nhợt nhạt, Ấn đường nổi lên một vầng đen thì ông sa sầm ngay nét mặt.
Ông ta cắm lưỡi Hỏa Long thần kiếm xuống đất, dùng ngón tay điểm thoăn thoắt vào tám huyệt trên mình của Đường Luân...

Đường Luân cảm thấy tứ chi của mình nổi lên một cơn đau đớn cực kỳ kinh khủng, khẽ cựa mình, chợt bên tai có tiếng quát của Trần Như Phong :
- Đừng nhúc nhích!
Thần sắc của ông cực kỳ trang trọng, ông ta rút lưỡi Hỏa Long thần kiếm lên, cắt nhẹ mười vết vào mười đầu ngón tay của chàng.
Và từ trong những vết thương, mười dòng máu đen rỉ ra lấm tấm...
Ông ta hậm hực :
- Người trong Hiệp Nghĩa tông hồi nào đến giờ chỉ có thắng chứ không có bại, Đường Luân... cớ sao mi lại trúng độc của Thiên Độc môn?
Đường Luân mơ màng mở mắt, phát giác mình bây giờ đang nằm trong chiếc màn sang trọng, liếc mắt nhìn quanh chàng suy nghĩ chắc có lẽ đây là trong một gian phòng của khách sạn.
Thì ra ban nãy, Trần Như Phong đã điểm huyệt mê của chàng mà mang vào đây điều trị.
Đường Luân rên rĩ trả lời :
- Khi con vào Pháp Hoa tự, thằng Thiên Độc Nhất Phẩm trước khi trao lưỡi Hỏa Long thần kiếm có ép con uống thứ thuốc độc này, nên

phải bị công phạt đến ngày hôm nay...
Trần Như Phong hậm hực :
- Nếu gặp ta trễ nửa canh giờ, chắc tánh mạng của mi còn đâu nữa.
- Đa tạ sư thúc đã cứu mạng cho...
Trần Như Phong ha hả cả cười, thò hai tay ra đỡ chàng ngồi dậy, đặt bàn tay vào huyệt Khí Hải của chàng để truyền hơi nóng cho.
Chính vào lúc một làn hơi ấm áp từ trong lòng bàn tay của Trần Như Phong truyền vào huyệt Khí Hải của chàng thì bên ngoài có tiếng gõ cửa nghe côm cốp...
Có tiếng của thằng tiểu nhị oang oang như lệnh vỡ :
- Trần lão gia... Trần lão gia...
Bất đắc dĩ, Trần Như Phong phải thu tay trở về, chỏi nhẹ một tay lên giường để cho thân hình của ông ta là là bay về phía cửa, thò tay ra mở chốt, ông ngóng cổ dòm ra ngoài.
Thì ra bên ngoài, là một ông chủ hiệu mập mạp, đang đứng cầm một ngọn đèn lồng, sau lưng lão ta là thằng tiểu nhị.
Trần Như Phong hỏi :
- Việc gì?
Chủ tiệm mỉm cười nói :
- Đêm hôm khuya khoắc, nếu chẳng có việc chẳng dám quấy rầy lão gia. Vì ban nãy, tôi có nghe một tiếng kêu thảm thiết vang lên, dường như phát ra tự trong phòng này nên đến đây để hỏi thăm.
Nói đoạn, cặp mắt của ông ta đảo nhanh mấy vòng, liếc nhìn vào phòng.
Chợt lão bắt gặp lưỡi Hỏa Long thần kiếm lóng lánh sáng ngời nằm trên đầu giường.
Trên mặt của lão thoáng hiện lên một nét thèm thuồng...
Trần Như Phong lấy làm khó chịu, bảo rằng :
- Chúng bay thật là đa sự, tiếng kêu đó quả thật từ trong phòng này phát ra, do một người anh em của ta mang bệnh mà nói mê.
Tên chủ tiệm trao cho tiểu nhị một nụ cười bí hiểm, quay lại hỏi Trần Như Phong rằng :
- Thật lạ... Ông lớn tuổi thế này, tại sao có một người bạn trẻ tuổi thế kia?
Trần Như Phong gắt gỏng :
- Việc riêng của ta, chúng bây chớ hỏi.
Lão chủ tiệm thấy thái độ của Trần Như Phong nóng nảy, vội vàng lôi tên tiểu nhị trở ra, vừa đi vừa cáo lỗi.
Chờ cho bọn họ đi khuất rồi, Trần Như Phong mới quay trở vào màn, bảo Đường Luân ngồi xếp bằng theo lối Nhập thiền, đoạn ông ta ra

lệnh cho chàng nhắm nghiền cặp mắt lại...
Đường Luân vâng lời, đôi mi vừa khép, thì nghe tiếng gió vì vèo.
Ngón tay của Trần Như Phong xé gió, điểm một cách thần tốc vào các yếu huyệt trên mình của Đường Luân.
Ngón tay của ông ta đi nhanh như gió, đó là phép Thuần Dương chỉ của ông ta sáng chế ra.
Những yếu huyệt của Đường Luân bấy lâu ngưng trệ vì những chất độc mãnh liệt của Thiên Độc Nhất Phẩm thuấm nhuần vào cơ thể bây giờ bị Thuần Dương chỉ khai thông nên khí huyết chu lưu thật là thoải mái.
Hai mạch Dương duy và Âm duy của chàng bị ngón tay thần diệu của Trần Như Phong khai thông nên chàng nghe thấy tinh thần dần dần dễ chịu.
Một luồng khí ấm tỏa khắp châu thân, hơi thở của chàng bắt đầu điều hòa trở lại.
Sắc mặt cũng dần dần tươi tỉnh.
Sau khi tàn một nén hương, ngón tay của Trần Như Phong dừng lại vì Thuần dương chỉ đã sử dụng chu tất và bảy mươi hai huyệt đạo trên mình của Đường Luân lúc bấy giờ đã được điểm khắp.
Vừa dợm mở mắt ra, chợt bàn tay của Trần Như Phong lại ém mạnh vào huyệt Chí Đường. Một làn hơi ấm từ lòng bàn tay của lão già họ Trần truyền sang cơ thể của Đường Luân.
Làn hơi ấm này xuyên qua mạch Nhiệm và mạch Đốc rồi vào tận Trung lâu, rồi lần lần đi xuống Đan điền...
Đường Luân biết rằng đây là một giai đoạn cực kỳ nguy hiểm của một người mang trọng bệnh, phải dùng nội lực trị thương.
Trong giai đoạn cuối cùng này đây, nếu bất thần gặp phải một trở lực nào thì người bệnh có thể bị công phạt mà thần khinh thác loạn, dễ mất mạng như chơi.
Vì vậy mà chàng để hết tâm tư trợ lực với lão già Trần Như Phong để cho cuộc điều khí trị thương chóng hoàn tất.
Chính vào lúc công việc sắp sửa hoàn thành thì bỗng nhiên ngoài cửa phòng có tiếng ai gõ cửa nghe côm cốp.
Trần Như Phong tức tối, vì không biết có kẻ nào đã thọc gậy bánh xe khi mình còn một đoạn đường ngắn là sẽ thành công mỹ mãn.
Ông cắn răng, tăng gia thêm sức mạnh, ngõ hầu cho công việc hoàn tất...
Nhưng mà tiếng gõ cửa càng gấp rút. Ban đầu chỉ gõ nhè nhẹ, càng lúc tiếng gõ càng ra chiều cáu kỉnh, vang động cả gian phòng.
Trần Như Phong bất chấp, vì rằng trong giai đoạn quyết liệt này, nếu

rút tay ra để lo việc khác, Đường Luân sẽ mất mạng như chơi.
Vì vậy mà ông ta cứ tiếp tục truyền nội lực.
Bên ngoài, tiếng gõ cửa càng lúc càng gấp rút, và có tiếng oang oang như lệnh vỡ :
- Mở cửa mau lên, cho công sai vào khám xét.
Trần Như Phong nghe câu nói này đã biết việc gì sẽ xảy ra.
Theo sự ước đoán của lão thì đây là một ngôi hắc điếm, vì trong lúc cần kíp, ông ta phải tìm một chỗ trị thương cho Đường Luân mà sa chân lạc bước vào đây.
Quả thật, đúng với sự ước đoán của lão, ngôi khách sạn này là một ngôi hắc điếm danh chấn giang hồ mà ai nghe tên cũng đều phải vỡ mật.
Trần Như Phong vì nhứt thời cần kíp nên phải sa chân vào chỗ hổ huyệt long đàm mà ông ta chưa rõ.
Lúc bấy giờ, năm tay vạm vỡ, thủ sẵn binh khí sáng ngời, đứng trước cửa phòng mạo danh công sai để vào khám xét.
Vì ban nãy, tên chủ tiệm đã liếc thấy lưỡi Hỏa Long thần kiếm, nước thép sáng ngời đó tố cáo cho lão biết đây là thanh bảo kiếm.
Lòng tham nổi dậy, lão quyết ra tay để cướp thanh kiếm quí này.
Trong lúc năm tên bộ hạ đang gõ cửa phòng, có ba tên nữa đã chực chờ bên cửa sổ, chận nghẽn lối đi.
Lắng tai nghe tiếng động tĩnh bên ngoài, Trần Như Phong nghe thấy có hơi thở nhè nhẹ bên khung cửa sổ nên biết rằng mình đã lọt vào thế bị bao vây.
Chợt... trên mái ngói lại vang lên mấy tiếng động khe khẽ, tố cáo rằng trên ấy cũng có người.
Như vậy là bọn chúng đã bủa vây khắp nơi, thiên la địa võng. Tình thế càng nguy, Trần Như Phong càng cố gắng dồn hết nội lực cho công việc trị thương mau hoàn tất.
Bên ngoài bọn chúng quát hỏi thêm vài ba câu nữa, không thấy trả lời, thế là chúng bắt đầu dọng cửa.
Tiếng khua ì ầm vang động cả gian phòng, cửa khóa chặt nên chúng không làm sao suy xuyển...
Một tên lực lưỡng có vẻ đàn anh thấy vậy bực tức, xua mấy đứa đàn em sang một bên, nó xuống một cái Chác mã tấn rồi thình lình bước tới một bước, tống ra một chưởng thôi sơn vào cánh cửa bằng danh mộc.
Cánh cửa trúng đòn, kêu lên răng rắc...
Một người đứng ngoài vỗ tay khen dậy :
- Thần lực của Hồ Sử quả thật là danh bất hư truyền.

Lời khen chưa dứt thì Hồ Sử đã thay đổi thế đứng, để rồi lướt tới thêm một bước, bồi thêm một chưởng kinh hồn.
Lần này, cánh cửa đã long sẵn, trúng đòn bay vù vào bên trong.
Tay hữu của Trần Như Phong đang kẹt trên huyệt Chí Đường của Đường Luân thình lình nghe hai tiếng dọng cửa kinh hồn và một cánh cửa chắc bằng danh mộc bị trúng đòn, sút chốt đang bay vù vào bên trong.
Cánh cửa ấy bay thẳng về phía hai người đang ngồi, một luồng gió mạnh nổi lên, làm cho Trần Như Phong thất sắc kinh hoàng.
Vì rằng trong giai đoạn này, nếu Đường Luân bị thương thật nhẹ cũng đủ mất mạng, vì vậy ông ta thủ sẵn bàn tay trái, chờ cho cánh cửa bay tới còn năm tấc, tung ra một đòn Cách không.
Biết thế nào bọn chúng cũng ùa vào phòng nên Trần Như Phong dùng sức chốt bay vào chờ năm tên đứng bên ngoài tranh nhau phi thân vào phòng để cướp công đầu.
Một tên vào trước, thân hình của hắn vừa thoát khỏi ngưỡng cửa thì cánh cửa quái ác do Trần Như Phong đánh bạt trở về vù vù bay tới.
Người và cửa gặp gỡ với nhau giữa không trung một cách thật kinh người. Một tiếng bốp vang lên, tên nọ trúng đòn rơi trở về mặt đất!
Hồ Sử đứng bên ngoài ôm bụng cười ngặt ngoẻo rồi thong thả bước vào.
Nhìn qua bức màn, nhác trông điệu bộ của hai người, hắn đã biết Đường Luân đang thọ trọng thương, còn lão già kia là người trị thương.
Vốn người võ học nên hắn biết Đường Luân hiện đang nằm trong giai đoạn vô cùng nguy hiểm.
Còn lão già trị thương đang ngồi trong cái thế Kỵ hổ nan hạ, mình chỉ dùng một sức mạnh tầm thường cũng đủ lấy mạng hai người này như chơi.
Vì vậy mà hắn buông ra mấy tiếng cười khoái trá, rề lần... rề lần đến bên giường, từ từ co bàn tay tả lên định tung ra một chưởng.
Một bầu không khí nặng nề u uất bao trùm lấy gian phòng. Mọi người thảy đều nín thở để chờ đợi một cơn đột biến.
Như một con hổ đói sắp sửa đớp lấy con mồi béo bở, Hồ Sử tiến lần... tiến lần tới, rồi bỗng hắn ta thét lên một tiếng rợn người, dùng bàn tay tả đánh thốc tới một đòn mãnh liệt vào huyệt Giai Tĩnh của Đường Luân.
Thế võ của hắn cực kỳ mạnh bạo, như thành nghiêng, núi sụp, nào ngờ... đòn vừa tuôn ra một nửa, sắp sửa thành công bỗng hào quang trỗi dậy. Một đường gươm lóe lên theo hình trôn ốc, xoắn tít vào

cườm tay của hắn...
Thì ra, lão già Trần Như Phong đã tính sẵn từ trước, thủ lưỡi Hỏa Long thần kiếm dưới đùi của mình, chờ cho kẻ địch thờ ơ là xuất thủ. Hồ Sử tin chắc mình sẽ thành công dễ dàng, nào ngờ lưỡi Hỏa Long thần kiếm bất chợt vung lên, hắn vội vàng cắn răng thu tay trở về nhưng việc đã trễ...
Lưỡi Hỏa Long thần kiếm trong cái thế Ngọc Long Ban Thụ quấn chặt vào cườm tay của hắn, và trong một cái chớp mắt, bàn tay hộ pháp kia đã lìa khỏi thể xác của hắn rơi bên cạnh giường.
Hồ Sử thét lên một tiếng kinh hoàng, thối lui ba bước hô :
- Lôi Chân đâu? Ta trúng kế rồi...
Tiếng kêu chưa dứt, sau lưng hắn có một người lách mình xông ra. Trong tay của người này cầm một cái lưỡi búa to tướng, hắn lập tức tung ra một đòn Kim Phủ Khai Sơn.
Búa là một loại binh khí nặng nề to lớn, chuyên sử dụng những đòn ngạnh công. Thế Kim Phủ Khai Sơn từ trên ào ào chụp xuống, khí thế cực kỳ hung bạo...
Trần Như Phong một tay ém huyệt của Đường Luân, một tay cầm Hỏa Long thần kiếm, ông ta chém róc một đường từ dưới lên trên, quyết dùng sức mạnh chọi sức mạnh vì ông ta cầm chắc rằng Hỏa Long thần kiếm có thể hủy diệt binh khí của đối phương.
Một tiếng soẹt vang lên, quả thật lưỡi Hỏa Long thần kiếm đã cắt đứt lưỡi búa khổng lồ kia.
Trong tay của Lôi Chấn vẫn còn cầm cán búa mà lưỡi búa đã thoát bay ra ngoài. Vì trớn đi quá mạnh, mặc dầu đứt lìa với cán búa nhưng nó vẫn bay tới chiếu thẳng vào mình của Trần Như Phong...
Tình thế thật nguy hiểm nhưng ông ta là người lịch lãm giang hồ nên đã tính sẵn từ trước, nhanh như chớp ông thu lưỡi gươm trở về, trở đốc kiếm lên khoát nhẹ cho lưỡi búa rơi xuống giường đánh rầm một tiếng...
Lôi Chấn thật không ngờ lưỡi Hỏa Long thần kiếm lại sắt bén như thế nên vừa thấy binh khí của bị cụt, hắn lại gầm lên một tiếng vang động cả gian phòng, rồi cầm cán búa mà sử dụng những đòn ngạnh công tới tấp...
Khá khen cho Trần Như Phong. Một tay vẫn tiếp tục ém huyệt của Đường Luân, còn một tay kia vẫn dùng lưỡi Hỏa Long thần kiếm loang lên vùn vụt để đấu với Lôi Chấn.
Ba hiệp trôi qua, Trần Như Phong thủ nhiều mà công ít, còn Lôi Chấn thì hơi thở phì phò mà vẫn không sao hạ nổi lão già tinh quái kia.
Lúc bấy giờ, hai tên lâu la đã kẹp chặt Hồ Sử đưa vào phòng băng

bó, còn lại một tên chỉ đứng bên ngoài hò hét trợ oai mà chẳng dám xông vào.
Lại thêm bốn hiệp nữa trôi trong tình trạng cực kỳ khẩn trương. Trần Như Phong đã lợi dụng một khoảnh khắc ngắn ngủi đó, tiếp tục truyền nội lực vào cơ thể của Đường Luân. Một luồng hơi nóng tỏa ra khắp châu thân và xông thấu Đan điền.
Đường Luân thấy công việc trị thương đã sắp sửa thành công, vội vàng tập trung hết khí lực trong châu thân của mình để trợ lực với luồng chân khí của Trần Như Phong.
Chàng đẩy nó xông qua khỏi Đan điền, như thế là công việc đã hoàn tất...
Trong lúc đó thì bên tai gió dậy vèo vèo, chiếc cán búa khổng lồ của Lôi Chấn tung ra những đòn vũ bão, nửa cương nửa nhu, bất thình lình...
Hắn tháo lui một bộ, vừa dừng bước là hắn vọt tới sử dụng một đòn Thần Phủ Trảm Long.
Đòn này vốn là một đòn sử dụng bằng búa, nhưng bây giờ lưỡi búa đã cụt mắt rồi, chỉ còn lại một cán búa trơ trọi, dù vậy nhưng đòn vẫn tuôn ra thật là ác liệt, đánh thẳng vào hậu tâm của Trần Như Phong.
Lão già họ Trần không ngờ đối phương lại đánh úp vào hậu tâm của mình. Còn đang luống cuống chợt Đường Luân cất lên một tiếng hú hào hùng, bay mình thoát khỏi lòng bàn tay của lão.
Lão biết trong cơ thể của Đường Luân đã hoàn tất công việc trị thương nên trong lòng mừng rỡ, bất thình lình lão xử một thế Kim Lý Tiềm Giang, thân hình của lão uốn cong mềm mại như một con Lý ngư, rạp mình sát vào mặt giường...
Nhờ đó mà chiếc cán búa khổng lồ của đối phương lướt ngang qua gáy ông ta trong đường tơ kẽ tóc, đánh trúng vào chiếc gối bằng sành để ở đầu giường vang lên một tiếng “cảng”, mảnh vụn bắn ra tứ tung...
Lúc bấy giờ, Trần Như Phong đã rảnh tay, không còn phải bận bịu đến Đường Luân nữa, vì vậy mà có thể để hết tinh thần vào trận chiến.
Thừa lúc tiếng đổ vỡ của chiếc gối sành vang lên, ông ta tức tốc tung ra một cước, đá lòn vào hông của Lôi Chấn, lúc bấy giờ đang để hở.
Vì tiếng đổ vỡ của chiếc gối sành át mất tiếng gió của đường cước do Trần Như Phong tung ra, nên Lôi Chấn không kịp trở mình, chưa kịp thu cán búa trở về thì dưới hông đã nhói lên một cái, hắn chuệnh choạng thối lui hai bước...
Còn đang bần thần thì Đường Luân đã bay vù tới. Thân hình còn

đang ở trên từng không, Đường Luân vung bàn tay ra, chộp xuống huyệt Hoa Cái của hắn bằng một cái chộp mềm mại lạ thường.
Đó là một ngón Ưng trảo công mà Đường Luân quyết tình dùng nó để lấy mạng của Lôi Chấn.
Chính vào lúc bàn tay của chàng còn cách huyệt Hoa Cái của nó chừng nửa thước, bỗng nhiên một tiếng "rầm" vang lên, cánh cửa sổ ở đàng đông sút chốt mở toang ra, và từ ngoài ấy một món ám khí bay vèo vèo, chiếu thẳng vào hậu tâm của chàng...
Đường Luân muốn vận công bế huyệt, chịu lấy đòn đó để mà lấy mạng của Lôi Chấn.
Nhưng món ám khí chưa tới thì cương khí đã ập tới trước, chàng nghe lạnh buốt xương, biết rằng người này không phải tay vừa.
Chẳng dám tháo thứ, Đường Luân tức tốc uốn mình, sà ngang cánh trái chừng năm tấc, để nhường cho món ám khí đi qua.
Lôi Chấn nhờ đó mà thoát chết, hắn ta vội vàng rút lui thêm ba bước nữa, cầm chiếc cán búa trong tay, hắn thủ một thế vô cùng kín đáo, dường như con mãnh hổ tựa mình vào góc núi, sẵn sàng liều chết với kẻ thù.
Trong lúc ấy thì Đường Luân đã sà mình xuống đất. Chàng trờ tới một chút, định tấn công Lôi Chấn.
Nhưng từ bên ngoài cửa sổ có một chuỗi cười kinh rợn theo gió lạnh đưa vào...
Chuỗi cười thật đầy ma lực, làm cho người nghe có cảm giác kinh rợn dị thường.
Trần Như Phong và Đường Luân không bảo nhau đồng thời quay đầu nhìn về phía cửa sổ.
Nơi ấy, lúc bấy giờ đã xuất hiện hình dáng một người, đó là một bà lão tóc dài thườn thượt, mắt lộ hung quang, hàm răng khập khểnh, nước da đen như đồng đen. Thoạt trông thấy cũng biết là một người luyện võ lâu năm.
Không cần suy nghĩ cũng biết giọng cười kinh rợn ban nãy do bà lão này phát ra.
Đưa mắt liếc nhìn Lôi Chấn đang rút vào xó tường, bà ta lại buông ra một chuỗi cười man rợ, cất tiếng lanh lảnh nói rằng :
- Ngươi là đồ vô dụng, làm mất tiếng của ta!
Nói rồi, không trông thấy thân hình của bà ta động đậy, bà đã nhẹ nhàng cất lên khỏi mặt đất rồi bay tọt vào phòng như một bóng ma trơi.
Thân hình của bà nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất trong một cái tấn chữ Đinh cực kỳ kín đáo.

Nhác trông thấy điệu bộ của bà, Trần Như Phong trong lòng cả sợ, nghĩ rằng :
- Cứ nhìn xem thân pháp khinh công này thì võ nghệ của bà ta thật không dưới tay mình...
Vừa nghĩ đến đây thì bà ta lại cất tiếng cười lanh lảnh, hỏi rằng :
- Hai thằng chuột lắc này, hãy mau dâng thanh bảo kiếm cho bà, đừng để cho Hắc Sát phải nhọc lòng ra tay...
Hai tiếng Hắc Sát đem đến cho Trần Như Phong một cảm giác kinh hoàng. Ông ta vụt nhớ ra trong chốn giang hồ hồi bốn, năm mươi năm về trước, cái tên Hắc Sát đã làm cho ai nấy nghe thấy đều vỡ mật.
Vì rằng Hắc Sát đây là một người con gái, có một nước da đen sạm như đồng đen, vốn là một đứa học trò yêu của Chưởng môn phái Nga Mi nhưng vì hành vi có nhiều chỗ không được đẹp dạ người trong môn phái, nên bị nghi kỵ.
Vì vậy mà Hắc Sát sinh ra lòng bất mãn, thừa một cơ hội tốt vào một đêm tối trời, ngửa bàn tay không trông thấy, Hắc Sát lẻn vào phòng riêng của Chưởng môn đánh cắp quyển Hắc Long bí quyết, rồi cao bay xa chạy.
Hai mươi năm trời mai danh ẩn tích, người ta không rõ tăm hơi của Hắc Sát đâu, rồi bỗng nhiên, mùa thu năm ấy, trong hai vùng Lưỡng Hồ bỗng nhiên liên tiếp xảy ra nhiều vụ án kinh thiên động địa...
Nhiều bậc phú hào tai mắt trong vùng bị bắt cóc và tống tiền một cách thẳng tay, người nào chần chờ thì bị giết chết một cách thảm thiết.
Những vụ án này thấu tai các phái võ lâm. Họ cho điều tra thì mới biết rằng thủ phạm chính là Hắc Sát đã tái xuất giang hồ mà làm những điều nhũng nhiễu dân lành.
Rồi bằng đi một dạo, không nghe người ta nhắc nhở đến, không ngờ hôm nay lại chạm mặt bà ta ở nơi đây.
Xem tình thế này thì đêm nay mình cùng Đường Luân chắc phải trải qua một trường huyết chiến mà e khó thoát khỏi bàn tay móng vuốt của con người vang danh độc ác này.

Hồi 23
Sa chân vào hắc điếm

Hắc Sát tên thật là Cao Yến. Bà ta đứng giữa phòng với một thái độ cực kỳ ngạo mạn, không xem Đường Luân và Trần Như Phong vào đâu cả.
Lúc bấy giờ, lưỡi Hỏa Long thần kiếm nằm trong tay của Trần Như Phong, còn trên mình của Đường Luân chỉ có vỏ kiếm mà thôi.
Đảo mắt một vòng, Hắc Sát Cao Yến thấy lưỡi Hỏa Long thần kiếm lóng lánh sáng ngời nằm trong tay của Trần Như Phong, ánh mắt của bà ta tỏa ra một thứ cảm giác thật thèm thuồng.
Bỏ mặc Đường Luân đứng trong một xó, Cao Yến quay đầu sang Trần Như Phong hất hàm bảo :
- Biết điều thì hãy trao thanh gươm ra đây rồi cút đi cho khuất mắt ta....
Nãy giờ Trần Như Phong vẫn ngồi yên trên giường, trong lòng ông ta đang miên man suy nghĩ, so sánh thực lực của hai bên, ngõ hầu tìm một lối thoát.
Lúc bấy giờ thấy Cao Yến chăm chú nhìn thanh Hỏa Long thần kiếm trên tay mình, ông ta biết sở dĩ ngày nay mình mắc nạn chỉ vì lưỡi kiếm báu mà ra.
Những ý nghĩ đang quay cuồng trong óc đột nhiên Cao Yến đã trờ tới một bước, hỏi rằng :
- Mi thuận hay không thì bảo?
Trần Như Phong ngửa cổ cười ha hả :
- Mi cứ hỏi thanh bảo kiếm trong tay này, nó tức khắc trả lời cho mi biết.
Câu nói của Trần Như Phong bị cắt đứt bằng một chuỗi cười lanh lảnh của Cao Yến.
Bà ta hậm hực :
- Tử tế không muốn, muốn ta trở mặt...
Câu nói chưa dứt, bà ta dợm tấn công thì từ trên mái ngói có một tiếng “bùng” kinh khiếp vang lên, gạch ngói cây ván bay tứ tung...
Đường Luân ngửa mặt nhìn lên, thấy trên mái nhà đã bị một kẻ nào dùng trọng thủ đánh thủng một lỗ và từ chỗ trống đó có một người thòng chân xuống...
Người này buông mình, xử một thế Bình Sa Lạc Nhạn để từ từ rơi xuống giữa phòng.
Đường Luân nhìn kỹ thấy đó là một gã thanh niên chừng độ hai mươi lăm tuổi, toàn thân hắn đen sạm như đồng, bắp thịt nổi lên cuồn cuộn cặp mắt sáng ngời như hai bó đuốc.
Hắn ta bước tới trước mặt Cao Yến mà nói rằng :

- Đồ chuột nhắt này làm gì mà nhọc công đến mẹ, mẹ hãy bước sang một bên, để con tước lấy thanh kiếm này trong vòng mười miếng...
Thì ra người mới xuất hiện tên là Cao Minh, vốn là đứa con ruột của Cao Yến. Tên này được Cao Yến truyền võ nghệ từ hồi nhỏ, bà ta cho hắn uống một loại thuốc thật thần diệu của phái Nga Mi, vì vậy mà bắp thịt nổi lên cuồn cuộn, mỗi khi vận nội công thì rắn chắc như sắt thép.
Cao Minh nãy giờ hướng dẫn hai tên lâu la, canh gác trên mái ngói. Hắn nghe mẹ mình nói chuyện dài dòng với một lão già ốm yếu, trong lòng bực tức lắm nên nhảy xuống so chơi vài hiệp.
Hắn vừa nói dứt, cặp mắt lườm lườm, tiến thẳng về phía Trần Như Phong.
Còn cách đối phương chừng năm bước, chợt hắn dừng chân lại, hất hàm một cách hách dịch, hỏi rằng :
- Lão già kia, giờ đây mi muốn ngoan ngoãn mà dâng lên hay là muốn cho ta xuống tay?
Trần Như Phong trả lời bằng một chuỗi cười đầy hào khí, nhưng chuỗi cười chưa kịp dứt thì...
Cao Minh bất thình lình bắn vụt tới, nhanh như một đường tên, mà dẻo như một con vượn.
Hắn trổ ra một đòn Thần Viên Thượng Thọ, hai cánh tay của hắn thò ra như một con vượn, đớp hai đường vào hai huyệt Giai Tĩnh của đối phương.
Nhanh như chớp, Trần Như Phong bất thình lình vung bàn tay tả ra, và một vật sáng loáng xé gió bay vèo vèo, chiếu vào giữa mặt của Cao Minh.
Thì ra nãy giờ ông ta đang đối thoại với Cao Minh nhưng trong tay đã thủ sẵn chiếc gối sành còn lại. Thừa lúc Cao Minh vươn tới tấn công, là ông ta tung ra một đòn xuất kỳ bất ý.
Miếng Thần Viên Thượng Thọ chỉ kịp trổ ra một nửa thì chiếc gối đã bay tới, còn cách mặt của Cao Minh chỉ trong năm tấc.
Khá khen cho Cao Minh, hắn quát lên một tiếng, trong cơn gấp rút mà hắn đã kịp thời lái cánh tay tả để chộp một đường vào món ám khí mà hắn chưa biết đó là gì.
Vừa chộp nhằm chiếc gối bằng sành, hắn đã nghe mát lạnh và chợt nhớ ra, nhanh như chớp, hắn đảo nhẹ một vòng, dụng ý muốn ném trả món ám khí vào giữa mặt của Trần Như Phong...
Nào ngờ... ban nãy Trần Như Phong ném chiếc gối sành ra chỉ cốt để làm rối mắt đối phương, khi Cao Minh vừa chộp được chiếc gối rồi là cánh tay hữu của Trần Như Phong tức khắc chém vù ra một

đường vào ngang đầu gối của đối thủ.
Vì vậy mà Cao Minh vừa xoay mình trở bộ thì gió dậy vèo vèo, lưỡi Hỏa Long thần kiếm toát ra hơi lạnh thấu xương. Cao Minh giật mình biết rằng lão già này chẳng phải tay vừa.
Trong cơn nguy cấp, hắn tức tốc xử một thế Tọa tấn ngồi phắt xuống đất, vừa lúc lưỡi Hỏa Long thần kiếm cắt tới ngang màng tai của hắn.
Đứng bên ngoài, Đường Luân thấy Cao Minh sắp sửa lâm vào thế nguy, nào ngờ bất thình lình, hắn lại xử luôn một thế Ngọa tấn để rạp mình xuống đất...
Chính Trần Như Phong cũng không ngờ đối phương có lối võ kỳ quặc như vậy. Rõ ràng thấy mình đã thắng thế, nào ngờ miếng Ngọa tấn của hắn cực kỳ khéo léo, làm cho lưỡi Hỏa Long thần kiếm chỉ lướt ngang qua mình hắn, để rồi chém vào khoảng không.
Mỗi việc bất ngờ nữa lại xảy ra, thanh gươm vừa lướt khỏi mình của hắn là hắn xử luôn một thế Thần Viên Trích Quả, thò cánh tay ra một cách nhanh nhẹn. Hắn chớp lấy chuôi thanh báu kiếm.
Trần Như Phong bất chợt bắt gặp một cánh tay rắn chắc, đen sạm như đồng nhưng thò ra lẹ làng và dài thườn thượt. Năm ngón tay đó kề gần sát hổ khẩu của mình, ngón tay cái và ngón trỏ kẹp lấy chuôi gươm, để rồi dùng ngón út búng một cái thật mạnh vào Uyển mạch của mình.
Giật mình, thì ra đó là một thế võ biến trá của miếng "Tay trắng đoạt gươm vàng" mà các tay cao thủ thường sử dụng. Nếu gặp phải một người non kém, Cao Minh đã tước lấy gươm trong chớp mắt, vì cái thế "Tay trắng đoạt gươm vàng" đó quá ư cao diệu.
Là một tay lão luyện giang hồ, ứng biến cực kỳ thần tốc, Trần Như Phong bằng một động tác vô cùng lanh lẹ phi thường, sang lưỡi báu kiếm qua tay tả của mình, cùng trong một lúc khoác ngược bàn tay hữu ra....
Đó là một thế Thác Cốt trảo mà ngày thường Trần Như Phong dày công luyện tập.
Thế võ này chuyên dùng để bẻ xương và rút gân của đối thủ, vì vậy mà bàn tay của Trần Như Phong vừa khoác ngược trở về thì năm ngón tay xòe theo hình rẽ quạt móc trả một đường vào Uyển mạch của Cao Minh, lấy độc công độc.
Cao Minh giựt mình, không ngờ đối phương lại võ thuật cao thâm khéo léo như vậy.
Chưa biết thực lực của đối phương ra sao nên Cao Minh vội vàng thu tay trở về, không dám chạm vào bàn tay của lão Trần Như Phong.

Chính vào lúc đó thì... trên đầu của hắn gió dậy vì vèo, hào quang nổi dậy, lưỡi Hỏa Long thần kiếm từ phía trên chém vòng xuống một đường Thái Sơn Áp Đỉnh, thế tựa núi sập thành nghiêng.
So qua vài ba miếng, Cao Minh biết lão già này xuất xứ chẳng tầm thường, nên hắn vội vàng xử một thế Ngũ Long liên hoàn bộ, bắn lùi thân hình ra phía sau bốn thước để thoát khỏi tầm kiếm của đối phương.
Cố ý muốn ra oai, Trần Như Phong để cho lưỡi Hỏa Long thần kiếm cứ cái thế Thái Sơn Áp Đỉnh đó mà ào ào chém gạch dưới đất và đi sâu hơn năm thước.
Một đòn đó đã tỏ ra Trần Như Phong tuy già mà sức lực vẫn còn mạnh mẽ, nhưng lại tố cáo cho Cao Yến biết rằng lưỡi Hỏa Long thần kiếm quả thật sắc bén phi thường.
Như thế càng làm tăng thêm lòng thèm khát của bà ta, bà quyết lấy nó cho kỳ được mới hả dạ.
Những ý nghĩ đó đang quay cuồng trong óc bà thì hai đối thủ đã đứng dang ra, mỗi người tựa vào một góc tường, quắc mắt nhìn về đối phương để tìm một chỗ hở.
Nhờ một nhát chém Thái sơn áp đỉnh làm cho Cao Minh tinh thần càng thêm tỉnh táo. Hắn biết rằng món binh khí trong tay lão già kia quả thật sắc bén phi thường.
Còn đang bàng hoàng chợt nghe Cao Yến hô :
- Con đừng tháo thứ, phải dùng binh khí!
Câu nói vừa dứt thì từ trên nóc nhà, chỗ lỗ thủng ban nãy có một vật sáng loáng bay vù xuống.
Vật sáng loáng này xoay thành hình trôn ốc, cắt gió nghe vèo vèo, hình dáng tương tợ như một chiếc chong chóng, bay nhanh về phía Cao Minh.
Chờ cho vật sáng loáng ấy bay gần tới trước mặt mình, Cao Minh vụt thò cánh tay phải ra, trổ một đòn Tiểu cầm nả thủ bắt lấy, và hào quang liền tắt phụt.
Trần Như Phong nhướng mắt nhìn kỹ, thấy đó là một thanh đại đao, nước thép sáng ngời.
Gần cán đao, có một chiếc tua màu đỏ thẫm, buông rũ xuống, trông chiếc tua cũ kỹ này thì thanh đại đao đó chắc cao niên lắm.
Nước thép của thanh đại đao báo cho Trần Như Phong được biết đó là một món binh khí chẳng phải tầm thường.
Quả thật đó là thanh Ngũ Long đao mà Hắc Sát ngày xưa đã tiện tay đánh cắp.
Cao Minh vốn là một tay vạm vỡ, chuyên về ngạnh công, vì vậy mà

từ thuở nhỏ Cao Yến đã dày công truyền môn đại đao cho hắn.
Phái Nga Mi vốn thiên dùng môn trường kiếm nhưng tại sao bây giờ Cao Yến và Cao Minh lại dùng đại đao?
Môn đại đao mà Cao Minh sử dụng đây chẳng phải là môn đại đao mà làng võ thường sử dụng.
Vì rằng, hễ người nào luyện đao, luôn luôn thi thố những đường võ hoàn toàn thiên về ngạnh công. Cao Yến biết thế, nên bà ta nghiền ngẫm, tự sáng chế ra một đường Ngũ Long đao.
Đường Ngũ Long đao lấy những thế kiếm của phải Nga Mi làm chính, chế biến mà ra, vì vậy mà cương nhu lưỡng dụng, làm cho đối phương không thể đo lường.
Trần Như Phong liếc thấy đối phương cầm đao, lòng mừng khấp khởi vì rằng ông ta vốn là một tay sành dùng kiếm, mà kiếm với đao lại tương khắc, nên ông ta thấy rằng mình có phần chiếm ưu thế hơn.
Thanh đại đao cầm trong tay rồi, Cao Minh chuyển gân nghe răn rắc, chém khống ba đường vào không khí. Đường đao cắt gió vèo vèo, thoáng nghe qua cũng đủ lấy làm kinh sợ.
Ba lưỡi đao chém khống ba đường vào không khí thình lình ngưng bặt. Cao Minh trụ hình đứng giữa phòng, thế vững như Thái sơn.
Đoạn bất thình lình, bắn soạc chân bước chéo ra ba bước, thét lên một tiếng vang lừng, nhảy xổ về phía Trần Như Phong...
Thân hình của hắn vừa lướt tới trước mặt thì hào quang trỗi dậy và một luồng gió lốc ập tới, một đường đao quái dị chém thốc từ dưới lên trên.
Đó là một thế võ Thanh Long Triều Thiên để khai mào cho một cuộc chiến kinh hoàng...
Trần Như Phong không dám chểnh mảng. Hai bàn chân bước chéo ra hai bước, vung tròn thanh Hỏa Long thần kiếm, xử một thế Thủy Lại Thổ Đường.
Đường đao của đối phương thô bạo là thế, chém tới ào ào, nào ngờ...
Khi hai món binh khí sắp sửa va chạm vào nhau, Trần Như Phong thấy hai bàn chân của đối phương không hề cục cựa, nhưng mà thanh đại đao trong tay thình lình biến thế, đang đi một cách hùng hồn, bất thình lình nó lòn qua cánh trái, chém quật qua hông một đòn cực kỳ mềm dẻo.
Trần Như Phong trượt mình bước tới hai bước, rồi liên tiếp bắn vèo tới thêm một trượng nữa mới thoát khỏi tầm uy lực.
Trong lòng ông ta thất sắc kinh hoàng, vì đường đao mới chém ra đó

rõ ràng là đường kiếm chứ không phải đao.
Trong lòng chưa hết kinh mang thì bên tai gió dậy vèo vèo, thanh đại đao trong tay của Cao Minh vùng lên như rồng bay, phượng múa, xáp tới tấn công.
Một lưỡi đao chém vù sang cánh tả, lần này Trần Như Phong không dám chểnh mảng, ơ hờ như ban nãy, để hết tinh thần nhìn xem cử động của đối phương.
Trần Như Phong vội vàng sử dụng một thế Đan Thanh Vĩnh Chiếu, vừa ngăn ngừa đường đao của đối phương vừa tấn công vào huyệt Gia Tĩnh.
Lần này, hai món binh khí chạm sơ vào nhau bật lên một tiếng kẻng kinh người....
Rồi như một cơn gió lốc, lưỡi đao trong tay của Cao Minh cũng thình lình chém quật sang cánh hữu theo một chiều hướng mà Trần Như Phong không bao giờ đoán trước được.
Lưỡi đao thứ hai, so với lưỡi đao thứ nhất thật là khác xa một trời một vực. Lưỡi đầu thô bạo bao nhiêu thì lưỡi sau mềm mại bấy nhiêu, nhưng hai thế võ hoàn toàn thuộc về kiếm pháp.
Mãi đến giờ phút đó, Trần Như Phong mới lấy làm e ngại vì những thế võ biến trá khôn lường, đao không ra đao, kiếm không ra kiếm mà Cao Minh đang sử dụng.
Bị tấn công lần thứ nhì, Trần Như Phong không tránh xa như ban nãy, chỉ thối lùi thêm hai bước để rồi chém trả một đòn Bích Phân Thu Sắc.
Thế Bích Phân Thu Sắc trông bề ngoài thật là bình dị. Đường Luân thấy lưỡi Hỏa Long thần kiếm được xử ngang và để rồi chém vùng ra một đường hết sức bình dị.
Nhưng thật ra, sau cái thế võ tầm thường đó, ẩn phục năm ngón tay càng lợi hại, chỉ chờ cho đối phương trốn ngõ nào là điểm theo ngõ đó.
Dưới một thế công kỳ quặc như vậy mà Cao Minh vẫn bình tĩnh như không. Hắn thu lưỡi đao trở về để rồi loan tròn ra một đường thần tốc.
Đường Luân đứng bên ngoài, thoáng trông như trước mặt của Cao Minh có một chiếc mâm đồng to tướng, dệt bằng những lưỡi đao liên kết vào nhau che kín thân trên của hắn.
Và vô tình miếng Bình Phân Thu Sắc của Trần Như Phong hoàn toàn vô kiến hiệu.
Cao Minh tiếp tục tấn công một cách hùng hồn mãnh liệt. Đường đao biến hóa lạ thường, khi thì chém ngang phạt trái bằng những thế

ngạnh công, rõ ràng là một đường đao lợi hại, nhưng có lúc lại biến sang những thế uyển chuyển nhẹ nhàng bằng kiếm pháp.
Nếu ban nãy, Đường Luân không trông thấy hắn ta bắt gọn lưỡi đao trong tay, cứ nhìn những đạo hào quang trỗi dậy mà đoán thì chắc tên này sử dụng kiếm.
Trong chớp mắt, hai người đã trao đổi cùng nhau trên mười hiệp, khí lực của Cao Minh càng lúc càng gia tăng, Trần Như Phong thì có chiều luống cuống.
Vì dưới một thế công hỗn loạn, bất thành phương thức của Cao Minh, thoạt đao thoạt kiếm... làm cho ông ta phải hết sức trổ hết bình sanh sở học của mình mới có thể kháng cự.
Cao Yến bấy giờ đứng bên ngoài nở một nụ cười đầy hãnh diện vì bà ta thấy đứa con trai của mình đã biểu diễn đường Ngũ Long đao một cách xuất sắc. Kể từ ngày bà ta truyền đường đao này lại cho Cao Minh thì đây là lần thứ nhứt anh ta mang ra sử dụng.
Trần Như Phong thông minh đáo để, vừa kháng cự mà vừa suy gẫm những thế võ của đối phương. Bỗng bên vành môi của ông ta thoáng hiện một nét cười tươi vì ông ta vừa khám phá ra một điều bí mật.
Thì ra Cao Minh nãy giờ hễ cứ sử dụng một đường đao thì lộn vào hai đường kiếm, cứ một đao rồi hai kiếm như thế mà liên hoàn mãi.
Vừa phát giác ra, ông ta liền có cách để đối phó.
Gắng gượng chống trả hơn hai hiệp nữa, thừa một lúc hai đường gươm của Cao Minh vừa dứt, Trần Như Phong cất lên một tiếng hú hào hùng rồi cất mình lên cao ba trượng.
Từ trên cao, Trần Như Phong sử dụng lưỡi Hỏa Long thần kiếm biến ra muôn muôn nghìn nghìn lưỡi, để rồi từ trên cao tấn công xuống bằng một màng lưỡi kiếm bén nhọn chưa từng thấy, đó là thế Mãn Hoa Thiên Vũ.
Đòn Mãn Hoa Thiên Vũ từ trên cao bay xuống ào ào như mưa, vừa đúng lúc đó thì Cao Minh tuôn ra một đường đao Dương Tử Trường Lưu.
Hai lưỡi đao và kiếm va chạm vào nhau, bật lên một tiếng cảng thanh tao, vang động cả gian phòng, và thế Mãn Hoa Thiên Vũ đã lấn áp được Dương Tử Trường Lưu.
Lưỡi Hỏa Long thần kiếm lòn qua sống đao, cắt một đường huyền diệu vào chả vai của Cao Minh. Trong cơn nguy cấp, Đường Luân chợt nghe Cao Yến hô lên :
- Chân tả bước xéo về phương Bắc nửa bước, đổi Trung bình tấn công Chảo mã tấn.
Nhanh như một con vượn, Cao Minh thực hành đúng theo lời nhắc

nhở của Cao Yến, nhờ đó mà thân hình của hắn xê dịch một cách tài tình lánh khỏi đường gươm ác liệt của Trần Như Phong. Nhưng mà lưỡi gươm Hỏa Long thần kiếm đã cắt nhẹ vào bắp tay của hắn, một tia máu đào vọt ra dưới ánh đèn le lói.
Cao Yến hằn học :
- Không dùng Nhất đao lưỡng kiếm nữa!
Và Cao Minh lúc bấy giờ bất thình lình trảm ngang một đao kinh khiếp... đường đao này bay tới ào ào như sóng vỗ nước tràn, khí thế khó nổi cự đương.
Trần Như Phong biết vậy nên vội vàng cất mình lên cao một trượng, nhường cho lưỡi đao của Cao Minh lướt ngang chân của mình.
Một đao vừa qua, mà thân hình của Trần Như Phong thì đang lơ lửng giữa không trung, Cao Minh hoành thân trở bộ liên tiếp tung ra hai thế võ nữa.
Hai thế võ, hai đường đao tiếp tục theo đây lại hoàn toàn là ngạnh công, chém ngang một phạt trái, khí thế như núi sụp, thành nghiêng.
Như vậy là liên tiếp ba đao thảy đều là đao pháp chứ không lẫn lộn mọi đường kiếm pháp nào.
Do đó mà đánh lệch hướng nhận xét của Trần Như Phong đi và bắt đầu từ đó, Cao Minh không còn giữ mực thước nữa, hắn ta tấn công ồ ạt liên hồi.
Khi thì liên tiếp xử luôn bảy tám thế đều là kiếm pháp, có lúc xử luôn mười thế liên hoàn, đều là đao pháp. Vì vậy mà Trần Như Phong không thể nào biết trước mà ngăn ngừa.
Một bên thì tấn công ồ ạt, bừa bãi, còn một bên thì kháng cự một cách dẻo dai, làm cho chiến cuộc càng lúc càng hào hứng. Nhiều thế võ tinh vi đẹp mắt lần lượt phô bày ra trước mắt của Đường Luân.
Gia nhập Hiệp Nghĩa tông mười mấy năm trường, ngày hôm nay Đường Luân mới thấy sư thúc mình trổ hết chân tài ra để cho chàng thưởng thức.
Hơn hai mươi hiệp trôi qua trong bầu không khí nặng nề, u uất, trong gian phòng cơn gió dậy vì vèo, ngọn đèn cơ hồ tắt phụt và viện binh của bọn lâu la ở bên ngoài có lẽ đã được tăng cường nên khi Đường Luân liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, đã thấy lố nhố rất nhiều người đang giương mắt trông vào.
Trần Như Phong biết kéo dài chừng nào, càng bất lợi cho mình chừng nấy, vì vậy mà bỗng nghe ông ta cất lên một tiếng hú thật dài, rồi thân hình ông ta vụt chạy nhanh thoăn thoắt chứ không đứng yên như ban nãy.
Hiệp Nghĩa tông được danh vang làng võ là nhờ môn khinh công mà

nổi tiếng. Môn khinh công ấy bây giờ được Trần Như Phong biểu diễn một cách thần tình.
Cao Yến thấy thân hình của lão già này nhanh như một vệt khói mờ chạy vòng chung quanh Cao Minh để rồi thỉnh thoảng thừa cơ tấn công những đòn quái dị.
Cao Minh nằm trong tình thế bị bắt buộc phải trụ hình một chỗ để rồi tung ra bốn phương tám hướng những đường đao bén nhằm phá vỡ những thế công của Trần Như Phong.
Cuộc chiến đến bây giờ lại bước sang một giai đoạn khác, giai đoạn Trần Như Phong công nhiều mà thủ ít, bắt được Cao Minh phải nằm trong cái thế công ít mà thủ nhiều.
Đao qua kiếm lại, hai người lại giao chiến cùng nhau thêm hai mươi hiệp nữa, lúc bấy giờ Trần Như Phong gần như nổi cáu nên bao nhiêu công lực thảy đều tiết ra, dùng toàn những thế võ độc đáo để tấn công đối thủ liên miên bất tuyệt.
Cao Minh thấy đối thủ của mình nhanh như một con vượn tung tăng bay nhảy khắp nhà, thoạt đồng, thoạt tây, khi tả khi hữu, lúc trên lúc dưới, đòn lạ tuôn ra triền miên bất tuyệt, sẵn sàng tấn công những chỗ yếu của mình.
Lần lần Cao Minh cảm thấy mình đang đi về thế thủ để rồi cuối cùng phải thua sút đối phương rõ rệt.
Đường Ngũ Long đao không còn bén nhọn như trước nữa, hơi thở của chàng bắt đầu mệt nhọc. Còn Trần Như Phong thì đôi mắt sáng ngời, thái độ hài hước của ông ngày thường bây giờ không còn nữa, mà thay vào bằng sắc mặt vô cùng nghiêm nghị.
Thanh Hỏa Long thần kiếm bay múa khắp gian phòng như một con hỏa long uốn khúc, ngoe nguẩy quấn chặc chung quanh mình của Cao Minh.
Đang cơn hỗn chiến, bất thình lình Cao Yến thét lên một tiếng lóng lanh lảnh, sau tiếng lóng đó Cao Minh liên tiếp sử dụng bảy thế liên hoàn chém vùn vụt ra bảy đường đao thật là khéo léo.
Bảy đường đao này khí thế mạnh như bảy lưỡi búa, thi nhau giáng vào bảy đại huyệt trên mình Trần Như Phong làm cho đợt tấn công bất thình lình gặp phải trở ngại.
Khi đường đao thứ bảy vù vù phạt ngang yết hầu, thì Trần Như Phong lanh lẹ xuống một cái Bán tọa tấn, vì vậy mà thân hình chiêu ông ta sụt xuống năm tất, nhường cho lưỡi đao kinh hoàng kia lướt qua búi tóc của ông, trông thật vô cùng khủng khiếp.
Cao Minh thật là lợi hại, thừa lúc đối phương đang kẹt trong cái Bán tọa tấn, thân hình chới với, hắn ta lập tức tung ra một đá thôi sơn.

Ngọn đá này đi theo đường vòng cầu, ban đầu chiếu thẳng vào Đan điền để rồi lần lần tấn công những bộ phận từ Đan điền trở lên chí huyệt Hoa Cái.
Một đá mà uy hiếp chín đại huyệt trên mặt tiền của Trần Như Phong, một tay dày công luyện tập, tưởng không thể nào thi triển được.
Nằm trong tình trạng bất thường như thế, Trần Như Phong bất đắc dĩ phải liên tiếp xử một thế Thiết Bản Kiều, ngã ngửa người ra, nhường cho ngọn cước thôi sơn của đối phương bay vù ù qua.
Gót giầy của Cao Minh lướt ngang một cách thần tốc, chỉ còn cách sống mũi của Trần Như Phong trong đường tơ kẽ tóc mà thôi.
Trần Như Phong ngỡ là đối phương tiếp tục tấn công nên vừa cắn răng, xử một đòn Kim Ngư Vượt Lãng thì thân hình của Cao Minh mượn thế đá kinh hồn bắn vút ra ngoài song cửa sổ.
Mặc dầu thân lâm trọng địa mà Đường Luân vẫn buông ra một chuỗi cười khoái trá, ngụ ý đầy mai mỉa. Chàng trao đổi với sư thúc của mình một nụ cười quái gở, ngầm khen cho ông ta đã đắc thắng khải hoàn.
Trần Như Phong trao cho Đường Luân một cái nhìn tinh quái, ngụ ý bảo chàng hãy thừa cơ hội này mà thoát ra khỏi phòng.
Vì vậy mà Trần Như Phong giả vờ thét :
- Loài chuột nhắt, trốn chỗ nào cho thoát, để cho ta theo tặng cho mi một đòn Thiên Phong chưởng.
Nói chưa dứt, ông ta chống gươm bào thành giường, bay mình ra phía cửa sổ, lén đưa tay sẽ ngoắc Đường Luân, ra dấu bảo chàng đi theo.
Thân hình của Trần Như Phong cất khỏi mặt đất, bay vù về phía cửa sổ bằng một tốc độ cực nhanh không thể tả. Nào ngờ cách cửa sổ chừng năm thước có một chiếc bóng mờ từ bên trên rơi xuống, bộ điệu mạnh mẽ như Phi tướng quân từ trên trời rơi xuống cản ngăn lối đi.
Nhướng mắt nhìn lên, thấy đó chẳng phải ai xa lạ, chính là bà Cao Yến.
Cao Yến chỉ trỗ ra một đòn khinh công mà cũng đủ làm cho Đường Luân và Trần Như Phong giật mình kinh hãi.
Bà ta buông tiếng cười kinh rợn :
- Mi đừng mong lấy vải thưa che mắt thánh, muốn thoát khỏi nơi này, trừ khi mi là kẻ ba đầu sáu tay.
Câu nói vừa dứt, bà ta tức khắc xuống một cái tấn chữ Đinh, đánh xả vào mặt của Trần Như Phong một chưởng kinh hồn.
Một luồng gió lạnh lốc lên, Trần Như Phong vừa dợm chống trả thì

bên cạnh mình bay xéo ra một người. Chiếc bóng mờ đó vừa thoáng bay ngang trước mặt thì một tiếng bùng kinh rợn vang lên.
Thì ra đó là Đường Luân, chàng đã sử dụng một thế Phi Bằng Vạn Dặm, lướt tới để đỡ đòn dùm cho Trần Như Phong và cũng để thử xem thực lực của Cao Yến.
Hai bàn tay của hai đối thủ vừa va chạm vào nhau thì cả hai đều giựt mình vì rằng từ lòng bàn tay của đối phương có một luồng sức mạnh tuôn ra thực là đáng khiếp.
Cao Yến loạng choạng thối lui một bước, còn Đường Luân mượn sức của bà ta mà lộn mèo một vòng giữa không trung rồi mới lấy được thăng bằng rơi xuống đất.
Những tưởng rằng mình có thể yên lòng rơi xuống, nào ngờ gót chân của Đường Luân chỉ còn cách mặt đất chừng hai tấc thì một luồng sức mạnh ào ào tràn tới.
Qúa kinh hoàng, Đường Luân vung cánh tay tả ra để bảo vệ tiền tâm còn cánh tay hữu thì thủ sẵn bên hông, chờ cơ hội bất thình lình phản công một đòn quyết liệt.
Luồng sức mạnh lạnh lùng đó do Cao Yến phát ra. So qua một chưởng, bà ta thật vô cùng kinh dị vì hơn mười mấy năm nay Cao Yến chưa từng gặp một người nào có thể chọi lại một chưởng với bà ta mà nội lực lại đáng khiếp như thế.
Vì vậy mà Cao Yến tức giận căm gan, quyết định dùng cái thế sấm sét chẳng kịp trở tay, thừa lúc Đường Luân chưa kịp đáp xuống mặt đất, lướt tới tung ra một đòn chí mạng.
May nhờ Đường Luân ứng biến thần tốc, bàn tay tả của chàng vừa che kịp tiền tâm thì chưởng lực của Cao Yến cũng vừa tràn tới, và hai bàn tay của hai cao thủ lại giáp nối với nhau thêm một lần thứ nhì nữa.
Rồi một tiếng “bùng” khủng khiếp lại vang lên, thân hình của Đường Luân như con diều đứt dây, bay vù ra phía sau nhanh không thể tưởng.
Vừa trúng đòn là Đường Luân đã vung bàn tay hữu của mình ra phía sau, vừa đúng lúc thân hình của chàng bay vù sát tới vách tường. Nếu chẳng kịp đối phó thì thân hình của chàng va chạm vào vách một cách kinh khủng, nhưng Đường Luân đã kịp thời buông ra một chưởng, đánh vào giữa vách tường, để ghìm lại trớn đi của mình lại.
Một tiếng sầm vang động nổi lên trong gian phòng nhỏ bé, cát bụi bay tứ tung và bức tường rung lên, cơ hồ sụp đổ.
Trong cơn gió bụi mịt mờ, Đường Luân sa mình xuống đất. Trong lòng chàng hết sức kinh mang vì cứ công lực của Cao Yến mà suy

thì không dưới bọn Hải Ma và Thiếu Lâm giáo chủ bao nhiêu.
Cát bụi chưa kịp lắng xuống thì Cao Yến đã trỗi dậy tấn công tiếp. Một luồng chưởng lực ào ào tràn tới, Đường Luân tức tốc cất mình bay bỗng lên trên không, từ trên đánh xả xuống một đòn Phục Ma quái chưởng.
Đây là một thế võ mà Đường Luân mới suy gẫm sáng chế ra mấy ngày hôm nay. Bao nhiêu công lực của chàng thảy đều tập trung vào đó. Cao Yến bất thình lình nghe thấy từ phía trên có một áp lực kinh hồn đè xuống.
Vốn là một tay khinh công tuyệt diệu, Cao Yến tức tốc tạt sang cánh trái hơn ba trượng để lánh khỏi miếng đòn cay độc.
Vì Cao Yến thoát đi quá nhanh khiến Đường Luân không kịp ghìm sức mạnh lại, vì vậy mà luồng chưởng lực của Đường Luân vẫn cứ từ phía trên ập xuống. Vì dùng hết sức mạnh nên một tiếng bùng kinh khiếp lại nổi lên. Bàn tay mảnh khảnh của chàng đã đấm vỡ một miếng gạch to tướng giữa phòng.
Cát bụi lại nổi lên mờ mịt, và Đường Luân thừa nước đục thả câu, nương theo lớp gió bụi mịt mờ đó, chàng bắn mình bay ra cửa sổ. Nhưng thân hình của chàng vừa tiến sát đến khung cửa thì bên ngoài gió dậy vèo vèo, không biết bao nhiêu là ám khí xé gió bay tới. Nào là phi tiêu, phi chùy cùng với trăm nghìn món ám khí đủ loại, trước sau bay tới vô tình phong tỏa cạnh cửa sổ lại như tường đồng vách sắt.
Trong cơn nguy cấp, Đường Luân vung ống tay áo của mình để tỏa ra một luồng cương khí, đẩy dạt vào món ám khí đang bay vào mình, vừa lúc đó thì thân hình của chàng đã tới bên khung cửa sổ.
Trõ mũi giầy ra đạp nhẹ vào khung cửa lấy đà, thân hình của chàng bắn vụt trở về trong phòng và tiếng nói của Cao Yến lại nổi lên :
- Ta đã bảo, bọn mi muốn trốn khỏi nơi này, chỉ có hai cách, một là để lưỡi báu kiếm kia lại, hai là để đầu lâu lại.
Và lúc bấy giờ cát bụi lần lần lắng xuống. Trần Như Phong và Đường Luân mỗi người rút về một góc phòng. Đường Luân án ngữ phương đông, Trần Như Phong án ngữ phương tây, quắc hai cặp mắt lườm lườm nhìn Cao Yến không chớp.
Bà ra lại nổi lên một chuỗi cười kinh rợn :
- Ta chấp hai con chuột lắt ra tay một lượt.
Nói dứt lời, bà ta cất mình nhảy bổ về phía Đường Luân. Đường Luân giựt mình trụ một bộ tấn Chảo Mã, vừa định phản công bỗng thình lình thân hình bà ta bắn lùi một cách nhanh chóng không thể tưởng tượng.

Thì ra bà ta đã sử dụng thế dương Đông kích Tây, giả vờ tấn công Đường Luân mà quay lại tấn công Trần Như Phong trong lúc ông ta chưa kịp chuẩn bị. Nhưng Đường Luân vẫn tiếp tục phóng chưởng hùng hậu truy kích khiến bà ta không dám tháo thứ, con mồi đã lọt vào miệng rồi mà vẫn phải nhả ra.
Tình thế bắt buộc bà ta phải thu tay trở về để phá thế võ mà Đường Luân vừa uy hiếp. Nhờ đó mà Trần Như Phong mới được yên lòng xuống cái tấn Thiên Cân tấn để lấy lại thăng bằng đồng thời chém ra một đường Hỏa Long thần kiếm.
Phần Cao Yến vừa lánh khỏi Hỏa Long thần kiếm rồi tức tốc vung cánh tay tả ra, xử một đòn Lôi Công Đả Tháp, từ trên cao đánh xả xuống một chưởng kinh hồn, chiếu đúng vào giữa huyệt Thiên linh cái của Đường Luân.
Vì nhập nội nên thân hình của hai người gần kề trong gang tấc và Đường Luân nghe thấy trên đầu mình có một sức mạnh nghìn cân đè xuống, tình thế hết sức khẩn trương.
Trần Như Phong đứng ở bên ngoài thấy vậy, hồn vía lên mây, sợ Đường Luân tránh không thoát, chiếc đầu lâu sẽ vỡ nát.
Đường Luân tối tăm mặt mũi, nghiến răng kèn kẹt, bao nhiêu khí lực chàng thảy đều dồn xuống hai chân, liều chết xử một thế Tam Tinh Hội Bộ.
Đây là một thế võ thối lùi, chỉ vỏn vẹn ba bước, mà mỗi bước chỉ xê dịch bằng nửa bước bình thường, quyết dùng cái mau để thoát chết.
Ba bước đó, Đường Luân thực hiện nhanh như một cái chớp, thần hình của chàng vừa xê dịch được một bước thì đòn Lôi Công Đả Tháp đã đánh xả xuống như một lưỡi tầm sét của thiên lôi.
Bàn tay của Cao Yến lướt sát qua vai của Đường Luân, cách chừng ba tấc. Một luồng gió mạnh tạt ra, làm cho Đường Luân nghe thấy mình đau như dao cắt. Rồi một tiếng vang khủng khiếp nổi lên, lại một miếng gạch giữa phòng trúng đòn của Cao Yến, bụi cát bốc lên mù mịt.
Giữa cơn gió bụi mịt mù, mở mắt trông chẳng thấy đường, nhưng Đường Luân nghe thấy trước mặt mình có một luồng gió âm u lạnh lẽo nổi lên, áp lực mạnh mẽ chưa từng thấy.
Biết rằng Cao Yến đã thừa cơ mà tấn công mình, Đường Luân chẳng dám tháo thứ, lại liên tiếp dùng thân pháp Thất tinh liên hoàn bộ để thối lui thêm hai trượng. Chàng cốt ý chờ cho cát bụi lắng xuống mới bắt đầu phản công.
Quả thật Cao Yến là một tay giang hồ lão luyện, thừa lúc cát bụi bốc lên, bà ta đã lướt tới, tung ra một đòn thôi sơn, quyết lấy mạng của

Đường Luân.
Nào ngờ...
Đường Luân ứng biến lại quá ư thần tốc. Nhưng Cao Yến nào chịu lép, vừa thấy đối phương lẩn trốn là bà ta như bóng với hình, tức tốc đuổi theo.
Giữa lúc đó, bỗng hào quang sáng rực. Thì ra Trần Như Phong đã cầm lưỡi Hỏa Long thần kiếm chém ra một đường trí mạng để cứu nguy cho Đường Luân.
Đường gươm xé gió vì vèo, báo cho Cao Yến biết có người chém lén và vô tình bà ra đã nằm trong cái thế tiền hậu thọ địch.
Trước mặt bà là Đường Luân, tay cầm vỏ kiếm, Trần Như Phong sử dụng lưỡi kiếm.
Hai người mở thế gọng kềm để uy hiếp Cao Yến bằng những đòn mãnh liệt.
Khá khen cho Cao Yến, chỉ dùng hai bàn tay trắng mà chống chỏi với hai tay cao thủ một cách nhẹ nhàng.
Trong chớp mắt mười hiệp trôi qua. Hai bàn tay khẳng khiu của bà biến đổi thiên hình vạn trạng. Có lúc dùng chưởng có lúc lại cùng trảo và thỉnh thoảng bà ta dụng bàn tay như một lưỡi đao, để xử một thế Ngũ Long đao. Khí thế cực kỳ mãnh liệt, so với Cao Minh dùng đao thật ban nãy, sức uy hiếp nặng nề gấp mấy lần.
May mà Trần Như Phong và Đường Luân thảy đều là hai tay lanh lợi, nên chẳng dùng sức mạnh chọi sức mạnh, mà chỉ múa Lang ba, lảo đảo đi ở vòng ngoài. Thỉnh thoảng thừa cơ phối hợp với nhau mà phản công bằng một vài đòn bén nhọn.
Vì vậy mà khí lực của Cao Yến mặc dầu đáng sợ, nhưng hai người cứ mãi khôn ngoan lẩn trốn, thành ra vẫn chưa thật sự chạm trán lần nào.
Cao Yến càng đấu chừng nào, sức lực càng lên chừng ấy. Những luồng gió mạnh từ trong hai bàn tay của bà ta bốc ra, thổi bạt hai món binh khí của Đường Luân và Trần Như Phong, làm cho hai người chưa sử dụng đòn nào đáng kể.
Bầu không khí thật là căng thẳng, những tên gác cửa bên ngoài chỉ nghe tiếng gió vù vù từ bên trong tạt ra mà không trông rõ bóng người, vì bây giờ đèn đuốc thảy đều tắt phụt.
Bất thình lình Cao Yến đang trổ một đòn Thái Sơn Áp Đỉnh đánh xả về phía Đường Luân bỗng nhiên bà ta đảo mạnh một vòng, trong cái thế Thần Ưng Chuyển Dực, quày đầu trở về, xòe năm ngón tay đen đúa khẳng khiu ra, chộp vào lưỡi Hỏa Long thần kiếm.
Trần Như Phong giựt mình, ông ta không ngờ Cao Yến lại quá liều

lĩnh, dám dùng tay trắng đoạt gươm của mình, vào lúc đó, chính ông ta đang xử một đòn Thần Tiễn Xuyên Tâm, lưỡi gươm đâm vút tới bằng một tốc độ kinh hồn, muốn ghìm để biến thế cũng không kịp. Trong trường hợp này, bắt buộc phải liều, Trần Như Phong hét lên một tiếng, bao sức mạnh đều dồn vào cánh tay, liên tiếp xử đòn Thần Tiễn Xuyên Tâm tiếp tục đâm tới, sức mạnh gấp hai lần ban nãy.
Ông ta định dù Cao Yến có bắt được lưỡi gươm của mình thì năm ngón tay sẽ bị món binh khí sắc bén này cắt đứt.
Nào ngờ vỏ quít dày gặp móng tay nhọn, bàn tay của Cao Yến còn cách lưỡi gươm chừng một tấc thì nhanh như chớp, bà ta đã đổi trảo thành ra chỉ, không chộp vào lưỡi gươm mà lại trổ ra một ngón, điểm vù vù vào huyệt Khí Hải của Trần Như Phong.
Trần Như Phong đang dùng hết mười phần sức mạnh, quyết liều chết sống với bà ta, không ngờ đối phương lại biến thế một cách lạnh lùng như vậy, vừa giật mình thì ngón tay của Cao Yến chỉ còn cách huyệt Khí Hải chỉ hai tấc mà thôi.
Trần Như Phong quá đổ kinh mang, hai bàn chân của ông ta tức tốc trổ ra một thế Vân Phi Tần Lĩnh để xê dịch sang cánh trái.
Nhờ thế võ Vân Phi Tần Lĩnh quá ư kiến diệu, nên thân hình của ông ta vừa tạt sang một bên thì một tiếng toạc như xé lụa vang lên, thì ra ngón tay sắt thép của Cao Yến đã làm cho vạt áo trước của ông ta rách đi một mảng.
Thấy sư thúc của mình lầm nguy, Đường Luân dùng vỏ kiếm tung ra một đòn Kim Cang kiếm pháp, uy hiếp vào hậu tâm của đối phương. Nào ngờ đòn của chàng chỉ tung ra một nửa thì Cao Yến lại dùng thế đá lạnh lùng ban nãy đá nghịch trở về phía sau.
Đường Luân vừa nghe tiếng gió, thì mũi giầy của Cao Yến đã kề sát Uyển mạch của mình. Tuy gót chân của bà ta chưa chạm đến nhưng mà luồng sức mạnh đã tràn sang, làm cho cánh tay của chàng thình lình tê buốt.
Năm ngón tay rã rời.... và vỏ lưỡi Hỏa Long thần kiếm tuột khỏi bàn tay của chàng rơi đánh xoảng trên mặt đất.
Chính vào lúc đó thì gió lạ lại nổi lên, và vẫn cái thế đá nghịch lạnh lùng, Cao Yến liên tiếp tung ra bảy cước liên hoàn. Đường Luân tránh khỏi đá thứ nhất, đá thứ nhì đã tràn tới liên miên bất tuyệt, như nước đổ trên nguồn.
Liên tiếp tránh được sáu đá trong tình trạng hết sức hiểm nghèo, Đường Luân bị đẩy trôi dạt vào một xó không đường trốn tránh, những tưởng phen này mình phải bị đè bẹp trước một lối tấn công ồ

ạt đó.
Nào ngờ, vì Đường Luân bị dụ vào xó tường nên Cao Yến mất đi cái thế tiền hậu thọ địch, nhanh như một đường tên, bà bắn vụt ra ngoài khung cửa sổ.
Sau lưng bà, Trần Như Phong và Đường Luân tức tốc nhảy bổ theo, múa hát bài tẩu mã nhưng cũng như lần trước, thân hình của hai người vừa đến khung cửa sổ thì từ bên ngoài vô số phi đao, phi chùy, tên nhọn bay tới ào ào như mưa bấc, tạo thành một bức tường đồng vách sắt cản hẳn lối thoát của hai người.
Vung ống tay áo thành một hình tròn để ngăn đợt ám khí tấn công bất thần đó, và Trần Như Phong cùng Đường Luân bị bắt buộc phải bay ngược trở về.
Khi bốn chân của Đường Luân và Trần Như Phong vừa chấm đất thì ba bề bốn bên tiếng vang động ầm ầm nổi lên không ngớt. Từ bên trên, nhưng chiếc song sắt khổng lồ được buông xuống, trong chớp mắt hai người đã bị nhốt vào trong một chiếc lồng sắt khổng lồ!
Trong lúc đó, có những chuỗi cười kinh rợn của Cao Yến từ bên ngoài cửa sổ theo gió lạnh đưa vào.
Tiếng ầm ầm vừa ngớt, những tưởng rằng như thế là xong, nào ngờ một tràng tiếng động lại vang lên đinh tai nhức óc, đáng sợ gấp mấy lần ban nãy, và cả một gian phòng từ từ sụt xuống. Khung cửa sổ bên ngoài lần lần bị mé đất trồi lên che khuất.
Trong phòng bóng tối âm u dày đặc, một mùi hôi xông lên, nồng nặc và một gian phòng khổng lồ đó cứ từ từ tụt xuống, tụt xuống... tụt xuống mãi.
Ước lượng xuống chừng hơn ba mươi trượng rồi gian phòng dần dần ngưng lại, và bốn bề vắng lặng, không một tiếng động, không một ánh sáng, hai người có cảm tưởng như đi lần vào huyệt đạo.
Tiếng động vừa im, chợt bên hông tường một tiếng cắc khẽ vang lên, nơi ấy vùng mở ra một cánh cửa sổ bằng bàn tay.
Từ trong cánh cửa bé tí tẹo đó bỗng một luồng khí xanh rờn xông ra, trong chớp mắt mùi hương báy ngát tỏa khắp gian phòng. Hai người vừa ngửi nhằm mùi hương đó, bỗng nghe tinh thần của mình dễ chịu, thoải mái vô cùng, và hai người bắt đầu thiu thiu ngủ.
Ngủ đi không biết bao lâu, Đường Luân mơ màng thức giấc, mở bừng mắt ra. Chàng quờ quạng tìm vỏ thanh Hỏa Long thần kiếm nhưng chẳng thấy tăm hơi của nó đâu cả.
Và bây giờ, chàng mới phát giác mình đang nằm trong một gian phòng yên tịnh, trong phòng bài trí cực kỳ tráng lệ, tất cả những vật trần thiết đều do những danh thủ tự đời Đường, đời Tống xa xưa.

Còn đang bàng hoàng kinh dị, chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân người nổi lên ròn rã, Đường Luân vội vàng nhảy tọt lên giường, giả vờ nằm ngủ.
Một mùi hương thoang thoảng qua mũi chàng và có một tiếng người khoát màn bước vào.
Sẽ lén hé mắt nhìn xem, chàng trông thấy lờ mờ có một bóng giai nhân đang đứng bên giường, mở mắt nhìn chàng.
Vẫn giả vờ ngủ mê man, bất giác người ấy thò một cánh tay đặt lên trên trán mình, chàng nghe thấy một thứ cảm giác mát rượi truyền sang cơ thể.
Bên tai nghe người ấy lẩm bẩm :
- Đã tỉnh?
Vốn biết mình đã sa chân vào hắc điếm, Đường Luân biết người này không phải có lòng tốt, vả lại chàng nhớ rõ khi chàng cùng với Trần Như Phong kẹt trong gian phòng có song sắt và gian phòng từ từ tụt xuống lòng đất, rồi một làn hương thoang thoảng xông ra, và chàng dần dần mê mang đi. Như vậy rõ ràng là mình bị đánh thuốc mê.
Chàng định thừa cơ hội này, bắt người đẹp bên giường để tra gạn cho rõ nguồn cơn.
Ý định vừa nãy ra trong trí là Đường Luân tức tốc vung bàn tay tả ra, nhanh như một tia điện chớp, trổ một đòn Song Long Xuất Hải, móc thẳng vào cặp mắt diễm lệ của đối phương.
Xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị, đòn của Đường Luân thật là cay độc, làm cho nàng thiếu nữ vô danh kia, khẽ rú lên một tiếng kinh hoàng, những động tác của nàng nhanh không thể tả. Nàng khẽ xử nửa thế Ngọc Nữ Triều Thiên, ngẩng gương mặt ngọc nhìn lên phía trên, là thoát khỏi hai ngón tay sắt thép của chàng.
Nhưng đòn của Đường Luân nào chỉ có bấy nhiêu mà thôi, vừa điểm trật, Đường Luân đã biến chỉ thành trảo, mượn cái đà đó mà chộp vào huyệt Hầu Đầu của nàng ta.
Bàn tay đã kề sát vào mặt, cách huyệt Hầu Đầu chỉ hai tấc vì vậy tấn công thật là đắc thế, nào ngờ bàn tay của chàng vừa xoay ra nửa vòng thì nàng thiếu nữ kia tiếp tục xử thêm nửa thế Thiết Bản Kiều ngã ngửa người ra, vì vậy mà bàn tay của Đường Luân lại chộp khống vào khoảng không.
Nghiến răng căm tức, Đường Luân hừ lên một tiếng biểu diễn một đòn Kim Ngư Phá Lăng, trỗi mình ngồi dậy, và bàn tay tả của chàng liên tiếp tấn công vào huyệt Đan Điền bằng một thế Ưng Trảo công.
Liên tiếp xử ba đòn, móc mắt rồi tấn công huyệt Hầu đầu, rồi tấn công Đan điền. Ba động tác đó lanh lẹ một cách không sao ngờ tới,

vậy mà thiếu nữ kia vẫn ung dung trớ được hai đòn, và đòn thứ ba đã tràn tới.
Đan điền là một yếu huyệt nằm dưới rún chừng hai tấc, nay bị Đường Luân bất thình lình tấn công bằng một ngón Ưng Trảo công trong lúc đang nằm ngửa trong cái thế Thiết Bản Kiều, nếu là tay tầm thường ắt phải thua trong chớp mắt.
Nhưng hai bàn chân của nàng thiếu nữ kia từ phía dưới kịp thời tung lên hai đá, mũi giầy thứ nhất chiếu thẳng vào huyệt Khúc Trì và mũi giầy thứ hai thì tấn công vào Uyển mạch. Người thiếu nữ kia nhận huyệt cực kỳ chính xác, thế đá lại điêu luyện vô song làm cho Đường Luân phải sinh lòng kính nể, rụt tay trở về.
Cái thế Liên hoàn cước đó vừa phá đòn của đối phương, vừa tạo ra cho mình có trớn để lộn mèo một vòng, bắn lùi ra xa hơn hai trượng.
Lấy lại thăng bằng, thiếu nữ khoan thai nhìn thẳng vào mặt Đường Luân mà nói :
- Mi thật là lợi hại, nhưng đố mi làm sao thoát khỏi tay ta!
Dứt lời, một luồng máu nóng bỗng dâng lên hai má, nàng đỏ mặt mà nói rằng :
- Không ngờ mi là một trang thư sinh anh tuấn mà hạ tiện như thế này. Thừa lúc ta kẹt trong thế Thiết Bản Kiều mà tấn công đan điền, thật là hổ mặt nam nhi!
Đường Luân bị chê, trong lòng hổ thẹn, chàng cũng đỏ mặt ấp úng :
- Nếu ngươi chẳng chê ta tài hèn thì cùng nhau so vài miếng, để phân cao hạ?
Thiếu nữ mỉm cười :
- Hay lắm... ta cũng đang ngứa nghề đây. Vậy mi hãy chuẩn bị đã nhé!
Dứt lời thân hình của nàng lướt tới nhanh không thể tả, thò hai ngón tay búp măng ra, móc hai đường dữ dội vào cặp mắt của Đường Luân.
Nhanh như chớp, Đường Luân bắn lùi hai bước, bất giác giật mình vì nhác trông thấy điệu bộ hai bàn tay đó Đường Luân đã biết rằng đây là một ngón Anh Trảo công, một lối biến chất của môn Cầm nã Thiếu Lâm.
Người luyện được môn võ này xuất xứ ắt không phải tầm thường. Ban nãy ngón tay của nàng còn cách mặt của chàng hai tấc mà hơi lạnh đã tiết ra, do đó dù biết nàng này tuy thuộc phường nhi nữ nhưng thật là có một nội lực đáng kể.
Cao thủ chỉ trông qua một đòn cũng đủ biết sơ thực lực của đối phương, vì vậy mà Đường Luân không dám tháo thứ. Chàng để hết

tâm tư vào cuộc chiến.
Quyết ý dằn mặt đối phương, Đường Luân trầm tĩnh dựng bàn tay của mình đổ dốc ra một đòn Đại La Kim Cang kiếm pháp.
Đường Luân chỉ dùng một bàn tay trắng, mà khí thế thật kinh thiên, nàng thiếu nữ kia chợt nghe tiếng gió vì vèo, bàn tay sắt thép của Đường Luân đã trảm ra một đường từ trên tới dưới, khí thế mãnh liệt như một thanh gươm bén.
Hai mũi giày thêu của nàng thiếu nữ lướt nhanh lên nền gạch như hai con thoi bay qua khung cửi. Trong một cái chớp mắt liên tiếp đổi năm sáu lần cung bộ, nhờ đó mà thoát khỏi tầm uy hiếp của một đòn dữ dội.
Nàng thiếu nữ kia không ngờ chàng trai trẻ đẹp này lại bất cần, cho ra một thế Hạ Mã Uy Mãnh liệt đến thế, trong lòng vừa sợ vừa giận, lại vừa mến thầm.
Kể từ ngày nàng ta chào đời đến nay chưa gặp một người nào có một thế võ hào hùng như vậy.
Do đó, nàng quyết định dùng hết bình sanh sở học của mình để cho con cá nằm trong rọ kia một bài học thấm thía.
Một tiếng thét thanh tao trỗi dậy, đảo mình một cách thần tốc, thiếu nữ kia lẩn sang cánh tả để rồi điểm vào hông của Đường Luân một ngón.
Ngón tay trắng trẻo mịn màng kia bỗng nhiên rắn hơn sắt thép, điểm vù vù lòn qua hông của chàng.
Đường Luân xử một thế Ngọc Long Phiên Thân, thân hình của chàng như một con rồng trở mình giữa từng không. Cái trở mình khéo léo đó làm cho ngón tay của nàng thiếu nữ kia điểm trật vào khoảng không.
Cùng trong một lúc, bàn tay tả của Đường Luân tống ra một quyền Thôi Sơn Bạt Đảnh, gió dậy ào ào, chiếu thẳng vào sóng mũi của đối phương.
Thiếu nữ tức tốc sử dụng một thế Ngọc Thố Giao Đầu, lách đầu né tránh. Nào ngờ vừa thoát khỏi đường quyền của Đường Luân thì hai ngón tay của chàng đã nhẹ nhàng điểm tới, chiếu đúng vào huyệt Tỏa Hầu của nàng.
Thì ra.... đường quyền Thôi Sơn Bạt Đảnh chỉ là đòn giả, cốt điểm yểm trợ cho ngón tay của mình điểm huyệt, thật là khéo léo vô song.
Thiếu nữ giật mình kinh hãi, vừa lúc đó thì ngón tay của Đường Luân trơ tới chỉ còn một tấc mà thôi.
Trong lòng càng thêm tức tối, nàng không ngờ một người hào hoa phong nhã thế kia mà ra tay lại cay độc dường này. Giữa phút nguy

nan, nàng xuống Trung bình tấn để cho thân hình của mình hạ thấp xuống hai tấc.
Chỉ xê dịch trong vòng hai tấc đó, ngón tay của Đường Luân lại không điểm vào huyệt Tỏa Hầu mà lại chênh chếch chiếu thẳng vào cằm của thiếu nữ bất thình lình.
Thiếu nữ lại hé cặp môi son, bày ra một hàm răng đều đặng, trông như ngọc, trắng như ngà để rồi cắn một cái cực kỳ mạnh.
Chưa kịp nghĩ ra cách đối phó thì hai hàm răng của nàng đã khép chặt. Đường Luân đau buốt thấu xương. Chàng cắn răng chịu đau để rồi thò ngón tay út ra, móc một cái thật mạnh vào dưới xương quai hàm của nàng.
Bị cái móc thình lình, thiếu nữ giật mình hé miệng ra, và Đường Luân đã kịp thời rút tay trở về, trong lúc thiếu nữ buông ra một chuỗi cười tinh nghịch.
Tiếng cười trong trẻo của nàng vang vang giữa phòng vắng vô tình làm cho bầu không khí đầy sát khí lắng xuống.
Đường Luân đang bàng hoàng ngây ngất vì nụ cười tươi đẹp như phù dung chớm nở của nàng bỗng thình lình nụ cười vụt tắt, và nàng lại nhảy xổ tới tấn công.
Lần này, thiếu nữ kia trịnh trọng toàn dùng những thế võ thật là điêu luyện để xáp chiến với Đường Luân. Đường Luân cũng trổ thuật khinh công, thi triển những thế võ của mình để ứng chiến.
Trong chớp mắt, hai người đã trao đổi với nhau gần ba mươi hiệp, có lúc thì trụ hình đình bộ ở giữa phòng để so nội lực cùng nhau, có lúc lại tung tăng bay nhảy, đuổi bắt vô cùng ráo riết.
Khá khen cho hai người giao chiến với nhau một trận ác liệt mà bàn ghế trong phòng không hề bị đụng chạm mảy may, vì cả hai đều dùng những thế võ vô cùng khéo léo.
Trận chiến tuy có vẻ tưng bừng náo nhiệt nhưng thật ra bên trong ai cũng chỉ muốn dùng xảo thủ để thắng chứ chẳng dùng đòn hung bạo.
Mười lăm hiệp nữa trôi qua, Đường Luân lần lần thắng thế vì lẽ chàng nghe thấy hơi thở của thiếu nữ bắt đầu dồn dập, đường quyền ngọn cước không còn linh động như trước nữa. Thiếu nữ kia cũng thấy mình đang lần lần xuống nước, vì vậy chàng lợi dụng thời cơ để thay đổi lối đánh.
Thừa lúc hai bên mặt đâu mặt cùng nhau, thiếu nữ kia dợm điểm một ngón vào Thái Dương huyệt của Đường Luân để rồi nhẹ nhàng tung ra một miếng Vô Ảnh cước chiếu thẳng vào hạ bàn của Đường Luân.
Giựt mình, Đường Luân tức tốc đổi sang một thế Chảo Mã tấn để

lánh ngọn cước tài tình rồi thò tay bắt ngang hông thiếu nữ.
Bằng một thế Ngọc Thố Hồi Đầu, thiếu nữ kia quay ngoặc thân mình lại, dùng ngón tay trái chẹn ngang cánh tay trái của Đường Luân, cùng trong một lúc buông ra thêm hai đá liên hoàn.
Bị hai ngọn cước đó, Đường Luân phải thối lui hai bước. Lợi dụng lúc Đường Luân thối lui, thiếu nữ nhảy tới, dùng sức mạnh trong người tống vào giữa ngực của Đường Luân một đòn sấm sét.
Trên môi của Đường Luân thoáng hiện lên hai nét hằn, nửa như khinh bỉ, nửa như tinh nghịch, rồi cũng dồn hết sức mạnh vào cánh tay, Đường Luân đạp chữ Đinh từ từ đẩy ra một chưởng.
Thế võ của Đường Luân thâm trầm và mạnh bạo, hai bàn tay gắn chặt vào nhau giữa khoảng không. Cùng một lúc cả hai bên thảy đều nghe thấy từ phía đối phương có một luồng sức mạnh tràn sang ào ạt.
Hai luồng sức mạnh đó giáp vào nhau và như một con nước đang từ trên đổ xuống, gặp phải một sức cản ngăn mãnh liệt, cùng nghẹn lại. Và tiếp tục tràn tới, tình thế hết sức nguy nan, vì cả hai cùng nằm trong cái thế "tức nước vỡ bờ".
Đường Luân cắn răng, để cho lòng lắng xuống, rồi đem hết nội lực toàn thân dồn hết lên cánh tay để tiếp sức. Trong lúc đó nội lực của nàng cũng gia tăng đều đặn, không chịu kém Đường Luân.
Lúc bấy giờ tứ bề vắng lặng, chỉ nghe hơi thở của hai người nhịp nhàng nổi lên trong phòng vắng. Thân hình của hai người, đứng sừng sững như hai pho tượng thép. Người nào cũng muốn dùng sức dẻo dai của mình để đè bẹp đối phương.
Thời gian nặng nề trôi qua, hơi thở của Đường Luân vẫn giữ được điều hòa khoan thai. Chàng lắng nghe hơi thở của đối phương lần lần gấp rút, rồi năm ba giọt mồ hôi ứa trên trán của nàng.
Tình thế rõ ràng đã ngả sang phía Đường Luân, vào giữa lúc tứ bề tĩnh mịch, cả hai đều để hết tâm tư vào cuộc đấu nội lực của mình, chợt thính giác của Đường Luân thoáng nghe sau lưng mình có mấy tiếng động khẻ tố cáo cho chàng biết có một kẻ thứ ba vừa xuất hiện. Kẻ ấy là bạn hay là thù, Đường Luân vẫn chưa được rõ. Vì vậy một mặt chàng lo chống trả với nàng thiếu nữ, một mặt để tinh thần nghe ngóng phía sau lưng của mình.
Vì bận suy nghĩ phân tâm nên nội lực của chàng suy giảm. Do đó mà nàng thiếu nữ chộp lấy cơ hội, tăng cường nội lực áp đảo Đường Luân.
Cả giận, chàng tụ khí Đan điền, rồi tiết hết sức mạnh ra, quyết thanh toán trận đầu, vì vậy mà thiếu nữ ra chiều núng thế.

Đường Luân hự lên một tiếng, bao nhiêu sức lực thảy đều đổ dốc ra và hai bàn chân của thiếu nữ phải thối lui về một bước. Chính vào lúc sắp sửa quyết định hơn thua đó thì sau lưng của Đường Luân thoảng qua một cơn gió nhẹ.
Một chiếc bóng mờ từ bên ngoài nhẹ nhàng lướt vào, buông ra một chưởng vào huyệt Hội Tông của chưởng. Luồng chưởng lực mặc dầu êm ái, nhưng mà khí thế trầm hùng, không phải là tay non.
Trong chớp mắt, Đường Luân đã lọt vào cái thế lưỡng đầu thọ địch, nằm trong một gọng kềm tai hại.
Trong một giây phút ngắn ngủi đó, Đường Luân suy nghĩ rằng, người đánh lén kia công lực phải cao hơn nàng thiếu nữ thập bội, vì vậy mà chàng quyết định nhanh chóng, nạt lên một tiếng, đẩy bắn nàng thiếu nữ trôi ra hai bước nữa, rồi bằng một động tác cực kỳ nhẹ nhàng xử một thế Mãnh Long Hồi Đầu.
Quay trở lại, chàng kịp thời vung tay hữu ra đón đỡ lấy ngọn đòn ngầm ác liệt, bàn tay của chàng gắn chặt vào bàn tay của đối phương. Đường Luân bay hồn bạt vía, vì rằng người ấy không phải ai xa lạ, chính là hung thần Cao Yến.
Vì bận chống chọi với Cao Yến mà hậu tâm của chàng trống trải, hoàn toàn mở ngõ để cho đối phương tấn công và một tiếng thét thanh tao trỗi dậy, một ngón tay sắt thép của nàng thiếu nữ vù vù điểm tới.
Đường Luân không thể nào quay đầu chống trả vì thân hình của Cao Yến vững như một bức tường đồng, hút chặt lấy thân hình của chàng. Ngỡ rằng mình bị mất mạng trong chớp mắt nào ngờ ngón tay chỉ chạm vào da của Đường Luân rồi rút phắt trở về mà không buông ra nội lực.
Lấy làm lạ không hiểu sao đối phương không thừa cơ hạ độc thủ, chàng vội tấn chữ Đinh sang Trảo mã để rồi tung ra một luồng nội lực chọi với Cao Yến.
Thừa lúc đối phương giật mình vì chàng bất thần tung nội lực, Đường Luân rút bàn tay của mình trở về để thoát khỏi vòng kềm chế.
Vừa lúc ấy thì Cao Yến thét lên :
- Hay cho Nguyệt nhi dám lén ta mà vào đây.
Thì ra nàng thiếu nữ đó tên thật là là Cao Nguyệt, em của Cao Minh. Nàng ta được tin mẹ mình bắt được một con mồi béo bở nên lén vào phòng trông cho rõ mặt.
Bất ngờ gặp phải Đường Luân tỉnh dậy và hai bên xáp chiến cùng nhau trong lúc đang đấu nội lực thì Cao Yến bất thình lình xuất hiện và Cao Nguyệt không thừa thế Đường Luân đang kẹt trong tình trạng

lưỡng đầu thọ địch mà xuống độc thủ.
Ngón điểm huyệt nhẹ nhàng ban nãy đã minh chứng rằng nàng nương tay cho Đường Luân thoát chết.
Nghe mẹ mình mắng, Cao Nguyệt sắc mặt đỏ bừng, lui vào một góc tường. Và Cao Yến lại gắt gỏng :
- Mi hãy thay ta bước ra mà cho thằng nhỏ này một bài học xứng đáng.
Dưới áp lực của mẹ mình, Cao Nguyệt bất đắc dĩ phải giả vờ hùng hổ lướt tới trước mặt Đường Luân.
Thân hình của nàng nhẹ nhàng như một cơn gió thoảng. Còn cách Đường Luân chừng độ ba thước thì dừng chân lại.
Đường Luân chưa biết nàng ta giở trò gì thì lại một tiếng thét thanh tao trỗi dậy, Cao Nguyệt vươn mình tới, vung hai tay sử dụng một đòn Ngọc Thố Giởn Trăng.
Thế võ này nửa cương mà nửa nhu. Hai bàn tay của nàng dường như hai bàn tay của một con ngọc thố, đang đùa giởn nhưng mà đường võ mầu nhiệm vô song, làm cho Đường Luân phải tấm tắt khen thầm.
Chàng thấy hai cánh tay trắng muốt của nàng múa may quay cuồng trước mặt, chắc có lẽ nàng muốn làm rối mắt đối phương. Đường Luân vội vàng xử một đòn Kim Cang Thác Thiên để chống trả.
Nào ngờ chính vào lúc đó thì thế võ Ngọc Thố Giởn Trăng của Cao Nguyệt thình lình vụt tắt để rồi trổ ra một đòn Hắc Hổ Thâu Tâm.
Đường Luân kinh dị, không biết tại sao Cao Nguyệt có một lối đấu kỳ quặc như vậy vì Hắc Hổ Thâu Tâm là một đòn mạnh bạo của Thiếu Lâm phái, mà Cao Nguyệt đã cóp được rồi thình lình tung ra.
Nhưng Đường Luân cũng kịp thời ứng biến, hai bàn chân của chàng bước theo bộ điệu Hồng môn và tràn mình né tránh miếng Hắc Hổ Thâu Tâm trong đường tơ kẽ tóc.
Thừa lúc Cao Nguyệt chưa thu tay trở về, Đường Luân trổ ra một đòn Thiếu Lâm cầm nã, dụng ý của chàng là muốn lấy độc công độc.
Dường như nàng thiếu nữ cũng biết rõ thâm ý của Đường Luân nên trên vành môi của nàng thoáng hiện ra nét cười ranh mãnh.
Thừa lúc bàn tay của chàng chỉ còn cách Uyển mạch của mình chừng một tấc bàn tay của Cao Nguyệt thình lình lật ngược trở lên, và năm ngón tay búp măng của nàng xé gió vèo vèo, tặng lại cho Đường Luân một ngón Phân Cân Thác Cốt.
Đường Luân giật mình kinh hãi vì Phân Cân Thác Cốt là những thế võ vô cùng mầu nhiệm, chuyên dùng để đánh xáp lá cà với đối phương và lợi dụng tất cả những chỗ hở, khôn khéo tung ra những

thế võ toàn là rút gân và bẻ xương của đối thủ. Thật là lợi hại khôn cùng, không biết vì sao nàng thiếu nữ này lại học được môn võ thuật bí truyền này?
Ý nghĩ thoáng hiện thì đòn đã tới, Đường Luân chỉ còn cách dồn hết nội lực vào cánh tay của mình, xòe năm ngón ra, chờ đợi hễ đối phương toát ra nội lực là chàng cũng dùng nội lực chống trả.
Nào ngờ bàn tay trắng muốt của Cao Nguyệt chỉ trổ sơ nửa đòn Phân Cân Thác Cốt rồi rút lui trở về hai bước, thủ một thế Bạch Thố Nhập Lâm.
Đường Luân không dám khinh thường vì thấy những thế võ mà thiếu nữ này sử dụng thật là thiên hình vạn trạng. Chàng đảo sơ ở vòng ngoài hai ba bộ để tìm sơ hở của đối phương rồi bất thình lình, Đường Luân nhảy sổ tới tung ra một cước kinh hồn, đá thốc vào Đan điền của Cao Nguyệt, và hai người lại xáp chiến với nhau kịch liệt hơn ban nãy.
Trong chớp mắt, hai người đã giao chiến với nhau hơn hai mươi hiệp. Lần này vì có Cao Yến đứng bên ngoài lược trận nên những thế võ của Cao Nguyệt không còn nương tay như trước nữa, mà xuất thủ lại trầm hùng mãnh liệt. Có lúc lại mầu nhiệm vô song, làm cho Đường Luân có cảm nghĩ rằng tài bộ của người này thật không kém Bích Cơ Ma Nữ.
Cuộc chiến lần lần đi vào giai đoạn sôi động, và Cao Nguyệt lần lần xuống nước.
Những thế võ của Đường Luân bắt đầu đưa nàng vào tình trạng bị động.
Cao Nguyệt lùi dần... lùi dần... rồi bỗng thình lình nàng xử một thế Hắc Hổ Thăng Thiên, thân hình của nàng tà tà bắn vút lên trên, để rồi đáp nhẹ trên đầu của một chiếc tủ đứng cao hơn đầu người mấy thước.
Đứng trên đầu tủ, Cao Nguyệt thủ một thế Bạch Thố Cầm Ưng, cúi đầu nhìn xuống nói với Đường Luân rằng :
- Thằng nhỏ kia, nếu mi phá được thế võ này thì ta bằng lòng chịu thua mi vô điều kiện.
Đường Luân buông ra một tiếng cười lạt, từ phía dưới nhìn lên, trông thấy hai bàn chân của nàng đứng trong một cái tấn không phải chữ Đinh mà cũng không phải chữ Tấn. Hai bàn tay bảo vệ tiền tâm một cách vô cùng khéo léo.
Với một thế võ hiểm hóc và kín đáo, muốn từ dưới bay mình lên trên để phá vỡ thì thật không phải là một chuyện dễ dàng.
Ngẫm nghĩ giây lâu, trong trí của Đường Luân vùng nẩy ra một kế,

chàng định dùng hai thế võ liên hoàn, sử dụng kế dương Đông kích Tây, hòa hợp với thế Điệu hổ ly sơn làm sao cho Cao Nguyệt xê dịch thân hình để cho chàng nhảy lên đầu tủ chiếm ưu thế.
Ý đã định, Đường Luân trờ tới ba bước để rồi tung mình từ phía dưới nhảy vù lên.
Nhưng khi hai bàn chân của chàng vừa lướt tới trước mặt tủ chừng năm thước, sức mạnh vừa toát ra, định dùng Lý ngư vượt long môn, để phóng mình lên trên thì khoảng đất chỗ chàng đứng bất thình lình tụt xuống.
Đường Luân đang nằm trong cái thế dùng sức mạnh dồn vào hai gót chân để đẩy mạnh thân hình của mình lên, thình lình mất đi điểm tựa nên thân hình của chàng chới với giữa khoảng không để rồi rơi xuống.
Hồn vía lên mây, Đường Luân biết mình lại trúng kế một lần nữa, nhưng chàng kịp thời dang hai cánh tay, vẫy mạnh một cái vào không khí để lấy lại thân hình cho được thăng bằng rồi nhanh như chớp thò bàn chân tả đạp lên bàn chân hữu để làm điểm tựa, xử một thế Thần Viên Thượng Thọ để bay vù lên mé đất.
Còn cách mé chừng một thước, Đường Luân thò hai tay lên định bấu lấy mé vực, nào ngờ giữa lúc bàn tay của chàng còn cách mé chừng hai tấc, trên đầu chàng gió dậy vèo vèo, Cao Yến và Cao Nguyệt thừa cái thế đứng trên cao đánh xả xuống một chưởng kinh hồn.
Đường Luân còn lại một tay phải vung ra chống trả chính vào lúc hai luồng sức mạnh vừa giáp mối vào nhau. Đà đang lên của Đường Luân vừa đứng lại thì Cao Yến buông ra thêm mấy tiếng cười đanh ác, để rồi nhẹ nhàng bồi thêm một chưởng.
Đường Luân nghe thấy chưởng lực Cao Yến thật lạnh lùng, tầm uy hiếp bao trùm hết miệng hầm, tuy nhẹ nhàng mà hiểm độc vô song.
Một tay của chàng đang kẹt trong tay của Cao Nguyệt, bắt buộc chàng phải vung bàn tay còn lại đón đỡ. Và một tiếng bộp nho nhỏ vang lên, thân hình của Đường Luân bị sức ép của Cao Yến đẩy rơi về phía dưới.
Dưới kia là một vùng tối đen thăm thẳm, trông không rõ bốn bề.
Nhưng Đường Luân ráng hết sức vận nhãn quang của mình ra để nhìn xuyên vào bóng tối. Nhác trông thấy dưới chân mình có vùng đất màu đen thẫm từ từ hiện lên, chờ thân hình của mình cách mặt đất chừng một trượng, Đường Luân liên tiếp lộn mèo hai cái để cho mất đà rồi cuối cùng mới đảo mạnh một vòng giữa không trung, nhẹ nhàng rơi theo thế Bình Sa Lạc Nhạn.
Mặc dầu vậy nhưng Đường Luân cũng thấy chân tê dại và thân hình

của chàng lảo đảo ngã sóng soài trên mặt đất bởi vì sức rơi vẫn còn quá mạnh.
Nằm yên một chút để phục hồi sức khỏe, Đường Luân trỗi dậy, ngồi xếp bằng điều khí dưỡng công để cho tâm thần bình tĩnh.

Hồi 24
Chim sổ lồng, cá ra khỏi chậu

Không bao lâu, tâm tư của chàng lặng yên một cách bình tĩnh và trong suốt giai đoạn này, thính giác của chàng bén nhạy vô cùng. Lắng tai nghe văng vẳng đâu đây có tiếng nước chảy róc rách như một dòng suối con thì phải, Đường Luân lấy làm lạ, không biết mình lạc vào đâu, vị trí nằm ở chốn nào mà lại có tiếng nước róc rách như thế.
Trong khoảng tối đen mờ mịt, chàng chỉ nhờ có thính giác để nhận định quang cảnh chung quanh. Chợt chàng giật mình vì nghe đâu đây phảng phất có tiếng gọi nho nhỏ :
- Tướng công! Tướng công!
Rõ ràng đó là tiếng người, phát ra tự một nơi âm u tịch mịch. Đường Luân cố gắng vận dụng hết thính giác của mình để lắng tai nghe ngóng và tiếng gọi “tướng công” lại vang lên văng vẳng.
Lần này, Đường Luân trả lời :
- Ai đó?
Câu nói của Đường Luân vừa dứt thì tiếng nói văng vẳng ban nãy lại trỗi lên :
- Tôi đây.... Cao Nguyệt!
Đường Luân giật mình. Thì ra tiếng nói này do thiếu nữ đã đấu chiến với mình ban nãy phát ra. Nàng là bạn hay là thù? Đường Luân vẫn chưa được rõ, chỉ biết rằng ban nãy mạng của mình đã nằm trong tay nàng mà nàng vẫn nương tay.
Đường Luân cất tiếng hỏi :
- Cô nương đang ở đâu?
Có giọng của Cao Nguyệt trả lời :
- Tôi đang ở một gian phòng trên đỉnh đầu của tướng công, xin tướng công hãy lắng tai nghe để tôi chỉ đường đi nước bước để thoát khỏi chỗ hiểm nguy đó... trong một chốc nữa đây, e rằng đại

nạn sẽ cho tướng công.
Câu nói vừa đến đây, Đường Luân chợt nghe tiếng róc rách ban nãy nổi lên càng lúc càng to.
Rồi một tiếng tách nho nhỏ vang lên trên một góc tường chợt lộ ra một kẽ hở, và không biết nước từ đâu do kẽ hở đó xối xả tràn vào!
Nước đổ càng lúc càng mạnh, trong phòng lại kín như bưng nên bao nhiêu nước ứ đều đọng lại và dần dần dâng lên.
Nguồn nước vẫn tuôn vào ào ạt và mực nước vẫn dâng lên, dâng lên mãi....
Ban đầu tới ống chân, rồi dần dần tới gối. Cứ xem tình thế này thì thật là khó thoát nơi hiểm địa.
Trong lúc đó thì tiếng của Cao Nguyệt vang lên :
- Nguy cho tướng công rồi đó, tướng công cố sức lặn sát đất...
Câu nói đến đây thì bị tiếng ồn ào của nước đổ làm cho cắt đứt, và mực nước dâng lên nhanh không thể tả, trong chớp mắt nó đã vượt lên khỏi lưng quần, rồi dâng lên gần tới ngang vai chàng.
Đường Luân cố sức nhớ lời dặn :
- Lặn sát xuống đất.
Chàng tự hỏi :
- Lặn sát xuống đất để làm gì?
Nước vẫn dâng lên, mà lời nói của Cao Nguyệt lại bặt ngang, không vang lên nữa.
Đường Luân nóng nảy hỏi :
- Nước lên cao quá rồi.... Cao cô nương, lặn sát đất để làm gì, sao không nói tiếp?
Một tiếng “suỵt” nho nhỏ vang lên. Thoáng nghe , Đường Luân biết nàng ra hiệu cho chàng im tiếng.
Nước lạnh thấu xương và cứ dâng lên. Lúc bấy giờ hai chân của Đường Luân đã rời khỏi mặt đất, chàng cố sức nín hơi để cho thân hình của mình nổi lên trên mặt nước.
Chàng cố hết sức dằn cho tâm thần của mình khỏi xúc động để lắng nghe động tĩnh bên ngoài.
Nước vẫn ào ạt tuôn vào, đưa thân hình của Đường Luân lên cao, chỉ còn cách trần nhà chừng ba thước.
Tình thế hết sức khẩn trương, nếu không có cơ hội gì cứu vãn thì cái chết đã cầm chắc trong tay. Chính vào lúc đó, tiếng của Cao Nguyệt vang lên nho nhỏ :
- Đại ca của tôi vừa đến rình nghe động tĩnh của tướng công đó. Phải cẩn thận cho lắm... Nhưng hắn vừa mới lui ra. Bây giờ tướng công hãy lặn sát xuống đất... Trời! Hắn lại trở lại.

Đường Luân hồn vía lên mây, cái chết chỉ treo trên đường tơ, sợi tóc. Nước dâng lên thêm một thước nữa. Chỉ còn hai thước là đụng tới trần nhà.
Chợt tiếng của Cao Nguyệt lại vang lên :
- Hắn lại trở ra đi tuần hành rồi đó! Bây giờ tướng công hãy lặn sát đất, bắt đầu từ trong tường bên hữu đếm ra đến viên gạch thứ mười.
Tiếng nói lại ngưng bặt, trống ngực của Đường Luân đập thình thình vì cái chết đã đến tận nơi. Nhưng rồi một câu nói lại vang lên :
- Tướng công đè mạnh viên gạch đó xuống một tấc, rồi đẩy sang cánh tả, đoạn trồi lên mặt nước.
Như một người chộp được chiếc chìa khóa mở đường sinh lộ, Đường Luân hớp một hơi dài dưỡng khí rồi lặn xuống dưới sâu. Khi đến sát mặt đất, chàng lò mò từ trong tường đếm ra đến viên gạch thứ mười, chuyển hết sức bình sanh đẩy mạnh xuống dưới rồi xô ngang bên tả.
Chàng thấy viên gạch đó kẹt ở dưới sâu không trồi lên nữa, Đường Luân lập tức đạp mạnh xuống nền nhà để lấy trớn ngoi lên mặt nước.
Đầu của chàng vừa thoát khỏi mặt nước liền vận nhãn quang nhìn khắp bốn bề, chợt nghe có tiếng sè sè vang lên không ngớt và từ trên trần bỗng bày ra một lỗ hổng.
Mừng hơn bắt được vàng, Đường Luân vỗ mạnh hai bàn tay lên, xử một thế Kim Ngư Vượt Lãng để bay mình vào lỗ hổng đó.
Thân hình của chàng vừa thoát khỏi gian phòng âm u rùng rợn này chàng tức khắc thấy có hai cánh tay mềm mại đón lấy thân hình của chàng. Rồi bên tai gió dậy ào ào, người ấy đã vác chàng lên vai, chạy vùn vụt qua những con đường hầm quanh co khúc khuỷu.
Một mùi hương thoang thoảng phất qua mũi chàng. Hơi lạnh của nước và của gió đem đến cho chàng cảm giác lạnh lùng, rờn rợn.
Và chàng ngây ngất, đê mê đi lúc nào không biết.
Đây nói về Trần Như Phong sau khi cùng với Đường Luân rơi xuống hầm sâu, đương cơn bàng hoàng thì bị một làn khói hôi tanh xông ra, và ông bị ngất đi không còn biết gì nữa.
Đến khi giật mình tỉnh dậy, ông ta nghe thấy toàn thân của mình ê ẩm. Thử cục cựa thì ra châu thân của mình đã bị trói chặt trên một chiếc giường bằng đá.
Lưỡi Hỏa Long thần kiếm không cánh mà bay đi đâu mất rồi, trong lòng vừa áo não, vừa kinh mang.
Thần trí lần lần định tĩnh, ông ta quan sát chỗ mình nằm là một gian hầm bằng đá, tứ bề kín như bưng. Còn mình thì đang bị họ dùng dây

gân bò trói chặt trên một chiếc giường bằng đá.
Ba bề bốn bên một mùi hôi tanh nồng nặc xông ra. Ông ta cố sắp xếp lại ý tưởng của mình rồi bắt đầu tìm phương pháp thoát thân.
Thuở nhỏ, ông ta theo chân Vô Tông Khách được Vô Tông Khách truyền cho một ngón nghề riêng, đó là thuật Kim thiền thoát xác, chuyên dùng để tự mở trói cho mình.
Lối mở trói này thật là mầu nhiệm, nạn nhân phải vận dụng hết công lực của mình mà làm cho xương và gân trên toàn thân nhũn ra, và co giãn theo ý của mình. Nhờ đó mà nới lỏng vòng dây và từ từ gở ra.
Nay tứ bề vắng lặng không một người nào để ý đến mình, Trần Như Phong lắng tai nghe ngóng. Quả thật trong vòng chu vi mười trượng vuông không một hơi thở.
Và ông ta yên chí, bắt đầu vận dụng môn Kim thiền thoát xác, lần lượt gỡ những mối dây chằng chịt khắp châu thân.
Độ chừng tàn một nén hương thì ông ta gở ra gần hết, chỉ còn vài ba mối vướng lại mà thôi. Chính vào lúc đại công sắp thành, ông ta chợt giật mình vì nghe rõ ràng có tiếng động khẽ, có người từ xa đi tới.
Không dám tháo thứ, Trần Như Phong vội vàng nằm yên và kéo những mối dây phủ ngang qua thân mình, chờ xem động tĩnh.
Không bao lâu tiếng chân người nổi lên càng lúc nghe càng rõ, rồi cửa phòng đá nặng nề xịch mở, có hai tên giặc tay cầm một ngọn đèn lồng nho nhỏ để soi đường.
Chúng lách mình bước vào phòng, tiến lần về phía Trần Như Phong. Thấy những mối dây trên mình đã sút ra gần hết, đây là cơ hội nghìn năm một thuở, nếu không chộp lấy để họ phát giác ra thì thật là một điều tai hại.
Trần Như Phong hớp một hơi dài dưỡng khí, dồn sức mạnh vào cánh tay, bất ngờ vùng lên, quật khối đá trúng giữa hai tên giặc làm bọn chúng kinh hoàng báo động.
Thừa lúc xôn xao đó, Trần Như Phong chỉ dùng có hai gót chân của mình liên tiếp xử ba bốn thế Di Hình Hoán Bộ lòn ra ngoài bằng một thân pháp vô cùng khéo léo nhưng bất ngờ gặp Trương Phi Thiên.
Trương Phi Thiên vừa phát chưởng ra bỗng thấy chiếc lồng đèn xoay nhanh lông lốc, chiếu thẳng vào giữa mặt mình, biết ngay đó là thế dương Đông kích Tây. Không hề nào núng, ông ta tiếp tục buông sức mạnh ra ào ạt.
Một bàn chân và một bàn tay của Trương Phi Thiên yểm trợ lẫn nhau, từ cánh tả ồ ạt tuông sang trái. Khí thế của nó thật giống như cái tên, dường như một áng mây mờ giăng ngang đầu núi.
Vạn bất đắc dĩ, Trần Như Phong vận dụng hết khí lực của mình quát

lên một tiếng, thò hai bàn tay ra, chọi thẳng vào thế công của đối phương.
Hai luồng sức mạnh giáp mối vào nhau, vang lên một tiếng rợn người. Thân hình của Trần Như Phong không có điểm tựa, như một con diều đứt dây, quay lông lốc giữa khoảng không rồi lại là đà rơi xuống.
Khi thân hình của lão còn cách mặt đất chừng ba thước thì Trương Phi Thiên lại bồi thêm một đòn Vân Hoành Tần Tĩnh.
Trần Như Phong rú lên một tiếng kinh hoàng, lại cũng như lần trước, ông ta liều mạng dùng sức mạnh chọi lại sức mạnh. Và hai người lại tiếp tục va chạm vào nhau qua hai luồng sức mạnh kinh hồn.
Thêm một lần nữa, Trần Như Phong lại trúng đòn bay bổng trở lên, quay lông lốc trông thật buồn cười, và Trương Phi Thiên lần lần trụ hình đình bộ sẵn sàng chờ đợi đối phương rơi xuống một lần nữa.
Đã lãnh qua hai bài học, lần này trong khi Trần Như Phong bay bổng trở lên, ông ta kịp thời suy nghĩ sáng suốt để ứng biến với tình thế mới.
Nhưng vốn là một người gian ngoan xảo quyệt, đang lơ lửng giữa từng không Trần Như Phong lại kêu lên một tiếng thất thanh như người trúng phải đòn độc để rồi là đà rơi xuống.
Trương Phi Thiên tuổi tuy già, nhưng tánh tình tinh nghịch như trẻ con, thấy Trần Như Phong có vẻ buồn cười như vậy, lại tiếp tục buông ra một đòn Vân Hoành Tần Lĩnh, có ý muốn đẩy bắn ông ta lên một lần nữa.
Nào ngờ... lần này Trần Như Phong không dùng sức mạnh chọi sức mạnh như lần trước. Trong một giây phút ngắn ngủi quay cuồng trên khoảng không, ông ta đã tính ra cách đối phó.
Vì vậy mà khi hai luồng sức mạnh vừa giáp nối vào nhau, ông ta nương vào đó để cho thân hình của mình dừng lại một chút, rồi nhanh như chớp, ông ta tung ra một đòn Hắc Hổ Thâu Tâm, từ bên trên thò xuống móc vào giữa ngực của Trương Phi Thiên một đòn dữ dội.
Trương Phi Thiên giựt mình kinh hãi, không ngờ đối phương lại dùng thế võ của mình để trừ mình.
Vốn là viên giám đốc của một Đại tiêu cục nên Trần Như Phong am tường võ công của các môn phái. Nãy giờ thấy lão già này liên tục sử dụng mấy đòn của phái Thiếu Lâm, ông ta quyết định bất thình lình dùng võ công của hắn tấn công hắn.
Và kết quả thật là mãn nguyện, vì Trương Phi Thiên trong phút bất ngờ đã không biết cách nào đối phó, chỉ còn có cách tức tốc bắn lùi

ra ba bước, mới thoát khỏi bàn tay hiểm hóc của Trần Như Phong.
Chỉ lùi có ba bước đó là Trần Như Phong đã kịp thời chiếm được đất đứng, ngang nhiên rơi trở về mặt đất thủ một thế La Hán Triều Nguyên, ngắm nhìn Trương Phi Thiên nở một nụ cười tinh nghịch.
Thì ra thế La Hán Triều Nguyên cũng là một thế võ của Thiếu Lâm, làm cho Trương Phi Thiên phải bàng hoàng ngơ ngác.
Vào giữa lúc hai tay cao thủ đang ghìm nhau như hai con hổ giành mồi thì Đường Luân lại lâm vào trọng địa.
Thần trí của chàng đang mơ màng, bất giác cảm thấy một luồng gió mát rười rượi lướt nhanh qua cơ thể chàng.
Cảm xúc thật là kỳ dị, Đường Luân rởn óc, mơ màng nhướng mắt lên, bất giác hồn phi phách tán vì lúc bấy giờ chàng đang nằm trên giường và Cao Nguyệt đang lỏa lồ thân thể nằm bên cạnh mình chàng.
Nàng ta đang thè lưỡi ra, liếm khắp mặt mày cơ thể của chàng, đem đến cho Đường Luân một thứ cảm giác cực kỳ đê mê.
Chính vào lúc kinh hoàng thảng thốt đó thì ngón Khổn long của Đường Luân đã mở ra hồi nào không biết, và ngón tay của chàng nhanh như một tia chớp, điểm vù vào huyệt mê của người đẹp.
Thì ra Đường Luân chỉ ướm nhẹ ngón tay cho Cao Nguyệt giựt mình để rồi điểm lấy Mê huyệt của nàng. Không kịp kêu lên một tiếng, Cao Nguyệt lả người ra như một cành hoa trước gió.
Đường Luân tức tốc bế xốc nàng dậy, quăng lên giường trùm mền lại, rồi mở cửa bước ra, noi theo con đường chỉ dẫn của Cao Nguyệt mà bước tới.
Đi được một khoảng đường, bỗng thoáng nghe có tiếng binh khí ròn rã vang lên, rõ ràng có người đang sát phạt với nhau. Trong lòng nôn nóng, Đường Luân càng bước nhanh tới....
Cất bước đi mau thêm một đoạn đường nữa, Đường Luân nghe thấy rõ ràng có hai người đang đấu chiến với nhau trong một con đường hầm.
Tiếng động phát ra càng lúc nghe càng rõ và không mấy chốc, trước mặt của Đường Luân bày khai một cảnh tượng làm cho chàng vừa vui vừa sợ.
Vì rằng, Trần Như Phong lúc bấy giờ đang cầm một mũi Thiết bút phát quan mà lạnh lùng thay trong tay Trương Phi Thiên cũng có một cây Thiết Bút Phán Quan tương tợ.
Thì ra ban nãy, so qua một trận với Trần Như Phong, Trương Phi Thiên biết tài bộ của mình chưa thể dùng tay không mà lấn áp được, vì vậy mà hắn mới rút cặp binh khí tùy thân của mình là Thiết Bút

Phán Quan ra xáp chiến với Trần Như Phong một lần nữa.
Phen này, Trần Như Phong không muốn kéo dài cuộc chiến, vì vậy mà mới vừa xáp chiến là ông ta tung hết nghề riêng của mình ra.
Tay mặt xử Phân Cân Thác Cốt, tay tả dùng "Tay trắng đoạt gươm vàng", chỉ trong vòng năm hiệp là tước mất một mũi Thiết Bút Phán Quan của đối thủ, và hai người dùng binh khí kịch chiến với nhau.
Thiết Bút Phán Quan là một món binh khí chuyên dùng để điểm huyệt và cũng là một ngón nghề riêng mà Trương Phi Thiên đã dày công luyện tập.
Bây giờ, bất thình lình bị đối phương dùng thế "Tay trắng đoạt gươm vàng" cướp mất đi một bút nên trong lòng cả sợ, lại cả giận, ông ta gầm lên một tiếng vang trời, múa một ngón Thiết Bút Phán Quan còn lại, tấn công tưng bừng.
Nhưng Trần Như Phong cực kỳ bình tĩnh vì ông ta vốn là một gã thư sinh xuất thân.
Dưới mặt ông ta đã đọc qua không biết bao nhiêu sách vỡ, lại là người có một bút pháp tài hoa. Ngày thường ông làm thơ viết chữ, như rồng bay phượng múa.
Bây giờ Thiết Bút Phán Quan qua tay, ông ta vẫn dụng hết bình sanh sở học của mình ứng biến vào đường bút một cách cực kỳ linh động.
Nấp vào một góc đường, nhìn thấy Trần Như Phong đâm ngang trỏ dọc, tung hoành ngọn bút một cách tài tình. Hai người xáp chiến với nhau một cách phi thường mãnh liệt. Đã từng theo chân Trần Như Phong lâu ngày, nhưng chưa bao giờ thấy Trần Như Phong vũ lộng thần oai, làm cho bao nhiêu thế công của Trương Phi Thiên thảy đều vô công hiệu.
Đường Luân bất giác khen thầm, càng xem càng mê mẩn tâm thần.
Bỗng chàng giật mình, thì ra Trần Như Phong lúc bấy giờ đang dùng ngọn Thiết bút trong tay của mình viết ra bài thơ tuyệt tác của thi hào Lý Thái Bạch.
Ứng dụng thơ văn vào võ học, thật là một điều hiếm thấy. Ngọn bút sắt trong tay của lão vung ra như rồng bay phượng múa, chợt đông chợt tây, khi tả khi hữu, dồn đối phương vào một chỗ lâm nguy.
Trương Phi Thiên đang lùi dần về một góc tường, sắp sửa thọ nguy bỗng hắn rú lên một tiếng, ngọn bút sắt trong tay bất thình lình đảo vòng xuống ngõ dưới, rạch ngang mặt đất một đường dữ dội.
Đường Luân nghe thấy một tiếng cọ xát rùng rợn nổi lên, ngọn bút sắt làm cho cát đá bắn lên tung tóe, mượn sự biến đổi đó làm bức màn yểm trợ, Trương Phi Thiên tung ra một thế Thần Bút Xuyên Tâm.

Đó là một đòn cay độc nhất của hắn, dùng để gỡ nguy trong lúc cùng cấp.
Trần Như Phong đang tấn công vù vù, bỗng nhiên nghe soạt một tiếng rùng rợn, cát bụi bay mù mịt và trong lớp bụi mờ, một đường Thiết bút đâm vút ra như sấm sét.
Ông ta biết đây là một thế võ tối độc của một con thú dữ cùng đường, chỉ một chút sơ hở là đủ mất mạng như chơi.
Nhanh như chớp, Trần Như Phong lập tức đổi ngay cung bộ của mình, để thâu mình sang cánh tả.
Trong lúc đó thì ngọn bút của Trương Phi Thiên vẫn bay tới vèo vèo, lướt ngang qua mang tai của mình trong một đường tơ kẽ tóc.
Nào ngờ... đây chỉ là một thế võ mở màn để yểm trợ cho hai thế liên tiếp đi sau.
Ngọn bút đang đâm thẳng tới, bỗng thình lình ngoặc sang cánh tả, đuổi theo con mồi là Trần Như Phong, điểm một mũi vào huyệt Mi Tâm của lão.
Tình thế bắt buộc Trần Như Phong phải cúi đầu né tránh, và Trương Phi Thiên dường như chỉ chờ đợi cái cúi đầu đó.
Như một con vượn, Trương Phi Thiên liên tiếp xử hai ba thế Hoán Cung Di Hình, để lòn ra sau lưng của Trần Như Phong, vung ngọn bút ra điểm vào huyệt Hội Tông của lão.
Ngọn bút của Trương Phi Thiên vù vù đi tới, vừa tiếp xúc vào huyệt Hội Tông của Trần Như Phong thì lão già họ Trần rú lên một tiếng thảm thiết rồi té nhủi về phía trước.
Đôi mắt trợn trừng, Trần Như Phong lăn lộn ra chiều đau đớn lắm.
Trương Phi Thiên buông ra một tiếng cười khoái trá, tung mình nhảy lên cao, từ phía trên buông xuống một đường Thư Sinh Giáng Bút, chỉ tung ra có một nửa, rồi Trương Phi Thiên như một con diều đứt dây, bay ngược trở lại hơn ba trượng, rơi phịch trở về mặt đất.
Thì ra ông ta đã trúng đòn dụ địch của Trần Như Phong. Ban nãy lão già họ Trần dồn hết chân khí vào huyệt Hội Tông của mình để bế huyệt, chờ cho mũi Thiết bút tiếp xúc nhẹ vào da của mình là ông ta giả vờ trúng đòn ngã lăn ra trên mặt đất.
Nằm ngửa ra, giả vờ lăn lộn, nhưng thật ra Trần Như Phong đang thủ một thế Tứ Chi Bại Hoại, đó là một thế võ tối độc, dùng để kháng cự với một người từ bên trên tấn công xuống, giữa lúc mình đang sóng soài trên mặt đất.
Những tưởng rằng mình đã cầm chắc cái thắng trong tay, nào ngờ chỉ tung ra được phân nửa thế võ thì bị Trần Như Phong trả đòn dữ dội. Trương Phi Thiên nghe thấy tứ chi của mình bị khóa chặt trong

một lúc, và bốn tiếng “rốp rốp” vang lên, tứ chi của lão thảy đều gãy lọi.
Vừa lúc đó thì Đường Luân cũng xuất hiện, Trần Như Phong quá đỗi vui mừng.
Đường Luân lướt tới nói nhỏ vào tai của ông ta :
- Mau lui ra khỏi chỗ này....
Nhưng lão Trần Như Phong bấm nhẹ vào vai của Đường Luân phụ nhĩ :
- Hừ... còn Hỏa Long thần kiếm?
Giựt mình như người sực tỉnh cơn mê, chợt nhớ ra thanh bảo kiếm đã lọt vào tay của Cao Yến, giờ này không biết bà ta đã cất giấu nơi nào?
Nhưng một ý nghĩ lóe ra trong óc, Đường Luân nói :
- Bây giờ chỉ còn có cách là hỏi tên này.
Nói đoạn quay sang trỏ vào lão Trương Phi Thiên.
Lúc bấy giờ ông ta đang nằm rên rĩ trên mặt đất, sắc mặt tái xanh không còn chút máu.
Trần Như Phong gật gù :
- Mi nói phải....
Thế rồi Đường Luân nhẹ nhàng lướt tới xử một thế Mãnh Hổ Tróc Ngưu, bế bổng lấy Trương Phi Thiên, gác ngang qua vai mình.
Trần Như Phong bước tới bên cạnh ông ta, thò bàn tay ra vuốt mạnh mấy cái thần tốc, sửa thẳng lại những khớp xương đã gãy, rồi thò ba ngón tay lên huyệt Chí Đường của hắn mà truyền nội lực vào.
Đang nằm thoi thóp, chợt nhờ sửa lại những khớp xương và nghe thấy một luồng hơi nóng truyền vào huyệt Chí Đường của mình, ông ta lần lần tỉnh lại.
Và nghe Trần Như Phong hỏi nhỏ qua mang tai của mình :
- Mi muốn giữ được tánh mạng thì hãy vâng theo lời ta....
Trương Phi Thiên giương cặp mắt lờ đờ, dường như đang hỏi Trần Như Phong có ý định gì?
Trần Như Phong ranh mãnh nói tiếp :
- Ta sẽ tặng cho mi một lọ Ngọc Hoàng Tiếp Cốt Cao để chữa lành vết thương, nhưng mi phải trao trả cho ta một điều kiện.
Nạn nhân thều thào hỏi :
- Điều kiện gì?
Trần Như Phong trả lời :
- Mi phải chỉ đường cho ta để lấy lại thanh bảo kiếm.
Trương Phi Thiên vùng sực nhớ lại, ngày hôm qua Cao Yến đã gọi thêm bốn đứa đàn em để bắt một con mồi và đồng thời tước được

một thanh bảo kiếm.
Theo sự hiểu biết của Trương Phi Thiên thì thanh bảo kiếm này được Cao Yến hiện bây giờ đang giấu tại đan phòng của bà ta.
Nơi đây là một gian phòng chứa thuốc của Cao Yến, mà cũng là chỗ tối mật trong sào huyệt này.
May nhờ Trương Phi Thiên theo chân Cao Yến đã lâu lên rõ đường đi nước bước, thầm nghĩ với vết thương nặng nề trên khắp tứ chi, nếu không kịp thời điều trị e nguy cho tánh mạng. Chi bằng thừa dịp này mà đánh đổi thanh kiếm nọ với sanh mạng của mình.
Nghĩ đoạn, ông ta khẽ gật đầu tỏ vẻ đồng ý.
Hai tay của ông ta bấy giờ đã không thể cựa quậy, chỉ có thể dùng tròng đen của cặp mắt đảo qua đảo lại mà chỉ đường. Trần Như Phong bắt theo sắc mặt của lão mà đi theo dưới sự hướng dẫn xuyên qua cặp mắt của nạn nhân.
Quanh co qua những con đường hầm khúc khuỷu, địa thế càng đi càng sâu vào lòng đất nhưng đường sá có vẻ khang trang hơn phía ngoài nhiều. Trên đường thỉnh thoảng có những ngọn đèn dầu giăng mắc, làm cho lối đi sáng sủa, nhờ đó mà hai người áp giải nạn nhân yên lành đi về phía trước.
Chợt trước mặt bỗng nổi lên một tấm vách sừng sững, chẹn ngang lối đi.
Cả hai người, nhìn trân trối vào tấm vách mà tìm không được một chỗ mở. Trương Phi Thiên giương cặp mắt lờ đờ, liếc nhìn vào góc tường bên phía hữu.
Biết ý, Trần Như Phong vội vã nhìn theo cặp mắt của hắn, quả thật thấy nơi ấy có một vòng tròn nhỏ hiện lên.
Trần Như Phong bước tới thò bàn tay ấn mạnh vào ký hiệu đó. Lập tức có nhiều tiếng lách tách nho nhỏ vang lên, bức tường tách ra một ngõ nho nhỏ, vừa đủ một người chui lọt.
Trần Như Phong lắng tai nghe động tĩnh, thấy bên trong bốn bề vắng lặng, mới ra dấu cho Đường Luân vác nạn nhân đứng bên ngoài, còn ông ta nhẹ nhàng chui qua khe hở.
Vừa lọt vào bên trong, Trần Như Phong giật mình kinh hãi, vì rằng nơi ấy quả thật là một gian phòng luyện thuốc, không biết bao nhiêu là lọ, lọ to lọ nhỏ bày trí khắp cả gian phòng, trong ấy đựng thứ thuốc bằng nhiều màu khác nhau, ngoài mỗi lọ đều có dán tên thuốc.
Trần Như Phong nhìn quanh quất, cặp mắt của ông ta đảo khắp phòng để tìm thanh Hỏa Long thần kiếm.
Bỗng trên mặt ông ta hiện ra một nét mừng khôn tả, vì ông thấy nơi giữa phòng có đặt một đỉnh đồng to tướng, trong ấy đựng đầy một

loại thuốc màu đỏ như son. Nơi giữa đỉnh đồng, chuôi thanh Hỏa Long thần kiếm ló lên phân nửa.
Thì ra Cao Yến sở dĩ thèm thanh kiếm quí này chỉ vì bà ta muốn được nó, để mang về luyện thuốc, vì cứ theo truyền thuyết thì thanh kiếm này được rèn đúc bằng một loại thép cực kỳ quí báu. Hơi thép này có thể hòa với một thứ thuốc mà chữa bịnh hủi rất tài tình.
Trần Như Phong cẩn thận thò tay ra nắm lấy chuôi gươm lôi ra khỏi đỉnh đồng. Thấy lưỡi gươm bấy giờ tỏa ánh sáng ngời, vì được nấu chung với một loại thuốc nên ánh thép càng thêm rực rỡ.
Thần kiếm qua tay, Trần Như Phong lại đảo mắt tìm xem vỏ kiếm, nhìn khắp gian phòng mà chẳng thấy.
Ông ta sực nhớ, vội dùng lưỡi gươm khuấy mạnh tận đáy đỉnh đồng, có tiếng va chạm vào nhau dưới đáy, ông ta vội dùng gươm vớt vật ấy lên.
Quả thật không ngoài sự ước đoán của Trần Như Phong, vật ấy chính là vỏ lưỡi Hỏa Long thần kiếm.
Xé một vạt áo của mình ra để lau sạch chất thuốc trên gươm, Trần Như Phong cẩn thận mang nó vào lưng, rồi sẽ lén bước trở ra ngoài.
Đường Luân nãy giờ đứng bên ngoài phập phồng thấp thỏm, chợt trông thấy Trần Như Phong trở ra, bên lưng có thanh Hỏa Long thần kiếm, bất giác lòng mừng khấp khởi.
Trần Như Phong ra dấu, bảo Trương Phi Thiên chỉ đường dẫn lối trở ra ngoài dưới sự chỉ dẫn bằng cặp mắt, hai người lại trổ ra theo một con đường hầm hôi tanh u ám.
Khi đến trước một cánh cửa đen ngòm, Đường Luân vừa mở một cánh cửa ra thì bên ngoài gió lạnh ùa vào, ngoài kia màn đêm thăm thẳm, lấm tấm ngàn sao.
Thì ra con đường này ăn sâu đến một khu rừng chồi gần đó.
Trần Như Phong bảo đặt nạn nhân xuống đất, ông ta lại dùng chỉ lực của mình, sửa khớp xương của Trương Phi Thiên lại một lần chót, đoạn thò tay vào túi móc ra một lọ thuốc.
Trần Như Phong vừa đổ thuốc ra thì một mùi thơm sực nức tràn lan khắp con đường hầm hôi hám. Ông ta thò tay hai ngón tay vào đó móc hết thuốc ra, rồi dùng một thủ pháp nhanh như gió, bôi hết lọ thuốc vào thân thể của Trương Phi Thiên.
Nạn nhân nghe thấy thuốc đi đến đâu thì mát rượi đến đó, đem đến cho cơ thể của hắn cảm giác thật là thoải mái.
Thuốc bôi khắp vết thương rồi, Trần Như Phong lại điểm thêm một loạt vào những yếu huyệt trên toàn thân của Trương Phi Thiên, đoạn phụ nhĩ vào tai hắn :

- Phiền mi nằm tại đây chờ đồng bọn đến giải cứu!
Nói đoạn nắm tay áo của Đường Luân, trổ thuật phi hành đi nhanh như giông gió, thoát khỏi đường hầm tối om mà dấn thân vào khoảng trời cao đất rộng.

Hỏa Long Thần Kiếm

Hồi 25
Đường Luân kịch chiến Thiên La tứ phong

Bị kẹt trong đường hầm không biết bao lâu, bây giờ được trở về với tự do thì trời đã tối.
Trên vòm trời xanh thẳm đầy sao có một vầng trăng tròn vành vạnh, tỏa ánh sáng bàng bạc khắp không gian, cảnh trí thật là xinh đẹp!
Hai người chạy thẳng một mạch, bất giác nghe sóng vỗ dào dạt, trước mặt mở ra một vùng bao la trời nước.
Gần bên bờ, có một chiếc thuyền to lớn, bên trên dựng ba chiếc cột buồm to tướng, trước mũi thuyền có đặt một chiếc đầu lâu khổng lồ, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.
Đường Luân giật mình vì chàng không ngờ mình lại phát giác chiếc thuyền Địa Ngục môn tại nơi đây.
Chàng nghĩ thầm :
- Hay là Đa Tâm thánh kinh đã bị Thiên La giáo chủ, Kim Ngọc Kỳ Hương và Thất Hải Bá Vương lấy được? Bọn họ đỗ thuyền nơi đây làm gì?
Trăm nghìn câu hỏi quay cuồng trong trí, chàng lại nghĩ đến sự lâm nguy của cha con Bích Cơ Ma Nữ.
Trần Như Phong cười ha hả :
- Ta biết sư phụ mi sẽ xuất hiện nơi đây, chốc nữa mi đừng vội ra mặt, hãy để lão ta sốt ruột...
Dứt lời, ông ta thấy Đường Luân trầm ngâm trả lời, vội cười híp mắt, vỗ vai chàng mà bảo :
- Thằng nhỏ... mi đang nghĩ gì?
Đường Luân ấp úng :
- Không... chẳng nghĩ gì...
Trần Như Phong cười tinh nghịch :
- Ta biết mi đang nghĩ đến người đẹp Bích Cơ.
Đường Luân hổ thẹn, đánh trống lảng :

- Sư thúc chớ đùa!
Trần Như Phong cười híp mắt, bảo thẳng vào mặt của Đường Luân :
- Nếu mi khôn, hãy thừa cơ hội này mà cướp lấy con Bích Cơ Ma Nữ, rồi cướp cả thanh Hỏa Long thần kiếm... trong tay có báu kiếm, bên lưng có người đẹp thì còn thú vị nào bằng.
Đường Luân giật mình nói :
- Báu kiếm không thể cướp vì tôi hứa với Nga Mi nữ sẽ trao thanh gươm này cho Mộ Dung Kim...
Câu nói chưa dứt, chợt Trần Như Phong cau mày nhìn thẳng về phía trước, vì ông ta đang bắt gặp một chiếc bóng người thoáng nhẹ qua.
Ông tự nói với mình :
- Trời... cớ sao nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo lại đến...
Ông vỗ vai Đường Luân một cái thật mạnh, bảo rằng :
- Ngày xưa... ta có học món đòn phép của Trương Thiên Sư, có thể làm cho mi thỏa mãn những điều mi ước muốn...
Đường Luân ngơ ngác chẳng hiểu ý ông ta muốn nói gì, còn đang bần thần thì Trần Như Phong đưa tay trỏ về phía trước, nạt lên một tiếng nho nhỏ :
- Mi xem!
Đường Luân trông theo ngón tay của ông ta, bất giác cặp mắt của chàng sáng rực lên, nhún mình bay vù tới phía trước một cách thần tốc, không kịp nói một lời nào với Trần Như Phong.
Lão già họ Trần vuốt chòm râu bạc của mình, buông ra mấy tiếng cười khoái trá, nhìn bóng dáng của Đường Luân đi nhanh về phía trước mà se sẽ ngâm :
- Yểu điệu thục nữ, Quân tử háo cầu...

Thân hình của Đường Luân thoát tới như bay. Chân vừa chấm đất, chàng kêu lên hai tiếng nho nhỏ :
- Bích Cơ...
Thì ra, chàng vừa nhìn theo ngón tay trỏ của Trần Như Phong, phát giác bên cạnh rừng tòng có một người con gái đứng chắp tay ngửa cổ nhìn bóng trăng thanh.
Nghe Đường Luân gọi tên mình, Bích Cơ giật mình quay lại, và nàng tức tốc xử một thế Hồng diệp hí hoa, bay vù tới đón lấy Đường Luân.
Nàng cũng thốt lên hai tiếng thanh tao yểu điệu :
- Đường Luân...
Thế rồi hai người ôm chầm lấy nhau. Bích Cơ rúc đầu vào ngực

Đường Luân, mái tóc đen huyền của nàng như một áng mây bay ngang qua lồng ngực mạnh khỏe của chàng.
Lúc bấy giờ cánh tay Đường Luân đã xăn lên, để lộ ra những bắp thịt cuồn cuộn.
Người đẹp nằm trong lòng chàng giữa cảnh trời cao đất rộng, dưới bóng trăng thanh huyền ảo, tạo thành một bức tranh tuyệt tác.
Lâu lắm, Bích Cơ mới khẽ ngẩng đầu dậy, thủ thỉ bên tai chàng :
- Vết thương của Đường công tử có đỡ hay chăng?
Đường Luân hổn hển trả lời :
- Đã lành hẳn...
Hai người lại im lìm, đắm chìm trong những ý nghĩ mông lung. Thình lình Bích Cơ vùng dậy, xô mạnh Đường Luân ra mà bảo :
- Ta thù mi muôn đời, ghét mi tận xương tủy...
Nói rồi nghiến răng kèn kẹt, bất thần tặng cho Đường Luân một cái tát tai nẩy lửa.
Không kịp đề phòng, Đường Luân lãnh lấy một tát tai, mắt hoa đầu váng. Chàng cả tiếng hỏi :
- Tại sao?
Bích Cơ hằn học :
- Cứ hỏi thì biết.
Đường Luân ngơ ngác :
- Hỏi tôi?
Bích Cơ hậm hực :
- Chắc mi biết con Tần Lệ Quân?
Đường Luân gật đầu, Bích Cơ lại hằn học hỏi :
- Nó đẹp lắm phải không? Lại vừa thông minh, ngây thơ hoạt bát, không chua cay đanh đá như ta, vi vậy mà chúng bay yêu nhau... phải không?
Đường Luân lắc đầu :
- Không bao giờ... vì tôi chẳng qua chỉ quen biết Tần Kiệt, do đó hiểu Lệ Quân là con của hắn. Tôi chỉ biết Tần Kiệt là một con người độc ác. Còn con gái của hắn như thế nào thật tôi không được rõ cho lắm.
Câu nói đấu dịu của Đường Luân làm cho Bích Cơ lắng dịu cơn nóng giận. Nàng chớp nhanh cặp mắt bồ câu, mỉm cười hỏi Đường Luân :
- Vậy thì ta đã ngờ oan cho mi...
Đường Luân khẩn khoản :
- Quả thật là oan uổng...
Bích Cơ vuốt lại mái tóc của nàng, chìa gò má mịn màng, trong trắng ra bảo Đường Luân :
- Ban nãy ta tát tay oan cho mi, bây giờ mi tát lại ta...

Nói rồi nhắm nghiền cặp mắt, sẵn sàng chờ đợi. Đứng trước gương mặt đẹp như ngọc của Bích Cơ Ma nữ và cặp mắt mơ màng diễm lệ của nàng, dầu cho một người độc ác đến đâu cũng không nỡ xuống tay ruồng rẫy...
Nhưng mà... Đường Luân lại ra tay...
Bất thình lình... chàng chồm tới, thò cánh tay tả ra, bằng một thế võ cực kỳ linh động khóa ngang eo lưng của nàng, rồi từ từ cúi xuống, đặt trên gò má mịn màng trong trắng kia một chiếc gò má kia một chiếc hôn nồng cháy...
Trần Như Phong đứng ngoài xa nhưng trông thấy rõ, ông ta liếm môi mình rồi cả tiếng kêu lên :
- Hay cho Đường Luân, không ngờ mi cũng có miếng đòn quái lạ này... Hiệp Nghĩa tông muôn năm!
Bích Cơ giật mình đánh thót, xô phắt Đường Luân ra, vuốt lại mái tóc của mình, hổ thẹn hỏi :
- Ai đấy?
Đường Luân tươi cười trả lời :
- Đừng sợ... đó là sư thúc của tôi.
Dứt lời, Đường Luân lại vươn mình chồm tới, một lần nữa biểu diễn thế võ ngoạn mục ban nãy, nhưng lần này, Bích Cơ đã khôn ngoan lẩn trốn. Nàng hỏi :
- Ta có vị hôn phu, mi biết hay chăng?
Đường Luân điềm đạm trả lời :
- Biết!
Bích Cơ sửng sốt, lại hỏi :
- Vậy mi định xử trí ra sao?
Đường Luân thở dài trả lời :
- Tôi sẽ yêu cầu lệnh tôn hủy bỏ hôn ước đó...
Bích Cơ thiểu não lắc đầu :
- Mi đừng đi cầu cạnh, sự sẽ bất thành...
Dứt lời, Bích Cơ lại nhảy tọt vào lòng của Đường Luân, thủ thỉ :
- Mộ Dung Ngọc và Mộ Dung Kim sẽ không dung thứ cho mi. Nếu mi may ra mà thắng được Mộ Dung Ngọc, cũng không làm sao hạ nổi Tây Phương Kiếm Thánh...
Đường Luân máu nóng bừng bừng, chàng định tỏ rõ lai lịch của mình ra, nhưng kịp thời trấn tĩnh tinh thần. Bích Cơ Ma Nữ lại thủ thỉ bên tai :
- Thật ra... nếu chúng ta mà chung tình với nhau thì trở ngại đến thế nào cũng không đáng sợ...
Nói rồi, ngẩng đầu lên ban cho Đường Luân một nụ cười tươi thắm.

Đường Luân cảm kích không ngần. Chàng những tưởng rằng Bích Cơ Ma Nữ tánh tình độc ác chua ngoa, nào ngờ nàng lại là một người thiếu nữ đa tình rất mực...
Hai người thủ thỉ, trao đổi cùng nhau những câu ân tình thắm thiết, cơ hồ như quên lãng những sự việc chung quanh mà lâng lâng thoát tục.
Lúc bấy giờ, Trần Như Phong đã ngồi xếp bằng xuống, nhắm nghiền đôi mắt mà dưỡng thần chứ không dám trông thẳng vào cặp tình nhân đang đê mê ân ái.
Trăng tròn vành vạnh...
Gió thổi rì rào...
Cả ba người này thảy đều không ngờ rằng dưới khung cảnh nên thơ đó, ba bề bốn bên đã mai phục không biết bao nhiêu là kẻ cường thù đại địch, giương bẫy đợi chờ...
Thình lình... một tràng tiếng trống kinh thiên động địa nổi lên...
Tiếp theo đó là một tiếng hú thật dài, chấn động cả đêm trường khuya khoắc.
Bích Cơ thất sắc kinh hoàng, còn Đường Luân thì đảo mắt nhìn quanh, tay hữu nắm chặt chuôi gươm Hỏa Long thần kiếm, tay tả đỡ Bích Cơ, bình tĩnh chờ cơn biến động.
Trần Như Phong mở trừng cặp mắt dậy, liền xử một thế Thiết bản kiều, để cho thân hình bắn vụt lên một mỏm núi cao, ông ta đảo mắt nhìn quanh tứ phía.
Chợt nghe tiếng trống nổi lên ầm ĩ và dưới Địa Ngục môn đèn đuốc nổi lên sáng rực, nhiều chiếc đòn dài bắt lên tua tủa, và bọn hắc đạo tay cầm binh khí lũ lượt kéo lên.
Ba người đi đầu chính là Thiên La giáo chủ, Kim Ngọc Kỳ Hương và Thất Hải Bá Vương.
Thiên La Tứ phong lãnh đạo bọn giặc ồ ạt kéo lên, bao vây Bích Cơ và Đường Luân vào giữa.
Kim Ngọc Kỳ Hương ngắm nhìn Bích Cơ mà bảo :
- Thật là đẹp đôi vừa lứa. Đường kiếm khách độ rày chắc được mạnh giỏi?
Đường Luân lạnh nhạt trả lời :
- Nhờ phước của Đảo chủ nên mặc dầu trải qua nhiều cơn nguy biến do Đảo chủ ban cho mà vẫn thoát chết.
Kim Ngọc Kỳ Hương liếc sang Bích Cơ mắng một câu chua chát :
- Quả thật ngoài sự ước đoán của ta, mi mang lấy giòng máu tà tâm của giòng họ Kim, bây giờ lại đánh đổi với Đường kiếm khác.
Bích Cơ Ma Nữ gào lên :

- Mi đừng ngậm máu phun người... Mi vừa già, vừa xấu, thật là đáng ghét...
Kim Ngọc Kỳ Hương vốn là một trang sắc nước hương trời, mấy mươi năm về trước, vốn là một người đẹp, danh tiếng lẫy lừng, lại khéo điểm trang nên vẻ đẹp của bà ta càng thêm lộng lẫy.
Nhưng bây giờ tuổi tác cao lớn, nhan sắc đang độ về chiều, vì vậy mà bà ta đại kỵ người khác chê bà ta vừa xấu, vừa già nữa.
Bích Cơ nói một câu trúng phóc tim đen của bà, làm cho Kim Ngọc Kỳ Hương nổi giận bừng bừng, gắt gỏng nói :
- Con quỷ nhỏ, mi ngỡ rằng nhan sắc của mi đẹp lắm ư. Chốc nữa ta sẽ dùng dao rạch nát mặt mi ra làm trăm mảnh...
Rồi bà ta quay đầu lại nói với Thiên La giáo chủ :
- Chốc nữa Giáo chủ cử hành lễ lập giáo thăng đàn, có cần đến khỏa nữ để tế thiên?
Thiên La giáo chủ cười sang sảng, trả lời :
- Cần lắm, cần lắm...
Kim Ngọc Kỳ Hương lại đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn Bích Cơ nói rằng :
- Con quỷ nhỏ này chính là con gái của Liên Hải Thiên. Giáo chủ có vừa mắt hay chăng?
Thiên La giáo chủ ngắm nhìn Bích Cơ rồi buông ra một tràng cười sằng sặc. Bất thình lình ông ta vung ống tay áo ra làm hiệu, Thiên La Tứ Phong tức khắc nhất tề xuất động vù vù nhảy tới :
Đường Luân nạt :
- Coi chừng!
Bích Cơ Ma Nữ trả lời :
- Đừng sợ... cha ta thường nói võ học của nhà họ Liên là đại khắc tinh của Thiên La giáo chủ. Chính bản thân của hắn tấn công ta cũng chư chắc đã toàn thắng!
Thiên La giáo chủ cả giận, truyền lệnh một lần nữa :
- Bắt nó!
Lệnh truyền vừa dứt, nhanh như một tia chớp Đông Phong lại tiếp tục nhảy vù tới, cất lên một tiếng hú vang lừng, trổ ra một đòn như trời long đất lở, chiếu vào hông bên tả của Đường Luân.
Lần trước, Đường Luân đã từng giao chiến với Tứ Phong và mới chỉ trao đổi với nhau vài miếng đã thua một cách cay đắng vì vậy mà trong lòng còn rất uất ức.
Phen này công lực của Đường Luân đã tăng tiến, chàng có ý muốn thử thách chân thực lực của Tứ Phong nên vội vàng xoay mình trở bộ, tung ra một đòn Hoành sơn đả hổ.

Nào ngờ thế võ sấm sét của chàng lại đánh vào khoảng không một cách trơ trẽn vì Đông Phong đã dùng một thân pháp quái dị để đảo mình nửa bộ, rồi lăn tròn sát đất trong chớp mắt, đã tránh thoát được một đường quyền kinh thiên động địa của Đường Luân.
Đường Luân chưa kịp ứng biến thì Đông Phong đã vùng dậy, thò bàn tay sắt thép ra chộp vào vài của Bích Cơ Ma Nữ.
Thế rồi... ba bề bốn bên gió dậy ào ào, Tây Phong và Nam Phong nhất tề xuất động, nhảy xổ tới trước mặt của Bích Cơ và tấn công dữ dội...
Vào giữa lúc đó thì Bắc Phong đã lẹ làng nhảy tới chiếm khoảng đất đứng sau lưng của Đường Luân, tung hai bàn chân lên trong một thế đá liên hoàn, tấn công vào hai huyệt Hậu Bôi Thân và Mệnh Song Môn.
Đường Luân nạt lên một tiếng, gươm ra khỏi vỏ, hào quang trỗi dậy. Chàng chuẩn bị liều chết để giải cứu cho Bích Cơ, nhưng một việc lạnh lùng lại xảy ra...
Trong cái chớp mắt, Bích Cơ Ma Nữ đã dùng một bộ pháp cực kỳ lanh lẹ, lả lướt bay ra ngoài vòng chiến hơn hai trượng.
Vào giữa lúc đó, sau lưng Đường Luân cuồng phong trỗi dậy, hậu tâm chàng đang bị một sức ép nặng nề...
Đường Luân trong lòng nóng nảy, chàng cắn răng nhảy xổ về phía trước thêm một bước nữa để rồi gầm lên một tiếng. Không quay đầu trở lại, Đường Luân tung ra một đòn Kim Cang Khóa Hải, chém ngược về phía sau, róc đúng vào gót chân của người đá lén...
Bích Cơ Ma Nữ buông ra mấy tiếng cười tinh nghịch. Bằng một động tác cực kỳ lanh lẹ, nàng đưa tay lên rút chiếc trâm cài tóc của mình, miệng thét :
- Đỡ!
Dứt lời, nàng tung ra chiếc trâm cài tóc, phóng thẳng vào bả vai của Đông Phong...
Cùng trong một lúc, thân hình của nàng đảo mạnh một vòng, như một luồng gió thoảng. Bích Cơ nhảy xổ về phía Tây Phong và Nam Phong, thò tay lên tung ra hai đòn nẩy lửa.
Đông Phong cất lên một tiếng hú vang lừng, uốn mình nhảy vút ra phía sau hơn ba trượng mới tránh thoát được chiếc trâm cài tóc.
Còn Tây Phong và Nam Phong bị tấn công bất thần, lãnh lấy hai đòn cay nghiệt để rồi loạng choạng lùi ra hai bước.
Phần Đường Luân thì đang trảm Bắc Phong bằng một đòn trí mạng, nhưng Bắc Phong buông ra một tiếng cười khinh thị, hai bàn chân của hắn thu phắt trở về.

Thừa lúc Đường Luân không quày đầu trở lại, hắn thò bàn tay ra theo thế Cầm nã, xử một đòn Cầm Long Tróc, chộp lấy sống gươm thanh Hỏa Long thần kiếm.
Thủ pháp của hắn nhanh như điện, thế võ lại cực kỳ mầu nhiệm, năm ngón tay sắt thép của hắn vừa chạm vào sóng kiếm, vang lên mấy tiếng rang rảng, ngón tay và ngón út tức tốc khép lại như một gọng kềm sắt thép, đoạn rút mạnh trở về...
Nào ngờ nội lực của Đường Luân lúc bấy giờ đã khác hơn khi xưa quá nhiều, hai người đồng nạt lên một tiếng, tung ra nội lực.
Bắc Phong vừa nghe thấy thân hình của đối phương vững vàng như một pho tượng sắt, sức kéo của ông ta như con thằn lằn đeo vào trụ đá, không hề làm xê dịch nổi đối phương, đồng thời máu huyết dưới đan điền của mình xốn xáo cả dậy, đem đến cho ông ta một cảm giác vô cùng khó chịu...
Ông ta than thầm, vội vàng buông năm ngón tay ra... Nào ngờ Đường Luân đã chộp lấy cơ hội nghìn vàng đó, xử một thế Thần Kiếm Trảm Long, róc nhẹ một đường...
Bắc Phong thấy hào quang trỗi dậy, thì năm ngón của mình đã bị róc đứt.
Bắc Phong rú lên một tiếng kinh hoàng, dùng tay tả nắm lấy bàn tay hữu đầm đìa những máu của mình rồi ngã ngửa trên mặt đất mà dãy dụa, trông thật là bi thảm.
Đông Phong vội vàng trờ tới, đỡ lấy Bắc Phong, còn Tây Phong và Nam Phong thì đồng cất lên hai tiếng hú, dợm nhảy tới tiếp tục tấn công.
- Khoan... con quỷ này dường như có học bàng môn tả đạo. Chúng bây không phải là đối thủ của nó.
Rồi ông ta quay lại thét :
- Hãy lấy Đa Tâm thánh kinh!
Đường Luân giật mình đánh thót, còn Bích Cơ Ma Nữ cũng lấy làm lạ hỏi :
(thiếu trang)
... đưa sang Thiên La giáo chủ và thái độ của nàng cũng dần dần thay đổi.
Đường Luân thấy trong ánh mặt của nàng có sức hấp dẫn thật là mạnh mẽ. Nàng từ từ tiến về phía đối phương...
Còn Đường Luân thì đôi mắt trợn trừng, muốn đổ hào quang, hớp một hơi dài dưỡng khí rồi tay cầm thanh Hỏa Long thần kiếm trong tay, sẵn sàng chuẩn bị tặng cho Thiên La giáo chủ một thế võ thôi sơn bạt đảnh...

Kim Ngọc Kỳ Hương liếc nhìn, thoáng thấy trên vành môi của Bích Cơ Ma Nữ nổi lên một nụ cười quái gở trong lòng sực nhớ ra một điều quan trọng, vội vã nói rằng :
- Khoan...
Thiên La giáo chủ nghe tiếng "khoan" vội dừng phắt chân lại, quay sang hỏi rằng :
- Kim đảo chủ có điều chi chỉ giáo?
Kim Ngọc Kỳ Hương mỉm một nụ cười thanh nhã trả lời :
Ngày hôm nay là ngày của Thiên La giáo khai tông lập giáo, Giáo chủ là người đứng ra tế cáo với trời đất thì không nên giết người mà tay phải nhuốm máu.
Thiên La giáo chủ ngẩng đầu lên hỏi :
- Theo ý của Đảo chủ, định xử trí với hai đứa này như thế nào?
Kim Ngọc Kỳ Hương liếc nhìn Bích Cơ rồi lại quay sang Thiên La giáo chủ, cười mà rằng :
- Theo thiển ý, Giáo chủ hãy giao hai đứa này cho tôi định liệu!
Thiên La giáo chủ nghe Kim Ngọc Kỳ Hương nói một câu đột ngột, vội vàng cúi đầu trầm ngâm suy nghĩ...
Kim Ngọc Kỳ Hương thong thả nói tiếp :
- Ý của tôi nghĩa là xin Giáo chủ hãy ngồi một bên mà xem tôi thi triển một nghề riêng, để moi tim móc mật hai đứa bé này...
Bà ta quắt cặp mắt căm hờn nhìn Bích Cơ mà nói :
- Ta sẽ dùng một phương pháp diệu huyền, khiến cho con quỉ nhỏ này tự động thoát y, để rồi khỏa thân mà bước lên dàn hỏa tự mình thiêu xác mình...
Đường Luân nạt :
- Câm mồm lại!
Kim Ngọc Kỳ Hương trả lời bằng một nụ cười chua chát :
- Thằng bé kia đừng nóng nảy, chốc nữa thì mi tha hồ mà rửa mắt.
Đường Luân hậm hực :
- Một ngày kia, Thiên Độc môn sẽ báo mối thù này một cách xứng đáng...
Kim Ngọc Kỳ Hương nhướng cặp chân mày vòng nguyệt, nói một câu đầy mai mỉa :
- Người trẻ tuổi kia hãy còn chưa tỉnh cơn mê, Thiên Độc môn ngày nay không thuộc về họ Đường nữa...
Vừa nói, bà ta vừa khoác tay ra dấu, tức khắc có hai hàng tỳ nữ, hai tay khiêng một chiếc mâm to tướng, bên trên phủ một vuông lụa gấm, trên vuông lụa gấm đó chính là chiếc hồ lô màu đỏ của Thiên Độc môn.

Đường Luân giật mình, biết rằng Kim hồ lô đã lọt vào tay của Kim Ngọc Kỳ Hương bất giác mặt mày tái mét.
Thiên La giáo chủ nở một nụ cười sâu độc :
- Vậy bản Giáo chủ sẵn sàng chờ đợi để thưởng thức tài bộ cao siêu của Kim đảo chủ.
Kim Ngọc Kỳ Hương điềm đạm trả lời :
- Vậy tôi xin hiến chút tài hèn...
Nói rồi thò tay vào túi, rút ra một ống tiêu bằng ngọc, chạm trỗ cực kỳ tinh vi khéo léo. Bà ta đặt ống tiêu ấy trên môi, rồi vừa cười một cách cực kỳ sâu độc. Vừa liếc mắt truyền thần với Bích Cơ Ma Nữ, rồi nhẹ nhàng trỗi giọng...
Tiếng tiêu thanh tao lảnh lót, đồng vọng khắp không gian, nương theo chiều gió bay thấu chín tầng mây xanh.
Giọng tiêu lúc bổng lúc trầm, khi khoan khi nhặt, làm cho mọi người không biết bà ta sẽ trổ một ngón nghề gì.
Bích Cơ thở dài, rúc đầu vào lồng ngực của Đường Luân, nàng nói một câu bi thiết :
- Đường công tử ơi! E rằng chúng ta sẽ mất mạng trong tay của con quỷ già này.
Đường Luân hỏi với một vẻ không tin :
- Sao chúng ta lại thua dễ dàng đến thế?
Nép mình vào nách của Đường Luân, Bích Cơ trả lời nho nhỏ :
- Chắc chắn sẽ thua!
Nói rồi đảo mắt nhìn khắp bốn bề, đoạn dặn nho nhỏ :
- Chúng ta hãy tìm xem vòng vây có chỗ nào để hở, tìm cách phá vỡ mà ra...
Đường Luân khe khẽ gật đầu, đoạn quan sát khắp bốn bề, thấy thần sắc của mọi người thảy đều cực kỳ khẩn trương. Bỗng thình lình Bích Cơ cảm thấy Đường Luân giật mình đánh thót, thì ra chàng vừa bắt gặp ngoài kia có muôn ngàn sinh vật, hình dáng như rắn đang động đậy...
Bọn hải đạo bấy giờ cũng đã phát giác nhưng chợt Kim Ngọc Kỳ Hương tắt ngang tiếng tiêu và nạt :
- Chúng bay chớ sợ, nó không cắn người nhà!
Quả thật dưới ánh sáng bập bùng, có vô số rắn độc đang lổn ngổn bò tới, làm cho cả thảy đều kinh hoàng thất sắc.
Bích Cơ Ma Nữ rú lên một tiếng, rúc sát vào nách của Đường Luân và đàn rắn kia vẫn từ từ tiến tới.
Chỉ còn cách năm ba bước là chúng đến sát chân Bích Cơ. Đường Luân bế hổng ngang eo Bích Cơ, đỡ nàng lên khỏi đầu mình rồi vung

lưỡi Hỏa Long thần kiếm, róc ra một đường sát đất.
Ánh kiếm vừa lóe lên thì mấy mươi con rắn đi đầu thảy đều trúng gươm mà thác.
Kim Ngọc Kỳ Hương hậm hực nói rằng :
- Mi chớ vội mừng, đàn rắn của ta hằng hà sa số, mi giết suốt đời chưa hết, thôi hãy nhắm mắt mà chịu chết, đừng trách ta cay độc.
Đường Luân nghe nói, nhướng mắt nhìn phía xa xa, quả thật thấy rắn độc bò giăng mắc tứ phương, không biết làm sao đếm cho xiết. Ngoài ra còn vô số loại rít, bò cạp và các loại côn trùng có chất độc khác, quả thật đúng với câu “hằng hà sa số”...
Tiếng tiêu của Kim Ngọc Kỳ Hương càng lúc càng nghe thanh tao, lảnh lót. Tiết tấu từ chỗ khoan thai, lần lần đổi sang gấp rút...
Đàn rắn độc dường như bị thôi miên, mặc dầu ánh gươm của Đường Luân loang loáng, xé gió vì vèo, giết không biết bao nhiêu, nhưng bọn chúng vẫn cứ vươn mình chồm tới. Con này ngã gục thì con khác lại tiến lên...
Đường Luân mồ hôi vã ra như tắm, chàng đã biểu diễn hết một trăm lẻ tám đường gươm lợi hại mà vẫn không sao ngăn chận được làn sóng rắn độc.
Giữa lúc nguy nan, chợt Bích Cơ thò tay lên mái tóc của mình, rút cây trâm cài tóc ra, bất thình lình ném vù về phía Kim Ngọc Kỳ Hương.
Nhưng Kim Ngọc Kỳ Hương vẫn trầm tĩnh, gác ống tiêu qua vành môi tươi thắm của mình mà trỗi lên những âm thanh dìu dặt.
Bà ta chỉ khẽ lách mình là tránh thoát được mũi trâm cài tóc bằng bạch ngọc của Bích Cơ. Bị một luồng sức mạnh đẩy dạt sang một bên, món ám khí đó bay tà tà về phía Thiên La giáo chủ.
Thiên La giáo chủ mỉm cười, rũ ống tay áo thu phắt chiếc trâm cài tóc bằng bạch ngọc của Bích Cơ.
Đường Luân bị nằm trong vòng nguy biến, cái chết chỉ còn trong đường tơ kẽ tóc, chàng ngửa mặt lên trời, cất lên một tiếng não nùng bi thiết...
Tiếng hú vang vang, đồng dội khắp bốn bề. Đó là ám hiệu chàng tung ra để cầu cứu với Trần Như Phong.
Nhưng bóng dáng của lão già họ Trần lúc bấy giờ không biết trốn lánh ở phương nào mà biền biệt tăm hơi, không nghe ứng tiếng trả lời.
Bích Cơ trông thấy làn sóng rắn độc càng ngày càng tràn tới sát chân của Đường Luân, sợ hãi quá nàng rú lên :
- Đường công tử... hãy giết tôi trước đi!

Hồi 26
Nụ cười khuynh quốc nghiên thành

Thái độ sợ sệt của Bích Cơ làm cho Đường Luân kinh hãi, một ý nghĩ táo bạo đến với chàng. Đường Luân thò cánh tay sắt thép ra, bá lấy chặt cái eo thon và nhỏ của Bích Cơ, chàng thét :
- Liên cô nương đừng sợ, hay tìm cách đột phá vòng vây trước đã...
Bích Cơ Ma nữ đảo mắt nhìn quanh, chợt nghe Đường Luân thét lên một tiếng, vung thanh Hỏa Long thần kiếm, tạo thành một màng lưới kiếm sáng loáng, che chở khắp toàn thân rồi vớ lấy thân hình mềm mại của Bích Cơ, mở một con đường máu định xông ra khỏi vòng vây rắn độc.
Chính vào lúc đó từ trong rừng tòng bên cạnh có mấy tiếng tiêu lảnh lót vang lên, nương theo mây gió mà thoang thoảng đưa đến.
Tiếng tiêu này cất lên theo một tiết tấu thật là hùng dũng, khác hẳn với tiếng tiêu của Kim Ngọc Kỳ Hương.
Trăm trăm, nghìn nghìn con rắn độc vừa nghe tiếng tiêu này liền rùn rùn thối lui lại, hàng ngũ vì vậy mà loạn cả.
Chúng nó nối đuôi nhau lũ lượt bò xuống biển và kêu lên những tiếng dị kỳ.
Có một số lại há mồm ra, bất thần tấn công đồng bọn, tạo thành một cảnh tượng cực kỳ hỗn độn.
Thiên La giáo chủ và Thất Hải Bá Vương mặt mày thất sắc :
- Kim đảo chủ, mau đọc Đa Tâm thánh kinh.
Vừa nói ông ta vừa sử dụng thân pháp Di hình hoành bộ tràn mình né tránh. Còn Kim Ngọc Kỳ Hương cố dằn xúc động của mình, phi thân bay tới chỗ mười hai chiếc vỏ rùa to tướng, vừa mở miệng đọc thì có tiếng thét vang lừng của Tần Kiệt nổi lên :
- Khoan!
Đa Tâm thánh kinh đã được khắc vào mười hai chiếc vỏ rùa to tướng, còn Kim Ngọc Kỳ Hương vừa định đọc những dòng chữ to tướng đó thì Tần Kiệt lên tiếng ngăn lại.
Ông ta dang tay ra, vớ lấy Tần Lệ Quân rồi bay vù vào giữa trận bằng thân pháp Thanh yến lược ba. Ông ta quắt cặp mắt xanh rờn nhìn người yêu của mình hồi hai mươi năm về trước, đoạn gằn giọng hỏi :

- Kim Ngọc Kỳ Hương, mi có nhìn ra ta hay chăng?
Kim Ngọc Kỳ Hương tái xanh sắc mặt ấp úng :
- Ta... ta ngỡ rằng mi đã chết một cách bi thảm rồi...
Tần Kiệt buông ra một tiếng cười lạnh nhạt, trỏ Tần Lệ Quân mà nói :
- Nhờ trời... ta vẫn còn sống, mi xem... Ta mang nó đến đây trả cho mi.
Kim Ngọc Kỳ Hương khẽ liếc nhìn Lệ Quân, ngơ ngác hỏi :
- Nó là ai?
- Con của mi!
Kim Ngọc Kỳ Hương thối lui một bước, lẩm bẩm :
- Con ta... con ta...
Ngọc Diện Phan An Tần Kiệt cười khà khà nói :
- Hai mươi năm rồi... thời gian trôi thật nhanh như nước chảy qua cầu... Con của chúng ta ngày nay đã thành nhân dạng, còn lớp người của chúng ta thì sắp sửa về chiều...
Kim Ngọc Kỳ Hương không nói không rằng, bà ta đưa mắt nhìn thân hình kiều diễm của Tần Lệ Quân, bà mơ màng lẩm bẩm :
- Mi là... Lệ Quân, là Lệ Quân!
Tần Lệ Quân ngơ ngác nhìn bà thối lui một bước, đứng nấp sau lưng của Tần Kiệt.
Tần Kiệt đẩy con gái mình ra rồi cất bước đi thẳng về phía Kim Ngọc Kỳ Hương.
Lúc bấy giờ trong thâm tâm của Ngọc Diện Phan An rối rắm như một cuộn tơ vò, có hai thứ ý niệm khác nhau, đang đấu tranh mãnh liệt trong cân não...
Thì ra ông ta định bất cứ gặp Kim Ngọc Kỳ Hương nơi chân trời góc biển nào phải bất thình lình hạ độc thủ giết tức tốc con dâm phụ, lăng loàn...
Nào ngờ, bây giờ chạm mặt với bà ta, mối thù hận sùng sục mấy mươi năm nay bỗng thình lình lắng dịu.
Một mảnh ân tình nặng trĩu trong khoảng thời gian qua bây giờ bỗng đột nhiên hiện lại, không hiểu sao trong thâm tâm của ông ta lại hy vọng rằng Kim Ngọc Kỳ Hương sẽ quày đầu trở lại... cây đa cũ, bến đò xưa...
Dường như Tần Kiệt đã quên hết quãng đời thống khổ vừa qua. Ông ta tự mình thề nguyện với mình sẽ bỏ qua những điều bất hạnh đã xảy ra trong dĩ vãng.
Ông ta run rẩy nói rằng :
- Kỳ Hương... thời gian không còn chờ đợi chúng ta nữa, mi hãy trở về, chúng ta sẽ quên hết... quên hết những điều đau thương đã xảy

ra trong dĩ vãng...
Kim Ngọc Kỳ Hương chớp nhanh cặp mắt, thần sắc của bà ta biến ảo khôn lường.
Bà không dám đấu nhãn với cặp mắt sáng ngời của Ngọc Diện Phan An.
Tần Kiệt từ từ bước tới bên người tình cũ của mình... bất thình lình Thiên La giáo chủ thét lên một tiếng vang lừng :
- Kim đảo chủ... người đó là ai?
Kim Ngọc Kỳ Hương không trả lời, im lìm bất động. Thiên La giáo chủ lại thét hỏi :
- Bạn hay thù?
Kim Ngọc Kỳ Hương nghiến răng kèn kẹt, lạnh lùng trả lời một câu đanh đá :
- Đại thù địch...
Ngọc Diện Phan An giật mình đình bộ, ngơ ngác hỏi :
- Sao? Kỳ Hương, sao...?
Thiên La giáo chủ cười ha hả, nạt :
- Sát!
Tiếng "sát" vừa thoát ra khỏi cửa miệng, thân hình của Thiên La giáo chủ như con đại bàng chớp cánh vù vù bay tới để rồi đánh xuống vai của Tần Kiệt một đòn kinh thiên động địa.
Liên Hải Thiên thấy vậy, giật mình đánh thót. Ông ta rú lên :
- Coi chừng...
Nói xong ông nhảy xổ tới, xòe năm ngón tay chìa thẳng một đường mãnh liệt vào hậu tâm của Thiên La giáo chủ để cứu nguy cho Tần Kiệt.
Nhưng... đã trễ!
Thiên La giáo chủ là một tay danh tiếng lẫy lừng, xuất thủ thật là thần tốc. Người ta nghe Tần Kiệt kêu lên một tiếng kinh hoàng, đưa hai tay lên chọi lại, nhưng rồi một tiếng "bùng" dữ dội vang lên. Thân hình của Tần Kiệt như một con diều đứt dây, bị đánh bay lảo đảo giữa từng không, rồi rơi ra ngoài ba trượng...
Tần Lệ Quân mặt mày thất sắc, rú lên hai tiếng :
- Cha ơi!
Rồi nhảy xổ tới, ôm chầm lấy cái xác mềm nhũn của Tần Kiệt. Ông ta trợn trừng cặp mắt, thều thào qua hơi thở dứt nói :
- Lệ Quân...
Rồi thổ ra một bụm máu mà ngất đi trong lòng nàng. Tần Lệ Quân rú lên :
- Cha ta thọ trọng thương... Mộ Dung bá bá, Ngọc ca ca, Bích Cơ,

Đường ca ca, mau cứu... mau cứu...
Mộ Dung Ngọc nghe tiếng người đẹp kêu tên mình, vừa nhón chân bay lên được nửa thước thì chéo áo của hắn đã bị một người ghì trở lại. Và thân hình của chàng rơi trở về mặt đất, bên tai chàng có tiếng nói lạnh lùng của Mộ Dung Kim vang lên :
- Mày điên ư? Chúng ta không bà con thân thuộc với hắn, nhúng tay vào đó làm gì?
Mộ Dung Ngọc thở một hơi dài não ruột, không dám kháng cự mệnh lệnh của cha mình.
Chỉ có Đường Luân và Bích Cơ liệng mình bay tới như hai cánh én. Đường Luân thò tay ra, gát ngang mạch máu của Tần Kiệt, nghe ngóng một chập chàng liền xếp bằng ngồi xuống, đặt hai ngón tay vào huyệt Giai Tĩnh của ông ta...
Đường Luân cất lên một tiếng hú thật dài, mang một dòng hơi ấm truyền sang thân thể của Tần Kiệt... trong chớp mắt, mặt của Tần Kiệt lần lần tươi tắn, hơi thở từ từ điều hòa trở lại. Ông ta mở bừng cặp mắt, thấy người đối diện với mình là Đường Luân, ông ta thở phào một tiếng nói rằng :
- Thì ra là mi...
Dứt lời nhẹ khép đôi mi trở lại.
Đường Luân mỉm cười thong thả trả lời :
- Tôi không bao giờ có ác ý đối với tiền bối, việc tôi đang làm đây là một điều chứng minh. Tôi chỉ mong tiền bối chớ nghi ngờ và khuyên tiền bối rằng, mặc dầu tiền bối có điều thù hằn với Kim Ngọc Kỳ Hương, nhưng không nên vì vậy mà có ý định mưu sát cha con Liên Hải Thiên...
Câu nói này như những mũi tên bén bắn thẳng vào tai của Tần Kiệt, làm cho ông ta mở bừng mắt ra, định mở miệng mắng càn, nhưng liền chạm phải cặp mắt sáng ngời, uy nghi không thể tả của Đường Luân.
Không biết tại sao, lòng căm hờn của ông ta vụt tắt. Ông ta thở dài rồi nhắm nghiền đôi mắt lại...
Lúc bấy giờ trong khoảng sân rộng đang mở màn một cuộc đấu tranh tập thể.
Người ta thấy bóng người quay cuồng hỗn loạn, tiếng thét vang trời dậy đất. Người người thảy đều tung ra sát thủ muốn đè bẹp đối phương.
Giữa cảnh hỗn loạn đó, có giọng nói trong trẻo của Kim Ngọc Kỳ Hương vang lên cao. Bà ta đang đọc những câu kinh văn ghi chép võ công trên Đa Tâm thánh kinh.

Còn Tần Lệ Quân thì đang miên man suy nghĩ về kế hoạch mưu sát Bích Cơ của nàng. Mấy hôm nay nàng tìm dịp thân cận Bích Cơ mà không gặp được cơ hội tốt.
Bây giờ hai người đã đứng gần kề với nhau, thật là một dịp may hiếm có. Suy nghĩ một chập, Tần Lệ Quân nghiến răng kèn kẹt, rồi nhẹ nhàng rũ ống tay áo ra, miệng nàng khẽ huýt còi...
Tiếng còi vừa nổi lên từ trong cánh tay áo của nàng, từ từ đưa ra một con rắn màu vàng rực rỡ...
Ống tay áo của Tần Lệ Quân từ từ di chuyển về phía Bích Cơ, kê miệng rắn vào cánh tay nõn nà của Bích Cơ Ma Nữ.
Chính vào giữa lúc con rắn sắp sửa cất đầu lên đớp vào cánh tay của Bích Cơ thì một tiếng thét vang lừng trỗi dậy :
- Lệ Quân... khoan!
Tiếng thét vừa dứt, Tần Kiệt từ trong lòng của Đường Luân xử một thế Ngọc Nữ Đầu Thoa bay vù tới, thò hai ngón tay sắt thép của ông, kẹp chặt lấy cổ của con rắn độc. Và trong một cái chớp mắt, con rắn kia biến thành một cái xác không đầu.
Tần Lệ Quân mặt mày ngơ ngác, nàng không biết tại sao cha mình lại thay đổi ý định, thấy việc ám sát Bích Cơ Ma Nữ sắp thành thì bị thọc gậy bánh xe như vậy.
Tần Kiệt ảo não thở dài :
- Con ơi... mọi tội lỗi thảy đều vì cha gây ra...
Chưa kịp dứt lời thì Đường Luân đã nhảy tới hỏi rối rít :
- Tần lão tiền bối, vết thương của tiền bối...
Tần Kiệt vuốt mái tóc của con mình, lắc đầu bảo với Đường Luân :
- Không cần phải hao tốn sức lực của mi cho ta nữa. Lòng hảo tâm của mi ta xin ghi nhớ. Bây giờ tình thế đang khẩn trương, mi hãy coi chừng bảo vệ cho Bích Cơ, đó là điều quan trọng...
Câu nói chưa dứt thì bên tai Đường Luân vang lên tiếng rú vang lừng của Bích Cơ Ma Nữ. Liếc mắt nhìn xem, Đường Luân bất giác kinh hoàng thất sắc...
Liên Hải Thiên thân hình đảo lộn ở giữa từng không, trổ ra một đòn sấm sét, bén nhọn vô song, gió dậy ào ào. Xem tình thế sắp sửa đánh trúng Thiên La giáo chủ...
Thình lình, thân hình của Thiên La giáo chủ lả lướt như một cành liễu bay trước gió, tràn mình né tránh, chưa kịp gỡ đòn, nhưng Liên Hải Thiên đã tiếp tục tấn công...
Chợt nghe Kim Ngọc Kỳ Hương cất giọng sang sảng :
- Mau dùng Thủy Trung Liêu Nguyệt tấn công Giáp ất mộc, Bính đinh hỏa...

Đây là một câu thiệu khắc trên Đa Tâm thánh kinh. Câu thiệu này vừa lọt vào màng tai của Thiên La giáo chủ, ông ta bỗng ngửa cổ cười ồ ồ, rồi thân hình đột nhiên lệch sang cánh tả, phi lên hai cước vô cùng quái dị.
Hai chân vừa đá lên vùn vụt, bỗng thình lình biến thế trở thành một cây kéo khổng lồ, cắt ngang mình của Liên Hải Thiên.
Thế võ này vừa tung ra, lập tức lật ngược tình thế. Dường như đã được sắp đặt từ trước, hai ngọn cước tấn công vào huyệt trong bàn tay của Liên Hải Thiên.
Nếu Liên Hải Thiên không kịp thời dùng một thế Kim Lý Phiêu Ba để thoát ra ngoài ba thước, ắt đã thua một cách bi thảm.
Thêm vài hiệp nữa trôi qua thì Liên Hải Thiên lập tức rơi vào tình thế vô cùng nguy hiểm, mấy lần cách cái chết chỉ trong đường tơ kẽ tóc.
Thiên La giáo chủ cười khắc bạc :
- Thằng thợ chài kia, ta phải làm cho mi phải thổ ba ngụm máu tươi trước khi mi chết để báo mối thù mi đã đàn áp ta bấy lâu nay.
Liên Hải Thiên gầm lên một tiếng, tung ra một loạt sát thủ, tấn công dồn dập. Nhưng mà Thiên La giáo chủ lại tiếp tục tung ra nhiều thế võ lạ kỳ, ngang nhiên lướt tới trước mặt Hải Ma như vào chỗ không người.
Rồi bỗng thình lình ông ta buông ra một tiếng cười quái dị, xòe năm ngón tay ra, vỗ mạnh một cái về phía trước. Liên Hải Thiên tức tốc kinh hoàng trượt ra ngoài hai bước...
Thiên La giáo chủ thét :
- Thổ huyết!
Rồi bàn chân của ông ta bước nhanh thoăn thoắt theo lời thiệu của Kim Ngọc Kỳ Hương, cánh tay sắt thép của ông ta liên tiếp tung ra hai đòn vào huyệt Khí Hải của Liên Hải Thiên... và Liên Hải Thiên tức khắc thổ ra một ngụm máu.
Bích Cơ thấy vậy rú lên một tiếng kinh hoàng... và Đường Luân thoáng nghe thấy, chàng lập tức tuốt thanh Hỏa Long thần kiếm, nhảy xổ về phía người đang đọc Đa Tâm thánh kinh là Kim Ngọc Kỳ Hương...
Đường Luân biết rằng, sở dĩ Liên Hải Thiên thảm bại là do những chiêu thức trong Đa Tâm thánh kinh này khắc chế mà Kim Ngọc Kỳ Hương đã đọc ra cho Thiên La giáo chủ sử dụng.
Tây Phương Kiếm Thánh là Mộ Dung Kim cũng đồng một ý nghĩ như Đường Luân, ông ta còn cùng một động tác cực kỳ lanh lẹ, tuốt thanh trường kiếm ra, bay vù về phía Kim Ngọc Kỳ Hương, xử một đòn Ngạ Ưng Cầm Thực.

Vào giữa lúc đó thì bên tai của ông ta lại vang lên ba tiếng :
- Thổ huyết!
Và Liên Hải Thiên lại trúng đòn, thổ ra một ngụm máu thứ nhì, thân hình hào hoa tuấn tú của ông ta rũ ra như một cành hoa trước gió..
Kim Ngọc Kỳ Hương nghe thấy tiếng gió lạ nổi lên, liếc mặt thấy bóng gươm loang loáng chiếu thẳng vào đỉnh đầu mình, nhưng Thiên La giáo chủ đã nhanh như một tia điện chớp, bay vù tới cản ngăn trước mặt Kim Ngọc Kỳ Hương và vung ống tay áo ra đỡ.
Một luồng sức mạnh như một ngọn núi thái sơn toát ra, làm cho Đường Luân và Mộ Dung Kim nghe thấy mình như nghẹt thở vội vàng hồi bộ trở về.
Thiên La giáo chủ nạt :
- Hai mi muốn chết!
Rồi sức mạnh tăng gia ào ạt, khí thế mãnh liệt, khó đương cự nổi.
Đường Luân thấy vậy vội vàng đưa lưỡi gươm của mình lệch sang cánh hữu một thế Đảo Nã Đỉnh để từ từ bay sang cánh hữu.
Mộ Dung Kim trông thấy Đường Luân cũng tập kích Kim Ngọc Kỳ Hương, trong lòng lấy làm khó chịu. Hà huống Đường Luân là tình địch của con mình nên ông mượn một thế Đạo Âm Tiếp Dương, đưa luồng sức mạnh của mình lệch sang phía Đường Luân một cách vô cùng khéo léo.
Đường Luân không bao giờ ngờ tới Mộ Dung Kim lại thình lình hạ độc thủ trong lúc hai người cùng tấn công chung một kẻ địch.
Giữa lúc nguy nan cùng cấp, Đường Luân nạt lên một tiếng, xử một thế Kim Cang Phục Hổ, đón đỡ thế võ tấn công của đối phương.
Một tiếng cảng vang lên, không ngờ lưỡi kiếm trong tay của Mộ Dung Kim lại gãy ra lìa hai đoạn, còn thân hình của Đường Luân thì bị một luồng sức mạnh đẩy trôi lên từng không, lộn mèo năm sáu vòng, rồi rơi xuống, lõm sâu vào mặt đất.
Bích Cơ và Lệ Quân thảy đều lấy làm kinh hãi. Còn Mộ Dung Kim thì cũng bị đẩy trôi ra sau mấy bước, vội vàng xử một thế Lý Ngư Nhập Uyên mới có thể ghìm chân đứng lại.
Ông ta trong lòng hết sức kinh hãi, Tây Phương Kiếm Thánh từ đây phải trôi theo giòng nước.
Thiên La giáo chủ cười hềnh hệch, sửa soạn muốn tung thêm một đòn thứ nhì làm cho Mộ Dung Kim kinh hãi thối lui một bước.
Thiên La giáo chủ thấy vậy cười ha hả, mở to cặp mắt đỏ ngầu, rảo bước đi về phía Liên Hải Thiên. Lúc bấy giờ ông ta đang ngồi xếp bằng để điều công dưỡng khí, bên cạnh ông ta là Bích Cơ Ma Nữ.
Mộ Dung Ngọc thấy vậy, mặt mày thất sắc, vội tuốt thanh Thái

nguyệt cổ kiếm, muốn trờ tới mà bảo vệ cho Bích Cơ.
Nhưng thân hình của hắn vừa xê dịch thì bàn tay của Mộ Dung Kim đã nhẹ nhàng điểm vào huyệt Giai Tĩnh của hắn, ông ta nói rằng :
- Ta không bằng lòng cho mi vào chỗ chết!
Mộ Dung Ngọc bị điểm huyệt, đờ người ra như một con chiên ngoan ngoãn, chỉ giương cặp mắt ra nhìn trừng trừng một tấm thảm kịch sắp den hồi khai diễn.
Còn Tần Kiệt thì mấp máy vành môi, định thúc giục đàn rắn độc đổ xô ra, nhưng một luồng gió lạnh đã thổi thốc vào mặt, Thiên La giáo chủ lạnh lùng nói :
- Thằng già giữ rắn kia, mi dám cục cựa thì sẽ chết ngay tức khắc!
Tần Kiệt biết rằng có xua rắn ra cũng không kịp nên chỉ áo não thở dài, rồi nhắm nghiền mắt lại.
Một bầu không khí nặng nề bao trùm lấy đó đây. Giữa lúc mọi người đều chú ý gương mặt đằng đằng sát khí của Thiên La giáo chủ, đột nhiên có một chiếc bóng mờ bay vút ra, sẽ đớp lấy Đường Luân rồi lại thối lui vào rừng sâu mất dạng.
Thiên La giáo chủ quắc nhìn cặp mắt của Bích Cơ, lập tức tỏa ra một luồng ánh sáng lạnh lùng rực rỡ. Gương mặt trắng trẻo mịn màng của nàng từ từ hiện ra một nụ cười hấp dẫn.
Rồi tiếng cười thanh tao lảnh lót của Bích Cơ nổi dậy giữa đêm trường, làm cho mọi người có mặt thảy đều kinh sợ.
Mộ Dung Ngọc nghe tiếng cười của Bích Cơ đập vào màng tai của mình làm cho chàng phải rùng mình rởn óc.
Kim Ngọc Kỳ Hương biết không xong vì theo sự hiểu biết của bà thì Bích Cơ Ma Nữ đang dồn hết chân lực vào nụ cười để mê hoặc đối phương.
Bà ta vội vàng hốt hoảng nói to :
- Thiên La giáo chủ... hãy giết thằng Liên Hải Thiên và đừng nhìn vào mặt con Ma nữ...
Nhưng mà Thiên La giáo chủ vẫn điềm nhiên, dường như không nghe thấy lời khuyên của Kim Ngọc Kỳ Hương. Cặp mắt đỏ ngầu của ông ta long lên sòng sọc, nhìn chăm chăm vào gương mặt bá mị thiên kiều của Bích Cơ, trên đó nụ cười đầy quyến rủ của nàng đang từ từ bừng nở.
Liên Hải Thiên mơ màng mở mắt rú lên mấy tiếng :
- Bích Cơ... đừng...
nhưng ông ta thình lình nín bặt, vì ông ta biết rằng nếu ngăn nụ cười của Bích Cơ lại thì ông ta chắc chắn sẽ chết trong tay của Thiên La giáo chủ.

Vì mãi lo ra nên khí huyết của ông ta nghịch chuyển và liền theo đó thổ ra một bụm máu tím bầm.
Liên Hải Thiên vội vàng sửa bộ, ngồi lại cho chính chắn, nhắm nghiền cặp mắt để điều khí trị thương.
Tiếng cười của Bích Cơ Ma nữ thình lình vụt tắt. Trên gương mặt của Thiên La giáo chủ bỗng nhiên hiện ra một nét kinh hoàng. Ông ta gầm lên một tiếng, thối lui một bước, dường như trong thâm tâm có hai nguồn ý thức đang tranh đấu mãnh liệt cùng nhau.
Không để cho hắn có thời giờ ngơi nghỉ, một nét cười man rợ của Bích Cơ lại nổi lên.
Lúc bấy giờ nàng buông tóc xỏa, bộ điệu vô cùng khêu gợi, buông ra những tiếng cười dâm đãng, bước từng bước một về phía Thiên La giáo chủ.
Thấy Bích Cơ từ từ tiến tới với nét cười lạnh lùng khó hiểu trên môi, ông ta kinh hoàng lui lại, thái độ dường như sợ sệt mà tâm thần hỗn loạn.
Kim Ngọc Kỳ Hương nghiến răng kèn kẹt, khoát tay ra hiệu, hạ lệnh :
- Chúng bây lập tức bắt con bé kia, giết chết cho ta.
Nhưng mà ba bề bốn bên không có một tiếng trả lời. Kim Ngọc Kỳ Hương giật mình nhìn lại, thấy hầu hết những người trong Thiên La giáo thảy đều đăm đăm nhìn nụ cười hấp dẫn lạnh lùng của Bích Cơ Ma Nữ mà thần trí đảo điên, tâm thần ngớ ngẩn, không đếm xỉa gì đến mệnh lệnh của Kim Ngọc Kỳ Hương.
Bà ta giật mình thất sắc, biết rằng chị mình là Nga Mi nữ đã truyền ngón Đoạt Hồn Tam Tiếu cho Bích Cơ...
Chuỗi cười lại thình lình vụt tắt, và Bích Cơ Ma nữ đưa mắt tống tình, hỏi một câu nóng bỏng :
- Hãy cho ta biết, mi yêu ta hay chăng?
Một làn tóc rối bời của nàng vướng ngang trước trán như một áng mây mờ giăng ngang một vầng trăng rạng rỡ.
Bích Cơ Ma Nữ lại uốn éo thân hình cực kỳ khêu gợi, và chuỗi cười lại vang lên ròn rả. Lần này tiếng cười của nàng càng thêm nặc mùi dâm đãng, chứa đựng biết bao nhiêu là dẫn lực, khêu gợi dục tình của Thiên La giáo chủ một cách kinh hồn.
Mộ Dung Ngọc tánh tình vốn ưa điều trăng gió, bây giờ mặc dầu không nhìn ngay nụ cười của Ma nữ nhưng âm thanh khêu gợi đó đập vào màng tai, làm cho lửa dục của hắn bừng bừng nổi dậy. Nếu không có bàn tay của Tây Phương Kiếm Thánh ém vào huyệt Giai Tĩnh của hắn có lẽ Mộ Dung Ngọc đã tung mình nhảy tới, ôm chầm lấy Bích Cơ Ma Nữ.

Bích Cơ õng ẹo tiến tới, và hỏi thêm một câu :
- Hãy cho ta biết, mi yêu ta hay chăng?
Thiên La giáo chủ dường như trải qua một trường nội tâm tranh đấu thật là mãnh liệt, sắc mặt tái xanh, mồ hôi vả ra như tắm...
Thình lình hắn sùi bọt mép, dang hai cánh tay hộ pháp ra cười hềnh hệch một cách vô cùng man rợ, rồi tập tễnh bước về phía Bích Cơ.
Khi hai người còn cách nhau chừng ba thước, Bích Cơ Ma nữ hất hàm hỏi :
- Mi phục ta chưa?
Trên gương mặt của Thiên La giáo chủ hiện lên những nét hằn đanh ác và dâm dục.
Ông ta rền rĩ nói :
- Tâm phục... tâm phục... mi hãy buông tha ta!

Hỏa Long Thần Kiếm

Hồi 27
Thất Hải Bá Vương tử chiến Thiên La giáo chủ

Mặc dầu nói vậy nhưng ông ta đàn áp không nổi ngọn lửa tình đang bốc cháy trong tâm can, thình lình vươn mình xổ tới, ôm chầm lấy người đẹp.
Nhưng thân hình mềm mại của Bích Cơ Ma nữ lại chui ra như một con rắn, thoát khỏi vòng tay man rợ của Ma nữ. Hai ngón tay của nàng trổ nhanh như điện, điểm vút vào Tiếu yêu của ông ta...
Trong chớp mắt, tấm thân vạm vỡ của Thiên La giáo chủ chuệnh choạng thối lui, và lần này đến lượt ông ta buông ra tiếng cười ha hả.
Âm ba của tiếng cười càng lúc càng tăng gia mãnh liệt, cười như kinh thiên, như động địa, mà ông ta vẫn ôm bụng cười ngặt nghẽo, rồi rốt cuộc ông ta ngã ngửa ra trên mặt cát giãy giụa liên hồi và cười lên không ngớt.
Thế là một tên đại ma đầu bị ba nụ cười Đoạt Hồn Tam Tiếu của Bích Cơ Ma Nữ, kèm theo một ngón điểm vào huyệt Tiếu Yêu làm cho ông cứ cười lên rũ rượi, mà tự dày vò thể xác của mình.
Và một người đẹp như hoa, tươi như ngọc là Bích Cơ Ma Nữ, vẫn ngang nhiên đứng giữa sân rộng và toàn thể không một người nào dám nhìn đến Bích Cơ nữa.
Tiếng cười trở nên khô kkhan chát chúa rồi yếu dần... yếu dần...

thình lình ông ta bặt tiếng cười và thổ ra một bụm máu tím bầm, rồi tiếng cười ngưng bặt và ông ta lóp ngóp bò dậy nhìn Bích Cơ một cách trân trối.
Một bầu không khí nặng nề bao trùm lấy bãi biển, dường như sắp sửa có một trận cuồng phong, giông tố xảy ra...
Bỗng Thiên La giáo chủ từ từ ngửa mặt nhìn trời, ngắm nhìn vầng trăng bạc và vô số vì sao, đoạn cất tiếng kêu lên một tiếng não nùng bi đát...
Ông ta thét :
- Ta là vô địch thiên hạ... ha ha ha... không một người nào là đối thủ của ta...
Bích Cơ cười gằn, trả lời :
- Không, không phải là thiên hạ vô địch. Mi không hạ nổi Thiên La Nham.
Thiên La giáo chủ gầm lên :
- Ai bảo.
Ma nữ trỏ về hướng Thiên La Nham, nói rằng :
- Chính Thiên La Nham bảo thế!
Thiên La giáo chủ nhìn về hướng ngón tay trỏ của Bích Cơ, gương mặt xấu xa lở lói của hắn thoáng hiện thấy mấy nét cau có rùng rợn. Bỗng ông ta lại nổi lên những chuỗi cười man rợ, vò tay của mình kêu lên ầm ĩ.
- Láo... láo... bản Giáo chủ là vô địch thiên hạ, sao để cho mi nói láo được. Bây đâu, đánh rốc về Thiên La Nham.
Nhưng tất cả đều không cục cựa. Thiên La giáo chủ hét lên :
- Mau lên, thằng nào không đi ta giết!
Thất Hải Bá Vương thấy vậy vội vàng bước tới gằng giọng :
- Thiên La giáo chủ! Nhà ngươi.. nhà ngươi... điên ư?
Thiên La giáo chủ cười hềnh hệch, nói rằng :
- Mày đứng lại, ta còn nhớ mày tên là Đường Luân. Mày là thằng nói láo... phải...
mày nói láo... sát!
Thất Hải Bá Vương giật mình nhảy nhỏm la lên :
- Giáo chủ...
Rồi hắn lùi ra phía sau, nhưng Thiên La giáo chủ đuổi tới như bóng theo hình, tống vào giữa ngực của Thất Hải Bá Vương một quả đấm thôi sơn.
Thất Hải Bá Vương hoảng sợ, biết rằng Thiên La giáo chủ đã thác loạn thần kinh, tức tốc trổ ra một thế võ Thiết Trượng Đả Càn Long, đánh sả một gậy kinh hồn vào đỉnh đầu của Thiên La giáo chủ.

Thiên La giáo chủ đang tấn công, chợt thấy đối phương trả đòn dữ dội, tức tốc đổi sang cung bộ và đổi quyền thành trảo, chộp lấy thanh gậy sắt của Thất Hải Bá Vương.
Thất Hải Bá Vương biết rằng công lực của Thiên La giáo chủ cao hơn mình một bực mới có thể lãnh đạo được một khối Thiên La giáo mà hùng cứ một phương.
Vì vậy không dám để cho ông ta chộp vào thanh gậy của mình, từ thế Thiết Trượng Đả Cuồng Long, ông ta tức tốc đổi sang Thần trượng hồi thiên, thình lình xử cho thanh trượng của mình đảo thành một vòng tròn để rồi điểm nhanh và phía huyệt Khí Hải của Thiên La giáo chủ.
Giữa lúc đó thình lình có tiếng của Bích Cơ Ma Nữ la lên ròn rã :
- Ha ha... Ai bảo mi là vô địch thiên hạ, vô địch thiên hạ sao không hạ nổi thằng Thất Hải Bá Vương!
Thiên La giáo chủ gào lên dữ dội :
- Ai bảo ta không phải là vô địch thiên hạ...
vừa lúc đó thì Thất Hải Bá Vương đang tung ra một đường Kim trượng khuyên khuyên, tấn công vào giàn dưới của Thiên La giáo chủ một cách lạnh lùng không thể tả.
Ông ta thấy dưới chân mình xuất hiện vô số vòng tròn, chỉ chực muốn làm cho thân mình vướng vào những vòng tròn đó, nên vội vàng ngưng bặt tiếng nói, trổ ra một thế Hoàng Hạc Xung Thiên, vọt mình lên cao hai trượng rồi mới nói :
- Hãy xem vô địch thiên hạ trong vòng năm chiêu, lấy mạng tên này cho mi được biết...
Nào ngờ Thiên La giáo chủ như bóng theo hình, cấp tốc đuổi theo.
Thất Hải Bá Vương tuy rằng quay đầu trở lại, nhưng nghe hơi gió biết đối thủ bám theo. Ông chuyển hết thần lực trả nghịch về phía sau một đòn Độc Long Hồi Đầu.
Đây là thế võ hiểm ác, chuyên để sử dụng để đối phó với kẻ địch đuổi theo sau.
Thiên La giáo chủ ngỡ mình thắng thế, nào ngờ thanh Thiết trượng của đối phương bỗng như con rồng uốn khúc từ trong kẹt nách của hắn trổ ra, tấn công dữ dội vào huyệt Hầu Đầu của mình.
Vì chưởng lực của Thiên La giáo chủ tách làm hai ngõ, để hở kẽ giữa nên Thất Hải Bá Vương mới thừa cơ mà tấn công vào cổ họng.
Thiên La giáo chủ chưa kịp tìm cách gỡ nguy đã nghe tiếng của người đẹp vang lên lảnh lót :
- Đòn thứ hai...
Tiếng đếm của Bích Cơ vừa dứt, Thiên La giáo chủ một mặt lách

mình né tránh, một mặt thu tay trở về. Thanh thiết trượng của Thất Hải Bá Vương lướt qua cổ họng ông ta chỉ cách một tờ giấy mỏng.
Tình thế hết sức khẩn trương nhưng Thiên La giáo chủ nạt :
- Đòn thứ ba...
Tiếng nạt vừa dứt, mười ngón tay của Thiên La giáo chủ mở ra như hai gọng kềm sắt thép, bắt chặt vào thanh Thiết trượng của Thất Hải Bá Vương...
Vì Thất Hải Bá Vương đang dùng hết sức mạnh của mình để cứu nguy nên không tài nào thu tay trở về cho kịp. Mười ngón tay của Thiên La giáo chủ vừa gát ngang qua đầu gậy thì một luồng sức mạnh vô biên truyền sang làm cho cánh tay của ông ta tê rần...
Một tiếng thét vang lừng trỗi dậy, chỉ còn lại một chân nhưng Thất Hải Bá Vương nhún mình cất lên, phi ra một cước như nghiêng thành sụp núi...
Đó là thế võ Độc Cước Kinh Thiên của hắn, chuyên dùng trong trường hợp gậy của hắn bị kẻ địch nắm lấy.
Quả là thế võ cay nghiệt, để dùng trong khi cấp bách, nên tác dụng mạnh mẽ vô song, một người công lực cao thâm như Thiên La giáo chủ cũng chẳng dám khinh thường. Trong chớp mắt ngọn cước đã vù vù bay tới, đá bồi vào huyệt Tiếu Yêu bên hông của ông ta.
Bàn chân của Thiên La giáo chủ vẽ mạnh hai vòng tròn trên mặt cát, đưa thân hình của ông ta lệch sang cánh trái mới thoát được ngọn độc cước kinh hồn kia. Nhưng Bích Cơ Ma nữ đã ha hả cười dòn, nàng đếm :
- Đòn thứ...
Chữ "tư" của nàng chưa kịp thoát ra khỏi miệng thì Thiên La giáo chủ đã gào lên :
- Đòn thứ năm...
Vừa nói, ông ta vừa lướt tới, tay tả tung ra một chưởng vô cùng lẩm liệt để yểm trợ cho bàn tay hữu nhẹ nhàng thong thả đi sau, điểm một ngón Cách không vào huyệt Hoàng Khiếu của đối thủ.
Thất Hải Bá Vương chỉ còn độc cước, lại đang nằm trong thế đá Độc Cước Kinh Thiên, nên không đường trốn tránh. Hắn trúng đòn rú lên một tiếng kinh hoàng, vào giữa lúc tinh thần hoang mang thảng thốt đó thì đòn đi trước của Thiên La giáo chủ bỗng đổi hư thành thực, đổi chưởng thành trảo, chộp một đường sấm sét vào Thiên linh cái của đối phương...
Tiếng rú kinh hoàng của ông ta bị cắt đứt, rồi cái thể xác gầy gò của Thất Hải Bá Vương cùng với thanh gậy sắt bay vù ra xa xa, màng óc bắn ra tứ phía, rơi phịch xuống đất mà chết một cái thê thảm.

Thiên La giáo chủ dừng chân, hai tay chống nạnh, cười ha hả nói rằng :
- Đây là tấm gương của những kẻ nào dám kháng cự lại ta. Chúng bay mau xuống thuyền kéo về Thiên La Nham, càn quét bọn nói láo!
Những tên lâu la mặt mày tái mét, run rẩy nhìn nhau. Kim Ngọc Kỳ Hương cũng gằng giọng truyền lệnh :
- Chúng bay hãy xuống thuyền!
Thấy mọi người thảy đều ngơ ngác, bà ta nói một cách bình tĩnh rằng :
- Cứ xuống thuyền... rồi ta có cách!
Thế rồi bọn lâu la lũ lượt kéo nhau trở xuống thuyền Địa Ngục môn.
Thiên La giáo chủ vuốt râu, ngửa mặt nhìn vầng trăng lạnh mà cười sang sảng, rồi ông ta bước tới nhặt thanh Thiết trượng của Thất Hải Bá Vương bẻ gập lại làm mấy đoạn, rồi lắc lư thân hình một cách đắc ý, nối gót Kim Ngọc Kỳ Hương mà xuống thuyền, trong mồm còn lẩm bẩm mấy tiếng gì không rõ nghĩa, rồi lại cất giọng ca hát om sòm, ngâm nga những bài ca quái đãn...
Tần Lệ Quân ngơ ngác nhìn chiếc thuyền Địa Ngục môn từ từ tách bến, run rẩy hỏi Tần Kiệt :
- Sao thế hở cha?
Tần Kiệt trả lời nho nhỏ :
- Thiên La giáo chủ đã thác loạn thần kinh vì nụ cười Tam Tiếu Đoạt Hồn của Bích Cơ Ma Nữ.
Bích Cơ Ma Nữ bỗng lả người trên vai của Liên Hải Thiên mà khóc nức nở...
Địa Ngục môn lướt đi trong sương mù, hình dáng của nó sắp sửa mờ đi sau làn sương dày đặc, mà tiếng cười, tiếng la thét, tiếng hát ca của Thiên La giáo chủ vẫn còn vang vang đồng vọng trên mặt biển bao la, bát ngát...
Chợt Tần Lệ Quân nắm lấy vai của cha mình nói :
- Thưa cha, trời sắp mưa.
Tần Kiệt ngoảnh mặt lên nhìn trời, vừa đúng lúc có một tia chớp ngoằn ngoèo hiện lên trong khoảng đen tối, đồng thời một tràng tiếng sét nổ vang dậy...
Bích Cơ bị tiếng sét làm cho giật nẩy mình sực tỉnh. Nàng lau vội nước mắt của mình và đảo mắt nhìn quanh để xem thương thế của cha mình và Đường Luân.
Bỗng một tiếng cười sắc lạnh nổi lên. Tiếng cười lọt vào màng tai của mọi người nghe rổn rảng như tiếng khua của sắt thép, làm cho mọi người thảy đều giật mình kinh hãi.

Mộ Dung Ngọc quát :
- Ai?
- Ta!
- Mi là ai?
- Ta là người đem lại sự đoàn viên vui vẻ và cứu mạng chúng bay. Nhưng ta cũng là người đem đến sự đau khổ, sự chia ly.
Mộ Dung Kim lạnh lùng cười bảo :
- Khẩu khí thật là cuồng loạn, mau chường ra đây để trình diện Tây Phương Kiếm Thánh...
Người khuất mặt cười ồ ồ, nói một câu cực kỳ khinh bỉ :
- Cái danh hiệu Tây Phương Kiếm Thánh không nhát nổi ta đâu!
Mộ Dung Ngọc nạt :
- Câm miệng lại!
Mộ Dung Kim nắm lấy tay của người con, phụ nhĩ :
- Mi đừng tháo thứ!
Câu nói chưa dứt thì từ trong rặng cây thình lình xuất hiện một người áo đen, trên mặt che ngang vuông lụa.
Bích Cơ thấy vậy nói rằng :
- Các hạ tự xưng rằng sẽ đem đến sự đoàn viên vui vẻ, vậy thì hãy thi hành thủ đoạn cho ta xem thử...
Người áo đen ngửa cổ cười ròn :
- Ta nói được là làm được, mi hãy bảo cha của mi mở mắt ra...
Liên Hải Thiên nghe nói, từ từ hé mắt và người áo đen thét to :
- Liên phu nhân sao chưa ra mặt?
Tiếng thét của hắn đồng vọng đến rặng cây nằm ở xa xa, và liền theo đó, có hai người đàn bà yểu điệu từ từ xuất hiện.
Liên Hải Thiên rú lên một tiếng kinh hoàng :
- Trời... Nga Mi nữ!
Người đi đầu là một người đàn bà luống tuổi, cất giọng nói nho nhỏ :
- Chính ta... Hải Thiên...
Dứt lời, bà ta lướt tới như bay, hỏi rằng :
- Hải Thiên... mi đã thọ thương?
Liên Hải Thiên mừng rỡ nói rằng :
- Bích Cơ đâu, hãy ra mắt mẹ mị. à, Nga Mi nữ! Mi mắc phải bệnh phong, Bích Cơ khoan đến gần đã...
Nhưng lời nói của ông ta chưa dứt thì Bích Cơ đã nhảy xổ vào lòng của Nga Mi nữ.
Hai mẹ con ôm chặt lấy nhau mà lệ ứa chan hòa...
Nga Mi nữ lẩm bẩm :
- Cách biệt mười mấy năm, con đã khôn lớn đến đường này.

Liên Hải Thiên nước mắt vòng quanh, ấp úng hỏi :
- Nga Mi nữ... chứng bệnh...
Người áo đen bây giờ mới chen vào nói :
- Liên Hải Thiên, mi chớ sợ. Bệnh của phu nhân ta đã bốc thuốc trị hết, không tin mi hãy trông vào mặt phu nhân thì rõ.
Liên Hải Thiên nửa tin nửa ngờ, trố mắt lên nhìn. Nga Mi nữ quay lại mỉm cười nói :
- Lời ân công nói không sai, Hải Thiên... mi hãy xem trên mặt ta đã lành...
Liên Hải Thiên chớp nhanh cặp mắt lấy làm kinh ngạc :
- Trời... chẳng lẽ...
Người áo đen lạnh lùng nói :
- Tin hay không tin là quyền của mi, chỉ thương hại cho bọn người trên Thiên La Nham cứ nuôi ảo tưởng dùng nội công để trấn áp thuốc độc trong người. Thật ra nếu bọn họ biết dùng thuốc của ta thì đâu đến nỗi...
Nhìn kỹ, Liên Hải Thiên không thể không tin, vì da mặt của Nga Mi nữ bấy giờ trong trẻo, mịn màng. Những vết đỏ do bệnh phong tàn phá bây giờ đã tan biến!
Bỗng ông ta nghe Tần Lệ Quân hỏi :
- Thưa cha, người đàn bà đó là ai mà lại thân mật với chị Bích Cơ như thế?
Ông ta lại nghe Tần Kiệt trả lời :
- Đó là mẹ của chị Bích Cơ!
Tần Lệ Quân lấy làm lạ, trố mắt lên hỏi :
- Mẹ...
Rồi nàng rúc đầu vào lòng của Tần Kiệt, nức nở :
- Tại sao người ta có mẹ mà con không có?
Có tiếng của Tần Kiệt thở dài :
- Con ơi! Đừng hỏi nữa, chúng ta đi thôi!

Hỏa Long Thần Kiếm

Hồi 28
Vô Tông Khách đại chiến quần hùng

Liên Hải Thiên giật mình, tuy rằng trong lòng của ông ta không ưa gì cha con Tần Kiệt nhưng thoáng nghe hai cha con người ấy muốn ra

đi, bất giác quay đầu nhìn lại...
Chính vào lúc đó thì một tiếng sét nổ lên vang trời dậy đất. Từ phía Thiên La Nham, lửa nháng lên đỏ rực và tiếp theo đó có những tiếng nổ kinh thiên động địa liên tiếp vang lên làm cho người ta đinh tai nhức óc.
Cứ sau mỗi một tiếng nổ thì ánh lửa lóe lên đỏ rực cả một ven trời, đứng trong bãi biển nhìn ra, mọi người đều tỏ rõ, thấy chiếc...
(thiếu trang)
Chàng từ từ tiến tới, nói rằng :
- Thưa nhạc mẫu, kính chúc nhạc mẫu an khang!
Nga Mi nữ nghe tiếng hỏi, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, thấy trước mặt mình là một gã thiếu niên mặt đẹp như hoa, phong độ cao sang quyền quí.
Bà ta hỏi :
- Mi là ai?
Mộ Dung Ngọc buông ra một tiếng cười, niềm nở nói rằng :
- Nhạc mẫu quên con rồi ư, con chính là Ngọc nhi đây!
Nga Mi nữ nghe thấy hai tiếng Ngọc nhi, vội vàng ngắm nhìn thiếu niên một lần nữa, tươi cười nói rằng :
- Con mau lớn đến dường này, thật ta không ngờ đến...
Bích Cơ từ trong lòng mẹ mình vùng dậy, nhảy xổ ra cướp lời :
- Câm mồm lại, ai là nhạc mẫu của mi?
Nga Mi nữ giật mình kinh ngạc, sửng sốt nhìn Bích Cơ. Trong lúc đó Mộ Dung Kim thấy vậy, vội thét bảo Mộ Dung Ngọc :
- Sao mi chưa quì xuống làm lễ nhạc mẫu!
Mộ Dung Ngọc nghe nói, vội vàng cung tay xá sâu tận đất, nói rằng :
- Kính thưa nhạc mẫu đại nhân, con xin làm lễ ra mắt...
Chính vào lúc hai đầu gối của Mộ Dung Ngọc sắp sửa quì xuống mặt đất, bỗng thình lình người áo đen quát :
- Lui ra!
Vừa nói, vừa xỉa năm ngón tay vào giữa mặt Mộ Dung Ngọc. Năm ngón tay xé gió đi vèo vèo làm cho Mộ Dung Ngọc phải rú lên đứng phắt dậy mà bắn lùi về phía sau mấy bước.
Mộ Dung Kim tức giận tràn hông, bước tới một bước hỏi rằng :
- Mi là ai mà can thiệp đến việc riêng của ta?
Người áo đen hậm hực trả lời :
- Bình sanh ta không hề tỏ tên thật, và không bao giờ ngó ngay người đối thoại với mình. Hừ! Chỉ vì ta có một đứa học trò vùi thây nơi biển cả nên ta mới phá lệ mà nhìn thẳng vào mặt chúng bây và quyết tâm sẽ chọc trời khuấy nước cho nguôi cơn giận.

Tây Phương Kiếm Thánh giật mình thét hỏi :
- Pháp hiệu của mi là gì?
Người áo đen sang sảng ngâm :
- Vô ảnh, vô hình, Vô Tông Khách, Hữu pháp, hữu thức, hữu không môn!
Mộ Dung Kim biến sắc, buột mồm nói :
- Quả nhiên là mi.
Liên Hải Thiên mở bừng mắt dậy thét :
- Vậy thì ra mi chính là người võ lâm Trung Nguyên mời ra để đối địch cùng ta?
Vô Tông Khách ngửa mặt nhìn trời, đưa tay trỏ Bích Cơ mà nói :
- Ta muốn mang con gái của mi đi.
(thiếu trang)
... kẻ đa mưu túc trí, được võ lâm Trung Nguyên mời ra đối địch với Liên Hải Thiên.
Đã từng nghe các môn phái từ Thiếu Lâm cho chí Nga Mi, vô số cao thủ đều bại trong tay Liên Hải Thiên, mà người này lại hơn Liên Hải Thiên một bực, vì vậy không thể khinh thường, do đó vừa xáp trận là ông ta tung ra đòn độc ngay.
Biết rằng nếu mình làm ngơ để cho tên này tự do bắt Bích Cơ thì danh tiếng của bốn chữ Tây Phương Kiếm Thánh sẽ trôi theo dòng nước, từ đây không có mặt mũi nào nhìn những người trong võ lâm nữa.
Ông ta quyết định dùng kiếm thuật tài tình của mình mà thanh toán tên này. Vừa trông thấy Vô Tông Khách lánh được một đòn, ông ta liền cất lên một tiếng hú dài, rồi thân hình đuổi theo cấp tốc, tung ra thêm ba kiếm liên hoàn.
Vô Tông Khách nhìn thấy trước mắt của mình ánh gươm loang loáng, bóng kiếm trùng trùng, vội vàng tung ra ba thế liên hoàn.
Ba thế võ này thảy đều chọn lọc từ trong đường võ “Tay trắng đoạt gươm vàng” rồi chế biến thành ra huyền diệu vô song, chuyên dùng để đối địch với kẻ thù bằng hai bàn tay trắng.
Người ta thấy hai cánh tay khẳng khiu của Vô Tông Khách tung bay lã lướt, vừa điểm vào những yếu huyệt trên mình của Mộ Dung Kim, vừa thừa thế để cướp thanh trường kiếm.
Nhưng đã mang mỹ hiệu Tây Phương Kiếm Thánh thì kiếm thuật đâu phải tầm thường, lại một lần nữa dốc hết toàn lực ra. Vì vậy khi thế võ thứ hai của ông ta tung ra là Lưỡng Kiếm Nghênh Xuân tuy chém ra một đường mà tách làm hai ngõ, tấn công một lượt vào giàn trên và giàn dưới của Vô Tông Khách.

Vô Tông Khách vội vàng xử một thế Phụng Hoàng Thăng Thiên bay vút lên trên hơn ba trượng, rồi vung bàn tay tả ra. Năm ngón tay chia ra làm năm đường tấn công một lượt vào năm yếu huyệt nằm rải rác trên đầu của Tây Phương Kiếm Thánh, là huyệt Thái Dương, Ngọc Chẩm, Thiên linh cái và huyệt Đầu Dà.
Ra tay thật là cay độc, nếu là một người tầm thường thật khó lòng trốn tránh, vì bàn tay của ông ta giăng mắc bốn bề, chập chờn bất định, nửa thủ nửa công.
Tây Phương Kiếm Thánh thấy vậy vội xử một thế Phụng Điểm Đầu, khẽ gật đầu né tránh... Nào ngờ miếng đòn độc ác kia lại là đòn giả, miếng Phụng Điểm Đầu vừa thực hiện được một nửa thì bàn tay hữu của Vô Tông Khách từ một chiều hướng không thể nào ngừa trước thò xuống, dùng hai ngón tay giữa và áp út kẹp lấy sóng gươm.
Tây Phương Kiếm Thánh giật mình vì rõ ràng đó là một biến thế trong đường "Tay trắng đoạt gươm vàng". Ông ta vội vàng xuống một cái Xà tấn để xê dịch lưỡi gươm xuống hơn ba tấc rồi thình lình hự lên một tiếng, tung ra một thế Ngọc Long Bàn Trụ.
Vô Tông Khách thấy mình sắp sửa thành công, định dùng ngón trỏ vào Uyển mạch của Tây Phương Kiếm Thánh ngõ hầu đoạt gươm. Nào ngờ Mộ Dung Kim đã biết trước nên vội vàng sử dụng một thế kiếm Kiếm hư không. Đường gươm trong tay của lão ta xoắn tít như thân hình một con rắn độc, chập chờn như muốn quấn chặt lấy bàn tay của Vô Tông Khách.
Thế võ thật là hư không huyền ảo, giống như cái tên của nó, vì vậy mà một người võ nghệ cao siêu như Vô Tông Khách cũng phải thu hồi về thế võ của mình, chứ chẳng dám tiếp tục tấn công.
Nhờ vậy mà hai đối thủ dang ra trong chớp mắt, nhưng Tây Phương Kiếm Thánh chân chưa dừng gót thì thân hình tức tốc trỗi lên hào quang loang loáng. Lưỡi gươm trong tay ông ta chia ra làm ba ngõ, tấn công vào huyệt Kiến Lý, Khí Hải và Đan Điền.
Vô Tông Khách buông ra một tiếng cười hậm hực, bất thần trổ một thế Thất Tinh liên hoàn bộ, bắn lùi ra phía sau.
Thường thường, Thất tinh liên hoàn bộ phải liên tiếp bắn lùi bảy bước, nhưng bây giờ Vô Tông Khách bỏ hết uy lực, chỉ lùi có hai bước rưỡi, liền tức tốc lướt tới vùng hai bàn tay ra, xử một thế Tiểu Lý Tàng Đao.
Nhờ bắn lùi ra hai bước rưỡi nên ba mũi gươm của Tây Phương Kiếm Thánh không thể uy hiếp nổi ông ta và thế Tiểu Lý Tàng Đao kịp thời đối phó. Tây Phương Kiếm Thánh chưa kịp trở tay thì Vô Tông Khách đã thình lình nhập nội. Bàn tay hữu của ông ta liên tiếp

vỗ ra ba chưởng để làm rối mắt đối phương rồi bàn tay tả dựng lên như một lưỡi đao, trảm ngang qua cổ của Mộ Dung Kim.
Đòn thật là bạo. Bàn tay bằng xương bằng thịt của Vô Tông Khách xé gió vì vèo, trảm ngang qua cổ, khí thế còn mạnh mẽ hơn lưỡi đao thật bội phần.
Thân hình của Tây Phương Kiếm Thánh thình lình bất động đứng sừng sững như một pho tượng đá. Chờ cho lưỡi đao bằng tay của Vô Tông Khách chỉ còn cách cần cổ của mình chừng ba tấc, thình lình ông ta nạt lên một tiếng, xuống thế Trung Bình tấn và nhờ đó mà tránh thoát được đường "đao" lợi hại kia.
Ông ta nghe một luồng gió mạnh lướt ngang qua đầu mình, hơi lạnh thấu xương. Cái thế Trung Bình tấn của Tây Phương Kiếm Thánh chỉ tuông ra một nửa liền tức tốc đổi ra Chảo Mã, một đường Độc Kiếm Khai Sơn lập tức trổ ra, đâm vèo vèo vào giàn dưới của Vô Tông Khách.
Liên Hải Thiên đứng bên ngoài chắt lưỡi khen thầm, ông ta nói nhỏ :
- Bốn chữ Tây Phương Kiếm Thánh quả thật danh bất hư truyền.
Còn Vô Tông Khách nãy giờ tung ra mấy đòn độc nhưng không sao cướp được lưỡi gươm trong tay của Mộ Dung Kim, bây giờ lại nghe tiếng khen của Liên Hải Thiên có lẽ lòng tự ái bị chạm. Phen này ông ta dùng trọn miếng Thất tinh liên hoàn bộ bắn lùi ra phía xa xa.
Đoạn buông ra một chuỗi cười lanh lảnh, hất hàm nói với Liên Hải Thiên rằng :
(Thiếu trang)
Đó là một thế võ mà Tây Phương Kiếm Thánh đã nhiều công phu nghiền ngẫm mới sáng chế ra để chọi lại thế võ lừng lẫy, tiếng tăm kia.
Vừa đúng lúc thân hình của Tây Phương Kiếm Thánh dấy động thì bên này Vô Tông Khách cũng đảo mình nửa vòng để lấy trớn. Chỉ vỏn vẹn nửa vòng đó mà điệu bộ của Vô Tông Khách đã thay đổi liền liền hơn bốn năm thế và cành cây nhỏ bé trong tay nhờ nội lực truyền vào, cứng rắn vô song đâm ra tua tủa, phá vỡ thế công của Kiếm Thánh.
Mộ Dung Kim ỷ thanh trường kiếm của mình là một lưỡi gươm chém sắt như chém bùn nên không tránh né, mà vẫn chém tới ào ào. Chợt thấy cành cây trong tay của Vô Tông Khách đâm ra tua tủa như trăm nghìn ngọn giáo.
Đã là Kiếm Thánh, thì đường gươm tất vô cùng lợi hại. Thế võ vừa tuông ra một nửa ông ta vội vàng đổi cung, để cho chiều hướng tỏa ra thành một vòng tròn, với tầm uy lực vô cùng rộng rãi, phạt ngang

qua vũ khí trên tay của Vô Tông Khách.
Mộ Dung Kim buông ra một tiếng cười khoái trá, ngỡ rằng phen này mình sẽ hủy diệt binh khí của đối phương.
Nào ngờ, một tiếng cảng thanh tao vang lên, hai món binh khí va chạm vào nhau và phát ra một tiếng động như tiếng khua của sắt thép.
Mộ Dung Kim giật mình kinh hãi, thối lui một bước, quắc mắt nhìn thanh trường kiếm của mình để soát lại vũ khí. Thấy lưỡi gươm của mình vẫn còn nguyên vẹn, ông ta thở phào một hơi nhẹ nhõm.
Tuy vậy, trong lòng lấy làm hồi hộp, không ngờ Vô Tông Khách truyền nội lực của hắn vào một cành cây mà trở nên cứng rắn đến thế.
Thử so qua một lần, ông ta biết rằng mình không thể nào dựa vào vũ khí mà lấn lướt đối phương, phen này ông thay đổi chiến thuật, thình lình dấy động thân hình, nhẹ nhàng lả lướt như một cánh bướm vờn hoa, tung ra toàn là những đường gươm vô cùng mềm mại.
Kiếm pháp vốn là một môn võ thuộc về nhuyễn công, mà lại đủ một tay thuộc hạ thặng thuộc hàng Kiếm Thánh thi triển thì sự mềm mại của nó thật là khôn tả.
Liên Hải Thiên đứng bên ngoài, thấy lưỡi trường kiếm trong tay của Mộ Dung Kim tung ra như một giải lụa bạch, nhẹ nhàng uyển chuyển, bao bọc lấy toàn thân của Vô Tông Khách.
Vô Tông Khách cười khoái trá để rồi sử dụng cành cây nhỏ bé trong tay mình, xé gió vì vèo kháng cự một cách vô cùng ngoạn mục với lưỡi gươm thiên biến vạn hóa của Mộ Dung Kim.
Người ta thấy cành cây kia như một con rắn bạc tung tăng ngoe nguẩy xỉa xói vào giải lụa bạch của Mộ Dung Kim.
Khá khen cho Vô Tông Khách, mặc dầu chỉ dùng có một cành cây cỏ non mà đấu chiến với một tay thuộc hàng Kiếm Thánh, sử dụng một thanh kiếm báu mà vẫn chống trả có thừa.
Một trăm hiệp trôi qua, mặc dầu đôi bên vẫn còn cầm động ngang ngửa nhưng người ta thấy lưỡi kiếm trong tay của Mộ Dung Kim chỉ phát tới ngần ấy, chứ không tài nào tỏ ra uy lực thêm hơn nữa.
Ngược lại, cành cây trong tay của Vô Tông Khách thì lại biến hóa khôn lường, khí thế chỉ có tăng mà không có giảm.
Phần Liên Hải Thiên thì nãy giờ đã thọ trọng thương nên phải ngồi xếp bằng mà điều công để trị thương.
Cùng với chiến cuộc của Kiếm Thánh và Vô Tông Khách, sắc mặt của Liên Hải Thiên dần dần tươi tỉnh, nãy giờ ông ta nghe thấy Vô Tông Khách quyết định bắt con gái của mình, trong lòng vừa giận lại

vừa sợ, vì cứ theo uy danh của tên này thì hắn muốn làm việc gì thì phải thi hành cho kỳ được.
Vì vậy mà ông ta mặc dầu đang điều khí trị thương nhưng trong lòng thầm tính sẵn mưu kế, hễ gặp dịp tốt là thanh toán tên này, ngõ hầu cứu Bích Cơ ra khỏi vòng nguy hiểm.
Một mặt vận công, một mặt sẽ hé mắt xem cuộc chiến, ông thấy Vô Tông Khách lần lần thắng thế, trong lòng lấy làm hồi hộp, biết rằng tình trạng kéo dài thì bất lợi cho Tây Phương Kiếm Thánh.
Vì vậy ông ta cố gắng vận dụng nội lực của mình để trị thương mau hoàn tất.
Trong khi đó, Mộ Dung Kim đang trổ hết sức bình sanh ra những ngón tuyệt kỹ quyết lòng hạ Vô Tông Khách.
Nhưng với một cành cây bé nhỏ trong tay, Vô Tông Khách tung hoành ngang dọc, làm cho thanh trường kiếm của Mộ Dung Kim không bao giờ bén mảng tới gần trong vòng một trượng.
Tình thế này làm cho Liên Hải Thiên bất giác khẽ cau mày. Nếu một khi Tây Phương Kiếm Thánh thảm bại trong tay Vô Tông Khách thì tánh mạng của Bích Cơ Ma Nữ đâu còn.
Trong lúc đó thì một luồng hơi ấm xông lên tận Chí Đường rồi tỏa xuống Trung Lâu, qua Đan Điền mà sắp sửa vào Khí Hải.
Nếu một khi làn hơi ấy mà vào tận huyệt Khí Hải thì vết thương của ông ta sẽ bình phục.
Vì vậy mà ông ta gắng sức giữ cho hơi thở được điều hòa, bao nhiêu hơi sức thảy đều dồn vào làn hơi ấm đó, để đẩy cho nó lọt vào huyệt Khí Hải.
Trong khi đó, chợt thấy Tây Phương Kiếm Thánh thình lình trượt chân té ngửa, và Vô Tông Khách cất lên một tiếng hú thật dài, lướt tới vung ngọn roi, chĩa thẳng vào huyệt Hầu Đầu của Mộ Dung Kim mà đâm tới.
Nào ngờ, cái trượt chân của Mộ Dung Kim chỉ là một thế võ dụ địch, và Vô Tông Khách lòng mừng khấp khởi, lướt tới tấn công vào huyệt Hầu Đầu.
Ngọn roi chỉ còn cách thân hình của Mộ Dung Kim chừng năm tấc thì lưỡi gươm trong tay của lão bỗng thình lình thay chiều đổi hướng, vẽ một vòng tròn giữa không trung để lấy trớn.
Nhờ trớn đi đó mà thân hình của Mộ Dung Kim lệch sang một bên hai tấc và đường gươm của Mộ Dung Kim mượn đà đó mà trảm ra một đường vào đùi của đối thủ.
Người ta thấy Vô Tông Khách lỡ bộ, luống cuống thu roi trở về để đỡ... Mộ Dung Kim cũng khấp khởi mừng thầm, nghĩ rằng phen này

có thể thủ thắng đối phương.
Nào ngờ Vô Tông Khách là một người từng trải giang hồ, cái kế dụ địch kia làm sao che mắt nổi ông ta. Tương kế tựu kế, chờ vào Tây Phương Kiếm Thánh tấn công mình rồi ông ta mới giả vờ luống cuống thu roi trở về.
Thật ra bàn chân của Vô Tông Khách đã sẵn sàng chờ đợi, điệu bộ luống cuống thu gươm trở về chỉ là đòn giả để làm rối mắt đối phương mà thôi. Giữa lúc Tây Phương Kiếm Thánh vô cùng đắc chí thì ngọn cước của Vô Tông Khách đã bắn lùi ra phía sau ba bước, vừa tránh khỏi đường gươm của Mộ Dung Kim.
Để rồi lão ta trờ tới thêm hai bước nữa, cành cây bé nhỏ trong tay của Vô Tông Khách xé gió vèo vèo, điểm một ngọn thần tốc vào huyệt Đan Điền của Mộ Dung Kim.
Vì cầm chắc cái thắng trong tay, Mộ Dung Kim không ngờ đối phương lại mượn chiếc bẫy của mình gài ngược lại mình, vì vậy mà khi thế sát thủ của Vô Tông Khách buông ra, mọi người thảy đều rú lên những tiếng kinh hoàng vì cứ theo tình thế đó mà suy thì ngọn roi trên tay của Vô Tông Khách chắc chắn sẽ đâm trúng huyệt Đan Điền.
Mộ Dung Ngọc gầm lên một tiếng như trời long đất lở, nhảy bắn tới nhanh như một đường tên. Thân hình của chàng chưa tới, đã tuốt thanh trường kiếm trong tay đâm ra một đường Độc long xuất hải.
Nhưng cũng chính vào lúc đó, một tiếng hú thanh tao lảnh lót cất lên giữa đêm trường tĩnh mịch và chiếc bóng mờ thứ hai vèo vèo bay tới ra tay can thiệp.
Chiếc bóng này đi sau mà tới trước, đường Độc long xuất hải của Mộ Dung Ngọc chỉ tuông ra một nửa thì chiếc bóng đen đã lướt qua khỏi mặt chàng, vung bàn tay trắng ra tấn công vào hậu tâm của Vô Tông Khách.
Về phần Vô Tông Khách thấy Tây Phương Kiếm Thánh đang cơn thất thế, vũ khí trong tay mình lại tung ra đúng lúc, đòn thấy kết quả đến nơi bỗng nghe có tiếng đường gươm xé gió đâm tới vèo vèo.
Lắng tai nghe tiếng động sau lưng mình, thấy đường gươm đang cắt gió kia so với thế võ của mình đang sử dụng chậm hơn một bước, nghĩa là ông ta có thể thong thả hạ Tây Phương Kiếm Thánh rồi sẽ quay đầu lại đối địch cũng vẫn còn chưa muộn.
Nhưng nào ngờ tiếp theo đó có một luồng gió lạ tốc độ nhanh hơn đường gươm kia quá nhiều, và trong khoảnh khắc, có năm luồng gió lạnh thấu xương ép vào năm đại huyệt sau lưng mình.
Vô Tông Khách tức tối bồi hồi. Ông ta nghiến răng kèn kẹt, vận dụng hết chân khí trong người để bế hết tất cả các huyệt đạo sau lưng

mình, ráng chịu một đòn để thanh toán Tây Phương Kiếm Thánh.
Nào ngờ bàn tay của người đánh lén chưa tới thì áp lực thâm hậu vô biên đã tràn tới trước, Vô Tông Khách tưởng chừng như bị năm mũi dùi sắt đâm thẳng vào năm đại huyệt của mình, làm cho ông ta cơ hồ nghẹt thở.
Liệu thế đổi đòn này không kham, vì dầu mình có lấy mạng của Tây Phương Kiếm Thánh đi nữa thì tánh mạng của mình cũng không còn.
Là một người nhiều kinh nghiệm, Vô Tông Khách không bao giờ dám liều lĩnh để làm một công việc lộng hiểm.
Nuốt cái căm tức vào lòng, Vô Tông Khách nhún nhẹ hai gót chân để cho thân hình của ông ta như một người trượt tuyết, trượt xéo sang cánh tả.
Nhờ cử động đó mà ông ta thoát khỏi năm đường chỉ lực của người đánh lén, nhưng chân vừa chạm đất thì tiếng gươm xé gió lại nổi lên.
Thì ra Tây Phương Kiếm Thánh ban nãy vì lỡ một bộ nên bị Vô Tông Khách tấn công một đòn hiểm hóc vào Đan điền nhưng đối phương của mình dùng một thế Hành Vân Hoạt Tuyết để lướt qua khỏi mặt mình. Chộp lấy cơ hội nghìn vàng, lưỡi gươm trong tay của Mộ Dung Kim tức tốc loang ra một đường bán nguyệt để lấy trớn chém với theo Vô Tông Khách một gươm nhanh không thể tả.
Nhưng Vô Tông Khách vừa nghe tiếng gió lạ nổi lên, liền lập tức xử thêm một đòn Hành Vân Hoạt Tuyết để thêm một cái nhảy nữa là thoát khỏi tầm uy lực của Tây Phương Kiếm Thánh.
Sau khi thấy phía hậu tâm của mình đã hết những luồng gió lạ, Vô Tông Khách liền quay đầu nhìn nhìn lại. Thì ra sau lưng ông Mộ Dung Kim, Liên Hải Thiên và Mộ Dung Ngọc đang giăng thành hình chữ nhứt, mở mắt trừng trừng nhìn theo mình. Trên mặt mọi người thảy đều đằng đằng sát khí!
Thì ra giữa lúc Tây Phương Kiếm Thánh là Mộ Dung Kim đang nằm trong tình trạng hiểm nguy thì Liên Hải Thiên cũng vừa điều công hoàn tất. Ông ta thấy Mộ Dung Ngọc nhảy tới tiếp cứu phụ thân nhưng tài bộ đó so với Vô Tông Khách thì quá vụng về.
Vì vậy mà khi một làn hơi ấm vừa xông vào huyệt Khí Hải, ông ta cất lên một tiếng hú vang lừng, nhảy vào can thiệp.
Bao nhiêu công lực của ông ta thảy đều dồn vào năm ngón tay để xử một đòn Ngũ Chỉ Thám Yêu, đi sau mà tới trước, kích vào hậu tâm của Vô Tông Khách để gỡ nguy cho Kiếm Thánh.
Và bây giờ ba người đang hầm hè mở đợt tổng tấn công Vô Tông Khách và cả ba người đều có ba ý tưởng khác nhau. Liên Hải Thiên thì sợ Vô Tông Khách bắt lấy con mình, mặc dầu bảo rằng đưa con

mình vào chỗ cao sang quyền quí nhưng biết đâu đó chẳng là điều bất hạnh cho Bích Cơ.
Phần Mộ Dung Ngọc thì thấy Bích Cơ đã là vị hôn thê của mình, nếu một may lọt vào tay của Vô Tông Khách thì thật là lành ít dữ nhiều. Vì vậy mặc dầu biết tài bộ của mình so với Vô Tông Khách hãy còn non kém nhưng hắn cũng quyết đem sức lực của mình để gây cho lão già này một vài trở ngại.
Phần Mộ Dung Kim thì gần trót một đời người hùng cứ một phương, mang danh hiệu là Kiếm Thánh mà ngày hôm nay chạm trán với Vô Tông Khách bị hắn ta dùng một cành liễu mà đánh một trận tơi bời, lại ngang nhiên tuyên bố rằng sẽ bắt con dâu của mình đi. Nếu cứ nhắm mắt xuôi tay thật lấy làm hổ thẹn với người trong võ lâm. Bốn chữ Tây Phương Kiếm Thánh sợ từ nay sẽ như bọt tan bãi biển, bèo trôi đầu ghềnh, làm sao còn đất đứng trong võ lâm nữa.
Vì vậy mà cả ba người này thảy đều có ý muốn đè bẹp Vô Tông Khách mới hả dạ cam tâm.
Mấy tháng trước đây, một tay Liên Hải Thiên đánh bại các hàng cao thủ của các môn phái mà hùng cứ một dãy giang sơn hơn hai nghìn dặm, thanh thế vẫn còn lẫy lừng khắp đó đây, bây giờ ông quyết hạ Vô Tông Khách để giữ thanh danh của mình.
Cất lên một tiếng hú dài, Liên Hải Thiên nhảy xổ tới, đóng vai trò tiên phong đấm vào giữa mặt Vô Tông Khách một quả đấm. Bàn tay của ông chỉ còn cách mặt của Vô Tông Khách chừng năm tấc thình lình quét ngang dữ dội, một đòn mà bao gồm hai thế, làm cho Vô Tông Khách vừa nhún chân bắn lùi, vừa khoa tay trước mặt mình để ngăn luồng chưởng lực của Liên Hải Thiên.
Thân hình của ông ta bắn lùi ba trượng, nhưng chân chưa chấm đất, hai cha con Tây Phương Kiếm Thánh tức tốc mở thế gọng kềm, hai thanh bảo kiếm như hai con bạch long uốn khúc, chia ra hai bên tả hữu đánh ép Vô Tông Khách vào giữa.
Khá khen cho Vô Tông Khách, ông ta chỉ sử dụng có hai bàn tay trắng mà chống cự với ba tay cao thủ, trong đó có hai người cầm hai thanh bảo kiếm, và Mộ Dung Kim lại nghiễm nhiên là một người đứng vào hàng Kiếm Thánh.
Tuy vậy, ông ta vẫn chống trả có thừa. Người ta thấy hai bàn tay của Vô Tông Khách tung bay biến hóa thành thiên hình vạn trạng, có lúc tung ra những thế đao, khi thì như kiếm, lúc lại như thương, khi thì như kích.
Vì cành cây trong tay của Vô Tông Khách ban nãy đã ném trên mặt đất nên bây giờ ông ta chỉ sử dụng toàn là những môn tuyệt kỹ của

cách môn phái, hòa lẫn trong những thế "Tay trắng đoạt gươm vàng" mà chống lại ba tay đối thủ.
Liên Hải Thiên biết trận chiến này sẽ quyết định thanh danh của mình còn hay mất, vì vậy mà ông cứ bao nhiêu tuyệt kỹ thảy đều mang ra sử dụng.
Còn hai cha con của Kiếm Thánh được dịp khoe tài. Mộ Dung Ngọc lại yêu Bích Cơ tha thiết, thành thử ra thảy đều dốc hết toàn lực ra tấn công.
Vì vậy mà một trăm hiệp trôi qua mà vẫn chưa hạ được Vô Tông Khách. Kiếm Thánh nóng lòng nên vội đưa mắt ra dấu cho Mộ Dung Ngọc biết và hai cha con tức tốc thi triển đường Nhị nghi kiếm.
Vô Tông Khách thình lình thấy kiếm pháp của đối phương thay đổi, những đường gươm bay tua tủa, lưỡi này chưa dứt lưỡi nọ đã tràn tới liên miên bất tận như nước trường giang chảy, không biết đâu là cùng tận.
Rõ ràng thấy lưỡi thứ nhất tấn công vào giàn trên, vừa kịp đối phương thì lưỡi kiếm thứ nhì tràn tới tấn công giàn dưới, rồi thoắt một cái lại biến thế trở thành gọng kềm mà tấn công tả hữu.
Chỉ có hai lưỡi kiếm, nhưng khéo sử dụng cho nên biến thành một ngàn lưỡi kiếm chập chờn giăng mắc bốn phương, trở thành một rừng gươm trùng trùng điệp điệp.
Trong lúc đó thì hai bàn tay của Liên Hải Thiên cũng thình lình đột biến, không còn mạnh bạo như khi nãy mà trở nên biến ảo lạ kỳ.
Thân hình của ông ta lả lướt như cành liễu trong cơn bão loạn, hai bàn tay cực kỳ mềm dẽo, chỉ trở ra toàn là những thế võ vuốt huyệt và điểm huyệt, tuy rằng nhẹ nhàng nhưng vô song.
Dưới thế công hùng hậu đó, Vô Tông Khách quả thật lâm vào tình trạng cực kỳ khó xử. Chợt nghe ông ta cười :
- Không ngờ chúng bây hôm nay lại ỷ thế hiếp cô!
Có tiếng của Kiếm Thánh trả lời :
- Sẵn cơ hội này ta cho mi nếm mùi Nhị nghi kiếm pháp để chừa bỏ tánh hay can thiệp vào việc riêng của kẻ khác. Nghe đồn Hiệp Nghĩa tông danh vang cái thế, không ngờ lại tầm thường đến mức này.
Câu nói vừa đến đây liền bị một chưởng cắt ngang.
Có một câu nói thanh tao cất lên :
- Ai bảo Hiệp Nghĩa tông tầm thường. Hãy mở mắt nếm mùi tuyệt kỹ của Hiệp Nghĩa tông.
Nói rồi hai bóng người nhảy xổ vào vòng chiến. Bích Cơ đứng bên ngoài bám chặt lấy cánh tay của mẹ mình, khe khẽ rú lên :
- Trời... Đường...

Nga Mi nữ giật mình quay phắt lại, bắt gặp ánh mắt của con mình tỏa ra một thứ tình cảm đậm đà khôn tả.
Thì ra hai người mới tham gia vào vòng chiến kia chính là Trần Như Phong và Đường Luân.
Số là lão già Trần Như Phong thừa lúc mọi người chẳng chú ý đến Đường Luân, ông ta vội trổ thuật khinh công tuyệt kỹ, lén bước ra ngoài ôm lấy Đường Luân rút vào một khu rừng gần đó mà chữa trị cho những vết thương đang trầm trọng của chàng.
Nhờ nội lực bền bĩ và nhờ lối trị thương phải phép nên chỉ độ mấy nén hương thì tinh thần của Đường Luân hoàn toàn hồi phục.
Hai người thoáng nghe thấy bên ngoài kia có tiếng quyền cước hòa trong gió và tiếng bảo kiếm cắt không khí nghe vèo vèo. Với thính giác lão luyện của mình, Trần Như Phong đã biết có cuộc xô xát với nhau giữa những tay cao thủ.
Nhìn ra, ông ta bất giác bay hồn bạc vía vì thấy Vô Tông Khách đang bị hai cha con Mộ Dung Kim dùng Nhị Nghi kiếm pháp đưa vào tình thế hiểm nguy cộng thêm chưởng pháp của Liên Hải Thiên quá ư huyền diệu nên ông ta hoàn toàn nằm trong tình thế bị động.
Lại nghe Mộ Dung Kim dùng lời mạt sát Hiệp Nghĩa tông nên Trần Như Phong vội vàng nhảy ra can thiệp, và Đường Luân cũng tức tốc rượt theo sau.
Hai người vừa tham gia vào vòng chiến, lập tức lật ngược tình thế, vì bây giờ đã trở nên một chọi một. Thế là ba cặp đấu với nhau tưng bừng.
Đường Luân tay cầm Hỏa Long thần kiếm tấn công Mộ Dung Ngọc, còn Trần Như Phong thì mặt mày tươi cười, tay cầm vỏ thanh Hỏa Long thần kiếm khuấy rối Mộ Dung Kim, còn lại Vô Tông Khách thì dùng tay trắng chọi với Liên Hải Thiên.
Các đôi này thảy đều vừa tay xứng sức. Mộ Dung Ngọc thình lình thấy tình địch của mình xuất hiện, hơi giận tràn hông, múa tít thanh Thanh nguyệt cổ kiếm, sử dụng toàn là tuyệt kỹ của Kiếm Thánh, tấn công Đường Luân như vũ bão.
Về phần Đường Luân được dịp thẳng tay đấu chiến với một người nổi tiếng là đẹp trai, và là con của hàng Kiếm Thánh, chàng quyết trổ hết nghề riêng của mình trước mặt Bích Cơ cho thỏa chí.
Vì vậy mà thanh Hỏa Long thần kiếm trong tay chàng vùng vẫy như rồng thiên ra biển, kháng cự với Mộ Dung Ngọc vô cùng mãnh liệt.
Về phần Trần Như Phong, vì chỉ dùng có một chiếc vỏ kiếm để kháng cự lại một lưỡi gươm chém sắt như chém bùn vì vậy nên có phần chật vật. Ông ta chỉ sử dụng những thế võ cực kỳ hài hước để tránh

né những đường gươm hùng hậu của Mộ Dung Kim.
Bích Cơ Ma Nữ đứng bên ngoài trông thấy ông ta tung tăng nhảy nhót như một con khỉ đứng trên lử nóng bất giác bật phì cười.
Còn Liên Hải Thiên thì đối địch với Vô Tông Khách, một người thì tài ba xuất chúng, một kẻ lại danh tiếng lẫy lừng, thât là kỳ phùng địch thủ.
Bích Cơ Ma Nữ đứng bên ngoài lại mở mắt trừng trừng nhìn về phía Đường Luân đang sát phạt với Mộ Dung Ngọc.
Nàng thấy lưỡi gươm trong tay của Mộ Dung Ngọc biến thành một luồng bạch quang sáng ngời, bao bọc lấy toàn thân của Đường Luân.
Còn lưỡi Hỏa Long thần kiếm lại biến thành một đạo hồng quang đỏ ngầu, chống trả kịch liệt với Mộ Dung Ngọc.
Ba hiệp trôi qua, thình lình Mộ Dung Ngọc nạt lên một tiếng :
- Đỡ!
Rồi cất lưỡi kiếm của mình chém sả vào giữa mặt Đường Luân một đòn dữ dội.
Lưỡi Hỏa Long thần kiếm trong tay của Đường Luân kịp thời gạt đỡ.
Vì vậy mà chàng tức tốc vung lưỡi Hỏa Long thần kiếm tấn công thẳng vào Hồng môn của địch, đó là đòn Kim Cang Thác Thiên.
Bên tai chàng nghe tiếng khàn khàn của sắp cất lên :
- Hay lắm... lấy độc trừ độc!
Hai lưỡi báu kiếm chạm vào nhau vang lên một tiếng “cảng” rợn người, lửa bắn tung tóe. Mộ Dung Ngọc vội vàng bắn lùi năm bước, đưa mắt soát lại thanh Thái Nguyệt cổ kiếm.
Hắn giựt mình sửng sốt vì lưỡi báu kiếm trong tay đã mẻ đi một miếng. Ngẩng đầu nhìn lên thấy Đường Luân đang mỉm cười nhìn lưỡi Hỏa Long thần kiếm. Thì ra lưỡi cổ nguyệt mặc dầu giá đáng nghìn vàng nhưng làm sao sánh lại với lưỡi Hỏa long.
Mộ Dung Ngọc vội vàng lấy lại bình tĩnh, vù vù chém ra ba thế liên hoàn.
Kim cang khóa hải chọi với Kim cang thác thiên, rồi Kim cang phục hổ chọi với Kim cang giáng long. Hai luồng kiếm khí loang loáng hòa hợp chàng nhau và lại vang lên mấy tiếng rổn rảng.
Thì ra những thế võ này thảy đều tương khắc với nhau và chế phục với nhau một cách tài tình.
Thêm năm hiệp nữa trôi qua, chợt Mộ Dung Ngọc cất mình bay bổng lên ba trượng, dùng ngón chân xoi thẳng xuống như một mũi dùi tấn công và hàm hạ của Đường Luân.
Cùng trong một lúc, thanh Thái nguyệt cổ kiếm tung ra một đòn Kim

cang phục hổ, chém thẳng vào giữa đỉnh đầu của Đường Luân.
Bích Cơ nghe Đường Luân rú lên một tiếng, rồi nhún chân bỏ chạy. Trong lòng nàng thảng thốt kinh hoàng, chưa kịp kêu lên một tiếng thì bên kia Mộ Dung Kim đã thét lên :
- Ngọc nhi, mau mau thu kiếm rút lui!
Nhưng lời nhắc này đã trễ, thân hình của Đường Luân vừa tức tốc chạy ra ngoài ba thước, thình lình quay phắt trở về, và lưỡi Hỏa Long thần kiếm tỏa ra một đạo hồng quang sáng rực. Tức khắc, Mộ Dung Ngọc liên tiếp trúng hai nhát đòn, máu thắm đầm đìa.
Thế ra đó là chiêu Phong Đàng Đại La, một đường gươm sát thủ cuối cùng của Đại la kim cang kiếm pháp.
Mộ Dung Ngọc sắc mặt tái xanh, ôm lấy vết thương mà rên rĩ. Người ta thấy chiếc áo thư sinh của Mộ Dung Ngọc bị cắt đứt hai đường, máu trào ra cuồn cuộn.
Thì ra với thế võ này Đường Luân có thể đâm suốt qua tim của Mộ Dung Ngọc một cách dễ dàng, nhưng chàng vốn có từ tâm nên khi chỉ đi một nửa đường gươm bất giác mềm lòng cắn răng đẩy lưỡi kiếm đi sang cánh hữu.
Một tràng tiếng vang khua lên rổn rảng, thanh Thái Nguyệt bị thần lực của Đường Luân từ trong thanh Hỏa Long thần kiếm làm cho gãy tươi mấy đoạn và đường gươm cắt xéo thành hai vết thương nặng nề.
Vào lúc đó thì “véo, véo, véo” ba đốm sáng lập lòe xé gió bay vù vào mặt Đường Luân.
Thì ra Mộ Dung Kim nãy giờ đấu với Trần Như Phong, vì trong tay có báu kiếm lại thêm đối thủ là Trần Như Phong yếu hơn ông ta một bực, đồng thời trong tay chỉ có một chiếc võ kiếm nên Mộ Dung Kim hoàn toàn làm chủ tình hình.
Tuy vậy, lấn áp ngón đòn Trần Như Phong không phải là một việc dễ vì lão già này cứ khôn ngoan lẫn trốn một cách hoạt kê, hài hước. Thỉnh thoảng ông ta lại thừa cơ điểm ra một ngón, tấn công các yếu huyệt của Kiếm Thánh.
Mộ Dung Kim một mặt trổ hết những thế võ bí truyền để cầm chân lão già họ Trần, một mặt quan sát cuộc chiến giữa con mình và Đường Luân.
Vì vậy mà đã mấy lần ông ta lên tiếng nhắc nhở, chỉ bảo cho con mình.
Mãi đến lần cuối cùng, khi Mộ Dung Ngọc vì cấp công háo thắng nên tung ra một thế Kim Cang Phục Hổ và Đường Luân trả lại đòn Phong Đảng Đại La. Sự diễn biến quá ư mau lẹ, ông vừa nhắc thì đã trễ,

làm cho Mộ Dung Ngọc phải thọ trọng thương.
Lòng thương con tức tốc dâng lên, Tây Phương Kiếm Thánh nghiến răng kèn kẹt, cũng dùng hết sức mạnh của mình chém về phía Trần Như Phong một đòn Phóng Đảng Đại La.
Chiêu thức thật là hùng hậu, đẩy Trần Như Phong bắn lùi năm bước. Thừa một chút rảnh tay đó, ông ta bắn vù ra ba mũi ám khí về phía Đường Luân để ngăn bước tiến của chàng, không cho truy kích Mộ Dung Ngọc.
Tuy mắt trông chưa rõ, nhưng biết rằng lãnh lấy Phong đảng Đại la thì thương tích không nhẹ, Kiếm Thánh bắn vù về phía con mình, thò tay ra bế xốc Mộ Dung Ngọc lên vai. Trong khoảnh khắc đó lại thêm ba mũi ám khí xé gió vèo vèo, chia ra ba đường: thượng, trung, hạ, tấn công vào mình của Đường Luân.
Ban nãy, Đường Luân vừa đảo mình trốn ba mũi ám khí thứ nhất chưa kịp đứng vững thì ba mũi nữa lại ào ào bay tới.
Đường Luân tức tốc xử thân pháp Thiết Bản Kiều, ngã ngửa người ra trốn thoát hai mũi đi phía trên, đồng thời chàng vung tròn lưỡi gươm trong tay mình thành một thế Chỉ Thiên Hoạch Địa, gạt phăng mũi ám khí tấn công vào hạ bàn.
Đến khi chàng lộn người đứng vững thì Tây Phương Kiếm Thánh đã vác Mộ Dung Ngọc lên vai, thoát ra ngoài hơn trượng. Trần Như Phong bỗng ngửa cổ cười dòn, tiếng cười ngạo nghễ của ông ta đưa bước chân của Mộ Dung Kim đi nhanh về phía xa xa.
Trong bóng đêm mờ ảo, hai chiếc bóng của hai cha con Kiếm Thánh nhỏ dần... nhỏ dần... rồi mất hẳn.
Bây giờ giữa chiến trường chỉ còn lại hai tay cao thủ đang chọi với nhau mãnh liệt, đó là Liên Hải Thiên và Vô Tông Khách.
Mọi người trông thấy thân hình của Liên Hải Thiên tiến thoái nhịp nhàng, trông thật là ngoạn mục, toàn là dùng những chiêu thức vô cùng đẹp mắt. Còn bóng dáng của Vô Tông Khách lại thần kỳ biến ảo khôn lường. Bốn bàn tay đi trong gió nghe vi vừa như những đường gươm điêu luyện.
Bỗng thình lình Liên Hải Thiên cất lên một tiếng hú thật hào hùng, đoạn cất mình bay vọt ra phía sau hơn hai trượng.
Nga Mi nữ rú lên :
- Hải Thiên... hãy nương tay... đừng hạ độc thủ với ân nhân...
Nhưng tiếng hú chưa dứt, thân hình của Liên Hải Thiên đã liệng nhanh hai vòng giữa không trung rồi thình lình tống xuống hai chưởng liên hoàn.
Vô Tông Khách nhìn thấy hai luồng chưởng lực từ trên đi xuống thật

là kỳ lạ. Cánh tay hữu đi sau mà tới trước, cánh tay tả đi trước mà tới sau, hai luồng chưởng lực đi chéo vào nhau thật là lạnh lùng khó tả.
Biết nguy, Vô Tông Khách vội vàng dụng thân pháp Hoàng hạc vô tông, thân hình của ông ta nhanh như một con hạc tung cánh giữa lưng trời, lướt nhanh ra khỏi vòng kìm tỏa sau khi kích ngược lên trời hai chưởng kinh thiên.
Nhưng rồi một tiếng "toạc" như xé lụa vang lên, hai hình bóng của ba tay cao thủ xoắn tít vào nhau như hai chiếc chong chóng rồi lại tách rời ra trong khoảnh khắc.
Người ta thấy Liên Hải Thiên và Vô Tông Khách đứng cách nhau ba trượng, mở mắt gườm nhau trừng trừng.
Thì ra ban nãy Liên Hải Thiên đã tung ra một chiêu phi thường lợi hại của ông ta là Tứ Diện Sở Ca, hai đòn bằng tay từ phía trên giáng xuống chỉ là đòn giả, cốt làm cho đối phương rối mắt mà thôi.
Quả thật Vô Tông Khách đã trúng kế, vội vàng lẩn tránh. Nào ngờ hai bàn chân của Liên Hải Thiên lợi hại còn hơn hai chiếc câu liêm, chập chờn giăng mắc bốn phương, phục sẵn để móc vào mình của đối phương một nhát cực kỳ hung hiểm.
Vừa biết mình mắc kế, Vô Tông Khách vội vàng biến chiêu Hoàng hạc vô tông của mình ra thành Phong vân tề hội, năm ngón tay của lão thình lình trổ ngược ra phía sau như một cái vấu ó, chộp ra một đường cay độc vô song.
Chính vào lúc đó thì hai tiếng "toạc" vang lên cùng trong một lúc, nhưng người ngoài chỉ nghe thấy một tiếng mà thôi.
Tiếng vang thứ nhất vì ngón chân cái của Liên Hải Thiên móc nhằm vạt áo của Vô Tông Khách, tiếng vang thứ nhì bởi ngón tay của Vô Tông Khách móc nhầm ống quần của Liên Hải Thiên!
Cả hai đều trốn thoát thế công của đối thủ đường tơ kẽ tóc, và bây giờ hai người đứng mở mắt trừng trừng gườm nhau, trong tay nắm mảnh vải rách của đối phương.
Bốn mắt của hai người thảy đều đỏ ngầu lên vì tức giận. Đây là lần thứ nhất trong đời của hai người này vì đối phương tấn công nhằm chỗ yếu mà phải bị rách quần áo một cách buồn cười.
Rồi hai tiếng hú hào hùng vang lên, hai tay cao thủ lại cất mình trờ tới, tấn công như vũ bão.
Lần này cả hai thảy đều dùng phương pháp quyết tử để thanh toán chiến trường, vì vậy mà cương khí đến ào ào, quyền cước đi trong gió vang lên những tiếng cực kỳ rùng rợn.
Trong chớp mắt, hai người đã trao đổi với nhau hơn hai mươi thế võ tân kỳ sắc bén.

Ngoài Nga Mi nữ ra, những người đứng bên cạnh không ai đủ nhãn lực để bắt kịp động tác phi thường, nhanh nhẹn đó.
Hai chiếc bóng mờ xoắn tít vào nhau thình lình vang lên hai tiếng nạt vang lừng, rồi cả hai đồng một lúc trụ hình đứng lại và so chưởng với nhau.
Đường Luân trông thấy cả hai người đều đứng trong thế chữ Đinh, thò tay ra phía trước, thân hình im lìm bất động như hai pho tượng thép nằm trên bãi biển mênh mông bát ngát.
Một bầu không khí nặng nề u uất lập tức bao trùm, từng đợt sóng từng đợt sóng từ ngoài khơi ồ ạt đổ xô vào bờ, tạo thành một bản nhạc âm thanh vô cùng hùng tráng.
Rồi giữa lưng trời, tiếng sấm sét nổ lên ầm ỉ liên hồi. Trên nền trời đen thẩm nhiều tia chớp ngoằn ngoèo hiện lên, mọi người đều biết hai tay cao thủ này đang trổ hết sức bình sanh để so nội lực.
Thật thế, bao nhiêu sức lực của hai người thảy đều dồn lên cánh tay của mình để tràn sang đối phương.
Và hai luồng sức mạnh kinh thiên đó, giáp nối vào nhau giữa hai lòng bàn tay sắt thép.
Bích Cơ thấy bốn bàn chân của hai người từ từ lún xuống bãi cát vàng trên bờ biển.
Và mưa bắt đầu rơi.
Gió bắt đầu thổi...
Tiếng sóng bắt đầu vang lên như trời lòng đất lở...
Từng đợt sóng khổng lồ vỗ tung vào bờ, làm cho bọt bay trắng xóa.
Bọt sóng hòa lẫn với những hạt mưa rơi thi nhau đổ lên đầu mọi người, đổ lên đầu của hai cao thủ đang dốc hết sức bình sanh tử chiến.
Bốn bàn chân từ từ lún sâu vào mặt cát, ban đầu đến mắt cá chân, rồi đến ống quyển, từ từ lún đến gối.
Độ tàn một nén hương thì mưa càng lúc càng to, và hơi thở của hai người càng lúc càng gấp rút.
Không ai bảo ai, mọi người đều biết cuộc đấu nội lực này đã đến hồi gay go nguy hiểm.
Đường Luân và Bích Cơ không hẹn mà nên, cả hai từ từ tiến vào giữa đấu trường.
Bích Cơ đứng bên cạnh Liên Hải Thiên, còn Đường Luân đứng bên Vô Tông Khách. Cả hai người thảy đều đăm chiêu lo lắng, không biết kết cuộc rồi sẽ ra sao?
Thình lình một tia chớp nổi lên sáng rực, tiếp theo đó vang lên một tiếng sấm như trời long đất lở. Tiếng sấm vừa dứt thì Vô Tông Khách

cùng Liên Hải Thiên đồng một lượt thét lên hai tiếng rợn người, còn lại bao nhiêu tàn lực thảy đều tung hết ra, và cả hai người cùng một lúc ngã ngửa ra trên mặt cát.
Đường Luân và Bích Cơ buông ra hai tiếng rú kinh hoàng. Bích Cơ đỡ Liên Hải Thiên vào lòng mình, còn Đường Luân thì ôm lấy Vô Tông Khách.
Bên khóe miệng của hai đối thủ đồng rỉ ra hai dòng máu đỏ thẫm, máu hòa với nước mưa chảy ròng ròng xuống cổ.
Cả hai người này thảy đều thọ thương, và Bích Cơ gác bàn tay của nàng ngang qua huyệt Hội Tông của Liên Hải Thiên để tiếp sức cho ông ta.
Còn Đường Luân thì ém một tay vào huyệt Đan Điền của Vô Tông Khách truyền nội lực sang cơ thể của ông ta.
Và độ tàn một nén hương nữa, mưa từ từ nhẹ hạt, tiếng sóng gió ngoài khơi cũng dần dần lắng xuống, và sắc mặt của hai người trở lại hồng hào.
Vô Tông Khách thở dài nói :
- Vết thương của ta nặng lắm... nhưng mà con người có sinh thì có tử, mọi việc có bắt đầu thì phải có hồi kết thúc.

Hồi 29
Châu về hiệp phố

Ngừng lại một lúc, Vô Tông Khách lại bắt đầu hổn hển :
- Chúng ta đều là những người luống tuổi, hà tất phải đuổi theo bả hư danh. Hiệp Nghĩa tông của chúng ta thuở nay tiếng tăm lừng lẫy, bây giờ đã tìm được một người nối chí, túc trí đa mưu... và tìm được một người sắc nước hương trời để sánh đôi. Như thế đủ mãn nguyện cho ta rồi.
Ngừng lại một chút, ông lại nói tiếp :
- Đường Luân... để ta kể rõ đầu đuôi công việc cho mi nghe.
“Thiên La Nham vốn là một nơi hoang đảo, trên đó sống nhiều người mang phải chứng bệnh hủi nan y, trong nhóm người ấy có một bậc kỳ nhân, không muốn chứng bệnh này lan tràn ra ngoài nên mới tụ tập bệnh nhân lại mà truyền một thứ Bát trí đại pháp, muốn dùng nội lực thâm hậu để trừ chất độc trong người.

Nào ngờ đó là một thứ chứng nan y nên nội công không thể nào xua đuổi nổi.
Có những bệnh nhân sống lâu ngày trên hoang đảo, không chịu nổi cuộc đời cô độc nên lén trốn đi.
Trong những người vượt ngục đó có một tay cao thủ lẫy lừng là... Thiên La giáo chủ!
Bậc kỳ nhân trên đảo sợ Thiên La giáo chủ sẽ truyền nhiễm chứng bệnh này cho thế nhân nên mới tìm cách bắt lại.
Bậc kỳ nhân này mang hết võ công của mình truyền cho một người ngẫu nhiên đến viếng hoang đảo và nhờ người này tróc nả Thiên La giáo chủ".
Đường Luân hốt hoảng hỏi :
- Người ấy có phải là Liên Hải Thiên?
Vô Tông Khách thở dài :
- Chính thế, chính là Liên Hải Thiên! Liên Hải Thiên vì muốn bắt Thiên La giáo chủ nên mới dùng hết tài sức của mình đánh bại quần hùng mà cưỡng chiếm một giải giang sơn ngót nghìn dặm dọc theo bờ biển. Sự dụng tâm của Liên Hải Thiên thật là cao thâm, nhưng võ lâm Trung Nguyên chẳng hiểu nên mới mời ta ra mặt khống chế Liên Hải Thiên. Nhưng Thiên La giáo chủ lại rất thông minh. Ông ta mượn truyền thiếp làm cho chúng anh hùng hào kiệt thảy đều về đây, và Liên Hải Thiên trở thành một kẻ thù chung của mọi người.
Lúc bấy giờ Trần Như Phong đã tiến đến bên cạnh, ông ta hỏi rằng :
- Vậy thì sự hủy diệt Thiên La Nham là do...
Vô Tông Khách trả lời :
- Những người trên đảo vì mang chứng bịnh hiểm nghèo, không muốn tiếp xúc với thế nhân nên đặt chất nổ trên đảo vì liên tiếp mấy lần bị người ngoài xâm nhập. Ban nãy thấy Địa Ngục môn lướt sóng mà ra, ngỡ rằng người đời sẽ đến đó mà tấn công hải đảo vì vậy đã cho những chất nổ nổ tung tự hủy diệt lấy hòn đảo chứa đựng mầm bệnh nhơ nhớp, ghê tởm đó.
Nói đến đây, ông ta nghỉ một lúc khá lâu rồi bỗng cất lên một tiếng cười sang sảng, nói :
- Nay đầu đuôi công việc ta đã rõ... nhưng ta đã không may thọ thương như vầy... vậy ta cần phải lui vào một nơi vắng vẻ để tịnh dưỡng. Từ đây ngôi chưởng môn Hiệp Nghĩa tông xin truyền lại cho người mới là Đường nhi.
Lúc bấy giờ, phương Đông từ từ rựng sáng, mặt biển mênh mông bát ngát, phẳng lì không một gợn sóng.
Từ chỗ xa xăm, một vầng hồng le lói từ từ lố dạng giữa nơi mây

nước muôn trùng.
Vô Tông Khách hớp một hơi dài dưỡng khí, ngẩng đầu lên nhìn trời cao rộng, nói rằng :
- Đêm dài u ám đã qua, một ngày mới lại bắt đầu. Những người lớn tuổi như ta đều phải lui về trong dĩ vãng. Giải non sông gấm vóc này nên để lại cho những người trẻ tuổi tha hồ ngang dọc tung hoành.

Đường Luân và Bích Cơ tay trong tay thong thả đi trên biển vàng tươi chạy tít đến chân trời. Cả hai đều say sưa ngây ngất thả hồn trong cảnh trí thiên nhiên tươi đẹp của cảnh trời cao biển rộng.
Họ dường như quên đi tất cả mọi sự vật trên đời này, dường như quên di thời gian mà họ đang tồn tại.
Họ thủ thỉ trao đổi với nhau những câu thú vị thâm trầm. Bỗng bước chân của Đường Luân từ từ dừng lại, chàng ghì Bích Cơ trong vòng tay sắt thép của chàng, giữa khoảng trời gió lộng, Đường Luân chân thành đặt trên má của Bích Cơ một chiếc hôn nồng cháy.
Thình lình sau lưng cặp uyên ương bỗng vang lên một tiếng thét rợn người, cắt đứt mẫu chuyện tình say đắm của cặp thanh niên và làm tan vỡ một chiếc hôn đằm thắm.
Có một giọng nói cất lên sang sảng :
- Ta đến đây, thằng họ Đường kia...
Đường Luân quay đầu lại, thấy sư phụ, sư thúc và song thân của Bích Cơ cùng với Tần Kiệt và Lệ Quân thảy đều im lìm rời khỏi nơi này hồi nào mà chàng không rõ...
Chỉ có một gã thư sinh mày tầm mắt phụng, mặt trắng môi son, uy nghi lẫm liệt đang đứng cách mình ba trượng.
Bích Cơ bỉu môi hỏi :
- Người này là ai?
Đường Luân khẽ trả lời :
- Đây là một người bạn cũ trong Pháp Hoa tự, Nhất Tuyệt thư sinh Đồng Tấn!
Dường như Nhất Tuyệt thư sinh bị sắc đẹp mê hồn của Bích Cơ làm cho ngây ngất, hắn ngần ngừ :
- “Hữu duyên thiên lý lại tương hội, Thiên nhai hà xứ bất tương phùng”. Chưởng môn của Thiên Độc, thằng họ Đường kia, ngày hôm nay ta đến tìm mi đây!
Đường Luân hất hàm, cắt ngang câu, hỏi :
- Tìm ta làm gì?

Nhất Tuyệt thư sinh cười hậm hực :
- Tìm để làm gì, mi hãy tự hỏi lấy mình!
Đường Luân ngần ngừ :
- Ta thật chẳng biết!
Nhất Tuyệt thư sinh ngửa cổ cười ha hả, nói :
- Vậy thì... ta hỏi mi: Độc thư sinh Công Tôn Ngô đâu?
Đường Luân trả lời đanh thép :
- Chết mất rồi!
Đồng Tấn nghiến răng kèn kẹt :
- Đã chết mất? Vậy ai giết?
Đường Luân trả lời :
- Một nửa do thằng họ Đường này hạ thủ, một nửa có thể gọi là do thiên ý!
Nhất Tuyệt thư sinh cười chua chát :
- Hừ... nghĩa là sao?
Đường Luân điềm nhiên trả lời :
- Hắn cùng ta đánh cuộc, hắn thua nên phải đâm đầu xuống biển mà tự kết liễu sinh mạng của mình...
Nhất Tuyệt thư sinh cười ha hả :
- Như vậy nghĩa là lấy độc trừ độc... Hừ! Độc thư sinh tuy độc nhưng so với sự điêu ngoa xảo trá của mi vẫn còn kém xa mấy bực!
Đường Luân cúi đầu :
- Không dám ạ!
Nhất Tuyệt thư sinh bỗng trở giọng gắt gỏng :
- Thằng họ Đường kia, mi biết ta đến đây làm gì hay chăng?
Đường Luân lắc đầu :
- Quả thật không biết!
Nhất Tuyệt thư sinh mắt đổ hào quang, cả tiếng :
- Nói thật cho mi biết, ta đến đây để lấy lại thanh Hỏa Long thần kiếm và để thanh toán món nợ máu năm xưa.
Chợt Bích Cơ chen vào, hất hàm hỏi :
- Mi là hạng người gì mà nói chuyện lớn lối như thế?
Nhất Tuyệt thư sinh liếc nhìn Bích Cơ trả lời :
- Con tiện tỳ... điều này mi không cần biết!
Bích Cơ cáu tiết :
- Mi mắng ai là tiện tỳ.
Nhất Tuyệt thư sinh trả lời :
- Ha ha ha... mắng mi chứ còn ai nữa!
Bích Cơ sắc mặt đỏ bừng, hai hàm răng ngọc nghiến kèn kẹt, thình lình lướt tới hai bước, tát vào má của Nhất Tuyệt thư sinh một tát

thẳng tay.
Nhất Tuyệt thư sinh cất lên một tiếng hú thật dài, trổ đòn Đẩu Chuyển Tinh Di, đảo mình tránh thoát, và một tiếng "cảng" vang lên, thanh bảo kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ, quát :
- Thằng họ Đường kia, ta chấp hai đứa mi tấn công một lượt!
Đường Luân điềm nhiên bước tới, vuốt nhẹ cánh tay ngọc của Bích Cơ nói nho nhỏ :
- Bích Cơ hãy lui ra, để một mình tôi đối phó.
Dứt lời, chàng lướt nhanh về phía trước, gằng giọng hỏi :
- Giữa chúng ta có điều chi ân oán thì hãy dùng đao thương mà thanh toán, hà tất phải buông lời thô lỗ, mắng một kẻ quần thoa, sao gọi là hảo hán!
Nhất Tuyệt thư sinh cười sắc lạnh :
- Phải, chúng ta phải tử chiến một trận để phân cao thấp.
Dứt lời, hắn múa gươm vùn vụt tiến sát tới trước mặt Đường Luân.
Bích Cơ hoảng hốt rú lên, nhưng Đường Luân thì nghiễm nhiên bất động, lạnh lùng nói :
- Khoan!
Nhất Tuyệt thư sinh dừng gươm lại, thét hỏi :
- Mi có điều chi trăn trối, nói mau ra đừng kiếm chuyện lôi thôi dài dòng.
Đường Luân mỉm cười bình thản nói :
- Đại trượng phu quang minh lỗi lạc, sống không thiếu nợ, chết không đội ơn, có điều chi ân oán mi hãy nói ra cho rõ. Ta cùng Pháp Hoa tự chẳng có điều chi dính líu sao lại cưu mang một món nợ máu.
Nhất Tuyệt thư sinh cả giận, trỏ Đường Luân mà bảo :
- Thanh Hỏa Long thần kiếm trên mình mi là một bảo vật của chùa Pháp Hoa, mi còn chối cãi gì nữa?
Đường Luân tươi cười :
- Ta không nói đến thanh bảo kiếm này, ta chỉ hỏi đến nợ máu.
Nhất Tuyệt thư sinh hỏi :
- Mi không biết?
Đường Luân lắc đầu, Nhất Tuyệt thư sinh nhìn sắc diện, thấy Đường Luân không có gì giả vờ cả nên hậm hực nói :
- Được, để ta kể cho mi rõ để có chết cũng không oán trách.
Hắn tiếp :
- Hai mươi năm trước thằng già Thiên Độc Nhất Phẩm vì muốn lấy lòng con yêu phụ tên Nga Mi Nữ gì đó.
Một tiếng thét của Bích Cơ cắt ngang câu nói làm cho Nhất Tuyệt thư sinh phải quay sang nhìn nàng rồi hạ thấp giọng :

- Thằng già Thiên Độc Nhất Phẩm mò vào Pháp Hoa tự, muốn lấy thanh Hỏa Long thần kiếm cho kỳ được.
Lúc bấy giờ mười lăm vị Tôn giả trong chùa tất nhiên không bằng lòng và cùng nhau đánh cuộc.
Thiên Độc Nhất Phẩm cho rằng thuốc độc của mình thiên hạ vô song, còn mười lăm vị Tôn giả thì cho rằng nước của mình cao siêu vô tận, vì vậy nên đánh cuộc như thế này.
Thiên Độc Nhất Phẩm bỏ thuốc độc vào rượu, nếu có một vị Tôn giả nào uống liều thuốc độc ấy mà chịu đựng được một tiếng đồng hồ mà không ngã thì Thiên Độc Nhất Phẩm sẽ rút lui vô điều kiện.
Nào ngờ thuốc độc của Thiên Độc Nhất Phẩm quả thật mạnh vô cùng, mọi người nối tiếp nhau uống thử và nối tiếp nhau ngã sóng soài trên mặt đất.
Trong chớp mắt, mười lăm vị Tôn giả đã ngã hết mười ba vị. Đến vị thứ mười bốn nhờ nội lực thâm hậu nên chịu đựng được một tiếng đồng hồ và Thiên Độc Nhất Phẩm phải y theo lời hứa mà rút lui.
Vị Tôn giả thứ mười lăm là Pháp Nguyên thiền sư thấy mười mấy anh em chết một cách bi thảm, vội vàng đuổi theo nào ngờ bị Thiên Độc Nhất Phẩm dùng chưởng lực đánh trọng thương.
Đường Luân sửng sốt :
- Cớ sao Pháp Nguyên thiền sư lại gọi mi?
Nhất Tuyệt thư sinh chớp nhanh cặp mắt nói bằng một giọng bi thảm :
- Bởi vì vị Tôn giả thứ mười bốn là Pháp Không thiền sư sau khi trúng độc liền đi chu du khắp thiên hạ tầm tài để truyền ngôi mà phục hưng Pháp Hoa tông. Khi đến Thiên Sơn liền gặp ta... trên danh nghĩa Pháp Không đại sư bảo rằng thay cho sư huynh truyền võ nghệ cho ta, còn gọi ta bằng sư đệ chứ thực ra ta với Pháp Không đại sư là nghĩa thầy trò.
Ngừng lại một chút, Nhất Tuyệt thư sinh lại nghiến răng kèn kẹt :
- Lẽ ra ta phải tìm cho gặp thằng Thiên Độc Nhất Phẩm để banh thây xé xác nó ra mới nguôi nỗi hận thù, nhưng nó đã đi sớm một bước, vậy thì món nợ máu này phải thanh toán với thằng đệ tử của nó là mi!
Đường Luân mỉm cười :
- Bảo cho mi biết, thằng Thiên Độc Nhất Phẩm không đủ tư cách làm thầy ta!
Nhất Tuyệt thư sinh ngớ ngẩn, nhưng Đường Luân đã trầm sắc mặt, gằn giọng :
- Oan gia có mối, nợ nần có chủ, nhưng mi đã tìm đến chẳng lẽ ta

thối thác, thôi... đừng nói dài dòng, hãy tử chiến một trận để giải quyết vấn đề.
Nhất Tuyệt thư sinh cười khoái trá :
- Thế mới phải!
Đường Luân thình lình tuốt thanh Hỏa Long thần kiếm xuất chiêu Hoàng Long Nhập Địa biến thanh Hỏa Long thần kiếm thành một đường vòng cầu tuyệt mỹ.
Hai tiếng hú hào hùng cất lên, cả hai thảy đều lùi ba trượng, tự mình tước hết vũ khí trong mình ném đi rồi phóng thẳng tới...
Hai chàng thanh niên chỉ dùng bốn bàn tay trắng để cùng quyết định hơn thua.
Bốn mắt gườm nhau, một bầu không khí nặng nề bao phủ lấy tâm tư Bích Cơ. Nàng nghe trống ngực của mình nổi lên rầm rầm vì biết đây là một trận đấu vô cùng quyết liệt.
Thình lình... Nhất Tuyệt thư sinh quát lên một tiếng rợn người, phá tan bầu không khí nặng nề u uất, rồi thân hình của hắn như một con hổ đói vồ mồi, chồm tới trổ ra một đòn Mãnh Hổ Cầm Ưng, chộp một đường dữ dội về phía thanh Hỏa Long thần kiếm.
Cùng trong một lúc, thân hình của Đường Luân cũng xuất động. Bích Cơ Ma Nữ thấy dường như cả hai người cùng một lúc thò tay ra chộp lấy chuôi gươm Hỏa Long thần kiếm.
Nhưng một việc đột biến xảy ra ngoài tưởng tượng, cái chộp của Nhất Tuyệt thư sinh chỉ là đòn giả, hắn thấy không thể nào đoạt được lưỡi gươm dưới tốc lực kinh hồn của Đường Luân nên dùng cánh tay tả tống về phía Đường Luân một chưởng.
Chính vào lúc năm ngón tay của Đường Luân còn cách lưỡi Hỏa Long thần kiếm chừng hai tấc, một luồng chưởng lực ào ào tràn tới.
Đường Luân cũng biết không thể nào cướp được thanh gươm nên cũng dùng cánh tay còn lại tung ra một quyền Kim Cang Thác Thiên để chọi lại.
Quyền và chưởng va chạm vào nhau vang lên một tiếng rợn người và liền theo đó, hai chiếc bóng người của hai tay cao thủ cùng một lượt dấy động lên vô cùng mãnh liệt.
Chỉ trong một cái chớp mắt mà hai gã thanh niên đã trao nhau gần trăm chiêu.
Nhất Tuyệt thư sinh là một tay cao thủ lẫy lừng nên tất cả sở học thảy đều mang ra ứng dụng. Những ngọn cước của ào ào bay tới như ba đào cuồn cuộn bằng chiêu Pháp Hoa thần chưởng, tấn công Đường Luân như trận mưa rào.
Chung quanh chỗ lưỡi Hỏa Long thần kiếm cát bay đá lở, bụi mờ bay

lên cuồn cuộn, che mất cả hai bóng người đang quần chiến cùng nhau.
Bích Cơ kinh tâm táng đởm, thủ sẵn ba mũi ám khí độc châm trong lòng bàn tay chờ kịp cứu nguy cho Đường Luân.
Giữa khoảng bụi bay cuồn cuộn bỗng có một tiếng hú hào hùng cất lên vang dậy, và tiếng quyền cước ngưng bặt, bụi lần lần lắng xuống. BC thấy sau làn bụi mờ hòa lẫn hơi sương sớm có chiếc bóng người trong tay hiên ngang cầm thanh Hỏa Long thần kiếm còn một người ngã ngửa trên bãi cát.
Định thần nhìn kỹ, Bích Cơ thở phào một hơi nhẹ nhõm. Thì ra Đường Luân sắc mặt mỉm cười, tay cầm Hỏa Long thần kiếm sáng choang, le lói. Chàng dùng lưỡi kiếm báu khoa nhẹ hai đường ngang qua mặt Nhất Tuyệt thư sinh.
Nhất Tuyệt thư sinh nhắm nghiền cặp mắt, mắng :
- Đồ khốn kiếp, mi muốn giết thì cứ giết!
Đường Luân cười rổn rảng :
- Món nợ máu của chúng ta đến đây là thanh toán phải không?
Nhất Tuyệt thư sinh thét :
- Đừng lôi thôi dài dòng.
Đường Luân lại cười sang sảng :
- Phải, đến đây là thanh toán, này hãy mở mắt ra, mang thanh bảo kiếm đi!
Nhất Tuyệt thư sinh sửng sốt, mở bừng cặp mắt hỏi rằng :
- Mi nói sao?
Đường Luân lại trổ ta một đòn Hoàng Long Nhập Địa, ném thanh Hỏa Long thần kiếm tạo thành một đường vòng cầu rực rỡ dưới ánh nắng ban mai rồi cắm phập bên mình của Nhất Tuyệt thư sinh.
Đường Luân tươi cười nói :
- Oan gia nên mở mà không nên buộc. Món nợ máu đến đây là thanh toán, Hỏa Long thần kiếm là một vật trấn tự của chùa Pháp Hoa vậy hãy trả cho chùa Pháp Hoa. Còn thằng họ Đường này chẳng phải là học trò của Thiên Độc, món nợ máu kia bất tất phải thanh toán với ta.
Nhất Tuyệt thư sinh ngơ ngác :
- Vậy thì các hạ là ai?
Đường Luân buông ra một chuỗi cười đầy hào khí, se sẽ ngâm :
- Ta là ai? Ha ha ha... “Hữu duyên thiên lý lai tương ngộ, Thiên nhai hà xứ bất tương phùng.” Ngày sau sẽ rõ...
Bích Cơ Ma Nữ kêu lên một tiếng đầy sung sướng, trổ một đòn Ngọc Nữ Đầu Thoa, nhảy tọt vào lòng của Đường Luân bá lấy cổ chàng mà hôn tới tấp. Nàng thủ thỉ :

- Ban nãy thật làm em kinh sợ.
Vầng hồng đã rạng về Đông, tỏa ánh sáng vàng tươi trên mặt biển mênh mông bát ngát.
Đường Luân thong thả buông nàng xuống đất, khoát tay nhau mà chầm chậm đi dọc theo ven biển nghìn tía muôn hồng dưới ánh triều dương.
Nhất Tuyệt thư sinh thò tay ra nhổ lấy thanh Hỏa Long thần kiếm, thẫn thờ đưa mắt nhìn theo hình bóng của cặp tình nhân tươi trẻ, đang sánh vai nhau mà bước trên con đường mơ mộng...
Mãi đến khi hình ảnh cặp tình nhân ấy khuất dạng sau cây xanh mờ bên bãi biển, trời đất lại rơi trở vào cảnh im lìm tĩnh mịch.
Trên bãi cát hoang vắng kia, chỉ còn Nhất Tuyệt thư sinh thẫn thờ ôm lưỡi Hỏa Long thần kiếm, đưa mắt nhìn về khoảng mây nước muôn trùng.
Lâu lắm, bỗng nhiên Nhất Tuyệt thư sinh đứng phắt dậy, hú lên một tiếng hú hào hùng. Tiếng hú vang vang động vọng, xé toang bức màn âm u, tĩnh mịch, chấn động cả trùng dương.
Và khi tiếng hú vừa dứt, thân hình của Nhất Tuyệt thư sinh cất bước đi nhanh như một mũi tên bắn.
Vai mang lưỡi Hỏa Long thần kiếm, lòng nặng trĩu một nỗi u buồn man mác.
Vì chàng thư sinh trẻ tuổi này vừa gặp một trang sắc nước hương trời mà trong đời chàng chưa từng thấy.
Mối u buồn man mác đó đeo đuổi tâm tư của chàng thư sinh trẻ tuổi suốt một khoảng đường hơn sáu trăm dặm để về Pháp Hoa!
Pháp Hoa tự đang nằm trong bầu không khí im lìm tĩnh mịch vì lúc bấy giờ đang đúng giờ ngọ.
Thân hình của Nhất Tuyệt thư sinh từ ngoài cổng Tam Quan chạy bắn vào chùa nhanh như một làn khói thoảng. Chàng chạy thẳng vào Đại Hùng bửu điện, chợp lấy dùi chuông, khua lên một hồi ngân nga lãnh lót.
Tiếng chuông khẩn cấp làm cho các chư tăng trong chùa giật mình choàng tỉnh và lũ lượt kéo vào Đại Bửu điện.
Họ mừng vui khôn tả khi thấy Nhất Tuyệt thư sinh hiên ngang trước đại điện, trong tay cầm thanh Hỏa Long thần kiếm, một bảo vật dùng để trấn tự của Pháp Hoa tông.
Và tiếng tụng kinh vang vang trỗi dậy để mừng cho Hiệp phố châu về.

Hết

Nguồn: Nhan Mon Quan
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA